

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Petra Hovorky a
přísedících Ing. Jany Svobodové a Michala Ridoška v hlavním líčení konaném 17. 5. 2019,

takto:

Obžalovaní

1. Ing. Martin Dvořák, [REDACTED]

2. Ing. Tomáš Petana, [REDACTED]

3. JUDr. Pavel Švarc, [REDACTED]

4. Ing. Ivo Štika, [REDACTED]

5. Ing. [REDACTED]
[REDACTED]

6. JUDr. Peter Kmet', [REDACTED]
[REDACTED]

7. Ivo Rittig, [REDACTED]

8. Mgr. Bc. David Michal, [REDACTED]
[REDACTED]

9. Mgr. Marek Stublej, [REDACTED]
[REDACTED],

10. Jan Valtr, [REDACTED]

11. Mgr. Karolína Babáková, [REDACTED]
[REDACTED]

12. Petr Michal, [REDACTED]
[REDACTED]

13. Jana Šádková, [REDACTED]
[REDACTED]

14. Ing. Jaroslav Kubiska, [REDACTED]
[REDACTED]

15. Ing. Marie Nováková, [REDACTED]

16. JUDr. Aleš Rozehnal, Ph.D., [REDACTED]
[REDACTED]

17. Mgr. Ferdinand Überall, [REDACTED]

se podle § 226 písm. b) tr. řádu

z p r o š t ů j í o b ž a l o b y

Vrchního státního zastupitelství v Praze pod sp. zn. 7 VZV 10/2013 ze dne 6.11.2017,

ze skutků uvedených pod body I. / 1), 2), 3) a II. / 1), 2), 3) obžaloby, kterou jim bylo kladeno za vinu, že:

I.

1)

„dne 17. 5. 2007 na blíže nezjištěném místě v Praze Ing. Martin Dvořák, jako generální ředitel společnosti Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost, se sídlem Sokolovská 217/42, Praha 9, (dále jen Dopravní podnik), účelově vypověděl „Obchodní smlouvu“ na obstarávání a realizaci prodeje jízdních dokladů a smluv souvisejících uzavřenou dne 5. 8. 1992 s podnikající fyzickou osobou Jaroslavem Šochem a následně s Ing. Petrem Šochem, nar. 26. 12. 1955, ve znění pozdějších dodatků, ačkoli neměl zajištěného dodavatele služeb prodeje jízdních dokladů. Následně nejpozději dne 14. 9. 2007, na dosud nezjištěném místě v Praze, po předchozí dohodě s jednatelem spol. Cross Point s. r. o., se sídlem Praha 6, Bělohorská 71/245 (dále jen Cross Point, s.r.o.), JUDr. Pavlem Švarcem, Ing. Martin Dvořák jako generální ředitel společnosti Dopravní podnik v úmyslu obohatit nejméně společnost Cross Point, s. r. o. stanovil pro dodavatele veřejné zakázky evidenční č. 60010780 na prodej jízdních dokladů neopodstatněné, neobjektivní a účelově jiné dodavatele diskriminující technické kvalifikační předpoklady v zadávací dokumentaci spočívající v nutnosti předložení certifikátu zavedeného a udržovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje: Ludmila Příbylová

systému řízení jakosti řady ČSN EN ISO 9000 bez určení oboru jakosti systému managementu, a to v rozporu s § 63 odst. 6 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v tehdy účinném znění (dále jen zákon o veřejných zakázkách), dále spočívající v doložení stručných profesních životopisů nejméně 80-ti osob, které dodavatel hodlá využít na pozici prodejce, přičemž podmínkou bylo minimálně středoškolské vzdělání, znalost českého jazyka, uživatelská znalost práce s PC a stanovením další podmínky spočívající v tom, aby minimálně 26 z těchto osob (prodejců) bylo schopno komunikovat v anglickém nebo německém jazyce a v předložení přehledu počtu zaměstnanců či smluvně spolupracujících osob za poslední tři roky před vyhlášením tohoto zadávacího řízení v průměrném souhrnném ročním počtu uvedeném období minimálně 200 těchto osob, a to v rozporu s § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Dále Ing. Martin Dvořák za zadavatele Dopravní podnik po dohodě s JUDr. Pavlem Švarcem stanovili kvalifikační a provozní podmínky spočívající v podmínkách na provozní dobu budoucího dodavatele, a to v rozporu s § 45 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách a dále v rozporu s § 6 zákona o veřejných zakázkách. Ing. Martin Dvořák současně v rozporu s § 13 ve spojení s § 15 zákona o veřejných zakázkách určil předpokládanou hodnotu veřejné zakázky ve výši 300.000.000,- Kč, a to v úmyslu zvýhodnit a následně i obohatit uchazeče společnost Cross Point, s. r. o. Nejpozději dne 29. 2. 2008 Ing. Martin Dvořák, generální ředitel Dopravního podniku, a Ing. Tomáš Petana, ředitel služeb Dopravního podniku, v rozporu s čl. III. Základní povinnosti Manažerské smlouvy na rok 2007, uzavřené Dopravním podnikem s Ing. Martinem Dvořákem dne 2. 4. 2007 a s Ing. Tomášem Petanou dne 1. 5. 2005, ve znění dodatků k těmto manažerským smlouvám ze dne 3. 1. 2008, odkazujícím na povinnosti dle § 301 písm. d) a ust. § 302 písm. g) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, v tehdy účinném znění (dále jen zákoník práce), dle nichž měli Ing. Martin Dvořák a Ing. Tomáš Petana povinnost řádně hospodařit s prostředky svěřenými jim zaměstnavatelem a střežit a ochraňovat majetek zaměstnavatele před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele a povinnost zabezpečovat přijetí opatření k ochraně majetku zaměstnavatele, přičemž Ing. Tomáš Petana byl současně Dopravním podnikem zplnomocněn na základě plné moci k jednání za zadavatele, nezrušili zadávací řízení dle § 84 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách ani dle § 84 odst. 3 písm. b) zákona o veřejných zakázkách, ačkoli byli s průběhem zadávacího řízení seznámeni včetně výslovného upozornění člena hodnotící komise Ing. Miroslava Choutky, nar. 8. 9. 1962, uvedeného v rámci druhého jednání hodnotící komise ze dne 5. 12. 2007 týkající se nabídkové ceny uchazeče společnosti Cross Point, s. r. o., která byla oproti minulému dodavateli více než dvounásobná. Následně dne 29. 2. 2008 Ing. Martin Dvořák jako generální ředitel a místopředseda představenstva Dopravního podniku rozporu s čl. III. Základní povinnosti Manažerské smlouvy na rok 2007 ve znění dodatku k této manažerské smlouvě uzavřeného dne 3. 1. 2008 mezi společností Dopravní podnik a Ing. Martinem Dvořákem a představenstvem obchodní společnosti Dopravní podnik ve spojení s § 301 písm. d) a ust. § 302 písm. g) zákoníku práce, a Radovan Šteiner v rozporu s § 194 odst. 5 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník v tehdy v účinném znění na blíže nezjištěném místě v Praze uzavřeli s JUDr. Pavlem Švarcem, jednatelem společnosti Cross Point, s. r. o. Smlouvu o zajištění prodeje jízdních dokladu, číslo smlouvy 000034 00 08, uzavřené mezi Dopravním podnikem a společností Cross Point, s. r. o., a to nejméně Ing. Martin Dvořák a JUDr. Pavel Švarc ke škodě Dopravního podniku a za účelem obohacení nejméně Ing. Martina Dvořáka a Ivo Rittiga.

Následně dne 1. 9. 2008 na blíže nezjištěném místě v Praze Ing. Martin Dvořák jako generální ředitel společnosti Dopravní podnik a JUDr. Pavel Švarc jako jednatel obchodní společnosti Cross Point, s. r. o. uzavřeli Dodatek č. 2 ke „Smlouvě o zajištění prodeje jízdních dokladů“ ze dne 29. 2. 2008 na služby prodeje jízdních dokladů prostřednictvím eShop a na služby prodeje jízdních dokladů prostřednictvím kartové aplikace DOS, v rozporu s § 12 a násl. zákona o veřejných zakázkách a v rozporu s článkem 2.2 Smlouvy o zajištění prodeje jízdních dokladů, dle něhož je možno v průběhu platnosti předmětné smlouvy rozšířit počet prodejních míst a tak bez splnění zákonných podmínek využili § 99 zákona o veřejných zakázkách, a to ke škodě Dopravního podniku a za účelem obohacení nejméně Ing. Martina Dvořáka a Ivo Rittiga.

Výše uvedenými jednáními způsobili Ing. Martin Dvořák, JUDr. Pavel Švarc, Radovan Šteiner a Ing. Tomáš Petana poškozené společnosti Dopravní podnik škodu v celkové výši nejméně 320.852.325,39 Kč, které byly na základě předmětných smluv vyvedeny z majetkové podstaty Dopravního podniku v důsledku úhrady předražených plnění.

2)

V blíže neurčený den v druhé polovině roku 2007 na blíže nezjištěném místě v Praze Ing. Martin Dvořák jako generální ředitel společnosti Dopravního podniku a Ing. Ivo Štika, ekonomický ředitel společnosti Dopravního podniku po předchozí dohodě s ředitelem a předsedou představenstva společnosti Neograph a. s. se sídlem Praha 1, Opletalova 55, Ing. Janem Janků a zástupcem společnosti Cokeville Assets Inc., registrační číslo 590046, se sídlem Tortola, Road Town, OMC Chambers, P. O. Box 3152, Britské Panenské Ostrovy, podnikající na území ČR prostřednictvím organizační složky Cokeville Assets Inc., organizační složka, se sídlem Praha 5, Radlická 663/28, JUDr. Peterem Kmetěm, ředitelem společnosti a vedoucím organizační složky v ČR, v úmyslu obohatit nejméně společnosti Neograph a. s. a Cokeville Assets Inc. účelově využili ustanovení § 18 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, dle kterého se nevztahuje povinnost zadavatele vyhlásit otevřenou veřejnou soutěž za předpokladu, že se jedná o utajované informace ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb., o utajovaných informacích a bezpečnostní způsobilosti, v tehdy účinném znění. Na základě předchozího návrhu JUDr. Petera Kmetě účelově označili jízdní doklady Dopravního podniku jako ceninu, ačkoliv v rámci předchozích výběrových řízení na dodavatele jízdních dokladů byla vždy vyhlášena veřejná zakázka formou otevřeného nadlimitního výběrového řízení. Na základě pokynu Ing. Martina Dvořáka byly ze strany Dopravního podniku bezdůvodně ukončeny již od srpna roku 2007 rovněž probíhající přípravy otevřené veřejné zakázky na tisk a dodávku jízdních dokladů organizátorem zakázky společností Veřejné zakázky s. r. o. se sídlem Praha 6, Na Hutích 661. Následně dne 19. 12. 2007 zaslala společnost Dopravní podnik zastoupená Ing. Martinem Dvořákem po předchozích jednáních v období od října do prosince 2007 mezi zástupci Dopravního podniku Ing. Martinem Dvořákem a Ing. Ivo Štikou a zástupcem společnosti Neograph a. s. Ing. Janem Janků výzvu k podání nabídky na tisk jízdních dokladů pouze společnosti Neograph a. s. Dne 11. 1. 2008 na blíže neurčeném místě v Praze Ing. Martin Dvořák v rozporu s jemu uloženými povinnostmi řádně hospodařit s prostředky jemu svěřenými Dopravním podnikem a střežit a ochraňovat majetek Dopravního podniku před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy Dopravního podniku a povinnost zabezpečovat přijetí opatření k ochraně majetku Dopravního podniku v čl. III. Základní povinnosti Manažerské smlouvy na rok

Shodu s prvopisem potvrzuje: Ludmila Příbylová

2007, ve znění dodatku k této manažerské smlouvě uzavřeným dne 3. 1. 2008 mezi Dopravním podnikem a Ing. Martinem Dvořákem ve spojení s § 301 písm. d) a § 302 písm. g) zákoníku práce uzavřel za společnost Dopravní podnik jako generální ředitel, ačkoli nepřijal žádná opatření k výběru pro Dopravní podnik nejvýhodnější nabídky na tisk jízdních dokladů, se společností Neograph a. s., zastoupenou předsedou představenstva Ing. Janem Janků, „Rámcovou smlouvu o dílo na dodávku jízdních dokladů a souvisejících výrobků“, čímž Ing. Martin Dvořák, Ing. Jan Janků, Ing. Ivo Štika a JUDr. Peter Kmet' způsobili Dopravnímu podniku škoda ve výši nejméně 96.741.581,68 Kč, které byly na základě předmětných smluv vyvedeny z majetkové podstaty Dopravního podniku v důsledku úhrady předražených plnění, přičemž jen provize pro společnost Cokeville Assets činila nejméně 41.205.822,00 Kč.

3)

V blíže neurčený den v období od 1. 1. 2008 do 31. 7. 2008 na blíže neustanoveném místě v Praze Ing. Martin Dvořák jako generální ředitel společnosti Dopravní podnik po předchozí dohodě se zástupcem společnosti Crowsnest a. s. se sídlem Praha 1, Na Příkopě 9/392, Ing. Antonínem Vilímcem, předsedou představenstva společnosti, proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno na základě usnesení státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze dle § 172 odst. 1 písm. d) tr. řádu ze dne 7. 2. 2014, které nabylo právní moci 22. 2. 2014, neboť zemřel, v úmyslu opatřit prospěch společnosti Crowsnest a. s., jako osoba jednající za zadavatele účelově stanovil podmínky soutěže v zadávací dokumentaci pro výběrové řízení přímo pro určitého a předem dohodnutého dodavatele tak, aby tento dodával současně službu SMS jízdenka a m-peněžka a nerozdělil tuto zakázku na samostatnou dodávku služby SMS jízdenka, u níž bylo možných dodavatelů služeb více, a na dodávku služby m-peněžka, kterou mohla poskytovat pouze společnost Crowsnest a. s. Ing. Martin Dvořák při tomto postupu účelově využil části vyžádaného posudku společnosti Deloitte Advisory s. r. o. ze dne 17. 7. 2008 o „Rozvoj mobilních plateb v Dopravním podniku hl. m. Prahy, akciová společnost“, dle kterého byla jediným možným dodavatelem služeb tzv. SMS jízdenka a m-peněžka, která byla teprve ve vývoji a nebyla dosud fakticky realizována v České republice, společnost Crowsnest a. s., k postupu dle § 23 zákona o veřejných zakázkách, v tehdy účinném znění, tedy k aplikaci právního režimu jednacím řízení bez uveřejnění. Následně na základě výzvy k podání nabídky Dopravního podniku ze srpna 2008 se přihlásila se svou nabídkou dne 28. 7. 2008 jako jediná společnost Crowsnest a. s. a Dne 31. 7. 2008 Ing. Martin Dvořák v rozporu s jemu uloženými povinnostmi řádně hospodařit s prostředky jemu svěřenými Dopravním podnikem a střežit a ochraňovat majetek Dopravního podniku před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy Dopravního podniku a povinnost zabezpečovat přijetí opatření k ochraně majetku Dopravního podniku dle čl. III. Základní povinnosti Manažerské smlouvy na rok 2007, ve znění dodatku k této manažerské smlouvě, uzavřeného dne 3. 1. 2008 mezi Dopravním podnikem a Ing. Martinem Dvořákem ve spojení s § 301 písm. d) a § 302 písm. g) zákoníku práce, v tehdy účinném znění, uzavřel jako generální ředitel za společnost Dopravní podnik, ačkoli nepřijal žádná opatření k výběru pro Dopravní podnik nejvýhodnější nabídky ve vztahu k poskytování služby SMS jízdenka, se společností Crowsnest a. s. zastoupené Ing. Antonínem Vilímcem „Dohodu o obchodní spolupráci“, přičemž předmětem smlouvy byla realizace Projektu elektronické jízdenky formou SMS a prostřednictvím elektronické platby, včetně následně uzavřených dalších šesti dodatků v období od 11. 3. 2009 do 20. 10. 2011, a dále

Shodu s prvopisem potvrzuje: Ludmila Příbylová

uzavřeli dne 12. 12. 2008 „Smlouvu o dílo“, dle které se společnost Crowsnest a. s. zavázala do 30. 6. 2009 vyvinout software na tzv. mobilní elektronickou peněženku pro Dopravní podnik, ačkoliv společnost Crowsnest a. s. měla, dle článku 6.2 Dohody o obchodní spolupráci ze dne 31. 7. 2008, v rozporu se zadávací dokumentací ve výzvě, která odložení zprovoznění služby elektronické platby neuváděla, zprovoznit službu elektronické platby od 1. 1. 2009. Popsaným jednáním způsobili Ing. Martin Dvořák a Ing. Antonín Vilímc Doprávnímu podniku škodu ve výši 39.900.000,- Kč v úmyslu obohatit nejméně matku Ing. Martina Dvořáka Ing. Marii Novákovou. Tyto peněžní prostředky byly na základě předmětných smluv vyvedeny z majetkové podstaty Dopravního podniku v důsledku úhrady předražených plnění.

Uvedenými jednáními pod body 1)-3) způsobili Ing. Martin Dvořák, JUDr. Pavel Švarc, Ing. Tomáš Petana, Radovan Šteiner, Ing. Jan Janků, Ing. Ivo Štika a JUDr. Peter Kmet' škodu Doprávnímu podniku v celkové výši nejméně 457.493.907,07 Kč.

tedy

Ing. Martin Dvořák

jednak v souvislosti se zadáním veřejné zakázky v úmyslu způsobit jinému škodu a opatřit sobě a jinému prospěch měl zjednat některému dodavateli výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů jako člen organizované skupiny, měl způsobit takovým činem značnou škodu a získat takovým činem pro jiného značný prospěch,

jednak si měl přisvojit cizí věc, která mu byla svěřena, spáchat uvedený čin jako člen organizované skupiny a měl způsobit činem škodu velkého rozsahu,

Ing. Tomáš Petana

měl umožnit jinému v souvislosti s veřejnou soutěží v úmyslu způsobit jinému značnou škodu zjednat některému soutěžiteli výhodnějších podmínek na úkor jiných soutěžitelů jako členovi organizované skupiny,

JUDr. Pavel Švarc

jednak měl umožnit jinému jako členovi organizované skupiny v souvislosti se zadáním veřejné zakázky, v úmyslu způsobit jinému škodu a opatřit sobě a jinému prospěch, zjednat některému dodavateli výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů a měl způsobit takovým činem značnou škodu a získat takovým činem pro jiného značný prospěch,

jednak měl umožnit jinému jako členovi organizované skupiny přisvojení si cizí věci, která mu byla svěřena, a měl způsobit tímto činem škodu velkého rozsahu,

Ing. Ivo Štika

jednak měl umožnit jinému jako členovi organizované skupiny v souvislosti se zadáním veřejné zakázky, v úmyslu způsobit jinému škodu a opatřit sobě a jinému prospěch, zjednat některému dodavateli výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů a měl způsobit takovým činem značnou škodu a měl získat takovým činem pro jiného značný prospěch,

jednak měl umožnit jinému jako členovi organizované skupiny přisvojení si cizí věci, která mu byla svěřena, a měl způsobit tímto činem škodu velkého rozsahu,

Ing. Jan Janků

jednak měl umožnit jinému jako členovi organizované skupiny v souvislosti se zadáním veřejné zakázky, v úmyslu způsobit jinému škodu a opatřit sobě a jinému prospěch, zjednat některému dodavateli výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů a měl způsobit takovým činem značnou škodu a měl získat takovým činem pro jiného značný prospěch,

jednak měl umožnit jinému jako členovi organizované skupiny přisvojení si cizí věci, která mu byla svěřena, a měl způsobit tímto činem škodu velkého rozsahu,

JUDr. Peter Kmet'

jednak měl umožnit jinému jako členovi organizované skupiny v souvislosti se zadáním veřejné zakázky, v úmyslu způsobit jinému škodu a opatřit sobě a jinému prospěch, zjednat některému dodavateli výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů a měl způsobit takovým činem značnou škodu a měl získat takovým činem pro jiného značný prospěch,

jednak měl umožnit jinému jako členovi organizované skupiny přisvojení si cizí věci, která mu byla svěřena, a měl způsobit tímto činem škodu velkého rozsahu.

II.**1)**

Na pokyn Mgr. Marka Stubleého, Mgr. Karolíny Babákové, Mgr. Davida Michala, Petra Michala a Jany Šádkové a na základě následně vystavených faktur k níže uvedeným smlouvám postupně převáděli dosud neustanovení pracovníci společnosti Peskim, s. r. o. v sídle společnosti na adrese Praha 5, Radlická 28/663, finanční prostředky poskytnuté společností Countertop Limited se sídlem HE G. Pavlides Court, Arch. Kyprianou a Agiu Andreou 2, Limassol, Kyperská republika, jako plnění na základě účelově uzavřené smlouvy „Smlouva o úvěrovém limitu“ mezi společnostmi

Shodu s prvopisem potvrzuje: Ludmila Příbylová

Countertop Limited (dlužník), zastoupenou Yiolandou Papargyrou, a společností Cross Point s. r. o. (věřitel), zastoupenou JUDr. Pavlem Švarcem v dosud nezjištěné době, přičemž předmětem této smlouvy byl úvěr s možností čerpání po individuálních splátkách až do výše 100.000.000,- Kč se splatností do 5-ti let z účtu č. 430066100207/0100 vedeného u Komerční banky a. s. majitele společnosti Cross Point s. r. o. na účet č. 17932158263 vedený u banky Laiki Group se sídlem v Kyprské republice majitele společnosti Countertop Limited, která byla 100% vlastníkem společnosti Cross Point s. r. o., v období od roku 2008 do roku 2013 nejméně ve 12-ti případech v celkové výši nejméně 69.800.000,- Kč. Vlastníkem společnosti Countertop Limited byla společnost Genova International Investment Inc. se sídlem Advanced Tower Building, 1st. Floor, Ricardo Arias Street, Panama, jejímž 60% vlastníkem byla společnost Mavex Group Incorporated se sídlem Overseas Management Company Trust (B.V.I.) Ltd., OMC Chambers, PO. BOX 3152, Road Town, Tortola, Britské Panenské ostrovy, jejímž benefičním vlastníkem byl po předchozí dohodě nejméně s Mgr. Davidem Michalem, Mgr. Karolínou Babákovou a Ivo Rittigem Ing. Martin Dvořák, a 40% vlastníkem byla společnost Washington Intertrade Inc., Overseas Management Company Trust (B.V.I.) Ltd., OMC Chambers, PO. BOX 3152, Road Town, Tortola, Britské Panenské ostrovy, jejímž benefičním vlastníkem byl po předchozí dohodě s nejméně Mgr. Davidem Michalem, Mgr. Karolínou Babákovou a Ing. Martinem Dvořákem Ivo Rittig. Poté za stejných podmínek na základě pokynů nejméně Mgr. Davida Michala a Mgr. Karolíny Babákové a na základě účelově uzavřené smlouvy „Smlouva o úvěrovém limitu“ mezi společností Countertop Limited (věřitel), zastoupenou ředitelkou Yiolandou Papargyrou, a společností Genova International Investments Inc. (dlužník), zastoupenou ředitelem Jose Calstrellonem, v dosud nezjištěné době, přičemž předmětem smlouvy bylo poskytnutí úvěru až do výše 100.000.000,- Kč s čerpáním v individuálních částkách s dobou splatnosti 5-ti let, byly následně uvedené finanční prostředky v dosud neustanovené výši dosud neustanovenými zaměstnanci společnosti Peskim s.r.o. v sídle společnosti na adrese Praha 5, Radlická 28/663, převedeny a k těmto převodům oprávněným osobám zpracovávali nezbytné podklady tak, že připravili podklady k realizaci převodu a tento následně realizovala dosud neustanovená oprávněná osoba společnosti na účet č. 33374650081019 vedený u banky Societe Generale Cyprus Ltd., Kyprská republika, společnosti Genova International Investment Inc. Poté na základě pokynů Mgr. Davida Michala a Mgr. Karolíny Babákové a účelově uzavřených obchodních smluv, a to Smlouvy o úvěrové linii uzavřené dne 12. 8. 2010 mezi společností Genova International Invest Inc. a Mavex Group Incorporated a Smlouvy o úvěrové linii ze dne 8. 3. 2012 uzavřené mezi společností Washington Intertrade zastoupené osobami Luis A. Davis a Pamela D. Hall a Genova Investments zastoupená José Francisco Castrellónem byly dosud neustanovenými zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o., zpracovány nezbytné podklady k realizaci převodů, které následně realizovala dosud neustanovená oprávněná osoba společnosti na účet č. 273254373.01A (70C, 75P) vedený u banky UBS AG, Švýcarská konfederace, společnosti Mavex Group Incorporated, a na účet č. 273263435(70U,60Y,65L) vedený u banky UBS AG, Švýcarská konfederace, společnosti Washington Intertrade Inc., jejímž benefičním vlastníkem, po předchozí dohodě nejméně s Mgr. Davidem Michalem, Mgr. Karolínou Babákovou, byl Ivo Rittig. Tímto způsobem byla z účtu společnosti Genova International Invest Inc. oprávněnou osobou po předchozí dohodě a na základě pokynů Mgr. Davida Michala, Mgr. Karolíny Babákové a Petra Michala převedena dne 12. 8. 2010 částka ve výši 3.000.000,- Kč, dne 3. 9. 2010 částka ve výši 1.620.000,- Kč a částka ve výši 5.256.000,- Kč na účet společnosti Mavex Group Incorporated a v doposud nezjištěné době po dni 7. 3. 2012 částka ve výši 10.000.000,- Kč na

Shodu s prvopisem potvrzuje: Ludmila Příbylová

účet společnosti Washington Intertrade. Ivo Rittig kontroloval realizaci plateb výše uvedených společností prostřednictvím Jana Valtra, který byl informován Mgr. Davidem Michalem, Mgr. Markem Stubleym a Mgr. Karolínou Babákovou, a to minimálně 1x měsíčně při osobním jednání v kanceláři AK Šachta & Partners v. o. s. a dále zástupci společnosti Peskim s. r. o., a to nejméně Janou Šádkovou cestou e-mailů. Účelem uvedených finančních transakcí bylo zastření původu převáděných finančních prostředků v celkové výši nejméně 19.876.000,- Kč a současně jejich vydání k faktické dispozici nejméně Ing. Martinu Dvořákovi a Ivo Rittigovi.

2)

V době od počátku plnění z účelově Ing. Martinem Dvořákem, generální ředitelem Dopravního podniku, a Ing. Janem Janků předsedou představenstva společnosti Neograph a. s. se sídlem Praha 1, Opletalova 55 (dále jen Neograph) uzavřené Rámcové smlouvy o dílo na dodávku jízdních dokladů a souvisejících výrobků, tedy ode dne 11. 1. 2008, z bankovního účtu společnosti Neograph, č. ú. 1083362/0800 vedeného u banky Česká spořitelna, a. s. se sídlem Praha 4, Olbrachtova 1929/62, z doposud nezjištěného místa v České republice převáděla na základě opakovaných pokynů Ing. Jana Janků pracovnice společnosti Neograph Václava Franceová, nar. 15. 11. 1968, finanční prostředky společností Neograph získané jako plnění ze smluvního vztahu uzavřeného dne 11. 1. 2008 mezi společností Dopravní podnik a společností Neograph, a to za rok 2008 ve výši 27.200.097,20,- Kč, za rok 2009 ve výši 36.805.385,50,- Kč, za rok 2010 ve výši 82.978.405,58,- Kč a za rok 2011 ve výši 56.255.059,44,- Kč tedy společnost Dopravní podnik zaslala na účet společnosti Neograph za období let 2008 až 2011 částku v celkové výši 203.238.947,42,- Kč. Následně na základě účelově uzavřeného smluvního vztahu ze dne 10. 8. 2007 mezi společností Neograph, za níž tuto smlouvu uzavřel Ing. Jan Janků, a společností Cokeville Assets Inc., organizační složkou, za níž tuto smlouvu uzavřel její vedoucí JUDr. Peter Kmet', na její účty vedené bankami ve Švýcarské konfederaci a v Kyprské republice, a to konkrétně částky v roce 2008 v celkové výši 7.140.000,- Kč, v roce 2009 v celkové výši 9.283.550,- Kč, v roce 2010 v celkové výši 12.345.312,- Kč a v roce 2011 ve výši 11.274.710,- Kč. V období od roku 2008 do roku 2011 takto převedla Václava Franceová společností Cokeville Assets Inc. na základě pokynů Ing. Jana Janků celkovou částku ve výši 40.043.572,- Kč, a to po předchozí domluvě Ing. Jana Janků s Mgr. Markem Stubleym, který se podílel v předmětné době na přípravě smluvních vztahů Dopravního podniku včetně smlouvy mezi Dopravním podnikem a společností Neograph ze dne 11. 1. 2008, Mgr. Davidem Michalem, který nejméně ode dne 11. 3. 2008 zastupoval společnost Cokeville Assets Inc. a který nejméně ode dne 1. 8. 2006 zastupoval současně také Ivo Rittiga, a Ivo Rittigem, který kontroloval realizaci plateb společností Cokeville Assets Inc. prostřednictvím Jana Valtra, který v době nejméně ode dne 14. 2. 2008 do dne 12. 9. 2011 po předchozí dohodě nejméně s Ivo Rittigem, Mgr. Markem Stubleym a Mgr. Davidem Michalem dohlížel na průběh plateb společností Cokeville Assets Inc. v souvislosti s plněními souvisejícími se službami dodávanými společností Dopravní podnik, tedy včetně plnění od společnosti Neograph. Jan Valtr ohledně těchto plateb a fakturací koordinoval předmětná plnění společností Cokeville Assets Inc. tím, že v rámci komunikace ze své e-mailové schránky ve společnosti Rittig & Partners, s. r. o. uživatele Jana Valtra a dále z e-mailové schránky jan.valtr@email.cz po předchozí dohodě nejméně s Janou Šádkovou, účetní společnosti Peskim s. r. o., Mgr. Markem Stubleym, Mgr. Davidem Michalem a Janem Lichtnegerem byl Janou Šádkovou pravidelně informován o fakturacích a počtu prodaných jízdních dokladů na základě

Shodu s prvopisem potvrzuje: Ludmila Příbylová

smluvního vztahu mezi společnostmi Dopravní podnik a Neograph, o řešených problémech v rámci plnění tohoto smluvního vztahu a tím, že se dne 12. 9. 2011 podílel na dodatečné formulaci tzv. historie smluvního vztahu mezi společnostmi Neograph a Dopravním podnikem za účelem jeho ospravedlnění. Nejméně Ivo Rittigovi z uvedených finančních prostředků po předchozí dohodě Ing. Jana Janků, JUDr. Petera Kmet'ě, Mgr. Marka Stubleho a Mgr. Davida Michala Jana Lütken vyplatila částku ve výši nejméně 19.623.050,- Kč, přičemž pro pokyny Janě Lütken k těmto plněním účelově použili Ing. Ondřej Beneš a Ing. Jaroslav Kubiska a další neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. smlouvu mezi společnostmi Cokeville Assets Inc. a Ivo Rittigem ze dne 1. 8. 2006, kterou dne 27. 7. 2006 podepsal Ivo Rittig v Monaku a JUDr. Peter Kmet' dne 1. 8. 2006 v Zugu ve Švýcarské konfederaci, a v níž Ivo Rittig zplnomocnil ke komunikaci za svou osobu Mgr. Davida Michala. Na základě takto účelově uzavřeného smluvního vztahu mezi společnostmi Cokeville Assets Inc. a Ivo Rittigem Jana Šádková následně vystavovala fiktivní faktury, které podepisovala jménem fiktivní osoby Maria Gold. Následně na podkladě Janou Šádkovou vyhotovených faktur Ing. Ondřej Beneš, Ing. Jaroslav Kubiska a další neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. vyhotovovali v sídle společnosti na adrese Praha 5, Radlická 28/663, podklady nezbytné pro převod finančních prostředků z účtů společnosti Cokeville Assets Inc. na účty Ivo Rittiga pro service providera Janu Lütken, která zajistila vlastní převod finančních prostředků z účtů č. 273284281.80H, IBAN CH610027327328428180H vedeného u USB AG se sídlem Zurich, Švýcarská konfederace, a z účtu č. CY09018000030000201100058673 u Eurobank EFG Cyprus Ltd., Kyperská republika, společnosti Cokeville Assets Inc. na účet č. 12739000700113179000 A34, IBAN MC7512739000700113179000A34 u Credit Foncier de Monaco, Monako. Ivo Rittig, Ing. Jan Janků, JUDr. Peter Kmet', Mgr. David Michal, Mgr. Marek Stuble, Ivo Rittig, Ing. Jarolsva Kubiska a Jan Valtr věděli, že předmětné finanční prostředky pocházejí z plnění poskytnutého společností Neograph od společnosti Dopravní podnik hl. m. Prahy akciová společnost za předražené ceny dohodnuté mezi Ing. Janem Janků, JUDr. Peterem Kmet'em a Ing. Martinem Dvořákem, Ing. Ivo Štikou mimo zadávací řízení, ačkoli pro aplikaci výjimky ze zákona o veřejných zakázkách, ve znění účinném ke dni 11. 1. 2008 dle jeho § 18 nebyly splněny podmínky, a že smlouva mezi společnostmi Neograph, a Cokeville Assets Inc. ze dne 10. 8. 2007 a smlouva mezi Cokeville Assets Inc. a Ivo Rittigem ze dne 1. 8. 2006 sloužily k zastření právého účelu převodu předmětných finančních prostředků spočívajícího v osobním obohacení nejméně společnosti Cokeville Assets Inc. a Ivo Rittiga.

Dále na základě pokynů Petra Michala a Jany Šádkové a na základě účelově uzavřené smlouvy „Smlouva o spolupráci a konzultační činnosti na území Evropy“ ze dne 18. 9. 2008 mezi společnostmi Cokeville Assets Inc., zastoupenou ředitelkou Janou Lütken, a společností Mavex Group Incorporated, zastoupenou ředitelem Hansem Grobem, nar. 31. 10. 1954, bytem Švýcarská konfederace, přičemž jako kontaktní osoba za obě společnosti byla AK Šachta & Partners v. o. s., zastoupená Mgr. Davidem Michalem a Mgr. Milanem Kučerou, Ing. Jaroslav Kubiska ze sídla společnosti Peskim s. r. o. na adrese Praha 5, Radlická 28/663 převáděl finanční prostředky na účet č. CH720027327325437375P(IBAN) u USB AG, Zurich, Švýcarská konfederace, společnosti Mavex Group Incorporated se sídlem Overseas Management Company Trust (B.V.I.), Ltd., OMC Chambers, PO.BOX 3152, Road Town, Tortola, Britské Panenské ostrovy, přičemž benefičním vlastníkem po předchozí dohodě s Mgr. Davidem Michalem a Mgr. Karolínou Babákovou byl Ing. Martin Dvořák tak, že vystavil příslušné faktury, které následně za

smyšlenou osobu Meg Brown podepsala Jana Šádková, následně tyto podklady zaslal Janě Lütken, která na základě těchto podkladů zadala příkazy k převodům. V době nejméně od 29. 10. 2008 do 7. 6. 2010 Jana Lütken na základě podkladů zpracovaných Ing. Jaroslavem Kubiskou převedla částky v celkové výši nejméně 56.964.000,- Kč a 235.000,- EUR, čímž nejméně Petr Michal, Jana Šádková, Mgr. David Michal, Ing. Jaroslav Kubiska a Mgr. Karolína Babáková zastřeli původ finančních prostředků ve výši nejméně 5.443.909,- Kč získaných účelově a protiprávně uzavřeným závazkovým vztahem se společností Neograph ke škodě Dopravního podniku.

Následně z účtů společnosti Mavex Group Incorporated byly předmětné finanční prostředky za stejných podmínek na základě pokynů a žádostí Mgr. Davida Michala, Petra Michala, Mgr. Karolíny Babákové a Jany Šádkové a na základě účelové Smlouvy o budoucích půjčkách ze dne 29. 5. 2008 uzavřené mezi Mavex Group Incorporated a Aelia Limited podepsané Janou Lütken a Marií Demetriou, jejímž předmětem byl úvěrový rámec 200 mil. Kč v období od roku 2008 nejméně do konce roku 2011, převedeny Ing. Jaroslavem Kubiskou a Ing. Ondřejem Benešem, tak, že tito na adrese sídla společnosti Peskim s. r. o. v Praze 5, Radlická 28/663, připravili potřebné podklady k převodu a tyto následně odeslali Janě Lütken, která zajistila zadání příslušného příkazu k převodu na účet č. 33373220081012 vedený u banky Societa Generale Cyprus Ltd. společností Aelia Limited Inc, sídlem HE G. Pavlides Court, Arch. Kyprianou a Agiu Andreou 2, Limassol, Kyperská republika. Benefičním vlastníkem společnosti Aelia Limited byl po předchozí dohodě s nejméně Mgr. Karolínou Babákovou a Mgr.Bc. Davidem Michalem Ing. Martin Dvořák. V období od prosince roku 2008 do 10. 11. 2010 Jana Lütken na základě pokynů Ing. Jaroslava Kubisky a Ing. Ondřeje Beneše převedla částku v celkové výši nejméně 117.948.000,- Kč a 308.661,- EUR, čímž Mgr. David Michal, Petr Michal, Mgr. Karolína Babáková, Jany Šádkové a Ing. Jaroslav Kubiska zastřeli původ finančních prostředků ve výši nejméně 5.443.909,- Kč získaných ke škodě Dopravního podniku na základě jím v zastoupení Ing. Martina Dvořáka účelově uzavřeného smluvního vztahu se společností Neograph.

Dále na pokyn Mgr. Davida Michala a Jany Šádkové Ing. Jaroslav Kubiska a další dosud neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. realizovali převody v sídle společnosti Peskim s. r. o. na adrese Praha 5, Radlická 28/663, tak, že vypracovali instrukce k převodům, které po podpisu Mgr. Davida Michala a Mgr. Karolíny Babákové, odeslali na Kypr Márii Demetriou, nar. 17. 5. 1967, bytem v Kyperské republice, která zajistila vystavení příkazu k převodu na účet dceřiných společností, a to na základě účelově uzavřené smlouvy dne 22. 5. 2008 v Praze „Rámcová smlouva o poskytování budoucích půjček“ s limitem do 50.000.000,- Kč mezi společností Aelia Limited (věřitel), zastoupenou Mariou Demetriou, a společností Aelia Property s.r.o., zastoupenou JUDr. Peterem Kmeťem, včetně Dodatku č. 1 ze dne 31. 8. 2008, jímž došlo ke zvýšení limitu na částku 150.000.000,- Kč. Společnosti Aelia Property a.s. se sídlem Radlická 663/28, Praha 5, byla takto poukázána v roce 2009 částka v celkové výši 30.750.000,- Kč.

Dále blíže neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. na základě pokynů Mgr. Davida Michala a Mgr. Karolíny Babákové a na základě úmyslně a účelově uzavřené smlouvy „Smlouva o úvěru“ ve výši 17.000.000,- Kč mezi společností Aelia Limited (věřitel), zastoupenou Mariou Demetriou, a společností Real 9 a. s., zastoupenou předsedou představenstva Alexandrem Adámkem a členem představenstva Věroslavem Machutou, se splatností 5-ti let, převedli tak, že vytvořili v sídle společnosti Peskim s. r. o. na adrese Praha 5, Radlická 28/663, pro převod

nezbytné podklady pro osobu Maria Demetriou, společnosti Real 9 a. s. se sídlem Praha 1, Klimentská 1246/1, v roce 2009 částku ve výši nejméně 16.750.000,-Kč.

Dále blíže neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. na základě pokynů Mgr. Davida Michala a Mgr. Karolíny Babákové a na základě účelově uzavřené smlouvy „Smlouva o úvěru“ mezi společnostmi Aelia Limited (věřitel), zastoupené Marií Demetriou, a společností MUDI a. s., zastoupenou Sauelovou Hanou a Patrikem Skálou, se splatností do 31. 12. 2012, převedli tak, že vytvořili v sídle společnosti Peskim s. r. o. na adrese Praha 5, Radlická 28/663, pro převod nezbytné podklady pro osobu Maria Demetriou, společnosti MUDI a. s. se sídlem Praha 1, Klimentská 1246/1, v roce 2009 částku ve výši nejméně 6.435.000,- Kč,

Z účtu společnosti Aelia Limited převedl Ing. Jaroslav Kubiska a další doposud neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. tak, že vytvořili v sídle společnosti Peskim s. r. o. na adrese Praha 5, Radlická 28/663, nezbytné podklady pro převod oprávněnou osobou na základě pokynů Mgr. Davida Michala, na účet společnosti Earnway International Limited, se sídlem Room 813, 8/FHolywood Plaza, 610 Nathan Road, Kowloon, Hong Kong, jehož benefiční vlastníkem byl po předchozí dohodě nejméně s Mgr. Karolínou Babákovou a Mgr. Davidem Michalem Ivo Rittig, na základě účelově uzavřené smlouvy v blíže nezjištěné době „Smlouva o půjčce“ s limitem do 60.000.000,- Kč, mezi společností Aelia Limited, zastoupenou ředitelkou Mariou Demetriou, a společností Earnway International Limited, zastoupenou ředitelem Mgr. Davidem Michalem, s možností jednotlivých půjček se splatností 5 let, finanční prostředky v blíže nezjištěné výši a následně byly z účtu č. CH160027327329468065D (IBAN) u banky USB AG, Zurich, Švýcarská konfederace, společnosti Earnway International Limited převedeny Ing. Jaroslavem Kubiskou a dalšími dosud neustanovenými zaměstnanci společnosti Peskim s.r.o. za stejných podmínek na základě pokynů Jany Šádkové.

Mgr. David Michal, Petr Michal, Mgr. Karolína Babáková, Jany Šádkové a Ing. Jaroslav Kubiska svými pokyny a instrukcemi k převodům z účtu společnosti Aelia Limited zastřeli původ finančních prostředků ve výši nejméně 5.443.909,- Kč získaných ke škodě Dopravního podniku na základě jím v zastoupení Ing. Martina Dvořáka účelově uzavřeného smluvního vztahu se společností Neograph.

Na základě účelově uzavřené smlouvy „Smlouva o půjčce“ ze dne 29. 9. 2009 v Praze mezi společností Earnway International Limited, zastoupenou ředitelkou Mgr. Karolínou Babákovou a osobou Jan Valtr, jejímž předmětem byl úvěr ve výši 2.000.000,- Kč se splatností 5 let, Ing. Jaroslav Kubiska zpracoval nezbytné podklady k převodu a po jejich podpisu Mgr. Davidem Michalem a Mgr. Karolínou Babákovou zadal Ing. Jaroslav Kubiska vlastní příkaz k převodu finančních prostředků, přičemž následně byly takto převedeny dne 8. 10. 2009 finanční prostředky ve výši 1.500.000,- Kč a 500.000,- Kč na účet č. 196713350227/0100 vedený u Komerční banky a.s., majitele účtu Jana Valtra.

Mgr. Karolína Babáková, Jan Valtr a Ing. Jaroslav Kubiska svými pokyny a instrukcemi k převodům z účtu společnosti Earnway na účet Jana Valtra zastřeli původ finančních prostředků ve výši nejméně 2.000.000,- Kč získaných ke škodě Dopravního podniku na základě jím v zastoupení Ing. Martina Dvořáka účelově uzavřeného smluvního vztahu se společností Neograph.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Ludmila Příbylová

Na základě dne 16. 6. 2008, 18. 9. 2008 a dne 2. 10. 2008 účelově uzavřených smluv „Smlouvy o spolupráci“, mezi společnostmi Cokeville Assets Inc., zastoupenou ředitelkou Janou Lütken, a společností Washington Intertrade Inc. (dodavatel), zastoupenou ředitelem Hansem Grobem, a dne 30. 9. 2008 účelově uzavřené smlouvy „Smlouva o budoucí půjčce“ s limitem do 100.000.000,- Kč, se splatností 5-ti let mezi společnostmi Cokeville Assets Inc., zastoupenou ředitelkou Janou Lütken, a společností Washington Intertrade Inc. (dodavatel), zastoupenou ředitelem Hansem Grobem, ze dne 30. 9. 2008 z účtu společnosti Cokeville Assets Inc. převedl Ing. Jaroslav Kubiska a další dosud neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s.r.o. tak, že na základě pokynů Petra Michala a Jany Šádkové vytvořili pro převody nezbytné podklady pro oprávněné osoby v sídle společnosti Peskim s. r. o. na adrese Praha 5, Radlická 28/663, a Ing. Jaroslav Kubiska vystavil příslušné faktury, které za smyšlenou osobu Zoe Vasilidis podepsala Jana Šádková. Ing. Jaroslav Kubiska následně poslal vystavené faktury Janě Lütken, která zajistila zadání vlastních bankovních příkazů k převodům. Tímto způsobem byly Janou Lütken převedeny finanční prostředky na účty společnosti Washington Intertrade ve výši nejméně 16.595.463,- Kč a 25.500,- EUR. Tyto finanční prostředky byly určeny pro Mgr. Michala Davida a Mgr. Karolínu Babákovou. Ing. Jaroslav Kubiska, Petr Michal, Jana Šádková svými pokyny a instrukcemi k převodům z účtu společnosti Cokeville Assets Inc. na účet společnosti Earnway zastřeli původ finančních prostředků ve výši nejméně 16.595.463,- Kč získaných ke škodě Dopravního podniku na základě jím v zastoupení Ing. Martina Dvořáka účelově uzavřeného smluvního vztahu se společností Neograph.

V období od 10. 5. 2009 do 30. 11. 2009 převedl Ing. Jaroslav Kubiska a další doposud neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. v 6-ti případech na základě pokynů Petra Michala a Jany Šádkové a na základě účelově uzavřené smlouvy o úvěrovém limitu na částku 100.000.000,- Kč, se splatností 5 let, uzavřené v blíže nezjištěné době v Zugu, mezi společnostmi Cokeville Assets Inc. (věřitel), zastoupenou ředitelkou Janou Lütken, a společností Anemoy Perpatema Limited (dlužník), zastoupenou Marií Demetriou, finanční prostředky z účtu společnosti Cokeville Assets Inc., tak, že připravili podklady nezbytné pro převod finančních prostředků v sídle společnosti Peskim s. r. o. na adrese Praha 5, Radlická 28/663, a odeslali tyto podkady oprávněné Janě Lütken, která zajistila zadání vlastních příkazů pro převod prostředků na účet č. 33373470081012 u banky Societe Generale Cyprus Ltd., Kyperská republika, společnosti Anemoy Perpatema Limited, jejímž benefičním vlastníkem byl po předchozí dohodě nejméně s Mgr. Karolínou Babákovou, Mgr. Davidem Michalem Jan Valtr, v celkové výši nejméně 13.504.200,- Kč. Ing. Jaroslav Kubiska, Petr Michal, Jana Šádková svými pokyny a instrukcemi k převodům z účtu společnosti Cokeville Assets Inc. na účet Anemoy Perpatema Limited zastřeli původ finančních prostředků ve výši nejméně 13.504.200,- Kč získaných ke škodě Dopravního podniku na základě jím v zastoupení Ing. Martina Dvořáka účelově uzavřeného smluvního vztahu se společností Neograph.

Dále na základě pokynů Mgr. Davida Michala, Petra Michala a Jany Šádkové a na základě účelově uzavřené Smlouvy o úvěrové lince ze dne 20. 4. 2009 mezi společnostmi Washington Intertrade a Anemoy Perpatema Limited s úvěrový rámcem 100 mil. Kč převedl Ing. Jaroslav Kubiska a další doposud neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. tak, že vypracovali nezbytné

instrukce pro převod oprávněnou osobou Janou Lütken v sídle společnosti Peskim s. r. o. na adrese Praha 5, Radlická 28/663, a tyto podklady zaslali Janě Lütken, přičemž takto převedli v období do června 2009 do listopadu 2009 částku ve výši nejméně 2.024.577,- Kč. Ing. Jaroslav Kubiska, Mgr. David Michal, Petr Michal, Jana Šádková svými pokyny a instrukcemi k převodům z účtu společnosti Washington Intertrade na účet Anemoy Perpatema Limited zastřeli původ finančních prostředků ve výši nejméně 2.024.577,- Kč získaných ke škodě Dopravního podniku na základě jím v zastoupení Ing. Martina Dvořáka účelově uzavřeného smluvního vztahu se společností Neograph.

Dále na základě pokynů Petra Michala a Jany Šádkové a na základě účelově uzavřené Smlouvy o půjčce mezi společností Cokeville Assets Inc. (věřitel) zastoupenou JUDr. Peterem Kmetěm a Peterem Kmetěm (dlužník) na částku 10 mil Kč ze dne 13. 2. 2007, s úrokem 2% a splatností do 21. 12. 2012 převedl Ing. Jaroslav Kubiska a další doposud neustanovení zamětnanci společnosti Peskim s. r. o. v jejím sídle na adrese Praha 5, Radlická 28/663, tak, že vypracovali nezbytné instrukce pro převod oprávněnou osobou, přičemž takto převedli v době po 13. 2. 2007 částku ve výši nejméně 4.500.000,- Kč. Ing. Jaroslav Kubiska, Petr Michal, Jana Šádková svými pokyny a instrukcemi k převodům z účtu společnosti Cokeville Assets Inc. na účet JUDr. Petera Kmetě zastřeli původ finančních prostředků ve výši nejméně 4.500.000,- Kč získaných ke škodě Dopravního podniku na základě jím v zastoupení Ing. Martina Dvořáka účelově uzavřeného smluvního vztahu se společností Neograph.

3)

V rámci obchodní spolupráce mezi společností Dopravní podnik a společností Crowsnest a. s. v průběhu zajištění služby tzv. "elektronická jízdenka", Ing. Jaroslav Kubiska v době své pracovní činnosti ve společnosti Peskim, s. r. o., se sídlem Praha 5, Bucharova 1314/8, tedy od 1. 4. 2009 do 9. 6. 2010, a další dosud neustanovené osoby z řad zaměstnanců společnosti Peskim s. r. o. v období od 30. 11. 2008 do 31. 12. 2010, na pokyn a po vzájemné předchozí domluvě Mgr. Davida Michala, Mgr. Karolíny Babákové, Petra Michala a Jany Šádkové a na základě úmyslně účelově uzavřených obchodních smluv na poskytování služeb, licencí a následně vystavených faktur k uvedeným smlouvám mezi níže uvedenými společnostmi, připravovali podklady pro uskutečnění převodů finančních prostředků oprávněnými zástupci společnosti Crowsnest a. s., tj. zemř. Ing. Antonínem Vilímcem a Ing. Janou Jež z účtu č. 357243960227/0100 vedeného u Komerční banky a. s. na účet č. 17932253762 vedený u banky Laiki Group, Kyperská republika, nebo na účet č. 273273321.70M vedený u banky UBS AG Zug, Švýcarská konfederace, společnosti Kyrenia GbmH, se sídlem FN 308659k, Kartner Ring 12, 1010 Wien, Rakousko, pobočka Zweigniederlassung Zug, Baarerstrasse 8, Postfach 244, CH-6301 Zug, Švýcarska konfederace. Na základě faktur vystavených neustanovenými zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. na základě pokynů Mgr. Davida Michala, které byly následně zaslány společností Kyrenia GbmH, zastoupenou Janou Lütken společností Crowsnest a. s., v měsíčních částkách ve výši 3.500.000,- Kč. V období od 10. 3. 2009 do 23. 3. 2010 byla takto převedena částka v celkové výši 39.900.000,- Kč jako úhrada licenčních práv na základě smlouvy „Podlicenční smlouva k předmětům průmyslového vlastnictví a k autorskému dílu“, uzavřené dne 1. 7. 2008 v Zugu společností Kyrenia GmbH, zastoupenou Janou Lütken, se společností Crowsnest a. s.,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Ludmila Příbylová

zastoupenou Ing. Antonínem Vilímcem, jako předsedou představenstva, a ve smyslu Dodatku č. 1 k předmětné podlicenční smlouvě ze dne 27. 11. 2008 uzavřeného v Zugu. Na základě účelově uzavřené smlouvy „Smlouva o úvěrovém limitu (Smlouva o úvěrové linii)“, přičemž předmětem smlouvy bylo poskytnutí úvěru s čerpáním po individuálních částkách až do výše 100.000.000,- Kč, s dobou splatnosti do 5-ti let, uzavřenou mezi společností Kyrenia GbmH, zastoupenou ředitelem Mgr. Ferdinandem Überallem a JUDr. Alešem Rozehnalem, a společností Unitex International Capital Limited, zastoupenou ředitelem Mgr. Davidem Michalem, převedl Ing. Jaroslav Kubiska, který zadal příkaz k úhradě, jenž následně verifikoval JUDr. Aleš Rozehnal jako osoba oprávněná, z účtu společnosti Kyrenia GbmH na účet č. 33373130081013 vedeného u banky Societe Generale Cyprus Ltd., Kyperská republika, nebo účet č. 817171440838 u banky HSBC, Hong Kong, společnosti Unitex International Capital Limited, sídlem Room 813, 8/F, Hollywood Plaza, 610 Nathan Road, Hongkong, a to nejméně dne 5. 6.2009 částku ve výši 2.000.000,- Kč a dne 24. 6. 2009 částku ve výši 4.600.000,- Kč. Benefičním vlastníkem společnosti Unitex International Capital Limited byl po předchozí dohodě nejméně s Mgr. Karolínou Babákovou a Mgr. Davidem Michalem Ing. Martin Dvořák. Dále na základě pokynu Petra Michala převedl Ing. Jaroslav Kubiska a další dosud neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o., kteří zadávali příkazy k převodu v sídle společnosti na adrese Praha 5, Radlická 28/663, které následně verifikoval JUDr. Aleš Rozehnal jako osoba oprávněná, na účet č. 400631701838 vedený u banky HSBC, Hong Kong, společnosti Capture International Limited, jejímž benefičním vlastníkem byl po předchozí dohodě nejméně s Mgr. Karolínou Babákovou a Mgr. Davidem Michalem JUDr. Aleš Rozehnal, na základě účelově uzavřené smlouvy „Smlouva o úvěrovém limitu“ ze dne 2. 6. 2009 s čerpáním v individuálních splátkách až do výše 100.000.000,- Kč a s dobou splatnosti 5 let mezi společností Kyrenia GbmH, zastoupenou ředitelem Ferdinandem Überallem a JUDr. Alešem Rozehnalem, a společností Capture International Limited, zastoupenou ředitelem Walterem Schegenem, v době od června 2009 do prosince 2009 finanční prostředky v celkové výši 6.500.000,- Kč a 458.000,- EUR, konkrétně dne 18. 6. 2009 částku ve výši 2.000.000,- Kč, dne 26. 8. 2009 částku ve výši 4.500.000,- Kč, dne 11. 11. 2009 částku ve výši 205.000,- EUR a dne 20. 11. 2009 částku ve výši 253.000,- EUR. Dále v období od 28. 5. 2009 do 9. 2. 2010 na základě pokynů Petra Michala a Mgr. Davida Michala Ing. Jaroslav Kubiska a další doposud neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. zadávali v sídle společnosti na adrese Praha 5, Radlická 28/663, příkazy k převodům, které následně verifikoval JUDr. Aleš Rozehnal jako osoba oprávněná. Těmito zaměstnanci byly převedeny finanční prostředky na základě účelově uzavřené smlouvy „Smlouva o úvěrovém limitu“, přičemž předmětem smlouvy bylo poskytnutí úvěru s čerpáním po individuálních částkách až do výše 100.000.000,- Kč, s dobou splatnosti do 5-ti let, uzavřenou dne 27. 5. 2009 mezi společností Kyrenia GbmH, zastoupenou ředitelem Mgr. Ferdinandem Überallem, a společností Unitex International Capital Limited, zastoupenou ředitelem Mgr. Davidem Michalem, ve výši 6.500.000,- Kč určené na nákup nemovitosti v obytném komplexu Palheiro Village na Madeiře v hodnotě 1.568.500,- EUR od společnosti Sociade Imobiliaria Do Balancal, S.A. Portugal-Madeira, pro Ing. Marii Novákovou.

Dne 4. 9. 2008 uzavřela Ing. Marie Nováková, matka Ing. Martina Dvořáka, smlouvu „Smlouva o smlouvě budoucí“ na koupi domu v komplexu Palheiro Village, na Madeiře se společností Sociedade Imobiliaria De Balancal, zastoupenou jednatelem Goncalo Matos Noronha da Camara. Kupní cena nemovitosti byla stanovena ve výši 1.568.000,- EUR, přičemž při podpisu smlouvy

Shodu s prvopisem potvrzuje: Ludmila Příbylová

Marie Nováková uhradila rezervační poplatek ve výši 78.425,- EUR a část kupní ceny ve výši 392.125,- EUR s tím, že zbývající část kupní ceny, tj. částku ve výši 1.097.950,- EUR, uhradí při podpisu vlastní kupní smlouvy. Ing. Marie Nováková následně účelově uzavřela po předchozí domluvě nejméně s Mgr. Davidem Michalem, Mgr. Markem Stubleym a svým synem Ing. Martinem Dvořákem dne 29. 5. 2009 úvěrovou smlouvu se společností Unitex International Capital Limited s úvěrovým rámcem 1.500.000,- EUR, s úrokovou sazbou 3% a se splatností 5 let. Na základě této smlouvy a pokynu Petra Michala byla dne 2. 6. 2009 převedena doposud neztotožněným zaměstnancem společnosti Peskim s. r. o. z účtu společnosti Unitex International Capital Limited č. 330373130081013 u banky Societe Generale Cyprus, Nicosia, částka ve výši 101.900,- EUR a částka ve výši 120.400,- EUR na účet společnosti Sociedade Imobiliaria č. PT50000702430085371000352 u Banco Espirito Santo. Na základě pokynu Petra Michala byla dne 24. 6. 2009 převedena doposud neztotožněným zaměstnancem společnosti Peskim s. r. o. z účtu společnosti Unitex International Capital Limited č. CY61012000330373130081013203 u banky Societe Generale Cyprus, Nicosia, částka ve výši 244.500,- EUR na účet společnosti Sociedade Imobiliaria č. PT50000702430085371000352 u Banco Espirito Santo, a to tak, že tento zaměstnanec připravil pro oprávněnou osobu v sídle společnosti Peskim s. r. o. na adrese Praha 5, Radlická 28/663, nezbytné podklady pro převod. Dále na základě pokynu Mgr. Davida Michala ze dne 21. 7. 2009 zastupujícího společnosti Unitex International Capital Limited a na základě uvedené úvěrové smlouvy a smlouvy o smlouvě budoucí byla doposud neustanoveným zaměstnancem společnosti Peskim s. r. o. převedena částka ve výši 117.400,- EUR na účet č. PT50003300004536993745905 vedený u banky Millenium BCP, Avenida 25 De Abril, Bloco A, 2750-512 Cascais, Portugalsko, společnosti Abreu a Associados – Sociedade de Advogatios, RL, a dále dne 27. 7. 2009 na základě pokynu Mgr. Marka Stubleého jménem společnosti Šachta & Partners v. o. s., zastupující společnost Unitex International Capital Limited byla doposud neustanoveným zaměstnancem společnosti Peskim s. r. o. převedena z účtu č. CY61012000330373130081013203 u banky Societe Generale Cyprus, Nicosia, částka ve výši 112.867,- EUR na účet č. PT50003300004536993745905 u banky Millenium BCP, Avenida 25 De Abril, Bloco A, 2750-512 Cascais, Portugalsko, společnosti Abreu a Associados – Sociedade de Advogatios, RL, neboť banka na základě příkazu ze dne 21. 7. 2009 převedla pouze částku ve výši 4.533,28 EUR, tak, že tento zaměstnanec vypracoval nezbytné podklady pro převod uvedených částek v sídle společnosti Peskim na adrese Praha 5, Radlická 28/663, oprávněnou osobou. Za účelem financování nákupu vily na Madeiře Ing. Marií Novákovou uzavřela společnost Kyrenia GbmH, zastoupená ředitelem Mgr. Ferdinandem Überallem a JUDr. Alešem Rozehnalem, a společnost Unitex International Capital Limited, zastoupená ředitelem Mgr. Davidem Michalem dne 27. 5. 2009 účelovou úvěrovou smlouvu „Smlouva o úvěrovém limitu (Smlouva o úvěrové linii)“. Předmětem této smlouvy bylo poskytnutí úvěru s čerpáním po individuálních částkách až do výše 100.000.000,- Kč, s dobou splatnosti 5 let. Z účtu společnosti Kyrenia GbmH na základě uvedené smlouvy ze dne 27. 5. 2009 a na základě pokynů Mgr. Davida Michala ze dne 11. 6. 2009 k převodu částky ve výši 2.000.000,- Kč a ze dne 24. 6. 2009 k převodu částky ve výši 4.600.000,- Kč na účet č. CY61 0120 0033 0373 1300 8101 3203 vedený u banky Societe Generale Cyprus, Nicosia, společnosti Unitex International Capital Limited, převedl tyto částky Ing. Jaroslav Kubiska, zaměstnanec společnosti Peskim s. r. o., tak, že, měl-li Ing. Jaroslav Kubiska aktivní dispoziční právo k účtu, zadal v sídle společnosti na adrese Praha 5, Radlická 28/663, příkaz k převodu do banky, přičemž tento příkaz verifikoval JUDr. Aleš Rozehnal, a neměl-li Ing. Jaroslav Kubiska aktivní dispoziční právo k účtu, připravil nezbytné

Shodu s prvopisem potvrzuje: Ludmila Příbylová

podklady k převodu pro oprávněné osoby Mgr. Davida Michala a Janu Lütken. Dále Jana Lütken, ředitelka společnosti Mavex Group Incorporated, jejímž benefičním vlastníkem byl po předchozí dohodě nejméně s Mgr. Davidem Michalem, Mgr. Karolínou Babákovou a Ivo Rittigem Ing. Martin Dvořák, a Mgr. David Michal, ředitel společnosti Unitex International Capital Limited, jejímž benefičním vlastníkem byl po předchozí dohodě s nejméně Mgr. Davidem Michalem a Mgr. Karolínou Babákovou Ing. Martin Dvořák, uzavřeli v Zugu ve Švýcarské konfederaci dne 29. 5. 2009 účelovou úvěrovou smlouvu „Rámcová úvěrová smlouva“. Předmětem této smlouvy bylo poskytnutí úvěru s čerpáním až do výše 100.000.000,- Kč, se splatností 10 let. Ing. Jaroslav Kubiska a další doposud neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. převedli na základě uvedené smlouvy částku ve výši 606.600,- EUR společnosti Unitex International Capital Limited, a to z účtu č. 273254373.70U tak, že vyhotovili v sídle společnosti Peskim s. r. o. na adrese Praha 5, Radlická28/663, potřebné podklady k převodu a tyto odeslali Janě Lütken, která zajistila zadání vlastního příkazu pro převod prostředků, a to na základě pokynu Petra Michala ze dne 3. 6. 2009 převedla částku ve výši 507.500,- EUR, dne 3. 6. 2009 na základě pokynu Petra Michala částku ve výši 63.000,- EUR a dne 19. 6. 2009 na základě pokynu Petra Michala částku ve výši 36.100,- EUR přímo na účet č. PT50000702430085371000352 vedený u Banco Espirito Santo společnosti Sociedade Imobiliaria De Balancal, S.A. Portugalsko, Madeira. Dne 3. 6. 2009, na základě pokynu Petra Michala uhradila společnost Washington Intertrade, se sídlem Road Town, Tortola, Britské Panenské ostrovy, jejímž benefičním vlastníkem byl po předchozí dohodě nejméně s Mgr. Davidem Michalem a Mgr. Karolínou Babákovou Ivo Rittig, z účtu č. 273263435.70U,60Y,65L vedeného u banky UBS AG, Švýcarská konfederace, částku ve výši 49.200,- EUR, přičemž se jednalo o údajnou odměnu za kooperační a konzultační služby, dále poskytnuté na základě účelově uzavřené úvěrové smlouvy ze dne dne 29. 5. 2009 mezi společnostmi Mavex Group Incorporated a společností Unitex International Capital Limited, přímo na účet č. PT50000702430085371000352 u Banco Espirito Santo, společnosti Sociedade Imobiliaria Do Balancal, S.A. Portugalsko, Madeira.

Uvedených jednání se Ing. Jaroslav Kubiska, Petr Michal, Jana Šádková, Mgr. David Michal, JUDr. Aleš Rozehnal, Mgr. Marek Stubley, Ing. Marie Nováková, Jan Valtr, Mgr. Ferdinand Überall, JUDr. Pavel Švarc, Ing. Jan Janků, JUDr. Peter Kmet', Mgr. Marek Stubley, Mgr. Karolína Babáková, JUDr. Aleš Rozehnal a Ivo Rittig si byli vědomi toho, že převáděné finanční prostředky pocházejí z nehospodárného nakládání s majetkem Dopravního podniku.“

tedy

Mgr. David Michal, Mgr. Karolína Babáková, Petr Michal, JUDr. Aleš Rozehnal, Ph.D., Mgr. Ferdinand Überall, JUDr. Pavel Švarc, Ivo Rittig, Ing. Jaroslav Kubiska, Jana Šádková, Ing. Jan Janků,

měli zastírat původ věci, která byla získána trestným činem spáchaným na území České republiky, jako členové organizované skupiny a ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech, ve vztahu k věci v hodnotě velkého rozsahu, čímž měli získat pro jiného prospěch velkého rozsahu,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Ludmila Příbylová

Jan Valtr, Mgr. Marek Stublej, JUDr. Peter Kmet'

měli zastírat původ věci, která byla získána trestným činem spáchaným na území České republiky jako členové organizované skupiny a ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech, ve vztahu k věci v hodnotě velkého rozsahu, čímž měli získat pro sebe značný prospěch a pro jiného prospěch velkého rozsahu,

Ing. Marie Nováková,

měla zastírat původ věci, která byla získána trestným činem spáchaným na území České republiky jako členka organizované skupiny a ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech, čímž měla získat pro sebe prospěch velkého rozsahu.

čímž měli spáchat**Ing. Martin Dvořák**

pod body I. 1), 2 a 3) obžaloby

jednak zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1, 2 písm. a), b), c) tr. zákoníku,

jednak zločin zpronevěry dle § 206 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) tr. zákoníku,

Ing. Tomáš Petana

pod bodem I. 1) obžaloby

trestný čin pletichy při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 128a odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) tr. zákona ve formě účastenství dle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zákona,

JUDr. Pavel Švarc

pod body I. 1) a II. 1) obžaloby

jednak zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1, 2 písm. a), b), c) tr. zákoníku ve formě účastenství dle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku,

jednak zločin zpronevěry dle § 206 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) tr. zákoníku ve formě účastenství dle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku,

jednak zločin legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), odst. 4 písm. a), b), c) tr. zákoníku.

Ing. Ivo Štika

pod bodem I. 2) obžaloby

jednak zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1, 2 písm. a), b), c) tr. zákoníku ve formě účastenství dle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku,

jednak zločin zpronevěry dle § 206 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) tr. zákoníku ve formě účastenství dle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku,

Ing. Jan Janků

pod body I. 2) a II. 2) obžaloby

jednak zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1, 2 písm. a), b), c) tr. zákoníku ve formě účastenství dle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku,

jednak zločin zpronevěry dle § 206 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) tr. zákoníku ve formě účastenství dle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku,

jednak zločin legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), odst. 4 písm. a), b), c) tr. zákoníku,

JUDr. Peter Kmet'

pod body I. 2) a II. 2) obžaloby

zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1, 2 písm. a), b), c) tr. zákoníku ve formě účastenství dle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku,

zločin zpronevěry dle § 206 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) tr. zákoníku ve formě účastenství dle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Ludmila Příbylová

zločin legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), d) odst. 4 písm. a), b), c) tr. zákoníku,

Jan Valtr

pod body II. 1) a 2) obžaloby

zločin legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), d) odst. 4 písm. a), b), c) tr. zákoníku,

Mgr. Marek Stublej

pod body II. 1), 2) a 3) obžaloby

zločin legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), d) odst. 4 písm. a), b), c) tr. zákoníku,

Jana Šádková, Mgr. David Michal, Mgr. Karolína Babáková, Petr Michal, Ivo Rittig

pod body II. 1), 2) a 3) obžaloby

zločin legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), odst. 4 písm. a), b), c) tr. zákoníku,

Ing. Jaroslav Kubiska

pod body II. 2) a 3) obžaloby

zločin legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), odst. 4 písm. a), b), c) tr. zákoníku,

JUDr. Aleš Rozehnal, Ph.D., Ing. Marie Nováková, Mgr. Ferdinand Überall

pod bodem II. 3) obžaloby

zločin legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), odst. 4 písm. a), b), c) tr. zákoníku;

neboť v žalobním návrhu označené skutky nejsou trestnými činy.

Podle § 229 odst. 3 tr. řádu se poškozený Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost, se sídlem Sokolovská 42/2017, Vysočany, 190 00 Praha 9, IČO: 000 05 886, odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Obžalovaný **Ing. Martin Dvořák** byl u hlavního líčení slyšen ve dnech 16. 10. 2018 a 17. 10. 2018, přičemž se vyjádřil jak ke své osobě, tak k projednávané věci. Dosáhl vysokoškolského vzdělání jakožto inženýr ekonomie, je ženatý a má dvě děti. Jiné trestní řízení proti němu v České republice není vedeno. Obžalovaný úvodem bilancoval celkovou situaci ve společnosti Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost, se sídlem Praha 9, Sokolovská 217/42, 190 22, IČO: 000 05 886 (dále jen jako „DPP“ nebo „Dopravní podnik“) po dobu svého působení v letech 2007 až 2011, a následně takto prezentované hospodářské výsledky DPP komparoval s obdobím po ukončení svého působení a působení spoluobžalovaných ve společnosti. Na konkrétních příkladech demonstroval ekonomické úspěchy DPP, kdy se podařilo zvýšit kvalitu služeb, snížit dotace od města, snížit počet zaměstnanců a provozní náklady, dosáhnout kladného hospodářského výsledku. Po jejich odchodu z Dopravního podniku naopak došlo ke zvýšení všech dokladovatelných nákladů. Zdůraznil, že do DPP přišel nikoli krást, nýbrž získat „manažerské ostruhy“. Jakákoli funkce, kterou kdy ve svém životě zastával, byla úspěšná, nikdy se nestalo, že by manažersky selhal. Proto považuje celé obvinění již svou podstatou za neuvěřitelné a skandální.
2. Následně se obžalovaný vyjádřil konkrétně k jednotlivým bodům obžaloby. Ke skutku II. bod 1) podané obžaloby, v němž je uveden jako benefiční vlastník skupiny společností pod názvem Mavex – Unitex, pouze konstatoval, že i Nejvyšší státní zastupitelství jej dvakrát zbavilo obvinění, neboť neshledalo důkaz o tom, že by obžalovaný byl spolumajitelem těchto společností.
3. Ve vztahu ke skutku I. bod 1) podané obžaloby, resp. k účelově vypovězené smlouvě původně uzavřené s Jaroslavem Šochem, uvedl obžalovaný, že smlouva byla uzavřena dne 5. 8. 1992 a k jejímu vypovězení došlo až v roce 2007 nebo 2008. V době, kdy obžalovaný zahájil svou manažerskou činnost v DPP, prováděl manažerský a finanční audit. Jeho výsledkem bylo, kromě personálních změn ve společnosti, také vypovězení řady smluv. Vypovězení smlouvy uzavřené s Jaroslavem Šochem bylo dle obžalovaného v souladu s péčí řádného hospodáře, neboť smlouva byla v rozporu s novým zákonem o zadávání veřejných zakázek. Tento postup mu byl doporučen i advokáty a ekonomy. Citoval z dokumentů DPP, kdy advokátní kancelář najatá DPP v roce 2013, tedy v době po ukončení manažerské činnosti obžalovaného,

konstatovala, že pokračování ve smluvním vztahu s Ing. Šochem by bylo porušením zákona o veřejných zakázkách, neboť dodatky č. 9 – 22 k původně uzavřené smlouvě, nebyly uzavřeny v souladu se zákonnou úpravou účinnou v době jejich uzavírání. Popřel, že předmětné smlouvy byly vypovězeny, ačkoli neměl zajištěného dodavatele služeb prodeje jízdních dokladů. Nový dodavatel měl plynule navazovat na původního dodavatele, k ukončení smluv došlo s dostatečným předstihem bez ohrožení prodeje jízdních dokladů. Zakázku realizoval příslušný útvar DPP, mimo rozsah řídicí pravomoci obžalovaného, a to v součinnosti s externí společností Naxos, která také připravovala zadávací dokumentaci. Proces veřejné zakázky inicioval Ing. Holešický. Kvalifikační předpoklady byly stanoveny s ohledem na účel veřejné zakázky, kterým bylo zlepšit kvalitu prodeje jízdních dokladů a odstranit tehdejší nedostatky. Dle obžalovaného ani státní zástupce neuvedl, které konkrétní dodavatele mělo zadání veřejné zakázky diskriminovat, neboť neexistuje subjekt, který by byl poškozen. Společnost Cross Point, s.r.o., se sídlem Praha 6, Bělohorská 71/245 (dále jen jako „společnost Cross Point, s.r.o.“ nebo „Cross Point“) byla jediným uchazečem, který splnil kvalifikační předpoklady. Stejná veřejná zakázka byla vedením DPP vypsána znovu dva roky po odchodu obžalovaného ze společnosti, přičemž opět to byla společnost Cross Point, s.r.o., která byla jediným uchazečem splňujícím kvalifikační předpoklady. S jednatelem společnosti Cross Point, s.r.o., se obžalovaný dle svého tvrzení setkal pouze jedinkrát v životě v roce 2010.

4. Obžalovaný se dále podrobně vyjádřil k jednotlivým diskriminujícím předpokladům v zadávací dokumentaci, přičemž ve vztahu ke všem zdůraznil, že mu uniká, v čem by měla spočívat jejich diskriminační povaha. Co se týče požadavku na předložení certifikátu ČSN EN ISO 9000, připustil obžalovaný, že společnost Cross Point, s.r.o. v období mezi 1. 11. 2009 a 30. 3. 2009 nebyla držitelem tohoto certifikátu, přičemž tato situace byla zapříčiněna změnou subdodavatele. Poté však společnost Cross Point, s.r.o. certifikát opět získala a pokračovala v poskytované službě. U požadavku na minimálně středoškolské vzdělání osob, jimiž dodavatel hodlá obsadit pozici prodejce, poukázal obžalovaný na znění § 7 a § 58 školského zákona. Oponoval tak státnímu zástupci, že by polovina osob, jejichž stručné životopisy byly společností Cross Point, s.r.o. předloženy, ve skutečnosti požadované středoškolské vzdělání neměla. Požadavek, aby určitá část těchto osob, ovládala komunikaci v anglickém nebo německém jazyce, odůvodnil tím, že se v dané době DPP snažil adaptovat vzrůstajícímu turistickému ruchu v Praze. Pochybení spočívající v tom, že se takovýto požadavek objevil v zadávací dokumentaci veřejné zakázky, aniž by následně byly schopnosti komunikace v cizím jazyce u dotyčných osob skutečně zjišťovány, považuje obžalovaný ve vztahu ke své osobě jako absurdní, jakož i to, že z celkem 80 prodejců bylo vyslechnuto pouze sedm, a na tomto podkladě byl učiněn závěr, že poměr osob schopných komunikovat cizojazyčně nebyl splněn ani nijak ověřován. Kvalifikační předpoklad týkající se provozní doby budoucího dodavatele považuje obžalovaný za zcela adekvátní. V zadávací dokumentaci má být precizováno, co přesně je požadováno. Obdobně pak obžalovaný argumentoval ve vztahu k určení předpokládané hodnoty veřejné zakázky, tedy že definování finančního rámce je povinností zadavatele veřejné zakázky.
5. K nezrušení zadávacího řízení podle § 84 odst. 5 ani dle § 84 odst. 3 písm. b) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „ZVZ“) (ačkoliv byl s průběhem zadávacího řízení seznámen včetně výslovného upozornění člena

hodnotící komise, Ing. Choutky, týkajícího se nabídkové ceny uchazeče společnosti Cross Point s.r.o., která byla oproti minulému dodavateli více než dvojnásobná), obžalovaný uvedl, že Ing. Choutka upozorňoval pouze na logické navýšení ceny v důsledku navýšení rozsahu poskytované služby.

6. Obžalovaný dále poukázal na výstupy znaleckého posudku zpracovaného znaleckou kanceláří EQUITA Consulting s.r.o., v němž byly porovnávány služby poskytované Ing. Šochem a služby následně poskytované společností Cross Point s.r.o. Zdůraznil, že co do kvantity byl rozsah služeb poskytovaných společností Cross Point, s.r.o. byl téměř dvojnásobný, a to z hlediska pracovního fondu, počtu zaměstnanců, počtu prodejních míst atd. Ve vztahu ke komparaci poskytovaných služeb odkázal také na svědeckou výpověď Mgr. Hanuše z přípravného řízení, v níž svědek vyzdvihuje kvality služeb poskytovaných společností Cross Point s.r.o.
7. V dalším bodě své výpovědi se obžalovaný vyjádřil k dodatku č. 2 ze dne 1. 9. 2008 ke smlouvě ze dne 29. 2. 2008 o zajištění prodeje jízdních dokladů, na jehož základě došlo k rozšíření o služby spočívající v prodeji jízdních dokladů prostřednictvím e-shopu a aplikace DOS. Upozornil na souvislost s projektem Opencard a na to, že DPP byl tehdy svým akcionářem pověřen, aby v rámci svých distribučních kanálů migroval papírové kupóny na kupóny elektronické. V daném případě šlo dle obžalovaného pouze o rozšíření o nový distribuční kanál, přičemž dodatky ke smlouvě, na jejichž základě k tomuto rozšíření došlo, nezakládají nedovolenou změnu původních zadávacích podmínek veřejné zakázky. Poukázal, že dle rozhodovací praxe Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen jako „ÚOHS“) jsou možné tzv. nepodstatné změny podmínek veřejné zakázky, přičemž k takovéto nepodstatné změně došlo i uzavřením výše zmíněného dodatku ke smlouvě o zajištění prodeje jízdních dokladů. Opakovaně odkázal na právní stanovisko advokátní kanceláře z roku 2013, dle něž ze strany DPP nedošlo k jednání, které by bylo v rozporu se ZVZ.
8. Obžalovaný Dvořák zpochybnil škodu vyčíslenou ve skutku I. bod 1) projednávané obžaloby s tím, že jako škoda nemohou být vyjádřeny veškeré náklady, které souvisely s několik let poskytovanou službou, jako například mzdy zaměstnanců apod. Dále zmínil kontrolu, kterou prováděl specializovaný finanční úřad, na jejímž základě dospěl k závěru, že cena, kterou účtovala společnost Cross Point s.r.o., byla cenou obvyklou.
9. Ve vztahu k části projednávané věci týkající se spolupráce se společností Neograph, vyjádřil obžalovaný jako stěžejní posouzení, zda jízdní doklady jsou či nejsou ceninou. Dle obžalovaného je však polemika na toto téma zbytečná, neboť o tom, že se v případě jízdních dokladů jedná o ceninu, je již jasno. V tomto směru odkázal na vyjádření znalce Dr. Musila pro Státní tiskárnu cenin a zprávy pro DPP vypracované různými institucemi, jako např. Západočeská univerzita v Plzni, Ministerstvo financí, Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, a v neposlední řadě pak na Ústav státu a práva Akademie věd ve zprávě pro policejní orgán z roku 2014.
10. Ve vztahu k postupu, kdy bylo využito výjimky dle § 18 ZVZ, obžalovaný popřel, že by se jednalo o postup účelový. Postup dle § 18 ZVZ byl využit za účelem, aby DPP získal unikátní jízdenky, jejichž ochranné prvky odolají proti padělání. Výběr nového dodavatele realizoval

příslušný útvar DPP, který dle názoru obžalovaného postupoval zcela v souladu s literou zákona. Než management DPP a příslušné útvary rozhodly, jakou formou bude předmětné výběrové řízení provedeno, nechaly si zpracovat několik odborných stanovisek, a to jak ekonomických, tak právních. Jízdenky Neograph obsahovaly v tisku ochranný prvek, který byl utajovanou informací, přičemž takto byl také označen a evidován Státní tiskárnou cenin v roce 2008. Po dobu účinnosti Rámcové smlouvy o dílo nedošlo ke změně této utajované informace a tato utajovaná informace nebyla nikdy společnosti Neograph nebo DPP předána. Dále pak v této souvislosti obžalovaný poukázal na závěr, k němuž dospěl Úřad pro ochranu hospodářské soutěže po provedeném šetření v roce 2010. Dle tohoto závěru bylo na Rámcovou smlouvu o dílo možné aplikovat výjimku dle § 18 ZVZ. Opakovaně zdůraznil, že si DPP nechával zpracovat odborná právní stanoviska, která jednoznačně potvrzují, že zvolený postup odpovídal zákonnému požadavku na postup s péčí řádného hospodáře. Zájem DPP o jízdní doklady opatřené náležitými ochrannými prvky odůvodnil mimo jiné také odkazem na incident, kdy měly být ve velkém padělány jízdní doklady od společnosti Schwarz Druck. Doklady dodávané jmenovanou společností neměly žádné účinné ochranné prvky. Proto také PČR ÚOOZ doporučil novou konstrukci jízdních dokladů se třemi stupni ochrany. Teprve ke dni 13. 11. 2007 rozhodla Rada města o konečné výši nového tarifu, přičemž ve stejné době, kdy se objevily padělky jízdních dokladů, prezentovala DPP společnost Neograph svůj unikátní ceninový papír. Společnost Neograph byla partnerem Státní tiskárny cenin, byla známá na trhu, měla fundovanou odbornost a vydobyté renomé. To byl jeden z dalších důvodů, proč se DPP rozhodl pro dodávku jízdních dokladů od této společnosti. Dalšími měla být obžalovaným hojně skloňovaná odborná stanoviska. Třístupňová ochrana jízdních dokladů byla DPP doporučena také znalcem Dr. Musilem, dle nějž byla společnost Neograph toho času jediným subjektem v ČR v dané oblasti, který při výrobě jízdních dokladů všechny tři navržené stupně ochrany zajistí. Mimo společnosti Neograph bylo jednáno ještě s dodavatelskými společnostmi z Německa a Švédska, avšak obě zmiňované odmítly s odůvodněním malého rozsahu zakázky. Před uzavřením smlouvy se společností Neograph provedl DPP také řadu ekonomických analýz.

11. Dále se obžalovaný opětovně vymezil proti stanovení škody, která byla uvedena v obžalobě. Dle obžalovaného není možné škodu vyčíslit pouhým porovnáním ceny jízdenek dodaných společností Neograph v roce 2008 s cenou jízdenek od STC v roce 2012 aniž by bylo zohledněno množství ochranných prvků, neboť se jedná o dva zcela nesouměřitelné produkty. Obžalovaný dále poukázal na skutečnost, že DPP v roce 2010 snížil oproti roku 2005 náklady na jízdní doklady o 52 %.
12. Ke spolupráci se společností Crowsnest uvedl obžalovaný, jaké pohnutky DPP stály za zavedením produktu SMS jízdenky, přičemž zdůraznil, že tento produkt zvýšil příjmy DPP o vlastní jízdné. Při zadávání veřejných zakázek nikdy žádným způsobem neobcházeli zákon. Také v tomto případě si DPP nechával vypracovat odborné stanovisko, zde od společnosti Deloitte. Odpovědné odbory DPP, tedy nikoli obžalovaný osobně, vyhotovily zadávací dokumentaci. Vypsanou soutěž vyhrála právě společnost Crowsnest, která dodávala a dodnes dodává kvalitní službu. Obžalovaný dále popřel, že by účelově využil odborného stanoviska vypracovaného společností Deloitte. Jediným možným dodavatelem, který mohl zajistit jak produkt SMS jízdenky, tak M-peněženky, byla v roce 2008 společnost Direct pay, a to na základě licencí, které

poskytla společnost Crowsnest. Státní zástupce dle názoru obžalovaného pochybil, když se nezabýval tím, zda bylo rozdělení zakázky na dodání produktu SMS jízdenky a dodání produktu M-penženky možné, a to jak ekonomicky, tak právně, avšak zejména technologicky. Byla to společnost VeroGroup, která na základě odborné analýzy vypracované společností Deloitte rozhodla, že zadávací řízení bude provedeno jednacím řízením bez uveřejnění. Také touto zakázkou se zabýval Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, který dne 30. 3. 2012 rozhodl o zastavení předmětného správního řízení, když shledal, že DPP postupoval v souladu s dikcí ZVZ. I v tomto případě se obžalovaný ohradil proti způsobu, jakým byla v obžalobě vyčíslena způsobená škoda. Uvedl, že společnost Kyrenia nikdy žádný smluvní vztah s DPP neměla a DPP této společnosti neposkytoval žádné úhrady. V neposlední řadě se pak obžalovaný vyjádřil k výši provize společnosti Crowsnest, resp. společnosti Erika, která DPP službu SMS jízdenky poskytovala.

13. Obžalovaný následně zodpověděl dotazy předsedy senátu, kdy se vyjádřil k osobám jednotlivých spoluobžalovaných, jakož i k okolnostem, z nichž mu jsou tyto osoby známy. Ke společností Mavex, Washington Intertrade, Unitex, Intex International Capital Limited, Captur International Limited, Cokeville Asset, Aelia Limited, jakož i Anemoy Perpatena Liminted uvedl obžalovaný, že žádnou z nich nezná. Obžalovaný dále zodpověděl zevrubné dotazy státního zástupce týkající se zejména povědomí obžalovaného o obsahu povinností vyplývajících z jím zastávaného postu v rámci DPP, jakož i vystupování obžalovaného coby statutárního orgánu DPP a případného omezení pravomoci stran uzavírání obchodních smluv, zejména na nastavení podpisového řádu DPP. Dále byl obžalovaný státním zástupcem dotazován na svůj vztah k ostatním spoluobžalovaným, zejména k osobě obžalovaného Jana Valtra, jakož i dalším osobám či společností, zejména advokátní kanceláři Šachta & Partners, resp. MSB Legal. Dále byl obžalovaný státním zástupcem podrobně dotazován na konkrétní okolnosti plnění smluv uvedených v obžalobě. V rámci dotazů zmocněnce poškozeného se obžalovaný vyjádřil zejména k bližším okolnostem auditů prováděných po zahájení svého působení v rámci DPP a okolnostem vypovězení smluvního vztahu s Ing. Šochem.
14. Ve dnech 17. 10. 2018 a 18. 10. 2018 byl u hlavního líčení slyšen obžalovaný **Ing. Ivo Štika**. Ke své osobě uvedl, že dosáhl vysokoškolského vzdělání v oboru ekonomie se zaměřením na zahraniční obchod. Živí se jako OSVČ v oboru ekonomického poradenství. Svou výpověď k věci doprovodil obžalovaný promítáním prezentace, na niž v průběhu svého výsledku hojně odkazoval, a která je v tištěné podobě založena jako součást trestního spisu, zařazena za protokol o výsledku obžalovaného Ing. Štíky.
15. Ve vztahu k věci se vyjádřil zejména k aktivitám Vladimíra Sitty mladšího časově zařazeným k tzv. padělatelské aféře a k jeho jednáním, které obžalovaný vlastními slovy označil jako ataky na DPP a snahu poškodit dobrou pověst DPP. Obžalovaný dále poukázal na složitou strukturu vnitřního fungování DPP a s tím spjatou náročnost jednacích procesů. Zdůraznil, že jakákoli cena jakékoli jízdenky není rozhodnutím dopravního podniku v kterémkoli městě, vždy se jedná o zásadně politické rozhodnutí. V Praze se politici rozhodli, že veškeré náklady související s provozem SMS jízdenky nepocítí cestující, ale ponese je DPP. Toto rozhodnutí je plně v kompetenci radního pro dopravu. Obžalovaný dále podotkl, že z podané obžaloby není patrné, kdo a jakým způsobem spáchal zpronevěru, ani jaká věc měla být zpronevěřena. Jeho

první setkání se spoluobžalovanými Janků a Kmetěm proběhlo přibližně v době kolem září roku 2007, poté, co obžalovaného navštívila policie kvůli padělkům. Obžalovaný dále zdůraznil, že se na rozhodnutí o formě a způsobu výběru nemohl podílet, podle směrnice k takovému rozhodnutí neměl ani žádné kompetence. Nepodílel se na žádném zajištění stanoviska, ať se týkalo zajištění výluky ze zákona o veřejných zakázkách, ani o zajištění stanoviska k ceninám, ani na žádných právních argumentacích s touto problematikou souvisejících. Veškerá problematika, které se dotýkal zákon o veřejných zakázkách, spadala pod jednotku zásobování, odbor obchodní, přičemž tyto osoby měly danou problematiku v exkluzivní kompetenci. V případě Neographu předal obžalovaný informace panu Hanušovi s tím, aby postupoval dle svého uvážení ve spolupráci s odborem obchodním.

16. K účelovému označení jízdenky jakožto ceniny uvedl obžalovaný, že jízdenka byla jako cenina označena již v roce 2002 Ministerstvem financí, tedy pět let předtím, než zahájil svoje působení v rámci DPP. Stejně tak ani podřízení obžalovaného, případně pan Hanuš, neměli z titulu svého působení možnost ovlivnit toto stanovisko. Obžalovaný poukázal konkrétně na č.l. 327 trestního spisu¹, kde se nachází stanovisko AK Šachta, z něž má jednoznačně vyplývat, že v takové konkrétní situaci nemusí DPP vypisovat veřejnou zakázku.
17. Ke způsobu vyčíslení způsobené škody se obžalovaný ohradil proti kvalitám znaleckého posudku vypracovaného znalcem Ing. Janem Juráněm, MBA. Obžaloba a stejně tak i jmenovaný znalec dospěli dle obžalovaného k závěru o škodě na základě pouhého mechanického srovnání jízdenek s cenami zcela konstrukčně odlišných od jízdenek Státní tiskárny cenin. Obžalovaný zpochybnil také erudici jmenovaného znalce, který je specialistou na oceňování zemědělské techniky bez jakékoli znalosti polygrafie. Zpochybnil samotnou možnost stanovení ceny obvyklé, a to s poukazem na skutečnost, že v České republice neexistuje ekvivalent ve stejném prostoru, ve stejném objemu a ve stejném čase. Dále poukázal na znalecký posudek vypracovaný znalcem Vladimírem Malovíkem, který stanovil kvalitativní škálu, ze které vyplývá, že nejlepší jízdenky byly od Neographu, na druhém místě jízdenky Schwarz Druck a třetí místo měla Státní tiskárna cenin. Znalecký ústav Equita Solutions se následně zabýval kvalitativní stránkou věci s využitím znaleckého posudku znalce Malovíka jako vstupu, přičemž nebylo shledáno, že by tyto dodávky vybočovaly ve srovnání s jinými dodávkami, zohlednili také dlouhé časové období a konstatovali, že cena byla sice relativně vyšší, ale odpovídala navýšení kvality. Toto dle obžalovaného potvrdil také specialista Státní tiskárny cenin, pan Maceška, který tvrdí, že cena jízdního dokladu se odvíjí nejen od počtu ochranných prvků, ale zejména od objemu výroby. Obžalovaný následně porovnával cenu za jeden kus jízdenky od dodavatele Schwarz Druck a Neograph, přičemž demonstroval, že Neograph dodával kvalitnější službu za nižší cenu než předchozí jmenovaný.
18. Obžalovaný se následně podrobně vyjádřil ke způsobu fungování DPP obecně a ke své osobě v kontextu svého působení v DPP, ke svým povinnostem a k tomu, jak v danou dobu chápal roli odboru zásobování. Úkolem obžalovaného bylo definovat, co po odboru zásobování DPP požaduje, záležitostí odboru zásobování poté bylo zajistit výběr v co nejlepším poměru cena-

¹ svazek 3/č.l. 326-327 Právní audit ze dne 4.12.20107, Zadávání veřejné zakázky, jejichž předmětem jsou utajované informace, Mgr. Vít Plichta

výkon. Odpovědnost za veřejné zakázky nespádala do kompetencí obžalovaného, jakožto obchodně ekonomického ředitele.

19. Obžalovaný se dále vyjádřil k selhání společnosti Schwarz Druck jakožto původního dodavatele jízdních dokladů, přičemž poukázal na neformální informace získané od plk. Brože z ÚOOZ stran nedostatečnosti ochranných prvků na jízdních dokladech od tohoto dodavatele řešených v souvislosti s problémem rozsáhlého padělání a zároveň upozornění na nutnost DPP konat tak, aby bylo zabráněno případným dalším škodám hrozícím v důsledku nedostatečného zajištění jízdních dokladů proti padělání. Krátce po setkání s plk. Brožem se do DPP dostavil JUDr. Kmet'. Společnost Neograph pak DPP nabídla ochranný prvek, který dosud nikdo nedokázal padělat, a to při srovnatelné ceně s dodavatelem Schwarz Druck. DPP nabídky využil, neboť se snažil zabránit vzniku případných dalších škod, které by mohly vzejít z dalšího padělání jízdních dokladů. Také v tomto případě pak bylo postupováno tak, jako u každého jiného dodavatele. Po domluvě s obžalovaným se dostavil JUDr. Kmet' k osobní schůzce spolu s Ing. Janků, během níž obžalovanému prezentovali společnost Neograph. Tato prezentace obžalovaného přesvědčila a věc předal k dalšímu vyřízení panu Hanušovi. Do procesu se vrátil až ve fázi připomínkování smlouvy, která byla připravována odborem zásobování. O nezávadnosti procesu neměl pochybnosti, a to jednak s odkazem na stanovisko AK Brodec, dále pak s odkazem na vyhodnocení dané veřejné zakázky ze strany ÚOHS jakožto nezávadné, a v neposlední řadě pak s odkazem na stanovisko doc. Jurčíka, který dospěl k nespornému závěru, že jízdenka je ceninou. Předmětné smlouvy pak obžalovaný pouze parafoval.
20. Ve vztahu ke kvalitě jízdních dokladů obžalovaný opakovaně poukázal na enormní zvýšení kvality při výhodné nabídkové ceně. V této souvislosti také odkazoval na znalecké posudky Dr. Musíla z let 2009 – 2011, kdy znalec označil zvolený postup jako adekvátní, který zamezil dalšímu padělání jízdních dokladů. Dále bylo poukázáno na posudek zpracovaný polygrafickou katedrou v Pardubicích, v němž doc. Vališ pro účely daňového řízení srovnával jízdenky DP Brno a DPP, a na interní audit DPP, kde se uvádí, že jízdenky, které byly dodávány po ukončení dodávek od Neographu, nesplňují požadavky DPP vyslovené v zadávací dokumentaci. Obžalovaný dále zdůraznil závěr vyplývající ze znaleckého posudku, který si nechával zpracovat poškozený DPP, z něž vyplynulo, že vzhledem k rozsahu trhu, množství dopravy a jízdenek, jakož i velikosti DPP, není možné stanovit cenu obvyklou. Dále akcentoval sdělení Ministerstva financí na č.l. 8124 trestního spisu², že jízdenku je možno považovat za ceninu, a poukázal na obsah výpovědi svědka Abraháma z přípravného řízení, v níž bylo zmíněno, že společnost Neograph byla a pravděpodobně i nadále je partnerem Státní tiskárny cenin v systému státních hmotných rezerv. Také tato skutečnost byla pro rozhodování obchodního odboru významná.
21. V rámci organizačního schématu DPP poukázal obžalovaný na skutečnost, že jednotka zásobování nepodléhá ekonomickému úseku, a zdůraznil, že nadřízený odborný ředitel není oprávněn zasahovat do vnitřního řízení podřízených jednotek. Obžalovaný tedy nebyl oprávněn jakkoli zasáhnout do řízení nebo do postupu vedoucího jednotky zásobování. Navíc ekonomický úsek nebyl oprávněn v tomto směru vůbec jednat.

² svazek 44/ č.l.8124 Odpověď Ministerstva financí ze dne 11.9.2009 na žádost Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže o stanovisko ohledně definice ceniny a zda je jízdenka cenina, Ing. Radomír Kop

22. DPP, dle obžalovaného Štíky, neměl žádné povědomí o tom, že existuje jakékoli propojení mezi společnostmi Neograph a Cokeville.
23. K ekonomickému vyhodnocení jízdenek zopakoval obžalovaný, že ačkoli nebyl povinen tak provést, stejně tak z opatrnosti učinil. Na příkladu dodavatele Schwarz Druck demonstroval, že je zcela běžné, aby měly jízdni doklady odlišnou cenu. Cena jízdny se odvíjí od počtu ochranných prvků a vyrobeného množství. Schwarz Druck vyrobil 100 milionů ks jízdenek za cenu 30 haléřů, Neograph vyrobil 40 milionů ks jízdenek za 37 haléřů, přičemž kvalita těchto jízdenek byla o 30 % vyšší, čemuž odpovídala také vyšší cena. DPP měl 21 typů jízdni dokladů, je tedy možné, že jedna z jízdenek vybočovala, avšak ostatní byly zase naopak levnější. V tomto směru dále obžalovaný odkázal na požadavek někdejšího primátora Pavla Béma, aby se DPP choval jako soukromá firma, tedy k jízdence přistupoval jako ke zboží. Analýza prodejní a nákupní ceny a z ní vyplývající zjištění, že se marže zvýší o 25 %, bylo pro obžalovaného dostatečně pádným argumentem.
24. Obžalovaný ve své výpovědi dále odkázal na směrnici č. 2004 17/EC a 2004 18/EC, které byly Evropskou unií doporučovány pro hodnocení zakázek ve veřejném sektoru. Výsledkem aplikace těchto hodnotících kritérií bylo, že jízdny dodávané společností Neograph byly pro DP výhodnější. Hrubý zisk z jedné jízdny se zvýšil o 25 %, tedy dle názoru obžalovaného byl naplněn test ekonomické racionality a dodávky od společnosti Neograph jím prošly.
25. Obžalovaný se dále vyjádřil k poklesu nákladů na tisk, neboť ve smlouvě se společností Schwarz Druck byla zakotvena povinnost odebírat 100 milionů jízdenek ročně, zatímco DP potřeboval pouze 40 milionů kusů ročně. Obžalovaný v tomto směru poukázal na zbytečnost pokračování ve smluvním vztahu, z něž by byly produkovány jízdny, které by musely být skartovány. Smlouva se společností Neograph byla uzavřena na takový objem produkce jízdenek, který DP reálně potřeboval.
26. Obžalovaný dále bylo odkázáno na kvalitativní škálu stanovenou ve znaleckém posudku znalcem Malovíkem v rozmezí 1 – 10. Jízdenky dodávané společností Schwarz Druck byly na této škále ohodnoceny bodem 8, jízdny dodávané společností Neograph bodem 10 a jízdny dodávané Státní tiskárnou cenin poté, co byl ukončen smluvní vztah s Neographem, bodem 7. Pro srovnání byly zařazeny jízdny z běžného DP z ostatních krajských měst, jejichž zajištění není na požadované úrovni. Obžalovaný se dále podrobněji vyjádřil k jednotlivým ochranným prvkům. Dále zmínil sdělení poškozeného DPP specializovanému Finančnímu úřadu na č.l. 7221 trestního spisu, v němž se uvádí, že ceny, za které společnost Neograph dodávala jízdni doklady, byly cenami obvyklými. Společnost Equita Consulting tento závěr potvrdila, když řekla, že služby byly v běžném obchodním styku ve srovnatelném teritoriu atd. ³
27. Ve vztahu ke znaleckému posudku vypracovanému znalcem Juráněm obžalovaný zpochybnil relevanci otázek v něm znalci kladených policejním orgánem, kterému následně musela

³ svazek 45/ č.l. 8268 Závěr Znaleckého posudku č. R 42400/14 Znaleckého ústavu EQUITA Consulting s.r.o. ve spise na č.l.8242 - 8278

odpovídat také kvalita poskytnutých odpovědí. Dle obžalovaného byla poměřována neporovnatelná plnění, protože u společnosti Neograph byly do zkoumání zahrnuty kromě jízdenek také další položky, dále znalec porovnal technologicky, kvalitativně i časově odlišnou jízdenu. Upozornil na revizní znalecký posudek vypracovávaný k posudku znalce Juráně znaleckým ústavem Equity Solutions, který znalci vytkl nekonzistentní postup a skutečnost, že svůj posudek zatížil chybou 28 milionů Kč.

28. Obžalovaný následně zodpověděl dotazy předsedy senátu, kdy se vyjádřil k osobám jednotlivých spoluobžalovaných, jakož i k okolnostem, z nichž mu jsou tyto osoby známy. K dotazu předsedy senátu se obžalovaný podrobněji vyjádřil k návštěvě pplk. Brože. K dotazu předsedy senátu se obžalovaný dále vyjádřil ke spolupráci se společností Crowsnest, resp. k tomu, zda obžalovaný v souvislosti se smluvním vztahem DPP s touto společností vedl nějaká jednání, ať již před jeho uzavřením či po něm. Obžalovaný se vyjádřil v tom smyslu, že v době, kdy byl předsedou představenstva DPP, tedy v roce 2011, kdy již byla smlouva se společností Crowsnest uzavřena, byl sjednáván dodatek, jehož podstatou bylo snížení provize, kterou tehdy společnost Crowsnest DPP účtovala. Podpisu tohoto dodatku se tedy obžalovaný účastnil. Obžalovaný dále poukázal na to, že v době monopolu operátorů nebylo v moci DPP cenu, kterou si určoval právě operátor, jakkoli ovlivnit. Tehdejší tržní sazby mobilních operátorů měly oligopolní charakter, kdy operátor požadoval až 50 % provize. Pokud tedy operátor nabídl snížení marže o 3 – 4 %, nebylo v silách DPP dosáhnout větší slevy. Společnost Crowsnest poskytovala DPP službu SMS jízdenka, avšak zda byla služba poskytována přímo touto společností či prostřednictvím subdodavatele, obžalovaný nevěděl. Tyto záležitosti patřily oddělení marketingu, obžalovaného zajímalo v této souvislosti pouze to, zda a jaký z toho bude mít DPP příjem. V této souvislosti obžalovaný nastínil tehdejší situaci související s požadavkem na to, aby byl každý cestující před nástupem do vozidla vybaven jízdním dokladem, vyjádřeným v přepravním řádu. Při celkovém počtu třech a půl tisíc zastávek a pěti set prodejních automatů na jízdence by bylo nutno vybavit také ostatní zastávky automaty na prodej jízdenek, kde by si cestující mohli zakoupit cestovní doklad. V tehdejší době by takovéto navýšení počtu prodejních automatů znamenalo náklad přibližně 2,5 miliardy Kč. Zavedení SMS jízdenky, která v dané době vynesla DPP přes 6 miliard, tedy dle názoru obžalovaného představovalo slušnou investici.
29. Obžalovaný dále zodpověděl zevrubné dotazy státního zástupce týkající se zejména přítomnosti osob na poradách vedení DPP, případnou činnost kohokoli dalšího ze spoluobžalovaných při výběru obžalovaného na funkci ekonomického ředitele DPP, zapojení a konkrétní činnost Jana Valtra jak v rámci DPP, tak na jeho obchodní činnost mimo něj, a okruh otázek, které případně Jan Valtr projednával s obžalovaným. Dále se obžalovaný k dotazu státního zástupce vyjádřil k bližším okolnostem spolupráce s advokátní kanceláří Šachta & Partners, případně MSB Legal. Zodpověděl také sadu dotazů týkajících se okolností navázání spolupráce s dodavatelem CrossPoint, stanovování kritérií zadávací dokumentace a následné kontroly, resp. vyhodnocování spolupráce se společností CrossPoint, dále okolnosti navázání spolupráce se společností VD Work Agency. Ve vztahu ke spolupráci se společností Neograph se obžalovaný k dotazu státního zástupce vyjádřil jak k okolnostem navázání této spolupráce, tak k okolnostem jejího ukončení, jakož i ke změnám smluvního vztahu mezi DPP a společností Neograph. Dále blíže vysvětlil, co se rozumělo řádným a mimořádným režimem odběru

jízdních dokladů. V souvislosti se společností Neograph se obžalovaný k dotazu státního zástupce blíže vyjádřil k návštěvám Ing. Janků a JUDr. Kmetě.

30. K dotazu zmocněnce poškozeného se obžalovaný vyjádřil k tomu, kdo byl odpovědný za posuzování ekonomické výhodnosti smluvních vztahů, které uzavíral DPP, přičemž zopakoval, že odpovědnost za cenu a výkon měl odbor obchodní, pan Hanuš ve spolupráci s odborem zásobování, naopak to, co obžalovaný konal sám, bylo nad rámec jeho pravomocí.
31. K dotazům obhájců se obžalovaný vyjádřil, ve vztahu ke skutku týkajícímu se spolupráce se společností CrossPoint, ke způsobu určení škody, z něž vycházela obžaloba, přičemž obžalovaný v této souvislosti poukázal na metodické chyby a to, že dle jeho názoru byly znalcem, obdobně jako v případě skutku týkajícího se spolupráce se společností Neograph, porovnávány nesouměřitelné veličiny. Ve vztahu k procesu zadávání veřejné zakázky, k tomu kdo a jaké měl povinnosti, se obžalovaný vyjádřil dále v tom směru, že veškeré tyto skutečnosti byly upravovány vnitřními předpisy, zejm. směrnicemi. Konkrétně poukázal na důležitost směrnice o uzavírání obchodních vztahů a podpisový řád. Osobou, která přišla s možností využití výjimky podle § 18 zákona o veřejných zakázkách, byl JUDr. Kmetě. Stran ceny, za kterou byly jízdní doklady nabízeny, a povědomost DPP jakožto objednatele, resp. zákazníka o tom, z jakých jednotlivých složek se cena jízdního dokladu skládá, uvedl obžalovaný, že stejně jako nemá podrobnou kalkulaci Státní tiskárna cenin, pokud předkládá globální nabídku, tak obdobně i společnost Neograph předložila nabídku, která se týkala celého sortimentu. Z tohoto titulu tedy byly porovnávány pouze průměry cen ve vztahu dodavatel – dodavatel.
32. Ve dnech 18. 10. 2018 a 19. 10. 2018 byl u hlavního líčení slyšen obžalovaný **Ing. Tomáš Petana**. Ke své osobě uvedl, že dosáhl vysokoškolského vzdělání v ekonomickém oboru. V současné době se živí jako osoba samostatně výdělečně činná v oboru poradenství, překladatelství a tlumočení. Kromě této trestní věci proti němu žádné jiné trestní řízení není vedeno. V minulosti byl trestně stíhán, věc byla skončena zprošťujícím rozsudkem.
33. Úvodem své výpovědi k věci obžalovaný uvedl, že v průběhu přípravného řízení mu nebylo jasné, co je mu kladeno za vinu. Toto částečně pochopil až z podané obžaloby. Ke své roli v průběhu uzavírání smluvního vztahu se společností CrossPoint a k průběhu výběrového řízení uvedl, že se na přípravě zadávací dokumentace nijak nepodílel, ani nestanovoval předpokládanou hodnotu zakázky v rámci daného zadávacího řízení. Byl členem hodnotící komise, která „převzala štafetu“ po komisi pro otevírání obálek. Hodnotící komise byla pětičlenná, tvořili ji dva právníci, dále zástupce interního zákazníka - objednatele služby ekonomického úseku, a dále zástupkyně jednotky správy nemovitého majetku a on jakožto zástupce vedení společnosti. Po dobu jeho působení v DPP byl jakýsi úzus, nepsané pravidlo, že v jakékoli veřejné zakázce v hodnotící komisi musí být alespoň jeden člen z vedení společnosti, přičemž tato „nevděčná role“ dopadla právě na obžalovaného. Vzhledem k tomu, že v rámci tohoto zadávacího řízení byla doručena pouze jediná nabídka, neprovedla hodnotící komise faktické hodnocení této nabídky, pouze zkontrolovala její formální náležitosti a to, zda odpovídá zadávací dokumentaci. V rámci prvního jednání hodnotící komise narazili na problém ve výkladu, resp. formátu jedné z příložených tabulek v nabídce. Komise se poté usnesla, že toto bude napraveno dotazem na uchazeče, což zákon umožňoval, přičemž pokud je tato

odpověď uspokojí, bude nadále pokračováno v jednání. Následně bylo jednání hodnotící komise přerušeno, předsedkyně hodnotící komise zajistila odeslání tohoto dotazu uchazeči, přijala odpověď, svolala druhé kolo jednání, na kterém hodnotící komise konstatovala, že odpověď uchazeče odpovídá a napравuje jejich pochybnosti týkající se zmiňované tabulky. Zároveň se, v rámci tohoto druhého kola jednání, zástupce interního zákazníka Ing. Choutka vyjádřil, že nabídnutá cena za tuto dodávku je zhruba o 40 mil. ročně vyšší, než je hodnota současné dodávky od stávajícího dodavatele. Na základě tohoto vyjádření byla otevřena diskuse, proč tomu tak je. Následně byl tento rozdíl vysvětlen tak, že služby jsou neporovnatelné jednak co do rozsahu, jednak co do požadavku na kvalitu dané služby, tudíž není relevantní porovnávat ceny těchto dvou služeb. Posléze došlo k hlasování o přijetí, resp. doporučení nabídky, přičemž všichni členové hodnotící komise hlasovali pro doporučení nabídky k přijetí a k uzavření smlouvy. Další role obžalovaného v rámci zadávacího řízení spočívala v uskutečňování procesních kroků na základě plné moci, přičemž se nejednalo o plnou moc pouze k této zakázce, nýbrž o obecnou plnou moc k jednání za zadavatele, a obdobnou plnou mocí nebyl nadán pouze obžalovaný, ale také další zaměstnanci DPP. V době působení obžalovaného v DPP prováděl DPP stovky zadávacích řízení ročně, bylo tedy nepraktické v reálném časovém horizontu získat nebo učinit jakýkoli krok statutárním orgánem, v důsledku této skutečnosti byly distribuovány tyto plné moci, aby další zaměstnanci mohli činit kroky, které obžalovaný ze svého pohledu vnímal spíše jako procesní. Pokud rozhodl o přijetí nabídky a dání smlouvy k uzavření smluvního vztahu na základě v podstatě jednomyslného doporučení hodnotící komise, vnímal to jako procesní krok, nikoli jako rozhodnutí, které činí z vlastní vůle. Tímto role obžalovaného v rámci uzavírání tohoto smluvního vztahu končila. Závěrem obžalovaný uvedl, že se nikdy svým jednáním ani svou nečinností dle svého názoru nedopustil ničeho, čím by DPP jako svého zaměstnavatele jakkoli poškodil.

34. Obžalovaný následně zodpověděl dotazy předsedy senátu, kdy se vyjádřil k osobám jednotlivých spoluobžalovaných a chronologicky zařadil svoje pracovní zařazení v DPP, přičemž konkrétně uvedl, že do DPP nastoupil v průběhu dubna 2007 a ode dne 1. 5. 2007 převzal pozici ředitele služeb. Na této pozici setrval až do května roku 2008, kdy následně ode dne 1. 6. 2008 převzal pozici personálního ředitele a nadále v DPP pracoval téměř do konce roku 2010. Jeho přímým nadřízeným byl tehdejší generální ředitel DPP, Ing. Dvořák. Systém administrace veřejných zakázek byl v DPP nastaven platnými vnitřními normami. Procesní otázky kterak aplikovat způsob výběru, obsazení komisí atd. měla na starosti jednotka zásobování, resp. jí podřízený odbor obchodní. Do administrace zasahovali také dodavatelé poradenských služeb v oblasti veřejných zakázek.
35. K dotazům státního zástupce se obžalovaný vyjádřil k osobě spoluobžalovaného Jana Valtra. Ten dle obžalovaného působil v DPP na pozici poradce generálního ředitele. Obžalovaný s ním jednal pouze v průběhu porad vedení, z nichž se některých účastnil. Ke službám poskytovaným DPP Ing. Šochem uvedl obžalovaný, že nejméně na dvou poradách vedení byly prezentovány negativní mediální výstupy týkající se služeb jízdních dokladů. Ke konkrétním okolnostem zajištění nového dodavatele obžalovaný sdělil, že administraci zadávacího řízení organizoval obchodní odbor, jednotka zásobování. Jako externí poradce byla přibrána společnost Naxos, která kompletovala a zpracovávala finální znění zadávací dokumentace. Kontrola plnění dodávek společnosti Cross Point byla prováděna interním zákazníkem, tedy odborem jízdních

dokladů. Stran kvality pak byly jízdni doklady kontrolovány odborem kontroly kvality. Jednání hodnotící komise se konala u obžalovaného v kanceláři v DPP. Kromě obžalovaného byli členy hodnotící komise dva právníci ze společnosti Naxos, za interního zákazníka Ing. Choutka a za jednotku správy majetku paní Vytišová. Toto obsazení podepisoval generální ředitel, pravděpodobně na návrh obchodního odboru, dle běžné praxe.

36. K dotazům zmocněnce poškozeného obžalovaný de facto pouze zopakoval svoje pracovní zařazení v rámci DPP a svou roli v kontraktačním procesu při uzavírání smlouvy se společností Cross Point.
37. K dotazům obhájců se obžalovaný vyjádřil zejména k prohlášení o výši ceny služby poskytované společností Cross Point v rámci hodnotící komise, která se nakonec shodla, že cena předchozího dodavatele a cena služeb nabízených společností Cross Point jsou neporovnatelné, neboť se výrazně liší jak co do rozsahu požadované služby, tak co do její kvality. K jednání, které je obžalobou Ing. Petanovi kladeno za vinu, tedy že nezrušil zadávací řízení, se obžalovaný vyjádřil v tom smyslu, že sice teoreticky mohl rozhodnout o nepřijetí nabídky, ale sám neshledal žádný důvod, proč by tak měl učinit. K dalším dotazům obhájců se obžalovaný blíže vyjádřil k tomu, zda a jak byly smlouvy typu té, která byla uzavřena se společností Cross Point, projednávány na poradách vedení, zapojení generálního ředitele DPP, konkrétním povinností společnosti Naxos. Činnost na této konkrétní veřejné zakázce se dle obžalovaného ve srovnání s jeho početnými zkušenostmi z této oblasti od těchto ostatních nijak nelišila.
38. K výpovědi obžalovaného Petany se následně ve smyslu § 214 tr. řádu vyjádřil obžalovaný Štika, který zdůraznil, že Ing. Petana v žádném případě nemohl ovlivňovat složení výběrových ani hodnotících komisí, neboť to bylo v kompetenci jeho podřízeného vedoucího, snad jednotky zásobování, kterým byl toho času pan Dalešický. Ten vždy obeslal sekretariáty odborných ředitelů se žádostí o nominaci členů hodnotících komisí. Obžalovaný Štika dále zdůraznil, že dozorčí rada byla řádně informována jak o procesu právního auditu, na jehož základě došlo k vypovězení některých smluv, tak o jeho výstupech.
39. Dne 19. 10. 2018 byl u hlavního líčení slyšen obžalovaný **Ing. Jan Janků**. Ke své osobě uvedl, že se v současné době živí jako OSVČ, jeho oborem je ekonomické organizační poradenství.
40. K věci obžalovaný Janků vyjádřil v tom smyslu, že s tím, co je mu obžalobou kladeno za vinu zásadně nesouhlasí. Dle obžalovaného jde o kriminalizaci standardního obchodního případu mezi společnostmi DPP, Neograph a Cokeville Assets. Nesouhlasí s tím, že by se měl podílet na náhradě škody poškozenému.
41. Hned zkraje své výpovědi se obžalovaný vyjádřil k osobám jednotlivých spoluobžalovaných a k okolnostem, z nichž mu jsou známy. Osoby obžalovaných Petany, Kubisky, Novákové, Rozehnalá, Überalla nejsou obžalovanému známy vůbec. Davida Michala, Karolínu Babákovou a Marka Stubleho zná jako advokáty. Prostřednictvím Davida Michala je mu známa osoba Petra Michala, a to pouze jako bratr prvně jmenovaného. Ač v případě obžalovaného Dvořáka ví, o koho se jedná, v průběhu kontraktu s DPP s ním nikdy nejednal. Pavla Švarce zná obžalovaný dlouhodobě, spolupracovali. Obžalovaného Štiku zná pouze z obchodních jednání

na DPP. Obžalovaného Kmetě zná již z dob studií na VŠ v Moskvě. Ivo Rittig je jeho dlouholetým rodinným přítelem. Jan Valtr je známý obžalovaného, Jana Šádková je mu známa jako účetní společnosti Peskim.

42. V následující části své výpovědi se obžalovaný obšírněji vyjádřil k historii a okolnostem založení společnosti Neograph, jakož i ke specifikům zboží a služeb společností poskytovaných a úspěchům společnosti dosažených v této obchodní oblasti. Nejvýznamnějším výrobním produktem byl tzv. ceninový papír s aplikovanými bezpečnostními prvky dodávaný mj. i do Státní tiskárny cenin. Dále obžalovaný uvedl, že osobně vstoupil do společnosti až v roce 2003 po dohodě se svým dlouholetým přítelem JUDr. Sittou, vyzdvihl, čeho za dobu svého působení ve společnosti dosáhnul a jakým byl pro společnost přínosem. Posléze obžalovaný šířeji rozvedl okolnosti, za nichž se prostřednictvím JUDr. Kmetě dozvěděl o padělaných jízdenkách společnosti Schwarz Druck a to, z čeho vyvstala myšlenka nabídnout jako dodavatelé unikátní výrobek s vlastní recepturou, která by nepodléhala ani vlivům ceninové tiskárny, ani odběratele, a která by díky unikátní kombinaci bezpečnostních prvků mohla být prezentována jako nepadělatelná. Zároveň bylo výhodné dostat se do role finálního prodejce, který také sám určuje cenu finálního výrobku zahrnující spravedlivý zisk, na rozdíl od režimu, kdy figurovali jako subdodavatelé a tedy inkasovali mnohem méně atraktivní zisk. JUDr. Kmetě se ujal zprostředkování jednání u ekonomického náměstka DPP. Ještě před tímto jednáním se JUDr. Kmetě s obžalovaným dohodl na tom, že v případě úspěchu tohoto obchodního případu požaduje odměnu. Tento požadavek přišel obžalovanému běžný a očekávaný, stejně jako to, že smluvní vztah Neograph byl poté uzavřen se společností Cokeville Assets jakožto společností JUDr. Kmetě. Původní představa provize byla stanovena částkou 25 haléřů / kus, nakonec se ustálila na ceně 17 haléřů / kus. Smlouva byla v roce 2007 podepsána. Obžalovaný změnu projednával také se Státní tiskárnou cenin. V rámci následně zahájených obchodních jednání bylo prezentováno také využití utajovaného ochranného prvku, přičemž byla zvažována koncepce využití institutu utajované informace, jejímž nositelem by byla Státní tiskárna cenin. Obchodní jednání byla v drtivé většině případů vedena s odbornými útvary jízdních dokladů, kam byla samozřejmě zvána také Státní tiskárna cenin. Dne 19. 12. dostali od DPP výzvu k podání nabídky na tisk jízdních dokladů do Neographu. Cena uvedená v nabídce nebyla nijak ovlivněna výší provize JUDr. Kmetě, jenom si ukrojili kus vlastního zisku, k němuž by bez pomoci JUDr. Kmetě nebylo došlo. Dne 11. 8. 2008 podepsali Rámcovou smlouvu o dílo na dodávky jízdních dokladů a souvisejících výrobků mezi Neographem a DPP. Jednání se účastnil také Ing. Sitta mladší, který působil jako obchodní ředitel a byl uveden také jako kontaktní osoba ve smlouvě. Obžalovaný měl na starosti správu smluvních záležitostí. Ve smlouvě pak byla obsažena celá řada produktů, nejednalo se pouze o bločkové, ale také o kotoučové jízdenky, jednotlivé druhy kupónů, průkazek, pokutové bloky, holografické přelepy, barevné kazety s unikátní barvou, která reaguje v označovacích strojích. Postupem času, kdy i posudek Ing. Musíla deklaroval, že ochrana je skutečně na velmi vysoké úrovni, rozhodl DPP, že ve svém vlastním zájmu některé další produkty, jako např. kotoučové jízdenky, bude unifikovat tiskem na tzv. zelený papír, aby bylo zabezpečení plošné a dostatečné. Smlouva byla bezproblémově plněna v celém rozsahu včetně podepsaných dodatků a sortiment se rozšiřoval.
43. V praxi byl ustálen postup obměny kombinace bezpečnostních prvků každé tři až čtyři roky. V roce 2011 byla za tímto účelem připravována tzv. „červená emise“, která měla být emitována

k lednu 2012. V mezičase v létě roku 2011 se na trhu objevila řada velmi zdařilých padělků jízdenek, u nichž natištěné bezpečnostní prvky selhávaly. Obstál pouze jediný bezpečnostní prvek, a to tzv. zelený papír probarvený ve hmotě. K dodání nových typů jízdních dokladů nakonec nedošlo v důsledku „podivného“ chování jak JUDr. Sitty, tak jeho syna, Ing. Sitty. Jejich motivem byla dle mínění obžalovaného jejich dlouhodobá snaha jej vystrnadit z prosperující společnosti.

44. Obžalovaný v posledku zdůraznil, že je nesmyslné tvrzení obžaloby, dle něž byly jízdní doklady dodávané DPP ze strany společnosti Neograph předražené. Poukázal na nemožnost srovnávání s cenami jízdenek dodávanými od roku 2012 do DPP od Státní tiskárny cenin, neboť jednak se jednalo o zcela odlišný produkt s nižší odolností proti padělání, a jednak se v roce 2012 pohybovaly jinde komoditní ceny (buničina). Stran znaleckého posudku Ing. Juráně poukázal obžalovaný na špatné zadání i špatné podklady.
45. K odměně společnosti Cokeville Assets uvedl obžalovaný, že za předmětné období se jednalo v úhrnu o částku 40 043 572 Kč. Vyplacená provize se pohybovala přibližně okolo 19 %, což je běžná provize, která byla vyplácena i v jiných obchodních případech. Provize, která byla společnosti Cokeville Assets vyplácena, byla v souladu s uzavřenou smlouvou, nebyla ani fiktivní ani účelová. Smlouva se společností Cokeville Assets byla v účetnictví společnosti Neograph řádně zavedena, každoročně probíhal audit, a smlouva byla každoročně přezkoumávána finančním úřadem bez jakýchkoliv námitek. Dále obžalovaný uvedl, že toto bylo vše, co chtěl k obžalobě uvést, a dále využil svého práva k věci nevyprávět.
46. Dne 19. 10. 2018 byl u hlavního líčení slyšen obžalovaný **Petr Michal**. Ve svém vyjádření k věci obžalovaný popřel veškeré jednání, které mu bylo obžalobou kladeno za vinu s tím, že se ničeho takového nemohl dopustit a že veškerá tvrzení státního zástupce jsou nesmyslná. Žádnou z obžalovaných osob z DPP, tedy obžalovaného Ing. Dvořáka, Ing. Petanu, pana Šteinera, Ing. Štiku, ani nikoho dalšího, dříve či nyní činného v DPP, obžalovaný nezná. Stejně tak nikdy nejednal s nikým ze společností Cross Point, Neograph ani Crowsnest. O obchodních vztazích ani vyjednáváních DPP se kteroukoli z výše zmíněných společností není obžalovanému nic známo. K osobám ostatních obžalovaných uvedl, že David Michal je jeho bratr, advokát a společník advokátní kanceláře MSB Legal a také bývalý jednatel společnosti Peskim. Karolína Babáková je advokátka a partnerka jeho bratra v advokátní kanceláři. Paní Šádková je bývalá hlavní účetní a jednatelka společnosti Peskim. Jaroslav Kubiska je bývalý podřízený zaměstnanec společnosti Peskim. Obžalovaný Valtr, Rittig, Rozehnal a Überall jsou klienty advokátní kanceláře, potažmo společnosti Peskim. Marii Novákovou ani JUDr. Pavla Švarce obžalovaný nezná.
47. V další části své výpovědi se obžalovaný podrobněji vyjádřil ke svému působení ve společnosti Peskim, kde měl na starosti tzv. zahraniční tým. Zdůraznil, že se v rámci této činnosti nikdy nepodílel na rozhodování ani vyjednávání obchodních případů jednotlivých klientů. O plnění smluv, na jejichž základě fungovaly společnosti Cross Point, Crowsnest ani Neograph neměl obžalovaný ani jeho podřízení žádné povědomí. I kdyby ze strany těchto společností byla páchána jakákoliv trestná činnost, což obžalovanému nikdy nebylo a není známo, nebylo nikdy úkolem společnosti Peskim, potažmo přímo obžalovaného, plnění mezi společnostmi klientů a

těmito dříve jmenovanými společnostmi kontrolovat. Tvrzení obžalovaného Kubisky, že záměrně legalizoval zdroje získané trestnou činností, je dle obžalovaného absolutní nesmysl. V rámci společnosti Peskim docházelo pouze k monitorování příchodů a odchodů peněžních prostředků a dělaly se jejich souhrny. Nebylo ani v jejich možnostech prověřovat smlouvy, na základě kterých peněžní prostředky přicházely.

48. Stran osoby obžalovaného Kubisky obžalovaný hojně odkazoval na trestní řízení a jeho závěry v kauze Oleo Chemical. Obžalovaného Kubisku označil za zcela nevěrohodnou osobu motivovanou zájmem poškodit společnost. Obvinil obžalovaného Kubisku, že se účastnil jednání, na nichž měly být obžalované Šádkové nabízeny peníze, a sám na ni tlačil, aby svědčila proti jeho bratru, Davidu Michalovi. Dále se vyjádřil k osobě svědka Martina Fišera, který dle mínění obžalovaného pouze „papouškuje“ data vyčtená z novin a získaná od obžalovaného Kubisky.
49. Obžalovaný dále popřel, že by zaměstnanci společnosti Peskim převáděli peníze mezi společnostmi Countertop a Cross Point. Společnost Cross Point měla se společností Countertop, mateřskou společností sídlící na Kypru, smlouvu o úvěru, a sama posílala peníze. Jednou za rok poté došlo k započtení dividend.
50. Ve vztahu ke společnosti Cokeville poukázal obžalovaný opět na zjištění z trestní věci Oleo Chemical, kde bylo prokázáno, že tato společnost patří JUDr. Kmet'ovi. Tvrzení obžalovaného Kubisky, že tato společnost patří jiné osobě, označil obžalovaný za lživé.
51. Stran fakturace zahraničních společností uvedl obžalovaný, že žádnou nikdy nepřipravoval, nepodepisoval, ani nikdy neviděl, že by ji připravovala obžalovaná Šádková. Zcela odmítl tvrzení obžalovaného Kubisky a svědka Fišera, že vypočítávali částky, které se mají poslat ze společnosti Neograph společnosti Cokeville a naopak. Společnost Neograph nebyla nikdy před rokem 2012 klientem společnosti Peskim.
52. Společnost Crowsnest nikdy nebyla klientem společnosti Peskim, obžalovaný nikdy neznal detaily transakcí mezi DPP a společností Crowsnest. Stejně tak ostatní zaměstnanci společnosti Peskim. Zdůraznil, že struktura společnosti Kyrenia byla vytvořena ještě před jeho příchodem do společnosti Peskim společností KPMG. Dále obžalovaný využil svého práva a k věci nevyprávěl.
53. Dne 22. 10. 2018 byl u hlavního líčení slyšen obžalovaný **Mgr. Marek Stublej**. Výpověď obžalovaného byla strukturována do čtyř částí, z nichž v první se vyjádřil ke vztahu advokátní kanceláře Šachta & Partners a DPP, ve druhé hovořil o svém vztahu a svém postavení v rámci advokátní kanceláře. Ve třetí části přešel k obžalobě samotné v části týkající se legalizace výnosů z trestné činnosti. Ve čtvrté části své výpovědi poté obžalovaný popsal právní služby poskytované advokátní kanceláří ve vztahu k zakázkám označeným obžalobou za zdrojové trestné činy.
54. Advokátní kancelář Šachta & Partners zahájila poskytování právních služeb DPP na počátku roku 2007. Obžalovaný v té době působil jako spolupracující advokát a byl pověřen partnery

advokátní kanceláře vedením právního týmu, který měl poskytování právních služeb DPP zajišťovat. Poskytování právních služeb DPP bylo poměrně komplexní, šlo o de facto kompletní právní servis v oblasti smluvních vztahů, advokátní kancelář se dále účastnila realizace individuálních projektů DPP prostřednictvím projektových komisí, převzala právní zastoupení a řešila komplikovanější soudní spory, poskytovala právní stanoviska. Ve vztahu ke klientovi a k zadávání práce přijímala zadání jednak od vrcholového managementu a jednak od jednotlivých odborných ředitelů DPP. Členové advokátní kanceláře se pravidelně účastnili porad vedení, zasedání představenstva či dozorčí rady, což byly také platformy pro přímá zadání ve vztahu k advokátům. V souvislosti s poskytováním právních služeb poukázal obžalovaný na široké portfolio outsourcovaných služeb v této oblasti, které DPP využíval i od jiných poskytovatelů.

55. Ve vztahu ke svému postavení a funkci jak v advokátní kanceláři, tak ve společnostech, které souvisely s činností advokátní kanceláře, nastínil obžalovaný svůj kariérní postup od pozice advokátního koncipienta. Koncem roku 2007 byl obžalovaný v advokátní kanceláři přijat jako partner. Partnerství v tomto pojetí však nebylo spojeno s právem rozhodování a podílení se na obchodním vedení. Skutečnými partnery ve smyslu obchodního vedení a rozhodování byli dle obžalovaného pouze Mgr. Michal, Mgr. Menčíl a JUDr. Šachta. Informace o finanční situaci kanceláře nebyly obžalovanému poskytovány, ani nikdy neměl přístup k běžným účtům advokátní kanceláře. S partnerstvím bylo dále spojeno i získání odpovídajícího podílu v oblužné společnosti Jurista, a.s. Ani v této společnosti se však obžalovaný nepodílel na jejím řízení, obchodním vedení, ani neměl přístupy k účtům společnosti. Po celou dobu byl fakticky podřízeným Mgr. Michala, který rozhodoval o tom, komu a za jakých podmínek bude obžalovaný poskytovat právní služby. Velká část pracovní kapacity obžalovaného byla vyčerpána poskytováním právních služeb DPP. Mimo tuto agendu v předmětném období participoval na poskytování právních služeb skupině Appian v rámci akvizice polovičního podílu v realitní skupině Radovana Vítka Czech Property Investments. S výjimkou těchto dvou zásadních agend neměl prostor k žádným dalším profesním aktivitám.
56. Ve vztahu ke společnosti Peskim a jejímu fungování popsal obžalovaný obecně náplň činnosti společnosti a dále prohlásil, že se nikdy na společnosti Peskim ani na žádné její činnosti nepodílel, nikdy nekomunikoval se zahraničními spolupracovníky, nejezdil na služební cesty, nekomunikoval s bankami ani neměl dispoziční práva k účtům. Nikdy neměl žádné zahraniční účty ani nikdy neorganizoval žádné transfery finančních prostředků. Dále odkázal na dokument založený ve spise na č.l. 9769 – 9771 trestního spisu⁴, jímž je zpráva Finančního analytického útvaru Ministerstva financí, která měla za úkol analyzovat mj. dispoziční oprávnění k účtům společnosti Cokeville Assets, resp. její organizační složky. Dispoziční práva k předmětné společnosti měli kromě JUDr. Kmetě také všichni partneři advokátní kanceláře právě s výjimkou osoby obžalovaného Stubleho a dalších asi 16 osob ze společnosti Peskim.
57. V další části své výpovědi se obžalovaný vyjádřil k osobě spoluobžalovaného Rittiga. Ten mu byl znám vždy pouze jako klient advokátní kanceláře, kterého měl zpočátku na starosti JUDr. Šachta, později Mgr. Michal. Sám obžalovaný Stublej se se spoluobžalovaným Rittigem

⁴ svazek 52, č.l. 9769 – 9771 Žádost o prověření subjektů – odpověď MF ČR, FAÚ ze dne 18.1.2012

potkával pouze výjimečně, v záležitostech poskytování právních služeb ve věcech, které nikdy nesouvisely s DPP. V tomto směru obžalovaný odkázal na znalecký posudek z oboru kybernetika Ing. Jana Janky, který analyzoval data mj. v mobilních zařízeních zajištěných u obžalovaného Rittiga. Z kontaktů v telefonních seznamech je dle obžalovaného jasně patrné, že obžalovaný Rittig pořádně neznal ani jeho jméno. Stejně tak není v žádném z těchto mobilních zařízení zaznamenán žádný hovor mezi obžalovaným Stubleym a obžalovaným Rittigem.

58. Stran kryptování komunikace a dat advokátní kanceláře poukázal obžalovaný na to, že kryptovací systém byl implementován v podstatě automaticky a plošně. Co se týče komunikace obžalovaného Stubleého se spoluobžalovaným Valtrem, poukázal obžalovaný na to, že kryptování jejich vzájemné komunikace se dělo automaticky od okamžiku, kdy spoluobžalovaný Valtr přistoupil k používání tohoto systému, a kdy jeho IT klíče byly sdíleny s IT oddělením advokátní kanceláře. Dále obžalovaný zdůraznil, že tato pošta mezi ním a spoluobžalovaným Valtrem je kryptovaná od konce roku 2010 nebo začátku roku 2011, tedy značnou dobu poté, co se měl obžalovaný Stubleý dle obžaloby podílet na tvrzené trestné činnosti.
59. Co se týče vyjádření obžalovaného týkajícího se obžaloby samotné, v části, v níž je mu kladena za vinu legalizace výnosů z trestné činnosti, k níž mělo docházet prostřednictvím transferů finančních prostředků, které měly pocházet z DPP, tzn. transfery od smluvních partnerů DPP na třetí osoby, přičemž se tak mělo dít na základě fiktivních smluv bez odpovídajícího protiplnění, a tuto činnost měli dle obžaloby zajišťovat zaměstnanci společnosti Peskim na základě pokynů vedení, zopakoval obžalovaný, že se na činnosti společnosti Peskim nepodílel, nejednal se zahraničními spolupracovníky, nejezdil na služební cesty, nejednal s bankami, neměl dispoziční práva k účtům ani klientů, ani advokátní kanceláře, neorganizoval žádné transfery, nikomu v této souvislosti nedával žádné pokyny, ani se nepodílel na přípravě smluvních vztahů mezi těmito zahraničními společnostmi. Následně obžalovaný přistoupil ke svému výkladu podle jednotlivých skutků tak, jak jsou v obžalobě, přičemž gros výpovědi obžalovaného byla negativní tvrzení a podrobný rozbor důvodů a skutečností, na jejichž podkladě obžalovaný dovozuje, proč se žádných z obžalobou tvrzených činností nemohl dopustit a ani nedopustil.
60. K objasnění svého vztahu ke spoluobžalovanému Ing. Janků uvedl obžalovaný, že s ním měl vztah jako s protistranou v rámci smluvního vztahu mezi DPP a společností Neograph. Obžalovaný dále podrobněji prohodil k okolnostem změny představenstva společnosti Neograph na konci roku 2011, k tomu, co této změně předcházelo. K tvrzení obžaloby, že měl mít obžalovaný Stubleý rozhodující vliv na řízení a obchodní vedení společnosti Neograph, z hlediska konstrukce obžaloby ještě pět let předtím, než byla uzavřena rámcová smlouva o dílo, uvedl obžalovaný, že tato tvrzení jsou v rozporu jednak s provedenými výsledky, ať již zaměstnanců nebo akcionářů společnosti Neograph, jednak je zde rozpor s časovým kontextem, kdy k převzetí právního zastoupení společnosti Neograph od pana Janků došlo v roce 2011, zatímco rámcová smlouva o dodávkách byla uzavřena, resp. jednání o ní byla započata v roce 2007 a smlouva jako taková byla uzavřena v roce 2008. Obžalovaný dále upozornil na genezi tvrzení svědka Ing. Sitty týkajících se schůzek s panem Ing. Janků v kanceláři u Prašné brány a osob, které měl v tamějších prostorách při těchto příležitostech potkávat, jakož i na jistou nekonzistenci mezi podáním vysvětlení a mezi pozdější výpovědí svědka Ing. Sitty.

61. Ke třetímu skutku týkajícímu se společnosti Crowsnest uvedl obžalovaný, že osoba obžalované Novákové je mu známa až z obžaloby, nikdy s ní o žádných obchodních ani právních záležitostech nejednal. Není mu známa ani společnost Unitex. Bylo mu však známo, že advokátní kancelář Šachta & Partners poskytovala právní služby obžalované Novákové, že pro ni zajišťovala nákup nemovitostí v zahraničí.
62. Ve vztahu ke skutku týkajícímu se společnosti Cross Point poukázal obžalovaný na problémy spjaté se smlouvou uzavřenou DPP s Ing. Šochem, resp. především na problémy vyvstávající z jejích mnohočetných dodatků. Předmětná smlouva byla uzavřena v době, kdy ještě neexistoval zákon o veřejných zakázkách, zatímco dodatky byly uzavírány poté, co vstoupil v účinnost nový zákon o veřejných zakázkách. Dodatky, které již konstituovaly novou službu, konstituovali plnění, které již podléhalo veřejným zakázkám, kde byl zásadní dodatek č. 13, který smlouvu, která byla původně uzavřena na dobu určitou, prodloužil na dobu neurčitou. Od tohoto okamžiku byla dle obžalovaného smlouva absolutně neplatná, tedy existovalo riziko z poskytování plnění na základě neplatné smlouvy. Obžalovaný dále popsal důvody, které vedly k výpovědi smlouvy s Ing. Šochem a jeho zaměstnáním prostřednictvím pracovní agentury. Co se týče zadávacího řízení ve vztahu k veřejné zakázce, zopakoval obžalovaný, že se advokátní kancelář nepodílela na zadavatelských službách ani na přípravě zadávací dokumentace, pouze ji připomínkovala v rámci připomínkového řízení v okamžiku, kdy byla zadávací dokumentace zaslána do připomínkového řízení. V této souvislosti jednala advokátní kancelář zejm. s Mgr. Hanušem jako vedoucím odboru jízdnic dokladů a jednotkou správy nemovitého majetku. Co se týče zakázky na výrobu jízdnic dokladů společnosti Neograph, i zde advokátní kancelář připravovala texty výpovědí, ať již se Státní tiskárnou cenin, tak se společností Schwarz Druck, opět se neúčastnila zadávacího řízení, to v dané věci vykonávala společnost Veřejné zakázky s.r.o. Dále obžalovaný podrobněji promluvil k právním aspektům poslední jmenované veřejné zakázky, vypracovávaným právním stanoviskům advokátní kanceláře a jejich genezi. Vyjádřil se také k související e-mailové komunikaci probíhající v tomto období mezi obžalovaným Valtrem, Ing. Janků, Ing. Sittou a obžalovaným Stubleym.
63. V případě zakázky společnosti Crowsnest na elektronickou jízdenku advokátní kancelář připomínkovala návrh smlouvy na realizaci pilotního projektu. Veškeré smlouvy, které byly uzavírány v rámci pilotního provozu, byly uzavřeny mimo kontrolu advokátní kanceláře. Samotnému uzavření smlouvy ze dne 31. 7. 2008 předcházelo jednací řízení bez uveřejnění, které advokátní kancelář neorganizovala ani se na něm nijak nepodílela, stejně jako se nepodílela na rozhodnutí o způsobu, jakým tato zakázka bude zadána. Obžalovaný se účastnil jednacího řízení s původním nebo stávajícím dodavatelem z důvodu připomínkování smlouvy. Jednací komise nebyla hodnotící komisí, nevydávala ani rozhodnutí ve smyslu doporučení či nedoporučení.
64. Závěrem obžalovaný shrnul, že na veškerých aktivitách, které souvisí se skutky popsanými v obžalobě, se podílel pouze v rámci poskytování právních služeb jménem advokátní kanceláře Šachta & Partners a neuvědomoval si, že by se kdy měl dopustit jakéhokoli trestného činu. Jeho účast v advokátní kanceláři Šachta & Partners, později MSB Legal, byla ukončena ke dni 31. 12. 2014 z důvodu rozporů s ostatními partnery advokátní kanceláře. V této souvislosti obžalovanému nebylo vyplaceno ani žádné protiplnění. Dle obžalovaného se v tomto případě

jedná o jedinou z kauz, které byly otevřeny, a které jsou vedeny proti členům advokátní kanceláře, přičemž se domnívá, že je to v jeho případě proto, že se skutečně fyzicky účastnil na poskytování právních služeb DPP, a jeho parafa je tedy pod naprostou většinou dokumentů, které vznikly v období 2007 – 2011 v DPP.

65. Obžalovaný následně zodpověděl dotazy předsedy senátu, kdy se vyjádřil k osobám jednotlivých spoluobžalovaných a okolnostem, z nichž mu jsou tyto osoby případně známy, osobě Mgr. Plichty a jeho působení v DPP.
66. K dotazům státního zástupce se vyjádřil, kdo ze spoluobžalovaných byl, respektive nebyl klientem advokátní kanceláře Šachta & Partners v předmětné době jako fyzická osoba, k osobě spoluobžalovaného Valtra a jím obstarávané agendě v DPP, k fungování společností Jurista a Peskim a osobám, které v těchto společnostech měly rozhodující vliv. Sám obžalovaný byl ze společnosti Peskim odvolán v roce 2009, neboť v ní fakticky nevykonával žádnou činnost. Jedinými osobami, které v rámci společnosti Peskim vydávaly jakékoli pokyny, byl Mgr. Michal a Mgr. Babáková. Dále se k dotazu státního zástupce vyjádřil je společností Mavex, Unitex, Kyrenia, Real 9, Fidelio Altruco, Onyx Trust a osobám s nimi spojených. Žádnou z těchto společností obžalovaný neznal. Bližší okolnosti stanovení konkrétních požadavků v zadávací dokumentaci nebyly obžalovanému známy. K dotazu státního zástupce uvedl, že prověření výjimky ze zákona o veřejných zakázkách mu zadal buď Ing. Dvořák, nebo Ing. Petana. Dále se obžalovaný vyjádřil ke schůzce v hotelu Ventana a osobám na ní účastných. Ve vztahu k obsahu jednání s obžalovaným Rittigem se obžalovaný odvolal na advokátní mlčenlivost, neboť této nebyl od spoluobžalovaného Rittiga zproštěn.
67. Dne 22. 10. 2018 byl u hlavního líčení slyšen obžalovaný **Jan Valtr**. Úvodem své výpovědi nastínil obžalovaný svoje kariérní působení, kdy se rozhovořil o své práci na různých manažerských pozicích na Letišti Praha po dobu cca 10 let, následně působil jako investiční manažer ve společnosti Penta. V současné době je jednatelem a jediným společníkem společnosti Gereo s.r.o. Ke své spolupráci s DPP uvedl obžalovaný, že v průběhu roku 2007 jej oslovil přímo obžalovaný Dvořák s nabídkou spolupráce. Neboť obžalovaný neměl zájem stát se zaměstnancem DPP, a zároveň byl v předmětné době ještě zaměstnancem společnosti Penta Investments, dohodl se s obžalovaným Dvořákem na spolupráci na bázi poradenské smlouvy. Předmětem smlouvy bylo poskytování poradenské činnosti v oblasti pronájmu nebytových prostor a pozemků ve vlastnictví klienta, obchodní strategie pro nové stanice při prodloužení trasy metra A a D, příprava projektů kompletního bezpečnostního systému metra, příprava projektu turniketů, příprava a realizace projektu týkajícího se outsourcingu spojeného s dodávkou nafty a provozních kapalin, jakož i další činnosti dle zadání klienta. Kontaktní osobou byl pro obžalovaného Valtra přímo obžalovaný Dvořák. Za účelem zajištění možnosti vstupu do prostor DPP byl obžalovaný Valtr vybaven vstupní kartou. Pro práci vykonávanou pro DPP mu byly poskytnuty prostory v zasedací místnosti v rámci sekretariátu generálního ředitele, případně mohl využívat prostory advokátní kanceláře Šachta & Partners nacházející se v jiném patře téže budovy. Obžalovaný dále vyjádřil svoje přesvědčení, že většina projektů, jichž se na DPP účastnil, byla pro DPP úspěšná, přičemž se o těchto jednotlivých projektech detailněji rozhovořil.

68. Ke svému obžalobou tvrzenému angažmá při uzavírání smlouvy mezi společnostmi Neograph a DPP, uvedl obžalovaný, že mu v předmetné době bylo známo, že DPP vypověděl smlouvu předchozímu dodavateli jízdních dokladů. S ohledem na to, že DPP byl velmi osobně propojen přes jednotlivé zaměstnance na různých odborech a odděleních, se v žádném případě nejednalo o jakkoli tajnou informaci. Dále uvedl, že pokud přeposílal nějaké maily, které byly součástí projednávání smluvních vztahů mezi DPP a Neographem, a to jak ve fázi přípravy, tak zejména po zahájení spolupráce, pak tyto informace přeposílal zejména Ing. Janků, samozřejmě z pozice poradce DPP. Ke společnosti Neograph nikdy žádný vztah neměl, ani v současné době nemá. Obdobně se pak vymezil k části obžaloby, která se týká společnosti Cross Point. Přibližně v roce 2010 dostal nabídku na spolupráci s touto společností. Tuto skutečnost oznámil generálnímu řediteli, který vzal tuto informaci na vědomí, a dohodli se, že obžalovaný Valtr již nebude za DPP řešit jakoukoliv provozní nebo jinou záležitost, která by se týkala společnosti Cross Point, pokud by měl obžalovaný Valtr v téže záležitosti vyjednávat za DPP. Od té doby pak vždy vystupoval za společnost Cross Point.
69. K obsahu obžaloby uvedl obžalovaný Valtr, že nepochopil, co je mu podanou obžalobou kladeno za vinu. Prohlásil, že se cítí nevinný a veškerá obvinění odmítl. Posléze se vyjádřil k jednotlivým skutkům, respektive ke svému konkrétnímu zapojení v nich. K bankovním operacím mezi společnostmi Cross Point, Countertop Limited, Genova, Mavex Group a Washington Intertrade, o nichž měl informovat Ivo Rittiga, který měl právě prostřednictvím obžalovaného Valtra realizace těchto plateb kontrolovat, uvedl obžalovaný, že Ivo Rittiga o žádných takových platbách neinformoval. Žádné informace k těmto platbám ani neměl. Na žádných schůzkách se s obžalovaným Mgr. Michalem, Mgr. Babákovou ani Mgr. Stubleym nescházel. Obžalovaného Ing. Kubisku nezná a nikdy s ním nejednal, ani se s ním nikdy nesešel. Většinu z výše jmenovaných společností ani nezná.
70. Co se týče vztahu obžalovaného ke společnosti Cross Point, uvedl, že neměl ani nemá dispoziční právo k žádným účtům této společnosti. S touto společností začal spolupracovat někdy v roce 2010 prostřednictvím svojí společnosti Gereco s.r.o. spolupráce fungovala na bázi ekonomicko-obchodního poradenství za účelem zvýšení efektivity prodeje. Přístup do účetnictví společnosti Cross Point neměl, pouze od pana Švarce dostával osobně výsledky hospodaření společnosti za jednotlivé měsíce. Jednalo se o klasické měsíční výkazy nákladů a výnosů za dané období. Z dob své spolupráce se společností Cross Point je mu známo, že v dané době byla vlastníkem společnosti Cross Point společnost Countertop. Kdo je vlastníkem společnosti Countertop neví a ani nikdy nevěděl. Co se týče e-mailů obžalovaného se zaměstnanci společnosti Intrás, uvedl obžalovaný, že společnost Intrás je společností JUDr. Švarce, která se zabývá účetní a ekonomickou agendou, přičemž obžalovaný měl s touto společností od roku 2011 nebo 2012 smlouvu na poskytování účetních služeb pro vlastní společnost. Z větší části se tedy jednalo o interní dokumenty mezi obžalovaným a zaměstnanci společnosti Intrás o výplatách a zadání plateb, které vůbec nesouvisí s projednávanou trestnou činností.
71. K části obžaloby týkající se společnosti Neograph uvedl obžalovaný, že ani v tomto případě nedocházelo z jeho strany k poskytování jakýchkoli informací o platbách směrem k osobě obžalovaného Rittiga. Do účetnictví společnosti Neograph neměl obžalovaný přístup, obdobně

pak k účetnictví společnosti Cokeville Assets. O žádných realizovaných platbách ani činnostech nebyl nikdy nikým pravidelně informován. K dokumentu, který je nazván „Ospravedlnění smlouvy Neograph a DPP“ uvedl, že se jedná o dokument, který vznikl v době, kdy eskalovaly útoky pana Sitty na DPP a na obžalovaného Martina Dvořáka. Dokument vznikl buď na vyžádání zaměstnanců DPP, nebo přímo na vyžádání obžalovaného Dvořáka. Fakticky se jedná o chronologický popis smluvního vztahu mezi společnostmi Neograph a DPP.

72. Ke spojení s osobou Ivo Rittiga a prostorám společnosti Rittig Partners, uvedl obžalovaný, že byl do konce roku 2008 zaměstnán ve společnosti Penta Investments. Po ukončení svého působení v této společnosti hledal nové prostory, které by mohl využít pro své zázemí. Tehdy mu pan Janků nabídl, zda by nechtěl využít kanceláře u Prašné brány, které využívá on sám. Jednalo se právě o kanceláře společnosti Rittig Partners. Tyto prostory Ivo Rittig dlouhodobě nevyužívá s ohledem na to, že většinu času pobývá v zahraničí. Této nabídce tedy obžalovaný Valtr využil. K tvrzení státního zástupce, že obžalovaný Valtr používal e-mailovou adresu společnosti Rittig Partners, uvedl obžalovaný, že se nezakládá na pravdě. Od doby svého působení ve společnosti Gereco s.r.o. pro své pracovní záležitosti využívá výhradně e-mail s doménou jv.com.cz. Jedná se o doménu, kterou má pronajatou od správce domén v ČR, využíval ji od roku 2008 nebo 2009 až do současnosti. Vzhledem k tomu, že však využíval IT služeb společnosti DNG, která pro obžalovaného spravovala včetně domény také servis IT a další věci, včetně umístění domény na serveru, dozvěděl se, že od roku 2010 byla jeho doména umístěna na severu, který vlastnila společnost Rittig Partners, a který byl umístěn v kanceláři u Prašné brány. Obžalovaný Rittig neměl přístup k jeho e-mailové poště. Všechny adresy s jeho doménou jsou chráněny heslem konkrétního uživatele a neměl k nim přístup ani jeho správce IT.
73. K části obžaloby, v níž jsou popisovány fakturace mezi Ivo Rittigem a společností Cokeville Assets uvedl obžalovaný, že neví, jaký byl mezi těmito osobami smluvní vztah. Neví, jaké platby mezi nimi probíhaly ani za jaké plnění to bylo. Cenu jízdenek, které byly dodávány společností Neograph DPP si dohodli odpovědní zástupci obou společností, přičemž obžalovaný v žádném případě nezasahoval do cen, které ze smluvních vztahů vyplývaly.
74. K úvěrové smlouvě mezi společností Earnway a osobou obžalovaného Valtra na 2 mil. Kč a dále k úvěrové smlouvě společnosti Aenomy uvedl obžalovaný, že se jednalo o standardní nebankovní půjčky se standardním úrokem. Úvěr mezi společností Aenomy a společností Gereco s.r.o. byl poskytnut v roce 2010 nebo v roce 2011 a byl celý splacen, a to včetně úroků. Obžalovanému tedy není známo, jak by měl prostřednictvím této činnosti legalizovat výnosy z trestné činnosti. Ve zbytku své výpovědi využil obžalovaný svého práva a dále neodpovídal na otázky.
75. Dne 23. 10. 2018 byla u hlavního líčení slyšena obžalovaná **Ing. Marie Nováková**. K věci obžalovaná uvedla, že se ve smyslu obžaloby necítí vinna a nedomnívá se, že by udělala cokoliv špatného. Ke koupi nemovitosti na Madeře obžalovaná uvedla, že takovouto koupi s manželem dlouhodobě zvažovali jednak vzhledem ke zdravotnímu stavu obžalované a jednak pro děti. S prosbou o právní pomoc se obrátila na svého dlouholetého přítele JUDr. Šachtu, kterému vysvětlila, o co by se mělo jednat. Informovala jej o tom, že z vlastních peněžních prostředků

uhradí první rezervační poplatek a první splátku, která představovala přibližně 30 % z kupní ceny. Zároveň JUDr. Šachtu informovala, že zbytek kupní ceny bude muset zařídit bankovním úvěrem, neboť v dané době nedisponovala volnými prostředky z důvodu investic do komerčních zón spočívajících v masivním vykupování pozemků. K této informaci obžalované JUDr. Šachta sdělil, že jeho spolupracovníci zastupují solventní klienty, kteří by mohli mít zájem poskytnout obžalované za určitých podmínek obchodní půjčku. Takto se obžalovaná seznámila s Mgr. Davidem Michalem. Na osobním jednání jí sdělil, že se předpokládá, že úvěr bude úročen 3 % a jako odpovídající záruka ze strany obžalované bude poskytnuta nějakou bonitní nemovitostí v ČR. V časovém presu uzavřeli smlouvu o úvěru s úročením 3 % a obžalovaná prozatím odevzdala akcie jejich společnosti Investorská rozvojová, která měla v majetku pozemky v jejich komerčních zónách. Z technických důvodů a financování jiných projektů bankou nebyla obžalovaná schopna dohodnuté podmínky na bonitní zástavu splnit, proto došlo k uzavření dodatku k úvěrové smlouvě, který byl úročen sazbou 8 % a akcie zůstaly nadále v zástavě až do úplného vyrovnání a splacení úvěru. V konečném důsledku nebyl poskytnutý úvěr pro obžalovanou výhodný, obžalovaná však v danou chvíli potřebovala doplatit kupní cenu a uhradit náklady, které souvisely s celým nákupem nemovitosti. Poté, co došlo ke skandálu týkajícího se jí a jejího syna se dům nedal používat, neboť se na něj konaly „nájezdy novinářů“. Protože novináři navštívili i servisní společnost, která se starala o celý areál, byla dehonestace na místě tak výrazná, že se s manželem rozhodli nemovitost prodat. Uzavřela dvě smlouvy s realitními kancelářemi, dům byl však v důsledku medializace dlouhodobě neprodejný. Nakonec se jej podařilo v roce 2015 s velkou ztrátou prodat. Po celkové stránce byla pro obžalovanou tato investice ztrátová, přišla o investované prostředky v celkové výši nejméně 475 tisíc euro. Závěrem své výpovědi obžalovaná zdůraznila, že tehdy ani později nevěděla nic o smlouvách se společnostmi Cross Point a Neograph, o jejich hospodárnosti či nehospodárnosti, o čemž ani nejsou žádné důkazy. Poté obžalovaná využila svého práva dále se k věci nevyjadřovat a neodpovídat na otázky.

76. Dne 23. 10. 2018 byl u hlavního líčení slyšen obžalovaný **JUDr. Pavel Švarc**. Ke své osobě uvedl, že je předsedou představenstva a výkonným ředitelem společnosti Intrac Consulting. Dosáhl vysokoškolského vzdělání se specializací na mezinárodní právo a mezinárodní vztahy, posléze studoval postgraduální studium na Vysoké škole ekonomické, Institutu oceňování.
77. Obžalovaný se nejprve obšírněji vyjádřil k výběrovému řízení a smlouvě mezi společností Cross Point a DPP. Skutečnost, že DPP vypsal výběrové řízení na zajištění prodeje jízdních dokladů v prodejní síti, byla obžalovanému sdělena spoluobžalovaným Ing. Janků. Obžalovaného Janků znal v té době již řadu let, protože se svojí společností poskytoval společnosti Neograph účetní služby, služby daňového poradenství, zajišťování auditu a zpracovávání mezd. Ing. Janků zároveň věděl o obžalovaném, o tom, že se zhruba deset let zabýval provozem, jehož součástí byla důsledná evidence cenin a evidence hospodaření. Proto patrně obžalovaného oslovil s tím, zda by se mohl postarat o provoz a spolupracovat při nabídce. Pro tento projekt se rozhodli využít společnost, která byla původem ready made. Touto společností byla společnost Cross Point, jejímž vlastníkem byla v té době společnost Intrac Consulting. Bylo však nasnadě, že se vlastnictví ke společnosti Cross Point bude převádět. Poté, co se obžalovaný seznámil s podmínkami výběrového řízení, neshledal na nich nic neobvyklého. K tomu, co je obžalovanému kladeno za vinu, tedy že měl dohodou s obžalovaným Dvořákem ovlivnit kritéria

ve výběrovém řízení tak, aby jediným možným výhercem byla společnost Cross Point, obžalovaný uvedl, že takovéto tvrzení zcela odmítá. S obžalovaným Dvořákem nikdy nejednal, poprvé se s ním setkal až na DPP po dvou nebo dvou a půl letech od uzavření smlouvy. Obžalovaný však důsledně trval na tom, že podmínky nijak nevyjednával ani s kýmkoli jiným, ani tyto podmínky ve svém postavení nemohl nijak ovlivnit. Požadavek ISO nikdy za diskriminační nepovažoval. Obdobně pak ve vztahu ke všem ostatním podmínkám, respektive požadavkům. Jejich označení za diskriminační považuje obžalovaný za zcela absurdní. Tvrzení, že podmínky nebyly diskriminační, pak dle obžalovaného dokazuje i výpověď Ing. Šocha, který sám uvedl, že podmínky mohl splnit také a také se mohl přihlásit do výběrového řízení. Jedinou podmínkou, kterou nemohl splnit, bylo právě ISO. V obdobné pozici však byla dle obžalovaného také společnost Cross Point, která ISO také neměla. Po dotazu na zadavatele však zjistili, že je možné tuto podmínku splnit prostřednictvím subdodavatele, kterým se nakonec stala společnost VD Work. Tuto společnost představil obžalovanému Ing. Janků. Neboť nebylo předem zřejmé, zda ve výběrovém řízení uspějí, zajistili pracovní síly také prostřednictvím personální agentury VD Work. Vlastní nabídku zpracoval po obsahové stránce Ing. Janků, a to včetně kalkulace. Kalkulace byla založena na rovnováze mezi fixním poplatkem za provoz každého jednotlivého prodejního okénka a flexibilní procentuální provizí z realizovaného prodeje. Rolí obžalovaného nikdy nebylo vlastnit společnost. Fungoval jako najatý manažer, který je odpovědný za provoz, a v roli jednatele, který je odpovědný za statutární záležitosti vůči správci daně a vůči pojišťovnám. Tvrzení obžaloby, že smlouvu podepsal za účelem obohacení nejméně spoluobžalovaného Dvořáka a spoluobžalovaného Rittiga, zcela odmítl.

78. Převzetí provozu po Ing. Šochovi bylo plánováno od prosince 2007. Nakonec však bylo odsunuto až na únor nebo březen 2008. Tehdy byl také proveden převod vlastnictví společnosti Cross Point, kde do té doby vlastnila 100% podíl společnost obžalovaného Intras Consulting. Ing. Janků přinesl hotovou smlouvu o převodu obchodního podílu na kyperskou společnost Countertop. Dle názoru obžalovaného se jednalo o vcelku logicky vysvětlitelný krok odůvodněný zájmem efektivního plánování zdanění a efektivního využití volných finančních prostředků mateřské společnosti. V tu dobu mělo na Kypru svoje mateřské struktury přibližně 2000 českých společností, tedy na tom obžalovanému nepřipadalo nic zvláštního.
79. V souvislosti se srovnáním smlouvy, která byla uzavřena s Ing. Šochem a smlouvy, která byla následně uzavřena se společností Cross Point, zpochybnil obžalovaný závěry, k nimž ve svém posudku dospěl znalec Ing. Juráň, jakož i samo zadání tohoto posudku, který nazval pouhým matematickým cvičením. Skutečnost, že společnost Cross Point poskytovala služby za vyšší cenu než Ing. Šoch, byla dle obžalovaného transparentní, a odůvodněná zcela odlišným rozsahem i kvalitou poskytovaných služeb. V této souvislosti poukázal obžalovaný na rozdíly v množství prodejních míst, provozní doby, obslužného personálu atd. Další rozšíření služeb a tedy i nákladů na ně přineslo zavedení aplikace e-shop a s ní souvisejícím helpdeskem a helplinkou. Následně se obžalovaný barvitě rozhovořil o kvalitách zaměstnanců, kteří byli bývalými pracovníky Ing. Šocha. Během jednoho roku došlo k výměně 90 % z těch zaměstnanců, které předtím využíval Ing. Šoch. Podrobně se vyjádřil k rozdílu v kvalitě poskytovaných služeb, kterou demonstroval na rozdílu v „kultuře prodeje“, bezpečnosti a inventurách.

80. V samostatném bodě obžalovaný podrobně rozebral hospodaření společnosti Cross Point a vztah společnosti Cross Point a DPP.
81. Ke vztahu společnosti Cross Point a společnosti Countertop obžalovaný uvedl, že mezi těmito společnostmi byla uzavřena smlouva o úvěrovém rámci, jejímž účelem bylo využití volných peněžních prostředků mateřskou společností. V dané době nebylo legálně možné vyplácet zálohu na dividendy. Bylo však běžnou praxí, že matky a dcery mezi sebou uzavíraly smlouvy o úvěru a dcera poskytovala volné peníze jako úvěr svojí matce. Smlouva, kterou takto podepsal obžalovaný, vypadala jinak než ta, která mu byla předložena k vyjádření policejním vyšetřovatelem. Poskytnutý úvěr byl vždy splacen.
82. Obžalovaný uvedl, že nikdy nevladl, nevladní, neovládal ani neměl prospěch z jakékoli zahraniční struktury. Nemá ani nikdy neměl žádný zahraniční účet. Nikdy neměl účast na žádné zahraniční společnosti. Neměl ani povědomí o vlastnické struktuře sahající dále nad společnost Countertop, stejně tak neměl ani možnost ovlivňovat jakékoli finanční toky, které šly od společnosti Countertop „výše“.
83. Samostatně se obžalovaný vyjádřil k osobám jednotlivých spoluobžalovaných a okolnostem, z nichž jsou mu tyto osoby případně známy.
84. K závěrům obžaloby, že se obžalovaný podílel na legalizaci výnosů z trestné činnosti, uvedl, že převáděl peníze ze společnosti Cross Point na společnost Countertop výhradně na základě reálné smlouvy o úvěru, což bylo dále vždy zaúčtováno proti dividendě. Z jeho pohledu se nejedná o trestnou činnost, protože on sám nikdy neměl žádnou indicii o tom, že by byla zakázka zmanipulovaná, ani on sám se na žádné manipulaci nepodílel. O podmínkách výběrového řízení nikdy s nikým nejednal, pro nic takového neměl žádnou pravomoc. Společnost Cross Point fakturovala DPP výhradně oprávněné částky za reálně poskytovanou činnost. Cross Point nikdy nevykazoval ani neuplatňoval žádné zbytečné nebo fiktivní náklady. Společnost veškeré své výnosy zdanila v ČR. Obžalovaný jakožto jednatel společnosti nemohl jednat jinak, než že respektoval rozhodnutí společnosti Countertop jako jediného společníka, který jej instruoval o tom, že se má určitým způsobem rozdělit zisk. Takovouto instrukci by mohl odmítnout za situace, pokud by si myslel, že by takovým jednáním mohl společnost přivést do insolvence, nebo pokud by pojal podezření, že se jedná o trestnou činnost. Nic takového se však nikdy nestalo. Zdroj finančních prostředků převáděných na Kypr byl dle mínění obžalovaného zcela transparentní. Každý správce daně, který je kontroloval, měl jasné předloženo, odkud jsou finanční prostředky čerpány.
85. K dotazu předsedy senátu obžalovaný uvedl, že má za to, že DPP žádná škoda nevznikla. Způsob jejího výpočtu ve znaleckém posudku Ing. Juráně je dle obžalovaného zcela absurdní. Následně obžalovaný zodpověděl podrobně dotazy státního zástupce a obhájců k jednotlivým dílčím okolnostem projednávané trestní věci.
86. Dne 24. 10. 2018 byl u hlavního líčení slyšen obžalovaný **Ing. Jaroslav Kubiska**. Svou výpověď obžalovaný doplnil listinným materiálem, který předložil soudu a stranám trestního

řízení. Ke své osobě obžalovaný uvedl, že dosáhl vysokoškolského vzdělání na ekonomické fakultě Západočeské univerzity v Plzni, obor finanční řízení a účetnictví v anglickém jazyce. V roce 2009 začal shánět zaměstnání, ještě v posledním ročníku při studiu. Prostřednictvím internetového portálu nabízejícího zaměstnání našel pracovní pozici finančního analytika ve společnosti Peskim, prošel výběrovým řízením a dne 1. 4. 2009 nastoupil. Ve společnosti působil přibližně jeden a čtvrt roku, odešel na počátku června 2010.

87. V rámci společnosti Peskim se práce obžalovaného skládala přibližně z jedné třetiny z projektu Hyperstavebnin, ze dvou třetin se pak jeho práce týkala zahraničního systému. Společnost Peskim se starala o systém zahraničních off-shore společností, přičemž obžalovaný měl v rámci tohoto systému na starosti transfery finančních prostředků, otevírání účtů, komunikaci se zahraničními service providery, komunikaci se zahraničními účetními, auditory, měl na starosti razítka těch společností, která byla uložena u nich v sejfě, dále čtyři mobilní dobíjecí telefony sloužící jako kontaktní pro společnost Eurozeta. Dále pak obžalovaný zakládal domény zahraničních společností, vytvářel korporátní identity prostřednictvím Goldenleaf Consulting. Měl na starosti základní analytické nástroje pro udržení přehlednosti – zejména přehled transferů, tzv. bubliny a přehledy jednotlivých projektů. Celá množina zahraničních společností byla rozdělena podle benefičních vlastníků. Skupina Appian patřila benefičním vlastníkům pana Čmejly a pana Diviše, skupina advokátní kanceláře benefičních vlastníků Davida Michala a Karolíny Babákové, skupina Eurozeta a Alsedá, kde byl benefičním vlastníkem Ivo Rittig, dále skupina Mavex a Unitex benefičního vlastníka Ing. Dvořáka. Činnost obžalovaného byla vykazována vždy pro určitou množinu zahraničních společností, na této bázi fungoval i reporting, tzn., pokud obžalovaný vykonával např. činnost pro společnost Cokeville, vykazoval tuto činnost na skupinu Eurozeta a Alsedá, jejíž součástí společnost Cokeville byla. Vlastníci společností dle mínění obžalovaného nehráli žádnou významnější roli, dle jeho názoru se jednalo pouze o nastrčené osoby – jmenovitě uvedl v této souvislosti obžalovaného Kmetě a obžalovaného Überalla. Primárním účelem tohoto systému byla ochrana benefičních vlastníků. Sekundárním účelem bylo zastření původu peněžních prostředků, které do těchto struktur proudily, v posledku pak také daňová optimalizace. Následně se obžalovaný konkrétně vyjádřil k jednotlivým bodům obžaloby.
88. K bodu II/1 obžaloby týkajícímu se společnosti Cross Point obžalovaný sdělil, že společnost Cross Point byla českou společností vlastněnou kyperskou společností Countertop. Společnost Countertop byla ze 100 % vlastněna panamskou společností Genova, která byla zase ze 40 % vlastněna společností Washington Intertrade, potažmo osobou obžalovaného Überalla. Vše spadalo do skupiny Eurozeta Alsedá benefičního vlastníka Ivo Rittiga. Ze 60 % byla společnost Genova vlastněna společností Mavex, následně Cartago a opět osobou obžalovaného Überalla. Ze 40 % tedy společnost Genova, potažmo společnost Cross Point, svědčila skupině benefičního vlastníka Ivo Rittiga, ze 60 % skupině benefičního vlastníka Ing. Dvořáka. K bodu II/1 obžaloby týkajícímu se společnosti Cross Point obžalovaný sdělil, že společnost Cross Point byla českou společností vlastněnou kyperskou společností Countertop. Společnost Countertop byla ze 100 % vlastněna panamskou společností Genova, která byla zase ze 40 % vlastněna společností Washington Intertrade, potažmo osobou obžalovaného Überalla. Vše spadalo do skupiny Eurozeta Alsedá benefičního vlastníka Ivo Rittiga. Ze 60 % byla společnost Genova vlastněna společností Mavex, následně Cartago a opět osobou obžalovaného Überalla.

Ze 40 % tedy společnost Genova, potažmo společnost Cross Point, svědčila skupině benefičního vlastníka Ivo Rittiga, ze 60 % skupině benefičního vlastníka Ing. Dvořáka.

89. K bodu II/2 obžaloby týkající se společností Neograph a Cokeville obžalovaný sdělil, že společnost Cokeville byla společnost Britských Panenských ostrovů, jednal za ni obžalovaný Kmet' a Jana Lütken. Dispoziční práva k účtu měla Jana Lütken, zda je měl také obžalovaný Kmet', si obžalovaný nevybavil. Za českou organizační složku této společnosti byla v České republice odpovědná Jana Šádková. Tato společnost dle obžalovaného sloužila primárně k fakturování provizí a následně rozdělování provizí, ať již na úrovni prostřednictvím české organizační složky, nebo na úrovni zahraniční. Společnost neměla žádné zaměstnance a patřila do skupiny benefičního vlastníka Ivo Rittiga. Řádově měla společnost stamilionové příjmy. V obžalobě jsou naznačeny finanční toky ze společnosti Neograph na společnost Cokeville. Obžalovaný uvedl, že neviděl žádnou smlouvu uzavřenou mezi společnostmi Cokeville a Neograph, stejně tak neviděl ani faktury, snad jen nějaké starší. Viděl však příchozí platby, viděl, že zdroj finančních prostředků je z DPP, z jízdenek, a že tyto finanční prostředky proudí přes společnost Neograph do společnosti Cokeville, kde se pak následně dělí mezi benefiční vlastníky Rittig a Dvořák, a že část finančních prostředků zůstává ve prospěch advokátů a partnerů advokátní kanceláře. Obžalovaný se následně podrobněji vyjádřil k prováděným bankovním převodům a způsobu dělení provizí.
90. V další části své výpovědi se obžalovaný podrobněji věnoval společnosti Kyrenia. Jednalo se o rakouskou společnost, jejímiž jednatelem byli obžalovaný Rozehnal a obžalovaný Überall. Společnost měla účelově založenou organizační složku ve švýcarském Zugu, kterou měla na starosti Jana Lütken. Jediným projektem společnosti Kyrenia bylo, že vykupovala licence k elektronické jízdence od společnosti Direct Pay a následně tyto licence přefakturovala. Za tímto účelem byla uzavřena podlicenční smlouva mezi společnostmi Kyrenia a společností Crowsnest, na jejímž základě fakturovala společnost Kyrenia 3,5 milionů Kč měsíčně. Obžalovaný uvedl, že věděl, že finanční prostředky pocházejí z DPP. Peníze tedy šly z DPP přes Crowsnest do společnosti Kyrenia a následně se dělily podle vlastnické struktury mezi obžalovaného Dvořáka za skupinu Unitex a obžalovaného Rozehnal za skupinu Capture. V případě obžalovaného Rozehnal a společnosti Capture si obžalovaný nebyl jist, zda se jedná o skutečného benefičního vlastníka, avšak uvedl, že obžalovaný Rozehnal byl takto označován ve vztahu s bankou.
91. Co se týče peněžních prostředků, které proudily do společnosti Unitex, tyto byly následně použity na financování nákupu nemovitosti na Madeiře obžalované Novákové. Obžalovaný následně nastínil, jakým způsobem a jakými částkami byla vila na Madeiře financována, a to ať již prostředky ze společnosti Mavex Unitex nebo Washington Intertrade. Vztah mezi společnostmi Unitex a obžalovanou Novákovou, je dle obžalovaného vztahem spřízněných osob. Samotná skupina v době, kdy se úvěr poskytoval, neměla ani dostatečné zdroje. Za skupinu benefičního vlastníka Mavex Unitex musely přijít zdroje z Washington Intertrade.

92. Obžalovaný následně na několika příkladech demonstroval, že se zahraniční struktury často měnily, byla zvyšována ochrana jak benefičních, tak formálních vlastníků, do struktur byly začleňovány nové společnosti, s nimiž byly připravovány nové projekty.
93. Obžalovaný se vyjádřil k fungování skupiny Eurozeta Alseda benefičního vlastníka obžalovaného Ivo Rittiga. První úroveň, kterou finanční prostředky procházely, byly české společnosti a české projekty, následně pak byly finanční prostředky distribuovány vývody do společností Cokeville nebo Earnway. Skupina benefičního vlastníka obžalovaného Dvořáka fungovala odlišně. Tam se finanční prostředky dostávaly na off-shore úrovni. Byly tam společnosti Mavex a Unitex, které poskytovaly fiktivní služby dalším off-shore společnostem. Na této úrovni byly získávány finanční prostředky, přičemž tato struktura nesloužila ani tak k distribuci finančních prostředků, jako spíše k jejich investování. Z úrovně off-shore společností byly finanční prostředky vedeny přes kyperskou úroveň představovanou společností Aelia dále až do nemovitostních projektů v České republice. Byla tam jediná transakce s fyzickou osobou, kterou byla obžalovaná Marie Nováková. Posléze se obžalovaný krátce vyjádřil ke společnosti Earnway, jejímž vlastníkem byl obžalovaný JUDr. Kmet'. Jednalo se o hongkongskou společnost, která měla v zásadě pouze půjčky a v rámci skupiny fungovala jako „vývod“ k obžalovanému Rittigovi. Ke smlouvám, které byly mezi společnostmi uzavírány, a které byly podkladem pro převody finančních prostředků, uvedl obžalovaný, že at' se již jednalo o smlouvy o kooperaci nebo o smlouvy o úvěru, byly to vždy pouze papíry pro banku. Ve smlouvách byly nastaveny velké úvěrové rámce, nízké, dvou či tříprocentní úročení, a dlouhé doby splatnosti stanovené na pět či deset let. Tzv. „bublíny“ byly základním analytickým nástrojem, na kterém se podílel obžalovaný společně s kolegou Konrádem, právníkem, který společnosti přímo převáděl. Zmiňované základní analytické nástroje se nosily na odsouhlasení nejprve nadřízenému obžalovaného, obžalovanému Petru Michalovi, následně pak obžalovanému Davidu Michalovi a Karolíně Babákové. Obžalovaný dále uvedl, že jako zahraniční tým měli k dispozici korporátní dokumentaci jednotlivých společností a jejich akcie, které musely být prezentovány bankám.
94. V dalším bodu své spontánní výpovědi se obžalovaný vyjádřil k osobám jednotlivých spoluobžalovaných. Obžalovaného Dvořáka zná obžalovaný pouze jako benefičního vlastníka skupiny Mavex Unitex. Sám s ním nikdy nejednal, osobně se s ním setkal poprvé až jako se svědkem v rámci trestní věci Oleo Chemical. Obdobně je tomu také v případě spoluobžalovaného Štíky, Kmetě, Valtra a Rittiga. V případě posledně jmenovaného obžalovaný zopakoval, že mu tato osoba byla známa jako benefiční vlastník společnosti Eurozeta Alseda. K obžalovanému Valtrovi uvedl, že je mu znám jako benefiční vlastník skupiny Aenomy Perpatema. Osoby obžalovaných Petany, Švarce a Janků nejsou obžalovanému vůbec známy, všechny jmenované viděl poprvé až v rámci projednávané trestní věci u hlavního líčení. Obžalovaného Šteinaera nikdy osobně neviděl. David Michal byl nadřízený obžalovaného, byť ne přímý nadřízený. Přímými nadřízenými byli pro obžalovaného Karolína Babáková a Petr Michal, který byl vedoucí zahraničního týmu společnosti Peskim. Obžalovaný Stublej je obžalovanému znám z advokátní kanceláře, sdílel místnost s Davidem Michalem a Karolínou Babákovou. Jana Šádková měla na starosti distribuci finančních prostředků ze společnosti Cokeville, kdy obžalovanému dávala příkazy k transferům at' již z Cokeville na Washington Intertrade nebo na skupinu Mavex Unitex. Obžalovanou Novákovou viděl obžalovaný poprvé

až v jednací síni při projednávání této trestní věci. Věděl však, že se podílel na financování její vily. JUDr. Rozehnal obžalovaný zná jako formálního vlastníka řady společností, osobně se s ním setkal, když ho učil ovládat internetové bankovníctví.

95. Závěrem své spontánní výpovědi se obžalovaný rozhovořil o tom, že sám ví, na čem se podílel, a tedy je mu známo, k čemu se doznává. Výslovně uvedl, že zastíral původ finančních prostředků, že „pral peníze“. Vyjádřil vděk, že v této trestní věci mohl stát před soudem a vypovídat, čemuž dle svých slov obětoval celý život.
96. K požadavku předsedy senátu, aby obžalovaný časově zařadil okamžik, kdy si sám uvědomil, že převádí peníze pocházející z trestné činnosti, ve vztahu k okamžiku jeho nástupu do společnosti Peskim, ukončení zkušební doby a ukončení pracovního poměru jako takového, uvedl obžalovaný, že toto není schopen sdělit. Zopakoval, že se na této činnosti podílel po celou dobu svého pracovního působení ve společnosti Peskim, avšak informace, na jejichž podkladě by mohl dospět k závěru o tom, že se podílí na nelegální činnosti, byly pouze dílčí. Vzpomněl si na okamžik, kdy mu zaměstnanec společnosti Peskim, který jej zaškoloval, Ondřej Beneš, sdělil, že bude rád, když na něj do půl roku nezazvoní „kriminálka“. V okamžiku, kdy obžalovaný podával výpověď ze společnosti Peskim, tedy v březnu nebo dubnu 2010, již věděl, že se na činnostech společnosti již nechce podílet. K doplňujícímu dotazu předsedy senátu, že okamžik, kdy si obžalovaný uvědomil, na čem se podílí, je stěžejní pro případné posouzení subjektivní stránky trestného činu a toho, zda a od kdy byla v daném případě naplněna, uvedl obžalovaný, že zpětně není schopen tento okamžik určit. Uvedl však, že nepříjemný pocit měl po delší dobu a všechny další informace, které se k němu postupem času dostávaly, jej v tomto pocitu pouze utvrzovaly.
97. K dotazu předsedy senátu, zda podle obžalovaného ve světě existují nějaké legální off-shore struktury uvedl obžalovaný, že to je pochopitelné. Účelem zakládání těchto off-shore struktur je dle obžalovaného jednak jistá míra anonymity, jednak způsob zdanění, kdy se například neplatí daň z dividend nebo podílu na zisku.
98. K doplňujícímu dotazu předsedy senátu, na základě čeho dospěl obžalovaný k závěru, že obžalovaný Rittig je jedním z benefičních vlastníků, uvedl, že toto vyplývá ze sdělení, která interpretoval ve své výpovědi, dále to vyplývá ze samotných finančních toků mezi strukturami. Při svém nástupu do zaměstnání obžalovaný viděl, že jsou některé složky označeny jako „skupina Ivo Rittiga“. Obdobné označení se pak objevovalo i v analytických nástrojích, v nichž byly zaznamenány všechny projekty. Zde také figurovalo označení „skupina Ivo Rittiga“, přičemž se jednalo o skupinu Eurozeta Alseda. Analytický nástroj definoval obžalovaný jako tabulku, která byla vyhotovována za účelem toho, aby měl benefiční vlastník přehled o vývoji jeho projektů, a jaké jsou zůstatky na jeho účtech. Ke způsobu, jakým se dozvěděl, že jedním z benefičních vlastníků obhospodařovaných struktur, a to konkrétně struktury Mavex Unitex, je také obžalovaný Dvořák, se obžalovaný dozvěděl od spoluobžalované Jany Šádkové.
99. Impulsem pro oznámení policejnímu orgánu, k němuž se obžalovaný uchýlil až po čtyřech letech po odchodu ze společnosti Peskim, byla dle obžalovaného aféra týkající se tzv. kauzy Nagyová. V tuto chvíli obžalovaný zjistil, že vůbec existuje nějaký státní orgán, který je ochoten

se rozsahem takovéto trestné činnosti zabývat. Policii obžalovaný nekontaktoval přímo, ale obrátil se na pana Soukenku z Nadačního fondu proti korupci, zda by byl tak laskav a zajistil obžalovanému, aby jej policie kontaktovala, že by v této věci chtěl vypovídat. Jak v této, tak v předchozí kauze Oleo Chemical poskytl obžalovaný policii data ze společnosti Peskim. Jednalo se o data, která obžalovaný získal za dobu svého působení ve společnosti Peskim. Nebyl schopen určit časový okamžik, kdy se tak stalo. Tato data si obžalovaný postupně nahrával na flash disk, ačkoli měl smluvně uloženou povinnost mlčenlivosti. Obžalovaný doplnil, že data nebyla stále uložena na jednom flash disku. Mimo jiné vzhledem k jejich objemu je měl uložena u sebe doma v počítači. Původním motivem ke stažení příslušných dat a jejich zkopírování do domácího počítače obžalovaného, bylo naučit se příslušné „bublíny“, obhospodařované struktury. Součástí těchto souborů byly i smluvní dokumenty. Předmětné dokumenty obžalovaný předal na výzvu policie, a to jak v kauze Oleo Chemical, tak v předmětné trestní věci. Zde byla data předávána na DVD nosičích, předtím na flash discích. Nebyl si jist, zda se jednalo v obou případech o tatáž data téhož objemu i obsahu. Uvedl, že jsou stejná co do původu, přičemž se v obou případech jednalo o originální data od jeho zaměstnavatele. Obžalovaný dále uvedl, že data na flash disku byla opakovaně přemazávána podle toho, jaké penzum informací a dat si na něj potřeboval kdy uložit. Nebyl schopen určit, zda flash disk, který předával policejnímu orgánu v kauze Oleo Chemical, byla jedna a tatáž. Nebyl schopen stanovit, zda data na flash disku předaném policii, byla původní data z původního transferu. V kauze Oleo Chemical mu pak soud uložil, aby předmětná data předložil znovu, neboť byly pochybnosti o tom, zda jsou data původní. K tomu, že si obžalovaný nebyl schopen vybavit bližší okolnosti předávání dat policii, ve kterých kauzách se tak dělo, v jaké podobě informace předával, na jakých nosičích a v jakém množství, uvedl obžalovaný, že se pro něj celkově jednalo o složité období, přičemž tyto okolnosti pro něj představovaly pouze jakési technické parametry. Nebyly pro něho podstatné nosiče, ale data na nich zaznamenaná a skutečnost, že to, co policii předává, je hodnověrné. Za jakým účelem policie obžalovanému posléze vydané flash disky vrátila, nebylo obžalovanému známo. Co s těmito flash disky po jejich vrácení policií obžalovaný dělal, si přesně nevybavoval. Je možné, že je zase používal, že původní data smazal a vyprázdněné nosiče používal dál. Obžalovaný dále uvedl, že si není vědom toho, že by do dat, které vydával pro toto nebo předchozí trestní řízení, nějak zasahoval.

100. Ve vztahu k podání výpovědi obžalovaný nebyl nikým ovlivňován, ani mu nebylo nabídnuto žádné protiplnění. O tom, že hodlá v této věci učinit oznámení na policii, věděla Jana Šádková a kolega Petr Eliáš. Obžalovaný byl policií požádán, aby zprostředkoval schůzku s Janou Šádkovou. Obžalovaný tak učinil a této schůzky byl i sám účasten. Schůzka probíhala tak, že se nejprve sešel obžalovaný s Janou Šádkovou sám, přičemž jí předem neoznámil, že by měla schůzka proběhnout také za účasti policie. Poté, co si s obžalovanou Šádkovou chvíli povídal, zpravil ji o tom, že je na místě přítomna také policie a požádal ji o svolení, zda si k nim mohou policisté přisednout. Policisté následně sdělili, že by měli zájem o to, aby Jana Šádková spolupracovala na rozkrytí celé skupiny. V této souvislosti jí byla nabídnuta pozice informátorky, přičemž za výkon této činnosti jí policisté slíbili finanční protiplnění. Schůzka skončila příslibem obžalované Šádkové, že si celou věc ještě promyslí.

101. Následně obžalovaný u hlavního líčení ve dnech 24. 10. 2018, 25. 10. 2018 a 26. 10. 2018 zodpověděl dotazy státního zástupce, jakož i obhájců a zmocněnce poškozeného, a vyjádřil se k jednotlivým předkládaným listinám. Takto se obžalovaný vyjádřil mimo jiné k osobám, které mu zadávaly instrukce k jednotlivým transakcím, k transakcím a jejich bližším okolnostem jako takovým, k osobám, které figurovaly za jednotlivé společnosti, mezi nimiž k transakcím docházelo, k osobám, které byly skutečnými beneficičními vlastníky, ke smluvním vztahům, na jejichž podkladě k převodům docházelo. K dotazům obhájců se obžalovaný vyjádřil mimo jiné k okolnostem počátku spolupráce s Nadačním fondem proti korupci a policejními orgány zejména na uskutečněných neformálních schůzkách, okolnostem předání dokumentů, které obžalovaný policejním orgánům poskytl, ke skutečností, z nichž obžalovaný dovozoval, že se podílí na páčání trestné činnosti.
102. Dne 10. 12. 2018 byl u hlavního líčení slyšen obžalovaný **Mgr. David Michal**. Úvodem své výpovědi obžalovaný zcela odmítl, že by se podílel na páčání údajné trestné činnosti, jak je popsána obžalobou. Následně se vyjádřil k osobám jednotlivých spoluobžalovaných a okolnostem, z nichž mu jsou známy. Martina Dvořáka zná jako bývalého ředitele DPP. Obžalovaný Dvořák nikdy osobně nebyl klientem jejich advokátní kanceláře. Obžalovaného Petanu nezná. Obžalovaný Švarc je mu znám jako bývalý jednatel společnosti Cross Point. Radovana Šteinerova nezná. Ivo Štika je mu znám jako bývalý ekonomický ředitel DPP. Jan Janků byl klientem advokátní kanceláře. Obdobně je tomu i u obžalovaného Kmetě, který je navíc osobním přítelem obžalovaného. Ivo Rittig byl klientem advokátní kanceláře, stejně tak Jan Valtr, který byl zároveň také klientem společnosti Peskim. Marek Stubley byl bývalým společníkem advokátní kanceláře. Karolínu Babákovou samozřejmě zná. Petr Michal je jeho bratr. Janu Šádkovou a Jaroslava Kubisku zná. Marii Novákovou zná jako matku obžalovaného Dvořáka. Obžalovaného JUDr. Rozehnal zná jako kolegu advokáta. Obžalovaný Ferdinand Überall je jeho osobní přítel a klient advokátní kanceláře.
103. Následně se obžalovaný vyjádřil k obžalobě, jíž vytknul nesprávné postupy týkající se zejména konstrukce skutkového děje a dokazování. Dle mínění obžalovaného státní zástupce opomíjí časovou osu skutkového děje, nesprávně nakládá s listinnými a věcnými důkazy, přičemž v této souvislosti poukázal zejména na předkládání dokumentů vytištěných z elektronických úložišť, u nichž není možné ověřit jejich původ. Dále státní zástupce dle obžalovaného dezinterpretuje obsah jednotlivých důkazů, selektuje důkazy, mezi nimiž pomíjí důkazy svědčící ve prospěch obhajoby, a to zejména znalecké posudky a odborná vyjádření založená ve spise. Státní zástupce má dle obžalovaného zcela „diletantskou“ představu o realitě obchodního života, pokud se domnívá, že každá společnost musí mít zaměstnance a vysoké náklady.
104. K fungování advokátní kanceláře uvedl obžalovaný, že v období roku 2007 a následujících patřila mezi větší kanceláře na českém advokátním trhu. Agenda byla mezi partnery rozdělena jak podle jednotlivých klientů, tak podle obsahu poskytovaných právních služeb. Organizaci poskytování právních služeb měl ve vztahu ke klientovi DPP na starosti obžalovaný Stubley. Postupem času se situace vyvinula tak, že měl tým advokátní kanceláře pronajatou větší kancelář přímo v DPP. Dle obžalovaného se de facto jednalo o autonomní advokátní kancelář s vlastní agendou. Obžalovaný spolu s kolegyní Babákovou se v té době věnovali mimo jiné i zakládání společností v zahraničí, tvorbě firemních struktur se zahraničním přesahem, mezinárodnímu

zdanění a související agendě. Zahraniční agenda naopak vůbec nepatřila do náplně činnosti obžalovaného Stubleho. Činil-li v rámci zahraniční agendy nějaké úkony, bylo to vždy v rámci zastupování jednotlivých partnerů a jednalo se pouze o dílčí úkony. Obžalovaný Stuble je nijak komplexně neinformoval o běžící agendě poskytování právních služeb DPP, stejně tak mu ani oni s kolegyní Babákovou neposkytovali komplexní informace o zahraniční agendě. Advokátní kancelář ve svém sídle v Radlické ulici spolupracovala se společností Jurista, která zajišťovala administrativní služby, se společností Peskim, která zajišťovala služby účetní a poradenské, a dále s tzv. zahraničním týmem, který byl tvořen administrativními pracovníky, kteří pomáhali se správou agendy zahraničních klientů advokátní kanceláře. Následně se obžalovaný podrobněji vyjádřil k vnitřní struktuře společnosti Peskim a způsobu rozvržení jí spravované agendy. Společnost Peskim byla založena jako servisní společnost pro klienty advokátní kanceláře. Proto také byli jejími prvními jednatelemi společníci advokátní kanceláře.

105. Obžalovaný se mimo jiné podrobněji vyjádřil k roli obžalované Šádkové v rámci uskupení společností. Obžalovaná Šádková vedla účetní tým, měla na starosti účetní evidenci organizační složky společnosti Cokeville v České republice. Stejně jako obžalovaný, také ona měla svůj přístup na osobní účet pana Rittiga vedený na Kypru. Tento přístup párkrát využila, například k zaplacení nájmu za byt v Monaku, kdy jí s obsluhou tohoto účtu pomáhal bratr obžalovaného, Petr Michal. Obžalovaný kategoricky vyloučil, že by měla obžalovaná Šádková na starosti jakékoli zahraniční společnosti, už jen proto, že by jí k tomu nestačila jazyková vybava. Z hlediska rozdělení kompetencí ve společnosti Peskim by to byl také nesmysl, aby česká hlavní účetní zasahovala do zahraničních záležitostí. Obžalovaný taktéž zcela odmítl tvrzení, že by obžalovaná Šádková měla podepisovat faktury společnosti Cokeville nebo jiných společností pod smyšleným jménem. V této souvislosti obžalovaný poukázal na to, že faktury podepsány být ani nemusely, neboť podpis nepatří mezi obligatorní náležitosti faktury. Možné zapojení obžalované Šádkové připustil pouze v rovině vyřizování vzkazů, že byl vydán určitý pokyn, avšak vyloučil, že by obžalovaná Šádková rozhodovala o dělení provizí nebo o tom, jak bude s jakýmikoli peněžními prostředky nakládáno. Obžalovaný ji příležitostně požádal o účast na dozorčí radě některé ze společností patřících někomu z portfolia klientů advokátní kanceláře.
106. K tzv. „zdrojovým trestným činům“ uvedl obžalovaný, že se nijak nepodílel na přípravě smluvní dokumentace ani organizace výběrových řízení mezi DPP a společnostmi Neograph, Cross Point a Crowsnest. O obsah těchto smluvních vztahů se nijak nezajímal. Připustil, že byl v průběžném společenském kontaktu s obžalovaným Dvořákem, pouze však za tím účelem, aby si ověřil spokojenost se službami poskytovanými kolegy z advokátní kanceláře. Uvedl konkrétní argumenty, jimiž podkládá své tvrzení, že v případě tzv. „zdrojových trestných činů“ se o trestné činy v první řadě nejedná. K obžalobou vymezenému zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti obžalovaný uvedl, že se dle jeho mínění nemůže takového trestného činu dopustit někdo tím, že plní řádně uzavřenou smlouvu, ať už se jedná o smlouvu o výplatě dividendy, o úvěru nebo obchodní spolupráci, nebo že je takováto smlouva plněna bankovním převodem mezi účty přesně v souladu s deklarovaným účelem smlouvy.
107. Ke skutku uváděnému pod bodem II)/1 obžaloby, sdělil obžalovaný, že za účelovou smlouvu je v daném případě označována distribuce řádně zdaněného zisku vlastníkově formou půjčky a následného zápočtu za dividendy. V dané době bylo zcela běžné řešit v čase výplatu zisku

popsaným legálním způsobem. Obžalovaný Martin Dvořák nikdy nebyl vlastníkem společnosti Mavex, stejně jako obžalovaný Ivo Rittig nikdy nebyl vlastníkem společnosti Washington Intertrade, stejně tak ani jeden z nich od řečených společností nikdy nepřijal žádné peněžité plnění. Údaji o benefičním vlastníkovi má k dispozici každá banka, u které měla dotyčná společnost účet, vše si tedy lze snadno ověřit. Obžalovaný dále popřel, že by obžalovaný Rittig kontroloval převody finančních prostředků mezi těmito společnostmi. Obdobně pak označil za lživé tvrzení, že se on sám, Karolína Babáková a Marek Stublej pravidelně scházeli v advokátní kanceláři spolu s obžalovaným Valtrem, aby mu dávali informace pro obžalovaného Rittiga, který měl tímto způsobem kontrolovat realizaci plateb mezi společnostmi uvedenými pod bodem II)/1.

108. Ke skutku uváděnému pod bodem II)/2 obžaloby, v němž se uvádí zastupování společnosti Cokeville a Ivo Rittiga obžalovaným, citoval obžalovaný výňatek z rozsudku soudu z tzv. „kauzy Oleo“, který shrnuje, že pokud má advokát dispoziční oprávnění k bankovnímu účtu společnosti nebo osoby, kterou zastupuje, nelze v tomto bez dalšího spatřovat cokoliv nestandardního či nezákonného. Veškeré převody finančních prostředků byly realizovány na základě platných titulů, kterými byly uzavřené smlouvy. Obžalovaný dále doplnil, že se nikdy osobně nepodílel na tvorbě smluvních vztahů mezi společnostmi Crowsnest a Kyrenia, neměl žádné povědomí o konkrétním obsahu smluvních vztahů mezi DPP a společností Crowsnest, ani o průběhu výběrového řízení, které mu předcházelo. Firemní strukturu společnosti Kyrenia navrhovali specialisté na mezinárodní zdanění ze společnosti KPMG a následně jej auditovali zaměstnanci společnosti PWC Vídeň. Společnost Kyrenia prošla v Rakousku likvidací stejně jako její organizační složka ve Švýcarsku, přičemž v této souvislosti bylo příslušnými orgány těchto zemí pečlivě zkoumáno jak hospodaření těchto společností, tak jejich organizační složky. Obě společnosti dostaly souhlas s likvidací a výmazem z obchodního rejstříku bez jakýchkoli výhrad. Obdobně pak zkoumaly švýcarské orgány činné v trestním řízení činnost organizační složky společnosti Kyrenia v Zugu a ani ony žádné pochybení nebo nesrovnalosti neshledaly. Obžalovaný dále upozornil na skutečnost, že v případě společnosti Crowsnest a společnosti Crowsnest Net se jedná o dvě odlišné entity, z nichž druhá jmenovaná neměla s DPP nikdy co do činění. Připustil, že na žádost JUDr. Šachty spolupracoval na zajištění finančního úvěru pro obžalovanou Marii Novákovou. Jednalo se o úrok se standardními parametry s úrokem 8 % p.a. a zajištěním zástavou akcií velmi bonitní společnosti obžalované Novákové. Úvěr byl poskytnut a čerpán podle uzavřených smluv bankovním převodem. Obžalovaná Nováková následně veškeré své závazky související s tímto úvěrem bezzbytku splnila.
109. Ve vztahu ke spoluobžalovanému Kubiskovi a jím vydaným flash diskům obžalovaný opět odkázal na závěry, k nimž dospěl soud v tzv. „kauze Oleo“. Vyjádřil se k pracovní pozici, na níž byl obžalovaný Kubiska zařazen a s ohledem na tuto skutečnost zpochybnil, že by obžalovaný Kubiska kdy byl osobou oprávněnou k zadávání pokynů k provádění plateb. Data, která jsou obsahem fash disků vydaných obžalovaným Kubiskou mají dle obžalovaného nulovou vypovídací hodnotu.
110. Stran dokumentů vydaných švýcarskými orgány zpochybnil jejich originálnost a vyjádřil domněnku, že s těmito daty mohlo být jednak manipulováno, jednak z nich mohly být vybrány pouze určité informace. Selektování a jednostrannou interpretaci jednotlivých důkazů označil za

častou praxí státního zástupce, přičemž v této souvislosti opět citoval z výše zmiňovaného rozsudku v tzv. „kauze Oleo“. Stejná situace se dle obžalovaného týká právě dokumentů vydaných švýcarskými orgány, které jsou dle obžalovaného vybírány tak, aby podporovaly závěry, k nimž dospěla obžaloba. Ve své celistvosti pak dle obžalovaného tyto dokumenty neobsahují důkazy, které by podporovaly tvrzení obžalovaného Kubisky týkající se zejména benefičního vlastnictví společností, údaje o tom, kdo prováděl kontrolní převody ve společnosti Cokeville, informace o tzv. antedatovaných dokumentech a excelové tabulky, v nichž měl obžalovaný Kubiska vytvořit skupiny společností seřazené podle benefičních vlastníků. Všechny tyto informace a tvrzení jsou dle obžalovaného podvrhem.

111. V posledku se obžalovaný vyjádřil k odposlechům pořízeným v hotelu Ventana v březnu 2012. S ohledem na časové zařazení, tedy březen roku 2012, poukázal obžalovaný na to, že v tuto dobu již byl obchodní vztah mezi DPP a společností Neograph ukončen, stejně jako bylo, až na pár drobných sporů, ukončeno právní zastupování DPP advokátní kanceláří Šachta & Partners. Jednání se odehrálo poté, co po akcionářském konfliktu mezi Sittovými a obžalovaným Janků převzal obžalovaný Janků v prosinci 2011 kompletně správu společnosti Neograph a advokátní kancelář Šachta & Partners si najal na poskytování právních služeb. Dle obžalovaného je tedy logické, že se na jednání v hotelu Ventana řešily dopady ukončení smlouvy s DPP na společnost Neograph. Jednalo se o pracovní diskusi mezi advokáty a vedením společnosti Neograph. Obžalovaný Rittig byl tomuto jednání účasten jako osobní přítel obžalovaného Janků.
112. Dne 10. 12. 2018 byla u hlavního líčení slyšena obžalovaná **Mgr. Karolína Babáková**. K bodu II. obžaloby týkající se legalizace výnosů z trestné činnosti obžalovaná uvedla, že jí dle obžaloby dodnes není zcela jasné, jakým způsobem se měla této legalizace dopouštět. V tomto směru celkově zpochybnila kvality obžaloby, zejména stran prokázání, že by se s osobami, jejichž výnosy z trestné činnosti měla legalizovat, vůbec byt' jen znala. Popřela, že by věděla, že je obžalovaný Martin Dvořák benefičním vlastníkem společnosti Mavex, stejně jako odmítla, že by se tímto benefičním vlastníkem stal po dohodě s ní. Obžalovaného Dvořáka v předmětné době vůbec neznala. Není si vědoma, že by kdy přišla do styku s jakoukoli společností, jejímž by byl vlastníkem. Popřela, že by komukoli dávala pokyny k převodům finančních prostředků takovým způsobem, jaký popisuje podaná obžaloba.
113. V dalším bodě své výpovědi obžalovaná, obdobně jako obžalovaný Mgr. David Michal, hojně odkazovala na závěry, k nimž dospěl soud v tzv. „kauze Oleo“. Zdůraznila, že její náplň práce a náplň práce obžalované Šádkové byly dramaticky odlišné, tedy je dle obžalované nesmyslné tvrzení, že by ony dvě dávaly komukoli nějaké pokyny ve stejné věci. Stejně tak bylo ve zmiňované kauze prokázáno, co vlastně zaměstnanci společnosti Peskim dělali, a to jak obžalovaný Kubiska, tak ostatní osoby včetně Jany Šádkové, Petra Michala a dalších.
114. Obžalovaná dále poukázala na roli advokáta při poskytování právních služeb, a na to, zda v takto poskytovaných službách lze spatřovat legalizaci výnosů z trestné činnosti. Dle mínění obžalované transakce popisované obžalobou nemohou být legalizací výnosů z trestné činnosti, což dle jejího názoru dokládá mimo jiné to, že všechny transakce byly realizovány oficiálně s veškerou patřičnou dokumentací, na základě písemných smluv, přes bankovní účty a za situace, kdy byly banky o všem informovány. Dále poukázala na to, že v rozhodné době

neplatila tak přísná zákonná pravidla týkající se povinnosti zjišťovat původ peněz přijímaných do úschovy, jako je tomu nyní.

115. Veškerá obvinění vůči své osobě uvedená pod bodem II/1 obžaloby týkající se mj. jejich pokynů k úvěrovým smlouvám odmítla s prostým tvrzením, že se nejedná o pravdivé informace. Ke skutkům uvedeným pod body II/2 a II/3 obžaloby uvedla, že z těchto téměř není ani zřejmé, jaké konkrétní jednání jí je kladeno za vinu. O tom, že by mělo docházet k nehospodárnému nakládání s majetkem DPP, nic nevěděla. V následující části své výpovědi se podrobněji věnovala osobě obžalovaného Kubisky, hodnocení práce, kterou vykonával, jakož i jejich vzájemné spolupráce. K datům ze společnosti Peskim, která obžalovaný Kubiska vydal policejním orgánům na flash disku, odkázala obžalovaná na výsledky dokazování v kauze „Oleo Chemical“, dle nichž byla předmětná data zajišťována přinejmenším nestandardním postupem. V této souvislosti obžalovaná oslovila znalce Ing. Fialu, aby vypracoval znalecký posudek za účelem zjištění, zda bylo s daty dodatečně manipulováno. Následně obžalovaná konstatovala výsledky tohoto znaleckého zkoumání a založila do spisu krátkou cestou výše zmiňovaný posudek. Závěrem své výpovědi se obžalovaná vyjádřila k dokumentaci získané od švýcarských orgánů činných v trestním řízení. Nemá za to, že by mezi těmito dokumenty byly důkazy svědčící o její vině. Byla-li advokátkou zmocněnou klientem, jednala na základě tohoto zmocnění, pokud v rámci tohoto zmocnění něco podepsala, pak to bude patrně také pravda. Pokud byla ředitelkou nějaké společnosti, jednala jako ředitelka.
116. Dne 10. 12. 2018 byl u hlavního líčení slyšen obžalovaný **Mgr. Ferdinand Überall**. V úvodu výslechu sdělil, že mu není zřejmé, co mu je podanou obžalobou kladeno za vinu. Dle obžalovaného je jeho hlavní vinou to, že se zná a spolupracuje s obžalovaným Davidem Michalem, zaměřil se proto na osvětlení podstaty jejich vzájemného vztahu. Jedná se o vztah přátelský trvající již od raného dětství. Po absolutoriu právnické fakulty začali spolupracovat i na obchodní úrovni. Některé obchodní společnosti mají ve spoluvlastnictví, v rámci jiných společností mají vzájemné zástupčí oprávnění. K tzv. „zdrojovým trestným činům“ se obžalovaný nemohl vyjádřit, neboť o těchto nemá dle svého tvrzení žádné povědomí.
117. Ke svému působení ve společnosti Kyrenia uvedl obžalovaný, že do této rakouské společnosti nastoupil jako ředitel přibližně koncem roku 2008. V této době již měla společnost také organizační složku ve Švýcarsku, která již vstupovala do smluvních vztahů. Na konstrukci korporátního modelu společnosti ani na smluvních vztazích organizační složky ve Švýcarsku se obžalovaný nijak nepodílel. V době jeho příchodu do společnosti tato v Rakousku v podstatě nepodnikala a nevyvíjela žádnou obchodní činnost, na rozdíl od organizační složky ve Švýcarsku. Tato organizační složka měla svého ředitele, obžalovaný se na jejím chodu ani na uzavírání smluv nijak nepodílel. Korporátní model společnosti Kyrenia byl vytvořen na základě doporučení společnosti KPMG. Po dobu působení obžalovaného procházela společnost Kyrenia průběžným auditem prováděným společností PWC. Obžalovaný se za dobu svého působení ve společnosti Kyrenia nesetkal s žádným nestandardním jednáním ani se žádnými nestandardními transakcemi. Společnostem KPMG a PWC neměl důvod jakožto zkušeným poradcům nevěřit. Společnosti Kyrenia byly vypláceny dividendy právě z organizační složky ve Švýcarsku. Po standardním zaúčtování a prověření auditory byly posílány společníkům.

Následně daňoví experti a auditoři doporučili, aby se výplaty záloh na dividendy řešili prostřednictvím úvěrových smluv, neboť dividendy lze vyplácet pouze jednou ročně, zatímco úvěr mateřské společnosti může společnost poskytnout kdykoliv během roku s ohledem na její cash flow. Následně lze jednou ročně rozhodnout o přiznání dividendy, tedy nárok na dividendu se započte proti již poskytnutému úvěru a mateřská společnost tak reálně poskytnuté peníze nemusí vracet. Dle obžalovaného se jedná o standardní model, který používá řada společností jak v České republice, tak v zahraničí. Z těchto důvodů byly uzavřeny smlouvy mezi rakouskou společností Kyrenia a společností Unitex a Capture. Tyto smlouvy byly po dobu působení obžalovaného ve společnosti Kyrenia také řádně plněny. K okamžiku, kdy byla ukončena činnost organizační složky ve Švýcarsku, vstoupila rakouská Kyrenia do likvidace, neboť neprovozovala žádnou obchodní činnost. Poté obžalovaný využil svého práva dále se k věci nevyjadřovat a neodpovídat na otázky.

118. Dne 10. 12. 2018 byl u hlavního líčení slyšen obžalovaný **Ivo Rittig**. Obžalovaný uvedl, že to, co je mu podanou obžalobou kladeno za vinu, je absolutní lež. Se společnostmi Cross Point, Neograph ani Crowsnest nikdy neměl a ani v současnosti nemá nic společného. Odmítl, že by se podílel na legalizaci výnosů z trestné činnosti. Obžalovaný se následně podrobněji vyjádřil ke svým obchodním aktivitám sahajícím do počátků 90. let minulého století a shrnul jejich vývoj do současnosti. V zahraničí nyní podniká pod názvem Rittig & Partners. Zahraniční společnosti má umístěny v různých zemích.
119. Obžalovaný se následně vyjádřil k osobám ostatních spoluobžalovaných. S obžalovaným Ing. Martinem Dvořákem se zná, avšak pouze na bázi běžného společenského kontaktu, nikdy spolu neobchodovali. Tomáš Petana ani Ing. Ivo Štika mu nejsou známi. S JUDr. Pavlem Švarcem se setkal při oslavě narozenin Ing. Jana Janků. Ing. Janků je jeho dlouholetý přítel, s nímž měl řadu společných aktivit. Společnost Neograph byla výlučně v režii Ing. Janků. Obžalovaný Rittig se o tuto společnost začal zajímat přibližně až v roce 2012 v souvislosti s problémy s Vladimírem Sittou starším. O spolupráci společnosti Neograph s DPP se obžalovaný dozvěděl ve stejnou dobu. JUDr. Peter Kmet' je jeho obchodním partnerem. Zná jej jako vlastníka a ředitele společnosti Cokeville Assets, s níž obžalovaný Rittig spolupracoval přibližně od roku 2006. S obžalovaným Kmetěm se seznámil prostřednictvím JUDr. Šachty, který byl v té době jeho právníkem. Mgr. David Michal byl po nějakou dobu právním zástupcem obžalovaného. Prostřednictvím Mgr. Davida Michala pak zná okrajově také Mgr. Stublejho, a to právě z advokátní kanceláře. Obžalovaného Valtra zná přibližně dvacet let z dob, kdy obžalovaný Valtr pracoval na letišti Ruzyně a obžalovaný Rittig měl v těchto místech několik desítek obchodů. Potkávali se však i neformálně. Co se týče využívání kanceláří u Pražské brány, uvedl obžalovaný, že tyto prostory byly pořizovány a vybaveny s tím, že je sám obžalovaný s ohledem na svoje zahraniční obchodní aktivity plně nevyužije, a tedy budou k dispozici i osobám pohybujícím se v jeho okolí. Jednou z těchto osob byl i Jan Valtr, který využíval jak tyto prostory, tak servery společnosti Rittig & Partners. E-mailovou adresu však měl obžalovaný Valtr vlastní. Obdobně pak ani obžalovaný Rittig neměl přístup do elektronické pošty obžalovaného Valtra. Obžalovaná Babáková také poskytovala obžalovanému právní služby. Petr Michal je obžalovanému znám pouze jako bratr Davida Michala. Janu Šádkovou zná obžalovaný jako účetní ve společnosti Peskim. Jana Šádková měla spolu s Davidem Michalem přístup k osobnímu tuzemskému i zahraničnímu účtu obžalovaného. Právě Jana Šádková

prováděla soukromé platby obžalovaného. Osoba obžalovaného Kubisky je mu známa z tzv. „kauzy Oleo“. Nikdy předtím se s ním nesešel, nikdy s ním nemluvil. Obžalovaný ve vztahu k Ing. Kubiskovi vyjádřil pochybnosti o tom, nakolik relevantní informace může k projednávané trestní věci sdělit jednak s ohledem na jeho pracovní náplň ve společnosti Peskim, jednak s ohledem na to, že události, k nimž se vyjadřuje, spadají chronologicky do doby, v níž Ing. Kubiska neměl se společností Peskim a osobami ostatních obžalovaných nic společného. Ing. Jana Nováková je obžalovanému známa jako matka obžalovaného Ing. Dvořáka. Připustil, že obžalované Rozehnalová a Überalla možná již někdy dříve při nějaké příležitosti viděl.

120. Obžalovaný dále zdůraznil, že společnost Cokeville Assets patří obžalovanému JUDr. Kmet'ovi. Spolupráce mezi obžalovaným Kmet'em a Rittigem byla realizována na podkladě uzavřené smlouvy, přičemž za služby, které poskytoval obžalovaný Rittig, mu společnost Cokeville Assets platila. Odkud však toto peněžité plnění pocházelo, není obžalovanému známo. Společnost Mavex group obžalovanému není vůbec známa. Rozhodně odmítl, že by se s kýmkoli domlouval na tom, kdo bude jejím benefičním vlastníkem. Stejně tak obžalovanému nic neříkají ani společnosti Genova International či Earnway International Limited.
121. Poté obžalovaný využil svého práva dále se k věci nevyjadřovat a neodpovídat na otázky.
122. Dne 11. 12. 2018 byla u hlavního líčení slyšena obžalovaná **Jana Šádková**. Ke své osobě obžalovaná uvedla, že v současné době pracuje jako účetní v soukromé korporaci. Dosáhla středoškolského vzdělání v oboru ekonomika. Ve vztahu k věci obžalovaná nejdříve vyjádřila svůj nesouhlas s podanou obžalobou. Obžalovaná se následně vyjádřila k bližším okolnostem spolupráce s advokátní kanceláří Šachta & Partners. V roce 2006 začala pracovat jako účetní ve společnosti Jurista, která zajišťovala advokátní kanceláři administrativní zázemí. Na podzim téhož roku vznikla společnost Peskim, kam byla následně přeřazena. Tým účetních společnosti Peskim se postupem času rozrůstal, obžalovaná se stala hlavní účetní. Náplní její práce bylo zaúčtování dokladů, bankovních výpisů, mzdových záležitostí. Veškeré platby a faktury byly vždy schvalovány klienty. Jejím nadřízeným byl David Michal a Karolína Babáková. Společnost Peskim měla tuzemskou část, kam byli zařazeni účetní, dále analyticko-zahraněční část, kde byl Petr Michal, a projektovou část, kde byl pan Pergl. Obžalovaná uvedla, že do práce zahraničního oddělení nikdy nezasahovala, starala se výhradně o tuzemské účetnictví. Obžalovaná kategoricky popřela, že by vystavovala fiktivní faktury. Potvrdila, že měla přístup k účtům klientů. Takto měla přístup i na účet Davida Michala a Ivo Rittiga. V případě posledně jmenovaného měla přístup k tuzemskému účtu, ze kterého prováděla platby související s domácností, energie, pojištění atp. Obžalovaná nikdy nezakládala ani se nikterak nepodílela na zakládání off-shore společností, neúčastnila se zahraničních jednání. Společnosti DPP, Cross Point ani Neograph nikdy neúčtovala, nejednalo se o klienty společnosti Peskim.
123. Ke spolupráci s obžalovaným Kubiskou obžalovaná uvedla, že v době, kdy obžalovaný Kubiska ve společnosti Peskim již nepracoval, se spolu párkrát sešli. Při těchto příležitostech jí obžalovaný Kubiska nabízel, aby také začala spolupracovat s Nadačním fondem proti korupci. Obžalovaná jej několikrát odmítla, měla za to, že nemá k dispozici žádné relevantní informace ani k věci ani k zainteresovaným osobám. Poslední takováto schůzka se konala v roce 2014 na

přelomu července a srpna, kdy za ní obžalovaný přijel do Plzně. Obžalovaný jí sdělil, že spolupracuje jak s Nadačním fondem proti korupci, tak s policií, a opět nabídl spolupráci. Obžalovaná jej opět odmítla. Následně obžalovaný Kubiska přizval ke stolu dva policisty, kteří obžalované objasnili podmínky případné spolupráce. Obžalovaná si následně našla advokáta, na jehož doporučení spolupráci odmítla, neboť podmínkou této spolupráce bylo přiznání k trestnému činu. Z tohoto důvodu obžalovaná odmítla, neboť se dle svých slov nemá k čemu přiznávat. Obžalovaná také krátce vypověděla k okolnostem svého zatčení v souvislosti s tzv. „kauzou Oleo Chemical“.

124. K dotazu předsedy senátu se obžalovaná vyjádřila k osobám jednotlivých spoluobžalovaných. Ing. Martin Dvořák, Ing. Tomáš Petana, JUDr. Petr Švarc, Ing. Ivo Štika obžalované vůbec nejsou známi. Ing. Jana Janků zná obžalovaná pouze podle jména, které má spojeno se společností Neograph. JUDr. Petera Kmetě zná obžalovaná ze zaměstnání, byl ředitelem organizační složky společnosti Cokeville v České republice. Ivo Rittig je obžalované znám. V době, kdy pracovala v advokátní kanceláři jej i několikrát viděla. Mgr. Michal David, Mgr. Marek Stublej a Mgr. Karolína Babáková jsou jí známi z advokátní kanceláře. Petr Michal pracoval ve společnosti Peskim. Jan Valtr byl klientem této společnosti. Ve spojitosti s advokátní kanceláři je obžalované znám také Mgr. Ferdinand Überall. Ing. Marie Nováková a JUDr. Aleš Rozehnal nejsou obžalované známi. Jak je z výše uvedeného patrné, obžalované Kubisku zná. Následně obžalovaná zodpověděla dotazy týkající se vzájemného vztahu advokátní kanceláře, společnosti Jurista a společnosti Peskim, k tomu, jak mezi nimi byly vymezeny kompetence, jakým způsobem bylo řešeno prostorové uspořádání, jakož i ke konkrétním kompetencím jednotlivých osob, zejm. Davida Michala, Petra Michala a Karolíny Babákové. Co se týče prolínání práce tuzemského a zahraničního týmu, sdělila obžalovaná, že tuzemská část vůbec nezasahovala do činnosti zahraničního týmu. Mohlo se nejvýše stát, že společnost vedená v České republice měla zahraničního vlastníka, tedy docházelo např. k předávání účetních závěrek, aby tyto mohl zahraniční tým předat zahraničním daňovým specialistům. Pokud by měla česká společnost zahraniční účty, obsluhovalo by je zahraniční oddělení. Co se týče společností, které účtovala obžalovaná, nevybavila si, že by některá z nich měla zahraniční účet.
125. V rámci dotazů předsedy senátu prohodila i k charakteru vztahu, který měla s obžalovaným Kubiskou, a který charakterizovala jako přátelský. V této souvislosti se blíže vyjádřila také ke schůzkám s obžalovaným Kubiskou, na nichž ji měl přesvědčovat ke spolupráci s Nadačním fondem proti korupci. Obžalovaný Kubiska požadoval, aby obžalovaná podpořila jeho výpověď týkající se nelegálních činností v advokátní kanceláři související s převody peněžních prostředků. Neboť se obžalovaná převody peněžních prostředků vůbec nezabývala, odmítla. Poté, co se k nim na této schůzce připojili příslušníci policie, požadovali od obžalované, aby jim sdělila informace týkající se náplně její práce. Za takto poskytnuté informace nabízeli obžalované peněžité protiplnění. Obžalovaná se poté s policií sešla ještě jednou, tentokrát již za přítomnosti svého právního zástupce. Byla jí zopakována tatáž nabídka jako předtím, přičemž byla stanovena podmínka, že by se obžalovaná musela doznat k trestnému činu a sdělit informace, které by vedly k dopadení a odsouzení dalších ze spoluobžalovaných. Kvůli těmto požadavkům obžalovaná nabídku policie směřující k přiznání statusu spolupracujícího obviněného odmítla.

126. K pozici statutárního orgánu, kterou obžalovaná zastávala v řadě společností, uvedla obžalovaná, že se jednalo o běžnou praxi při zakládání tzv. ready made společností. Do orgánů obchodních společností tak byla ustanovována prakticky „do počtu“.
127. Následně obžalovaná u hlavního líčení ve dnech zodpověděla zevrubné dotazy státního zástupce, jakož i obhájců, a vyjádřila se k jednotlivým předkládaným. K dotazům státního zástupce se obžalovaná vyjádřila zejména k osobám vybraných spoluobžalovaných, a to konkrétně obžalovaného Überalla, Kmetě a Valtra, jakož i jejich činností, zejm. stran výkonu funkce orgánů obchodních společností spravovaných advokátní kanceláří, resp. společností Peskim.
128. Dne 12. 12. 2018 byl u hlavního líčení slyšen obžalovaný **JUDr. Aleš Rozehnal**. Obžalovaný prve stručně shrnul, co mu je obžalobou kladeno za vinu. Veřejná zakázka týkající se plateb prostřednictvím mobilního telefonu proběhla v roce 2007 s tím, že příslušná smlouva na realizaci těchto plateb prostřednictvím mobilního telefonu byla uzavřena v roce 2008. Obžalovaný sám však s celou kauzou přišel do styku až v roce 2009, kdy byl svými klienty požádán, aby hájil jejich zájmy v rakouské společnosti Kyrenia, v níž měli 50% podíl, a která poskytovala patent na platby prostřednictvím mobilního telefonu. Tento patent nebyl poskytnut DPP, nýbrž společnosti, která platby prostřednictvím mobilních telefonů pro DPP zajišťovala. Jeho klienti v této společnosti vystupovali v roli investorů. Z tohoto důvodu vytvořili entitu, ve které shromáždili svoje podíly. Touto entitou byla společnost Capture International. Když obžalovaný přišel v roce 2009 s předmětnou kauzou poprvé do styku, již byly všechny smlouvy, na jejichž základě byl projekt plateb prostřednictvím mobilních telefonů realizován, uzavřeny, projekt již běžel, stejně tak spolupráce všech zainteresovaných společností. Jedinou prací obžalovaného v tomto směru bylo dozírat na to, aby se jeho klientům dostávalo 50% podílu na zisku společnosti Kyrenia. O veřejné zakázce, v níž je spatřován zdrojový trestný čin, neměl obžalovaný žádné povědomí. Bylo mu pouze známo, že byla tato zakázka prověřována Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže, který na ní neshledal nic protiprávního. Obžalovaný dále poukázal na to, že mu bylo známo, že existuje relativně bohatá judikatura týkající se toho, že pokud existuje technické řešení, které spolu souvisí, musí být vyhlášováno jako jedna veřejná zakázka. Zmiňovaná judikatura dle mínění obžalovaného dopadá i na tento případ, neboť se jedná o technické řešení, které je realizováno prostřednictvím jednoho mobilního zařízení, byť dvěma rozdílnými způsoby. Dle mínění obžalovaného, pokud by platby zabezpečovalo více subjektů, muselo by také existovat více validátorů, více přístrojů na provádění revizí, více reklamačních center apod., což by náklady na realizaci jízdného prostřednictvím mobilních plateb naopak zvedlo. Obžalovaný dále vyjádřil domněnku, že státní zastupitelství postupovalo selektivně, když se obdobnými zakázkami uzavřenými v obdobné podobě v jiných městech nezabývalo. O existenci společnosti Lakes International se obžalovaný dozvěděl až na základě zahájení trestního stíhání, obdobně mu pak není jasná jeho obžalobou tvrzená role při financování vily obžalované Novákové.
129. K dotazům předsedy senátu se obžalovaný vyjádřil k osobám ostatních obžalovaných a okolnostem, z nichž mu jsou případně známi. Obžalovaného Ing. Martina Dvořáka poznal

v roce 2001, kdy se stal ředitelem televize Prima. Obžalovaný Rozehnal v dané době působil v televizi Nova, a to do roku 2002. Od té doby se s obžalovaným Dvořákem příležitostně setkával přibližně jednou do roka na společenských akcích. V roce 2015 se pak na něj obžalovaný Dvořák obrátil s požadavkem, aby jej zastupoval v některých sporech týkajících se práva na ochranu osobnosti. Obžalovaného Petanu viděl při společenské události, blíže mu znám není. JUDr. Pavel Švarc, Ing. Jan Janků, JUDr. Peter Kmet', Jan Valtr, Jana Šádková a Ing. Jaroslav Kubiska nejsou obžalovanému známi. K obžalovanému Ing. Kubiskovi a jemu tvrzeným okolnostem, z nichž mu měl být obžalovaný Rozehnal znám, uvedl, že si nevzpomíná ani na to, že by kdy Ing. Kubisku potkal, už vůbec ne, že by jej obžalovaný Kubiska učil zacházet s internetovým bankovníctvím. Obžalovaný Ing. Ivo Štika je znám obžalovanému z projednávané věci, některé věci spolu konzultovali, neboť obžalovaný Štika má jakožto ekonom ve věci dobrý přehled. Osoba obžalovaného Ivo Rittiga je obžalovanému známa pouze z médií. Obžalovaný Mgr. David Michal zastupoval druhého akcionáře ve společnosti Kyrenia a zároveň byl osobou, která zajišťovala vstup klientů obžalovaného do této společnosti. O obžalovaném Mgr. Markovi Stublej je obžalovanému známo, že působil v advokátní kanceláři Šachta & Partners, nicméně s ním nikdy nic neřešil. Obdobná je pak situace ve vztahu k obžalované Mgr. Karolíně Babákové. Obžalovaný Petr Michal je obžalovanému také znám z advokátní kanceláře, setkali se pouze párkrát. Obžalovanou Ing. Marii Novákovou obžalovaný zná, zastupuje ji v některých sporech na ochranu osobnosti. Obžalovaný Mgr. Ferdinand Überall byl druhým jednatelem společnosti Kyrenia. Setkali se spolu v advokátní kanceláři ve Vídni, která zabezpečovala právě onen vstup jeho klientů do společnosti, jakož i instalaci jeho samotného jakožto jednatele společnosti Kyrenia. Se společností Peskim do styku nepřišel, nebyl jejím klientem, ani nikdo z jeho klientů nevyužíval její služby.

130. Na osvětlenou okolností instalace statutárních orgánů společnosti Kyrenia uvedl, že společnost Kyrenia byla rakouskou společností s ručením omezeným, která měla v zásadě dva akcionáře. Jedním byla společnost Capture International a druhým společnost Unitex s tím, že Capture International sdružoval právě jeho tři klienty. Podíly byly poloviční, tedy obžalovaný byl jedním jednatelem a obžalovaný Mgr. Überall byl druhým jednatelem. Způsob jednání byl nastaven tak, že oba jednatele museli jednat společně. Smyslem jejich činnosti bylo, aby se hlídaly náklady, aby administrativní činnosti nepřesáhly přiměřenou mez a aby byl zisk společnosti rozdělován v tom poměru, který odpovídal podílům, tedy po 50 % oběma akcionářům. Co se týče povědomí obžalovaného o zdrojích tvořících zisk společnosti Kyrenia, uvedl, že zdrojem byly pouze licenční poplatky za používání onoho výše uvedeného patentu společnosti Kyrenia. Společnosti Crowsnest byla udělena licence na používání patentu, za což inkasovala společnost Kyrenia licenční poplatky. Společnost se sice snažila rozvíjet i další podnikání v jiných zemích, nicméně tato nebyla natolik úspěšná.
131. Následně obžalovaný u hlavního líčení zodpověděl zevrubné dotazy státního zástupce, jakož i obhájců, a vyjádřil se k jednotlivým předkládaným listinám. K dotazům státního zástupce se obžalovaný vyjádřil zejména k tomu, co je mu podrobněji známo o obchodních aktivitách, jakož i o osobách spojených se společností Crowsnest, k podmínkám, za nichž odebíraly služby společnosti Crowsnest stran zabezpečování mobilních plateb další statutární města. Vyjádřil se také k osobě Jany Lütken, která byla vedoucí organizační složky společnosti Kyrenia ve Švýcarsku, přičemž uvedl, že Jana Lütken je profesionální správkyní společnosti.

132. Obžalovaný **JUDr. Peter Kmet'** soud písemně zpravil o tom, že využívá práva nevypovídat a požádal, aby soud konal v jeho nepřítomnosti s ohledem na jeho zdravotní stav ve výkonu trestu odnětí svobody. Soudem byl postupem podle § 207 odst. 2 tr. řádu čten u hlavního líčení protokol o výpovědi obžalovaného JUDr. Petera Kmetě z řízení přípravného (sv. 14, č.l. 1990 – 1994, 1998 – 2002, 2018 – 2023 trestního spisu), ve kterém uvedl, že se na žádné trestné činnosti nepodílel a dále využil svého práva a k věci odmítl vypovídat.
133. U hlavního líčení byly dne 13. 12. 2018 slyšeny zaměstnankyně společnosti Cross Point, které měly na starosti prodej jízdních dokladů. Takto byly u hlavního líčení slyšeny **Renáta Benešová, Taťána Hrušková a Martina Kratochvílová**. Svědkyně se vyjádřily ke své pracovní pozici ve společnostech VD Work, DP Work a nakonec ve společnosti Cross Point. Vypovídaly zejména k požadavkům, které byly kladeny na zaměstnance zařazené na pozice prodejců jízdních dokladů, k čemuž shodně uvedly, že bylo požadováno středoškolské vzdělání s maturitou, jazyková vybavenost, jakož i požadavek na jakousi elementární gramotnost týkající se práce s počítačem. Dále se shodně vyjádřily k fondu pracovní doby, kdy z jejich výpovědi vyplynulo, že pracovní doba byla rozdělena na dvě směny, které pokrývaly celý den od 6:00 hod. do 20:00 hod., přičemž pobočky bývaly otevřeny i o víkendech od 07:00 hod. do 14:00 hod. Výkon práce jakož i dodržování fondu pracovní doby bylo ze strany společnosti Cross Point kontrolováno. Dále byly svědkyně dotázány na pravidla při zacházení s peněžními prostředky v hotovosti. K tomuto shodně vypověděly, že pravidla pro manipulaci s peněžními prostředky byla nastavena velmi přísně, často byly konány i namátkové inventury. Peníze byly uloženy v trezorech, přičemž svozy tržby probíhaly každý den v zaplombovaných vacích proti podpisu přebírajícího zaměstnance agentury, která tyto svozy prováděla. Stran změny zaměstnavatele na společnost Cross Point bylo sděleno, že podmínky práce jakož i obsah pracovní smlouvy nikterak měněn nebyl, pouze byla změněna hlavička smlouvy v osobě zaměstnavatele. Nad rámec výše uvedeného se svědkyně **Taťána Hrušková** vyjádřila k okolnostem prodeje jízdních dokladů, kterak byl realizován v době, kdy jej zajišťoval Ing. Šoch. Dle informací, které měla svědkyně od bývalých zaměstnanců Ing. Šocha, byla za jeho působení pracovní doba prodejců kratší, prodejní místa nebyla otevřena každodenně, některá byla otevřena pouze v počátečních dnech v měsíci, kdy se očekával největší odbyt jízdních kupónů, zatímco za působení společnosti Cross Point byly otevřeny všechny stanice každodenně, došlo i ke zvýšení počtu prodejců a prodejních míst i prodejních okének.
134. Se souhlasem přítomných obžalovaných a státního zástupce, za současného stanoviska soudu, že není třeba tyto svědkyně vyslýchat osobně, byly čteny protokoly o svědecké výpovědi svědkyně **Renáty Bernáškové** (svazek č. 16, č.l. 2600 – 2605 trestního spisu), **Petry Macourkové** (svazek č. 19, č.l. 3598 – 3603 trestního spisu) a **Blanky Mundlové** (svazek č. 20, č.l. 3739 – 3745 trestního spisu). První dvě jmenované pracovaly jako prodejkyne jízdních dokladů postupně ve společnostech VD Work, DP Work a nakonec ve společnosti Cross Point. Svědkyně Mundlová pracovala jako prodejkyne jízdních dokladů ještě dříve, kdy pracovala pro Ing. Šocha. Svědkyně shodně popsaly provoz na prodejních místech, vyjádřily se k počtu prodejců a požadavkům kladeným na prodejce. Svědkyně Mudlová ve vztahu k požadavkům na kvalifikaci a schopnosti prodejců zmínila, jaké požadavky v tomto směru na své zaměstnance kladl Ing. Šoch. Takto byla požadována znalost práce s PC a manipulace s peněžními

prostředky. Znalost jazyka však požadována nebyla. Takový požadavek však vůči ní neměl ani žádný následující zaměstnavatel. Za nového zaměstnavatele došlo k prodloužení doby prodeje, na prodejním místě byl nainstalován další počítač pro práci s Opencard, byly namontovány nové alarmy.

135. Dne 13. 12. 2018 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Mgr. Miroslav Hájek**, který v době od roku 2002 do roku 2014 zastával různé funkce ve společnosti Naxos, která administrovala veřejné zakázky DPP v letech 2006 – 2008. Společnost Naxos se zabývá organizací a prováděním veřejných dražeb, výběrových řízení, zprostředkováním prodejů nemovitostí, poradenstvím a investiční činností v oblasti nemovitostí. Z osob obžalovaných nebyl svědkovi nikdo znám s výjimkou obžalovaného Stubleyho, v případě kterého si však svědek nevybavoval, že by spolu stran veřejné zakázky jakkoli komunikovali. Na jména konkrétních osob z DPP, s nimiž při zadávání veřejné zakázky společnost Naxos spolupracovala, si svědek nevzpomněl. K dotazu státního zástupce si svědek vybavil, že ze strany DPP byl za kontrakt mezi společností Naxos a DPP odpovědný Ing. Dalešický. Pan Hanuš byl zaměstnancem DPP, který následně poskytoval informace ze strany zadavatele týkající se představy o podmínkách veřejné zakázky, kvalifikační předpoklady, obchodní předpoklady, technické předpoklady atd. Svědek potvrdil, že v rámci výběru dodavatele prodeje jízdních dokladů musela působit hodnotící komise, kterou stanovuje zadavatel. Konkrétní složení ani závěry hodnotící komise týkající se předmětné veřejné zakázky nebyly svědkovi známy. K dotazům obhájců svědek uvedl, že povinnost za zpracování zadávací dokumentace spočívá na organizátorovi, tedy v tomto případě na společnosti Naxos, avšak tato je zpracovávána na základě požadavků zadavatele. Organizátor by měl následně i hlídat zákonnost zadávací dokumentace. Byla-li zadávací dokumentace vydána, měla být dle svědka v souladu se zákonem. Stran požadavků zadavatele nebylo na zadávací dokumentaci shledáno cokoli diskriminačního.
136. Dne 13. 12. 2018 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Ing. Milan Křístek**, který byl generálním ředitelem a předsedou představenstva DPP v období od konce roku 2012 do konce září 2013. Úvodem své výpovědi se svědek vyjádřil k obchodnímu vedení DPP a změnám, které při výkonu vedoucí pozice v DPP inicioval. Pamatoval si, že za jeho působení byla zadávána studie na to, jakým způsobem stran prodeje jízdenek dále pokračovat, avšak do doby ukončení jeho působení v DPP nebyla záležitost nijak uzavřena. Ke spolupráci se společností Neograph uvedl, že je mu známo, že došlo k vypovězení smlouvy a bylo iniciováno výběrové řízení s novými prvky. Ohledně spolupráce se společností Crowsnest uvedl, že s nikým z této společnosti nikdy nejednal. Pouze s představiteli společnosti Erika jakožto nástupnické společnosti, s nimiž vyjednával zlepšení podmínek spolupráce. Vybavil si, že jednou z těchto osob byla Jana Jež. Za DPP spolu s ním vždy jednala paní Češková. Z osob obžalovaných znal osobně pouze obžalovaného Ing. Dvořáka jakožto někdejšího kolegu z Českého Telecomu. Připustil, že obžalovaný JUDr. Kmet' by mu mohl být znám z písemné komunikace, avšak toto tvrzení vzápětí relativizoval poukazem na množství obchodních případů řešených DPP a tedy i mnohost osob, s nimiž v tomto rámci musel komunikovat. Svědek krátké působení na vedoucí pozici v DPP odůvodnil svědek politickými neshodami s vedením magistrátu. Dle tvrzení svědka nebyl v době jeho nástupu do funkce DPP v dobrém stavu po ekonomické stránce.

137. U hlavního líčení byl dne 13. 12. 2018 slyšen svědek **Tomáš Uhrík** ze společnosti Smart Office zabývající se prodejem společností na klíč. Společnost SMART Office & Companies, s.r.o. prodala společnost KROMAD, která byla následně odkoupena a stala se z ní společnost Cross Point. Nikdo z osob obžalovaných mu nebyl znám, stejně tak mu neříkaly nic ani názvy společností Cross Point, Neograph a Crowsnest.
138. Dne 14. 12. 2018 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Vladimír Lich**, který v období března 2012 až do konce srpna 2012 zastával funkci generálního ředitele a předsedy představenstva DPP. Jeho mandátem bylo stabilizovat DPP po předchozích mediálních turbulencích a pokusit se snížit finanční angažovanost města vůči DPP. Nezaměřoval se na vyšetřování uplynulých kauz. Z osob obžalovaných je mu znám pouze Ing. Martin Dvořák, s nímž se poznal ještě předtím, než sám nastoupil do DPP, na golfovém turnaji. Jeho vlastní angažmá v DPP nebylo podloženo výběrovým řízením, na pozici se dostal na základě toho, že jej oslovil někdejší primátor Svoboda. Vyšetřováním problematických kauz spjatých s DPP byl v té době primátorem pověřen Mgr. Láska a jeho vyšetřovací tým. Výsledkem tohoto šetření byl dokument, v němž byly detailně popsány jednotlivé transakce. Tento dokument svědek důvěrně předal primátorovi. Na základě tohoto dokumentu bylo připraveno trestní oznámení. Den nato, co byla trestní oznámení podána, byl svědek ze své pozice odvolán dozorčí radou. V době, kdy svědek působil jako generální ředitel a předseda představenstva, bylo v DPP takřka nefunkční právní oddělení, které v podstatě zcela spoléhalo na externí poskytování právních služeb. Bylo také nutno znova obsadit některé nejvyšší pozice, tj. interní audit, právní oddělení, finanční ředitel, ředitel lidských zdrojů a marketingový ředitel. K oprávnění uzavírat smlouvy z titulu pozice generálního ředitele a předsedy představenstva DPP uvedl svědek, že existovalo jisté omezení od určité peněžní částky, kdy byl u smluv vyžadován ještě druhý podpis. Tento většinou poskytovala buď paní Češková, nebo Michal Heřman.
139. Dne 14. 12. 2018 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Ing. Josef Dalešický**. Svědek uvedl, že v DPP působil přibližně 19 let, zastával mnoho funkcí, přičemž naposledy zastával funkci vedoucího obchodního odboru. Pracovní poměr skončil dne 30. 11. 2007. O obchodních vztazích se společnostmi Cross Point, Neograph a Crowsnest mu není nic známo. V obecnosti svědek uvedl, že příchodem Ing. Martina Dvořáka na post generálního ředitele DPP začala snaha všechny dodavatelské vztahy „přesoutěžit“, vyhlásit veřejné zakázky apod. Obchodní odbor se stal jakýmsi koordinátorem, který měl mít celkový přehled o tom, jak se jednotlivé zakázky vyvíjejí. Potřebu veřejné zakázky vždy navrhoval příslušný odborný útvar, který také předkládal podklady, tj. technickou specifikaci, hodnotící kritéria atd. Veškeré tyto podklady včetně vnitropodnikové objednávky následně předal tak, aby mohlo vedení DPP rozhodnout, jaká advokátní kancelář to bude zpracovávat. Rozhodnutí, že veřejné zakázky bude mít na starosti externí advokátní kancelář, vydal management DPP. V případě jízdenek byl odborným útvarem odbor jízdních dokladů. Ten zpracovával technickou specifikaci veřejné zakázky, hodnotící kritéria, požadavky na uchazeče. Takto zpracované dokumenty následně obchodní odbor předával advokátní kanceláři. Z osob obžalovaných jsou svědkovi známi pouze Ing. Martin Dvořák, Ing. Ivo Štika a Ing. Tomáš Petana, a to z pracovního hlediska. Ing. Petana byl svědkovým přímým nadřízeným.

140. Dále byl dne 14. 12. 2018 u hlavního líčení slyšen svědek **Ing. Tomáš Jílek**, který v DPP působil na různých pozicích již od roku 1978. Po smrti generálního ředitele Ing. Houdka v roce 2005 byl přibližně na půl roku pověřen řízením společnosti, následně byl jmenován do funkce generálního ředitele, v níž působil až do konce března 2007. Od 1. 4. 2007 působil ve funkci investičního ředitele. Koncem roku 2007 byla tato funkce zrušena a v roce 2008 svědek své působení v DPP ukončil. Přibližně od roku 2000 byl také členem představenstva DPP. Svědek si vybavil, že v první polovině 90. let byla založena společnost, která se ucházela o zabezpečení prodeje jízdních dokladů, přičemž tato společnost působila v DPP po celou dobu, než svědek svou práci v DPP ukončil. Jednalo se o společnost Cross Point, jako jejíhož majitele svědek označil Ing. Šocha. Svědek se vyjádřil také k osobám jednotlivých obžalovaných a okolnostem, z nichž mu jsou známi. Jednalo se pouze o osoby působící v DPP, tedy o obžalovaného Dvořáka, Petanu, Štiku. Na DPP se také setkal s obžalovaným Stubleym.
141. Následně byl postupem dle § 211 odst. 3 tr. řádu čten protokol o výsledku svědka ze sv. 18, č.l. 3296 – 3304 trestního spisu, v němž svědek uvedl, že pracoval v DPP od roku 1978 do roku 2008, kdy byl i členem představenstva. K prodeji jízdenek uvedl, že tuto službu zajišťoval Ing. Šoch a to nejprve Šoch starší, a poté jeho syn. Tuto činnost zajišťoval až do roku 2007, kdy proběhlo nové výběrové řízení, kterého se zúčastnil i Ing. Šoch, ale neuspěl. Bylo vyhlášeno nové výběrové řízení s cílem zvýšit úroveň poskytované služby. Dle svědkova názoru ke zlepšení došlo, ale zda v dostatečné míře, to neví. K vlastním zlepšením, ke kterým mělo dojít, nebyl svědek schopen se blíže vyjádřit a tyto specifikovat. Po předložení smlouvy mezi Naxosem a DPP uvedl, že tuto podepsal, ale již si na toto nevzpomíná, ale vlastní jednání se společností, jak to bylo obvyklé, vedl příslušný útvar a on poté za DPP již podepsal projednanou a schválenou smlouvu. Kdo spol. Naxos vybral, neví. Zda se svědek podílel na zpracování zadávací dokumentace, neví. Po jejím předložení uvedl, že tuto asi nikdy neviděl. Ví, že tuto službu po Ing. Šochovi zajišťovala společnost Cross Point, ale zda to věděl v době výběrového řízení, to neví. Společnost VD Work nezná, ale uvedl, že by se nedivil, kdyby si nový dodavatel vzal některé zaměstnance Ing. Šocha. Může pouze uvést, že se za nového dodavatele se zmenšily fronty, ale jaká další zlepšení nastala, neví.
142. Dne 14. 12. 2018 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Ing. Václav Pomazal**. Do DPP nastoupil na základě výběrového řízení v květnu 1998, kde pracoval na pozici obchodně ekonomického ředitele až do konce roku 2007. Byl také členem představenstva společnosti a měl podpisové právo. V dané době zastupoval generálního ředitele. Poté, co na pozici generálního ředitele nastoupil Ing. Dvořák, oznámil svědkovi, že pro něj již v DPP nebude nadále místo. Mimo obžalovaného Dvořáka mu z osob obžalovaných byl znám Ing. Petana, a to jako šéf zásobování. Do osobního kontaktu s ním se však nikdy nedostal. S Ing. Štikou se setkal při podepisování předávacího protokolu, když končil své působení v DPP. Nikoho dalšího z obžalovaných nezná. Ing. Šoch dle svědka zajišťoval distribuci jízdenek, původně v rámci nějakého oddělení DPP. Když však do DPP nastoupil svědek, zajišťoval Ing. Šoch tuto službu již jako samostatný subjekt. Detaily ukončení spolupráce s Ing. Šochem ze strany DPP mu nebyly známy. Podrobnosti fungování režimu jízdních dokladů nebyly svědkovi známy, sdělil, že na toto byl speciální odbor vedený Ing. Hanušem. Pouze v obecné rovině uvedl, že režim peněžních prostředků vybraných za jízdní doklady od zákazníků DPP, byl pod přísným dohledem. Kvalita služeb poskytovaných Ing. Šochem se na poradách vedení dle tvrzení svědka

neřešila, neboť byla, co se finanční kvality týče, vždy špičková, za což ostatně odpovídal svědek sám. Okénka v metrech však byla dle jeho vlastních slov zejména zpočátku strašlivá. DPP je teprve postupně vybavoval sociálním zázemím a výpočetní technikou. Stížnosti na kvalitu služeb poskytovaných Ing. Šochem ze strany veřejnosti však byly neustálé.

143. Dne 17. 12. 2018 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Mgr. Oldřich Hanuš**. Do DPP nastoupil svědek v roce 1974, po čase působení přešel na generální ředitelství do funkce vedoucího odboru ekonomických informací, následně se stal ekonomickým ředitelem, poté přešel do funkce vedoucího odboru zabývajícího se distribucí jízdních dokladů. V roce 2010 odešel do důchodu. Od Ing. Šocha se dozvěděl, že mu byla vypovězena smlouva. Poté probíhala veřejná soutěž, kterou zajišťoval útvar služeb. Odbor spadající do gesce svědka vypracovával připomínky k návrhu zadávacích podmínek. Obžalovaného Ing. Dvořáka zná jako generálního ředitele DPP, stýkali se služebně. Obdobně pak ve vztahu k obžalovanému Ing. Petanovi, který měl dle svědka na starosti služby. Obžalovaný Ing. Štika byl svědkův bezprostřední nadřízený, který zastával funkci ekonomického ředitele. Obžalovaný Ing. Janků pracoval ve společnosti Neograph. Z ostatních osob obžalovaných je mu dále znám Mgr. Stublej jako právník DPP, obdobně pak obžalovaná Mgr. Babáková. Nikdo jiný mu z osob obžalovaných nebyl znám.
144. V další části své výpovědi svědek shrnul historii prodeje jízdních dokladů, které původně, tedy v době před revolucí, zajišťoval DPP v Bubenské ulici na centrální distribuci. Po revoluci se tato činnost privatizovala a dostal ji na starosti Ing. Šoch starší. Následně po něm tento podnik zdědil jeho syn, tj. Ing. Šoch mladší. Kvalita služeb poskytovaných Ing. Šochem odpovídala platbám, které mu DPP poskytoval, protože Ing. Šoch byl placen procenty z prodeje jízdních dokladů. Zaměstnával převážně osoby důchodového věku, které často postrádali potřebnou jazykovou výbavu, čemuž pak odpovídala úroveň prodeje. Problematická pro ně byla i práce s počítačem, když byl zaveden elektronický prodej, zaměstnanci Ing. Šocha také hůře zvládali náporů zákazníků v předprodejích. Vybavení prodejních míst v době, kdy služby poskytoval Ing. Šoch, sestávalo de facto pouze ze židle a počítače. V místnosti byl dále trezor a příruční uzamykatelná pokladnička. Po skončení směny odvážela svozová služba peněžní prostředky na centrální dispečink, kde se zamykaly do velkých trezorů. Prodejní místa sama o sobě nijak zvlášť zabezpečena nebyla, vyskytovaly se krádeže. Co se týče spokojenosti zákazníků se službami Ing. Šocha, uvedl svědek, že stížnosti se hromadily zejména na počátku školního roku a období hlavního předprodeje v měsících prosinci a lednu. Prodej byl nárazový, vytvářely se obrovské fronty, celá Praha se valila na pár okének.
145. O tom, že smlouva s Ing. Šochem byla vypovězena, se dozvěděli v době, kdy se blížil hlavní předprodej, a hrozilo nebezpečí, že distribuční síť zkolabuje. Bylo tedy nutno zajistit prodej jízdních dokladů na příští rok. Jako varianty bylo zvažováno prodloužení smlouvy s firmou Šoch na překlenutí doby hlavního předprodeje. Svědek poté navrhl, aby DPP na krátkou dobu převzal zaměstnance Ing. Šocha, než to převezme společnost, která uspěje ve veřejné soutěži. Toto rozhodnutí svědek projednával jednak s obžalovaným Ing. Štikou a jednak s obžalovaným Mgr. Stubleym. Někteří zaměstnanci Ing. Šocha tedy i po výpovědi smlouvy pokračovali zpočátku onoho překlenovacího období dál. Společnost VD Work byla personální agentura, kterou doporučil generální ředitel, obžalovaný Dvořák, a která měla překrýt toto přechodné období.

146. Svědek býval účasten porad vedení, na nichž stran jízdních dokladů prosazoval, aby byla „privatizační část“ této činnosti ukončena a aby prodej jízdních dokladů převzal DPP pod sebe, neboť byl přesvědčen, že DPP by si tuto činnost sám zabezpečoval sám mnohem lépe a levněji.
147. Svědek se z titulu své praxe na postu ředitele odboru jízdních dokladů vyjádřil také k předpokladům pro výkon pozice prodejce jízdních dokladů. S ohledem na elektronizaci jízdních dokladů bylo nutno, aby prodejci zvládali práci s výpočetní technikou, dokázali se na základní úrovni dorozumět cizím jazykem, měli středoškolské vzdělání. Požadavek na pojištění zaměstnanců byl automatický a byl zakotven již v původní smlouvě s Ing. Šochem, jednalo se o základní podmínku. Po počátečních problémech se zapracováním nových zaměstnanců se situace ustálila a došlo ke zlepšení. Noví zaměstnanci prošli školením jak se chovat k zákazníkům, došlo k úpravě prodejních míst, zejm. jejich vzhledu, došlo k celkovému omlazení personálu, byl navýšen počet prodejních míst. Byly eliminovány obtíže s frontami.
148. K dotazům státního zástupce se svědek vyjádřil blíže k okolnostem výpovědi smlouvy s Ing. Šochem, k období těsně před koncem poskytování služeb Ing. Šochem, kritériím veřejné zakázky a změnám, k nimž došlo poté, co službu začal zajišťovat nový dodavatel. K dotazům obhájců se dále vyjádřil k úrovni služeb poskytovaných Ing. Šochem, okolnostem, které vedly k tomu, že nakonec nebylo přijato svědkem navrhované řešení prodeje jízdních dokladů vlastními silami DPP. Dále popsal roli, kterou ve veřejných zakázkách zastávala jednotka zásobování. V případě této konkrétní zakázky měla jednotka zásobování klíčovou roli, neboť připravovala celou soutěž, veškeré doklady. Co se týče útvarů, které se účastnily připomínkového řízení, uvedl obžalovaný, že se zadávací dokumentace v rámci DPP posílala k připomínkám na mnoho útvarů.
149. Postupem dle § 211 odst. 3 tr. řádu byl následně čten protokol o výsledku svědka z přípravného řízení (svazek č. 17, č.l. 3077 – 3089 trestního spisu), v němž svědek k věci vypověděl, že pracoval v DPP jako vedoucí odboru distribuce jízdních dokladů. Někdy v září, rok si svědek nepamatoval, se dozvěděl od Ing. Šocha, že dostal výpověď od DPP v rámci zajištění prodeje jízdenek a to k 30. 11. 2007. Protože mu o tomto nikdo z vedení nic nesdělil a věděl, že mohou nastat v tomto směru potíže, neboť počátkem roku je nutno plně zajistit předprodej a prodej různých druhů jízdních dokladů, informoval o tomto Ing. Dvořáka s požadavkem, aby byla smlouva Ing. Šochovi buď prodloužena, nebo s ním bylo dohodnuto, aby do doby, než bude ukončeno výběrové řízení na nového poskytovatele, tuto službu zabezpečoval. Ing. Dvořák společně s AK Šachta a Partners variantu prodloužení lhůty odmítl, ale akceptoval, že by mohl Šoch nadále prodej zajistit pomocí svých zaměstnanců. Následně byl požádán vedením o předání podkladů pro tuto veřejnou zakázku, kterou zajišťoval úsek služeb přes nějakou společnost. Následně se vyjadřoval k návrhům této společnosti, jako i vedení DPP, včetně AK Šachta a Partners. Některé svědkovy požadavky se mu podařilo prosadit, jiné nikoliv a to pro nesouhlas AK Šachta a Partners s tím, že by se jednalo o diskriminaci. Stran diskriminace se vyjadřoval konkrétně Mgr. Stublej. Později byla sestavena hodnotící komise, v níž svědek odmítl být členem z důvodu možné zaujatosti, neboť byl informován Ing. Šochem, že se hodlá soutěže zúčastnit a svědek s ním předtím spolupracoval. Ze strany DPP byl kladen důraz na zvýšení kvality prodeje, kvalitu prodávajícího personálu, vzhled prodejních míst a rozšíření

prodejních míst. Prodej do ledna následujícího roku zajišťovala nějaká personální agentura, poté tuto činnost převzala agentura vysoutěžená. V počátku se vyskytovaly potíže, protože mělo postupně docházet k obměně personálu, jejich zaučení a tak se stávalo, že některá prodejní místa byla uzavřená z technických důvodů. K předchozímu dodavateli, Ing. Šochovi, svědek uvedl, že u toho nějaké stížnosti byly, že od DPP dostával malé provize. Dalším problémem bylo, že v uvedené době se prováděl prodej za hotové a byly fronty v rámci prodeje měsíčních kuponů, stejně tak na konci a počátkem roku při prodeji ročních kuponů, či kuponů čtvrtletních či pololetních. Později se toto začalo zlepšovat po zavádění platebních terminálů a klouzavých kupónů. Již za předchozího vedení byl požadavek, aby prodej zajišťoval sám DPP, ale proti byl magistrát, který tento požadavek odůvodňoval nutností snižování počtu zaměstnanců. Stížnosti na prodejce, Ing. Šocha, byly ze strany DPP prošetřeny, a pokud bylo zjištěno, že jsou oprávněné, byly na Ing. Šocha uvaleny sankce. Po ukončení činnosti Ing. Šocha prodej zajišťovala společnost VD Work, kam byly převedeni zaměstnanci Ing. Šocha. VD Work doporučil přímo Ing. Dvořák. Jednání s firmou vedl sám, kdy tuto kontaktoval na základě podkladů, jež dostal od Ing. Dvořáka. Při tomto jednání, kdy skutečně došlo k převodu zaměstnanců na VD Work, Ing. Šoch uvedl, že se do soutěže rovněž přihlásí. Svědek připomínkoval podklady a zadávací dokumentaci v rámci veřejné zakázky, jelikož ale neměl rozhodovací pravomoc, některé jeho připomínky nebyly prosazeny. Rozhodovací pravomoc měl úsek služeb. Zde by měly být materiály rovněž archivovány. V zadávací dokumentaci byly rámcově stanoveny kvalifikační požadavky na zaměstnance stran středoškolského vzdělání s tím, že část prodejců musela mít aktivní znalost některého ze světových jazyků, dále byla požadována práce na PC. V zadávací dokumentaci byl vymezen také počet prodejních míst s jejich lokalizací, byl stanoven způsob výpočtu nabídkové ceny. Jednalo se de facto o požadavky, kterak jsou definovány zákonem o veřejných zakázkách. Některé z kvalifikačních požadavků na prodejce byly vzneseny právě Mgr. Hanušem, a to konkrétně požadavek na středoškolské vzdělání, znalost práce na PC a aktivní znalost některého ze světových jazyků u části prodejců s lokalizací v centrální části Prahy. Požadavek na pojištění nového dodavatele byl také vznesen Mgr. Hanušem. Pokud se týká ISO, tak si svědek vzpomíná, že tento požadavek v připomínkovém řízení nepadl a nebyl navrhován, jakož i životopis zaměstnanců. O tom, kdo stanovil délku platnosti a výpovědní lhůtu, svědek neví. Rovněž svědek neví, kdo schvaloval konečnou verzi zadávací dokumentace. Svědek v této věci komunikoval s AK Šachta a Partners, a to o uvedené předchozí praxi, protože nechtěl, aby zakázku získala firma, která den předtím vznikla v paneláku, ale tento návrh AK neakceptovala. Komunikace byla vedena s Mgr. Stubleym. K postupu vzniku a schvalování zadávací dokumentace dále uvedl, že společnost, která organizovala zakázku, něco vypracovala, poslala to AK Šachta a Partners, ta na toto reagovala, přepracovala dokumentaci, poté ji poslala ostatním v DPP k připomínkám, a po případné akceptaci některé připomínky tuto zapracovala do dokumentace, což následně odeslala zpět na společnost organizátora.

150. K hodnocení kvality služeb poskytovaných společnostmi Cross Point uvedl svědek, že již po prvních dvou měsících byla kvalita prodeje výrazně lepší než v minulosti, a to jak v oblasti kultury prodeje, tak i v přístupu jednotlivých prodejců k cestujícím. Prodejní místa měla jednotný design, na prodejcích bylo znatelné, že prošli školeními, jak se chovat k zákazníkům. Došlo k celkovému omlazení personálu a zvýšení kvality i stran schopnosti dorozumět se cizím

jazykem. K vyjádření míry rozdílnosti mezi službami poskytovanými Ing. Šochem a společností Cross Point svědek použil úsloví „nebe a dudy“, tedy že se jednalo o rozdíl diametrální.

151. K zakázce na tisk jízdních dokladů uvedl svědek, že se situace vyvíjela obdobně, tedy že se od stávajících dodavatelů, tj. Státní tiskárny cenin a společnosti Schwarz Druck, v průběhu 4. čtvrtletí dozvěděl, že jim byla vypovězena smlouva. Právě s ohledem na dobu, v níž byla smlouva vypovězena, se DPP opět dostal do presu stran zajištění tisku nových jízdních dokladů na období nadcházejícího roku. Bylo mu řečeno, že se připravuje veřejná soutěž na nového dodavatele. Ke konci prázdnin se ke svědkovi donesla informace, že tisk jízdních dokladů bude zajišťovat společnost Neograph. Na to konto jednal s obžalovaným Ing. Štikou, jak rychle zajistit přechod z jednoho dodavatele na nového s ohledem mj. na systém ochranných prvků atd. Nakonec se podařilo zajistit jakousi provizorní dodávku, v níž byly v první části ochranné prvky trochu potlačeny, posléze však již splňovaly parametry pro ochranu. V obecné rovině svědek připustil výskyt sériových padělků objevujících se zpravidla v tří až pětiletých cyklech. Z tohoto důvodu se DPP snažil vždy v průběhu dvou až tří let měnit nebo přidávat ochranné prvky tak, aby se toto nebezpečí eliminovalo. Nicméně zcela zabránit tomuto není možné nikdy. Padělky jízdenek Schwarz Druck byly na poměrně vysoké úrovni, z níž bylo jasně patrné, že se nejedná o domácí výrobu, ale že je vyrábí vybavená tiskárna. Samotné ochranné prvky svědek kriminalistům nesdělil, pouze jim ukázal, jakým způsobem jsou revizoři schopni zjistit, zda se jedná o pravou jízdenku či padělek. Co se týče výběrového řízení na nového dodavatele tisku, specifikoval svědek podstatné náležitosti zadávacích podmínek. Co se týče ochranných prvků a jejich úrovně, zaznamenal svědek, že se ve světě vyskytuje řada falsifikátů, v nichž padělatelé prolamují řadu různých ochranných prvků. Aby „drželi krok“, snažili se jako DPP vždy specifikovat něco nového. V tomto případě tedy trvali na tom, aby se jednalo o ceninový papír vyrobený pro DPP, aby nebyl komerční. Dále aby obsahoval základní ochranné prvky, které sice jsou padělatelné, ale přesto pro padělatelé představují překážku. Jedná se o nějaká UV vlákna a polygrafické prvky jako použití speciálních barev. V té době byla nejkvalitnější barva Oasis, která při určité vlnové délce se speciálními filtry měnila barvu. Pokud by nemohla být tato barva použita, byl požadavek na to, aby tam mohl být kvalitní hologram. Tyto požadavky tedy byly svědkem vtěleny do požadavků na zadávací dokumentaci. Takto formulované požadavky nebyly splněny všechny. Společnost Neograph měla však na papíru obdobné prvky, tedy pod světlem barva reagovala obdobně. Zprvu také nebyl splněn prvek číslování mechanickou ražbou. Z důvodu časové tísně DPP zpočátku z některých požadavků ustoupil, výsledkem čehož byla ne příliš kvalitní první série jízdních dokladů. Následující série již byly celkem v pořádku. V první sérii nebyl použit speciální ceninový papír. V dalších sériích již byl vyroben speciální papír přímo pro DPP.
152. Jízdenky byly DPP účetně vedeny jako přísně zúčtovatelné tiskopisy, s nimiž však bylo zacházeno jako s ceninou z hlediska distributorů. Přesto však svědek požadoval, aby byly společností Neograph jízdenky baleny jako cenina. Tento požadavek odůvodnil tím, že jízdní doklad představuje určitou hodnotu. Pokud by se jízdenky cestou z tiskárny ztratily a dostaly se na černý trh, DPP by skutečně vznikla škoda, jako kdyby se o ceninu jednalo.
153. Za společnost Neograph jednal svědek s panem Sittou mladším, s nímž přišel obžalovaný Janků. S nimi byly probírány technické záležitosti. Poté už svědek jednal prostřednictvím

elektronické pošty s panem Sittou mladším, případně se slečnou, na jejíž jméno si nevzpomněl. Zmínil, že při komunikaci s panem Sittou mladším byly problémy.

154. Svědek následně zodpověděl další dílčí dotazy jak státního zástupce, tak obhájců a vyjádřil se k předloženým listinám.
155. Dne 17. 12. 2018 byla u hlavního líčení slyšena svědkyně **Ing. Jiřina Kellerová**. Svědkyně pracovala v DPP již od počátku roku 1980 na pozici cenového referenta kalkulace a kontroly cen. Po roce 1989 přešla do odboru, který se zabýval přepravními tržbami a tarifem, který vedl svědek Mgr. Hanuš. Svědkyně byla v rámci tohoto odboru vedoucí oddělení, které se zabývalo zněním tarifů a připomínkováním tarifů MHD a přepravními tržbami. Takto v DPP pracovala až do konce roku 2008. Z obžalovaných jí byl znám pouze Ing. Dvořák jakožto někdejší generální ředitel DPP, s nímž se však nikdy osobně nesešla. Jméno obžalovaného JUDr. Švarce zaslechla v souvislosti s prodejní sítí, jinak jej však nezná. Obžalovaného Ing. Štíku zná jako ekonomického ředitele DPP. Nikdo z ostatních obžalovaných nebyl svědkyni znám. K vývoji prodeje jízdních dokladů DPP od revoluce do chvíle, kdy svědkyně přestala v DPP působit, svědkyně uvedla, že zpočátku zajišťovala službu firma Šoch, nejdříve pan Šoch starší, poté převzal podnikání jeho syn. Zda po smrti Šocha staršího proběhlo výběrové řízení, nebylo svědkyni známo, stejně jako právní okolnosti tohoto přechodu zajišťování služby prodeje jízdních dokladů z otce na syna. Výběrového řízení na nového poskytovatele služby prodeje jízdních dokladů se svědkyně neúčastnila, avšak uvedla, že veškeré změny musely být vždy provedeny tak, aby byl i nadále zajištěn plynulý chod prodeje. Uvedla, že prakticky nedošlo k žádné změně, u prodejních okének zůstali tiž lidé, neměnil se software. Kvalita služeb poskytovaných Ing. Šochem a společností Cross Point byla dle svědkyně srovnatelná, protože po delší dobu prodávaly jízdní doklady tytéž osoby, kterým se pouze změnil zaměstnavatel. Postupně se kolektiv prodejců omladil. Počet prodejních míst byl navyšován spolu s rozšiřováním sítě metra. S novou stanicí se otevíralo i nové prodejní místo. Počet zaměstnanců se následně odvíjel od počtu prodejních míst. K požadavkům na prodejce za dodávek poskytovaných společností Cross Point uvedla svědkyně, že z povahy věci museli umět obsluhovat výpočetní techniku, bylo požadováno, aby ovládali alespoň základy nějakého cizího jazyka, později se požadovalo také ukončené středoškolské vzdělání.
156. Dne 17. 12. 2018 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Mgr. Martin Jíša**, který pracoval jako provozní manažer předprodeje jízdenek ve společnosti Cross Point. S nabídkou tohoto místa jej oslovil ke konci roku 2007 obžalovaný JUDr. Švarc, který je jeho strýcem. Své působení ve společnosti Cross Point svědek ukončil zároveň s ukončením činnosti společnosti. Z osob obžalovaných je mu mimo JUDr. Švarce znám obžalovaný Ing. Janků a obžalovaný Valtr, které párkrát viděl v kancelářích společnosti Cross Point. Nikoho dalšího z obžalovaných nezná s výjimkou obžalovaného Ing. Dvořáka, který je mu však znám pouze z médií. Náplní jeho práce bylo po zapracování vedení předprodeje a naplňování požadavků, které přicházely ze strany DPP. K náležitostem smlouvy uzavřené mezi DPP a společností Cross Point svědek uvedl, že bylo požadováno splnění požadavku dvousměnného provozu namísto původního provozu jednosměnného, požadavky týkající se osob prodejců, tj. vzdělání s maturitou, znalost cizího jazyka a ovládání práce s PC, z dalších náležitostí pak podoba prodejních míst, využívání služeb bezpečnostní agentury. Počet prodejců byl výrazně navýšen právě s ohledem na zavedení

dvousměnného provozu. Pracovní doba byla ve všední dny od 6:00 hod. do 20:00 hod. s přestávkou, fungoval i víkendový provoz. Dále se svědek vyjádřil ke způsobu, jakým byla z prodejních míst svázena hotovost. Tuto činnost měla na starosti bezpečnostní agentura, která prováděla svozy v pravidelných intervalech každý den, hotovost byla předávána v bezpečnostních vacích s plombou a odvezena na centrální dispečink. Společnost Cross Point pravidelně kontrolovala prodejce na prodejních místech, a to jak ve vztahu ke kultuře prodeje, tak ve vztahu k zacházení s penězi a ceninami. Provoz prodejních míst byl střežen další bezpečnostní agenturou. Ukončení provozu společnosti Cross Point ve vztahu k poskytování služeb DPP si svědek vysvětlil tak, že smlouva byla uzavřena na dobu určitou. Svědkovi bylo známo, že před společností Cross Point zajišťoval službu prodeje jízdních dokladů pro DPP Ing. Šoch. O službách poskytovaných Ing. Šochem mu bylo známo pouze to, že peníze šly přes účet Ing. Šocha, a že služby byly po celou dobu, co je poskytoval Ing. Šoch, poskytovány stejně. Zaměstnanci Ing. Šocha stále pracovali se softwarem T602, účtovalo se v MS Excel, všechno bylo zastaralé. Část zaměstnanců, kteří pracovali pro Ing. Šocha, převzala následně společnost Cross Point pro sebe, s mezdobím, kdy byli zaměstnanci převedeni pod personální agenturu VD Work.

157. Dne 17. 12. 2018 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Ing. Petr Oumrt**, který v letech 2007 – 2013 pracoval v DPP na pozici vedoucího jednotky zásobování. Z osob obžalovaných zná Ing. Dvořáka jakožto generálního ředitele DPP, Ing. Petanu jakožto ředitele úseku služeb, Ing. Štiku jako ekonomického ředitele, Ing. Janků jako zástupce dodavatele, Mgr. Stublejho jakožto spolupracovníka externí advokátní kanceláře. Jednotka zásobování měla na starosti nákup materiálu a služeb na základě potřeb a požadavků interních zákazníků, včetně výběrových řízení, ať již v režimu zákona o veřejných zakázkách nebo mimo tento režim, a zajištění skladového hospodářství, provoz a činnost pro celý DPP. Osobu, která mu byla přímo nadřízená, svědek neuvedl s odůvodněním, že se tyto osoby v průběhu času měnily. Společnost Cross Point mu není známa. K výběrovému řízení týkajícímu se dodávek služby prodeje jízdních dokladů si svědek na nic nevzpomněl.
158. Dne 18. 12. 2018 byla u hlavního líčení slyšena svědkyně **Bc. Magdalena Češková**. Svědkyně uvedla, že do DPP nastoupila dne 1. 4. 2010 na pozici zástupkyně ekonomického ředitele. Posléze byla jmenována ekonomickou ředitelkou, přičemž do gesce ekonomického úseku spadala také oblast jízdních dokladů a odbavovacího systému, oblast majetková, oblast účetnictví a financování, oblast veřejných zakázek a oblast controllingu. Na této pozici svědkyně setrvala až do srpna 2016, kdy byla odvolána. Od roku 2011 působila také v představenstvu DPP, a to buď na pozici předsedkyně představenstva, nebo místopředsedkyně představenstva. Obžalovaného Ing. Martina Dvořáka zná svědkyně jako generálního ředitele v době, kdy nastoupila do DPP. Obžalovaný Petana působil na pozici personálního ředitele. Obžalovaný Švarc byl zástupcem společnosti Cross Point. Obžalovaný Ing. Štika byl po dobu jednoho roku nadřízeným svědkyně, působil na pozici ekonomického ředitele. Obžalovaný Janků je ze společnosti Neograph, svědkyně s ním jednou jednala v souvislosti s ukončením smlouvy mezi společností Neograph a DPP. Z ostatních obžalovaných byli svědkyni známi již jen Mgr. David Michal a Mgr. Marek Stublej jakožto advokáti kanceláře Šachta & Partners, která měla smlouvu na poskytování služeb v DPP.

159. Ke vztahu DPP a společnosti Cross Point svědkyně sdělila, že společnost Cross Point outsourcovala služby prodeje jízdních dokladů v DPP. Tato spolupráce spadala do doby, kdy svědkyně v DPP ještě nepůsobila, přičemž za jejího působení byla smlouva s touto společností ukončena. Ukončení spolupráce se společností Cross Point bylo výsledkem analýzy zpracovávané Mgr. Láskou v roce 2012. Bylo jednáno o převzetí zaměstnanců i vybavení společnosti Cross Point ze strany DPP. Dle názoru svědkyně smluvní vztah mezi DPP a společností Cross Point fungoval bez problémů, nedostatků, ani ze strany cestujících nebyly žádné stížnosti. V analýze vypracované Mgr. Láskou byla vyčíslena nějaká škoda – jakým způsobem se k tomuto vyčíslení dospělo, však uvedeno nebylo, takže se DPP snažil zjistit, zda toto vyčíslení odpovídá. Ač byl Mgr. Láška přizván na jednání dozorčí rady, podklady, které by dokládaly způsob vyčíslení škody, však dodány nebyly. Na toto konto bylo ze strany DPP zadáno několik forenzních auditů. Navzdory snaze na základě těchto auditů škoda vyčíslena nebyla. Například společnost KPMG, ač měla k dispozici všechny podklady, které byly v DPP k dispozici, k částce, která by demonstrovala škodu, nedospěla. K samotnému smluvnímu vztahu se společností Cross Point svědkyně uvedla, že v dané době mělo outsourcingové služby od externí společnosti význam. K vypovězení smlouvy se společností Cross Point došlo na základě požadavku dozorčí rady, v níž politická vůle směřovala k tomu, aby byla smlouva vypovězena a DPP tyto služby zajišťoval vlastními silami. Zadání dozorčí rady svědkyně nevnímala jako vyloženě politický tlak, ale jako zadání kontrolního orgánu.
160. Svědkyni byla následně v návaznosti na výše uvedené předestřena část její výpovědi z přípravného řízení, z protokolu ze dne 22. 4. 2013, sv. 16, č.l. 2798 trestního spisu, v níž svědkyně uvedla, že ač v té době DPP neměl vyhotovenou závěrečnou zprávu od KPMG, podle předběžných závěrů KPMG sdělila DPP, že z předložených dokladů, které byly totožné jako podklady, které měl k dispozici Mgr. Láška, není schopna výši škody vyčíslit, respektive ani říci, zda ke škodě vůbec došlo či nikoli. Při nástupu nového generálního ředitele Křístka bylo vyčíslení škody zadáno znaleckému ústavu Equita Consulting. Dle předběžného stanoviska znalce, které měla v době výsledku svědkyně k dispozici, nebyla ani tímto znaleckým ústavem škoda vyčíslena. Takto předestřenou část výpovědi u hlavního líčení svědkyně potvrdila s tím, že vše, co uvedla, je pravda.
161. Obecně ke kvalitě služeb poskytovaných společností Cross Point uvedla svědkyně, že nejvýraznější zvýšení kvality služeb oproti předchozímu dodavateli, bylo obsazení prodejních okének jazykově vybavenými zaměstnanci. Právě jazyková bariéra prodejců byla největším problémem předchozího dodavatele. Navýšení kvality představovalo také rozšíření prodejní doby.
162. Základní smlouva se společností Cross Point byla následně několikrát dodatkována. K dodatku č. 2, který se týkal prodeje jízdních dokladů prostřednictvím e-shopu, uvedla svědkyně, že takovýto dodatek vnímá jako součást původní veřejné zakázky, neboť se jedná o stejný prodej jízdních dokladů, pouze na jiné úrovni za pomoci jiné techniky, nikoli o novou zakázku.
163. Svědkyně se dále vyjádřila k okolnostem přechodu služby prodeje jízdenek do gesce DPP. Byli převzati zaměstnanci společnosti Cross Point, částečně vybavení prodejních míst, trezory, zabezpečovací technika. K zásadním změnám oproti době, kdy tuto službu zabezpečovala

společnost Cross Point, nedošlo, a to jak z hlediska počtu prodejních míst, tak z hlediska fondu pracovní doby.

164. Ve vztahu ke společnosti Neograph svědkyně uvedla, že smluvní vztah byl uzavřen ještě před nástupem svědkyně do DPP a za jejího působení zde byl ukončen, přibližně v roce 2011 nebo 2012. Jediné jednání, které svědkyně v rámci tohoto smluvního vztahu absolvovala, bylo s obžalovaným Janků a týkalo se vypořádání zásob papíru, které měl DPP předem zaplacený, a které byly u společnosti Neograph. Zda byl smluvní vztah ukončen výpovědí, dohodou nebo odstoupením od smlouvy, svědkyně nedokázala říci. K důvodům ukončení smlouvy svědkyně sdělila, že měla v podstatě pouze informace, které se dozvěděla z médií, týkající se odvádění peněžních prostředků DPP prostřednictvím napojení na nějakou zahraniční společnost. Poté, co byla ukončena smlouva se společností Neograph, byla na tyto dodávky uzavřena smlouva se Státní tiskárnou cenin. Svědkyně potvrdila, že o jízdenkách DPP účtoval jako o ceninách. K ochranným prvkům jízdenek svědkyně sdělila, že v návaznosti o zjištění množství padělaných jízdních dokladů, byl vypracován znalecký posudek, na jehož základě bylo stanoveno, že by měl být počet ochranných prvků rozšířen. Jedním z ochranných prvků měl být právě barevný papír. Některé ochranné prvky byly v režimu utajované informace. Tyto ochranné prvky splňovaly i jízdenky dodávané společností Neograph. K bližším okolnostem ukončení smluvního vztahu se společností Neograph svědkyně uvedla pouze to, že se tak stalo ještě v době, kdy byl generálním ředitelem obžalovaný Ing. Dvořák.
165. Východiskem pro prohlášení DPP ze dne 7. 3. 2012, podle kterého DPP ukončením smlouvy se společností Neograph a předáním tisku jízdenek Státní tiskárně cenin uspoří asi 900 tisíc Kč měsíčně, bylo pravděpodobně srovnání ceny za jednu jízdenku dodávanou podle smluvního vztahu se společností Neograph a podle nových podmínek, za nichž jízdenky dodává Státní tiskárna cenin.
166. Společnost Crowsnest svědkyně identifikovala jako společnost, která DPP poskytovala služby SMS jízdenky. Smlouva byla uzavřena, obdobně jako předchozí dvě, v době, kdy svědkyně v DPP ještě nepracovala. Na rozdíl od předchozích dvou se však za dobu působení svědkyně v DPP nepodařilo tuto smlouvu ukončit. Ve smlouvě se společností Crowsnest byly problematické dvě skutečnosti. Jednak výše provize, resp. plateb mobilním operátorům, které byly značně vysoké a ačkoli ceny v průběhu času klesaly, ve smlouvě byly zafixovány „naplno“. Jednak pokračování plnění na základě smlouvy, k němuž postačí, že bude chtít pokračovat jedna ze smluvních stran. Za doby působení svědkyně v DPP se podařilo snížit platby odváděné za SMS jízdenky operátorům. Co se týče režimu, v němž měla být zadána zakázka na SMS jízdenky, mělo se jednat o standardní výběrové řízení, případně JŘBU.
167. Dne 18. 12. 2018 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Ing. Michal Heřman**. Od dubna 2012 působil v DPP na pozici finančního ředitele, svou činnost v DPP ukončil dne 13. 9. 2012. Do DPP nastoupil na základě nabídky Vladimíra Licha, který byl toho času generálním ředitelem. Z osob obžalovaných znal pouze nepřímo obžalovaného Ing. Dvořáka, avšak nikoli v souvislosti s DPP, ale z dob, kdy obžalovaný působil v Českém Telecomu. Stran smluvních vztahů DPP se společnostmi Cross Point, Neograph a Crowsnest bylo svědkovi známo pouze

to, že existovaly, avšak žádné bližší informace o vzniku, průběhu či ukončení těchto smluvních vztahů, mu nebyly známy, resp. si je nepamatoval.

168. K dotazům státního zástupce se svědek vyjádřil zejména k okolnostem ukončení svého působení v DPP a jejich případné návaznosti na jeho činnost v DPP, v rámci níž mu bylo zadáno učinit maximálně transparentním veškeré hospodaření a optimalizovat cash-flow. Dále se vyjádřil k ekonomické situaci DPP v době svého působení a k mechanismu administrace a organizace veřejných zakázek v DPP. K dotazům obhájců se svědek vyjádřil zejména k bližším okolnostem analýzy prováděné Mgr. Láskou.
169. Dne 18. 12. 2018 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Vladimír Pospíšil**, který v DPP pracoval na různých pozicích po dobu 40 let. V roce 2008 se dostal na pozici vedoucího oddělení jízdních dokladů, kde před ním působil Mgr. Hanuš. Své působení v DPP ukončil v roce 2017.
170. K vývoji prodeje jízdních dokladů svědek uvedl, že po revoluci tuto službu zajišťovala „firma Šoch“. Jednalo se o prodej papírového jízdného v omezeném počtu prodejních míst. Následně začala službu dodávat společnost Cross Point, kterou vlastnil pan Švarc. Došlo k navýšení počtu prodejních míst, rozšíření sortimentu, na prodejních místech se začaly prodávat i dobíjet Opencard. Důvody a okolnosti ukončení smluvního vztahu s panem Šochem nebyly svědkovi známy. Na vyhotovení ani připomínkování zadávací dokumentace k veřejné zakázce na prodej jízdních dokladů se svědek nepodílel. Dobu bezprostředně navazující na ukončení smluvního vztahu s panem Šochem popsal jako nikterak hektickou, vše dle jeho mínění proběhlo relativně klidně. Svědek se dále vyjádřil k některým dílčím rozdílům v poskytovaných službách mezi firmou Šoch a společností Cross Point. Zmínil rekonstrukci některých prodejních míst, vyjádřil se k mechanismu svážení hotovosti z prodejních míst a rozšíření sortimentu, který byl obohacen o elektronické jízdné. Spolu s elektronickým jízdným vznikla také služba e-shop. Rozhraní pro tuto službu dělala společnost Nest, reklamační a informační centrum, které bylo k této službě třeba, zajišťovala společnost Cross Point. E-shop byl zřízen na základě požadavku města na zřízení Opencard, součástí čehož byla také služba e-shop. Za tímto účelem byl sepsán dodatek ke smlouvě, v němž byla služba e-shop zakotvena. Společnost Cross Point dostávala z kuponů prodaných v e-shopu provizi, za niž provozovala infolinku a reklamační oddělení. Služba prodeje jízdních dokladů následně přešla přímo pod DPP, který přebíral prodejce po společnosti Cross Point.
171. V rámci své výpovědi se svědek vyjádřil také k jednotlivým listinám předkládaným státním zástupcem. K dotazům obhájců se svědek dále vyjádřil ke konkrétnější náplni své práce, podmínkám provozu jednotlivých prodejních okének.
172. Ke smluvnímu vztahu mezi DPP a společností Neograph svědek uvedl, že se na oddělení prodeje jízdních dokladů dostal až v době, kdy byla smlouva se společností Neograph podepsána. Ze smluvních podmínek pro něj byly podstatné ceny, neboť to byl on, kdo na další období objednával jízdní doklady. Ceny mu oznamoval vždy pan Sitta mladší, kterému vždy oznámil své požadavky, dle nichž byla provedena kalkulace ceny a následně objednávka jako taková. Smlouva se společností Neograph byla ukončena tím způsobem, že generální ředitel

Ing. Dvořák smlouvu vypověděl s tím, že bude uzavřena znovu, k čemuž však již nedošlo. Dalším dodavatelem jízdních dokladů byla Státní tiskárna cenin.

173. Smlouva se společností Neograph byla zadána na základě JŘBÚ, kdy právě na základě požadavku utajení ochranných prvků mohla společnost dostat zakázku „napřímo“. Ochrannými prvky jízdních dokladů dodávaných společností Neograph byl právě zelený papír, který byl zelený i uvnitř, dále se objevovaly běžné ochranné prvky jako různé giloše, tajná písma apod.
174. V době předtím, než začala jízdní doklady dodávat společnost Neograph, se objevilo množství padělků, jejichž existence byla hlavním důvodem, proč se zakázka „přesoutěžila“ a zadala společnosti Neograph. Ochranné prvky, které by jízdní doklady měly mít, stanovoval pan Mgr. Hanuš. Jízdní doklady tištěné společností Neograph však byly následně padělány také, na což DPP reagoval tak, že tyto jízdenky začal okamžitě stahovat z prodeje.
175. Ve vztahu ke společnosti Neograph se svědek vyjádřil také k osobě Ing. Sitty, s nímž jednal jakožto se zástupcem společnosti Neograph. Poukázal na špatnou spolupráci se společností Neograph, kdy přibližně v posledním roce spolupráce se objevovaly časté konflikty pramenící právě ze zjištěné existence padělků jízdenek tištěných společností Neograph. Svědek uvedl konkrétní příklad situace, kdy reklamace, kterou po Ing. Sittovi požadoval, skončila výhružkami likvidací ze strany Ing. Sitty k jeho osobě. Ing. Sitta také svými výroky o padělcích v médiích poškodil mediální obraz DPP v očích veřejnosti.
176. Ke smluvnímu vztahu mezi DPP a společností Crowsnest svědek uvedl, že s tímto neměl nic společného. Dodávky této společnosti pokračují i nadále na základě původního smluvního vztahu, protože se nepodařilo vysoutěžit nového dodavatele. Smlouva se společností Crowsnest byla zadána také v režimu JŘBÚ, neboť se tehdy jednalo o jedinou společnost, která měla patent na elektronický prodej prostřednictvím SMS. Pro DPP to byla služba „na klíč“. Cestující si kupovali SMS a DPP následně dostával na účet peníze. Chvilí poté, co začal fungovat prodej jízdenek přes SMS, začala fungovat také aplikace m-peněženka. Pro DPP je pak výhodnějším produktem m-peněženka, neboť z m-peněženky je provize 7 %, zatímco ze SMS 21 % nebo 24 %. Mnohem více lidí však využívá SMS jízdenku. Cena jízdenky je pro cestující stejná v obou aplikacích.
177. Dne 19. 12. 2018 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Ing. Miroslav Choutka**, který je v DPP zaměstnán od roku 1988 na různých pozicích, přičemž od roku 2006 do současnosti působí na pozici vedoucího odboru kontroly a hospodaření. Tento odbor se zabývá interním plánováním nákladů jednotlivých složek DPP, hodnocením plánu a skutečnosti, sledováním nákladů jednotlivých činností a vypracováváním speciálních analýz ve vztahu k hlavnímu městu Praze. Strukturálně mu byl nadřízen ekonomický ředitel, přičemž v letech 2006 – 2010 byl touto osobou obžalovaný Ing. Štika. Ve výkonu jeho funkce v tomto období však byla téměř roční přestávka, během níž obžalovaného Štiku ve funkci zastupoval právě svědek. Po obžalovaném Štikovi převzala funkci ekonomické ředitelky Magdalena Češková. Z osob obžalovaných je svědkovi znám obžalovaný Ing. Dvořák jako tehdejší generální ředitel DPP, obžalovaný Ing. Petana jakožto tehdejší ředitel úseku služeb a již jmenovaný obžalovaný Ing. Štika.

178. Prodej jízdních dokladů byl zajišťován přes různé distribuční kanály, stěžejním byl hlavní smluvní distributor, který se zabýval prodejem časových jízdních dokladů, tzn. kuponů a jednotlivých jízdenek na prodejních místech DPP. Dalšími distribučními kanály byli trafikanti a jiní smluvní partneři, dále byl realizován přímý prodej DPP na vlastních distribučních místech. Jako hlavního smluvního partnera si svědek z dob svého působení pamatuje pana Šocha, který takto působil celou dobu až do výběrového řízení v roce 2007. Okolnosti ukončení smluvního vztahu s Ing. Šochem svědkovi nebyly známy.
179. Svědek uvedl, že byl pro zakázku na prodej jízdních dokladů v roce 2007 jmenován členem hodnotící komise, která byla poradním orgánem generálního ředitele, a z tohoto titulu se zúčastnil dvou zasedání, na nichž byla hodnocena nabídka společnosti Cross Point. Dle svědka bylo zjevné, že tato nabídka bude klást vyšší nákladové nároky na DPP, než jaké byly za dosavadního dodavatele. Zakázky se účastnil pouze jeden uchazeč. Právník, který byl členem hodnotící komise, konstatoval, že tento uchazeč splňuje zadávací dokumentaci, jakož i kvalifikační a jiné požadavky. Kromě svědka a tohoto právníka sestávala komise ještě ze dvou dalších zaměstnanců DPP, a to pravděpodobně obžalovaného Ing. Petany a paní Jírovcové. Žádný z členů hodnotící komise nebyl proti nabídce uchazeče ani nevyjádřil stanovisko, že by tento uchazeč nesplňoval kritéria. Při jednání komise bylo k podmínkám nabídky uchazeče sděleno, že je nabízena vyšší kvalita poskytovaných služeb. Svědek se dále vyjádřil k tomu, jakým způsobem dospěl k závěru o tom, že přijetí nabídky uchazeče bude pro DPP znamenat zvýšené náklady, přičemž se jednalo o porovnání procentuální sazby provize na jednotlivých jízdních dokladech při předpokladu stejného objemu prodeje. Údaj o zvýšených nákladech se objevil ve statistikách uváděných v rámci pravidelného reportingu, který se předkládal vedení a vrcholným orgánům DPP.
180. Postupem dle § 211 odst. 3 tr. řádu byl následně čten protokol o výsledku svědka z přípravného řízení, sv. 18, č.l. 3185 – 3195 trestního spisu), který uvedl, že pracoval v DPP od roku 2006 jako vedoucí odboru kontroly a hospodaření. Předmětem jeho činnosti bylo porovnání nákladovosti a distribučních podílů na celkovém odbytovém procesu jízdních dokladů a reporty byly zpracovávány pololetně. Tyto následně odbor předával přímému nadřízenému, ekonomickému řediteli, v posloupnosti Ing. Štika, Ing. Horák a Mgr. Česková. Po předložení jmenování členů hodnotící komise pro veřejnou zakázku na prodej jízdních dokladů k tomuto svědek uvádí, že o jmenování náhradníkem nic nevěděl do doby, než jej jeho nadřízený, Ing. Štika, poslal na druhé jednání komise. Z jednání komise zjistil, že zůstal jeden zájemce a ten byl také komisí doporučen jako vítěz této zakázky a komise doporučila uzavřít smlouvu s tímto uchazečem. Dál toto nesledoval, protože to nespadovalo do jeho kompetence. V průběhu vlastního jednání komise, které se konalo v kanceláři ředitele služeb, upozornil na skutečnost, že předložená nabídka je ekonomicky méně výhodná, než minulý provozovatel. Následně dostal k dispozici návrh zápisu této komise, kde se ale tento názor neobjevil a svědek požadoval, aby toto jeho konstatování bylo do zápisu zahrnuto. Poté dostal k dispozici návrh doplněný o předmětnou připomínku, a to e-mailem od Naxosu, pana Hájka nebo Májka. Po předložení zápisu policejním orgánem svědek svůj podpis na zápisu poznává. K vyřčenému závěru stran porovnání nákladů uchazeče s předchozím dodavatelem dospěl porovnáním provizních procent původního dodavatele a nového uchazeče. Předchozí dodavatel byla firma Šoch, ale neví, zda v

době výběrového řízení nebyl již ve výpovědi. Po přečtení výpovědi svědek uvedl, že odkazuje na to, co bylo v protokolu, na polici vypovídal podle pravdy, co si v té době pamatoval.

181. Dne 19. 12. 2018 byla u hlavního líčení slyšena svědkyně **Miroslava Jírovcová**, která v DPP působila od října 2007 do ledna 2011 nebo 2012 na pozici vedoucí jednotky správy nemovitého majetku, do jejíž působnosti spadala technická správa objektů, nakládání s nemovitým majetkem, otázky týkající se životního prostředí a nakládání s odpady. Z osob obžalovaných zná Ing. Dvořáka jako generálního ředitele v době, kdy působila v DPP, Ing. Petanu, který byl ředitelem úseku služeb, Ing. Štiku jako ředitele ekonomického úseku, dále pak Mgr. Davida Michala, Mgr. Marka Stubleého a Mgr. Karolínu Babákovou jakožto zástupce externí advokátní kanceláře Šachta & Partners, která pracovala pro DPP. Obžalovaný Valtr byl svědkyni znám jako poradce generálního ředitele. Dále pak svědkyně znala Ing. Novákovou jako matku obžalovaného Ing. Dvořáka, s níž se setkala pracovně.
182. V době, kdy svědkyně nastoupila do DPP, probíhalo výběrové řízení na prodej jízdních dokladů. Svědkyně byla členkou hodnotící komise, která měla za úkol vybrat nového dodavatele služeb prodeje jízdních dokladů. Kromě svědkyně byli členy komise Ing. Petana, zástupce ekonomického úseku a dále osoby zastupující společnost realizující výběrové řízení. Byla podána jedna nabídka ze strany společnosti Cross Point, u níž bylo komisí konstatováno, že splnila kritéria a komise doporučila uzavření smlouvy. Svědkyně si nevybavila, že by kdokoli z hodnotící komise vyjádřil negativní stanovisko vůči tomuto uchazeči. Smlouva se společností Cross Point byla následně skutečně uzavřena. O tom, jakým způsobem bylo posléze z uzavřené smlouvy plněno, svědkyně nebylo nic bližšího známo, neboť toto nespadlo do její kompetence. Co se týče okolností ukončení vztahu s původním dodavatelem služby prodeje jízdních dokladů, uvedla svědkyně, že důvodem pro ukončení tohoto vztahu měla být údajně nespokojenost s poskytovanými službami. Tuto informaci měla svědkyně od ředitele úseku služeb, tj. obžalovaného Ing. Petany, který jí tuto informaci sdělil, když byla jmenována do hodnotící komise.
183. Dne 5. 2. 2019 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Milan Procházka**, jednatel společnosti VD Work agency, s.r.o. Svědek uvedl, že tato společnost dodávala od konce roku 2007 personální služby DPP, kterému dodávala zaměstnance, kteří měli na starosti prodej jízdních dokladů. V poskytování těchto služeb navazovali na Ing. Šocha, který tuto službu poskytoval DPP dříve. Služby, které poskytoval Ing. Šoch neměly dostatečnou úroveň z hlediska kvality zaměstnanců, z hlediska používaných systémů evidence, provádění inventur, vedení dokladů atd. Společnost VD Work tyto zaměstnance postupně obměnila tak, aby odpovídali smluvním požadavkům. Zaměstnanci museli mít vyšší kvalifikaci, tj. bylo požadováno nejméně středoškolské vzdělání, ovládnutí jednoho světového jazyka, komunikační dovednosti. Došlo také ke změně podoby prodejních okének. Na konkrétní okolnosti získání této zakázky si svědek nevzpomněl, uvedl však, že se tato zakázka dostala do společnosti standardním způsobem. Od roku 2007 dodávali DPP tyto služby na přelomu doby, než bude uzavřeno výběrové řízení. Následně tyto služby dodávali jako subdodavatelé společnosti Cross Point, která výběrové řízení vyhrála. K nedostatečné úrovni služeb poskytovaných Ing. Šochem svědek uvedl, že největší problém

byl v zastaralosti služeb, které byly poskytovány v téže podobě, v jaké tuto činnost po revoluci převzal. Vše bylo vedeno v listinné podobě, nepoužíval žádný software, nevedl evidenci. Hromadily se případy prodejců, kteří měli manko, přičemž Ing. Šoch tyto situace řešil tak, že tato manka za zaměstnance sám doplácel. Poté, co službu začala poskytovat společnost VD Work, zaměstnali Ing. Šocha za tím účelem, aby byla zachována kontinuita poskytovaných služeb, aby měli přístup k informacím. Takto se podařilo kontinuitu zajistit až do doby, kdy byly provedeny změny ve výběru zaměstnanců tak, jak je požadoval zákazník. Tyto požadavky byly dány smluvně. Ze stejných důvodů byla převzata také část zaměstnanců pracujících původně pro Ing. Šocha. Poté, co bylo uzavřeno výběrové řízení, poskytovala společnost VD Work službu v takové podobě, která je standardní, došlo pouze ke změně smluvních ujednání. Dále tedy společnost přidělovala své kmenové zaměstnance k dočasnému využití uživateli, který jim dává práci. Svědek se dále vyjádřil ke vztahu společnosti VD Work a DP Work, který popsal jako vztah matka – dcera. Společnost DP Work je společností, která převzala pouze personální činnost.

184. Dne 19. 12. 2018 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Ing. Petr Šoch**. Svědkův otec, stejně jako svědek sám, pracoval pro DPP, přičemž otec v roce 1992 ve výběrovém řízení získal zakázku na prodej jízdních dokladů jako podnikající fyzická osoba. Prodej byl realizován přibližně zpočátku na 22, posléze až na 27 prodejních místech, převážně v prostorách stanic metra. Ke konci roku 1992 nebo v roce 1993 svědkův otec těžce onemocněl a této nemoci posléze podlehl. V rámci dědického řízení převzala otcovu činnost matka, avšak fakticky tuto činnost řídil svědek sám pod matčinou záštitou. Po ukončení dědického řízení v roce 1995 převzal zakázku opět jako podnikající fyzická osoba svědek. Realizace zakázky fungovala dle svědka standardně. Od DPP nafasoval jízdenky a kupony na MHD, které přerozdělil mezi své zaměstnance, prodejce. Tuto činnost realizoval jako fyzická osoba z důvodu odpovědnosti za případné ztráty, která by byla, v případě, že by činnost poskytoval jako s.r.o., nižší. Postupně zaměstnával až 90 osob. Pracovní doba byla stanovena od 6:00 hod. do 18:30 hod. ve všední dny, o sobotách od 07:00 hod. do 13:00 hod. V roce 2007 bylo vypsáno výběrové řízení na nového dodavatele služby prodeje jízdních dokladů, přičemž kvůli podmínce držitelství ISO se již svědek do výběrového řízení nemohl přihlásit, neboť tento předpoklad nesplňoval. Smlouva s ním byla následně ze strany DPP rozvázána. Co se týče inkasování, evidence a odvodů tržeb, uvedl svědek, že měl celou dobu najatu bezpečnostní agenturu. Tato vždy ráno přijela na centrální dispečink, kde vyzvedla zapečetěné přepravní kufrы prodejců, kteří měli ten den službu a rozvezla je do jednotlivých stanic. Kufrы byly prodejcům předávány proti podpisu. Na stanicích byly trezory a každý prodejce měl povinnost nechat si přes noc určitý drobný obnos jak prodávaného zboží, tak peněz, aby mohl druhý den do příjezdu bezpečnostní agentury prodávat. Svoz zapečetěných přepravních kufrů probíhal obdobným způsobem jako jejich rozvoz. V měsíčních intervalech se kontrolovalo, zda se u osob jednotlivých prodejců nehromadí manko. Každý prodejce měl povinnost udělat denní tržbu. Veškeré svezené peníze se ukládaly do trezoru na centrálním dispečinku, kde pokladní každý den ráno rozpečetovala jednotlivé obálky, počítala peníze a schvalovala tržbu. Takto odevzdaná tržba se započítala každému prodejci do jeho konta, které bylo vedeno na centrálním dispečinku. Odměna za poskytované služby byla Ing. Šochovi stanovena ve výši 1,4 % z prodeje cenných kuponů, ve výši 1,7 % z prodeje jízdenek a ve výši 4 % z prodeje a výroby legitimací MHD. Stížnosti ze strany cestujících se objevovaly přibližně pětkrát do měsíce, přičemž se týkaly zejména zavřených prodejních okének, nedostupnosti

konkrétního druhu jízdního dokladu nebo nedostatečné úrovně komunikace prodejců se zákazníky.

185. K okolnostem ukončení smluvního vztahu ze strany DPP svědek blíže doplnil, že se jednalo o klasickou výpověď se stanoveným datem, k němuž je výpověď účinná. Dále mu bylo sděleno, že se může přihlásit do výběrového řízení. Následně byly řešeny záležitosti technického charakteru jako postoupení některých částí vybavení jednotlivých prodejních míst do nájmu nejdříve DPP, posléze jejich prodej společnosti JUDr. Švarce.
186. K nově vypisovanému výběrovému řízení svědek uvedl, že měl zájem se jej zúčastnit, bylo v jeho silách splnit téměř všechny požadavky, vyjma splňování standardu ISO. Když zjistil, že ve zbývajícím časovém úseku pro něj již nebude možné ISO získat, ani se do výběrového řízení nepřihlašoval. Zadávací dokumentaci měl k dispozici. O splnění kvalifikačního předpokladu standardu ISO formou subdodávky sice uvažoval, ale nenašel partnera, který by byl ochoten se tohoto zúčastnit. U společnosti Naxos jakožto realizátora veřejné zakázky se snažil zjistit, zda by bylo možné doložit ISO 9001 v průběhu dalšího období, přičemž mu bylo sděleno, že ve většině případů stačí zadavateli potvrzení o tom, že subjekt již zahájil činnost směřující k jeho získání. V téže věci učinil dotaz i na DPP, přičemž mu bylo sděleno, že požadavek ISO musí být splněn již v okamžiku podání přihlášky. Tento rozpor se svědek již nesnažil odstranit dalším výkladem. Splnění ostatních předpokladů, zejm. úroveň dosaženého vzdělání prodejců, práce s PC a jazyková vybavenost, bylo dle mínění svědka v jeho silách.
187. Ohledně prodejců bylo domluveno, že plynule přejdou pod DPP. VD Work byla personální agentura, která službu zajišťovala po přechodnou dobu mezi ukončením činnosti Ing. Šocha a nástupem nového dodavatele. Svědek sám byl necelé tři měsíce jejím zaměstnancem, ale těsně před uplynutím zkušební doby dostal výpověď. Jeho prodejci z velké části přešli pod VD Work.
188. Z osob obžalovaných zná svědek Ing. Dvořáka, s nímž komunikoval ohledně výpovědi smlouvy. S JUDr. Švarcem se při zhruba dvou či třech příležitostech setkal osobně v souvislosti s odkupem části vybavení prodejních míst. Ing. Štika byl ekonomickým náměstkem DPP, s nímž svědek jednal ve více případech v různých záležitostech. S Mgr. Stubleym komunikoval v souvislosti s výběrovým řízením cestou elektronické pošty.
189. Co se týče smluvního vztahu mezi svědkem a DPP, k tomuto bylo v jeho průběhu doplněno dvacet dodatků. Pochybnost o platnosti smluvního vztahu však výslovně nepadla. Jednou byla ze strany DPP vůči němu uplatněna smluvní pokuta v souvislosti s neotevřením prodejního místa.
190. Co se týče požadavků, které na své prodejce svědek kladl, uvedl zejména dochvilnost, bezpečnost a slušné chování k zákazníkům. Prodejci byli čas od času proškoleni. V souvislosti se zavedením klouzavých kuponů byly na prodejní místa zavedeny počítače, tzn. prodejci byli školeni na práci v programech pro výdej jízdenek. Na místech, kde byl předpokládán pohyb turistů, svědek požadoval, aby prodejci uměli v jedné srozumitelné řeči zodpovědět pár základních dotazů cestujících.

191. S nástupem společnosti Cross Point se dle názoru svědka nic zvláštního nezměnilo. Domnívá se, že po patnácti letech jeho činnosti byl prodej jízdních dokladů dotažen do optimální podoby. K tomuto závěru svědek dospěl pozorováním při svých vlastních cestách MHD.
192. Svědek se k dotazům dále podrobněji vyjádřil k okolnostem přechodu zakázky po úmrtí svého otce. Uvedl, že zakázka, kterou původně uzavřel jeho otec, na něj přešla v rámci dědického řízení. Po dobu dědického řízení dodávala DPP služby oficiálně jeho matka. Že zakázka přechází z otce na syna, řekl svědkovi notář. Šoch starší „odkázal firmu“ svědkovi, s čímž DPP souhlasil a posléze podepsal smlouvu se svědkem. Svědek poté na základě této smlouvy poskytoval DPP službu prodeje jízdních dokladů jako podnikající fyzická osoba. Za DPP o tomto přechodu činnosti svědek jednal s ekonomickým ředitelem a s generálním ředitelem, kterým v té době měl být pan Hájek.
193. Dne 14. 1. 2019 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Ing. Richard Bulíček**, který v době ode dne 1. 5. 1991 do poloviny března 2014 působil na postu ředitele Státní tiskárny cenin. Poté byl odvolán bez udání důvodu toho času ministrem financí Babišem.
194. Ještě před vlastní výrobou jízdenek STC již roky spolupracovala s DPP. Vyráběli kupony MHD a kotouče do výdejních automatů na jízdenky. Na základě dotazu ze strany ÚOOZ, který se snažil zjistit původ jízdenek, které se na trhu objevily ve větším množství padělků jízdenek dodávaných společnostmi Schwarz Druck, se začali o celou záležitost zajímat také, neboť jsou sami ceninovou tiskárnou. Sehnali si padělek a nechali si vyhotovit rozbor od soudního znalce Musila. Po dohodě s panem Musilem navrhli nový typ jízdenky. Papír, na který budou jízdenky tištěny, dohodli se společností Neograph. Stalo se tak po dohodě se znalcem Musilem, neboť bylo dohodnuto, že se vezme papír barvený ve hmotě. U bílého papíru, byť ceninového, lze těžko poznat, zda se jedná o padělek nebo o pravý doklad. Proto došlo k dohodě se společností Neograph, neboť věděli, že tato papírna je schopna tento produkt vyrobit. Zda byla v dané době schopna dodat tento druh papíru i nějaká jiná papírna, nezkoumali, protože šlo o čas. Probarvený papír zpočátku od Neographu nakupovali, později došlo ke změně, kdy byl STC tento materiál „propůjčován“. STC tedy měla papír „gratis“, tento následně potiskla a fakturovala cenu bez papíru. Ze společnosti Neograph jednali s panem JUDr. Sittou, tj. starším. Nový typ jízdenky byl soudním znalcem Musilem odsouhlasen jako lépe chráněný, neboť reagoval na aktuální způsoby padělání, které se v té době objevily. Technická specifikace jízdenky byla posléze „naceněna“ a nabídnuta DPP. V téže době svědka JUDr. Sitta seznámil s obžalovaným Ing. Janků s tím, že je to jeho společník, a že má na starosti DPP. Poté přišel Ing. Janků s tím, že by byl kontrakt s DPP uzavřen přes společnost Neograph. Ředitel DPP prohlásil, že za něj je to takto v pořádku a vzhledem k tomu, že se nejednalo o nic protizákonného, byla uzavřena smlouva se společností Neograph s tím, že dodá přímo DPP. Svědek konzultoval s právníky, zda je nějaký právní problém v tom, že bude DPP dodávat přímo Neograph, a bylo mu sděleno, že tomuto uspořádání nestojí v cestě žádná právní překážka. Spolupráce byla po nějakém čase fungování ukončena z důvodu problémů mezi společností Neograph a DPP, a to dohodou. Na základě této skutečnosti pak DPP oslovil STC, se žádostí, aby urychleně pokračovali ve výrobě, tato spolupráce byla posléze legalizována výběrovým řízením.

195. Na smlouvě mezi STC a Neographem se za STC podílely všechny složky, neboť se jednalo o větší smlouvu a dlouhodobější spolupráci. Ke znění smlouvy se vyjadřovali také právníci, odbor bezpečnosti, svědkova zástupkyně a ekonomická ředitelka, Dr. Dudková. Poté, co byly vypořádány veškeré připomínky všech jednotlivých úseků společnosti, byl kontrakt připraven k podpisu. Podepisoval jej buď přímo svědek sám, nebo Dr. Dudková, případně výrobní ředitel.
196. Co se týče hodnocení spolupráce mezi STC, společností Neograph a DPP ze strany svědka, uvedl, že měli problémy s Ing. Sittou. Začal obviňovat osoby ze STC, že mají příliš velké přídavky papírů, že si sám spočítal, že by měly být menší. V návaznosti na toto obvinění proběhlo jednání s osobami ze STC, na němž bylo dokázáno, že se jedná o falešné obvinění, které s ohledem na skutečnost, že Ing. Sitta nemá ani vzdělání v oblasti polygrafie, není ani relevantně podloženo. Dohady ze strany Ing. Sitty s lidmi ze STC však tímto neskončily, ba naopak. Nakonec došlo k dohodě, kdy Ing. Janků sdělil, že Ing. Sittu z jednání odvolá. Dokonce i poté však ze strany Ing. Sitty vzešlo obvinění, že ze STC unikly technické podklady, díky čemuž existují další typy padělků. Poté, co toto obvinění nechal svědek prověřit, bylo zjištěno, že padělek byl zhotoven na základě prostého oskenování pravé jízdenky a rozložení jednotlivých tiskových technik, tzn. běžným padělatelským postupem. Spolupráce mezi STC a Ing. Sittou pak byla utlumena.
197. Ke kvalitám jízdenky, která byla výsledkem spolupráce STC a společností Neograph svědek sdělil, že nezaregistroval, že by se objevil větší počet padělků. Nedostala se k nim informace o tom, že by bylo třeba cokoli měnit. Svědek uvedl, že ceninový papír vyráběný společností Neograph obsahoval utajený prvek, resp. utajovanou informaci. Stupeň ochrany jízdenky dodávané DPP společností Neograph musí být v STC naprosto přesně definován a založen dle přesného postupu. Všechny tyto věci se ukládají do trezoru a má je na starosti bezpečnostní ředitel s výrobou a přípravným oddělením. V průběhu času došlo ke změně v počtu, resp. typu ochranných prvků, kdy se přestoupilo na bílý papír. Proč se tak stalo, si svědek nevybavil.
198. Svědek se dále vyjádřil k nutnosti provedení výběrového řízení u některých druhů zakázek. Pokud jsou použity ochranné prvky při výrobě bankovek, dokladů a cenin, není nutné realizovat výběrové řízení. Problematické je však vymezení pojmu „cenina“. Legální definice neexistuje. Zákon o účetnictví pouze uvádí, že ceninou je to, co má nominální hodnotu, avšak z pohledu STC právě ani nominální hodnota nemusí být – typicky v případě kotoučů do výdejních automatů na jízdenky. Kvůli této nejistotě požádali o stanovisko dvě instituce, jednak soudního znalce, jednak ministerstvo financí. Z obou stran bylo potvrzeno, že se může jednat i o ceninový materiál s ceninovým potiskem. Tuto skutečnost potřebovali mít obzvláště podloženu, když poté ceninový materiál nebyl soutěžen. Z tohoto důvodu dělali také tzv. otevřené cenové kalkulace.
199. Dne 14. 1. 2019 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Ing. Vladimír Abraham**, který v letech 2006 – 2015 působil na postu bezpečnostního ředitele STC. Veškeré utajované informace až do stupně utajení „tajné“ tedy v předmětném časovém úseku šly přes něj. Mimo to měl ještě aktivity zabývající se kontrolou, a to jak vnitřních systémů, tak všeobecnou manažerskou kontrolou. Společnost Neograph vystupovala ve vztahu k STC ve dvojí roli, jednak jako

dodavatel papírů s ochranným prvkem, jednak jako odběratel výrobků STC. Z osob obžalovaných není svědkovi nikdo znám.

200. Svědek uvedl, že se společností Neograph museli řešit ochranné prvky a nějakým způsobem si je předat, což se zpravidla děje „z ruky do ruky“. Ochranný prvek společnosti Neograph byl v jimi dodávaném papíru. Společnost Neograph nesměla znát ochranné prvky, které koncipovala a používala STC při tisku jízdenek. Stran znalosti STC o utajovaném prvku, který Neograph používal v papíru, uvedl svědek, že dle jeho mínění STC tuto znalost neměla. Pokud tento prvek nebyl zahrnut do technické specifikace, neznali jej. STC například věděla, že utajovaný prvek je v počtu vláken, nicméně při tvorbě tohoto prvku si Neograph mohl do papíru přidat některá vlákna, která měla ještě speciální vlastnosti. Stejně tak Neograph nemohl vědět o utajovaném prvku STC, který byl schovaný v grafice. Mechanismus je nastaven tak, že smluvní partneři mají vždy jistou míru znalosti o utajovaném prvku, ale vždy si ještě sami přidávají vlastní prvek, pro účely případného znaleckého zkoumání. STC měla na jízdenkách nejméně jeden utajovaný prvek, o němž věděla pouze ona sama. Blíže ke stupňům utajovaným prvkům, kterými byly opatřeny jízdenky, svědek uvedl, že jízdenka, resp. každý ceninový papír má tři stupně utajení. První stupeň je pro všechny, kteří s jízdenkou nakládají, tedy v tomto případě pro cestující. Druhý stupeň je pro revizory a pro kontrolu DPP. Třetí stupeň utajení je stupněm nejvyšším, který je pro STC, případně pro kriminalistický ústav. Na základě tohoto prvku je možné se jednoznačně přesvědčit o tom, že se jedná o výrobek STC. O tomto stupni utajení se zástupci společnosti Neograph nikdy nehovořilo, ani jim jej jinak nezpřístupnil, neboť takováto informace jim nepřísluší.
201. Ohledně sporných momentů ve vztahu se společností Neograph uvedl svědek, že stran ochranných prvků se tak nedělo, vyskytly se však obchodní spory. Ty se objevily v souvislosti s výskytem padělků jízdenek vyráběných pro DPP. Ing. Sitta mladší STC nařkl z úniku informací, které umožnily vznik padělků. Svědek toto obvinění osobně prověřoval. Nechal vyhotovit analýzu u odborného ústavu, na jejímž základě bylo zjištěno, jakou metodou byly jízdenky padělány, a že obvinění Ing. Sitty bylo křivé.
202. Výsledný produkt, tedy jízdenka s prvky STC natištěná na papír dodávaný společností Neograph fungovala v režimu cenin. Pro účely výkladu pojmu „cenina“ měla STC stanovisko Ministerstva financí, na základě kterého pak byly aplikovány odpovídající postupy při nákupu materiálu. Neograph dodával STC ceninový papír ještě k dalším účelům než pro tisk těchto konkrétních jízdenek, jednalo se o kolky na líh. V tomto ohledu byl Neograph prověřeným dodavatelem z hlediska bezpečnosti. Svědkův kolega, Michal Pčolar, byl ve společnosti Neograph na bezpečnostní prohlídce. Společnost Neograph byla prověřena NBÚ na stupeň utajení „vyhrazené“. Prověrku měl pan Sitta. Poté se přešlo na model, kdy postačovalo prohlášení.
203. Co se týče režimu veřejných zakázek v případě dodávek bankovek a cenin, uvedl svědek, že v těchto případech se postupuje mimo režim zákona o veřejných zakázkách právě s ohledem na utajované informace. Tento postup museli aplikovat.

204. Dne 14. 1. 2019 byla u hlavního líčení slyšena svědkyně **Olga Dudková**, která byla v STC od roku 1991 jmenována do funkce ekonomické ředitelky, následně současně do funkce prvního zástupce generálního ředitele, kterým byl v dané době Ing. Bulíček. V těchto funkcích setrvala až do roku 2014. Svědkyně uvedla, že společnost Neograph byla dodavatelem papíru pro STC, k okolnostem uzavření, plnění či ukončení smluv, které byly podkladem tohoto vztahu mezi společnostmi Neograph a STC však svědkyni nebylo nic bližšího známo. Vyjádřila se pouze v obecné rovině k tvorbě cen, objemu zakázky se společností Neograph, kterou popsala v poměrech STC jako zcela běžnou, a mechanismu podepisování smluv, případně zastupování jednotlivých osob při podepisování smluv v rámci STC.
205. Dne 14. 1. 2019 byla u hlavního líčení slyšena svědkyně **Mgr. Mária Ševčíková**, která pracovala v STC v letech 2005 – 2015 na pozici obchodního manažera. Z osob obžalovaných jsou jí známi Ing. Štika, Ing. Janků a Ing. Dvořák, a to z titulu jimi zastávaných pozic a vykonávaných funkcí v jednotlivých společnostech. O vzniku zakázky mezi společnostmi Neograph a STC svědkyni nebylo nic bližšího známo, plnění smlouvy popsala jako standardní obchodní případ. Zakázka na tisk jízdenek se ničím nevymykala.
206. Dne 14. 1. 2019 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Ing. Petr Mikš**, který v období od května 2003 do října 2008 působil v STC na pozici obchodního ředitele. Na přelomu let 2007 a 2008 mu bylo sděleno, aby zahájil jednání s obchodním ředitelem společnosti Neograph ohledně možnosti tisku jízdenek. Technická specifikace byla předem dojednána. V důsledku zjištění většího množství padělků v dané době se na podobě jízdenky podílel soudní znalec Dr. Musil, neboť bylo nutno jízdenky více zabezpečit. Byl vyvinut speciální probarvený papír a další ochranné prvky. V souvislosti s precizováním smlouvy proběhlo několik kol jednání se zástupci společnosti Neograph, dělaly se cenové kalkulace a cenové audity, rozборы přídatku při výrobě (množství papíru, které jde nad čistý náklad výroby) apod. Smlouva nakonec byla uzavřena. Za společnost Neograph jednal svědek s Ing. Sittou, který figuroval jako obchodní ředitel.
207. Dne 15. 1. 2019 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Mgr. Michal Pčolar**, který byl v STC zaměstnán na různých pozicích od roku 1990 až do roku 2018, přičemž v době, kdy byl uzavírán smluvní vztah se společností Neograph, působil jako vedoucí bezpečnosti. Ke znění smlouvy se musel vyjádřit. Stěžejní pro něj byly smluvní klauzule týkající se bezpečnosti výroby a dodávky daného produktu. S výjimkou obžalovaného Ing. Janků nikoho z ostatních osob obžalovaných nezná. S Ing. Janků se setkal, když dostal od generálního ředitele STC, pana Bulíčka, pracovní pokyn, aby jel zhodnotit úroveň technického zabezpečení výroby papíru pro tisk jízdenek ve společnosti Neograph ve Štětí. Svědek se následně vyjádřil k úrovni technického zabezpečení objektu a k průběhu expedice jízdenek. K bližším okolnostem smluvního vztahu mezi STC a společností Neograph, ať již k jeho uzavření, plnění či ukončení, nebylo svědkovi nic bližšího známo. O celou věc se zajímal pouze v intencích definovaných svou funkcí, tj. z hlediska technického zabezpečení.
208. Dne 15. 1. 2019 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Ing. Bohuslav Maceška**, který po dobu 16 let pracoval jako obchodní zástupce STC. Ve vztahu k jednání o zakázce mezi STC a Neographem měl na starosti všechny technické a běžné smluvní záležitosti. O bližších okolnostech smluvního vztahu mezi STC a společností Neograph mu nebylo mnoho známo,

vypověděl pouze, že ke konci roku 2007 byla připravována změna postavení Neographu vůči DPP. STC i nadále tiskla jízdenky pro Neograph, ale tyto již měly jinou podobu, odběratelem byla společnost Neograph. Vyjednávání o ceně jízdenky probíhalo cestou veřejných zakázek. Jednalo se o ochranných prvcích a jejich vlivu na cenu jízdenky. Finální cena byla předmětem nabídky na základě zadávací dokumentace, vše bylo „vysoutěženo“. Po dodávkách Neographu do DPP dodávala následně jízdenky znovu STC, a to na základě výběrového řízení v roce 2013. Svědek se mimo jiné vyjádřil také ke zhoršení vztahů mezi STC a společností Neograph, které přisoudil neobvyklému uspořádání, kdy subdodavatel, kterým byla v daném případě společnost Neograph, obešel své odběratele, tedy STC, a napojil se na koncového zákazníka, kterým byl DPP.

209. Dne 15. 1. 2019 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Ing. Tomáš Vydra**, který ode dne 1. 6. 2009 do dne 31. 10. 2015 pracoval ve STC na pozici obchodního ředitele. V době, kdy nastoupil do STC, byla smlouva se společností Neograph již uzavřena. V roce 2008 byla tato smlouva opatřena dodatkem. Do té doby si STC kupovala papír a následně dodávala celý výrobek společnosti Neograph, po dodatku dodával Neograph svůj papír a STC na něj pouze tiskla jízdenky. V této podobě fungoval smluvní vztah až do doby vypovězení smlouvy, k němuž došlo v únoru roku 2012. Tento obchodní případ vedla Maria Ševčíková, obchodní manažerka na obchodním úseku. Zajišťovala komunikaci jak s Neographem, tak s DPP. Ze smluvního vztahu vyplývalo, že STC komunikovala přímo s DPP a brala si od něj objednávky na jednotlivé tisky, ty také poté distribuovala přímo do DPP, kde na základě plných mocí DPP tyto zakázky přebíral. Z osob obžalovaných zná pouze z pracovního kontaktu s DPP obžalovaného Ing. Dvořáka a Ing. Janků, s nimiž jednal jakožto se zástupcem společnosti Neograph. Obchodní úsek zajišťoval zakázky STC na ceninový tisk převážně pro komerční sféru, kam spadaly mj. i jízdenky. Paní Mária Ševčíková i pan Maceška byli jeho podřízenými, jednalo se o obchodní manažery, kteří měli na starosti tisk jízdenek pro DPP. Okolnosti vzniku smluvního vztahu mezi společností Neograph a STC jsou svědkovi známy pouze z dokumentace, v níž bylo popsáno, že došlo k masivnímu padělání jízdenek v Praze. STC nabídla DPP pomoc s tím, že vytvoří nový model jízdenky tak, aby nebyla snadno padělatelná. Mělo se jednat o padělky jízdenek dodávaných společností Schwarz Druck. V té době se objevil někdo ze společnosti Neograph s tím, že má již s DPP smlouvu a nabídl, zda nemá STC zájem o tisk jízdenek. Zlepšení ochrany jízdenek před paděláním mělo spočívat v použitých ochranných prvcích. Byly použity i utajované prvky; v čem konkrétně spočívaly, nebylo svědkovi známo. Ochranné prvky v podobě utajovaných informací byly do jízdenek vloženy proto, aby v případě padělání usnadnily orgánům činným v trestním řízení identifikovat, zda se v konkrétním případě jedná o padělek či originál. Utajené prvky byly dle svědka v tisku, neboť se v průběhu vztahu zjistilo, že společnost Neograph v době, kdy se realizovala tato smlouva, neměla osvědčení podnikatele pro seznamování s utajovanými prvky. Vytisknuté jízdenky byly expedovány v souladu s bezpečnostními předpisy STC, tzn. v zapečetěných boxech, kdy byly STC dopraveny do DPP, kde byly předány k tomu zmocněným osobám. K okolnostem ukončení smluvního vztahu se společností Neograph odkázal svědek na rok 2011, kdy se vyskytly další problémy s padělanými jízdenkami. Celá věc byla velmi medializována ze strany Ing. Sitty. Následně vedení STC rozhodlo, že bude smlouva vypovězena, neboť ani DPP nesouhlasil s tím, aby vše probíhalo tímto způsobem. Ing. Sitta tehdy mj. napadl vztah Neographu s DPP s nařčením, že jsou

z tohoto vztahu vyváděny peníze a že společnost Neograph nedostává, co by správně dostávat měla.

210. Procesním postupem dle § 211 odst. 1 tr. řádu s výslovným souhlasem přítomných obžalovaných a státního zástupce byl čten protokol o výsledku svědka **JUDr. Michala Hradeckého** (v podrobnostech viz sv. 18, čl. 3139 – 3143 trestního spisu), který v rámci svého výsledku v přípravném řízení uvedl, že pracoval jako policista, na odboru padělání ÚOOZ, mimo jiné i jízdních dokladů. Na DPP nejednal, pouze publikoval společně se znalcem na padělky p. Musilem článek v Kriminologickém sborníku v roce 2009, který se týkal padělání jízdenek MHD v Praze. Dle jeho mínění je jízdenka ceninou, stejně jako je ceninou stravenka.
211. Procesním postupem dle § 211 odst. 1 tr. řádu s výslovným souhlasem přítomných obžalovaných a státního zástupce byl čten protokol o výsledku svědkyně **Mgr. Romany Derkové** (v podrobnostech viz sv. 17, čl. 2843 – 2847 trestního spisu), která v rámci svého výsledku v přípravném řízení uvedla, že na ÚOHS měla na starosti vše, co se týkalo veřejných zakázek. Po předložení písemností týkajících se veřejné zakázky na tisk a dodávku jízdních dokladů uvádí, že měla na starosti tento podnik, který také prošetřila. Na podrobnosti si nevzpomíná, ale dle písemností si vyžádala stanovisko MF ke skutečnosti, zde jízdenka je ceninou. Na základě stanoviska a dalších opatřených písemností poté bylo rozhodnuto, že v daném případě lze aplikovat výjimku v rámci veřejné zakázky a soutěže. Dle vyjádření MF lze jízdenku považovat za ceninu.
212. Dne 15. 1. 2019 byl u hlavního líčení slyšen svědek **RNDr. Miloslav Musil**. Úvodem své výpovědi svědek objasnil, že je znalcem pro obor kriminalistika, specializace technické zkoumání dokladů a písemností, ověřování pravosti platidel, a dále obor písmoznalectví. Jeho činnost tedy pokrývá i platidla a ceniny, za které se v dané době považovaly i jízdenky DPP. Svědek vypracovával expertizy týkající se padělků, spolupracoval také se STC, přičemž v rámci této spolupráce se účastnil i přípravných prací a vymýšlel systém ochrany pro nové jízdenky. V předmětné době byl osloven jak STC, tak společností Neograph, aby zpracoval návrh týkající se zajištění jízdenek, které se připravovaly. Po výskytu padělku „zelených jízdenek“ se jak pro STC, tak pro DPP vypracovávaly posudky, které svědek po technické stránce vyhodnocoval a stanovoval způsoby, kterak odlišit padělek od pravého jízdního dokladu.
213. Svědek se vyjádřil obecně ke stupňům ochrany jízdenek obecně. Takto jsou stanoveny tři stupně ochrany. Prvním stupněm jsou ochranné prvky, s nimiž je seznámena širší veřejnost, a je možno je zkontrolovat běžným způsobem, tj. poté, co je vyroben příslušný doklad, se veřejnou cestou sdělí, jak ochranný prvek vypadá a jakým způsobem funguje (např. giloše, průsvítka, materiály reagující na použití UV lampy). Druhý stupeň představují tzv. „obecně známé prvky“, na jejichž detekci jsou nutné speciální přístroje nebo pomůcky, případně mohou být i viditelné, ale obecně není známo, kde se na výrobku vyskytují (zde se může jednat např. o teplotlivé barvy, barvy, které reagují s UV fluorescencí nebo v infračervené oblasti). Může se jednat o tzv. stokes prvek, který se přidává do papíru a k jeho detekci je nutné speciální infrapero. Třetí stupeň ochrany představují speciální tajné prvky, které jsou známy pouze odborníkům, kteří příslušný doklad připravují, tzn. v dané tiskárně. K detekci těchto prvků jsou pak třeba speciální laboratorní přístroje. Třetí stupeň se podobá druhému stupni s tím rozdílem, že nikde není informace o

tom, že se takový prvek v dokladu vyskytuje. Zvýšená kvalita ochrany je pak logicky i finančně náročnější.

214. Svědek se následně vyjádřil ke zkoumání kvality jízdenek DPP odebíraných od německého dodavatele, které prováděl v souvislosti s výskytem většího množství padělků. V souvislosti s plánovanou změnou výrobce jízdenek byl svědek osloven jak ze strany STC, tak ze strany DPP, aby provedl jednak vyhodnocení předchozího stavu, jednak navrhl možná řešení. Jím nastíněná doporučení byla poté realizována, zejména doporučení tisku jízdenek na barvený papír. Jednalo se o zelený papír barvený ve hmotě. Dále jízdenky obsahovaly giloše, potisky a do barvy byl přidán stokes pigment. Díky technologii výroby tohoto zeleného papíru je po jeho roztrhnutí vidět, že je zelený i uvnitř, tedy byla možná snadná detekce případných padělků, které byly naopak barvou pouze potištěny a uvnitř zůstávaly bílé. Účelem tohoto ochranného prvku je, že padělatel nemá šanci si vyrobit papír. Domácí výroba je nemožná, tedy jedinou možností pro padělatele, jak dosáhnout zelené barvy na jízdence, bylo pouze ji zelenou barvou potisknout. Následně je možné pouhým natržením jízdenky zjistit, zda se jedná o jízdenku pravou či o padělek.
215. Svědek se následně podrobněji vyjádřil k odborným polygrafickým termínům, kdy osvětlil, co jsou giloše, potisky a tzv. stokes pigment.
216. Svědek se následně vyjádřil k jednotlivým vlastním odborným posudkům z oboru kriminalistika, odvětví pravost platidel a cenin.
217. V souvislosti s předloženou listinou ze dne 4. 10. 2007, č.l. 8193 – 8194 trestního spisu⁵ se svědek vyjádřil k pojmu „cenina“ a problému plynoucího ze skutečnosti, že neexistuje legální definice tohoto pojmu. V roce 2004 – 2005 vznikl při jednání s Ministerstvem financí problém právě v souvislosti s definicí tohoto pojmu. Svědek se spolu s Ing. Bulíčkem a technickým náměstkem Františkem Malečem snažil pojem ceniny definovat. Ministerstvo financí tuto definici přijalo. Nejedná se však o právně závaznou definici.
218. Dne 15. 1. 2019 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Mgr. Jiří Brož**, který byl v předmětné době vedoucího odboru padělání v Národní centrále proti penězokazectví Policie ČR (dále také jako „NCP“). Svědek uvedl, že tehdy se vyskytly padělané jízdenky. Svědek se v té souvislosti zúčastnil jednání na DPP, jehož předmětem bylo řešení ochranných prvků jízdenek MHD a vyhodnocení stávající úrovně jejich ochrany před paděláním. U svědka zpracovávali tento případ kolegové Plecítý a Hradecký. Působili spíše metodicky a snažili se společně s osobami z DPP, STC a znalcem Miloslavem Musilem vymyslet prvky, které by zajišťovaly vyšší úroveň ochrany jízdenek. Na tomto jednání se svědek seznámil s obžalovaným Štikou, který toho času působil jako ekonomický ředitel DPP. Výsledkem tohoto jednání byl návrh koncepce, jaké

⁵ svazek 45/č.l. 8193-8194 přípis znalce Musila pro DPP ze dne 4.10.2007 obsahující definici ceniny: Cenina je specifický nepeněžní obchodní instrument, který svými náležitostmi umožňuje úvěrovou nebo platební funkci. Jedná se o chráněnou tiskovinu mající, nebo dokladující určitou finanční hodnotu na ní vyznačenou, která je však jiná než hodnota výrobní, a která se s použitím spotřebovává. Případně se jedná o druh přísně zúčtovatelných dokladů. Výrobní technikou je speciálně zabezpečená proti pozměnění nebo padělání využitím viditelných i tajných prvků různých principů. Současně je zvláštním způsobem evidována a skladována. ... Časové kupony i běžné jízdenky DP svým zpracováním, evidencí i distribucí výše uvedenou definici naplňují, takže je možné považovat je za ceninu.

ochranné prvky by bylo možno použít u jízdenek MHD. Jednou možností je použití tajného ochranného prvku, který rozpozná pouze odborník. Druhou možností je použití ochranného prvku, k jehož rozpoznání je způsobilý kdokoliv. V rámci jednání vzniklo několik návrhů, bylo třeba propočítat tyto návrhy také z hlediska finančního, konečný výběr pak náležel DPP. NCP figurovala jako poradce.

219. Následně byl procesním postupem dle § 211 odst. 3 tr. řádu čten protokol o výsledku svědka **Mgr. Jiřího Brože** z přípravného řízení (sv. 16, č.l. 2661 – 2668 trestního spisu), v němž svědek uvedl, že pracoval jako policista na odboru padělání ÚOOZ mimo jiné i jízdních dokladů. Na DPP jednal dvakrát, a to jednou ve věci padělků starých jízdenek, a poté jednou ve věci padělků nových jízdenek. V tomto směru jednali s Ing. Hanušem a Ing. Štikou. Poslední jednání mohlo být v roce 2011. Tato jednání vzešla z iniciativy Policie ČR. Na zkoumání padělků se podílel znalec Musil, který v minulosti pracoval na Kriminologickém ústavu Praha a poté jako samostatný znalec. O stejné věci dále jednal s ředitelem STC Ing. Bulíčkem, kde se měli řešit technické stránky věci. K výpovědi Ing. Štiky uvedl, že tuto ve věci jednání potvrzuje, ale nejednalo se o intervenci z jeho strany, nýbrž pouze o informování o zjištěných skutečnostech za účelem zabránění jejího opakování a řešení aktuální situace. Dále uvedl, že Policie ČR nenechávala vypracovat žádný posudek, ale takto učinila STC, a to od znalce Musila. Tento posudek pak měla k dispozici i policie. Dle posudku se jednalo o zdařilé padělky. Dále uvedl, že jízdenka není považována za ceninu, i když ochranné prvky jsou typické pro ceninu. Takto podanou výpověď svědek u hlavního líčení potvrdil.
220. Dne 16. 1. 2019 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Mgr. David Plecítý**, který v letech 1994 – 2017 působil jako policista. Od roku 2010 byl zařazen na odboru padělání ÚOOZ. S případem padělaných jízdních dokladů DPP přišli do kontaktu v roce 2010 nebo 2011. Odbor padělání zde působil metodicky při řešení úrovně ochrany jízdních dokladů. Odbor padělání se v této oblasti angažoval ještě předtím, než svědek nastoupil jakožto odborný konzultant pro DPP, tedy již v minulosti prováděli pracovníci odboru odborné konzultace pro některé zaměstnance DPP. Stejná konzultace byla provedena i v této souvislosti právě v roce 2010 nebo 2011. Samotné padělání jízdních dokladů nebylo předmětem činnosti odboru padělání ÚOOZ, pouze v přenesené rovině jiného trestního případu. Na zmiňovaném jednání byl se svědkem jeho tehdejší nadřízený plk. Brož, možná kolega kpt. Kupec. Dále se účastnil tehdy soudní znalec Ing. Sitta a za DPP pan Máca nebo Mára. Předmětem jednání byla konzultace ochranných prvků ve vztahu k jízdním dokladům.
221. Dne 16. 1. 2019 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Ing. Pavel Jirka**, který vykonával funkci jednatele ve společnosti Veřejné zakázky s.r.o. Tato společnost pracovala pro DPP, prováděli standardní výkon zadavatelských činností při zadávání veřejných zakázek, tedy administrovali jednotlivé případy zadávacích řízení. Takto byli mimo jiné osloveni Ing. Hanušem, aby připravili zadávací dokumentaci na tisk jízdenek. Setkání s Ing. Hanušem proběhlo asi dvakrát, byl připraven návrh zadávací dokumentace, přičemž následně bylo svědkovi sděleno, že se v zakázce nebude pokračovat. Ke svědkovi se později dostala neoficiální informace, že zakázka byla realizována v režimu JŘBU. Svědek uvedl, že již dříve pro DPP připravovali veřejnou zakázku na jízdní doklady, jednalo se o tisk jízdenek a časových kuponů, a to ve standardním otevřeném řízení. Svědek pojímal DPP jako sektorového veřejného zadavatele. Svědek dále

potvrdil, že u jimi vyhlášených veřejných zakázek pro DPP bylo běžné, že bylo uchazečů méně, resp. pouze jeden nebo i žádný. Takováto situace byla zejména u zakázek, které mají specializované plnění. Ve výběrových řízeních, do nichž se přihlásil pouze jeden uchazeč, nedochází k hodnocení, ale provádí se pouze posouzení nabídky, zda vyhovuje zadávacím podmínkám. Vyhovuje-li zadávacím podmínkám, je vybrána jako nabídka nejvhodnější.

222. Zakázky z let 2004, 2005 a 2007, co do definice zadavatele, se lišily různými principy definice a ochranných prvků. V zadávacím řízení z roku 2004 byla zadávána poměrně konkrétní podoba jízdenky, zatímco v případě předmětné nové zakázky se domluvili s Mgr. Hanušem, že půjdou cestou rámcové smlouvy, přičemž tato rámcová smlouva bude obsahovat pouze výčet množin jednotlivých ochranných prvků, které budou oceněny jednotkovou cenou, přičemž zadavatel si sám určí, o jakou jízdenku se kterými konkrétními ochrannými prvky má zájem. Na základě toho dojde k tisku série, přičemž bude-li v budoucnu zadavatel chtít změnit z bezpečnostních důvodů podobu jízdenky, vybere si z oné stanovené množiny zase jiné ochranné prvky a zadá tisk nového dokumentu. Jednalo se o dva různé přístupy. V roce 2004 praxe s rámcovými smlouvami téměř neexistovala, proto bylo nutné postupovat standardní cestou.
223. Za souhlasu přítomných obžalovaných a státního zástupce byl procesním postupem dle § 211 odst. 1 tr. řádu čten protokol o výsledku svědka **Wenera Klenota** z přípravného řízení (sv. 19, čl. 3390 – 3399 trestního spisu), přičemž svědek uvedl, že pro společnost Schwarz Druck pracoval asi od roku 1992 jako obchodní zástupce, od roku 1998 jako vedoucí pobočky společnosti pod názvem Schwarz tisk s. r. o. Asi od roku 1994 dodávala tato společnost DPP jízdenky. Někdy v roce 2000 nebo později, vypsala společnost DPP výběrové řízení na tisk a dodávky jízdních dokladů, do kterého se přihlásila i společnost Schwarz Druck GmbH⁶, která také toto výběrové řízení na tisk a dodávku jízdních dokladů vyhrála. Druhou část výběrového řízení vyhrála společnost STC, která dodávala jízdenkové kotouče do prodejních automatů. Společnost Schwarz Druck používala nejméně 14 ochranných prvků, mimo jiné i barvu OVI. Později se v Praze objevily padělky uvedených jízdenek a DPP od společnosti Schwarz Druck přestala jízdenky odebírat, aniž vypověděla smlouvu, a co ví, tak smlouva je nadále platná. Poslední dodávku jízdenek společnost uskutečnila asi v roce 2006. K první spolupráci došlo na základě jednání mezi panem Schwarzem a panem Ing. Slavíkem z DPP, kdy bylo dojednáno, že Schwarz Druck bude místo děrovaných jízdenek dodávat nové. Na základě jejich nabídky, vzorů ochranných prvků a ceny byla nakonec dojednána konkrétní forma jízdenky. Na počátku jízdenky neměly mnoho ochranných prvků, jako například vodoznakovou průsvitku, mikrotext. Později následoval vodoznakový papír, barevná vlákna v papíru, znaky viditelné pod UV světlem, hologram, průsvitka s logem DPP a později i barvy OVI. Později společnost vyvinula vlastní barvu transparentní, která byla viditelná po použití určité chemikálie, jež se napustila do polštářků kontrolorům DPP. Tedy jednalo se o některé tajné, utajené prvky, ale nikoliv dle zákona o utajovaných skutečnostech. K výběrovému řízení kolem roku 2000 uvedl, že se jednalo o otevřené výběrové řízení, které bylo zveřejněno, mimo jiné i v tisku. Bylo vyhlášeno pro celou Evropu a soutěže se zúčastnila i společnost STC, nějaká společnost ze Slovinska a snad další. Při otevírání obálek byly tyto tři společnosti. Jejich společnost vyhrála řízení na

⁶ Gesellschaft mit beschränkter Haftung (zkratka GmbH) je německá obdoba české s. r. o., či spol. s r.o., tedy společnosti s ručením omezeným.

dodávku jízdenek a společnost STC na dodávku kotoučů do prodejních automatů. Spolupráce byla ukončena v roce 2006, kdy od uvedené doby si již DPP od jejich společnosti neobjednal další jízdenky. Při následném jednání s kontaktním pracovníkem DPP, panem Hanušem, bylo sděleno, že jízdenky nadále bude dodávat společnost Neograph. K dotazu, z jakého důvodu, bylo sděleno, že to má tak nařízeno, ale od koho, to nevedl. Dále uvedl, že jeho společnost dodávala jízdenky i pro další města mimo jiné Ostrava, Brno, Plzeň, Ústí nad Labem a podobně. Dále uvedl, že ochranné prvky jízdenek se průběžně upravují, dle výsledku vývoje. Kvalita zabezpečení má souvislost s její cenou. Když se zjistil výskyt padělků, změnily se i ochranné prvky, což bylo asi v roce 2005 nebo 2006 naposledy.

224. Za souhlasu přítomných obžalovaných a státního zástupce byl procesním postupem dle § 211 odst. 1 tr. řádu čten protokol o výsledku svědka **Ing. Jiřího Hříbala** z přípravného řízení (sv. 18, č.l. 3167 – 3171 trestního spisu), který uvedl, že v roce 2009 pracoval na MF ČR, a to na odboru bezpečnostního a krizového řízení. K pojmu cenina se odvolává na odpověď na žádost o stanovisko ÚOHS ze dne 11. 9. 2011, přičemž současně uvádí, že to byl první dotaz tohoto druhu. Zda STC žádala o stanovisko, co je cenina, svědek uvádí, že takové stanovisko k dispozici neměl a ani o něj nežádal. Více nemá, co by uvedl, neboť měl na starosti utajované skutečnosti. Utajované skutečnosti, ve vztahu k jízdenkám, nikdy neřešil.
225. Za souhlasu přítomných obžalovaných a státního zástupce byl procesním postupem dle § 211 odst. 1 tr. řádu čten protokol o výsledku svědka **doc. Milana Kindla** (sv. 18, č.l. 3365 – 3371 trestního spisu), který uvedl, že pro společnosti DPP Západočeská univerzita odpovídala na nějaké písemné právní dotazy týkající se vymáhání pohledávek z jízdních dokladů a podobně. Mimo jiné se toto týkalo i definice a stanovení toho, co je či není ceninou. Více k věci nevedl.
226. Za souhlasu přítomných obžalovaných a státního zástupce byl procesním postupem dle § 211 odst. 1 tr. řádu čten protokol o výsledku svědka **Mgr. Ondřeje Pečeného** (sv. 21, č.l. 3858 – 3864 trestního spisu), který uvedl, že pracoval ve společnosti DPP od roku 2007 do roku 2010 jako vedoucí oddělení komunikace. Na podrobnosti si již nevzpomíná, ale byl členem několika komisí v rámci veřejných zakázek, mimo jiné i komise na tzv. elektronickou jízdenku. Ke skutečnosti, proč byla tato zakázka vedena v režimu jednacího řízení bez uveřejnění, se nemůže vyjádřit, neboť toto neví. Rovněž mu není nic známo o analýze společnosti Deloitte v rámci elektronické jízdenky. Ví jen, že v rámci této zakázky v minulosti měl proběhnout pilotní projekt.
227. Za souhlasu přítomných obžalovaných a státního zástupce byl procesním postupem dle § 211 odst. 1 tr. řádu čten protokol o výsledku svědka **doc. Josefa Zachariáše** (sv. 24, č.l. 4585 – 4591 trestního spisu), který uvedl, že pro společnost DPP on ani jeho fakulta nikdy žádné stanovisko nepodával. K této věci mu není ani nic dalšího známo.
228. Dne 16. 1. 2019 byla u hlavního líčení vyslechnuta svědkyně **Nad'a Putrovcová**, která ode dne 1. 12. 2001 působila jako manažerka obchodního oddělení společnosti Neograph. Měla na starosti zakázku týkající se tuzemského obchodu. V roce 2012, poté, co byla společnost Neograph násilně převzata lidmi od Ing. Janků, dostala výpověď. Zpracovávala objednávky z DPP i v souvislosti se STC, zadávala výrobu papíru. Účastnila se také na expedování jízdenek

na DPP. Stran tuzemských obchodních činností byl jejím nadřízeným Ing. Sitta, ve vztahu k jízdenkám DPP jednala s Ing. Janků, který ve společnosti Neograph zastával funkci finančního a hospodářského ředitele, dále pak funkci předsedy představenstva. Okolnosti vzniku obchodního vztahu mezi společností Neograph a DPP svědkyni nejsou známy, na přípravě smluvní dokumentace k tomuto vztahu se nepodílela. Asi dvakrát se však společně s Ing. Janků zúčastnila obchodního jednání v souvislosti s dodávkami pro DPP. Na jednání se odsouhlasovaly také návrhy jízdenek. Svědkyně však figurovala spíše jako doprovod Ing. Janků. Smlouvu uzavřenou mezi DPP a společností Neograph měla svědkyně po dobu svého působení k dispozici, neboť podle údajů v ní obsažených zadávala do výroby papír na jízdenky. Svědkyně se dále vyjádřila k mechanismu objednávek jízdenek ze strany DPP a k tomu, jakým způsobem byla zajištěna expedice jízdenek do DPP.

229. Dne 17. 1. 2019 byla u hlavního líčení slyšena svědkyně **Václava Franceová**, která od roku 1997 až do počátku února roku 2012 pracovala ve společnosti Neograph nejprve na pozici účetní, přes výkonnou ředitelku, až na pozici asistentky předsedy představenstva. Ve společnosti měla na starosti finanční řízení. Obchodní vztah s DPP byl uzavřen na odběr jízdenek, kdy společnost Neograph vyráběla papír, STC na tento papír tiskla samotné jízdenky, které potom, když byly jízdenky v STC hotovy, dodávala společnost Neograph DPP. Pro svůj finanční objem to byla jedna z více mimořádných zakázek společnosti. Společnost Neograph se o zakázky v DPP ucházela průběžně zhruba od roku 1997, ale neúspěšně. Poté, co do společnosti nastoupil Ing. Janků, byl uzavřen tento smluvní vztah na dodávku jízdenek. Svědkyně sama měla v předmětném období na starosti veškerý platební styk společnosti, ať už navenek nebo uvnitř společnosti, a to včetně veškerých oprávnění. Kontrolovala veškeré finanční doklady a smlouvy, které přišly k založení do účtárny. V období let 2007 – 2011 byly vedoucí pozice ve společnosti obsazeny následujícím způsobem, kdy JUDr. Sitta vykonával funkci generálního ředitele, Ing. Sitta byl na pozici obchodního ředitele a Ing. Janků měl na starosti ekonomický chod společnosti, později byl již na pozici předsedy představenstva. Ředitelem výroby byl v předmětné době pravděpodobně Štefan Semerdžiev, vedoucí nákupu Ing. Mikešová. Naďa Putrovcová byla na obchodním oddělení a měla na starosti tuzemský obchodní styk.
230. Zakázku na dodávky jízdenek pro DPP přivedl do společnosti Ing. Janků, který se o tuto zakázku také od počátku staral. Veškeré schůzky s touto zakázkou související vyřizoval Ing. Janků samostatně, zpravidla ne přímo ve výrobním závodě ve Štětí, ale v Praze. Za společnost Neograph celý smluvní vztah vyjednal Ing. Janků, stejně tak jej i sám podepsal. Za DPP smlouvu podepisoval Ing. Dvořák. Poté, co byla smlouva dodatkována, se snad objevily i podpisy Ing. Štíky. Svědkyně dále potvrdila, že společnost Neograph cca od roku 2005 až do doby jejího skončení působení ve společnosti obchodně spolupracovala se STC. STC byla odběratelem různých zakázek, protože tam měla svoje egutéry (válce pro výrobu vodoznaku). Většinou byla spolupráce realizována nikoli na základě dlouhodobých kontraktů, ale jednotlivými zakázkami. Společnost Neograph dodávala STC papír jištěný proti padělení. Tyto dodávky byly vždy realizovány na základě objednávky ze STC, která obsahovala detailní rozpis zajištění, neboť každá zakázka měla jiný druh zajištění, jinými prvky, jinými chemikáliemi a jinými vodoznaky.

231. Společnost Cokeville Assets byla společností, se kterou měla společnost Neograph uzavřenu provizní smlouvu za dodávky jízdnic dokladů do DPP. Od Ing. Janků měla svědkyně informaci, že osobou zastupující společnost Cokeville Assets je JUDr. Kmet', osobně s ním však nikdy nejednala. Plnění společnosti Cokeville Assets probíhalo více méně po každé dodávce jízdnic dokladů do DPP, a to na základě fakturace, kterou svědkyni předkládal Ing. Janků. Veškeré faktury byly zaúčtovány, založeny a později archivovány. Plnění bylo realizováno bezhotovostním převodem na zahraniční bankovní účty. Dispoziční právo k účtu společnosti Neograph měl JUDr. Sitta, Ing. Janků a svědkyně, avšak faktické nakládání s účtem po celou dobu prováděla svědkyně.
232. Co se týče vztahu mezi společnostmi Neograph a STC, jeho uzavření a nastavení parametrů obchodu uskutečnil Ing. Janků. Dílčí dodávky pak již byly řízeny na základě jednotlivých objednávek STC, které vyřizovalo obchodní oddělení.
233. Z osob obžalovaných byl svědkyni znám JUDr. Švarc, neboť jeho účetní společnosti Neographu po dobu dvou let externě zpracovávala účetnictví. Jednalo se o společnost Intras. Mgr. David Michal byl pravděpodobně, stejně jako Mgr. Marek Stublej přítomen převzetí společnosti Neograph do rukou Ing. Janků v prosinci 2011. Svědkyně se následně podrobněji vyjádřila k okolnostem převzetí společnosti Neograph a jeho průběhu. Předtím, než došlo k tomuto převzetí, objevily se osobní spory mezi majiteli společnosti JUDr. Sittou a Ing. Janků, a to právě kvůli zakázce na dodávku jízdnic do DPP, kdy JUDr. Sitta následně požadoval vypovězení této smlouvy. Toto téma nadnesl i na Magistrátu hl. m. Prahy, kde mu bylo vypovězení smlouvy odsouhlaseno primátorem. Po odsouhlasení primátorem došlo k ukončení této smlouvy podpisem JUDr. Sitty a Ing. Dvořáka. Spory mezi Ing. Janků a JUDr. Sittou se týkaly také provizní smlouvy se společností Cokeville Assets. Přibližně v roce 2011 pojal JUDr. Sitta podezření, že se nejedná o klasickou zprostředkovatelskou smlouvu, došlo ke sporu, kde vlastně končí peníze plněné právě na základě této smlouvy.
234. Dne 18. 1. 2019 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Bc. Štefan Semerdžiev**. Svědek uvedl, že ve společnosti Neograph působil od jejího počátku. Nejprve pracoval u papírenského stroje, poté jako ředitel výroby, a to až do roku 2011. O smluvním vztahu mezi společnostmi Neograph a DPP mu nebylo nic bližšího známo, jeho práce spočívala v tom, že měl vyrobit papír podle specifikace, čímž jeho povinnosti končily. Svědek se dále vyjádřil k vlastnickým vztahům a kompetenčnímu uspořádání uvnitř společnosti Neograph. Dále se svědek stručně vyjádřil k technické specifikaci papíru, který byl užít k výrobě jízdnic. Jednalo se o papír barvený ve hmotě. Závěrem se svědek stručně vyjádřil k převzetí společnosti Ing. Janků v roce 2011.
235. Dne 18. 1. 2019 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Ing. Radovan Vávra**, který byl na konci roku 2011 osloven Ing. Janků s tím, že poptává nezávislý management, který by společnost Neograph vedl po dobu, než budou vyjasněny akcionářské spory. Spolupráce byla započata od ledna 2012 a měla podobu krizového řízení. Svědkův mandát skončil přibližně v červnu 2012. Svědek se dále podrobněji vyjádřil k okolnostem chodu společnosti v průběhu této přechodné doby, postupnému odchodu klíčových zaměstnanců ze společnosti Neograph do společnosti Nanograph, kterou dle svědkových informací vlastnil JUDr. Sitta, a která měla obdobný předmět činnosti jako společnost Neograph. Ing. Janků řešil akcionářský spor, který se rozhořel

mezi ním a JUDr. Sittou s advokáty Mgr. Davidem Michalem a Mgr. Markem Stubleym. V této souvislosti se s těmito obžalovanými seznámil také svědek. Do krizového projektu angažoval svědek také Michala Brodu jakožto manažerského odborníka. Ten po svědkovi také převzal v létě 2012 post krizového manažera společnosti Neograph.

236. Dne 21. 1. 2019 byl u hlavního líčení slyšen svědek **JUDr. Vladimír Sitta**, který s odkazem na znění ustanovení § 100 odst. 2 tr. řádu odepřel výpověď z důvodu obavy, že by touto svojí výpovědí mohl způsobit nebezpečí trestního stíhání svému synovi, Ing. Vladimíru Sittovi. S ohledem na tuto skutečnost byly tedy soudem procesním postupem dle ustanovení § 211 odst. 4 tr. řádu čteny protokoly o dřívějším výsledku tohoto svědka (vše ve svazku č. 23, č.l. 4145 – 4148, 4166 – 4176, 4223 – 4233, 4246 – 4256, 4269 – 4278 trestního spisu). K věci svědek uvedl, že v roce 1997 spolu se svým otcem založili společnost Neograph, a.s., která se zaměřila na realizaci projektu výroby speciálního papíru, zejména papíru zajištěného proti padělení. Ve společnosti od počátku působil jako generální ředitel a předseda představenstva. Jedním z produktů ceninové výroby byl i papír s ochrannými prvky používaný na jízdenky. Přibližně v roce 2003 umožnil obžalovanému Ing. Janků vstup do společnosti. Od samotného založení společnosti svědek usiloval o možnost vyrábět papír i na jízdenky DPP. Toto úsilí se dlouhodobě mýjelo účinkem, ze strany DPP byl opakovaně odmítán. V období roku 2007 jej Ing. Janků seznámil s tím, že Neograph bude moci v brzké době dodávat jízdenky právě DPP. Tento obrat v postoji DPP vysvětlil Ing. Janků svědkovi tím, že se jeho příteli, Ivo Rittigovi společně s dalším přítelem, Pavlem Bémem, podařilo na místo generálního ředitele DPP instalovat jistého Dvořáka. Doslovně měl uvést, že ten pitomec Dvořák si naplní své ego v rovině manažerské a společenské, a na oplátku bude Rittigovi vytvářet příležitosti pro realizaci jeho vlastních obchodních aktivit. Nakonec se tak stalo. Ing. Janků si již na počátku vymínil, že vzhledem k citlivosti a vztahům jednotlivých aktérů bude celou záležitost s jízdenkami realizovat a koordinovat sám. Advokátní kancelář Šachta & Partners vyhotovila jednu základní rámcovou smlouvu, která byla následně doplňována o další dodatky. Po podpisu smlouvy, těsně před očekávanou první objednávkou, oznámil Ing. Janků, že DPP podmínil realizaci dodávek požadavkem, aby obchodní vztah mezi DPP a Neographem zprostředkovala obchodní společnost, kterou měl určit sám DPP, a kterou měl na tomto místě Neograph akceptovat. Tak došlo k prvnímu konfliktu mezi svědkem a Ing. Janků. O několik dní později přinesl Ing. Janků smlouvu se společností Cokeville Assets z Panenských ostrovů, kterou za druhou stranu podepsal JUDr. Kmet'. Smlouvu připravovali advokáti ze společnosti Šachta & Partners, přičemž tato smlouva byla antedatovaná. To svědek dovodil mj. ze skutečnosti, že smlouva obsahovala přesné stanovení výše provize za jízdenku, aniž však v té době vůbec bylo možné určit, jaké budou výrobní náklady a za jakou cenu budou jízdenky prodávány. Ing. Janků se nikterak netajil tím, že tato zprostředkovatelská smlouva je ryze účelovou záležitostí, a že provize, kterou tato společnost bude dostávat za zprostředkování, je onou pomyslnou povinností Dvořáka vůči Rittigovi. Svědkovo podezření a obavy ze zvolených obchodních praktik Ing. Janků rozptyloval konstatováním, že pokud by někdo něco proti Rittigovi vytáhl na policii nebo státním zastupitelství, má to do tří dnů „na stole“. Později, když viděl v televizi reportáž s Ing. Janků, vypravil se svědek ke konci roku 2011 za primátorem Prahy, MUDr. Svobodou, s nímž jednal o společném zájmu ukončit tento problematický obchodní vztah mezi DPP a společností Neograph. Primátor svědka následně informoval o tom, že s generálním ředitelem DPP, Ing. Dvořákem, hovořili o vypovězení smlouvy, avšak Ing. Janků ji odmítl za

společnost Neograph vypovědět. Smlouvu za společnost Neograph tedy vypověděl svědek jakožto druhý statutární orgán společnosti, kdy byly takto vypovězeny smlouvy jak s DPP, tak se společností Cokeville Assets. Po ukončení této spolupráce vydal svědek písemný pokyn k okamžitému zastavení vyplácení provizí pro společnost Cokeville Assets. Působení svědka ve společnosti Neograph bylo ukončeno koncem roku 2011 v souvislosti s násilným převzetím společnosti, kdy Ing. Janků společně s advokáty Šachta & Partners převzal společnost Neograph pod kontrolu.

237. Svědek se dále vyjádřil k utajovaným ochranným prvkům, a to jednak v papíru, jednak v tisku. Prvky v papíru byly vodoznak, ochranná vlákna, chemická ochrana, reakce v infračerveném světle, barva papíru v celé jeho tloušťce. V posledním případě se jednalo o jediný ochranný prvek, který nebyl u padělaných jízdenek v roce 2011 prolomen. Další ochranné prvky byly dodány při samotném tisku ve Státní tiskárně cenin. Množství a druh ochranných prvků vzešlo z jednání mezi DPP, STC a společností Neograph. Definice ochranných prvků byla vedena jako utajovaná příloha smlouvy uzavřené mezi DPP a Neographem. V rámci vztahu mezi DPP a Neographem byly uzavřeny i smlouvy mezi Neographem a STC, přičemž všechny tyto smlouvy byly projednány a podepsány Ing. Janků, s výjimkou první rámcové smlouvy mezi Neographem a STC, kterou v zastoupení Ing. Janků podepsal svědek sám.
238. Zda společnost Neograph předávala či přebírala od STC utajované informace podle zákona č. 412/2005 Sb., o utajovaných informacích, v tehdy platném a účinném znění (dále jen jako „zákon o utajovaných informacích“), nebylo svědkovi známo. Obdobně pak ve vztahu k předávání, resp. přebírání utajovaných informací ve vztahu DPP a Neograph.
239. Dále se svědek vyjádřil k okolnostem, z nichž jsou mu známi někteří z obžalovaných, případně dalších osob figurujících v předmětných obchodních aktivitách. Takto se vyjádřil ke vztahu mezi Ing. Janků a Ing. Bulíčkem, popsal okolnosti svých několika setkání s Ivo Rittigem, zmínil se o osobě Jana Valtra, který mu byl znám pouze z doslechu a byl prezentován jako člověk, který pro Ivo Rittiga „plní nějaká zadání“. Dále se vyjádřil k osobám Ing. Oumrta, JUDr. Švarce, Mgr. Hanuše.
240. Dne 22. 1. 2019 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Ing. Vladimír Sitta**, který ve společnosti Neograph pracoval od roku 2003 na různých pozicích, až ve finále dosáhl postu obchodního ředitele, z níž řídil obchodní aktivity společnosti. Tuto pozici opustil zkraje roku 2012. DPP byl jeden z největších hráčů tuzemského trhu a snaha společnosti Neograph uzavřít s DPP obchodní vztah a umístit tam prostřednictvím nějaké tiskárny, v daném případě přirozeně STC, jejich výrobky, byla dlouhodobá a trvala neúspěšně řadu let.
241. DPP měl jízdenky dvojího druhu. Jednak ty tištěné v prodejních automatech, které tiskla Státní tiskárna cenin, jednak jízdenky prodávané v bločcích, které dodávala německá tiskárna Schwarz Druck. Navzdory širokému obchodnímu záběru společnosti Neograph a dobrým referencím, se Neographu nedařilo navázat s DPP obchodní vztah. Situace se začala měnit až s příchodem Ing. Janků do společnosti. Svědkovou rolí byla technická příprava, asistence a koordinace tohoto projektu. Ing. Janků svědka požádal, aby se zamyslel nad tím, jaká by mohla být technická specifikace jízdenky s tím, že zadání znělo na jízdní doklad, který bude obsahovat ochranné

prvky, avšak nikoli takové, které by byly zbytečně drahé. Cílem tedy bylo vytvořit jízdní doklad, kde bude optimální poměr nákladů reprezentovaných relativně nízkou cenou a zároveň, aby se stále jednalo o jízdní doklad funkční. Ing. Janků se svědka ptal, které ochranné prvky patří k těm nejdražším. Tyto mu svědek označil a napříště se v návrzích přestaly objevovat. Neograph navrhoval jiné ochranné prvky z vlastní dílny, které byl schopen zajistit sám nebo v kooperaci se STC. Bylo zvláštní, že Neograph chtěl z pozice subdodavatele obrátit obchodní model tak, aby to byla papírna, kdo bude dodávat finální produkt, přestože ho nevyrobí. Vůči STC se argumentovalo tím, že STC sice dodává finální produkt, ale pouze poloviční množství, zatímco Neograph může dodávat všechny jízdní doklady. Neograph tedy vůči STC vyjádřil ochotu dělat zakázku s nimi, pod podmínkou, že to bude právě Neograph, kdo bude na konci obchodního vztahu. V době, kdy se připravovala smluvní dokumentace k této zakázce, svědek na žádost Ing. Janků zpracovával veškeré technické vstupy. Na uzavření smlouvy byl velký tlak, ale technické aspekty plnění se vyjasňovaly ještě dva až tři měsíce po uzavření smlouvy. Zjednodušeně řečeno bylo jasno, za kolik bude prodáván výrobek, o kterém však nebylo jasno, kolik bude stát. Nákupní cena jízdenky pro DPP byla 37 haléřů. Hodnota papíru, který Neograph vyrobil se všemi ochrannými prvky a dodal do STC, byla 4 haléře. Pro Neograph byla kalkulována obchodní marže 2 haléře. Tedy ze 37 haléřů šlo 6 haléřů Neographu na pokrytí nákladů včetně obchodní marže. Hodnota tisku, tzn. to, co účtovala STC Neographu, se pohybovala na úrovni 15 haléřů. Toto byla v zásadě veškerá technická nákladová cenotvorba. Co se s cenou dělo dál, proč byla stanovena cena 37 haléřů, svědek nevěděl. Obchodních jednání o stanovení ceny, byť sám obchodním ředitelem, se neúčastnil. Účastnil-li se svědek jednání na DPP, bylo to vždy stran technických záležitostí, vždy za přítomnosti pana Janků, případně s výrobním ředitelem Neographu, nebo hlavní technoložkou. V roce 2011 byl svědek na DPP i s policisty z ÚOOZ, kteří tehdy DPP upozorňovali na zjištěný výskyt padělaných jízdenek. Svědek dále popsal události nastalé po zjištění výskytu padělků jízdenek dodávaných Neographem a svou roli v nich. Padělky byly na velmi vysoké úrovni. To bylo nestandardní, protože tisk probíhal v STC, což byl kvalitní tisk s řadou kvalitních polygrafických ochranných tiskových prvků, a panovalo přesvědčení, že pokud jsou prolomeny ochranné prvky po tiskové stránce, mohlo by to být z okruhu lidí, kteří mají přístup k tiskovým podkladům. Takovouto detailní technickou znalost měli v Neographu, v STC a v DPP. Poté, co se svědek vyjádřil k problematice padělaných jízdních dokladů pro média, byl neprodleně kontaktován Ing. Dvořákem s požadavkem, aby svědek okamžitě veřejně vystoupil a svoje prohlášení o padělaných jízdenkách dementoval. Toto svědek odmítl, na což vzápětí vydal DPP tiskové prohlášení, v němž ze svědka udělal lháře a poškodil jeho reputaci v oblasti, v níž svědek působí jako soudní znalec. Krátce nato svědek dostal „zastrašující dopis“ od DPP, v němž mu mělo být vyhrožováno ekonomickou likvidací, vyškrtnutím ze seznamu znalců, civilními žalobami i trestním oznámením. V návaznosti na tyto události podal svědek k Městskému soudu v Praze žalobu na ochranu osobnosti, v níž všechny tyto okolnosti zasadil do širších souvislostí a uvedl, co jej vede k domněnce o zájmu DPP bagatelizovat jeho prohlášení k padělkům. Do žaloby svědek uvedl i okolnosti týkající se společnosti Cross Point, kdy uvedl, že oficiální distribuce jízdních dokladů nepatří DPP, nýbrž se jedná o offshorovou společnost, a zároveň vyjádřil svoje podezření o propojení osob majících přístup k technické specifikaci jízdenek, osob v DPP, které drží rozpočet a vykupují jízdenky a osob, které jsou spojeny se společností Cross Point a zajišťují oficiální distribuci a zpětný výkup jízdenek. Svědek se dále vyjádřil k řadě trestních oznámení, která na něj byla poté podána.

242. První provizní faktura z Neographu na Panenské ostrovy, v níž se jednalo o onu provizi 17 haléřů, se objevila až na jaře 2009. Od té doby se začaly provizní faktury objevovat pravidelně. Smlouva na vyplácení provize se v Neographu objevila až někdy v polovině roku 2009, tedy rok a půl po podpisu smlouvy s DPP. Když se svědek seznámil s jejím obsahem, zjistil, že smlouva byla datovaná o půl roku dříve než smlouva s DPP, obsahovala stejné věty, stejné formulace jako smlouva s DPP. Tyto provizní faktury fakturovala Neographu společnost Cokeville Assets.
243. Dále svědek podrobně popsal okolnosti své spolupráce s policií, zejm. s ÚOKFK.
244. Svědek se dále vyjádřil k okolnostem vypovězení smlouvy mezi DPP a Neographem, které se odehrálo na základě osobního setkání jeho otce, tedy JUDr. Sitty s pražským primátorem Svobodou, a následujícímu násilnému převzetí společnosti Neograph provedenému Ing. Janků a advokát z advokátní kanceláře Šachta & Partners.
245. K dotazu předsedy senátu se svědek vyjádřil k osobám jednotlivých obžalovaných a okolnostem, z nichž mu jsou případně známy.
246. Na objasněnou pozici Ing. Janků ve společnosti Neograph v době jednání s DPP svědek uvedl, že Ing. Janků byl v podstatě po celou dobu od svého nástupu do společnosti Neograph 50% akcionářem, předsedou představenstva a současně finančním ředitelem. Zakázka s DPP byla jedinou zakázkou, kterou kdy Ing. Janků pro společnost získal.
247. Společnost Neograph neměla prověrku NBÚ, tuto prověrku měl přímo svědek osobně. V rámci zakázky pro DPP byly v režimu utajovaných informace o ochranných prvcích jízdních dokladů. Za tímto účelem existovaly také dvě identické specifikace, veřejná a neveřejná, které se mezi sebou lišily pouze tím, že v jedné z nich byl obsažen také onen jeden utajovaný ochranný prvek. Měla to být jakási záchranná brzda na straně výrobce pro případ, že by se objevily padělky. Jízdní doklad měl tři skupiny ochranných prvků. Jednak nějaké základní, viditelné na první pohled, dále pak jakousi „střední třídu“ a poslední skupinou byly ochranné prvky nejvyššího stupně ochrany, lidskému oku neviditelné. Informací o tomto prvku disponoval svědek, dále pak nejbližší okruh osob z výroby, výrobní ředitel, hlavní technolog, snad i laboratoř. Zda touto informací disponoval také DPP, si svědek nebyl jist. Určitě s ní však disponoval obžalovaný Ing. Janků, ač sám prověrku NBÚ neměl. Zda touto informací disponovala STC, svědkovi nebylo známo, uvedl však, že o ní měl pravděpodobně povědomí i znalec Musil.
248. Ke způsobu výběru společnosti Neograph za dodavatele pro DPP svědek sdělil, že se počátkem roku 2007 uskutečnila prezentace Neographu v DPP s Ing. Štikou. Po technické stránce byla zakázka realizována v režimu JŘBU na základě přímého zadání, které bylo odůvodněno právě existencí utajovaného ochranného prvku. V obdobném režimu, tj. JŘBU, již dříve získala společnost Neograph zakázky od STC na kolky na alkohol. I v tomto případě byl zvolený režim odůvodněn existencí utajovaných ochranných prvků.
249. Dne 23. 1. 2019 byla u hlavního líčení slyšena svědkyně **Ing. Pavla Hošková, rozená Bohunová**, která pracovala ve společnosti Wero Group, s.r.o. na pozici projektové manažerky a

účastnila se výběrového řízení pro DPP na tzv. elektronickou jízdenku. Ve vztahu ke všem řízením DPP byl obdobný postup, tedy společnosti Wero Group byla zaslána zakázka s nabídkou její administrace. V případě, že společnost tuto nabídku přijala, došlo k podpisu mandátní smlouvy a předání podkladů k přípravě zadávací dokumentace. Osoby, které byly přizvány jako specialisté nebo odborníci na hodnocení, byly přidělovány přímo DPP. Poté, co komise vybrala vítěze, bylo připraveno rozhodnutí o výběru, které se předkládalo jako návrh na schválení opět DPP. Podpis smlouvy a následná realizace již společnosti Wero Group již nijak netýkala. Svědkyně se dále vyjádřila k osobám jednotlivých obžalovaných a okolnostem, z nichž jsou jí některé z těchto osob případně známy. S obžalovaným Petanou se svědkyně setkávala na komisích. Na konkrétní řízení ve vztahu k realizaci elektronické jízdenky si svědkyně nevzpomněla.

250. Následně byl procesním postupem dle § 211 odst. 3 tr. řádu čten protokol o výsledku svědkyně **Ing. Pavly Hoškové, rozené Bohunové** (sv. 16, č.l. 2614 – 2619 trestního spisu), která v přípravném řízení uvedla, že pracovala ve společnosti Wero Group a v roce 2008 měla na starosti zakázku pro DPP na základě řádné objednávky, ve věci tzv. elektronické jízdenky. Podklady pro zpracování dostala od svého nadřízeného Mgr. Reichelta a následně na základě podkladů, které od jmenovaného dostala, společně s JUDr. Bělíčkem zpracovala návrh zadávací dokumentace, a to výzvu a první svazek. Technickou část zadávací dokumentace dostal Mgr. Reichelt od DPP, ale od koho, to svědkyně neví. Jednalo se o audit společnosti Deloitte. Na základě tohoto auditu byla zpracována dokumentace v jednacím řízení bez uveřejnění. Součástí dokumentace byla i smlouva o dílo. Tato dokumentace byla následně na základě pokynu jejího nadřízeného zaslána na DPP a tato se vrátila s úpravami, přičemž byla vyjmuta i smlouva o dílo a byla nahrazena obchodními podmínkami, které stanovil zadavatel, tj. DPP. Po zapracování připomínek byla dokumentace zaslána k odsouhlasení zadavateli a následně bylo vypsáno výběrové řízení a oslovena jediná společnost, a to spol. Crowsnest. Tato společnost ve stanoveném termínu zaslala nabídku. Tuto poté otevírala stanovená komise a poté probíhala jednání, v rámci nichž se posuzovala výhodnost nabídkové ceny a přiloženého plnění. Komise následně zadavateli doporučila tuto nabídku přijmout a následně zadavatel oznámil společnosti, že s touto společností, tj. Crowsnest, uzavřel smlouvu. Po zpracování potřebných dokumentů tímto na této zakázce spolupráce s DPP skončila. Po předložení svazku k uvedené zakázce svědkyně uvedla, že zpracovávala úvodní výzvu a svazek 1. Svazek 2 a 3 k původním písemnostem připojil zadavatel, tj. DPP. Svazek mimo jiné obsahuje seznam přijatých a doručených nabídek, protokol o otevírání nabídek, protokol o prvním a druhém jednání komise, včetně doporučení k podpisu smlouvy. Svazek dále obsahuje návrh na uveřejnění výsledků, v němž je uvedeno, že dne 31. 7. 2008 uzavřel DPP smlouvu se společností Crowsnest. K následným dotazům jmenovaná uvedla, že se zástupci DPP osobně nejednala, ale její nadřízení - Mgr. Reichelt a tedy neví, kdo za DPP s jejich společností jednal, kdo předával podklady a podobně. Komisi si stanovil zadavatel a k otvírání nabídek došlo na DPP, včetně jednání komise. Co si vzpomíná, sama v tomto směru s Ing. Dvořákem a Ing. Štikou nejednala. K této své výpovědi svědkyně uvedla, že si zakázku při čtení protokolu vybavila.
251. Dne 23. 1. 2019 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Martin Cechl**, který je zakladatelem společnosti Direct PAY a původcem patentu transakce z mobilního telefonu. Ke vztahu společnosti Direct PAY a společnosti Crowsnest, případně DPP svědek sdělil, že jediné, co si

vybavuje, je podpis licenční smlouvy. Obchodní jednání jako taková však neměl na starosti, vykonávali je najatí manažeři. Se společností Kyrenia měli pravděpodobně také podepsanu licenční smlouvu. Svědek se podrobněji vyjádřil ke vzniku a vývoji možností mobilních plateb realizovaných přes aplikaci, jakož i plateb prostřednictvím SMS. Byl prvním člověkem na světě, který tuto realizaci plateb definoval. K žádosti státního zástupce se svědek postupně vyjádřil k předkládaným listinám. K okolnostem a podrobnostem uzavírání jakýchkoli smluv si svědek nic nevybavil. K otázce porovnání výhodnosti mobilní peněženky a platby prostřednictvím SMS svědek uvedl, že pro prodávajícího je výnosnější elektronická peněženka. Při snížení tarifů za premium SMS ze strany operátorů by byla výnosnost srovnatelná.

252. Dne 23. 1. 2019 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Milan Jelínek**, který byl v předmětné době generálním ředitelem a předsedou představenstva společnosti Erika. Společnost Erika investovala značný objem finančních prostředků do vývoje software i hardware pro objednávání SMS jízdenek v MHD. Svědek si již nevybavil, ve kterém roce jej navštívil pan Vilímc ze společnosti Crowsnest s tím, že byl pověřen DPP, aby rozjel projekt SMS jízdenek, na který už má s DPP uzavřenou smlouvu. Potřeboval technické zázemí, které mohla nabídnout právě Erika. Smlouva měla být uzavřena mezi společností Crowsnest a Erikou, avšak finanční nároky vyjádřené společností Crowsnest byly neakceptovatelné a jednání se protahovala. Posléze již byl na realizaci projektu SMS jízdenek velký tlak, neboť DPP chtěl projekt spustit symbolicky ke svému výročí. Než došlo k dohodě, pan Vilímc náhle zemřel. Dohoda následně proběhla s nástupci společnosti Crowsnest a byla podepsána smlouva. Technické oddělení Eriky, zejm. Ing. Koloušek, bylo v pravidelném kontaktu s lidmi z DPP, kteří měli prodej SMS jízdenek na starosti. Svědek sám s nikým z DPP v této věci nejednal ani nikoho z DPP neznal. Z obžalovaných mu byl znám pouze Ing. Dvořák, a to z běžného společenského styku. Čím se společnost Crowsnest zabývala, svědkovi nebylo známo, nijak se v této společnosti neangážoval. Společnost Erika při realizaci projektu pro DPP nevyužívala žádnou licenci. Společnost Kyrenia mu není známa.
253. Dne 23. 1. 2019 byla u hlavního líčení slyšena svědkyně **Mgr. Jana Jež**, která od roku 2008 působila ve společnosti Crowsnest. Nejprve jako projektová manažerka, později jako předsedkyně představenstva. V době, kdy do společnosti Crowsnest nastoupila, byla již smlouva s DPP uzavřena. Společnost Crowsnest pro DPP zajišťovala službu elektronické jízdenky, tzn. SMS jízdenky a mobilní peněženky. S Ing. Dvořákem se setkala při podpisu dodatků k původní smlouvě s DPP. U těchto jednání býval z DPP dále přítomen Ing. Štika, ze společnosti Erika pak pan Koloušek. Uzavírané dodatky se vesměs týkaly snížení provize ze SMS jízdenky nebo mobilní peněženky. Společnost Crowsnest spolupracovala se společností Erika, se kterou posléze i fúzovala, přičemž to byla právě společnost Erika, kdo měl uzavřené smlouvy se všemi mobilními operátory. Existovala dohoda, že pokud jim operátoři vyjdou vstříc a zlevní služby, promítne se dále sleva do vztahu s DPP, nejen s Prahou, ale i s ostatními dopravci. Vztah mezi společnostmi Crowsnest a Erika popsala svědkyně tak, že společnost Erika byla agregátorem, který měl smlouvu se všemi mobilními operátory a technicky podporovala prémiové SMS. Crowsnest byla obchodním partnerem. Kolem roku 2011 nebo 2012 byla provedena fúze obou společností, po které zůstala zachována pouze Erika. Důvodem k fúzi bylo majetkové propojení obou společností, odstranění nejasností na straně zákazníků a využití renomé společnosti Erika, která byla známější a na trhu se pohybovala již od roku 1995. Poskytované služby fungovaly

v praxi velmi dobře, SMS jízdenka lépe než m-peněženka, protože byla lépe promována. Produkty m-peněženky a SMS jízdenky byly nabízeny společně. Svědkyně nevěděla, zda bylo technicky možné dodávat oba produkty odděleně. V rámci back office byl systém společný. Společnost Crowsnest měla ještě z doby, než svědkyně do společnosti nastoupila, uzavřenu licenční nebo podlicenční smlouvu s rakouskou společností Kyrenia. Následně byl smluvní vztah navázán přímo se společností Direct PAY, která byla majitelem a původcem patentu. Svědkyně se dále vyjádřila k jednotlivým dílčím listinám předloženým státním zástupcem.

254. Dne 23. 1. 2019 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Ing. Jan Koloušek**, který měl v roce 2008 ve společnosti Erika na starosti technické záležitosti, specializuje se na IT. V rámci projektu Premium SMS a SMS jízdenky měl na starosti provozně technické záležitosti, tzn. komunikaci, softwarový vývoj, hodnocení, dohled a veškeré bezpečnostní otázky tohoto systému. Působil také ve společnosti Crowsnest, a to od roku 2009 nebo 2010 na pozici technického ředitele. V rámci smluvních vztahů jednal až později z pozice člena představenstva, kdy podepisoval některé smlouvy. Z osob obžalovaných je mu znám Ing. Štika jakožto bývalý ekonomický ředitel DPP. Jednali spolu stran technických záležitostí, když byl obžalovaný ve funkci. S obžalovaným Rozehnalem se setkal v rámci společnosti Erika. Společnosti Erika a Crowsnest měly mezi sebou uzavřenu licenční smlouvu. Podstatou smluvního vztahu byla agregace ze společnosti Erika, tzn. poskytování konektivity mobilním operátorům. Dále existovala licenční smlouva na SMS jízdenky. Vlastníkem licencovaného patentu byla společnost Direct PAY. Mezi společnostmi Direct PAY a společností Crowsnest byla uzavřena licenční smlouva. Svědek dále objasnil fungování elektronické jízdenky a m-peněženky. Produkt m-peněženky dodávala DPP společnost Crowsnest, která využívala licenci k patentu společnosti Direct PAY. Společnost Kyrenia uvedl svědek jako dalšího poskytovatele licence. Vztah společnosti Kyrenia ke společnosti Direct PAY jakožto ke vlastníkovému patentu, nebyl svědkovi znám. Licenční vztahy mezi společností Kyrenia a Crowsnest však existovaly. V rámci elektronické jízdenky poskytovala DPP servis společnost Crowsnest, z něž značnou část poskytovala také společnost Erika. Společnost Erika poskytovala servisní služby také k mobilní peněženke.
255. Dne 23. 1. 2019 byla u hlavního líčení slyšena svědkyně **Kateřina Poláková**, která od října 2007 do prosince 2009 pracovala v DPP na pozici referenta v oboru marketingu. Do projektu SMS jízdenky byla zapojena v jakési výkonné roli, v níž se účastnila meetingů a připravovala marketingové materiály a podklady pro tiskového mluvčího pro externí komunikaci. Z osob obžalovaných jsou jí známi pouze Ing. Dvořák, Ing. Petana a Ing. Štika z titulu vlastních funkcí zastávaných v DPP. Obdobně pak ve vztahu k obžalovanému Stubleymu. O výběrových řízeních ve vztahu k produktům SMS jízdenky a m-peněženky nebylo svědkyni nic známo. Realizace projektu SMS jízdenky a m-peněženky byla dle svědkyně reakce na reálnou poptávku ze strany zákazníků DPP a dále odraz snahy DPP vyrovnat se s množstvím neplatičů, s nímž chtěl DPP bojovat právě zvýšením dostupnosti jednorázových jízdenek.
256. Dne 24. 1. 2019 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Jiří Kopecký**, který byl jednatelem a společníkem ve společnosti ka.soft group, s.r.o. U SMS jízdenky byli technickým zajišťovatelem a dodavatelem technického řešení, které bylo použito v letech 2007 – 2008. Kontaktovala je společnost Erika, s níž mají dlouhodobý smluvní vztah k zajišťování jejich IT. Byli osloveni s požadavkem na vytvoření technického řešení SMS jízdenky a její provoz v Praze. Na základě

jimi vypracovaného technického řešení byl v průběhu listopadu 2007 spuštěn pilotní projekt, který byl v provozu až do září 2008, kdy byl následně nahrazen jiným řešením dodávaným společností Crowsnest. S technickým řešením SMS jízdenky zažádali o patentovou ochranu, avšak patentový úřad patent neudělil, v roce 2010 byla jejich žádost zamítnuta s odůvodněním absence prvků inovátorství. Jediný kontakt s DPP v rámci projektu SMS jízdenky byl kontaktem z pohledu technického řešení. O ukončení jejich účasti v projektu SMS jízdenky se dozvěděli tak, že v roce 2008 jim byl odepřen přístup ke všem systémům a ze společnosti Erika byli v podstatě vyhozeni. Smluvní vztah mezi společností ka.soft group, s.r.o. a Erika byl po roce 2008 předmětem sporu. Bylo mu známo, že byla oslovena společnost Direct PAY jakožto dodavatel SMS jízdenky, a že poskytovala i produkt m-peněženka, který měla patentově chráněn, tento produkt měl být použit i v Praze. Ukončení odběru jejich služeb ze strany společnosti Erika svědek přičítá tomu, že jednání mezi společností Crowsnest a ka.soft group, s.r.o. o koupi podílu ve společnosti ka.soft dopadla negativně. Odmítli nabídku společnosti Crowsnest na odkoupení alespoň 50% podílu ve společnosti a od této doby se vztahy diametrálně změnily. Svědek se dále blíže vyjádřil k řešení, které má patentově chráněno společnost Direct PAY. Dále uvedl, že společnost ka.soft group, s.r.o. by v daném období byla schopna poskytnout i produkt m-peněženka, v závislosti na rychlosti vývoje programování systému v horizontu 3 – 12 měsíců.

257. Dne 8. 2. 2019 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Jan Svoboda**, který v letech 2008 – 2010 působil v DPP na pozici vedoucího odboru pro komunikaci a marketing. K obchodnímu vztahu mezi DPP a společností Crowsnest, resp. k projektu elektronické jízdenky svědek podrobně shrnul vývoj obchodního vztahu. Tento projekt začal DPP řešit krátce poté, co nastoupil obžalovaný Ing. Dvořák. Nejprve došlo k vypracování úvodní studie, na jejímž podkladě vznikla rámcová představa o projektu samotném. Model Premium SMS tak, jak byl do té doby komerčně znám, tzv. v podobě zaslání hlasovacích SMS, byl nedostačující z pohledu kontroly DPP. Společností, které nabízely Premium SMS agregovaně, bylo více. V daném případě se jednalo o novou službu a její masová část závisela právě na tom, že někdo vyvine systém pro kontrolu. DPP v dané době komunikoval se společností Erika, která posléze přivedla partnera Crowsnest. DPP je vnímal ve vztahu k sobě jako jednoho smluvního partnera. Důvodem, proč nebyla přímo společnost Erika, byl de facto mediální obraz společnosti Erika, která byla známá jako společnost věnující se primárně erotickým službám ve smyslu nabízení SMS. Proto byla jako smluvní partner prezentována společnost Crowsnest, která bude službu realizovat pro municipality. Svědek následně podrobně popsal proces vyjednávání. Společnost Erika dělala část Premium SMS a měla svoje subdodavatele na softwarové nadstavby, tzn. kontroly v metru atd. Objevila se také společnost ka.soft, jakožto společnost, která měla licenci, spolupracovala se společností Crowsnest nebo s Erikou. Po nějaké době však došlo k výměně technologie za jinou technologii, kterou následně zajišťovala společnost Direct PAY, která začala spolupracovat. Po ukončení pilotního projektu bylo zřejmé, že tato služba je mnohonásobně úspěšnější a více poptávaná, než se očekávalo. DPP následně řešil, zda to bude pouze o SMS nebo i o jiných kanálech, neboť SMS nejsou úplně levným zdrojem. Jedná se o službu, která je kvůli mobilním operátorům zatížena velkou provizí. Díky tlaku DPP se provizi dařilo snižovat až na únosnou mez. DPP tuto službu zavedl bez přírážky, tzn. cena pro cestujícího byla stejná, a náklad nesl DPP, o to více tak musel být vyvíjen tlak na to, aby byla

služba co nejlevnější. Bylo zřejmé, že konečná cena SMS v důsledku toho, že je to řetězec subdodavatelů ve smyslu agregátor a mobilní operátor zatížený nějakými náklady, nebude nikdy na úrovni 3 – 4 %. Následně bylo zadáno vypracování analýzy společnosti Deloitte. Zadání bylo vícekanálová multikarta s cílem snížení marže a udržení kvality služeb. DPP se rozhodl jít cestou větší zakázky, která je komplexnější a nebude členěna na dílčí kusy. Toto členění by nebylo logické vzhledem k tomu, že bylo třeba, aby měl cestující možnost se z jednoho zařízení rozhodnout, zda bude platit formou mobilní peněženky, SMS nebo jinou formou. Krom toho SMS neumožňovaly platby vyšší než 50 Kč a nebylo možné, aby SMS jízdenku využívali turisté s nikoliv českými telefonními čísly. Pro tyto účely byla řešením právě m-peněženka. Z analýzy vypracované společností Deloitte vyplynulo, že jediný dodavatel, kterého mohou oslovit, je společnost Crowsnest. Následně šlo vše klasickým procesem v rámci standardních postupů DPP, tzn. společnost, která externě zabezpečila výběrové řízení jako takové, nominovala komisi, která jednala bez vnějších vlivů managementu DPP. Poté, co byl v několika kolovém jednání komise vybrán vhodný adept, byl realizován podpis obchodní smlouvy. Projekt jako takový byl úspěšný a tyto produkty se používají dodnes.

258. K dotazu se svědek dále stručně vyjádřil k tomu, co je mu známo o smluvním vztahu mezi DPP a společností Cross Point. Bylo mu známo, že existoval velký tlak na zabezpečení vyšší kvality služeb ve smyslu jazykových požadavků na prodejce, otvírací doby prodejních míst. O výběrovém řízení jako takovém mu nebylo nic známo. Ke smluvnímu vztahu mezi DPP a společností Neograph, resp. výběrovému řízení, které uzavření tohoto vztahu předcházelo, svědek neměl žádné informace.
259. Dne 4. 3. 2019 byla u hlavního líčení slyšena svědkyně **Ing. Jana Benzinová**, která je od roku 2002 zaměstnána v DPP, a to nejprve na pozici referentky, přibližně od roku 2005 do roku 2012 /2013 na pozici asistentky ekonomického ředitele. Později přestoupila do odboru právního, kde pracuje doposud. V průběhu jejího působení se na pozici ekonomického ředitele DPP vystřídalo hned několik osob, včetně obžalovaného Štíky. O smluvním vztahu s předchozím dodavatelem služby prodeje jízdních dokladů nebylo svědkyni nic známo. Obdobně pak k přípravě, realizaci a trvání smluvního vztahu se společností Cross Point, jakož i se společností Crowsnest, resp. Erika. Pokud bylo její jméno zmiňováno v souvislosti s přípravou podkladů k těmto smluvním vztahům, jednalo se pouze o administrativní činnost. Svědkyně se dále vyjádřila k osobě obžalovaného Štíky jakožto svého nadřízeného. Zhodnotila jej jako odborníka a zkušeného ekonoma se vstřícným přístupem k podřízeným zaměstnancům. Z osob obžalovaných byly svědkyni známy pouze osoby pracovně zařazené v DPP či spolupracující s DPP, mimo tyto osoby pak svědkyně znala obžalovaného Janků jako jednoho ze zástupců společnosti Neograph, s nímž bylo jednáno v souvislosti s dodávkami jízdenek. Mimo Ing. Janků bylo za společnost Neograph jednáno také s Ing. Sittou. K bližším okolnostem zadávání veřejných zakázek svědkyně uvedla jako odpovědnou osobu Ing. Oumrta, který byl vedoucím jednotky zásobování, pod kterou veřejné zakázky v rámci DPP organizačně spadaly. K jednotlivým listinám předkládaným státním zástupcem si svědkyně téměř nic bližšího nevybavila.
260. Dne 6. 3. 2019 byla u hlavního líčení slyšena svědkyně **Ing. Pavla Maříková**, která od roku 1978 do roku 2015 zastávala různé pracovní pozice v DPP. Pracovala především v metodice

účetnictví a na pozici vedoucího odboru účetnictví, daně a financování. O přípravě smluvních vztahů mezi DPP a společností Cross Point, Neograph ani Crowsnest, jakož ani o okolnostech jejich realizace nebylo svědkyni nic známo. Podle těchto smluv pouze účtovali a zajišťovali oběh dokladů, aby měli dostatek podkladů pro účtování. Z osob obžalovaných jsou jí známy pouze osoby, které byly zařazeny k výkonu práce, resp. vykonávaly funkce v DPP. V souvislosti s jednáním o dokladech společnosti Cross Point jí byla známa také osoba obžalovaného JUDr. Švarce. Svědkyně se dále k dotazům státního zástupce vyjádřila k předkládaným listinám, a to zejména emailové komunikaci.

261. Dne 18. 3. 2019 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Ing. Jiří Husák**, který byl od ledna 2012 do září 2013 zapsán v obchodním rejstříku jako jednatel obchodní společnosti DIRECT pay, s.r.o. U hlavního líčení však svůj tehdejší vztah ke společnosti DIRECT pay nedokázal objasnit a uvedl pouze, že už pořádně neví, a že byl ve společnosti pouze kvůli podpisům. Nabídku stát se jednatelem této společnosti dostal od svého bývalého spolužáka z vysoké školy, Jana Kolouška. Jeho činnost spočívala pouze v tom, že občas dostal k podpisu nějaké listiny, které mu poslala asistentka kurýrem. Pobíral odměnu ve výši 3 000 Kč měsíčně. Nevzpomínal si, že by za společnost vystupoval jako jednatel ve smluvních vztazích, případně se podílel na jejich přípravě a realizaci. Nikdo z obžalovaných mu není znám. Byla mu však známa společnost Crowsnest, za niž podepisoval nějaké dokumenty, nevybavil si však, o jaké dokumenty se jednalo. O smluvním vztahu mezi společností Crowsnest a DPP týkajícím se elektronické jízdenky nebo SMS jízdenky mu nebylo nic známo. Stejně tak mu nebyl znám ani projekt m-peněženky. Ve své praxi se vývojem softwarové aplikace nikdy nezabýval.
262. Dne 24. 1. 2019 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Ing. Ondřej Beneš**, který v roce 2008 nastoupil na pozici finančního analytika ve společnosti Peskim. Náplní jeho práce bylo sledování zůstatků na zahraničních účtech přibližně dvou desítek společností. Do internetového bankovníctví se přihlašoval prostřednictvím tokenů, přístup byl pasivní, mohl tedy pouze sledovat stavy účtů. Vyhotovoval přehledy zůstatků vždy k aktuálnímu dni do excelové tabulky a tyto výstupy reportoval svým nadřízeným Davidu Michalovi a Karolíně Babákové. Z jakého důvodu byly tyto přehledy vedeny, svědkovi nebylo známo. Ze sledovaných společností si vybavil společnost Washington Inertrade a Cokeville, z níž si pamatuje jednatele JUDr. Kmetě. Na základě takto vyhotovených reportů dostával zadání k přesunům peněžních prostředků, k nimž sestavoval průvodní formu prostřednictvím formulářů ze stránek jednotlivých bank. K takto vyplněnému formuláři se přikládala faktura nebo smlouva a po podpisu se vše odeslalo bance. Smlouvy byly většinou zprostředkovatelské. Tyto dokumenty podepisoval v 90 % případů David Michal. K některým účtům měla podpisové právo také Karolina Babáková. V dubnu 2009 ze společnosti Peskim na vlastní žádost odešel. Svou agendu předával Ing. Kubiskovi. Svědek se dále vyjádřil k okolnostem, z nichž mu jsou případně známi jednotliví obžalovaní.
263. Svědek se dále vyjádřil k pojmu tzv. „bublin“. Jednalo se o dokument mapující případné provázání jednotlivých společností, zejména těch, jejichž účty byly sledovány. Svědek se dále k dotazům vyjádřil k dílčím skutečnostem týkajícím se jednotlivých účtů, jejich případných vlastníků, zahraničních společností, jimž účty patřily, a osobám, jejichž jména se objevovala na

fakturách. O tom, že by za doby svědkova působení ve společnosti Peskim existoval nějaký „tajný počítač“, svědkovi nebylo nic známo.

264. Dne 18. 1. 2019 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Martin Fišer**, který byl zaměstnancem společnosti Peskim s.r.o. Tam byl přijat na základě výběrového řízení v roce 2010, přičemž v zaměstnání setrval čtyři nebo pět měsíců. Je vysokoškolsky vzdělán v technickém oboru. Náplní jeho práce bylo počítání a vedení tabulek v programu MS Excel, ze kterých vycházela čísla představující peněžní hodnoty, které měly být následně Jaroslavem Kubiskou přesouvány na další účty. Z osob obžalovaných jsou svědkovi známi právě Mgr. David Michal, Mgr. Marek Stubley, Mgr. Karolína Babáková, Petr Michal, Jana Šádková a Ing. Jaroslav Kubiska, a to právě v souvislosti s jeho zaměstnáním, kde na jednom místě vykonávala svoji činnost jak AK Šachta & Partners, tak společnost Peskim, které byly i personálně propojeny. Svědek vypověděl, že jej po nástupu do práce šokovalo, co je vlastně její náplní, jaký je důvod pro převody peněz, proč se tak děje prostřednictvím několika dalších zahraničních společností, proč mají společnosti složitou vlastnickou strukturu. Tehdy byly na tzv. „tajném počítači“ uloženy tzv. „bublíny“, kde byla graficky znázorněna vlastnická struktura jednotlivých společností. Svědek byl šokován, že se s tímto nedělají žádné tajnosti. Takto se hovořilo například o tom, že se převádějí peníze pro Ivo Rittiga, o pozadí tabulek, o tom, že se uzavírají smlouvy o půjčkách pouze za tím účelem, aby byly banky ochotny převést peníze, o tom, proč se zakládají další společnosti v Panamě, proč se obchoduje se společností v Hongkongu. O celkové náplni práce, o pozadí toho, co stojí za převody peněz, se běžně hovořilo. Toto slyšel svědek od svých kolegů Petra Eliáše a Jaroslava Kubisky. Vedení společnosti to neříkalo otevřeně, pouze v rovině náznaků. Svědek dále zmínil poplatek, který měl být přeposílán prostřednictvím společnosti Cokeville Assets a několik dalších společností na účet Ivo Rittiga, a který měl být jakýmsi protiplněním za to, že společnost Neograph dostala zakázku na dodávky jízdních dokladů do DPP. Co přesně bylo podkladem pro výpočty, které svědek prováděl, nedokázal říci. Někjaké informace mu dával Petr Michal, případně byly z nějakých sjetin papírů. Většinou to bylo na základě toho, co mu řekl Petr Eliáš. Informace dostávali zejména ústně. Pokyny mu měl vydávat Petr Michal a Jana Šádková. Zda viděl nějakou fakturu týkající se plnění mezi společnostmi Neograph a DPP, si svědek nebyl jist. Výstupy svědkovy práce se zadávaly do „tajného počítače“ a na jejich základě nejprve Jaroslav Kubiska, poté Petr Eliáš posílali peníze. Svědek měl na starosti také agendu, v jejímž rámci dělal týdenní přehledy účtů, které vedla AK Šachta & Partners, bylo tam hodně kyperských bank, UBS, Panama, Hongkong. Jednalo se asi o 40 – 50 účtů, z nichž měl svědek dvakrát týdně zpracovávat zůstatky. Z těchto informací následně vyplývalo, zda transakce proběhly požadovaným způsobem. Na kontrole zůstatků nebylo nic nelegálního, nicméně celou práci považoval svědek za účelovou. K dotazu obhájce, zda si je svědek jist, že viděl Janu Šádkovou podepisovat jeden dokument smyšleným jménem, svědek uvedl, že ano, myslí si, že ji viděl. Ohradil se, proč by měl lhát, Janu Šádkovou měl vždycky rád a mrzí jej, že jí dělá problémy.
265. Dne 24. 1. 2019 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Ing. Petr Eliáš**, který pracoval ve společnosti Peskim jako finanční specialista. Velkou částí náplně jeho práce byla tvorba tabulek, v nichž byly zaznamenávány finanční toky mezi účty, které byly spravovány společností. Druhou částí práce bylo v rámci těchto finančních toků zaznamenávat do dalších tabulek, kterých projektů se jednotlivé transferované částky týkaly. Svědek měl na starosti částečně také

tzv. nemovitostní projekt, v jehož rámci se kupovaly nemovitosti buď přímo klientům, nebo lidem z kanceláře. Působení ve společnosti Peskim ukončil z vlastní vůle, neboť měl podezření, že v ní dochází k činnostem, které nejsou zcela v souladu s českým právem. K tomuto závěru dospěl právě kvůli četnému přesouvání peněžních prostředků přes řadu společností. Domníval se, že jsou tímto způsobem odváděny peníze ze státních podniků, byť se tyto operace označovaly jako daňová optimalizace. Jeho přímým nadřízeným byl Petr Michal. Na tvorbě smluvní dokumentace ani vystavování faktur se nepodílel. Podklady k peněžním transferům získával od Petra Michala nebo Jany Šádkové. Jednodušší transfery byly realizovány v rámci internetového bankovníctví přes ověřovací kódy, jindy byla nutná telefonická komunikace s bankéři z ciziny a zaslání naskenovaných smluv, na jejichž podkladech byl transfer realizován. Zčásti se jednalo o smlouvy o půjčce. Přístupy k jednotlivým účtům byly vedeny v excelové tabulce, k několika účtům měli tokeny.

266. Obžalovaného Ing. Dvořáka zná jako klienta advokátní kanceláře Šachta & Partners a bývalého ředitele DPP. Obžalovaný JUDr. Kmet' byl klientem a osobou spolupracující s advokátní kanceláří. Klientem advokátní kanceláře byl i Ivo Rittig a JUDr. Rozehnal. Davida Michala, Marka Stublejho a Karolínu Babákovou zná svědek v rámci jejich pozic v advokátní kanceláři, Petr Michal byl svědkovým přímým nadřízeným ve společnosti Peskim, z níž je mu známa také Jana Šádková a Jaroslav Kubiska. Dále se svědek vyjádřil ke složení tzv. zahraničního týmu. K pojmu „tajného počítače“ svědek uvedl, že se jednalo o velký počítač, do kterého byly přepisovány zjištěné aktuální stavy účtů. Byl vždy přinesen a odnesen ad hoc k jednotlivým zápisům.
267. Zahraniční společnosti sídlily na Kypru, v Panamě, v Delaware. Z konkrétních společností svědek uvedl Mavex Unitex a Certonia. Razítka zahraničních společností byla fyzicky ve společnosti Peskim. Svědek se dále vyjádřil k systému tzv. „bublin“, které znázorňovaly strukturu společností a jejich vlastníků, a v nichž se objevovala jména Überall, Dvořák, Rittig, Babáková a David Michal. Jako benefiční vlastníci byly označeny osoby, které vlastnili předmětné struktury. Skupinu Eurozeta Alseda přiřadil svědek k osobě Ivo Rittiga. Společnosti Gereco, Neograph, Cross Point, Crowsnest, Direct PAY a Kyrenia byly svědkovi známy z jeho pracovní činnosti, z projektových tabulek.
268. Dne 4. 2. 2019 byli u hlavního líčení slyšeni svědci **Daniel Konrád, Magdaléna Mičková a Lenka Nováková**. Všichni jmenovaní byli zaměstnanci společnosti Peskim, přičemž svědek Konrád a svědkyně Mičková byli členy tzv. zahraničního týmu. Svědek Konrád zakládal dle instrukcí zahraniční společnosti, svědkyně Mičková měla na starosti komunikaci se zahraniční klientelou. Svědkyně Nováková pracovala v rámci společnosti Peskim pro obžalovanou Babákovou, a to zejména na projektu Hyperstavebnin, kde zpracovávala finanční analýzy a pomáhala s účetnictvím. Svědek Konrád se spolu se svědkyní Mičkovou vyjádřili zejména ke své náplni práce, k okolnostem, z nichž jsou jim případně známi jednotliví obžalovaní, přičemž v tomto kontextu shodně uváděli obžalované, kteří pracovali ve společnosti Peskim nebo v advokátní kanceláři Šachta & Partners. Všichni zmiňovali propojení společnosti Peskim s advokátní kanceláří, a to přinejmenším v rovině společně sdíleného pracovního prostoru. K činnosti zahraničního týmu svědek Konrád dále uvedl, že v rámci zadání vždy byla sdělena destinace, v níž měla být společnost založena, název zakládané společnosti, instrukce k lustraci

obchodního rejstříku pro účely zjištění případné shody obchodní firmy, a dále údaje o tom, které osoby budou představiteli společnosti. Tyto pokyny vydával David Michal, Karolína Babáková, případně i Petr Michal. Společnosti byly zakládány na Kypru, na Seychelách, v Panamě a Singapuru, přičemž byly zkoumány i další destinace. Zčásti se jednalo o země, s nimiž má Česká republika uzavřeny smlouvy o zamezení dvojího zdanění, avšak nebylo tomu tak u všech zemí. Bližší účel zakládání těchto společností v zahraničí nebyl svědkovi znám. Projekty podléhaly kontrole Petra Michala. Z osob, pro které byly společnosti zakládány, si svědek vybavil obžalovaného Überalla a Kmetě. Svědek se dále vyjádřil k jednotlivým konkrétním společnostem v rovině, zda mu jsou či nejsou známy. Svědkyně Nováková v rámci své výpovědi poukázala zejména na osobní vztahy mezi obžalovaným Kubiskou a obžalovanou Babákovou, přičemž uvedla, že tyto nikdy nebyly pozitivní.

269. Dne 5. 2. 2019 byli u hlavního líčení vyslechnuti svědci **Mgr. Alžběta Schirlová**, **Mgr. Milan Kučera** a **Mgr. Jakub Mečl**, kteří působili v advokátní kanceláři Šachta & Partners. Svědek Kučera je advokátním koncipientem. Svědkyně Schirlová se později stala advokátkou, obdobně svědek Mečl, který byl posléze partnerem advokátní kanceláře. Svědkyně Schirlová a svědek Mečl své působení v advokátní kanceláři z důvodu osobních rozporů ukončili. Ve své výpovědi se vyjádřili k prostorám, v nichž advokátní kancelář sídlila, jakož i k osobám obžalovaných, kteří působili buď jako advokáti v advokátní kanceláři, nebo jako zaměstnanci společnosti Peskim, s níž advokátní kancelář sdílela prostory v Radlické ulici na Praze. K bližším okolnostem smluvních vztahů mezi DPP a společnostmi Cross Point, Neograph a Crowsnest uplatnili povinnost advokátní mlčenlivosti ve smyslu ustanovení § 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů. Obdobně pak ve vztahu ke společnostem a osobám, které byly klienty advokátní kanceláře. Svědek Kučera se dále vyjádřil k vnitřní struktuře advokátní kanceláře, rozdělení agendy na tuzemskou a zahraniční. Svědek Mečl naopak uvedl dělení agendy spíše podle jednotlivých klientů, tedy zpracování celistvé agendy vázící se vždy jmenovitě ke konkrétnímu klientovi. Svědek Mečl dále uvedl okolnosti a pohnutky založení společnosti Peskim jakožto účetní společnosti poskytující kompletní účetní služby klientům advokátní kanceláře.
270. Dne 8. 2. 2019 byla u hlavního líčení slyšena svědkyně **Mgr. Vladimíra Gajdarusová**, která od roku 2007 působilá v advokátní kanceláři Šachta & Partners na pozici advokátní koncipientky, posléze od roku 2009 jako spolupracující advokátka. Spolupráci s advokátní kanceláří ukončila v roce 2012. V rámci své výpovědi se svědkyně vyjádřila k vnitřnímu uspořádání advokátní kanceláře, ke společnosti Peskim jakožto společnosti poskytující účetní služby spolupracující s advokátní kanceláří a k osobám, které jsou jí známy z pracovního poměru. Ke smluvním vztahům mezi společnostmi DPP a Cross Point, DPP a Neograph a DPP a Crowsnest se svědkyně odvolala na povinnost mlčenlivosti. Svědkyně se dále vyjádřila k osobám jednotlivých obžalovaných, z nichž mimo osob, s nimiž se znala z pracovního poměru, uvedla k obžalovaným Janků, Rittigovi, Valtrovi a Überalloví pouze povrchní známost v rámci běžné společenské komunikace. Bližší, přátelský vztah uvedla pouze ve vztahu k obžalované Šádkové. S pojmy zahraniční tým, benefiční vlastník, ani bubliny se nesetkala. Obchodní společnosti jmenované v obžalobě, ani jména osob s nimi případně spjatých, svědkyni nic neřikaly.

271. Dne 8. 2. 2019 byla u hlavního líčení slyšena svědkyně **JUDr. Olga Fojtíková**, která dodnes působí v advokátní kanceláři Šachta & Partners jako řadová advokátka. Svědkyně se vyjádřila ke svému pracovnímu zařazení v rámci kanceláře, jejímu personálnímu obsazení k roku 2009 a následujícím a dále k osobám jednotlivých obžalovaných. Mimo osob obžalovaných, které jsou jí známy z pracovního zařazení v advokátní kanceláři, jí z běžného společenského styku byli známi obžalovaní Janků, Kmeť a Valtr. Dále se svědkyně vyjádřila ke společnosti Peskim jakožto společnosti spolupracující s advokátní kanceláří sídlící na téže adrese. Ve vztahu k pojmům benefiční vlastník, bubliny a struktury se svědkyně odvolala na povinnost mlčenlivosti. Obdobně pak ve vztahu ke společnostem uvedeným v obžalobě a osobám s nimi případně spjatým.
272. Dne 25. 3. 2019 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Mgr. Vít Plichta**, který byl zaměstnancem advokátní kanceláře Šachta & Partners, a to zprvu ještě jako student právnické fakulty, posléze jako advokátní koncipient. Advokátní zkoušky složil a svou činnost v advokátní kanceláři ukončil v roce 2011. Svou koncipientskou praxi vykonával jako člen týmu poskytujícího právní služby DPP. Z osob obžalovaných mu byly známy osoby, které pracovaly, resp. vykonávaly funkci v DPP, dále pak osoby z týmu advokátní kanceláře, případně společnosti Peskim. V posledně jmenované společnosti svědek po určitou dobu působil na pozici jednatele. Mimo tyto osoby byla svědkovi známa ještě osoba Jana Valtra, s nímž se potkával v DPP, avšak charakter činnosti či spolupráce Jana Valtra s DPP mu nebyl znám. O obchodních vztazích mezi společností DPP a společnostmi Cross Point a Neograph je mu známo toliko, že byly uzavřeny. Na přípravě či realizaci těchto smluvních vztahů se však nepodílel. V případě smluvního vztahu DPP se společností Crowsnest připomínkoval návrh smlouvy. Svědek se dále vyjádřil k personálnímu obsazení právního týmu advokátní kanceláře vyčleněného pro poskytování služeb DPP a případné účasti někoho z tohoto týmu na poradách vedení DPP. Zpočátku se právníci účastnili porad vedení pouze na vyžádání, avšak později, kvůli objemu zpracovávané agendy, se stala účast na poradách vedení pravidlem. Těchto se účastnil buď Marek Stublej, případně svědek sám. Svědek se dále vyjádřil ke spolupráci DPP s externími společnostmi zajišťujícími organizaci a administraci veřejných zakázek, přičemž potvrdil spolupráci se společnostmi Veřejné zakázky s.r.o., VeroGroup, Naxos, případně další advokátní kanceláře. K dotazům se svědek vyjádřil k předkládaným listinám.
273. Dne 6. 2. 2019 byl soudem čten **znalecký posudek č. 776-6/14**, jehož originál má k dispozici v příloze č. 17, který podal **Ing. Jan Juráň** jakožto znalec v oboru ekonomika, odvětví řízení a plánování a organizace ekonomiky, odvětví ceny a odhady podniků, odvětví účetní evidence, odvětví ceny a odhady výrobních strojů, zařízení a systémů, obor strojírenství, odvětví všeobecné, specializace výrobní stroje, zařízení a systémy. Znalec byl přibrán opatřením postupem dle § 105 odst. 1 tr. řádu, a to Policií ČR, ÚOKFK, SKPV, odbor výnosů a praní peněz. Znalecký posudek je rozdělen na dvě části, z nichž v první je pozornost zaměřena na řešení otázek souvisejících se společností Neograph, a.s. v souvislosti s tiskem jízdenek a dodávkou jízdních dokladů DPP, zatímco v druhé znalec zkoumal společnost Cross Point s.r.o. v souvislosti s prodejem jízdních dokladů. U hlavního líčení znalec odkázal na svůj znalecký posudek a závěry v něm uvedené, a tento posudek stvrdil jako správný.

274. **Část znaleckého posudku zabývající se společností Neograph:**

275. K otázce fakturované ceny za jednotlivé jízdní doklady od roku 2008 do roku 2012 včetně, za jednotlivé roky uvedeného období, mezi společností Neograph a DPP (ceny za jeden kus konkrétního jízdního dokladu, počet dodaných kusů a celková cena dodaných dokladů za jednotlivé roky) znalec uvedl, že společnost Neograph fakturovala DDPP v roce 2008 celkem 47 050 000 ks různých druhů jízdních dokladů v částce 25 314 500 Kč a za ostatní produkty 217 007 Kč. V roce 2009 celkem za kupóny v počtu 82 280 ks v částce 1 731 171,20 Kč, za jízdenky v celkovém počtu 46 101 500 ks v částce 24 430 900,00 Kč, fakturace ostatních produktů celkem v počtu 6602 ks v částce 2 011 024,00 Kč. V roce 2010 celkem za jízdní doklady v celkovém počtu 48 057 570 ks v celkové částce 68 844 905 Kč. V roce 2011 celkem za jízdní doklady celkem 38 490 450 ks v částce 39 6378 516,78 Kč.
276. Celková cena za všechny jízdní doklady dodané společností Neograph DPP byla v období od roku 2008 do konce roku 2011 v celkové výši 159 999 993,28 Kč za celkem 179 781 800 ks různých jízdních dokladů.
277. Společnost STC společností Neograph fakturovala:
- v roce 2008 za celkem 46 900 024 ks papírových jízdének částku bez DPH 13 524 000 Kč, včetně DPH 16 093 560 Kč, za grafické návrhy kotoučů a jízdének částku 20 000 Kč bez DPH, včetně DPH 23 800 Kč;
 - v roce 2009 za celkem 46 646 500 ks blokové jízdenky, jízdénkové kotouče, kupóny částku 18 745 682,80 Kč bez DPH, včetně DPH 22 307 362,53 Kč;
 - v roce 2010 za celkem 42 048 334 ks blokové jízdenky, jízdénkové kotouče, kupóny, termokotouče částku 22 232 447 Kč bez DPH, včetně DPH 26 678 936,40 Kč;
 - v roce 2011 za celkem 37 927 026 ks blokové jízdenky, kupóny, termokotouče částku 16 509 721,60 Kč bez DPH, včetně DPH 19 811 665,92 Kč;
 - v roce 2012 za celkem 2 200 000 ks náhradní jízdní doklady, jízdenky blokové 836 000,00 Kč bez DPH, včetně DPH 1 003 200,00 Kč.
278. Celková cena za všechny dodané jízdní doklady (173 521 884 ks) ve sledovaném období od 2008 do 2011 (mezi společností Neograph a STC) činila dle znalce 71 011 851,40 Kč bez DPH, včetně DPH 84 891 524,85 Kč.
279. Fakturovaná cena za jednotlivé jízdní doklady podle zakázek v letech 2012, 2013 mezi STC a DPP byla stanovena za celkem 41 540 022 ks různých druhů jízdních dokladů, přičemž bylo fakturováno celkem 22 052 333,80 Kč bez DPH, včetně DPH pak 26 507 489,79 Kč.
280. Fakturovaná částka za jednotlivé roky 2008 – 2012 a za jednotlivé druhy jízdních dokladů za předpokladu, že by tyto dodávala STC za nejvyšší jednotkovou cenu v roce 2012, by byla ve výši 63 258 411,60 Kč. Z porovnání dodávek z Neographu a STC je zřejmé, že náklady podle dokladů za nákup jízdních dokladů za sledované období 2008 – 2011 od společností Neograph byly vyšší nejméně o 96 741 851,68 Kč, než kdyby byl nákup jízdních dokladů realizován přímo od STC.

281. Celková cena za všechny dodané jízdní doklady od STC do DPP ve sledovaném období 2008 – 2013 byla 56 639 473,10 bez DPH v členění:
- 2008 – 2011 množství 719 547 ks v celkové částce 34 587 139,30 Kč bez DPH, včetně DPH pak 41 175 589,86 Kč;
 - 2012 – 2013 množství 41 540 022 ks v částce 22 052 333,80 Kč bez DPH, včetně DPH pak 26 507 489,79 Kč.
282. V rámci následně kladených dotazů obhájců se znalec u hlavního líčení vyjádřil zejm. k pojmu ceny obvyklé, k tomu, proč při výpočtu částky, za kterou by byla STC schopna dodávat DPP jako jediný dodavatel v období od roku 2008 dále, pracoval pouze s cenami z roku 2012, kdy sdělil, že výpočet provedl s takovou cenou, kterou měl v dané době k dispozici. Stran verifikace všech cen jízdních dokladů, neměl podrobnosti, a připustil, že by se dané ceny mohly lišit např. o náklady, které by STC ročně vznikaly. Ačkoliv dále znalec uvedl, že při stanovení ceny obvyklé bude hrát roli také shoda, resp. obdobnost porovnávaných produktů, dodal, že se touto obdobností porovnávaných jízdních dokladů zejm. z hlediska jejich kvality (obzvláště se zohledněním rozdílných kvalitativních vlastností pramenících z použití různých zabezpečovacích prvků) nezabýval. Pro účely takového porovnání by musel mít k dispozici jednoznačné určení toho, které konkrétní zabezpečovací prvky byly na jízdních dokladech provedeny a jaké byly jejich skutečné náklady. Takto podrobné zadání však neměl k dispozici a tedy se touto otázkou nezabýval. Otázkou, zda jsou či nejsou jednotlivé porovnávané jízdní doklady stejné, se znalec nezabýval. Na otázku, proč znalec v rámci hypotetické kalkulace cen za dodávky pro DPP pouze od STC, které by nebyly realizovány prostřednictvím společnosti Neograph, používá cenu 0,241 Kč, ačkoli v rámci předchozích odpovědí dospěl k závěru, že STC v roce 2012 dodávala blokové jízdenky za ceny 0,38 Kč, 0,26 Kč a 0,241 Kč, znalec nedokázal odpovědět. Znalec dále doplnil, že ve svých výpočtech nepočítal s tím, že ve stejném časovém období budou dodávány dva různé typy jízdních dokladů, tedy s tímto faktem ani nijak neoperoval. Znalec se dále k dotazům vyjádřil k použité metodice a odbornosti, v jejímž rámci byl předmětný znalecký posudek zpracován.
283. **Část znaleckého posudku zabývající se společností Cross Point:**
Celkové náklady na prodej jízdních dokladů u prodejce p. Šocha za nájem prodejních prostor, energie, úklid, mzdové náklady, režie, nájem nemovitého majetku a služby spojené s provozem prodejních míst (ostraha, přeprava peněz, apod.) činily v roce 2006 celkem 22 119 694,84 Kč a v roce 2007 celkem 22 250 133,69 Kč.
Relevantní výnosy prodejce jízdních dokladů DPP Ing. Šocha z prodeje jednotlivých dokladů (provize z prodeje kupónů, odměny za služby, pronájem aj.) a případných paušálních úhrad byly za rok 2006 ve výši 28 595 931,12 Kč a za rok 2007 ve výši 23 957 838,96 Kč.
284. Celkové tržby z prodeje jízdních dokladů byly v roce 2006 ve výši 1 684 961 Kč při nákladech vynaložených na prodané zboží ve výši 1 684 710 Kč, obchodní marže činila 251 000 Kč a v roce 2007 ve výši 1 292 463 Kč při nákladech vynaložených na prodané zboží ve výši 1 292 463 Kč.

285. Relevantní výnosy p. Šocha byly realizovány z provizí za prodej kupónů, v roce 2006 tyto výnosy činily podle fakturace 27 501 685,58 Kč a v roce 2007 19 412 069,10 Kč.
286. Tržby za zboží (jízdní doklady apod.) v roce 2006 u prodejce p. Šocha činily 1 684 961 454,32 Kč a v roce 2007 činily 1 292 462 741,18 Kč.
287. Průměrné náklady na prodaný objem dokladů = zprostředkování prodeje / tržby – od cestujících činily v roce 2006 1,7 % a v roce 2007 1,85 %.
288. Znalec v rámci znaleckého posudku dále dospěl k závěru, že z předložených dokladů nebylo možné určit celkové náklady související s prodejem jízdních dokladů u prodejce Cross Point, avšak bylo možné určit z fakturace DPP náklady účtované za pronájem prodejního místa, pronájem telefonních přístrojů, náklady za dodávky energií, služby spojené s distribucí elektrické energie, vodné a stočné, odpady apod. tyto náklady účtované DPP u prodejce Cross Point činily v roce 2008 bez DPH 1 526 735,17 Kč, s DPH pak 1 810 626,30 Kč, v roce 2009 bez DPH 1 526 735,17 Kč, s DPH pak 1 810 626,30 Kč a v roce 2010 2 161 454,86 Kč bez DPH, s DPH pak 2 570 346,35 Kč.
289. Celkový výnos prodejce jízdních dokladů společnosti Cross Point dle předložených písemných podkladů, v období 2008 až 2012 byly bez DPH v roce 2008 ve výši 85 341 073,73 Kč, v roce 2009 ve výši 110 632 689,42 Kč, v roce 2010 ve výši 114 509 540,78 Kč, v roce 2011 ve výši 113 733 762,61 Kč, v roce 2012 ve výši 79 979 444,80 Kč, celkem za období 2008 až 2012 ve výši 504 196 511,33 Kč.
290. Průměrné náklady prodejce Cross Point v roce 2008 – 2012 na prodaný objem dokladů (= zprostředkování prodeje / tržby – od cestujících):

rok	odměny za prodej	prodané jízdní doklady	poměr /%/
2009	110 632 689,42	1 993 256 243	5,550
2010	114 509 540,78	2 022 923 128,80	5,661
2011	113 733 762,61	1 970 363 279,39	5,772
2012	79 979 444,80	1 327 111 980,26	6,027

292. Porovnání výnosů a nákladů Ing. Šocha:
 Relevantní výnosy prodejce jízdních dokladů DPP Ing. Šocha z prodeje jednotlivých dokladů (provize z prodeje kupónů, odměny za služby, pronájem aj.) a případných paušálních úhrad byly za rok 2006 ve výši 28 595 931,12 Kč a za rok 2007 ve výši 23 957 838,96 Kč.
 Celkové tržby z prodeje jízdních dokladů byly v roce 2006 ve výši 1 684 961 Kč při nákladech vynaložených na prodané zboží ve výši 1 684 710 Kč, obchodní marže činila 251 tis. Kč a v roce 2007 ve výši 1 292 463 tis. Kč při nákladech vynaložených na prodané zboží ve výši 1 292 463 tis. Kč, obchodní marže činila 0 tis. Kč.

Relevantní výnosy p. Šocha byly realizovány z provizí za prodej kupónů, v roce 2006 tyto výnosy činily podle fakturace 27 501 685,58 Kč, a v roce 2007 19 412 069,10 Kč.

Celkové náklady na prodej jízdních dokladů u prodejce p. Šocha za nájem prodejních prostor, energie, mzdové náklady, režie, nájem movitého majetku a služby spojené s provozem prodejních míst (ostraha, přeprava peněz apod.) činily v roce 2006 celkem 22 119 694,84 Kč a v roce 2007 celkem 22 250 133,69 Kč. Tržby za zboží (jízdní doklady apod.) v roce 2006 u prodejce p. Šocha činily bez DPH 1 684 961 454,32 Kč a v roce 2007 (od 1. 1. 2007 do 30. 11. 2007) činily 1 292 462 741,18 Kč.

Průměrné náklady v roce 2008 až 2012 na prodaný objem dokladů (= zprostředkování prodeje / tržby – od cestujících):

rok	odměny za prodej	prodané jízdní doklady	poměr /%/
2006	28 528 253,62	1 675 045 152,40	1,703133
2007	23 827 142,16	1 289 626 163,68	1,847601

293. V rámci spontánního vyjádření k této části znaleckého posudku znalec u hlavního líčení odkázal na závěry v posudku uvedené a tyto stvrdil. K dotazům soudu a stran trestního řízení se znalec vyjádřil zejm. ke svému tvrzení týkajícímu se nákladů na prodej jízdních dokladů společnosti Cross Point v období 2008 – 2012, kdy dospěl k závěru, že z předložených dokladů nebylo možné určit celkové náklady související s prodejem jízdních dokladů pro společnost Cross Point. Pro srovnání nákladovosti poskytované služby znalci chyběly údaje týkající se nájmu prostor, dále pak zejména mzdové náklady, případně další náklady související, případný pronájem strojů apod. Znalec tedy nakonec porovnával výše provizí vůči celkovému obratu obou prodejců. Znalec tedy dle svých vlastních slov neporovnával skutečné náklady obou poskytovaných služeb. Znalec dále doplnil, že počet zaměstnanců má samozřejmě vliv na náklady, tedy vzato obecně, více zaměstnanců představuje požadavek na vyšší provize, aby bylo možné činnost jako takovou vůbec „uživit“. Mzdové náklady tedy otázku celkových nákladů společnosti zvyšují. Dále uvedl, že se o to, kolik prodejců zaměstnával p. Šoch, a kolik zaměstnanců zaměstnávala společnost Cross Point, nezajímal nijak speciálně. Skutečnost, že ve znaleckém posudku nejsou promítnuty hospodářské výsledky společnosti Cross Point za období 2008 – 2012, které jsou veřejně dostupné ve sbírce listin v rámci obchodního rejstříku, znalec odůvodnil tím, že v případě společnosti Cross Point nevěděl, jestli se tato společnost zabývala prodejem jízdenek exklusivně nebo se zabývala také další činností. Tyto informace si však znalec ani dotazem u policejního orgánu nepokusil doplnit.

294. Dne 7. 2. 2019 byl soudem čten **znalecký posudek znaleckého ústavu EQUITA Consulting s.r.o. č. R42190/13 – posouzení vybraných ekonomických aspektů smluvního vztahu mezi společnostmi Dopravní podnik hl. m. Prahy, a.s. a Cross Point, s.r.o. založeného smlouvou č. 0000340008 o zajištění prodeje jízdních dokladů** vyhotovený zpracovateli **Ing. Kateřinou Minsterovou a Ing. Romanem Číberou**. Úkolem posudku zadaného objednatel DPP bylo jednak stanovit, zda nabízená cena za služby a dodávky ve stanovených smluvních vztazích odpovídá ceně v místě a čase obvyklé, jakou by mohl dosáhnout subjekt srovnatelného rozměru jako je DPP; a jednak vyhodnotit

cenový rozdíl mezi poskytováním služby ve prospěch DPP ze strany Ing. Šocha a ze strany společnosti Cross Point a indikovat případně vzniklou ekonomickou ztrátu.

K problematice stanovení ceny obvyklé daného předmětu ocenění se zpracovatel vyjádřil v rámci kapitoly 3. 1. 3. 1. znaleckého posudku. V rámci této kapitoly dospěl zpracovatel k závěru, že cenu obvyklou zadaného předmětu plnění není možné stanovit.

Zpracovatel v této souvislosti nabídl jako alternativní možnost stanovení tzv. fair value⁷. Na základě provedených analýz a posouzení však zpracovatel nakonec konstatoval, že na základě podkladů, které měl k dispozici, nebylo možné stanovit ani fair value. Důvodem nemožnosti stanovit fair value byla nutnost provedení komplexního hodnocení změn v poskytovaných službách od roku 2008. Zpracovatel sice v rámci analýzy popsal zvýšení ceny placené ze strany DPP za služby poskytované prodejcem jízdních dokladů od roku 2008 (společnost Cross Point). Pro objektivní zhodnocení zvýšení ceny z hlediska jeho přiměřenosti nebo nepřiměřenosti by však bylo nutné komplexní posouzení změn poskytovaných služeb z hlediska jejich dopadu do nákladů prodejce (nemožnost srovnání s náklady předchozího prodejce – firma Šoch). Takovéto posouzení však zpracovatel vzhledem k charakteru dostupných podkladů nemohl relevantně učinit.

Vyhodnocení cenového rozdílu provedl zpracovatel v rámci kapitoly 5.2 znaleckého posudku, přičemž se opřel pouze o tvrdá data (definice viz kapitola 5.1 znaleckého posudku). Podstatným závěrem předmětné kapitoly je konstatování navýšení ceny placené společností DPP a definování zdrojů tohoto navýšení, a to jednak zvýšení variabilních plateb za prodej kuponů, jednak zavedení fixních plateb za provoz prodejních míst.

Zvýšení variabilních plateb za provoz prodejních míst pak má také svůj účel, jakožto účinný prvek regulace v rukách DPP směrem k prodejci. DPP může volbou vhodné komunikace fixní a variabilní odměny nepřímo ovlivňovat počet provozovaných prodejních míst, a má tak jistou kontrolu nad komfortem cestujících ve věci dostupnosti prodejních míst a čekacích dob.

Indikaci případných ekonomických ztrát není možné provést ze stejných důvodů, pro které není možné stanovit fair value poskytovaných služeb, neboť kvalita i kvantita služeb poskytovaných společností Cross Point není v mnoha parametrech zásadně srovnatelná se službami poskytovanými firmou Šoch.

Závěrem se zpracovatel v posudku vyjadřuje ke stanoveným závěrům z hlediska podkladů, které měl v době zpracovávání znaleckého posudku k dispozici. Zdůraznil, že vzhledem ke skutečnosti, že valná většina dostupných podkladů svým charakterem odpovídala tvrdým statistickým datům, provedl znalec analýzy a porovnání na základě těchto dat. Výsledkem těchto analýz a porovnání je však spíše popis nastalé situace právě z hlediska tvrdých statistických dat a jeho komentář.

Zpracovatel dále konstatoval, že bez dostatečného zohlednění ostatních skutečností, které lze shrnout pod pojem měkká data, nelze na základě analýz provedených v tomto znaleckém posudku činit žádné konkrétní závěry. Výsledky analýz a srovnání statistických dat není možné vytrhávat z kontextu souvisejících skutečností.

Také samotné srovnání tvrdých statistických dat bylo poměrně obtížné, což je patrné z počtu různých poznámek, vysvětlení a předpokladů, které byly v rámci analýzy učiněny. Srovnání

⁷ „fair value“ bývá označována také jako férová cena, reálná hodnota nebo správná hodnota. Fair value je možné definovat jako cenu, která je výhodná pro kupující i prodávající stranu zároveň.

tvrdých dat je třeba interpretovat velmi pečlivě a s ohledem na kvalitu těchto dat. Problémem pro naplnění zadaného úkolu byla mimo neměřitelnosti měkkých dat také dostupnost a celkový stav dat tvrdých (statistických). Velkou překážkou byl především nedostatek informací o činnosti firmy Šoch, kdy měl znalec k dispozici pouze data za roky 2006 a 2007, přičemž rok 2007 navíc obsahuje zkreslení (viz kapitola 4.4 nebo 5.2.1 znaleckého posudku).

Zpracovatel by považoval za užitečné vedle porovnání prodejů jízdních dokladů např. také porovnání nákladů vynaložených oběma prodejci na svou činnost. Toto porovnání však vzhledem k absenci dat za firmu Šoch nebylo možné provést.

295. Zpracovatelka **Ing. Kateřina Minsterová** následně u hlavního líčení stvrdila znalecký posudek a plně odkázala na jeho písemné znění. Zpracovatelka doplnila, že cena obvyklá byla pro účely tohoto znaleckého posudku chápána ve smyslu definice zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Zpracovatelka se dále vyjádřila k dostupnosti podkladů a jejich kvalitám, které měli z převážné většiny od objednatele znaleckého posudku, tj. od DPP. K dotazu se zpracovatelka vyjádřila k pojmu měkkých dat a problematice jejich měřitelnosti a hodnocení. Tvrdí data se dají posuzovat objektivně, měkká pouze subjektivně (spokojenost/nespokojenost cestujících, komfort poskytované služby apod.). Proto ani znalci nemohou přijmout konkrétní a jednoznačný závěr pokud není dostatek nástrojů, jak tato měkká data měřit právě s ohledem na jejich subjektivní charakter, který se naopak rozchází s požadavkem, aby byl znalec za všech podmínek objektivní. Znalecká metodologie, jak měřit měkká data, neexistuje. Zpracovatelka dále uvedla, že v rámci hodnocení obvyklé ceny nebo férové hodnoty se nezabývali skutečností, že DPP poskytuje veřejnou službu. Tuto skutečnost odůvodnila tím, že z ekonomického hlediska je DPP akciovou společností jako jakákoliv jiná taková korporace. Z hlediska posouzení obvyklé ceny nebo férové hodnoty by poskytování služeb DPP jakožto služeb veřejných nemělo mít vliv. Cena jízdenek jako taková dle zpracovatelky vliv na porovnání tvrdých dat, resp. jejich analýzu určitě má. V obou případech, tedy jak u firmy Šoch, tak u společnosti Cross Point, se variabilní část odměny, tzn. provize, odvíjela od celkové ceny, resp. ceny konkrétních jízdních dokladů. Provize byla stanovena jako konkrétní procento z ceny, a to včetně DPH. Bylo tedy důležité nejenom to, kolik jízdních dokladů se prodá, ale také to, za jakou cenu se prodají. K nárůstu odměny prodejce docházelo ve chvíli, kdy došlo ke zvýšení ceny jízdného, bez nutnosti vyhotovování nějakého doplnku ke stávajícímu smluvnímu vztahu. K nastavení odměny pro prodejce jízdních dokladů skládající se z fixní části, která byla odměnou za prodejní místo a variabilní části, která představovala provizi za prodané jízdní doklady, zpracovatelka uvedla, že v době, kdy službu poskytovala firma Šoch, byla nastavena pouze variabilní část odměny na čistě provizní bázi. Provozování MHD je veřejně prospěšnou službou a jízdenky jakožto zboží s touto službou související, nepodléhají žádnému marketingu. Na území hlavního města Prahy se tedy prodá určité množství jízdenek, přičemž v podstatě nezáleží na tom, zda je toto zboží prodáváno na třiceti prodejnách, kde jsou dlouhé čekací doby, krátká otevírací doba a nespokojenost cestujících, nebo jestli je prodejnách míst více, čímž se sice zvýší komfort poskytované služby a spokojenost zákazníků, ale počet prodaných jízdních dokladů ani jejich cena se takto nezvýší. Ing. Šochovi se tak jako ekonomickému subjektu v žádném případě nevyplatilo provozovat další prodejní místo navíc, protože by tak nedošlo ke zvýšení jeho odměny, ale pouze k navýšení nákladů na provoz tohoto místa. Naopak když se

uzavírala nová smlouva se společností Cross Point a byla zavedena také tato paušální, fixní složka odměny, bylo možné po prodejci požadovat, aby otevřel také další prodejní místa a zkvalitňoval tím služby pro cestující, neboť měl od DPP onou paušální platbou pokryty alespoň základní náklady spojené s provozem prodejního místa. Proto je ve znaleckém posudku zavedení paušální platby zhodnoceno jako přínos. Vynaložení vyšších nákladů ze strany DPP v podobě platby fixní části odměny bylo kompenzováno zvýšením úrovně kvality služby pro cestující, což je právě oním subjektivním pohledem stran měřitelnosti tzv. měkkých dat. Měření tohoto navýšení kvality je čistě subjektivní, tzn. lze jen těžko objektivně zhodnotit, zda částka paušální platby byla právě ta správná.

296. Dne 7. 2. 2019 byl u hlavního líčení dále čten **znalecký posudek č. R42400/14 – posouzení ceny za služby poskytované společností Dopravní podnik hl. města Prahy, akciová společnost, v oblasti zajištění tisku jízdenek** vyhotovený zpracovateli **Ing. Kateřinou Minsterovou a Ing. Janem Sekaninou**.

Cílem posouzení bylo v daném případě stanovení, zda ceny účtované společností Neograph za dodávky jízdenek JMHD 9, JMHD 18, JMHD 13 a JMHD 26 dle podmínek smlouvy jsou na úrovni cen obvyklých v daném místě a čase.

Z dostupných dat a zpracovatelům poskytnutých dokumentů a podkladů a z veřejně dostupných informací bylo možné dovodit následující závěry.

Cenu obvyklou není možné stanovit z důvodu neexistence stejné nebo obdobné, ale ekonomicky porovnatelné služby v běžném obchodním styku v tuzemsku ke dni ocenění z důvodů použití ceninového papíru, vyššího počtu použitých ochranných prvků, specifické kombinace použitých ochranných prvků z různých úrovní ochrany, použití tajných prvků, které nejsou zpracovatelům známy, objemu dodávaných jízdenek, který není v tuzemsku srovnatelný (DPP odebírá násobně více jízdenek pro MHD než jiné dopravní podniky v ČR).

Z dostupných podkladů nelze jednoznačně určit ani fair value (oprávněnou / spravedlivou cenu). Pro jednoznačné závěry o oprávněnosti ceny uvedené ve smlouvě a hrazené společností Neograph by zpracovatelé museli disponovat následujícími podklady:

- k provedení analýzy smluvního vztahu s DPP na dodávku jízdenek (zejména z hlediska ceny) před posuzovaným vztahem se společností Neograph (tj. se společností Schwarz Druck GmbH & Co KG) a po ukončení posuzovaného vztahu se společností Neograph až do současnosti (tj. se společností STC),
- k provedení analýzy cen dodávek jízdenek v dopravních podnicích jiných velkých měst na území ČRF včetně zohlednění všech specifík (úrovně ochrany, použití ochranných prvků, objemů zakázek, dob zadání zakázek, apod.),
- specifikace jednotlivých použitých ochranných prvků a analýza dopadu jejich použití na celkovou cenu jízdenek,
- k provedení analýzy hospodaření společnosti Neograph (tržby, náklady, subdodávky, zisk) ve vztahu k předmětné zakázce (dodávky jízdenek pro DPP),
- nabídky na obdobné jízdenky pro MHD (porovnatelné s jízdenkami DPP z hlediska použitých ochranných prvků) od jiných subjektů (než Neograph).

297. Závěrem zpracovatelé znaleckého posudku uvedli své přesvědčení, že pouze za předpokladu předložení výše uvedených podkladů / znalosti výše uvedených informací, je možné

relevantním způsobem s pomocí dílčích analýz a porovnání posoudit, zda cena hrazená DPP společností Neograph za dodávky jízdenek JMHD 9, JMHD 18, JMHD 13 a JMHD 26 dle smlouvy je spravedlivá (oprávněná, férová) či nikoli.

298. Závěry ohledně oprávněnosti ceny činěné bez dostupnosti výše uvedených podkladů, které znalci nebyly poskytnuty (samozřejmě včetně podkladů a informací, které zpracovatelům poskytnuty byly), a bez provedení všech nezbytných analýz a zasazení jejich výsledků do vzájemného kontextu, je nutné považovat pouze za orientační a do určité míry za neúplné. Zpracovatelé upozornili, že takovéto závěry mohou být zkreslené.
299. Zpracovatelka znaleckého posudku **Ing. Kateřina Minsterová** u hlavního líčení stvrdila znalecký posudek a odkázala na jeho písemné vyhotovení. K dotazům předsedy senátu se zpracovatelka podrobněji vyjádřila k důvodům, které v konkrétním případě znemožňují stanovení ceny obvyklé. Stanovení spravedlivé hodnoty nebylo možné provést ani porovnávacím přístupem právě s ohledem na využití ochranných prvků u jízdenek. Zpracovatelka dále objasnila, proč nebylo možné použít ani nákladovou metodu.
300. K nemožnosti stanovení oprávněné, resp. spravedlivé ceny, znalkyně doplnila, že takové zkoumání nelze provést na základě objektivní absence relevantních podkladů, tj. že se jedná o podklady, které není možné objektivně získat a zajistit, aby mohly být znaleckému zkoumání podrobeny. V souvislosti s konkrétními dokumenty zpracovatelka poukázala jednak na omezenou dobu, po kterou je jakákoli společnost nebo subjekt povinen archivovat dokumentaci, případně, pokud se jedná o dokumentaci, jejíž archivace není nutná, zpravidla je tyto subjekty nemají k dispozici již vůbec. Archivační doba běžných ekonomických dokumentů charakteru účetních závěrek a dalších účetních dokumentů je 10 let, v případě účetních knih pak 5 let. Druhým zásadním faktorem bylo, že znalecký ústav v soukromoprávním vztahu s DPP jako objednatel není oprávněn po komkoliv žádat jakékoliv dokumenty, a naopak nikdo v takovém případě není povinen cokoli poskytovat znaleckému ústavu. Zpracovatelka se dále vyjádřila ke kusým informacím, kterých se jim dostalo ze strany STC, a vyjádřila se objektivní nemožnosti ptát se na konkrétní zakázku vzhledem k vázanosti mlčenlivostí vůči objednateli znaleckého posudku, kterým byl DPP. Zpracovatelka se dále podrobně vyjádřila k důvodům, které znemožňují stanovení fair value. Nákladový přístup, pro nějž by byla stěžejní kalkulace jednotlivých prvků a nákladů, není možný, neboť sama kalkulace nákladů jednotlivých prvků izolovaně není možná mj. také vzhledem k tomu, že část ochranných prvků jízdenek je zapracována v papíře dodávaném společností Neograph a další část ochranných prvků je obsažena v tisku prováděném již STC. Druhá metoda, tedy stanovení fair value porovnáním, není možná, neboť není možné zajistit a mít k dispozici nabídku, která by obsahovala cenu na identickou službu. Zpracovatelka nakonec shrnula, že stanovit cenu obvyklou nebo fair value nejde pro absenci podkladů, které jsou v posudku definované a tyto podklady v současné době není možné reálně zajistit, a to ani orgány činné v trestním řízení.

301. Procesním postupem dle § 213 odst. 1 tr. řádu byl čten **znalecký posudek č. R42168/13 – posouzení ceny za služby poskytované společností Dopravní podnik hl. města Prahy, akciová společnost, v oblasti zajištění realizace a provozu projektu elektronické jízdenky znaleckého ústavu EQUITA Consulting s.r.o. vyhotovený zpracovateli Ing. Kateřinou Minsterovou a Ing. Janem Sekaninou.**
302. Cílem znaleckého posouzení v daném případě bylo stanovení, zda ceny účtované společností Crowsnest / Erika byly na úrovni cen obvyklých v daném místě a čase.
303. Z dostupných a zpracovatelům poskytnutých dokumentů a podkladů a z veřejně dostupných informací zpracovatelé dovodili následující závěry. Zpracovatelé posuzovali obvyklost ceny, ale podmínky spolupráce plynoucí ze smlouvy by měly být posuzovány jako celek (což už je v mnohých ohledech spíše právním posouzením – která ze stran má silnější právní pozici apod.). Zpracovatelé upozornili na skutečnost, že pokud je ve smlouvě sjednána exkluzivita zajišťující společnosti Crowsnest / Erika výhradní postavení v oblasti elektronické jízdenky na území Prahy, měla by být tato skutečnost promítnuta i do cenových podmínek. Což v případě monopolu, který dosud panoval, lze jen těžko posoudit.
304. Cenu obvyklou nebylo možné stanovit. Následující části definice ceny obvyklé nebyly v případě ceny dle smlouvy naplněny:
- rozvinutý trh s běžně poskytovanou službou, za cenu běžnou, pravidelně se opakující a odpovídající zvyku v daném místě a čase (vzhledem k formě trhu monopol do roku 2012 a oligopol od tohoto roku se nejedná o rozvinutý trh s běžně poskytovanou službou; vzhledem k formě trhu oligopol se dvěma konkurenčními subjekty nelze cenu považovat za běžnou, pravidelně se opakující a odpovídající zvyku v daném místě a čase),
 - existence stejné nebo obdobné služby v obvyklém obchodním styku v tuzemsku ke dni ocenění (při abstrahování od měst, kde působí stejná společnost Erika, existuje pouze jedna obdobná služba poskytovaná společností Materna v Hradci Králové, nicméně porovnatelnost Prahy s ostatními městy v ČR je z důvodu významné rozdílnosti v počtu prodaných jízdenek a z důvodu rozsahu poskytovaných služeb omezená).
305. Z dostupných podkladů nelze jednoznačně určit ani fair value (oprávněnou / spravedlivou). Pro jednoznačné závěry o oprávněnosti ceny ze strany Crowsnest / Erika, by zpracovatelé museli disponovat:
- oficiálními informacemi o výši marže českých mobilních operátorů při službě SMS Premium pro elektronické jízdenky, popř. konkrétních smluvních podmínkách společnosti Erika a Materna s těmito subjekty. Uvedené informace nicméně podléhají obchodnímu tajemství.
 - informacemi o hospodaření společnosti Crowsnest / Erika ve vztahu k DPP zejména s ohledem na výši a strukturu nákladů (a oprávněnosti jejich vynaložení) a výši ziskové marže (jedná se o interní, neverejná data společnosti Erika; měla by být provedena

analýza dopadů spolupráce DPP se společností Crowsnest / Erika na hospodaření společnosti Crowsnest / Erika),

- konkrétními smluvními podmínkami poskytování služeb elektronické jízdenky v ostatních městech v ČR (údaje z veřejně dostupných zdrojů nelze považovat za přesné ani úplně), zejména pak ve vztahu ke společnosti Materna.

306. Výše případné újmy (resp. škody) na straně DPP by byla rozdílem mezi cenou účtovanou společností Crowsnest / Erika a cenou obvyklou, resp. fair value (cenou spravedlivou, přiměřenou). Vzhledem ke skutečnosti, že zpracovatelé neměli dostatek informací pro jednoznačné konstatování, zda je cena hrazená DPP za služby elektronické jízdenky společností Crowsnest / Erika spravedlivá, tedy na úrovni fair value, nemohli stanovit případnou újmu (škodu).
307. Dne 26. 2. 2019 byl u hlavního líčení soudem čten **znalecký posudek z oboru kriminalistiky, odvětví technické zkoumání cenných papírů, cenin, dokumentů a dokladů, ověřování jejich pravosti, ve věci posouzení jízdenek dopravních podniků, ze dne 16. 6. 2016, č.j. 3/2016**, vypracovaný **znalcem Vladimírem Malovíkem, CSc.**
308. Rozsah použitých ochranných prvků a kvalita jízdních dokladů dodávaných společností Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost ze strany různých dodavatelů, kterak budou blíže specifikováni dále, jakož i komparativní údaje k rozsahu použitých ochranných prvků a kvalitě jízdních dokladů dodávaných společností Dopravní podnik města Pardubic a společností Dopravní podnik města Brna jsou podrobně rozebrány v tabulkách č. 6 a č. 7 znaleckého posudku. Rozsah použitých ochranných prvků a kvalita předmětných jízdních dokladů je vždy v konkrétním případě vyjádřen(a) číselným označením na škále 1 – 10, přičemž 1 je kvalitativně nejhorší a 10 kvalitativně nejlepší. Co se týče jízdních dokladů dodávaných DPP ze strany společnosti Schwarz Druck GmbH v letech 2001 – 2007, v rámci uvedené škály byly znalcem ohodnoceny číslem 8. Jízdní doklady dodávané DPP společností Neograph a.s. v letech 2008 – 2011, přičemž rozsah použitých ochranných prvků a kvalita předmětných jízdních dokladů byla v tomto případě ohodnocena číslem 10. V případě jízdních dokladů dodávaných DPP ze strany Státní tiskárny cenin od roku 2012, tyto byly ohodnoceny číslem 7. V případě jízdních dokladů dodávaných Dopravnímu podniku města Pardubice a Dopravnímu podniku města Brna od dubna roku 2009 byl rozsah použitých ochranných prvků a kvalita jízdních dokladů v prvním případě ohodnocen číslem 3, ve druhém pak číslem 6.
309. V rámci znaleckého zkoumání bylo provedeno porovnání všech zkoumaných jízdenek, a to dle počtu a kvality provedení ochranných prvků a podle ochranných prvků a technologií nutných k výrobě. Zároveň bylo hodnoceno, jaká je náročnost v padělatelnosti jednotlivých jízdenek. Pořadí jízdenek z hlediska ochranných prvků je provedeno v tabulce č. 7 znaleckého posudku. Jízdenky vyráběné Státní tiskárnou cenin pro DPP mají kvalitativně nižší úroveň než jízdenky tiskáren Schwarz Druck a Neograph až na jediný parametr, kterým je použití hologramu. Ani tento ochranný prvek však nemůže vyvážit nedostatek ochrany papíru vodoznakem a nedostatky v grafické ochraně jízdenek. Stejná situace je pak i v případě jízdenek Dopravního

podniku města Brna, kde je papír sice jištěný nadstandardně okénkovým proužkem, ale i zde jsou nedostatky v grafické ochraně jízdenek a v použití pouze jedné ceninové barvy s fluorescencí v UV.

Jízdenky Dopravního podniku města Brna vyráběné Státní tiskárnou cenin v roce 2009 a jízdenky vyráběné Státní tiskárnou cenin pro DPP v roce 2012 lze obecně považovat za srovnatelné. Brněnské jízdenky mají lepší jištění, co se týče ceninového papíru, a naopak jištění jízdenek pro DPP vyráběných STC v roce 2012 je dokonalejším v barevném provedení a v použití hologramu.

Výše zmíněné dva druhy jízdenek vyráběných STC jsou ovšem kvalitativně na nižší úrovni zabezpečení než jízdenky dodávané společností Neograph pro DPP.

310. Rozdíl v kvalitě jízdenek vyráběných společnostmi Schwarz Druck a Neograph je zejména v ochranných prvcích papíru a grafických ochranných prvcích ve prospěch společnosti Neograph. Pouze co se týče ochranných prvků tiskových barev, jsou jízdenky společnosti Schwarz Druck hodnoceny lépe. Jízdenky Neograph patří k velice technicky chráněným zejména použitím zabarvení papíru a antistokesovým sloučeninám. Proto patří první místo v pořadí v počtu a kvalitě ochranných prvků společnosti Neograph.
311. Při hodnocení technologické náročnosti výroby a ochranných prvků podle jejich odolnosti vůči padělání (tj. náročnosti technologií nutných pro padělání jednotlivých prvků) patří jednoznačně poslední místo jízdenkám DP Pardubice.
312. Hodnocení jízdenek Schwarz Druck je o nemnoho horší oproti hodnocení jízdenek STC pouze proto, že ochranný prvek ve 3. skupině – OVI barva – se padělá mnohem jednodušším způsobem než ochranný prvek 3. skupiny – hologram. Jízdenky Schwarz Druck mají pak mnohem složitější výrobu, co se týče ceninového papíru. Naopak jízdenky STC jsou v technologii výroby a v možnosti padělání ceninového papíru mnohem jednodušší než jízdenky Schwarz Druck. V tisku se jízdenky Schwarz Druck musejí sice vyrábět s použitím více agregátů než jízdenky STC nebo Neograph. Celkem čtyři agregáty pro tisk jízdenek Schwarz Druck jsou pro tisk barev CMYK, které nejsou pro ceninovou výrobu vhodné. Jízdenky DP Brna mají složitější výrobu, co se týče ceninového papíru než jízdenky Schwarz Druck a STC. Naopak neobsahují žádný srovnatelný ochranný prvek ve 3. skupině – okénkový proužek nelze považovat za srovnatelný s OVI barvou nebo hologramem. Rovněž tisk je jednodušší než v případě jízdenek STC, protože všechny jízdenky mají stejnou podobu. V těchto třech případech je provedení jízdenek lepší vždy v určité oblasti pouze v jednom případě a zaostává vůči ostatním jízdenkám. Proto nelze jednoznačně dávat prioritu a jízdenky jsou považovány za relativně srovnatelné. První místo po stránce technologické a po stránce odolnosti vůči padělání patří jízdenkám vyráběným společností Neograph zejména z důvodů složitého padělání zabarvení papíru v jeho objemu a velice složitému a technologicky drahému padělání takzvaných antistokesových sloučenin. Rovněž lze zmínit skutečnosti, že jízdenky dodávané např. společností Neograph pro DPP jsou tištěny způsobem, že každý druh jízdenky (nebo některé druhy) má svoje originální provedení, zatímco například jízdenky z DP Brna vyráběné STC mají pro všechny druhy jedno provedení a odlišení je provedeno pouze dotiskem textů. Je tedy zjevné, že technická náročnost

a lepší jištění (jízdenky Neograph) se zákonitě musí projevit i ve vyšších nákladech na výrobu jízdenek ve srovnání s jízdenkami DP Brna (stejně tak i s jízdenkami DP Pardubice).

313. Z hlediska kvality a použitých ochranných prvků tedy byly znalcem vyhodnoceny jako nejlepší jízdenky vyráběné společností Neograph, a.s. Na druhém místě pak jsou jízdenky dodavatele Schwarz Druck GmbH, na třetím místě s malým odstupem jízdenky Státní tiskárny cenin, na čtvrtém místě opět s malým odstupem jízdenky Dopravního podniku města Brna. Jasně poslední místo pak patří jízdenkám Dopravního podniku města Pardubic. Lze přitom zdůraznit, že jízdenky Dopravního podniku města Brna i Dopravního podniku města Pardubic jsou z hlediska technologie výroby odlišné od jízdenek dodávaných STC, společností Schwarz Druck i společností Neograph pro DPP. Proto je při porovnávání technologické náročnosti výroby jízdenek i její nákladovosti nutno brát tuto skutečnost v úvahu a považovat podle uvedených kritérií jak jízdenky DP Brna, tak DP Pardubic za méně kvalitní a prakticky těžko srovnatelné s ostatními jízdenkami.
314. Vzájemné porovnání jízdních dokladů provedl znalec z hlediska kvality a kvantity použitých ochranných prvků. Znalec konstatuje, že je evidentní, že výrobce jízdenek se při výběru veškerých ochranných prvků opíral zejména o zadání uživatele. Z tohoto pohledu je samozřejmě situace v jednotlivých městech, kde se jízdenky používaly, a situace v jednotlivých obdobích, odlišná.
Výrobce jízdenek má teoreticky nepřehledné množství možností kombinace jednotlivých ochranných prvků. Technické zadání uživatele a jeho finanční možnosti, které jsou v určité rovnováze se situací v oblasti padělání a zneužívání jízdních dokladů v jeho působnosti, jsou právě tím omezením, které má vliv na podobu jízdenek a použité ochranné prvky.
315. Budou-li tedy předložené jízdní doklady porovnávány z těchto hledisek, je nutno konstatovat, že jde o výrobky natolik technicky odlišné, že za vzájemně srovnatelné lze považovat jízdenky Schwarz Druck GmbH a jízdenky STC, kde byl záměr zadavatele a technické provedení výrobce prakticky srovnatelné. Přitom však každý z výrobců použil poněkud odlišné ochranné prvky. Všechny použité ochranné prvky lze přitom charakterizovat jako standardně používané na výrobu cenin včetně jízdních dokladů.
316. Jízdenky DP Pardubic nelze s ostatními srovnávat, protože jejich provedení je zvoleno tak, že zadavatel nepředpokládá prakticky nebezpečí jejich případného padělání a zvolil minimum jednoduchých ochranných prvků. Přitom nelze vyloučit ani snahu o minimalizaci nákladů na jejich výrobu.
317. Další skupina – jízdenky DP Brna mají sice použité ochranné prvky papíru, ale jejich způsob zhotovení byl zvolen tak, aby byly minimalizovány náklady na výrobu. Každý druh jízdenek je prakticky totožný. Nelze je tedy srovnávat s jízdenkami pro DPP, a to v případě všech výrobců (STC, Schwarz Druck, Neograph).

318. Společnost Neograph zvolila při výrobě jinou cestu ochrany proti padělání, která se předtím u jiných jízdních dokladů nepoužívala. Byl zvolen papír v barevném provedení a ochranné prvky, které byly v této době absolutní novinkou – antistokesové sloučeniny. Kombinace ochranných prvků byla zvolena tak, aby v maximální možné míře zabraňovala padělání ve velkém.
319. Za vzájemně srovnatelné ve smyslu technicky obdobné lze považovat pouze jízdenky Schwarz Druck GmbH a jízdenky Státní tiskárny cenin. Jízdenky Dopravního podniku města Pardubic a Dopravního podniku města Brna jsou mnohem jednodušší v provedení, proto je nelze považovat za srovnatelný, tj. technicky obdobný výrobek s ostatními jízdenkami. Jízdní doklady vyráběné společností Neograph, a.s. pro DPP jsou nesrovnatelné (ve smyslu technicky obdobné) s ostatními jízdenkami, protože zvolené technologie a ochranné prvky jsou odlišné a netradiční pro tento druh cenin. Jízdní doklady vyráběné společností Neograph pro DPP nelze tedy považovat za srovnatelný (ve smyslu obdobný, resp. srovnatelný vzorek) výrobek ve vztahu k ostatním jízdenkám a žádné z hodnocených jízdních dokladů naopak nelze považovat za srovnatelné (ve smyslu obdobné, resp. srovnatelný vzorek) s jízdenkami vyráběnými společností Neograph, a.s. pro DPP.
320. Znalec následně u hlavního líčení stvrdil závěry uvedené v písemném vyhotovení znaleckého posudku. Dále se znalec vyjádřil k označení jízdních dokladů za zvláštní skupinu cenin. Uvedl, že ačkoliv nejsou ceniny definovány přesně, dle mezinárodního úzu se jízdenky považují za vyjádření nějaké hodnoty, proto jsou tedy považovány za ceniny a je tedy nutno se k nim takto chovat při výrobě i distribuci.
321. Znalec se dále vyjádřil k časovému aspektu jednotlivých zkoumaných jízdních dokladů, jejichž roky výroby pokrývají časový úsek delší než deset let. V této souvislosti poukázal na to, že samozřejmě v různých dobách bylo padělání jízdenek prováděno různými způsoby. V době, kdy začaly mít jízdenky vyšší hodnotu, přibližně 24 Kč a více, začalo mít smysl také padělání hromadné. Tato situace se týkala dopravních podniků Prahy, Brna a Ostravy, kde byla distribuční síť natolik velká a počty jízdenek natolik zajímavé, že bylo možné předpokládat padělání ve velkém, zejm. v dobách k tomu vhodných, např. při změně tarifů apod. Dopravní podniky se obávaly velkých finančních ztrát a začaly k jízdenkám přistupovat jiným způsobem.
322. Znalec se dále ve vztahu k ochranným prvkům jízdenek společnosti Neograph vyjádřil k technickým otázkám, zejm. vysvětlil princip fungování antistokesových sloučenin a objasnil jejich výjimečnost. Jedná se o velmi složité sloučeniny lantanoidů, vzácné prvky, které nejsou běžně na trhu a nelze je jednoduše vyrobit. V dané době bylo jejich použití novinkou, světové firmy je používaly na výrobu dokladů, u nichž je třeba nejvyššího stupně ochrany. Znalec poukázal také na jednoduchou rozpoznatelnost těchto ochranných prvků pro účely kontrol revizory a dále složitost výroby, který tento ochranný prvek činí pro padělatele v podstatě nedostupným.
323. Hologramy, které na svých jízdenkách používala jako ochranný prvek STC, jsou sice stran kvality ochrany srovnatelné s antistokesovými sloučeninami, tzn. jedná se již o vyšší stupeň

ochrany, avšak hologram je těžko odhalitelný v rámci laické kontroly v běžném provozu v dopravním prostředku. Hologramy jsou u cenin obecně používány, ale pouze proto, aby odborná veřejnost dokázala posoudit, zda se v daném případě jedná o žádoucí hologram, který se má na cenině nacházet. Jedná se tedy sice o ochranné prvky vysoké kvality, ale pouze pro odborníky, nikoli pro laiky. Znalec se dále podrobněji vyjádřil k vývoji ochrany jízdních dokladů hologramy v průběhu času.

324. K různým hlediskům, jimiž je možné porovnávat jízdní doklady, znalec doplnil jako další hledisko také vyhodnocení možných rizik padělání jízdních dokladů na různých místech dle odhadovaného objemu případných padělků a jejich kvality. Pokud dopravní podnik počítá se spíše amatérským paděláním nevalné úrovně, neinvestuje tolik do ochranných prvků, protože k zajištění padělků stačí provést administrativní opatření. Naopak je tomu v případech např. větších měst s větším množstvím distribučních míst s obtížnou kontrolovatelností.
325. Znalec se dále vyjádřil k tomu, zda jsou některé ochranné prvky utajovanou informací. Uvedl, že nezná žádnou ceninu typu jízdenek, kde by byl utajovaný ochranný prvek. Každá ceninová tiskárna se snaží vložit nějaký prvek, nikoli pro zákazníka, ale pro sebe, jedná se o tzv. skryté ochranné prvky. Tyto znalec nezkoumal, neboť automaticky předpokládal, že pokud je výrobcem jízdního dokladu ceninová tiskárna, pak do jízdenky skrytý ochranný prvek dodá, neboť tak by měl postupovat standardní kvalifikovaný výrobce. Nejedná se o zvláštní ochranné prvky, ale o obvyčejné ochranné prvky do designu.
326. Dne 27. 2. 2019 byl soudem čten **znalecký posudek č. 535-2214/2015 zpracovatele Equity Solutions Appraisals s.r.o.** ze dne 5. 2. 2016 týkající se posouzení přiměřenosti ceny dodávky pro potřeby soudního a daňového řízení vyhotovený zpracovatelem Ing. Janem Smilkem, jehož objednatelem byl obžalovaný Štika. Za znalecký ústav se k hlavnímu líčení dostavili **Tomáš Dvořák a Jan Attl.**
327. Předmětem znaleckého posudku bylo posouzení přiměřenosti ceny za dodávky jízdenek pro společnost DPP ze strany společnosti SPM – Security Paper Mill, a.s.⁸, a revize znaleckého posudku ze dne 31. 3. 2015 zpracovaného Ing. Janem Juráněm, MBA, pro potřeby soudního a daňového řízení. Analýza byla provedena za období od roku 2006 do roku 2013.
328. Dle zpracovatele znaleckého posudku se na základě provedených analýz jeví cena dodávek jízdních dokladů ze strany společnosti SPM – Security Paper Mill, a.s. jako přiměřená. Nebylo shledáno, že by cena za tyto dodávky neodůvodněně vybočovala ve srovnání s jinými dodávkami, nebo že by tyto dodávky byly ve srovnání s jinými dodávkami předražené.
329. Posouzení přiměřenosti cen dodávek jízdních dokladů bylo provedeno v déletrvajícím časovém období a zahrnovalo v době kromě hlediska ceny i hledisko kvality jízdních dokladů jednotková cena jízdních dokladů dodávaných ze strany společnosti SPM – Security Paper Mill, a.s. byla ve

⁸ dříve společnost Neograph a. s. se sídlem Praha 1, Opletalova 55

srovnání s cenami předcházejícího i následujícího dodavatele relativně vyšší, tato skutečnost však byla vyvažována rozsahem použitých ochranných prvků a kvalitou jízdních dokladů, které byly u dodávek společnosti SPM – Security Paper Mill, a.s. naopak na vyšší úrovni.

330. U hlavního líčení se znalec Attl odvolal na písemné vyhotovení shora uvedeného znaleckého posudku a doplnil vysvětlení k použitým metodám. Za účelem zjištění přiměřenosti ceny se znalci snažili analyzovat strukturu nákladů. Pro tuto metodu analýzy se jim však nepodařilo získat potřebné podklady. Jediným podkladem byla „kalkulace“, která byla součástí podkladů pro výběrové řízení s tím, že tato kalkulace neměla detail. Kromě celkového počtu jízdének, jednotkové ceny a výsledné ceny nebylo možné analýzu provést. Druhou zvolenou metodikou bylo oslovení subjektů dodávajících na trh obdobné produkty a zjistit, jak by kalkulovali cenu v předmětném období, přičemž za tímto účelem vybrali dodavatele nacházející se regionálně nejbližší, tj. z Polska, Německa, Maďarska a Španělska a oslovili je s poptávkou na vypracování fiktivní nebo vzorové kalkulace. Na tuto poptávku žádný z oslovených subjektů nezareagoval, bylo tedy třeba užít jinou metodu. Nakonec se pro účely svého zkoumání rozhodli využít kvalitativní hodnocení jednotlivých produktů. Kvalitu jízdének zjistili od znalce disponujícího příslušným oprávněním a jeho závěry se snažili promítnout do cenového vývoje. Porovnání bylo provedeno v rámci časové řady na základě srovnání cen předchozího dodavatele a následného dodavatele ve vazbě na hodnocení kvality dodávaných produktů. Jednotková cena kopíruje posouzený kvalitativní stav porovnávaných produktů v jednotlivém časovém období, na základě čehož byl také stanoven závěr znaleckého posudku. Znalec dodal, že první i druhá ze zmíněných metodik by přinesla průkaznější výsledky, avšak z výše nastíněných důvodů nebylo možné ani jedním z těchto způsobů postupovat.
331. K části znaleckého posudku, jehož předmětem je revize posudku znalce Juráně, uvedl znalec, že kromě matematických chyb trpí posudek metodickými nedostatky a značnou nekonzistencí.
332. Dále byl soudem čten **znalecký posudek č. 150-2436/2016 znaleckého ústavu Equity Solutions Appraisals s.r.o.** ze dne 28. 2. 2019 zaměřený na posouzení ekonomické výhodnosti týkající se služby elektronická jízdenka vyhotovený zpracovatelem Ing. Janem Smilkem, jehož objednatel byl obžalovaný JUDr. Rozehnal. Znalecký ústav na základě provedených analýz zjistil, že je se službou SMS jízdenka spojena vyšší nákladová náročnost než se službou mobilní peněženka. Platební kanál mobilní peněženka je tedy pro dopravní podniky z nákladového hlediska ekonomicky výhodnější. Ze srovnání nákladové náročnosti za předpokladu, že by byla služba SMS jízdenka a služba mobilní peněženka provozovány odděleně, a za předpokladu, že by byly obě tyto služby provozovány současně jedním subjektem, vyplývá, že tato nákladová náročnost nižší u poskytování obou služeb jedním subjektem zároveň s ohledem na působící synergie.
333. Dne 28. 2. 2019 byl u hlavního líčení soudem čten **znalecký posudek č. 10-07-2017/095 znaleckého ústavu BDO Appraisal services – Znalecký ústav s.r.o.** ze dne 10. 7. 2017, jehož zpracovatelkou je **Ing. Iveta Filipová, Ph.D.** Úkolem znaleckého ústavu bylo posouzení věcné, případně i metodické správnosti závěrů posudku č. 776-6/2014 znalce Ing. Juráně ze dne

31. 3. 2015, a to nikoli posouzení znaleckého posudku jako celku, nýbrž zodpovězení konkrétních otázek tohoto posudku se týkajících.

334. Na základě posouzení obsahu posudku znalce Juráně (dále jen jako „ZP Juráň“) z hlediska formálních požadavků kladených na znalecký posudek, konstatoval znalecký ústav BDO, že část „nález“ v ZP Juráň neobsahuje žádný popis podkladů z odborného hlediska, ani neuvádí žádné skutečnosti, k nimž při úkonu znalec Juráň přihlížel. Dále ze ZP Juráň vyplývá, že je vycházeno také z účetní evidence, i když ve znalecké doložce na str. 158 není uvedeno jmenování znalce pro základní obor ekonomika, odvětví účetní evidence. Znalec Juráň uvádí na str. 1 ZP Juráň obor „ekonomika, odvětví účetní evidence“ a z evidence znalců a tlumočnicků Ministerstva spravedlnosti České republiky také vyplývá, že znalec Juráň je znalce také v oboru ekonomika, odvětví účetní evidence.

Pokud jde o identifikaci podkladů použitých ve znaleckém posudku znalce Juráně, uzavřel znalecký ústav BDO, že z hlediska formálního je uvedený seznam podkladů velice nepřehledný a vykazuje řadu nesrovnalostí. Dle takového seznamu podkladů nelze jednoznačně identifikovat, co konkrétně je obsahem těchto podkladů (viz např. podklad nazvaný „červený šanon“). Ze ZP Juráň nevyplývá, které konkrétní podklady jsou použity pro které konkrétní výpočty (cen, částek, nákladů, příjmů) v rámci jednotlivých odpovědí na znalecké otázky. Uvedená zjištění dle znaleckého ústavu BDO značně limitují přezkoumatelnost ZP Juráň.

K metodickému posouzení ZP Juráň znalecký ústav BDO uvedl, že z předmětného posudku nevyplývá, zda bylo provedeno zhodnocení podkladů z odborného hlediska, tj. zhodnocení podkladů z oblasti účetní evidence, které by mělo vést k přijetí odůvodněného rozhodnutí o tom, které podklady a které částky z těchto podkladů, vzhledem k zadání, mají být oprávněně a průkazně zahrnuty do výpočtů, případně, které nikoliv.

Text v ZP Juráň v části nazvané „Posudek“ se většinou omezuje pouze na zadání otázky a její odpověď. Znalec Juráň neuvádí žádný konkrétní postup svých výpočtů, nejsou zřejmé ani podkladové zdroje, které do výpočtů vstupují (které částky a ze kterých podkladů vstupují do výpočtů). Dále znalec Juráň většinou neuvádí ani žádné výchozí předpoklady nebo skutečnosti, ke kterým přihlížel, a které mohou mít vliv na činěný znalecký výrok.

V neposlední řadě znalecký ústav BDO konstatuje, že znalec Juráň neodpovídá na zadané otázky, které se vztahují k jízdám dokladům, jelikož např. k cenám za jízdny doklady připočítává také ceny za jiná plnění.

K základnímu posouzení posudku znalce Juráně znalecký ústav BDO podotýká, že nemá k dispozici podklady, ze kterých znalec Juráň vycházel. I kdyby znalecký ústav BDO podklady z trestního spisu měl k dispozici, dle názoru znaleckého ústavu BDO zjištění uvedená v kapitole 3.1 znaleckého posudku, která se týkají metodického přístupu a identifikace podkladů (např. není známý konkrétní postup ani rámcová metodika přístupu a zároveň nejsou zřejmé ani všechny použité podkladové zdroje), komplexní přezkoumatelnost ZP Juráň, za předpokladu dodržení zásad úplnosti a opakovatelnosti (tj. aby jiný znalec dosáhl stejného nebo obdobného výsledku), téměř vylučují.

335. K požadovanému ověření správnosti výpočtů znalce Juráně uvedené na str. 31 a 32 ZP Juráň uvedl znalecký ústav BDO, že po opravách výpočtů (ověření početní správnosti) v předmětné tabulce by náklady za nákup jízdnych dokladů za období let 2008 – 2011 od společnosti

Neograph byly dle znalce Juráně o 105 742 728,28 Kč vyšší (před provedením početních oprav znaleckým ústavem BDO byly náklady znalcem Juráněm vyčísleny ve výši 96 741 581,68 Kč), než kdyby byl nákup jízdních dokladů realizovaný přímo od společnosti STC.

K ověření věcné a metodické správnosti postupu při vyčíslení údajné škody v rámci zpracování odpovědi na otázku č. 6 v bodě A) ZP Juráň znalecký ústav BDO shrnul, že metodické nedostatky při vypracování uvedené odpovědi odstranil znalecký ústav BDO v rámci svého výpočtu u Varianty 3 (znalecký ústav BDO zahrnul pouze jízdní doklady za nejvyšší jednotkovou cenu STC). Rozdíl vyčíslený ve Variantě 3, který činí 40 172 575,96 Kč, představuje částku, o kterou mohla být skutečná fakturace společnosti Neograph vyšší oproti hypotetické fakturaci společnosti STC. Tento rozdíl lze interpretovat také tak, že skutečná fakturace společnosti Neograph ve výši 107 376 072,68 Kč by byla o cca 37,4 % vyšší oproti hypotetické fakturaci společnosti STC ve výši 67 203 496,72 Kč.

Po zohlednění parametru kvality, kdy jízdenky společnosti Neograph jsou o 30 % kvalitnější, by hypotetický rozdíl ceny dodávek v posuzovaném období let 2008 – 2011 činil cca 7,4 %, což odpovídá částce ve výši 7 945 829,38 Kč (7,4 % z částky 107 376 072,68 Kč).

K částce ve výši 7 945 829,38 Kč je nutné dále podotknout, že nezohledňuje přesné obchodní parametry hypotetických dodávek na straně společnosti STC (např. přírážky u expresních dodacích lhůt apod.). Dále z informace uvedené na str. 32 v ZP Juráň vyplývá, že od roku 2009 je fakturovaná cena společnosti STC od společnosti Neograph bez hodnoty papíru, který je ve vlastnictví společnosti Neograph, tedy, že ve fakturované ceně od společnosti STC není zahrnut papír se speciálními ochrannými prvky.

Dopady do hospodaření společnosti DPP z uzavření Rámcové smlouvy se společností Neograph znalecký ústav BDO vyčíslil na základě porovnání potenciálně hrozící škody z uplatnění padělků jízdních dokladů za posuzované období let 2008 – 2011 s potenciálně vypočtenou škodou na základě hypotetických dodávek jízdních dokladů od společnosti STC za nejvyšší jednotkovou cenu, která byla společností STC fakturována společností DPP v roce 2012. Při nezohlednění kvality jízdních dokladů znalecký ústav BDO vyčíslil potenciálně ušetřené náklady společnosti DPP v letech 2008 – 2011 ve výši 55 827 424,04 Kč a při zohlednění kvality jízdních dokladů ve výši 88 054 170,62 Kč.

Z uvedených podkladů dle znaleckého ústavu BDO vyplynulo, že od zavedení nových jízdenek prostřednictvím smluvního vztahu se společností Neograph nebyl po dobu přibližně 3 let zaznamenán větší výskyt napodobenin těchto jízdenek s tím, že i poté se ochranné prvky zakomponované přímo v papíru pravých jízdenek padělatelům nepovedlo napodobit. Pokud by zvažovali škodu ve výši 24 000 000 Kč jako ušlou tržbu společnosti DPP z prodeje jízdních dokladů za rok (potenciálně hrozící škoda dle zjištění policie), společnost DPP by za 3 roky (tj. roky 2008, 2009 a 2010) nečinnosti v souvislosti s falzifikáty jízdních dokladů zaznamenala s největší pravděpodobností o 72 000 000 Kč nižší tržby z prodeje jízdních dokladů oproti situaci, kdy došlo k uzavření Rámcové smlouvy společnosti DPP se společností Neograph.

336. Zpracovatelka výše uvedeného znaleckého posudku **Ing. Iveta Filipová, Ph.D.** u hlavního líčení stvrdila znalecký posudek a k dotazům se podrobněji vyjádřila k dostatečnosti podkladů, které měla k dispozici od objednatele znaleckého posudku, přičemž tyto hodnotila jako postačující. Dále se vyjádřila k problematice početních chyb v posudku znalce Juráně,

nepřezkoumatelnosti tohoto znaleckého posudku, a to jak z hlediska podkladů, tak z hlediska postupů.

337. Dne 1. 3. 2019 byl soudem u hlavního líčení procesním postupem dle § 213 odst. 1 tr. řádu předložen **znalecký posudek č. 695-56/2013 zpracovatele APOGEO Esteem, a.s., znalecký ústav** týkající se stanovení obvyklé výše provize za poskytnutí služby, kterou představuje prodej jízdních dokladů. Za rozhodné datum stanovení obvyklé výše provize za prodej jízdních dokladů bylo stanoveno 30. 4. 2013, přičemž zhotovitel znaleckého posudku zohlednil dostupné údaje od roku 2008. Dle znaleckého ústavu výše provize za prodej jízdních dokladů v České republice na různé dopravní módy po vyloučení extrému v podobě SMS jízdenek je stanovena k datu ocenění v intervalu 1 % - 10 %. Průměrná provize činila 2,8 % (dolní hranice) až 6,5 % (horní hranice), přičemž provize výhradně prodeje jízdenek na MHD se pohybovaly nejčastěji ve výši 5 %.
- Výše provize za prodej jízdních dokladů v zahraničí je stanovena v intervalu 2 % - 9 %. Průměrná provize činila 3,1 % až 5,3 %.
- Průměrná výše provize za prodej jízdních dokladů v České republice a zahraničí 3,0 % až 5,8 %.
- Při zohlednění provizí z prodeje jízdních dokladů v České republice a zahraničí včetně zohlednění širšího vymezení zprostředkovatelských činností (tj. včetně cenin a jiných oprávnění k vstupu) činí průměrná provize 2,9 % (dolní hranice) až 6,1 % (horní hranice).
338. Dne 1. 3. 2019 byl soudem u hlavního líčení procesním postupem dle § 211 odst. 5 tr. řádu čten **znalecký posudek č.j. 2468/2012 z oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika** zpracovaný **Ing. Janem Jankou**, soudním znalcem v oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika a elektronika, odvětví elektronika, specializace bezpečnost informačních systémů. Předmětem zkoumání byly pořízené bitové kopie dat uložených na serveru s označením 0235-server HP 310590-421 a dat uložených na notebooku Lenovo S/N L3ABE6N 09/01. Znalcem byly vykopírovány veškeré soubory obsahující elektronickou komunikaci. Tyto soubory byly následně převedeny do souborů „*btm*“, vykopírovány na přílohový USB disk a zadokumentovány v náleзовé části znaleckého posudku. Soubory, které byly zaslány v příloze jednotlivých zpráv byly rovněž vykopírovány na USB disk tvořící přílohu znaleckého posudku v původním formátu, jak je zadokumentováno v náleзовé části.
339. Téhož dne byl dále stejným procesním postupem jako výše čten **znalecký posudek č.j. 2567/2012 z oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika** zpracovaný **Ing. Janem Jankou**, soudním znalcem v oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika a elektronika, odvětví elektronika, specializace bezpečnost informačních systémů. Předmětem zkoumání byly věci zajištěné při prohlídkách jiných prostor a pozemků ve dnech 17. 8. 2012 a 18. 8. 2012 v Dopravním podniku hl. m. Prahy. Znalec provedl zadokumentování existujících dat jednotlivých médií, přičemž výsledky jsou popsány v jednotlivých kapitolách náleзовé části znaleckého posudku. Dále provedl souhrn informací nalezených ve zkoumaných datech.
340. Dne 1. 3. 2019 byl stejným procesním postupem jako výše dále čten **znalecký posudek č.j. 2729/2013 ze dne 9. 9. 2013 z oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika**, zpracovaný

znalcem **Ing. Janem Jankou**. Znalec provedl u předložených zařízení bitovou kopii z jejich nosičů dat. Výsledné soubory umístil na pevné disky, které tvoří přílohu znaleckého posudku. U paměťových nosičů jednotlivých stop byl proveden proces obnovy smazaných dat. Veškeré funkční uživatelské soubory byly uloženy na přílohové disky. Na zkoumaných zařízeních byly dále vyhledány programy pro správu elektronické pošty a dále soubory těchto klientů, případně samostatně uložené zprávy elektronické pošty. Veškerá tato data byla zadokumentována a umístěna na přílohové pevné disky. Dále byly provedeny exporty zpráv zajištěných souborů poštovních klientů, a tyto soubory byly umístěny na přílohové disky. Na všech předložených mobilních telefonech a SIM kartě byly vyhledány veškeré uložené SMS zprávy, které jsou zdokumentovány v podkapitolách kapitoly 2.10 znaleckého posudku. V průběhu znaleckého zkoumání se nepodařilo zajistit žádné obnovené zprávy SMS. Stejně tak nebyly na předložených mobilních telefonech zaznamenány žádné instalované programy pro instant messaging ani nebyly nalezeny žádné soubory obsahující historii takové komunikace. Prohlídkou obsahu zkoumaných počítačů byl nalezen instalovaný komunikační program uvedený v kapitole 2.5.4.9.2 znaleckého posudku. Veškerá tato data byla včetně exportů učiněných znalcem umístěna na přílohový pevný disk. Dále byly na zkoumaných zařízeních vyhledány internetové prohlížeče a k nim odpovídající soubory obsahující historii navštívených serverů. Veškerá tato data byla včetně exportů učiněných znalcem umístěna na přílohové pevné disky. V průběhu znaleckého zkoumání byly také v historii internetových prohlížečů vyhledány přístupy na servery umožňující ukládání dat. Byly vyhledány programy pro ukládání dat na internetová úložiště, tj. FTP klienti a klienti tzv. cloudových služeb, přičemž prohlídkou zkoumaných zařízení žádné z výše uvedených nebyly zjištěny.

341. Dále byl dne 1. 3. 2019 procesním postupem dle § 211 odst. 5 tr. řádu soudem čten **znalecký posudek č. 51-01/13 ze dne 20. 2. 2013, znalecký posudek č. 67-01/13 ze dne 25. 9. 2013, znalecký posudek č. 75-01/13 ze dne 21. 11. 2013 a znalecký posudek č. 114-01/15 ze dne 22. 5. 2015**, všechny zpracovány znalcem **Ing. Toni Koluchem, Ph.D.**, soudním znalcem v oboru kybernetika, specializace výpočetní technika, projektové řízení a architektura IS, technické a programové vybavení PC, obor kriminalistika, specializace počítačová kriminalita, bezpečnost a ochrana dat, obor ekonomika, odvětví ceny a odhady movitých věcí, specializace výpočetní technika. Znalecké posudky analyzovaly obsah paměťových médií jednotlivých přístrojů a v případě nalezených relevantních souborů bylo provedeno jejich zálohování ve dvou kopiích na přiložené externí disky včetně zachování původní adresářové struktury. Znalcem byly dále vyhledány smazané soubory, a pokud byly nalezeny a plně obnoveny, byly také uloženy na přiložené externí disky.
342. Dne 5. 3. 2019 byl soudem u hlavního líčení procesním postupem dle § 213 odst. 1 tr. řádu předložen **znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví analýza dat a zkoumání nosičů dat č.j. KÚP-2474/ČJ-2012-009KDO-1POC** ze dne 29. 6. 2012 vypracovaný **Kriminalistickým ústavem Praha**. Znaleckému ústavu byly předloženy bitové kopie dat uložených na serveru 0235-server HP 310590-421 a notebooku Lenovo S/N L3ABE6N 09/01 uložené na pevných discích WD3200AAJS, v.č. WCAV2A816822 a WD5000AAKS v.č. WCAWF0556862. Ve zpřístupněných datech byly vyhledány soubory obsahující zprávy elektronické pošty. Při analýze bitové kopie uložené v adresáři „notebook Lenovo L3-ABE6N

09/01“ bylo nalezen program Outlook Express pro vytvořené uživatele s názvem Administrator, X a Vladimír Sitta. Ve všech případech obsahovaly soubory tohoto programu pouze nepřechtenou uvítací zprávu. V adresáři c:\Archiv mail byly nalezeny soubory elektronické pošty z let 2007 až 2009. Tyto archivy byly analyzovány, přičemž jednotlivé zpřístupněné zprávy elektronické pošty jsou uloženy na médiích DVD-R tvořících přílohu citovaného znaleckého posudku. Obdobně pak zprávy elektronické pošty z programu Microsoft Outlook z adresáře serveru 0235-server HP 310590-421, kde na logickém disku e: \ server byla nalezena uživatelská data jednotlivých uživatelů připojených k serveru. V těchto datech byly nalezeny archivní soubory elektronické pošty, v některých případech i jednotlivé zprávy elektronické komunikace. Z archivních souborů byly zpřístupněny jednotlivé zprávy elektronické komunikace.

343. Dne 1. 3. 2019 byl soudem u hlavního líčení procesním postupem podle § 213 odst. 1 tr. řádu předložen **znalecký posudek č. 2298/2010, Posouzení vybraných aspektů zadání veřejné zakázky „Elektronická jízdenka“**, vypracovaný dne 14. 10. 2010 znalcem **prof. Ing. Vladimírem Smejkalem, CSc. LL.M.**

Znalec byl dotázán, zda je pro zadavatelem požadované technické řešení, které má, jako jednu z hlavních funkcionalit, umožnit cestujícím objednání elektronické jízdenky prostřednictvím mobilního telefonu a následné prokázání se kopií elektronické jízdenky při přepravní kontrole, dostačující použití pouze technologie „Premium SMS“ nebo je k jeho dosažení zapotřebí komplexnější řešení sdružující více systémů. Technologie „Premium SMS“ dle znalce není dostačující, a to i při odhlédnutí od výchozího dokumentu Deloitte, kde je záměr vyhledávatele veřejné zakázky (DPP) formulován v rámci zadání tak, jak je popsáno v předmětném znaleckém posudku, tj. že DPP požaduje jak zajištění služby „Elektronická jízdenka“ formou systému m-peněženka se současným zabezpečením služby SMS jízdenka, implementovat a provozovat obě řešení vedle sebe.

Elementárním předpokladem funkčnosti a použitelnosti platby jízdenky prostřednictvím SMS jízdenky je možnost implementace bezpečnostních a kontrolních prvků a zejména následná možnost kontroly validity SMS jízdenky tak, aby nemohla být služba narušena podvodnými uživateli. Ani jeden z výše uvedených základních předpokladů není samotné použití služby Premium SMS způsobilé jakkoliv zajistit. K takovému zajištění je zapotřebí nadstavbový systém, který zajistí zadavateli možnost implementovat bezpečnostní a kontrolní prvky i při využití služby Premium SMS jako prostředku platební operace do koncové SMS jízdenky pro cestujícího a následnou kontrolu těchto prvků zpět v systému pro ověření validity jízdenky při kontrole SMS jízdenky revizorem, a to vše v takovém potřebném rozsahu, který zajistí, že revizor bude schopen v krátkém časovém intervalu zkontrolovat více cestujících.

Samotná služba Premium SMS zajišťuje plnohodnotnou platební operaci, nikoliv soubor bezpečnostně kontrolních prvků pro ověření validity jízdenky. Samotná služba Premium SMS neumožňuje zadavateli validitu SMS jízdenky jakkoliv operativně ověřit.

K nezbytnosti využití patentu zapsaného ÚPV pod číslem 299351 k realizaci poptávaného technického řešení v podobě komplexního systému integrujícího různé technologie, znalec uvedl, že má-li být poskytnuto řešení, jak je uvedeno v zadání veřejné zakázky, tj. integrace „Elektronické jízdenky“ do systému D-ZONE, a zároveň, které má splňovat základní bezpečnostní a kontrolní mechanismy pro službu SMS jízdenka, pak zcela nepochybně dojde k využití patentu zapsaného u ÚPV pod číslem 299351.

K možnostem využití jiného dodavatele nabízejícího řešení popávaného zadavatelem, při zohlednění skutečnosti, že společnost Crowstest, a.s. je na základě licence jediným oprávněným uživatelem patentu zapsaného ÚPV pod číslem 299351, je dle znalce dané řešení natolik unikátní, že po dobu chráněnou patentem zaregistrovaným u ÚPV nemůže daný produkt dodat jiný dodavatel.

Znalec byl dále dotázán na možnosti rozdělení plnění požadovaného zadavatelem na jednotlivá dílčí plnění, a to při nezvýšených nákladech na zajištění náležitě spolupráce mezi jednotlivými dílčími dodavateli jednotlivých částí na straně zadavatele. V této souvislosti byl znalec dotázán na případné zvýšení rizika spojeného se zabezpečením a zpracováním dat poskytovaných cestujícími v případě plnění více dodavateli, resp. i případná další rizika s plněním ze strany více dodavatelů spojená. V této souvislosti znalec konstatoval, že pokud by byla zadána veřejná zakázka v rozčlenění na jednotlivé části, tj. s cílem plnění požadované zadavatelem rozdělit na jednotlivá dílčí plnění, existuje otázka, zda a jak by vůbec bylo možné takové plnění poskytnout. Dle znalce lze předpokládat, že by bylo možné zřejmě získat samostatné řešení „Elektronické jízdenky“. Samostatně by zřejmě bylo možno pořídit m-peněženku D-ZONE. Tím by však nedošlo k naplnění záměru zadavatele na integraci „Elektronické jízdenky“ do systému D-ZONE, resp. by zřejmě existovaly překážky pro její provedení. Systém D-ZONE je chráněn jednak autorskoprávně (jako počítačový program podle zákona č. 121/2000 Sb.), jednak jako technické řešení (patent č. 299351). V takovém případě:

- nakládat s programem může pouze majitel nebo vykonavatel autorských práv, případně držitel licence či podlicence, a to v rozsahu, v jakém mu byla udělena,
- nabízet či dodávat technické řešení, které je chráněno patentem k vynálezu, může pouze původce nebo držitel licence.

Současně je dle znalce třeba upozornit, že při vytváření zcela nového systému ve smyslu zadání veřejné zakázky by pravděpodobně mohlo dojít ke konfliktu s patentovými nároky, jak jsou popsány v patentu č. 299351.

Výše uváděné požadavky zadavatele na funkci předmětu zakázky vedou k technicky odůvodněným předpokladům, že takové plnění lze buď za potenciálně vyšších obtíží plnit prostřednictvím dvou dodavatelů, nebo poptáním u jediného dodavatele, jehož řešení je navíc chráněné patentem.

Pokud by bylo přesto možné, aby zadavatelem požadované technické řešení bylo plněno více dodavateli, s nejvyšší pravděpodobností by se tím riziko spojené se zabezpečením a zpracováním dat poskytovaných cestujícími zvýšilo, a to kvůli rozdělení odpovědnosti, nutnosti definování interface, problematickému řešení technických a bezpečnostních incidentů apod.

Takovýto postup by mohl vést současně ke snížení bezpečnosti ochrany uživatelů i provozovatelů systému, neboť by muselo dojít jak ke sloučení jednotlivých databází s osobními údaji uživatelů, tak k prolnutí jednotlivých systémů do té míry, jež by ve výsledku muselo po věcné stránce vést k vytvoření jednotného systému, který bude integrovat všechny poskytované služby, což by vedlo k ohrožení oprávněných zájmů jak provozovatelů systému, tak zejména zadavatele.

Základní předpoklady pro bezpečné a plně vyhovující fungování systému dle znalce jsou:

- záruky řízení incidentů,
- kompatibilita – normy vs. proprietární nadstavba,
- bezpečnost – jednotlivých modulů, celého systému,
- testy – spolehlivost, kvalita systému – SLA.

Všechny tyto předpoklady jsou obtížněji dosažitelné v případě rozdělení plnění na více dílčích plnění, pokud by to vůbec bylo možné. Tím by došlo k degradaci záměrů zadavatele a/nebo ke zhoršení parametrů požadovaného systému. Při vybudování zcela nového systému, stejně jako při integraci různých podsystémů do jednoho, je riziko vyšší, nežli u použití současného systému, vzhledem k nutnosti jeho dlouhodobého zkoušení a odladění, nutnosti zapojení koordinačního integrátora apod.

Dle znalce tedy lze konstatovat, že pokud by bylo zadavatelem požadované technické řešení plněno více dodavateli, zvýšilo by se tím neúměrně riziko spojené se zabezpečením a zpracováním dat poskytovaných cestujícími, popř. mohla by se vyskytnout i jiná rizika spojená s tím, že by technické řešení požadované zadavatelem bylo plněno více dodavateli. Dalším hlavním rizikem se jeví rozdělení odpovědnosti za plnění (fungování jednotlivých částí systému), včetně řešení konfliktů mezi více dodavateli a možné odmítání odpovědnosti a záruk. Dle znalce si nelze představit, že by bylo možné rozdělit dodávku na jednotlivá dílčí plnění bez značného navýšení nákladů, zejména nákladů na integraci dvou na sobě nezávislých systémů, a dosáhnout alespoň obdobného výsledku, jaký poskytuje současné řešení.

V další části znaleckého posudku se znalec v rámci revize vyjádřil ke znaleckému posudku Ing. Jiřího Kapouna (č. 31-3/2010).

344. Dne 6. 3. 2019 byl soudem u hlavního líčení procesním postupem dle § 213 odst. 1 tr. řádu předložen **znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví kriminalistika a počítačová expertíza se zaměřením na zkoumání hardware počítačů, softwarového vybavení a dat, analýzu obsahů datových médií a výpočetních systémů** vypracovaný znalcem **Ing. Markem Fialou** dne 27. 10. 2017. Předmětem znaleckého zkoumání bylo zdokumentování obsahu optického média DVD dodaného do trestního spisu vedeného Městským soudem v Praze v trestní věci pod sp. zn. 46 T 8/2015, tzv. „kauza Oleo“, dne 7. 12. 2015 Jaroslavem Kubiskou (dále jen jako „DVD SP OLEO“) a jeho porovnání s obsahem optického média DVD, které získal policejní orgán k dispozici od Jaroslava Kubisky na základě protokolu o vydání věci ze dne 4. 5. 2015, č.j. OKFK-837/TČ-2013-251300, v nadepsané trestní věci (dále jen jako „DVD Kubiska DPP“). Dále měla být znalcem zodpovězena otázka, zda lze s jistotou konstatovat, že se na DVD Kubiska DPP nacházejí originální dokumenty vytvořené konkrétním uživatelem. Dokumentace adresářové struktury a tzv. metadat souborů z konkrétní složky DVD SP OLEO je uvedena v elektronické podobě na médiu přiloženém ke znaleckému posudku. K porovnání obsahu DVD SP OLEO a DVD Kubiska DPP znalec uvedl, že druhé jmenované médium je podmnožinou prvního. Další výstup porovnání je uveden v elektronické podobě na optickém médiu. Skutečnost, že se na DVD Kubiska DPP nacházejí originální dokumenty vytvořené konkrétním uživatelem dle znalce nelze potvrdit. Aby bylo možné předmětné soubory porovnat, musely by být k dispozici originální soubory tak, jak je vytvořil dotýčný konkrétní uživatel. Lze však jednoznačně potvrdit, že na obou datových nosičích jsou (na základě výpočtu kontrolní sumy) datové soubory s totožným obsahem.
345. Dne 6. 3. 2019 byl soudem procesním postupem dle § 213 odst. 1 tr. řádu předložen **posudek – analýza jízdních dokladů** ze dne 19. 2. 2016 vypracovaný **doc. JUDr. Ing. Radkem Jurčíkem, Ph.D., advokátem a soudním znalcem z oboru ekonomika, specializace ekonomika veřejných zakázek a PPP projektů**. Znalec se v posudku obsáhle a podrobně

vyjádřil zejména k možnostem aplikace zákonné výjimky plynoucí z ustanovení § 18 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném v rozhodné době (dále také jen jako „ZVZ“) a k postupu DPP ve věci konkrétní veřejné zakázky. Jako výsledek svého rozboru znalec uvedl, že jízdenka je nepochybně ceninou, přičemž na tisk a dodávku jízdenek v případě ochranných prvků použitých DPP v posuzovaném období dopadá výjimka z režimu ZVZ podle § 18 odst. 1 písm. a) ZVZ.

346. Dne 18. 3. 2019 bylo u hlavního líčení procesním postupem dle § 213 odst. 1 tr. řádu předloženo **Odborné posouzení proveditelnosti zjištění výše škody způsobené společností DPHMP v souvislosti s jednáním bývalých členů managementu vypracované znaleckým ústavem Kreston A&CE Consulting, s.r.o.** Toto odborné posouzení zadal zpracovateli zmocněnec poškozeného DPP za účelem seznámení s možností zpracování znaleckého posudku ve věci vyčíslení škody. Odborné posouzení bylo vypracováno znaleckým ústavem Kreston A&CE Consulting, s.r.o. dne 10.12.2018. Ke smluvnímu vztahu se společností Neograph uvedl zpracovatel, že neměl k dispozici dostatečné a vhodné tržní informace k ověření ceny obvyklé pro srovnatelné jízdní doklady dodávané společností Neograph do DPP, což mu neumožnilo vyslovit jakýkoli závěr stran toho, zda jízdní doklady nakupované od společnosti Neograph byly nakupovány za cenu obvyklou či nikoli. Nad rámec tohoto sdělení však zpracovatel posouzení upozornil, na zpochybnění srovnatelnosti technických parametrů jízdních dokladů dodávaných společností Neograph s dodávkami od společnosti Schwarz Druck a STC vyplývající z jiného znaleckého posudku. Výši škody případně způsobené smluvním vztahem se společností Neograph ve smyslu ustanovení § 137 trestního zákoníku dle zpracovatele není možné nepochybně a nesporně stanovit.
347. U porovnání cen služeb poskytovaných DPP jednak společností Cross Point a jednak firmou Šoch zpracovatel posouzení uvedl, že rozdíly mezi smluvenými rozsahy činností při prodeji tištěných jízdních dokladů neumožňují prosté srovnání cen zprostředkování od společnosti Cross Point se službou poskytovanou DPP firmou Šoch. Rozdíly v poskytované službě mohou odůvodňovat i rozdíly cenové. V tomto směru však zpracovatel opět upozornil na nedostatek vhodných a srovnatelných cenových údajů, na základě nichž by bylo možné posoudit, zda cena, za kterou dodávala služby společnost Cross Point, byla cenou obvyklou. Ani v tomto případě pak nelze podle ustanovení § 137 trestního zákoníku nepochybně a nesporně způsobem stanovit výši škody.
348. Ve vztahu k poskytování služby prodeje SMS jízdenek zpracovatel uvedl, že společnost DPP byla první, kdo v České republice začal s prodejem SMS jízdenek, a to navíc ve velkém měřítku (v porovnání s prodeji SMS jízdenek v jiných městech). Z této skutečnosti dle názoru zpracovatele plyne, že společnost DPP nemohla mít v době uzavírání smlouvy na prodej SMS jízdenek k dispozici žádnou informaci o ceně obvyklé za takové služby v daném čase a daném místě. Srovnatelnost služby prodeje SMS jízdenek s jinými SMS službami provozovanými již v roce 2007 (např. DMS) je přinejmenším sporná. Stejně problematické může být cenové srovnání obdobné služby se službami zavedenými v pozdějších letech. Zjištění škody ve smyslu ustanovení § 137 trestního zákoníku je přinejmenším problematické a nikoli nepochybně a nesporné.

349. Soud při hlavním líčení předložil procesním postupem dle § 213 odst. 1 tr. řádu znalecké a odborné posudky doložené znalcem **RNDr. Miloslavem Musilem** a listiny s nimi související. Tyto znalecké a odborné posudky znalec vypracoval v rámci výkonu praxe soudního znalce pro obor kriminalistika, specializace technické zkoumání dokladů a písemností, ověřování pravosti platidel, neboť znalec vypracovával expertizy týkající se padělků jízdenek a spolupracoval s STC, DPP a Neographem⁹. Posudky, které ohledně jízdních dokladů zpracovával, na výzvu Policie ČR vydal. Takto z úředního záznamu ze dne 26. 8. 2014, č.j. OKFK-837-1058/TČ- 2013-251301 (č.l. 9775, sv. 52 trestního spisu) vyplynulo, že znalec RNDr. Miloslav Musil doložil fotokopie znaleckých posudků, která budou uvedeny následovně. Zmocněnec DPP vydal Policii ČR (č.l. 8206/sv. 45 trestního spisu) níže uvedený znalecký posudek z oboru kriminalistika – odvětví pravost platidel a cenin ze dne 18. 10. 2007. Předmětné posudky soud předložil procesním postupem dle § 213 odst. 1 tr. řádu u hlavního líčení jako důkazy listinné.
350. **Znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví pravost platidel a cenin** (č.l. 9776 – 9789, sv. 52 trestního spisu, zadavatel STC). V daném případě byly RNDr. Musilovi předloženy dva čtyřbloky jízdenek, jeden s čísly O 01111 23-26 06, druhý bez výrobních čísel, pouze se sérií O 06. Jako srovnávací materiály byly použity nesporně pravé jízdenky z distribuce DPP. Znaleckým zkoumáním mělo být zjištěno, zda jsou oba zajištěné čtyřbloky jízdenek padělky a jakým způsobem byly vyhotoveny, dále jak se tyto jízdenky odlišují od pravých jízdenek tohoto typu a nominálu a v posledku, zda je možné tyto jízdenky běžným způsobem odlišit od jízdenek pravých. Znalec zhodnotil, že zajištěné čtyřbloky jízdenek DPP v nominálu 20 Kč jsou velmi dobré padělky, které byly vyhotoveny shodnými tiskovými technikami jako jízdenky pravé s napodobením většiny dalších ochranných prvků. Bez použití speciálních detekčních prostředků (validátor firmy SICPA a detekčně psací prostředek) jsou rozdíly padělků od pravých jízdenek identifikovatelné pouze v kvalitě papíru a zejména jeho průsvitky. Všechny ostatní ochranné prvky jsou napodobeny velmi dobře až nerozeznatelně.
351. **Závěrem odborného posudku ke kvalitě papíru a způsobu zpracování nového typu jízdenek DPP** (č.l. 9790 – 9792, sv. 52 trestního spisu, zadavatel Neograph), bylo konstatování RNDr. Musila, že nový typ jízdenek městské hromadné dopravy DPP obsahuje již v papíru ochranné prvky prvního i druhého stupně bezpečnostních ochranných (STOKES barvu je možné použít i pro třetí stupeň ochrany). Jejich výroba na ceninový papír společností Neograph a podle tiskové specifikace STC Praha posouvá bezpečnostní zajištění předmětných jízdenek na vyšší úroveň s vysokou možností rychlého a jednoznačného rozpoznání případných padělků.
352. **V odborném posudku ke kvalitě papíru a způsobu zpracování jízdenek DPP, emise 2009** (č.l. 9793 – 9795, sv. 52 trestního spisu, zadavatel Neograph), se RNDr. Musil vyjádřil k nutnosti změn výrobní technologie stávajících jízdenek v souvislosti s větším výskytem padělků. Závěrem tohoto posudku bylo konstatování, že pro nový typ jízdenek městské hromadné dopravy DPP, emise 2009, je nutné zachovat ochranné prvky prvního i druhého stupně bezpečnostních ochranných, které se osvědčily u emise 2008 (barvený papír, exkluzivní vodoznak, STOKES barva, pastelový gilošový podtisk znesnadňující kopírování). Dále bylo

⁹ srovnej výpověď svědka RNDr. Miloslava Musila u hlavního líčení dne 15. 1. 2019

zhodnoceno, že u vyšších nominálů je možné přidat hologramy, případně magnetické barvy. Takto realizovaná výroba na ceninový papír společnosti Neograph umožní opět velmi dobré bezpečnostní zajištění předmětných jízdenek s vysokou možností rychlého a jednoznačného rozpoznání případných padělků. 52 trestního spisu, zadavatel Neograph) RNDr. Musil dále doplnil, že s již používaným

353. **V odborném posudku ke kvalitě a způsobu zpracování jízdenek DPP** (č.l. 9796 – 9798, sv. barevným designem je typ jízdenek MHD se STOKES pigmentem na vysokém stupni ochrany a oproti jízdenkám s hologramem umožňuje mnohem komfortnější a jednoznačnější verifikaci pravosti.
354. **Ve znaleckém posudku z oboru kriminalistika, odvětví pravost platidel a cenin** (č.l. 9799 – 9815, sv. 52 trestního spisu, zadavatel DPP) se RNDr. Musil vyjadřoval ke konkrétním jízdenkám MHD (výrobní číslo AE 0193885, AJ 0200938 a AH 0845124), které vyhodnotil jako pravé, avšak dospěl k závěru, že tyto jízdenky byly po chemické úpravě vícenásobně použity. Jízdenka AH 0845124 je velmi kvalitním padělkem, který byl vyhotoven téměř shodným způsobem jako jízdenky pravé. Dále se měl RNDr. Musil vyjádřit k tomu, zda jsou jízdenky série AI padělky a jakým způsobem byly vyhotoveny. Jízdenky série AI znalec vyhodnotil jako padělky vyhotovené obdobným způsobem jako emise AH, avšak v poněkud horší kvalitě.
355. **Z odborného posudku ke kvalitě, způsobu zpracování jízdenek MHD DPP a možnostem zlepšení jejich ochranných prvků** (č.l. 9823 – 9830, sv. 52 trestního spisu, zadavatel STC) plyne závěr RNDr. Musila, dle něž by bylo pro novou emisi jízdenek vhodné opět použít ve hmotě barvený UV matný papír s barevnými i UV vlákny, se speciálním kombinovaným vodoznakem a chemickým jištěním papírové hmoty. Při tisku pak RNDr. Musil doporučil použít opět vícebarevný liniový ofsetový tisk, do designu zakomponovat originální vícebarevné giloše a mikropísmo. Dále je dle RNDr. Musila v tisku důležité využít UV tiskové barvy, chemicky citlivé barvy a CF barvu pro označovací strojky. Jednotlivé nominály je případně možné rozlišit různým holografickým proužkem. Z hlediska třetího stupně ochrany by pak bylo vhodné použít některý z utajovaných technických prvků.
356. **Ze závěru znaleckého posudku z oboru kriminalistika – odvětví pravost platidel a cenin ze dne 18. 10. 2007** vypracovaného k výskytu padělků jízdenek DPP znalcem RNDr. Miloslavem Musilem (sv. 45, č.l. 8209 – 8224 trestního spisu, zadavatel DPP) plyne, že vzhledem k požadavku DP hl. města Prahy na ochranu jízdenek lze pro zajištění dostatečné kvality doporučit, aby dodavatelem těchto nových jízdenek byl subjekt, který při jejich výrobě zajistí všechny tři navržené stupně ochrany. V České republice je v oblasti ceninového papíru jediným působícím výrobním subjektem firma Neograph, a.s. a v oblasti ceninového tisku požívá nejlepšího renomé Státní tiskárna cenin.
357. Listinné důkazy, o které soud opřel svá zjištění, budou uvedeny níže ve vztahu ke konkrétnímu skutku obžaloby.

ZAMÍTNUTÍ DŮKAZU – PROSTOROVÉ ODPOSLECHY:

358. Státní zástupce navrhl, aby soud v rámci dokazování při hlavním líčení provedl důkaz záznamem tzv. prostorového odposlechu - výsledkem ze sledování osob a věcí ve vnitřních prostorách pokoje číslo 36 Ventana hotel Prague na adrese Celetná 7/600 Praha 1 dne 27. a 29. 3. 2012, které bylo povoleno podle § 158d odst. 1, 3, 4 trestního řádu soudkyní Okresního soudu v Ostravě pod č.j. 0 Nt 5844/2012/V dne 9. 3. 2012.
359. Obžalovaný Ivo Rittig a Ing. Jan Janků prostřednictvím svého obhájce JUDr. Vlastimila Rampuly na tento návrh státního zástupce reagovali podáním procesní námitky, přičemž tato námitka směřovala k nepoužitelnosti výsledků sledování realizovaného ve věci vedené tehdejší Útvarem pro odhalování organizovaného zločinu SKPV pod č.j. UOOZ – 191/TČ – 2012 jako důkazního prostředku v souzené trestní věci s tím, že toto sledování bylo povoleno v jiné trestní věci a v souladu s právní úpravou obsaženou v § 158d odst. 10 tr. řádu jej nelze použít v jiné věci než v té, v níž bylo provedeno. Součástí námitky bylo poukázání na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 9. 2017, sp. zn. 2 To 35/2017 a s tímto usnesením související usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2018, č.j. 3 Tz 8/2018-21, která se týkají, mimo jiné, použitelnosti povolení sledování osob a věcí podle § 159 odst. 3 tr. řádu a tím i výsledků sledování v jiné trestní věci.
360. K námitce obžalovaných se připojil obžalovaný Mgr. Marek Stublej, který prostřednictvím své obhájkyne Mgr. Kataríny Kožíakové Oboňové namítl, že dotčený záznam tzv. prostorového odposlechu obsahuje poradu advokáta s klientem, a nelze jej podle § 158d odst. 1 tr. řádu použít jako důkazní prostředek v této trestní věci, přičemž policejní orgán byl povinen záznam s obsahem této komunikace zničit, a poznatky, které se v této souvislosti dozvěděl, nijak nepoužít.
361. Státní zástupce v replice poukázal na své vyjádření k ústavní stížnosti stěžovatele Mgr. Davida Michala a související usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1638/14.
362. Nalézací soud se nejprve zabýval otázkou, zda v souzené trestní věci pod sp. zn. 47 T 7/ 2017 je vedeno trestní stíhání pro jinou trestní věc, než ve které bylo sledování osob a věcí povoleno rozhodnutím Okresního soudu v Ostravě pod č.j. 0 Nt 5844/2012/V dne 9.3.2012. V souzené trestní věci pod sp. zn. 47 T 7/ 2017 je vedeno trestní stíhání pro skutky popsané a vymezené v podané obžalobě a bez pochybností se jedná se o jinou trestní věc, než ve které bylo sledování osob a věcí ve vnitřních prostorách pokoje číslo 36 Ventana hotel Prague povoleno citovaným rozhodnutím Okresního soudu v Ostravě.
363. Ustanovení § 158d odst. 1 tr. řádu stanoví, že: *Sledováním osob a věcí (dále jen "sledování") se rozumí získávání poznatků o osobách a věcech prováděné utajovaným způsobem technickými nebo jinými prostředky. Pokud policejní orgán při sledování zjistí, že obviněný komunikuje se svým obhájcem, je povinen záznam s obsahem této komunikace zničit a poznatky, které se v této souvislosti dozvěděl, nijak nepoužít.*

364. Ustanovení § 158d odst. 2 tr. řádu stanoví, že: *Sledování, při kterém mají být pořizovány zvukové, obrazové nebo jiné záznamy, lze uskutečnit pouze na základě písemného povolení státního zástupce.*
365. Ustanovení § 158d odst. 3 tr. řádu stanoví, že: *Pokud má být sledováním zasahováno do nedotknutelnosti obydlí, do listovního tajemství nebo zjišťován obsah jiných písemností a záznamů uchovávaných v soukromí za použití technických prostředků, lze je uskutečnit jen na základě předchozího povolení soudce. Při vstupu do obydlí nesmějí být provedeny žádné jiné úkony než takové, které směřují k umístění technických prostředků.*
366. Ustanovení § 158d odst. 10 tr. řádu stanoví, že: *V jiné trestní věci, než je ta, v níž bylo sledování za podmínek uvedených v odstavci 2 provedeno, lze záznam pořizovaný při sledování a připojený protokol použít jako důkaz jen tehdy, je-li i v této věci vedeno řízení o úmyslném trestném činu nebo souhlasí-li s tím osoba, do jejížž práv a svobod bylo sledováním zasahováno.*
367. Na podkladě citované právní úpravy lze tedy rozlišovat tři základní typy sledování osob a věcí:
- a) obecné sledování osob a věcí podle odstavce 1, aniž by o něm byly pořizovány záznamy uvedené v odstavci 2 nebo aniž by šlo o případy upravené v odstavci 3 (odstavec 1 upravuje i obecné podmínky a charakteristiku sledování),
 - b) sledování podle odstavce 2, při kterém jsou pořizovány zvukové, obrazové nebo jiné záznamy ve smyslu § 158b odst. 3, tedy záznamy pomocí technických prostředků
 - c) sledování podle odstavce 3, které zasahuje do některých ústavně chráněných práv a svobod občanů (nedotknutelnosti obydlí, listovního tajemství a tajemství jiných písemností a záznamů uchovávaných v soukromí), za použití technických prostředků.
368. Tyto tři typy sledování se liší i z hlediska případného povolovacího režimu a režimu použití v jiné trestní věci.
369. Ustanovením [§ 82](#) odst. 1 tr. řádu, judikaturou obecných soudů i českou trestněprávní doktrínou je institut obydlí definován jako prostor sloužící k bydlení (byty, rodinné domky, rekreační chaty, bytové náhrady, místnosti v zařízeních určených k trvalému bydlení jako koleje a ubytovny, ale i pronajatý hotelový pokoj apod.) a prostory k němu náležející, za které je třeba považovat všechny prostory, k jejichž užívání opravňuje vlastnický titul nebo jiný právní titul, který opravňuje k užívání daného prostoru k bydlení či obývání.
370. Uvedeným sledováním osob a věcí ve vnitřních prostorech pokoje číslo 36 Ventana hotel Prague tak bylo nepochybně zasahováno do nedotknutelnosti obydlí, a proto bylo rozhodnuto soudcem Okresního soudu v Ostravě postupem podle odstavce třetího § 158d tr. řádu.
371. Stěžejní otázkou v daném směru pro procesní rozhodnutí soudu bylo posouzení situace, jak přistupovat k režimu § 158d odst. 3 tr. řádu s ohledem na skutečnost, že § 158d odst. 10 tr. řádu obsahuje výslovný odkaz toliko na § 158d odst. 2 tr. ř., tedy sledování osob a věcí na základě

povolení státního zástupce. Hovoří se zde tak o odlišné procesní situaci, kdy je prováděn jiný typ sledování osob a věcí, a to právě v režimu povolení ze strany státního zástupce. V posuzované trestní věci byl však užit postup podle § 158d odst. 3 tr. řádu, když na základě povolení soudce Okresního soudu v Ostravě ze dne 9. 3. 2012, sp. zn. 0 Nt 5844/2012V V 105/2012, bylo prováděno sledování osob a věcí po dobu 6 měsíců.

372. Městský soud zastává názor, že jde o takový zásah do soukromí, jež je podmíněn předchozím rozhodnutím soudce. Soud je toho názoru, že legislativní odkaz na odstavec 2 obsažený v § 158d odst. 10 tr. řádu lze vykládat pouze jako odkaz na sledování povolené státním zástupcem, nikoli jako odkaz na sledování, při kterém mají být pořizovány zvukové, obrazové nebo jiné záznamy. Při zvážení závažnosti zásahů do ústavně zaručených práv se soudu jeví logické, že méně intenzivní zásah do Ústavou zaručených práv na soukromí povoluje státní zástupce postupem podle odstavce druhého a tento lze postupem podle odstavce desátého v jiné trestní věci použít jako důkaz, je-li i v této věci vedeno řízení o úmyslném trestném činu. Intenzivnější zásah do Ústavou zaručených práv - nedotknutelnosti obydlí, listovního tajemství a tajemství jiných písemností a záznamů uchovávaných v soukromí i případně do nedotknutelnosti jiných prostor a pozemků, již povoluje soudce podle odstavce třetího, přičemž tento záznam potom nelze v jiné věci, než ve které byl povolen, jako důkaz použít.
373. Stejnou problematikou se zabývá i v námitce obhájců zmíněné usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2018, sp. zn. 3 Tz 8/2018, v němž sice kategorický závěr o použitelnosti či nepoužitelnosti takového důkazu nezaznívá, ale určitý názor Nejvyšší soud v tomto rozhodnutí vyjadřuje, když odkazuje právě na zákonné znění ustanovení § 158d odst. 10 tr. řádu, v němž je uvedeno, že: „*V jiné trestní věci, než je ta, v níž bylo sledování za podmínek uvedených v odst. 2 (což je sledování na základě písemného povolení státního zástupce – bez zásahu do ústavně zaručených práv na nedotknutelnost obydlí a soukromí), lze záznam pořizovaný při sledování a připojený protokol použít jako důkaz jen tehdy, je-li v této věci vedeno řízení o úmyslném trestném činu nebo souhlasí-li s tím osoba, do jejichž práv a svobod bylo sledováním zasahováno.*“ Nejvyšší soud pak upozorňuje, že toto ustanovení tedy nezmiňuje a neuvádí výslovný odkaz i na sledování dle § 158d odst. 3 tr. řádu a dále se zabývá tím, zda je vůbec možné podle uvedeného ustanovení postupovat analogicky, kdy z jeho odůvodnění je zjevné, že tento postup není při analýze normy na místě, byť připouští existenci určitých teorií a právní praxe opačného názoru.
374. Procesní soud však v rámci zásady hospodárnosti musel pokračovat v dokazování v dlouhodobě nařízeném hlavním líčení, nemohl čekat, až se tato otázka „časem vyjudikuje“ a každopádně musel zaujmout jednoznačný postoj k otázce legitimacy užití předmětného důkazního prostředku ve formě tzv. prostorového odposlechu realizovaného na základě povolení soudce, tedy dle § 158d odst.3 tr. řádu, pořizovaného v jiné trestní věci, než je věc projednávaná, přičemž dospěl k závěru, že nemůže nijak polemizovat se zněním zákonné normy, tj. ustanovením § 158d odst. 10 tr. řádu. Procesní soud nemá prostor ani důvod spekulovat nad tím, co bylo záměrem zákonodárce, když poskytl zákonný podklad toliko pro využití záznamů na základě povolení státního zástupce, ač se lze domnívat, že důvodem může být výše naznačené omezení intenzivnějších zásahů do lidských práv a svobod a s tím související jejich větší ochrana.

375. Ústavní soud se ve svých rozhodnutích opakovaně vyjádřil, že stíhání trestných činů a spravedlivé potrestání jejich pachatelů je ústavně aprobovatelným veřejným zájmem, jehož podstatou je přenesení odpovědnosti za postihování nejzávažnějších porušování základních práv a svobod fyzickými a právníckými osobami na stát. Umožňuje-li trestní právo realizaci veřejného zájmu na stíhání trestné činnosti pomocí robustních a osobní integritu jednotlivce omezujících nástrojů, pak jejich použití musí respektovat ústavněprávní limity, neboť jejich použití s sebou nese vážné omezení základních práv a svobod jednotlivce. K omezení osobní integrity a soukromí (tj. k prolomení respektu k nim) tak může ze strany veřejné moci dojít jen zcela výjimečně a jen tehdy, je-li to v demokratické společnosti nezbytné a pokud účelu sledovaného veřejným zájmem nelze dosáhnout jinak (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. [I.ÚS3038/07](#) ze dne 29. 2. 2008, nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2010 sp. zn. [ÚS 219/2010](#)).
376. V případě užití trestněprávních nástrojů omezujících základní práva a svobody jednotlivce se požadavek soudní ochrany základních práv musí projevit ve vydání soudního příkazu a v jeho dostatečném odůvodnění. To musí odpovídat jak požadavkům zákona, tak především ústavním principům, z nichž zákonné ustanovení vychází, resp. které zpětně limitují jeho interpretaci, neboť aplikace takového ustanovení představuje zvláště závažný zásah do základních práv a svobod každého jednotlivce (nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2010 sp. zn. [ÚS 219/2010](#), obdobně nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 9. 2007 sp. zn. [II.ÚS789/06](#)).¹⁰
377. Vzhledem k výše citované pasáži rozhodnutí Ústavního soudu je zřejmé, že rozhodně nelze analogicky rozšiřovat limitované podmínky zásahů do lidských práv a svobod, narušovat mimo rámec zákona ochranu nedotknutelnosti obydlí a s tím spojená práva na soukromí, kdy k prolomení této ochrany může ze strany veřejné moci docházet zcela výjimečně a vintencích

¹⁰ Výše naznačené maximy plynoucí z ústavního pořádku České republiky vyžadují, aby o vydání příkazu (k prohlídce jiných prostor a pozemků) rozhodoval nezávislý a nestranný orgán. Za takový, ve shora naznačeném smyslu, nelze považovat státního zástupce, a tím méně policejní orgán. Nelze totiž opomíjet skutečnost, že státní zástupci plní v kontradiktorním řízení funkce orgánu veřejné žaloby a jsou zákonem, jakož i slibem osobně zavázáni k ochraně veřejného zájmu. V přípravném řízení, kde mají zcela dominantní postavení, jsou společně s policejním orgánem povinni organizovat svou činnost tak, aby účinně přispívali k včasnosti a důvodnosti trestního stíhání. To vše může vést k legitimním pochybám stran jejich nestrannosti (resp. jejího zdání) při posuzování střetu základních práv a svobod osob s veřejným zájmem na stíhání trestné činnosti. Ostatně v nálezu sp. zn. [Pl.ÚS11/04](#) Ústavní soud zřetelně vymezil nároky na orgán, který materiálně vzato vykazuje takovou kvalitu, kterou lze ztotožnit se soudem. Ústavní pořádek České republiky (čl. 81 a 82 Ústavy) stanoví, že soudnictví vykonávají pouze nezávislé a nestranné soudy, respektive nezávislí a nestranní soudci, kteří se řídí základními pravidly spravedlivého procesu (čl. 1 odst. 1 Ústavy, hlava pátá Listiny). Tato ustanovení lze vykládat jako institucionální záruky materiálně chápaného výkonu soudní moci, a proto z hlediska práva na spravedlivý proces není nezbytné, aby ve všech případech byl soudem ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny výhradně orgán začleněný do soustavy obecných soudů, avšak musí jít o orgán nezávislý, jehož členové disponují nezávislostí a nestranností při svém rozhodování.

zákona. Z tohoto vyplývá, že tento důkaz záznamem tzv. prostorového odposlechu je třeba vyloučit z úvah směřujících ke zjištění skutkového základu věci.

378. Pokud státní zástupce argumentoval ustanovením § 89 odst. 2 tr. řádu, jež zakotvuje generální použitelnost důkazů, lze poukázat na podrobný komentář nakladatelství BECK k trestnímu řádu od renomovaného kolektivu autorů pod vedením prof. JUDr. Pavla Šámala k ust. § 89 tr. řádu, který v části „*Nepřípustnost některých důkazních prostředků, postupů a úkonů*“ podrobně rozvedl, že žádný druh důkazního prostředku nelze předem vyloučit, kromě případů, v nichž *přímo z trestního řádu* (nebo i z jiného právního předpisu) vyplývá *nepřípustnost* určitého důkazního prostředku, postupu nebo úkonu, resp. kde lze dovodit jeho nepřípustnost z některých souvislostí a za určitých okolností. Český trestní řád – na rozdíl od některých zahraničních úprav – však *neobsahuje* kromě § 89 odst. 3 žádné další tzv. *vylučovací klauzule*, v nichž by byl výslovně stanoven výčet všech případů nepřípustných (zakázaných, neúčinných či nepoužitelných) důkazních prostředků, postupů a úkonů. Jejich nepřípustnost pak lze dovodit výkladem zejména z konkrétních ustanovení, mezi nimiž komentář výslovně uvádí ustanovení § 158d odst. 10 tr. řádu s tím, že záznam pořízený při sledování osob a věcí a připojený protokol nelze použít v jiném trestním věci bez splnění podmínek zde uvedených.
379. K tomu lze závěrem poukázat na i nález Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2006, sp. zn. III. 451/04, ze kterého jasně vyplývá, že ustanovení § 89 odst. 2 trestního řádu, že za důkaz může sloužit vše, co může přispět k objasnění věci, je třeba vykládat tak, že *je-li předepsán určitý procesní postup při pořizování a provádění toho kterého důkazu, nemohou jej orgány činné v trestním řízení opomíjet či „obcházet“ tak, aby došlo k omezení procesních práv trestně stíhané osoby*.
380. Státní zástupce dále navrhl, aby soud provedl důkaz výsledkem ze sledování – záznamem tzv. prostorového odposlechu ze sledování osoba věcí ve vnitřních prostorách rohové nečíslované kanceláře s okny orientovanými na Galerii Nové Butovice, užívané advokáty Mgr. Davidem Michalem a Mgr. Karolínou Babákovou, AK MSB Legal v.o.s. se sídlem Praha 5, Bucharova 1314/8 umístěné v 15. patře budovy „D“ Office Parku Nové Butovice na adrese Praha 5, Bucharova 1314/8, které bylo povoleno podle § 158d odst. 1, 3, 4 trestního řádu soudcem Okresního soudu Praha - západ Mgr. Petrem Francem pod č.j. 33 Nt 2013/2015-V dne 28. 5. 2015.
381. Státní zástupce dále navrhl, aby soud provedl důkaz záznamy ze sledování osob a věcí – záznamem tzv. prostorového odposlechu ze sledování osob a věcí spočívající v obsahu zásilek odesílaných společnostmi MSB Legal , v.o.s. se sídlem Praha 5, Bucharova 1314/8 a přijímaných společnostmi MSB Legal , v.o.s. se sídlem Praha 5, Bucharova 1314/8, CHILLI PEPPER a.s. se sídlem Praha 5, Bucharova 1314/8 a PESKIM s.r.o. se sídlem Praha 5, Bucharova 1314/8, které bylo povoleno podle § 158d odst. 1, 3, 4 trestního řádu soudcem Okresního soudu Praha - západ Mgr. Petrem Francem pod č.j. 33 Nt 2013/2015-V dne 26. 2. 2015.
382. Státní zástupce dále navrhl, aby soud provedl důkaz záznamy ze sledování osob a věcí – záznamem tzv. prostorového odposlechu ze sledování osob a věcí spočívající v obsahu zásilek

odesílaných a přijímaných společností MSB Legal , v.o.s. se sídlem Praha 5, Bucharova 1314/8 prostřednictvím přepravce spol. Federal Express Czech s.r.o. se sídlem K Letišti 57/2049, Praha 6 – Ruzyně, adresa pobočky Na Radosti 399, Praha 5 – Zličín, přičemž zásilky se týkají odesílatele či adresáta společností či fyzických osob vyjmenovaných v Povolení ke sledování osob a věcí, které bylo nařízeno podle § 158d odst. 1, 2, 3, 4 trestního řádu soudcem Okresního soudu v Liberci Mgr. Jirím Kalíkem pod č.j. V 260/20140 Nt 2830/2014 dne 2.12.2014.

383. V souzené trestní věci pod sp. zn. 47 T 7/ 2017 je vedeno trestní stíhání pro skutky popsané a vymezené v podané obžalobě. Jedná se o jinou trestní věc než ve které bylo sledování osob a věcí ve vnitřních prostorách AK MSB Legal povoleno citovanými rozhodnutími Okresního soudu Praha – západ a Okresního soudu v Liberci. Návrhy na provedení těchto důkazních prostředků soud zamítl z důvodů výše podrobně odůvodněné procesní nepoužitelnosti.
384. Ač se nalézací soud snaží vystříhat hodnocení těch důkazů, které neprovedl při hlavním líčení, vzhledem k vyjádřením státního zástupce a obsahu obžaloby považuje za vhodné uvést, že obsah záznamů tzv. prostorových odposlechů z hotelu Ventana je senátu nalézacího soudu znám, a soud si dovoluje, právě v kontextu zejména mediálních prohlášení státního zástupce, vyjádřit stanovisko, že i kdyby procesně tento důkaz připustil, neměl by tento důkazní prostředek, pokud by byl proveden, vliv na konečné rozhodnutí soudu o žalovaných skutcích.
385. Důkazní hodnota, kterou tzv. prostorovým odposlechům z března 2012 přisuzuje státní zástupce, která je seznatelná z odůvodnění obžaloby a jeho vyjádření před soudem, totiž neodpovídá obsahu těchto záznamů.
386. Rovněž záznamy ze sledování korespondence a zásilek AK MSB LEGAL z jiné trestní věci, přičemž se jedná o záznamy z let 2014 - 2015, by nemohly přinést nic nového ke zjištěnému skutkovému ději a v případě jejich provedení by neměly žádný vliv na rozhodnutí soudu o souzených skutcích.

ZAMÍTNUTÍ DALŠÍCH DŮKAZŮ:

387. Poté, co soud provedl důkazy potřebné k rozhodnutí o podané obžalobě, postupem dle § 215 odst. 4 tr. řádu zjišťoval, zda strany trestního řízení nečiní návrhy na doplnění dokazování.
388. Státní zástupce navrhl doplnění dokazování datovým nosičem obsahujícím záznam elektronických dat: tzv. „deník Dbalého (Director's diary)“ a obsah mobilního telefonu užívaného MUDR. Vladimírem Dbalým a osobní výslech svědků JUDr. Daniela Teleckého, Ph. D., JUDr. Milana Teleckého, Kateřiny Janské, Ing. Martiny Vychytilové, Barbory Bohuslavické (roz. Chalupecké), Petry Rosenbaumové, Marcela Petříka, Evy Schneiderové, Lucie Vítkové, Ing. Lubomíra Moučky, Jany Lütken, Ing. Miloslava Severy, a opakovaný výslech svědka Ing. Jana Kolouška.

389. Obžalovaný Mgr. Marek Stublej navrhl výslech svědka JUDr. Drahomíra Šachty.
390. Obžalovaný Ing. Jaroslav Kubiska se připojil k návrhu státního zástupce na doplnění dokazování datovým nosičem obsahujícím jako záznam elektronických dat: tzv. „deník Dbalého (Director's diary)“.
391. Ostatní obžalovaní a poškozený neměly návrhy na doplnění dokazování.
392. Návrh provedení důkazu tzv. deníkem Dbalého „(Director's diary)“ soud zamítl, neboť je toho názoru, že tento důkaz nemá potenciál relevantně přispět k objasnění věci ve vazbě na skutky vymezené v obžalobě a současně za situace, kdy významnost tohoto důkazu je v jiných živých trestních řízeních před Městským soudem Praha podrobována dalšímu dokazování.
393. K výslechu navrhovaní JUDr. Daniel Telecký, Ph. D. a JUDr. Milan Telecký v přípravném řízení odmítli vypovídat s poukazem na povinnost mlčenlivosti, přičemž orgány činné v trestním řízení ve fázi řízení přípravného nedokázaly realizovat zproštění mlčenlivosti a Daniel a Milan Teleckí nebyli žádným procesním způsobem jako svědci vyslechnuti a rovněž ani nepodali vysvětlení podle § 158 odst. 3 tr. řádu, aby byl zjištěn jejich důkazní potenciál a paměťová stopa v kontextu plynutí času. Návrh na osobní výslech těchto svědků nebyl uveden v návrhové pasáži obžaloby a zazněl od státního zástupce před ukončením dokazování výslechem svědků. K tomuto návrhu soud sděluje, že výslech těchto osob (pokud by se podařilo realizovat zproštění mlčenlivosti, neboť JUDr. Daniel Telecký, Ph. D. a JUDr. Milan Telecký jsou členy České advokátní komory a poukazují na svou povinnost mlčenlivosti) shledává soud nadbytečným. JUDr. Daniel Telecký, Ph. D. a JUDr. Milan Telecký byli členy hodnotící komise DPP při jednání této komise dne 21. 11. 2007 a 5. 12. 2007 ve vztahu ke skutku I./1) obžaloby. Ve vztahu k jednání této komise je k zjištění skutkového děje pro soud zcela dostatečný osobní výslech svědka Ing. Choutky a osobní výslech svědkyně Jírovcové (oba členové hodnotící komise) a především provedené listinné důkazy, kterými jsou protokoly o jednání hodnotící komise ve výše citovaných dnech. Výslech JUDr. Daniela Teleckého, Ph. D. a JUDr. Milana Teleckého s odstupem takřka 12 let se soudu s ohledem na již provedené důkazy jeví zcela nadbytečným.
394. Kateřina Janská byla zaměstnankyně ve společnosti PESKIM s.r.o. od 14. 2. 2011, Ing. Martina Vychytilová byla zaměstnankyně ve společnosti PESKIM s.r.o. od 7. 4. 2011, Barbora Bohuslavická byla od 1. 6. 2010 do 31. 8. 2010 zaměstnána ve společnosti CHILLI PEPPER a.s., dříve názvu JURISTA, a.s. a rovněž zaměstnána také od 1. 9. 2010 do 26. 6. 2015 u společnosti PESKIM s.r.o., Petra Rosenbaumová byla zaměstnankyně ve společnosti PESKIM s.r.o. od 7. 7. 2010, Marcel Petřík byl zaměstnanec ve společnosti PESKIM s.r.o. od 4. 10. 2010, Eva Schneiderová byla zaměstnankyně ve společnosti PESKIM s.r.o. od 7. 11. 2011 a Lucie Vítková byla zaměstnankyně ve společnosti PESKIM s.r.o. Výše uvedené osoby, uvedené v návrhové pasáži obžaloby na str. 19 ke svědeckému výslechu u hlavního líčení, byly

zaměstnanci společnosti Peskim, případně Jurista, a v návrhové pasáži obžaloby je odkaz na přílohu trestního spisu, ve které se nachází emailová komunikace, ve které zmíněné osoby vystupují. Žádná z dotčených osob nebyla procesním způsobem jako svědek vyslechnuta a rovněž ani nepodala vysvětlení podle § 158 odst. 3 tr. řádu, aby byl zjištěn důkazní potenciál a paměťová stopa v kontextu plynutí času ve vztahu k rozhodnutí o skutcích uvedených v podané obžalobě. K dotazu soudu na důkazní potenciál těchto svědků bylo státním zástupcem sděleno, že by těmto nechal u hlavního líčení předložit předmětnou emailovou komunikaci k vyjádření a k tomuto kladl další dotazy. Soud předmětnou emailovou komunikaci v rámci dokazování provedl postupem podle § 213 odst. 1 tr. řádu jako důkaz listinné povahy. Důkazně potentní zaměstnanci společnosti Peskim případně Jurista, již byli soudem vyslechnuti u hlavního líčení, a soud shledává výslech výše uvedených osob směřující k „objasnění emailové komunikace“ jako zcela nadbytečný.

395. Státní zástupce navrhl osobní výslech Ing. Lubomíra Moučky, který dříve pracoval ve společnosti KPMG jako senior tax manager. K dotazu soudu na důkazní potenciál svědka bylo státním zástupcem sděleno, že by tomuto nechal předložit emailovou komunikaci k vyjádření a k tomuto kladl další dotazy. Vzhledem k tomu že, že předmětná emailová komunikace byla soudem již provedena postupem podle § 213 trestního řádu jako důkaz listinné povahy, a je tedy důkazem v trestní věci, soud shledal osobní výslech tohoto svědka k emailové komunikaci nadbytečným.
396. Státní zástupce navrhl osobní výslech Jany Lütken, dánské státní příslušnice, která se trvale zdržuje se ve Švýcarsku. Tato byla vyslechnuta jako svědek orgány švýcarské konfederace před předáním trestní věci do ČR, přičemž tyto výsledky z procesního hlediska nelze použít v souzené trestní věci. Dále byla vyslechnuta jako svědek v související, avšak jiné trestní věci, vedené před Městským soudem v Praze sp. zn. 46T 8/2015 tzv. „Oleo Chemical“, přičemž tento výslech byl veden na podkladě mezinárodní právní pomoci formou telekonference. Ani tento důkazní prostředek z jiné trestní věci nelze procesně jako důkaz použít. Realizované výsledky, jak ve švýcarské konfederaci, tak v jiné trestní věci „Oleo Chemical“ však lze vzít obsahově do úvahy ve smyslu zhodnocení, jaký je důkazní potenciál této svědkyně v souzené trestní věci.
397. Vzhledem obsahu výslechů, a to zejména v trestní věci „Oleo Chemical“ dospěl nalézací soud k závěru, že výslech této svědkyně je nadbytečný. Nadto lze zmínit, že v návrhové pasáži obžaloby na str. 18-19 obžaloby se nenachází žádný návrh na osobní výslech této svědkyně (obžaloba byla podána u Městského soudu v Praze 6. listopadu 2017), aby soud v případě, že by obžaloba obsahovala odůvodněný návrh na výslech této osoby, měl dostatečný časový prostor realizovat cestou mezinárodní právní pomoci ve věcech trestních eventuální výslech této svědkyně. Výslech této svědkyně však byl navržen státním zástupcem až při hlavním líčení k dotazu soudu postupem podle § 215 odst. 4 tr. řádu, když soud zjišťoval, zda strany trestního řízení nečiní návrhy na doplnění dokazování. Státní zástupce však tento návrh přednesl až před koncem dokazování a soud byl povinen rozhodnout podle § 216 odst. 1 tr. řádu o tom, zda dokazování bude doplněno, a za tím účelem případně na několik měsíců odročí hlavní líčení postupem podle § 219 odst. 1 tr. řádu, anebo tento návrh na doplnění dokazování odůvodněně

zamítne. Dle názoru soudu byl návrh na slyšení Jany Lütken nedostatečně odůvodněn z hlediska potřebnosti a důvodnosti osobního slyšení této svědkyně právě ve vztahu k dřívějším výslechům ve smyslu jejich obsahové části. Nalézací soud je toho názoru, že ostatní ve věci provedené důkazní prostředky v mimořádně rozsáhlé kvantitě dobře poslouží k rozhodnutí trestní věci ve smyslu podané obžaloby a výslech této svědkyně soud shledává nadbytečným. Soud musí rovněž dodat, že z hlediska zásady hospodárneho vedení trestního řízení by výslech této svědkyně neúměrně řízení před soudem protáhl, neboť realizace a harmonizace tohoto výslechu se švýcarskou stranou cestou mezinárodní právní pomoci ve věcech trestních, by jistě znamenala mnohaměsíční prodlevu. Nakonec lze doplnit, že Jana Lütken písemně projevila vůli před trestním soudem v ČR jako svědek nevyprávět s odkazem právě na svůj dřívější výslech v kauze „Oleo Chemical“.

398. Státní zástupce dále navrhoval osobní výslech Ing. Miloslava Severy, bývalého jednatele společnosti DIRECT pay, s.r.o. Na tuto osobu soud nezjistil funkční telefonní kontakt, Ing. Severa nemá zřízenou datovou schránku a z adresy trvalého pobytu dle sdělení pošty je odstěhován a na adrese trvalého pobytu nemá poštovní schránku. Ing. Severa nebyl v přípravném řízení žádným procesním způsobem jako svědek vyslechnut a rovněž ani nepodal vysvětlení podle § 158 odst. 3 tr. řádu, aby byl zjištěn jeho důkazní potenciál a paměťová stopa v kontextu plynutí času. Pátrání po aktuálním pobytu svědka a odročení líčení se v kontextu jeho pravděpodobně mizivého důkazního potenciálu soudu jeví jako neúčelné a nevhodné a soud shledává výslech tohoto svědka nadbytečným.
399. Ohledně návrhu na osobní výslech JUDr. Drahomíra Šachty soud uvádí, že z výpovědi množství svědků vyplynulo, že tento svědek se v rozhodné době zdržoval v zahraničí a k poměrům v advokátní kanceláři Šachta Partners bylo slyšeno množství jiných svědků. S ohledem na toto soud tedy shledal výslech navrhovaného svědka nadbytečným.
400. Svědek Ing. Jan Koloušek byl u hlavního líčení vyslýchán osobně, a pokud státní zástupce navrhl jeho opakovaný výslech, tak soud tento opakovaný výslech nepovažuje za potřebný pro doplnění dokazování a shledává jej nadbytečným.
401. Z výše uvedených důvodů soud postupem podle § 216 odst. 1 tr. řádu rozhodl, že návrhy na doplnění dokazování datovým nosičem obsahujícím jako záznam elektronických dat: tzv. „deník Dbalého (Director's diary)“ a obsah mobilního telefonu užívaného MUDR. Vladimírem Dbalým a osobním výslechem svědků : JUDr. Daniel Telecký, Ph. D., JUDr. Milan Telecký, Kateřina Janská, Ing. Martina Vychytilová, Barbora Bohuslavická (roz. Chalupecká), Petra Rosenbaumová, Marcel Petřík, Eva Schneiderová, Lucie Vítková, Ing. Lubomír Moučka, Jana Lütken, Ing. Miloslav Severa, JUDr. Drahomír Šachta, Ing. Jan Koloušek (opakovaný výslech), nebudou provedeny.
402. K výše uvedenému rozhodnutí soud doplňuje, že pokud kterákoli ze stran trestního řízení využije práva vznést návrh na doplnění dokazování, je soud je povinen rozhodnout o tom, že dokazování bude doplněno, a za tím účelem případně odročí hlavní líčení či umožní státnímu

zástupci, obžalovanému nebo obhájci na jejich žádost provedení důkazu postupem podle § 215 odst. 2 tr. řádu, anebo že návrhy na doplnění dokazování zamítne a toto zamítavé stanovisko pak rozvede v odůvodnění rozhodnutí ve věci samé.

403. Nalézací soud však není povinen vyhovět všem důkazním návrhům stran ani dbát na to, aby důkazy provedené z jejich podnětu byly v určitém vzájemném (úměrném) poměru. Rovněž obecně platí, že jestliže již je zřejmé, jak je nutno ve věci rozhodnout, nelze provádět další důkazy, byť by měly vztah k projednávané věci, neboť by se zbytečně oddalovalo její včasné rozhodnutí (viz. R 10/1993-I.). Podle judikatury Ústavního soudu (viz zejména ÚS 26/2004-n. a další) může obecný soud při rozhodování o vině v trestním řízení neakceptovat důkazní návrhy obviněného toliko z důvodů, že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, že důkaz není s to ani ověřit, ani vyvrátit tvrzenou a dokazovanou skutečnost čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií, nebo že důkaz je nadbytečný, tj. určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno.
404. Z výše uvedeného odůvodnění plyne, že drtivou většinu návrhů na doplnění dokazování vznesl státní zástupce, nikoliv obvinění (obžalovaní) za situace, kdy nalézací soud provedl již mimořádně podrobné dokazování ve vztahu ke všem skutkům uvedených v podané obžalobě. Provedení důkazů výše navrhovaných k doplnění by nemělo vliv na rozhodnutí soudu, neboť konkrétní tvrzení obžaloby, k jehož ověření nebo vyvrácení byly důkazy navrhovány, byla již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřena nebo vyvrácena.

HODNOCENÍ DŮKAZŮ:

405. U hlavního líčení provedené důkazy pak soud hodnotil ve smyslu § 2 odst. 6 tr. řádu podle svého vnitřního přesvědčení založeného na uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Hodnotící pasáže tohoto rozsudku budou členěny podle jednotlivých skutků.
406. Skutek uvedený v v podané obžalobě pod bodem I./1 bude níže označován jako “skutek Cross Point“, pod bodem I./2 jako „skutek Neograph“ a pod bodem I./3 jako „skutek Crowsnest“. ¹¹

bod I/1 obžaloby - skutek Cross Point

¹¹ V rámci hodnocení dokazování ve vztahu k jednotlivým skutkům soud v odůvodnění hodnotící části některé důkazy zopakuje se zaměřením na konkrétní skutek, a to z důvodu přehlednosti, neboť někteří obžalovaní, svědci, znalecké posudky či slyšení znalci se vyjadřovali k více skutkům.

407. Skutek uvedený v obžalobě pod bodem I./1), o kterém se v tomto rozsudku pojednává jako „skutku CrossPoint“ je v podané obžalobě popsán a vymezen následovně:
- „dne 17. 5. 2007 na bližší nezjištěném místě v Praze Ing. Martin Dvořák, jako generální ředitel společnosti Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost, se sídlem Sokolovská 217/42, Praha 9, (dále jen Dopravní podnik), účelově vypověděl „Obchodní smlouvu“ na obstarávání a realizaci prodeje jízdních dokladů a smluv souvisejících uzavřenou dne 5. 8. 1992 s podnikající fyzickou osobou Jaroslavem Šochem a následně s Ing. Petrem Šochem, nar. 26. 12. 1955, ve znění pozdějších dodatků, ačkoli neměl zajištěného dodavatele služeb prodeje jízdních dokladů. Následně nejpozději dne 14. 9. 2007, na dosud nezjištěném místě v Praze, po předchozí dohodě s jednatelem spol. Cross Point s. r. o., se sídlem Praha 6, Bělohorská 71/245 (dále jen Cross Point, s.r.o.), JUDr. Pavlem Švarcem, Ing. Martin Dvořák jako generální ředitel společnosti Dopravní podnik v úmyslu obohatit nejméně společnost Cross Point, s. r. o. stanovil pro dodavatele veřejné zakázky evidenční č. 60010780 na prodej jízdních dokladů neopodstatněné, neobjektivní a účelově jiné dodavatele diskriminující technické kvalifikační předpoklady v zadávací dokumentaci spočívající v nutnosti předložení certifikátu zavedeného a udržovaného systému řízení jakosti řady ČSN EN ISO 9000 bez určení oboru jakosti systému managementu, a to v rozporu s § 63 odst. 6 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v tehdy účinném znění (dále jen zákon o veřejných zakázkách), dále spočívající v doložení stručných profesních životopisů nejméně 80-ti osob, které dodavatel hodlá využít na pozici prodejce, přičemž podmínkou bylo minimálně středoškolské vzdělání, znalost českého jazyka, uživatelská znalost práce s PC a stanovením další podmínky spočívající v tom, aby minimálně 26 z těchto osob (prodejců) bylo schopno komunikovat v anglickém nebo německém jazyce a v předložení přehledu počtu zaměstnanců či smluvně spolupracujících osob za poslední tři roky před vyhlášením tohoto zadávacího řízení v průměrném souborném ročním počtu uvedeném období minimálně 200 těchto osob, a to v rozporu s § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Dále Ing. Martin Dvořák za zadavatele Dopravní podnik po dohodě s JUDr. Pavlem Švarcem stanovili kvalifikační a provozní podmínky spočívající v podmínkách na provozní dobu budoucího dodavatele, a to v rozporu s § 45 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách a dále v rozporu s § 6 zákona o veřejných zakázkách. Ing. Martin Dvořák současně v rozporu s § 13 ve spojení s § 15 zákona o veřejných zakázkách určil předpokládanou hodnotu veřejné zakázky ve výši 300.000.000,- Kč, a to v úmyslu zvýhodnit a následně i obohatit uchazeče společnost Cross Point, s. r. o. Nejpozději dne 29. 2. 2008 Ing. Martin Dvořák, generální ředitel Dopravního podniku, a Ing. Tomáš Petana, ředitel služeb Dopravního podniku, v rozporu s čl. III. Základní povinnosti Manažerské smlouvy na rok 2007, uzavřené Dopravním podnikem s Ing. Martinem Dvořákem dne 2. 4. 2007 a s Ing. Tomášem Petanou dne 1. 5. 2005, ve znění dodatků k těmto manažerským smlouvám ze dne 3. 1. 2008, odkazujícím na povinnosti dle § 301 písm. d) a ust. § 302 písm. g) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, v tehdy účinném znění (dále jen zákoník práce), dle nichž měli Ing. Martin Dvořák a Ing. Tomáš Petana povinnost řádně hospodařit s prostředky svěřenými jim zaměstnavatelem a střežit a ochraňovat majetek zaměstnavatele před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele a povinnost zabezpečovat přijetí opatření k ochraně majetku zaměstnavatele, přičemž Ing. Tomáš Petana byl současně Dopravním podnikem zmocněn na základě plné moci k jednání za zadavatele, nezrušili zadávací řízení dle § 84 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách ani dle § 84 odst. 3 písm. b) zákona o veřejných zakázkách, ačkoli byli s průběhem zadávacího řízení seznámeni včetně výslovného upozornění člena hodnotící komise Ing. Miroslava Choutky, nar. 8. 9. 1962, uvedeného v rámci druhého jednání hodnotící komise ze dne 5. 12. 2007 týkající se nabídkové ceny uchazeče společnosti Cross Point, s. r. o., která byla oproti minulému dodavateli více než dvounásobná. Následně dne 29. 2. 2008 Ing. Martin Dvořák jako generální ředitel a místopředseda představenstva Dopravního podniku rozporu s čl. III. Základní povinnosti Manažerské smlouvy na rok 2007 ve znění dodatku k této manažerské smlouvě uzavřeného dne 3. 1. 2008 mezi společnostmi*

Dopravní podnik a Ing. Martinem Dvořákem a představenstvem obchodní společnosti Dopravní podnik ve spojení s § 301 písm. d) a ust. § 302 písm. g) zákoníku práce, a Radovan Šteiner v rozporu s § 194 odst. 5 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník v tehdy v účinném znění na bližší neuzjištěném místě v Praze uzavřeli s JUDr. Pavlem Švarcem, jednatelem společnosti Cross Point, s. r. o. Smlouvu o zajištění prodeje jízdních dokladů, číslo smlouvy 000034 00 08, uzavřené mezi Dopravním podnikem a společností Cross Point, s. r. o., a to nejméně Ing. Martin Dvořák a JUDr. Pavel Švarc ke škodě Dopravního podniku a za účelem obohacení nejméně Ing. Martina Dvořáka a Ivo Rittiga.

Následně dne 1. 9. 2008 na bližší neuzjištěném místě v Praze Ing. Martin Dvořák jako generální ředitel společnosti Dopravní podnik a JUDr. Pavel Švarc jako jednatel obchodní společnosti Cross Point, s. r. o. uzavřeli Dodatek č. 2 ke „Smlouvě o zajištění prodeje jízdních dokladů“ ze dne 29. 2. 2008 na služby prodeje jízdních dokladů prostřednictvím eShop a na služby prodeje jízdních dokladů prostřednictvím kartové aplikace DOS, v rozporu s § 12 a násl. zákona o veřejných zakázkách a v rozporu s článkem 2.2 Smlouvy o zajištění prodeje jízdních dokladů, dle něhož je možno v průběhu platnosti předmětné smlouvy rozšířit počet prodejních míst a tak bez splnění zákonných podmínek využili § 99 zákona o veřejných zakázkách, a to ke škodě Dopravního podniku a za účelem obohacení nejméně Ing. Martina Dvořáka a Ivo Rittiga.

Výše uvedenými jednáními způsobili Ing. Martin Dvořák, JUDr. Pavel Švarc, Radovan Šteiner a Ing. Tomáš Petana poškozené společnosti Dopravní podnik škodu v celkové výši nejméně 320.852.325,39 Kč, které byly na základě předmětných smluv vyvedeny z majetkové podstaty Dopravního podniku v důsledku úbrady předražených plnění.“

408. Ze skutku uvedeného pod bodem I./1) obžaloby, v tomto rozsudku označovaném jako “skutek Cross Point“ byl obžalován Ing. Martin Dvořák, JUDr. Pavel Švarc, Radovan Šteiner a Ing. Tomáš Petana.
409. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 2. října 2018 bylo podle § 231 odst. 1 tr. řádu za použití § 223 odst. 1 tr. řádu z důvodů uvedených v § 11 odst. 1 písm. e) tr. řádu pravomocně rozhodnuto, že se zastavuje trestní stíhání obžalovaného **Radovana Šteinera**, narozeného 28. 1. 1972, zemřelého 7. 8. 2018, pro skutek uvedený v obžalobě Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 1. 11. 2017, sp. zn. 7 VZV 10/2013 – „skutek Cross Point“, neboť obžalovaný zemřel.
410. Obžalovaný **Ing. Martin Dvořák** ve vztahu ke skutku pod bodem I./1) podané obžaloby, resp. k účelově vypovězené smlouvě původně uzavřené s Jaroslavem Šochem, uvedl, že smlouva byla uzavřena dne 5. 8. 1992 a k jejímu vypovězení došlo až v roce 2007 nebo 2008. V době, kdy obžalovaný zahájil svou manažerskou činností v DPP, prováděl manažerský a finanční audit. Jeho výsledkem bylo, kromě personálních změn ve společnosti, také vypovězení řady smluv. Vypovězení smlouvy uzavřené s Jaroslavem Šochem bylo dle obžalovaného v souladu s péčí řádného hospodáře, neboť smlouva byla v rozporu s novým zákonem o zadávání veřejných zakázek. Tento postup mu byl doporučen i advokáty a ekonomy. Citoval z dokumentů DPP, kdy advokátní kancelář najatá DPP v roce 2013, tedy v době po ukončení manažerské činnosti obžalovaného, konstatovala, že pokračování ve smluvním vztahu s Ing. Šochem by bylo porušením zákona o veřejných zakázkách, neboť dodatky č. 9 – 22 k původně uzavřené smlouvě, nebyly uzavřeny v souladu se zákonnou úpravou účinnou v době jejich uzavírání.

Popřel, že předmětné smlouvy byly vypovězeny, ačkoli neměl zajištěného dodavatele služeb prodeje jízdních dokladů. Nový dodavatel měl plynule navazovat na původního dodavatele, k ukončení smluv došlo s dostatečným předstihem bez ohrožení prodeje jízdních dokladů. Zakázku realizoval příslušný útvar DPP, mimo rozsah řídicí pravomoci obžalovaného, a to v součinnosti s externí společností Naxos, která také připravovala zadávací dokumentaci. Proces veřejné zakázky inicioval Ing. Holešický. Kvalifikační předpoklady byly stanoveny s ohledem na účel veřejné zakázky, kterým bylo zlepšit kvalitu prodeje jízdních dokladů a odstranit tehdejší nedostatky. Dle obžalovaného ani státní zástupce neuvedl, které konkrétní dodavatele mělo zadání veřejné zakázky diskriminovat, neboť neexistuje subjekt, který by byl poškozen. Společnost Cross Point byla jediným uchazečem, který splnil kvalifikační předpoklady. Stejná veřejná zakázka byla vedením DPP vypsaná znovu dva roky po odchodu obžalovaného ze společnosti, přičemž opět to byla společnost Cross Point, s.r.o., která byla jediným uchazečem splňujícím kvalifikační předpoklady. S jednatelem společnosti Cross Point, s.r.o., se obžalovaný dle svého tvrzení setkal pouze jedinkrát v životě v roce 2010.

411. Obžalovaný se dále podrobně vyjádřil k jednotlivým diskriminujícím předpokladům v zadávací dokumentaci, přičemž ve vztahu ke všem zdůraznil, že mu uniká, v čem by měla spočívat jejich diskriminační povaha. Co se týče požadavku na předložení certifikátu ČSN EN ISO 9000, připustil obžalovaný, že společnost Cross Point, s.r.o. v období mezi 1. 11. 2009 a 30. 3. 2009 nebyla držitelem tohoto certifikátu, přičemž tato situace byla zapříčiněna změnou subdodavatele. Poté však společnost Cross Point, s.r.o. certifikát opět získala a pokračovala v poskytované službě. U požadavku na minimálně středoškolské vzdělání osob, jimiž dodavatel hodlá obsadit pozici prodejce, poukázal obžalovaný na znění § 7 a § 58 školského zákona. Oponoval tak státnímu zástupci, že by polovina osob, jejichž stručné životopisy byly společností Cross Point, s.r.o. předloženy, ve skutečnosti požadované středoškolské vzdělání neměla. Požadavek, aby určitá část těchto osob, ovládala komunikaci v anglickém nebo německém jazyce, odůvodnil tím, že se v dané době DPP snažil adaptovat vzrůstajícímu turistickému ruchu v Praze. Pochybení spočívající v tom, že se takovýto požadavek objevil v zadávací dokumentaci veřejné zakázky, aniž by následně byly schopnosti komunikace v cizím jazyce u dotyčných osob skutečně zjišťovány, považuje obžalovaný ve vztahu ke své osobě jako absurdní, jakož i to, že z celkem osmdesáti prodejců bylo vyslechnuto pouze sedm, a na tomto podkladě byl učiněn závěr, že poměr osob schopných komunikovat cizojazyčně nebyl splněn ani nijak ověřován. Kvalifikační předpoklad týkající se provozní doby budoucího dodavatele považuje obžalovaný za zcela adekvátní. V zadávací dokumentaci má být precizováno, co přesně je požadováno. Obdobně pak obžalovaný argumentoval ve vztahu k určení předpokládané hodnoty veřejné zakázky, tedy že definování finančního rámce je povinností zadavatele veřejné zakázky.
412. K nezrušení zadávacího řízení podle § 84 odst. 5 ani dle § 84 odst. 3 písm. b) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „ZVZ“) (ačkoliv byl s průběhem zadávacího řízení seznámen včetně výslovného upozornění člena hodnotící komise, Ing. Choutky, týkajícího se nabídkové ceny uchazeče společnosti Cross Point s.r.o., která byla oproti minulému dodavateli více než dvojnásobná), obžalovaný uvedl, že Ing. Choutka upozorňoval pouze na logické navýšení ceny v důsledku navýšení rozsahu poskytované služby.

413. Obžalovaný dále poukázal na výstupy znaleckého posudku zpracovaného znaleckou kanceláří EQUITA Consulting s.r.o., v němž byly porovnávány služby poskytované Ing. Šochem a služby následně poskytované společností Cross Point s.r.o. Zdůraznil, že co do kvantity byl rozsah služeb poskytovaných společností Cross Point, s.r.o. byl téměř dvojnásobný, a to z hlediska pracovního fondu, počtu zaměstnanců, počtu prodejních míst atd. Ve vztahu ke komparaci poskytovaných služeb odkázal také na svědeckou výpověď Mgr. Hanuše z přípravného řízení, v níž svědek vyzdvihuje kvality služeb poskytovaných společností Cross Point s.r.o.
414. V dalším bodě své výpovědi se obžalovaný vyjádřil k dodatku č. 2 ze dne 1. 9. 2008 ke smlouvě ze dne 29. 2. 2008 o zajištění prodeje jízdnic dokladů, na jehož základě došlo k rozšíření o služby spočívající v prodeji jízdnic dokladů prostřednictvím e-shopu a aplikace DOS. Upozornil na souvislost s projektem Opencard a na to, že DPP byl tehdy svým akcionářem pověřen, aby v rámci svých distribučních kanálů migroval papírové kupóny na kupóny elektronické. V daném případě šlo dle obžalovaného pouze o rozšíření o nový distribuční kanál, přičemž dodatky ke smlouvě, na jejichž základě k tomuto rozšíření došlo, nezakládají nedovolenou změnu původních zadávacích podmínek veřejné zakázky. Poukázal, že dle rozhodovací praxe ÚOHS jsou možné tzv. nepodstatné změny podmínek veřejné zakázky, přičemž k takovéto nepodstatné změně došlo i uzavřením výše zmíněného dodatku ke smlouvě o zajištění prodeje jízdnic dokladů. Opakovaně odkázal na právní stanovisko advokátní kanceláře z roku 2013, dle něž ze strany DPP nedošlo k jednání, které by bylo v rozporu se ZVZ.
415. Obžalovaný Dvořák zpochybnil škodu vyčíslenou ve skutku I. bod 1) projednávané obžaloby s tím, že jako škoda nemohou být vyjádřeny veškeré náklady, které souvisely s několik let poskytovanou službou, jako například mzdy zaměstnanců apod. Dále zmínil kontrolu, kterou prováděl specializovaný finanční úřad, na jejímž základě dospěl k závěru, že cena, kterou účtovala společnost Cross Point s.r.o., byla cenou obvyklou.
416. K hodnocení výpovědi obžalovaného Dvořáka u hlavního líčení soud dodává, že po provedeném rozsáhlém dokazování byla tvrzení obžalovaného uvedená výše vzata za věrohodná, neboť odpovídají výsledkům dokazování, jak bude pojednáno níže.
417. Obžalovaný **JUDr. Pavel Švarc** se nejprve obšírněji vyjádřil k výběrovému řízení a smlouvě mezi společností Cross Point a DPP a skutečnosti, že se o výběrovém řízení na zajištění prodeje jízdnic dokladů dozvěděl od Ing. Janků. Pro tento projekt se rozhodli využít společnost, která byla původem ready made. Touto společností byla společnost Cross Point, jejímž vlastníkem byla v té době společnost Intrac Consulting. Bylo však nasnadě, že se vlastnictví ke společnosti Cross Point bude převádět. Poté, co se obžalovaný seznámil s podmínkami výběrového řízení, neshledal na nich nic neobvyklého. K tomu, co je obžalovanému kladeno za vinu, tedy že měl dohodou s obžalovaným Dvořákem ovlivnit kritéria ve výběrovém řízení tak, aby jediným možným výhercem byla společnost Cross Point, obžalovaný uvedl, že takovéto tvrzení zcela odmítá. S obžalovaným Dvořákem nikdy nejednal, poprvé se s ním setkal až na DPP po dvou nebo dvou a půl letech od uzavření smlouvy. Obžalovaný však důsledně trval na tom, že

podmínky nijak nevyjednával ani s kýmkoli jiným, ani tyto podmínky ve svém postavení nemohl nijak ovlivnit. Požadavek ISO nikdy za diskriminační nepovažoval. Obdobně pak ve vztahu ke všem ostatním požadavkům. Jejich označení za diskriminační považuje obžalovaný za zcela absurdní. Tvrzení, že podmínky nebyly diskriminační, pak dle obžalovaného dokazuje i výpověď Ing. Šocha, který sám uvedl, že podmínky mohl splnit také a také se mohl přihlásit do výběrového řízení. Jedinou podmínkou, kterou nemohl splnit, bylo právě ISO. V obdobné pozici však byla dle obžalovaného také společnost Cross Point, která ISO také neměla. Po dotazu na zadavatele však zjistili, že je možné tuto podmínku splnit prostřednictvím subdodavatele, kterým se nakonec stala společnost VD Work. Tuto společnost představil obžalovanému Ing. Janků. Neboť nebylo předem zřejmé, zda ve výběrovém řízení uspějí, zajistili pracovní síly také prostřednictvím personální agentury VD Work. Vlastní nabídku zpracoval po obsahové stránce Ing. Janků, a to včetně kalkulace. Kalkulace byla založena na rovnováze mezi fixním poplatkem za provoz každého jednotlivého prodejního okénka a flexibilní procentuální provizí z realizovaného prodeje. Rolí obžalovaného nikdy nebylo vlastnit společnost. Fungoval jako najatý manažer, který je odpovědný za provoz, a role jednatele, který je odpovědný za statutární záležitosti vůči správci daně a vůči pojišťovnám. Tvrzení obžaloby, že smlouvu podepsal za účelem obohacení nejméně spoluobžalovaného Dvořáka a spoluobžalovaného Rittiga, zcela odmítl.

418. Převzetí provozu po Ing. Šochovi bylo plánováno od prosince 2007. Nakonec však bylo odsunuto až na únor nebo březen 2008. Tehdy byl také proveden převod vlastnictví společnosti Cross Point, kde do té doby vlastnila 100% podíl společnost obžalovaného Intras Consulting. Ing. Janků přinesl hotovou smlouvu o převodu obchodního podílu na kyperskou společnost Countertop. Dle názoru obžalovaného se jednalo o vcelku logicky vysvětlitelný krok odůvodněný zájmem efektivního plánování zdanění a efektivního využití volných finančních prostředků mateřské společnosti. V tu dobu mělo na Kypru svoje mateřské struktury přibližně 2000 českých společností, tedy na tom obžalovanému nepřipadalo nic zvláštního.
419. V souvislosti se srovnáním smlouvy, která byla uzavřena s Ing. Šochem a smlouvy, která byla následně uzavřena se společností Cross Point, zpochybnil obžalovaný závěry, k nimž ve svém posudku dospěl znalec Ing. Juráš, jakož i samo zadání tohoto posudku, který nazval pouhým matematickým cvičením. Skutečnost, že společnost Cross Point poskytovala služby za vyšší cenu než Ing. Šoch, byla dle obžalovaného transparentní, a odůvodněná zcela odlišným rozsahem i kvalitou poskytovaných služeb. V této souvislosti poukázal obžalovaný na rozdíly v množství prodejních míst, provozní doby, obslužného personálu atd. Další rozšíření služeb a tedy i nákladů na ně přineslo zavedení aplikace e-shop a s ní souvisejícím helpdeskem a helplinkou. Následně se obžalovaný barvitě rozhovořil o kvalitách zaměstnanců, kteří byli bývalými pracovníky Ing. Šocha. Během jednoho roku došlo k výměně 90 % z těch zaměstnanců, které předtím využíval Ing. Šoch. Podrobně se vyjádřil k rozdílu v kvalitě poskytovaných služeb, kterou demonstroval na rozdílu v „kultuře prodeje“, bezpečnosti, inventurách.
420. V samostatném bodě obžalovaný podrobně rozebral hospodaření společnosti Cross Point a vztah společnosti Cross Point a DPP.

421. K hodnocení výpovědi obžalovaného Švarce u hlavního líčení soud dodává, že po provedeném rozsáhlém dokazování nebyla tvrzení obžalovaného provedenými důkazy vyvrácena, jak bude pojednáno níže.
422. Obžalovaný **Ing. Tomáš Petana** ke své roli v průběhu uzavírání smluvního vztahu se společností CrossPoint a k průběhu výběrového řízení uvedl, že na přípravě zadávací dokumentace se nijak nepodílel, ani nestanovoval předpokládanou hodnotu zakázky v rámci daného zadávacího řízení. Byl členem hodnotící komise, která „převzala štafetu“ po komisi pro otevírání obálek. Hodnotící komise byla pětičlenná, tvořili ji dva právníci, zástupce interního zákazníka - objednatel služby ekonomického úseku, dále ze zástupkyně jednotky správy nemovitého majetku a jeho jakožto zástupce vedení společnosti. Po dobu jeho působení v DPP byl jakýsi úzus, nepsané pravidlo, že v jakékoli veřejné zakázce v hodnotící komisi musí být alespoň jeden člen z vedení společnosti, přičemž tato „nevděčná role“ dopadla právě na obžalovaného. Vzhledem k tomu, že v rámci tohoto zadávacího řízení byla doručena pouze jediná nabídka, neprovedla hodnotící komise faktické hodnocení této nabídky, pouze zkontrolovala její formální náležitosti a to, zda odpovídá zadávací dokumentaci. V rámci prvního jednání hodnotící komise narazili na problém ve výkladu, resp. formátu jedné z příložených tabulek v nabídce. Komise se poté usnesla, že toto bude napraveno dotazem na uchazeče, což zákon umožňoval, přičemž pokud je tato odpověď uspokojí, bude nadále pokračováno v jednání. Následně bylo jednání hodnotící komise přerušeno, předsedkyně hodnotící komise zajistila odeslání tohoto dotazu uchazeči, přijala odpověď, svolala druhé kolo jednání, na kterém hodnotící komise konstatovala, že odpověď uchazeče odpovídá a napravuje jejich pochybnosti týkající se zmiňované tabulky. Zároveň v rámci tohoto druhého kola jednání zástupce interního zákazníka, Ing. Choutka vyjádřil, že nabídnutá cena za tuto dodávku je zhruba o 40 mil. ročně vyšší, než je hodnota současné dodávky od stávajícího dodavatele. Na základě tohoto vyjádření byla otevřena diskuse, proč tomu tak je. Následně byl tento rozdíl vysvětlen tak, že služby jsou neporovnatelné jednak co do rozsahu, jednak co do požadavku na kvalitu dané služby, tudíž není relevantní porovnávat ceny těchto dvou služeb. Posléze došlo k hlasování o přijetí, resp. doporučení nabídky, přičemž všichni členové hodnotící komise hlasovali pro doporučení nabídky k přijetí a k uzavření smlouvy. Další role obžalovaného v rámci zadávacího řízení spočívala v uskutečňování procesních kroků na základě plné moci, přičemž se nejednalo o plnou moc pouze k této zakázce, nýbrž o obecnou plnou moc k jednání za zadavatele, a obdobnou plnou mocí nebyl nadán pouze obžalovaný, ale také další zaměstnanci DPP. V době působení obžalovaného v DPP prováděl DPP stovky zadávacích řízení ročně, bylo tedy nepraktické v reálném časovém horizontu získat nebo učinit jakýkoli krok statutárním orgánem, v důsledku této skutečnosti byly distribuovány tyto plné moci, aby další zaměstnanci mohli činit kroky, které obžalovaný ze svého pohledu vnímal spíše jako procesní. Pokud rozhodl o přijetí nabídky a dání smlouvy k uzavření smluvního vztahu na základě v podstatě jednomyslného doporučení hodnotící komise, vnímal to jako procesní krok, nikoli jako rozhodnutí, které činí z vlastní vůle. Tímto role obžalovaného v rámci uzavírání tohoto smluvního vztahu končila. Závěrem obžalovaný uvedl, že se nikdy svým jednáním ani svou nečinností dle svého názoru nedopustil ničeho, čím by DPP jako svého zaměstnavatele jakkoli poškodil.

423. Systém administrace veřejných zakázek byl v DPP nastaven platnými vnitřními normami. Procesní otázky kterak aplikovat způsob výběru, obsazení komisí atd. měla na starosti jednotka zásobování, resp. jí podřízený odbor obchodní. Do administrace zasahovali také dodavatelé poradenských služeb v oblasti veřejných zakázek. Ke službám poskytovaným DPP Ing. Šochem uvedl obžalovaný, že nejméně na dvou poradách vedení byly prezentovány negativní mediální výstupy týkající se služeb jízdních dokladů. Ke konkrétním okolnostem zajištění nového dodavatele obžalovaný sdělil, že administraci zadávacího řízení organizoval obchodní odbor, jednotka zásobování. Jako externí poradce byla přibrána společnost Naxos, která kompletovala a zpracovávala finální znění zadávací dokumentace. Kontrola plnění dodávek společnosti Cross Point byla prováděna interním zákazníkem, tedy odborem jízdních dokladů. Stran kvality pak byly jízdní doklady kontrolovány odborem kontroly kvality. Jednání hodnotící komise se konala u obžalovaného v kanceláři v DPP. Kromě obžalovaného byli členy hodnotící komise dva právníci ze společnosti Naxos, za interního zákazníka Ing. Choutka a za jednotku správy majetku paní Vytišová. Toto obsazení podepisoval generální ředitel, pravděpodobně na návrh obchodního odboru, dle běžné praxe. K dotazům obhájců se obžalovaný vyjádřil zejména k prohlášení o vyšší ceny služby poskytované společností Cross Point v rámci hodnotící komise, která se nakonec shodla, že cena předchozího dodavatele a cena služeb nabízených společností Cross Point jsou neporovnatelné, neboť se výrazně liší jak co do rozsahu požadované služby, tak co do její kvality. K jednání, které je obžalobou Ing. Petanovi kladeno za vinu, tedy že nezrušil zadávací řízení, se obžalovaný vyjádřil v tom smyslu, že sice teoreticky mohl rozhodnout o nepřijetí nabídky, ale sám neshledal žádný důvod, proč by tak měl učinit. K dalším dotazům obhájců se obžalovaný blíže vyjádřil k tomu, zda a jak byly smlouvy typu té, která byla uzavřena se společností Cross Point, projednávány na poradách vedení, zapojení generálního ředitele DPP, konkrétním povinností společnosti Naxos. Činnost na této konkrétní veřejné zakázce se dle obžalovaného ve srovnání s jeho početnými zkušenostmi z této oblasti od těchto ostatních nijak nelišila.
424. K hodnocení výpovědi obžalovaného Petany u hlavního líčení soud dodává, že po provedeném rozsáhlém dokazování byla tvrzení obžalovaného vzata za věrohodná, neboť odpovídají výsledkům dokazování, jak bude pojednáno níže.
425. Pro rozhodnutí soudu, ve vztahu ke skutku Cross Point, byla klíčová výpověď svědka **Mgr. Oldřicha Hanuše**, který v rozhodné době působil u Dopravního podniku ve funkci vedoucího odboru zabývajícího se distribucí jízdních dokladů. Tento sdělil, že se od Ing. Šocha se dozvěděl, že mu byla vypovězena smlouva. Poté probíhala veřejná soutěž, kterou zajišťoval útvar služeb. Odbor spadající do gesce svědka vypracovával připomínky k návrhu zadávacích podmínek. Svědek shrnul historii prodeje jízdních dokladů, které původně, tedy v době před revolucí, zajišťoval DPP v Bubenské ulici na centrální distribuci. Po revoluci se tato činnost privatizovala a dostal ji na starosti Ing. Šoch starší. Následně po něm tento podnik zdědil jeho syn, tj. Ing. Šoch mladší. Kvalita služeb poskytovaných Ing. Šochem odpovídala platbám, které mu DPP poskytoval, protože Ing. Šoch byl placen procenty z prodeje jízdních dokladů. Zaměstnával převážně osoby důchodového věku, které často postrádaly potřebnou jazykovou výbavu, čemuž pak odpovídala úroveň prodeje. Problematická pro ně byla i práce s počítačem, když byl zaveden elektronický prodej, zaměstnanci Ing. Šocha také hůře zvládali nápory

zákazníků v předprodejích. Vybavení prodejních míst v době, kdy služby poskytoval Ing. Šoch, sestávalo de facto pouze ze židle a počítače. V místnosti byl dále trezor a příruční uzamykatelná pokladnička. Po skončení směny odvážela svozová služba peněžní prostředky na centrální dispečink, kde se zamykaly do velkých trezorů. Prodejní místa sama o sobě nijak zvlášť zabezpečena nebyla, vyskytovaly se krádeže. Co se týče spokojenosti zákazníků se službami Ing. Šocha, uvedl svědek, že stížnosti se hromadily zejména na počátku školního roku a období hlavního předprodeje v měsících prosinci a lednu. Prodej byl nárazový, vytvářely se obrovské fronty, celá Praha se valila na pár okének. O tom, že smlouva s Ing. Šochem byla vypovězena, se dozvěděli v době, kdy se blížil hlavní předprodej, a hrozilo nebezpečí, že distribuční síť zkolabuje. Bylo tedy nutno zajistit prodej jízdních dokladů na příští rok. Jako varianty bylo zvažováno prodloužení smlouvy s firmou Šoch na překlenutí doby hlavního předprodeje. Svědek poté navrhl, aby DPP na krátkou dobu převzal zaměstnance Ing. Šocha, než to převezme společnost, která uspěje ve veřejné soutěži. Toto rozhodnutí svědek projednával jednak s obžalovaným Ing. Štikou a jednak s obžalovaným Mgr. Stubleym. Někteří zaměstnanci Ing. Šocha tedy i po vypovědi smlouvy pokračovali zpočátku onoho překlenovacího období dál. Společnost VD Work byla personální agentura, kterou doporučil generální ředitel, obžalovaný Dvořák, a která měla překrýt toto přechodné období. Svědek se z titulu své praxe na postu ředitele odboru jízdních dokladů vyjádřil také k předpokladům pro výkon pozice prodejce jízdních dokladů. S ohledem na elektronizaci jízdních dokladů bylo nutno, aby prodejci zvládali práci s výpočetní technikou, dokázali se na základní úrovni dorozumět cizím jazykem, měli středoškolské vzdělání. Požadavek na pojištění zaměstnanců byl automatický a byl zakotven již v původní smlouvě s Ing. Šochem, jednalo se o základní podmínku. Po počátečních problémech se zapracováním nových zaměstnanců se situace ustálila a došlo ke zlepšení. Noví zaměstnanci prošli školením jak se chovat k zákazníkům, došlo k úpravě prodejních míst, zejm. jejich vzhledu, došlo k celkovému omlazení personálu, byl navýšen počet prodejních míst. Byly eliminovány obtíže s frontami.

426. Postupem dle § 211 odst. 3 tr. řádu byl následně u hlavního líčení čten protokol o výslechu svědka z přípravného řízení (svazek č. 17, č.l. 3077 – 3089 trestního spisu, zde body 149. – 151. odůvodnění tohoto rozsudku), v němž svědek k věci vypověděl, že pracoval v DPP jako vedoucí odboru distribuce jízdních dokladů. Někdy v září, rok si svědek nepamatoval, se dozvěděl od Ing. Šocha, že dostal výpověď od DPP v rámci zajištění prodeje jízdenek a to k 30. 11. 2007. Protože mu o tomto nikdo z vedení nic nesdělil a věděl, že mohou nastat v tomto směru potíže, neboť počátkem roku je nutno plně zajistit předprodej a prodej různých druhů jízdních dokladů, informoval o tomto Ing. Dvořáka s požadavkem, aby byla smlouva Ing. Šochovi buď prodloužena, nebo s ním bylo dohodnuto, aby do doby, než bude ukončeno výběrové řízení na nového poskytovatele, tuto službu nezabezpečoval. Ing. Dvořák společně s AK Šachta a Partners variantu prodloužení lhůty odmítl, ale akceptoval, že by mohl Šoch nadále prodej zajistit pomocí svých zaměstnanců. Následně byl požádán vedením o předání podkladů pro tuto veřejnou zakázku, kterou zajišťoval úsek služeb přes nějakou společnost. Následně se vyjadřoval k návrhům této společnosti, jako i vedení DPP, včetně AK Šachta a Partners. Některé svědkovy požadavky se mu podařilo prosadit, jiné nikoliv, a to pro nesouhlas AK Šachta a Partners s tím, že by se jednalo o diskriminaci. Stran diskriminace se vyjadřoval konkrétně Mgr. Stublej. Později byla sestavena hodnotící komise, v níž svědek odmítl být členem z důvodu možné zaujatosti, neboť byl informován Ing. Šochem, že se hodlá soutěže

zúčastnit a svědek s ním předtím spolupracoval. Ze strany DPP byl kladen důraz na zvýšení kvality prodeje, kvalitu prodávajícího personálu, vzhled prodejních míst a rozšíření prodejních míst. Prodej do ledna následujícího roku zajišťovala nějaká personální agentura, poté tuto činnost převzala agentura vysoutěžená. V počátku se vyskytovaly potíže, protože mělo postupně docházet k obměně personálu, jejich zaučení a tak se stávalo, že některá prodejní místa byla uzavřená z technických důvodů. Ještě následně doplnil jím navrhované požadavky na nového prodejce – povinnost prodejce ukládat peníze rovnou na účet DPP a podobně, ale ani ukládání peněz na účet DPP se svědkovi nepodařilo prosadit. K předchozímu dodavateli, Ing. Šochovi, svědek uvedl, že u toho nějaké stížnosti byly, že od DPP dostával malé provize. Dalším problémem bylo, že v uvedené době se prováděl prodej za hotové a byly fronty v rámci prodeje měsíčních kuponů, stejně tak na konci a počátkem roku při prodeji ročních kuponů, či kuponů čtvrtletních či pololetních. Později se toto začalo zlepšovat po zavádění platebních terminálů a klouzavých kuponů. Již za předchozího vedení byl požadavek, aby prodej zajišťoval sám DPP, ale proti byl magistrát, který tento požadavek odůvodňoval nutností snižování počtu zaměstnanců. Stížnosti na prodejce, Ing. Šocha, byly ze strany DPP prošetřeny, a pokud bylo zjištěno, že jsou oprávněné, byly na Ing. Šocha uvaleny sankce. Po ukončení činnosti Ing. Šocha prodej zajišťovala společnost VD Work, kam byly převedeni zaměstnanci Ing. Šocha. VD Work doporučil přímo Ing. Dvořák. Jednání s firmou vedl sám, kdy tuto kontaktoval na základě podkladů, jež dostal od Ing. Dvořáka. Při tomto jednání, kdy skutečně došlo k převodu zaměstnanců na VD Work, Ing. Šoch uvedl, že se do soutěže rovněž přihlásí. Svědek připomínkoval podklady a zadávací dokumentaci v rámci veřejné zakázky, jelikož ale neměl rozhodovací pravomoc, některé jeho připomínky nebyly prosazeny. Rozhodovací pravomoc měl úsek služeb. Zde by měly být materiály rovněž archivovány. V zadávací dokumentaci byly rámcově stanoveny kvalifikační požadavky na zaměstnance stran středoškolského vzdělání s tím, že část prodejců musela mít aktivní znalost některého ze světových jazyků, dále byla požadována práce na PC. V zadávací dokumentaci byl vymezen také počet prodejních míst s jejich lokalizací, byl stanoven způsob výpočtu nabídkové ceny. Jednalo se de facto o požadavky, kterak jsou definovány zákonem o veřejných zakázkách. Některé z kvalifikačních požadavků na prodejce byly vzneseny právě Mgr. Hanušem, a to konkrétně požadavek na středoškolské vzdělání, znalost práce na PC a aktivní znalost některého ze světových jazyků u části prodejců s lokalizací v centrální části Prahy. Požadavek na pojištění nového dodavatele byl také vznesen Mgr. Hanušem. Pokud se týká ISO, tak si svědek vzpomíná, že tento požadavek v připomínkovém řízení nepadl a nebyl navrhován, jakož i životopis zaměstnanců. O tom, kdo stanovil délku platnosti a výpovědní lhůtu, svědek neví. Rovněž svědek neví, kdo schvaloval konečnou verzi zadávací dokumentace. Svědek v této věci komunikoval s AK Šachta a Partners, a to o uvedené předchozí praxi, protože nechtěl, aby zakázku získala firma, která den předtím vznikla v paneláku, ale tento návrh AK neakceptovala. Komunikace byla vedena s Mgr. Stubleym. K postupu vzniku a schvalování zadávací dokumentace dále uvedl, že společnost, která organizovala zakázku, něco vypracovala, poslala to AK Šachta a Partners, ta na toto reagovala, přepracovala dokumentaci, poté ji poslala ostatním v DPP k připomínkám, a po případné akceptaci některé připomínky tuto zapracovala do dokumentace, což následně odeslala zpět na společnost organizátora.

427. K hodnocení kvality služeb poskytovaných společnostmi Cross Point uvedl svědek, že již po prvních dvou měsících byla kvalita prodeje výrazně lepší než v minulosti, a to jak v oblasti

kultury prodeje, tak i v přístupu jednotlivých prodejců k cestujícím. Prodejní místa měla jednotný design, na prodejcích bylo znatelné, že prošli školeními, jak se chovat k zákazníkům. Došlo k celkovému omlazení personálu a zvýšení kvality i stran schopnosti dorozumět se cizím jazykem. K vyjádření míry rozdílnosti mezi službami poskytovanými Ing. Šochem a společností Cross Point svědek použil úsloví „nebe a dudy“, tedy že se jednalo o rozdíl diametrální.

428. Výpověď tohoto svědka u hlavního líčení soud hodnotí jako zcela věrohodnou. Svědek uvedl, že je již delší dobu v důchodu, žije mimo město a bylo evidentní, že nemá již žádné osobní či pracovní vazby na DPP či osoby v řízení vystupující. Dle soudu je jeho výpověď naprosto objektivní a soud z ní vychází.
429. Ke skutku slyšená svědkyně **Miroslava Jírovcová** (dříve **Vytišová**) v DPP působila na pozici vedoucí jednotky správy nemovitého majetku. V době, kdy svědkyně nastoupila do DPP, probíhalo výběrové řízení na prodej jízdních dokladů. Svědkyně byla členkou hodnotící komise, která měla za úkol vybrat nového dodavatele služeb prodeje jízdních dokladů. Kromě svědkyně byli členy komise Ing. Petana, zástupce ekonomického úseku a dále osoby, zastupující společnost realizující výběrové řízení. Byla podána jedna nabídka ze strany společnosti Cross Point, u níž bylo komisí konstatováno, že splnila kritéria a komise doporučila uzavření smlouvy. Svědkyně si nevybavila, že by kdokoli z hodnotící komise vyjádřil negativní stanovisko vůči tomuto uchazeči. Smlouva se společností Cross Point byla následně skutečně uzavřena. O tom, jakým způsobem bylo posléze z uzavřené smlouvy plněno, svědkyně nebylo nic bližšího známo, neboť toto nespadlo do její kompetence. Co se týče okolností ukončení vztahu s původním dodavatelem služby prodeje jízdních dokladů, uvedla svědkyně, že důvodem pro ukončení tohoto vztahu měla být údajně nespokojenost s poskytovanými službami. Tuto informaci měla svědkyně od ředitele úseku služeb, tj. obžalovaného Ing. Petany, který jí tuto informaci sdělil, když byla jmenována do hodnotící komise.
430. Svědek **Ing. Josef Dalešický** potvrdil, že příchodem Ing. Martina Dvořáka na post generálního ředitele DPP začala snaha všechny dodavatelské vztahy „přesoutěžít“, vyhlásit veřejné zakázky apod. Obchodní odbor se stal jakýmsi koordinátorem, který měl mít celkový přehled o tom, jak se jednotlivé zakázky vyvíjejí. Potřebu veřejné zakázky vždy navrhoval příslušný odborný útvar, který také předkládal podklady, tj. technickou specifikaci, hodnotící kritéria atd. Veškeré tyto podklady včetně vnitropodnikové objednávky následně předal tak, aby mohlo vedení DPP rozhodnout, jaká advokátní kancelář to bude zpracovávat. Rozhodnutí, že veřejné zakázky bude mít na starosti externí advokátní kancelář, vydal management DPP. V případě jízdenek byl odborným útvarem odbor jízdních dokladů. Ten zpracovával technickou specifikaci veřejné zakázky, hodnotící kritéria, požadavky na uchazeče. Takto zpracované dokumenty následně obchodní odbor předával advokátní kanceláři.
431. Výpovědi svědků Jírovcové a Dalešického soud hodnotil jako věrohodné, neboť jsou ve shodě s listinnými důkazy.
432. Svědek **Ing. Václav Pomazal** uvedl, že před nástupem Dvořáka zastupoval generálního ředitele. Poté, co na pozici generálního ředitele nastoupil Ing. Dvořák, oznámil svědkovi, že pro

něj již v DPP nebude nadále místo. Ing. Šoch dle svědka zajišťoval distribuci jízdenek, původně v rámci nějakého oddělení DPP. Když však do DPP nastoupil svědek, zajišťoval Ing. Šoch tuto službu již jako samostatný subjekt. Detaily ukončení spolupráce s Ing. Šochem ze strany DPP mu nebyly známy. Podrobnosti fungování režimu jízdních dokladů nebyly svědkovi známy, sdělil, že na toto byl speciální odbor vedený Ing. Hanušem. Pouze v obecné rovině uvedl, že režim peněžních prostředků vybraných za jízdní doklady od zákazníků DPP, byl pod přísným dohledem. Kvalita služeb poskytovaných Ing. Šochem se na poradách vedení dle tvrzení svědka neřešila, neboť byla, co se finanční kvality týče, vždy špičková, za což ostatně odpovídal svědek sám. Okénka v metrech však byla dle jeho vlastních slov zejména zpočátku strašlivá. DPP je teprve postupně vybavoval sociálním zázemím a výpočetní technikou. Stížnosti na kvalitu služeb poskytovaných Ing. Šochem ze strany veřejnosti však byly neustálé.

433. K hodnocení výpovědi tohoto svědka musí soud sdělit, že tvrzení tohoto svědka jsou pro soud nevěrohodná, a to i vzhledem k bezprostřednímu vystupování před soudem. Bylo evidentní, že svědek má vůči obžalovanému Dvořákovi animozní vztah, svědek si rovněž ve výpovědi protirečil a celkově vypovídal nevěrohodně a při výslechu se choval nevhodně.
434. Slyšený svědek **Mgr. Miroslav Hájek** v době od roku 2002 do roku 2014 zastával různé funkce ve společnosti Naxos, která administrovala veřejné zakázky DPP v letech 2006 – 2008. Společnost Naxos se zabývá organizací a prováděním veřejných dražeb, výběrových řízení, zprostředkováním prodejů nemovitostí, poradenstvím a investiční činností v oblasti nemovitostí. Na jména konkrétních osob z DPP, s nimiž při zadávání veřejné zakázky společnost Naxos spolupracovala, si svědek nevzpomněl. K dotazu státního zástupce si svědek vybavil, že ze strany DPP byl za kontrakt mezi společností Naxos a DPP odpovědný Ing. Dalešický. Pan Hanuš byl zaměstnancem DPP, který následně poskytoval informace ze strany zadavatele týkající se představy o podmínkách veřejné zakázky, kvalifikační předpoklady, obchodní předpoklady, technické předpoklady atd. Svědek potvrdil, že v rámci výběru dodavatele prodeje jízdních dokladů musela působit hodnotící komise, kterou stanovuje zadavatel. Konkrétní složení ani závěry hodnotící komise týkající se předmětné veřejné zakázky nebyly svědkovi známy. K dotazům obhájců svědek uvedl, že povinnost za zpracování zadávací dokumentace spočívá na organizátorovi, tedy v tomto případě na společnosti Naxos, avšak tato je zpracovávána na základě požadavků zadavatele. Organizátor by měl následně i hlídat zákonnost zadávací dokumentace. Byla-li zadávací dokumentace vydána, měla být dle svědka v souladu se zákonem. Stran požadavků zadavatele nebylo na zadávací dokumentaci shledáno cokoli diskriminačního.
435. Soud výpověď tohoto svědka hodnotil jako věrohodnou, byla ve shodě s ostatními důkazy a svědek je evidentně profesionál v oblasti veřejných zakázek.
436. Pro soud byla důležitá výpověď svědka **Ing. Miroslava Choutky**, který mimo jiné uvedl, že prodej jízdních dokladů byl zajišťován přes různé distribuční kanály, stěžejním byl hlavní smluvní distributor, který se zabýval prodejem časových jízdních dokladů, tzn. kuponů a jednotlivých jízdenek na prodejních místech DPP. Dalšími distribučními kanály byli trafikanti a jiní smluvní partneři, dále byl realizován přímý prodej DPP na vlastních distribučních místech.

Jako hlavního smluvního partnera si svědek z dob svého působení pamatuje pana Šocha, který takto působil celou dobu až do výběrového řízení v roce 2007. Okolnosti ukončení smluvního vztahu s Ing. Šochem svědkovi nebyly známy. Svědek uvedl, že byl pro zakázku na prodej jízdních dokladů v roce 2007 jmenován členem hodnotící komise, která byla poradním orgánem generálního ředitele, a z tohoto titulu se zúčastnil dvou zasedání, na nichž byla hodnocena nabídka společnosti Cross Point. Dle svědka bylo zjevné, že tato nabídka bude klást vyšší nákladové nároky na DPP, než jaké byly za dosavadního dodavatele. Zakázky se účastnil pouze jeden uchazeč. Právník, který byl členem hodnotící komise, konstatoval, že tento uchazeč splňuje zadávací dokumentaci, jakož i kvalifikační a jiné požadavky. Kromě svědka a tohoto právníka sestávala komise ještě ze dvou dalších zaměstnanců DPP, a to pravděpodobně obžalovaný Ing. Petana a paní Jírovcová. Žádný z členů hodnotící komise nebyl proti nabídce uchazeče ani nevyjádřil stanovisko, že by tento uchazeč nesplňoval kritéria. Při jednání komise bylo k podmínkám nabídky uchazeče sděleno, že je nabízena vyšší kvalita poskytovaných služeb. Svědek se dále vyjádřil k tomu, jakým způsobem dospěl k závěru o tom, že přijetí nabídky uchazeče bude pro DPP znamenat zvýšené náklady, přičemž se jednalo o porovnání procentuální sazby provize na jednotlivých jízdních dokladech při předpokladu stejného objemu prodeje. Údaj o zvýšených nákladech se objevil ve statistikách uváděných v rámci pravidelného reportingu, který se předkládal vedení a vrcholným orgánům DPP.

437. Postupem dle § 211 odst. 3 tr. řádu byl následně čten protokol o výsledku svědka z přípravného řízení, sv. 18, č.l. 3185 – 3195 trestního spisu, který po předložení listiny týkající se jmenování členů hodnotící komise pro veřejnou zakázku na prodej jízdních dokladů uvedl, že o jmenování náhradníkem nic nevěděl do doby, než jej jeho nadřízený, Ing. Štika, poslal na druhé jednání komise. Z jednání komise zjistil, že zůstal jeden zájemce a ten byl také komisí doporučen jako vítěz této zakázky a komise doporučila uzavřít smlouvu s tímto uchazečem. Dál toto nesledoval, protože to nespádalo do jeho kompetence. V průběhu vlastního jednání komise, které se konalo v kanceláři ředitele služeb, upozornil na skutečnost, že předložená nabídka je ekonomicky méně výhodná, než minulý provozovatel. Následně dostal k dispozici návrh zápisu této komise, kde se ale tento názor neobjevil a svědek požadoval, aby toto jeho konstatování bylo do zápisu zahrnuto. Poté dostal k dispozici návrh doplněný o předmětnou připomínku, a to e-mailem od Naxosu, pana Hájka nebo Májka. Po předložení zápisu policejním orgánem svědek svůj podpis na zápisu poznává. K vyřčenému závěru stran porovnání nákladů uchazeče s předchozím dodavatelem dospěl porovnáním provizních procent původního dodavatele a nového uchazeče. Předchozí dodavatel byla firma Šoch, ale neví, zda v době výběrového řízení nebyl již ve výpovědi. Po přečtení výpovědi svědek uvedl, že odkazuje na to, co bylo v protokolu, na polici vypovídal podle pravdy, co si v té době pamatoval.
438. Výpověď tohoto svědka bylo pro svou věrohodná, neboť tento svědek vypovídal ve shodě s listinnými důkazy i tvrzeními ostatních slyšených členů hodnotící komise pro veřejnou zakázku.
439. U hlavního líčení slyšený svědek **Ing. Petr Šoch** popsal genezi prodeje jízdních dokladů tak, že svědkův otec, stejně jako svědek sám, pracoval pro DPP, přičemž otec v roce 1992 ve výběrovém řízení získal zakázku na prodej jízdních dokladů jako podnikající fyzická osoba. Prodej byl realizován přibližně zpočátku na 22, posléze až na 27 prodejních místech, převážně

v prostorách stanic metra. Ke konci roku 1992 nebo v roce 1993 svědkův otec těžce onemocněl a této nemoci posléze podlehl. V rámci dědického řízení převzala otcovu činnost matka, avšak fakticky tuto činnost řídil svědek sám pod matčinou záštitou. Po ukončení dědického řízení v roce 1995 převzal zakázku opět jako podnikající fyzická osoba svědek. Realizace zakázky fungovala dle svědka standardně. Od DPP nafasoval jízdenky a kupony na MHD, které přerozdělil mezi své zaměstnance, prodejce. Tuto činnost realizoval jako fyzická osoba z důvodu odpovědnosti za případné ztráty, která by byla, v případě, že by činnost poskytoval jako s.r.o., nižší. Postupně zaměstnával až 90 osob. Pracovní doba byla stanovena od 6:00 hod. do 18:30 hod. ve všední dny, o sobotách od 07:00 hod. do 13:00 hod. V roce 2007 bylo vypsáno výběrové řízení na nového dodavatele služby prodeje jízdních dokladů, přičemž kvůli podmínce držitelství ISO se již svědek do výběrového řízení nemohl přihlásit, neboť tento předpoklad nespĺňoval. Smlouva s ním byla následně ze strany DPP rozvázána. Co se týče inkasování, evidence a odvodů tržeb, uvedl svědek, že měl celou dobu najatu bezpečnostní agenturu. Tato vždy ráno přijela na centrální dispečink, kde vyzvedla zapečetěné přepravní kufry prodejců, kteří měli ten den službu a rozvezla je do jednotlivých stanic. Kufry byly prodejcům předávány proti podpisu. Na stanicích byly trezory a každý prodejce měl povinnost nechat si přes noc určitý drobný obnos jak prodávaného zboží, tak peněz, aby mohl druhý den do příjezdu bezpečnostní agentury prodávat. Svoz zapečetěných přepravních kufrů probíhal obdobným způsobem jako jejich rozvoz. V měsíčních intervalech se kontrolovalo, zda se u osob jednotlivých prodejců nehromadí manko. Každý prodejce měl povinnost udělat denní tržbu. Veškeré svezené peníze se ukládaly do trezoru na centrálním dispečinku, kde pokladní každý den ráno rozpečet'ovala jednotlivé obálky, počítala peníze a schvalovala tržbu. Takto odevzdaná tržba se započítala každému prodejci do jeho konta, které bylo vedeno na centrálním dispečinku. Odměna za poskytované služby byla Ing. Šochovi stanovena ve výši 1,4 % z prodeje cenných kuponů, ve výši 1,7 % z prodeje jízdenek a ve výši 4 % z prodeje a výroby legitimací MHD. Stížnosti ze strany cestujících se objevovaly přibližně pětkrát do měsíce, přičemž se týkaly zejména zavřených prodejních okének, nedostupnosti konkrétního druhu jízdního dokladu nebo nedostatečné úrovně komunikace prodejců se zákazníky.

440. K okolnostem ukončení smluvního vztahu ze strany DPP svědek blíže doplnil, že se jednalo o klasickou výpověď se stanoveným datem, k němuž je výpověď účinná. Dále mu bylo sděleno, že se může přihlásit do výběrového řízení. Následně byly řešeny záležitosti technického charakteru jako postoupení některých částí vybavení jednotlivých prodejních míst do nájmu nejdříve DPP, posléze jejich prodej společnosti JUDr. Švarce.
441. K nově vypisovanému výběrovému řízení svědek uvedl, že měl zájem se jej zúčastnit, bylo v jeho silách splnit téměř všechny požadavky, vyjma splňování standardu ISO. Když zjistil, že ve zbývajícím časovém úseku pro něj již nebude možné ISO získat, ani se do výběrového řízení nepřihlašoval. Zadávací dokumentaci měl k dispozici. O splnění kvalifikačního předpokladu standardu ISO formou subdodávky sice uvažoval, ale nenašel partnera, který by byl ochoten se tohoto zúčastnit. U společnosti Naxos jakožto realizátora veřejné zakázky se snažil zjistit, zda by bylo možné doložit ISO 9001 v průběhu dalšího období, přičemž mu bylo sděleno, že ve většině případů stačí zadavateli potvrzení o tom, že subjekt již zahájil činnost směřující k jeho získání. V téže věci učinil dotaz i na DPP, přičemž mu bylo sděleno, že požadavek ISO musí být splněn již v okamžiku podání přihlášky. Tento rozpor se svědek již nesnažil odstranit dalším

výkladem. Splnění ostatních předpokladů, zejm. úroveň dosaženého vzdělání prodejců, práce s PC a jazyková vybavenost, bylo dle mínění svědka v jeho silách.

442. Ohledně prodejců bylo domluveno, že plynule přejdou pod DPP. VD Work byla personální agentura, která službu zajišťovala po přechodnou dobu mezi ukončením činnosti Ing. Šocha a nástupem nového dodavatele. Svědek sám byl necelé tři měsíce jejím zaměstnancem, ale těsně před uplynutím zkušební doby dostal výpověď. Jeho prodejci z velké části přešli pod VD Work.
443. S nástupem společnosti Cross Point se dle názoru svědka nic zvláštního nezměnilo. Domnívá se, že po patnácti letech jeho činnosti byl prodej jízdních dokladů dotažen do optimální podoby. K tomuto závěru svědek dospěl pozorováním při svých vlastních cestách MHD.
444. Svědek se k dotazům dále podrobněji vyjádřil k okolnostem přechodu zakázky po úmrtí svého otce. Uvedl, že zakázka, kterou původně uzavřel jeho otec, na něj přešla v rámci dědického řízení. Po dobu dědického řízení dodávala DPP služby oficiálně jeho matka. Že zakázka přechází z otce na syna, řekl svědkovi notář. Šoch starší „odkázal firmu“ svědkovi, s čímž DPP souhlasil a posléze podepsal smlouvu se svědkem. Svědek poté na základě této smlouvy poskytoval DPP službu prodeje jízdních dokladů jako podnikající fyzická osoba. Za DPP o tomto přechodu činnosti svědek jednal s ekonomickým ředitelem a s generálním ředitelem, kterým v té době měl být pan Hájek.
445. K hodnocení výpovědi tohoto svědka soud dodává, že hodnocení nelze učinit souhrnně ve vztahu k celé výpovědi, je nutno jej rozdělit do několika částí. Ohledně tvrzení svědka, kterými hodnotil kvalitu jím samotným poskytované služby lze uvést, že takováto hodnocení nemohou být nikdy objektivní, ale jsou ryze subjektivní, a v tomto smyslu jim nelze přiznat hodnověrnost.
446. Pro soud však bylo podstatné věrohodné tvrzení svědka ohledně okolností, které se týkají skutku uvedeného pod bodem I./1), a v tomto ohledu jsou významná stanoviska svědka, že bylo v jeho silách splnit téměř všechny požadavky stanovené pro nového dodavatele veřejné zakázky (technické kvalifikační předpoklady), vyjma splnění standardu ISO, který se pokusil zajistit, avšak nestihl to, neboť nesehnal subdodavatele. Je tedy evidentní, že ani tento svědek nepovažoval kvalifikační kritéria veřejné zakázky za jakkoliv diskriminační, a mohl je splnit jako podnikající fyzická osoba. Nedisponoval pouze certifikací ISO, kterou již nedokázal obstarat včasnou subdodávkou.
447. Ohledně svědkových tvrzení o přechodu firmy „z otce na syna“ formou „dědění“ lze uvést, že reálně k tomuto skutečně došlo, avšak z tohoto faktu nelze činit závěry právní, jak bude rozvedeno níže při hodnocení smluvní dokumentace. Celkově lze zhodnotit výpověď svědka Šocha učiněnou před soudem jako věrohodnou s výhradou subjektivního hodnocení kvality jím poskytované služby.
448. Slyšená svědkyně **Ing. Jiřina Kellerová** soudu sdělila, že pracovala v DPP již od počátku roku 1980 na pozici cenového referenta kalkulace a kontroly cen. Po roce 1989 přešla do odboru, který se zabýval přepravními tržbami a tarifem, který vedl svědek Mgr. Hanuš. Svědkyně byla v rámci tohoto odboru vedoucí oddělení, které se zabývalo zněním tarifů a připomínkováním tarifů MHD a přepravními tržbami. Takto v DPP pracovala až do konce roku 2008. K vývoji

prodeje jízdních dokladů DPP od revoluce do chvíle, kdy svědkyně přestala v DPP působit, svědkyně uvedla, že zpočátku zajišťovala službu firma Šoch, nejdříve pan Šoch starší, poté převzal podnikání jeho syn. Zda po smrti Šocha staršího proběhlo výběrové řízení, nebylo svědkyni známo, stejně jako právní okolnosti tohoto přechodu zajišťování služby prodeje jízdních dokladů z otce na syna. Výběrového řízení na nového poskytovatele služby prodeje jízdních dokladů se svědkyně neúčastnila, avšak uvedla, že veškeré změny musely být vždy provedeny tak, aby byl i nadále zajištěn plynulý chod prodeje. Uvedla, že prakticky nedošlo k žádné změně, u prodejních okének zůstali titíž lidé, neměnil se software. Kvalita služeb poskytovaných Ing. Šochem a společností Cross Point byla dle svědkyně srovnatelná, protože po delší dobu prodávaly jízdní doklady tytéž osoby, kterým se pouze změnil zaměstnavatel. Postupně se kolektiv prodejců omladil. Počet prodejních míst byl navyšován spolu s rozšiřováním sítě metra. S novou stanicí se otevíralo i nové prodejní místo. Počet zaměstnanců se následně odvíjel od počtu prodejních míst. K požadavkům na prodejce za dodávek poskytovaných společností Cross Point uvedla svědkyně, že z povahy věci museli umět obsluhovat výpočetní techniku, bylo požadováno, aby ovládali alespoň základy nějakého cizího jazyka, později se požadovalo také ukončené středoškolské vzdělání.

449. Slyšený svědek **Mgr. Martin Jiša** pracoval jako provozní manažer předprodeje jízdenek ve společnosti Cross Point. S nabídkou tohoto místa jej oslovil ke konci roku 2007 obžalovaný JUDr. Švarc, který je jeho strýcem. Své působení ve společnosti Cross Point svědek ukončil zároveň s ukončením činnosti společnosti. Náplní jeho práce bylo po zapracování vedení předprodeje a naplňování požadavků, které přicházely ze strany DPP. K náležitostem smlouvy uzavřené mezi DPP a společností Cross Point svědek uvedl, že bylo požadováno splnění požadavku dvousměnného provozu namísto původního provozu jednosměnného, požadavky týkající se osob prodejců, tj. vzdělání s maturitou, znalost cizího jazyka a ovládnutí práce s PC, z dalších náležitostí pak podoba prodejních míst, využívání služeb bezpečnostní agentury. Počet prodejců byl výrazně navýšen právě s ohledem na zavedení dvousměnného provozu. Pracovní doba byla ve všední dny od 6:00 hod. do 20:00 hod. s přestávkou, fungoval i víkendový provoz. Dále se svědek vyjádřil ke způsobu, jakým byla z prodejních míst sváжена hotovost. Tuto činnost měla na starosti bezpečnostní agentura, která prováděla svozy v pravidelných intervalech každý den, hotovost byla předávána v bezpečnostních vacích s plombou a odvezena na centrální dispečink. Společnost Cross Point pravidelně kontrolovala prodejce na prodejních místech, a to jak ve vztahu ke kultuře prodeje, tak ve vztahu k zacházení s penězi a ceninami. Provoz prodejních míst byl střežen další bezpečnostní agenturou. Ukončení provozu společnosti Cross Point ve vztahu k poskytování služeb DPP si svědek vysvětlil tak, že smlouva byla uzavřena na dobu určitou. Svědkovi bylo známo, že před společností Cross Point zajišťoval službu prodeje jízdních dokladů pro DPP Ing. Šoch. O službách poskytovaných Ing. Šochem mu bylo známo pouze to, že peníze šly přes účet Ing. Šocha, a že služby byly po celou dobu, co je poskytoval Ing. Šoch, poskytovány stejně. Zaměstnanci Ing. Šocha stále pracovali se softwarem T602, účtovalo se v MS Excel, všechno bylo zastaralé. Část zaměstnanců, kteří pracovali pro Ing. Šocha, převzala následně společnost Cross Point pro sebe, s mezidobím, kdy byli zaměstnanci převedeni pod personální agenturu VD Work.

450. Slyšený svědek **Ing. Petr Oumrt** v letech 2007 – 2013 pracoval v DPP na pozici vedoucího jednotky zásobování. Společnost Cross Point mu není známa. K výběrovému řízení týkajícímu se dodávek služby prodeje jízdních dokladů si svědek na nic nevzpomněl.
451. Slyšená svědkyně **Bc. Magdalena Češková** uvedla, že do DPP nastoupila dne 1. 4. 2010 na pozici zástupkyně ekonomického ředitele. Posléze byla jmenována ekonomickou ředitelkou, přičemž do gesce ekonomického úseku spadala také oblast jízdních dokladů a odbavovacího systému, oblast majetková, oblast účetnictví a financování, oblast veřejných zakázek a oblast controllingu. Na této pozici svědkyně setrvala až do srpna 2016, kdy byla odvolána. Od roku 2011 působila také v představenstvu DPP, a to buď na pozici předsedkyně představenstva, nebo místopředsedkyně představenstva. Ke vztahu DPP a společnosti Cross Point svědkyně sdělila, že společnost Cross Point outsourcovala služby prodeje jízdních dokladů v DPP. Tato spolupráce spadala do doby, kdy svědkyně v DPP ještě nepůsobila, přičemž za jejího působení byla smlouva s touto společností ukončena. Ukončení spolupráce se společností Cross Point bylo výsledkem analýzy zpracovávané Mgr. Láskou v roce 2012. Bylo jednáno o převzetí zaměstnanců i vybavení společnosti Cross Point ze strany DPP. Dle názoru svědkyně smluvní vztah mezi DPP a společností Cross Point fungoval bez problémů, nedostatků, ani ze strany cestujících nebyly žádné stížnosti. V analýze vypracované Mgr. Láskou byla vyčíslena nějaká škoda – jakým způsobem se k tomuto vyčíslení dospělo, však uvedeno nebylo, takže se DPP snažil zjistit, zda toto vyčíslení odpovídá. Ač byl Mgr. Láška přizván na jednání dozorčí rady, podklady, které by dokládaly způsob vyčíslení škody, však dodány nebyly. Na toto konto bylo ze strany DPP zadáno několik forenzních auditů. Navzdory snaze na základě těchto auditů škoda vyčíslena nebyla. Například společnost KPMG, ač měla k dispozici všechny podklady, které byly v DPP k dispozici, k částce, která by demonstrovala škodu, nedospěla. K samotnému smluvnímu vztahu se společností Cross Point svědkyně uvedla, že v dané době mělo outsourcování takové služby od externí společnosti význam. K vypovězení smlouvy se společností Cross Point došlo na základě požadavku dozorčí rady, v níž politická vůle směřovala k tomu, aby byla smlouva vypovězena a DPP tyto služby zajišťoval vlastními silami. Svědkyni byla následně předestřena část její výpovědi z přípravného řízení, z protokolu ze dne 22. 4. 2013, sv. 16, č.l. 2798 trestního spisu, v níž svědkyně uvedla, že ač v té době DPP neměl vyhotovenou závěrečnou zprávu od KPMG, podle předběžných závěrů KPMG sdělila DPP, že z předložených dokladů, které byly totožné jako podklady, které měl k dispozici Mgr. Láška, není schopna výši škody vyčíslit, respektive ani říci, zda ke škodě vůbec došlo či nikoli. Při nástupu nového generálního ředitele Křístka bylo vyčíslení škody zadáno znaleckému ústavu Equita Consulting. Dle předběžného stanoviska znalce, které měla v době výslechu svědkyně k dispozici, nebyla ani tímto znaleckým ústavem škoda vyčíslena. Takto předestřenou část výpovědi u hlavního líčení svědkyně potvrdila s tím, že vše, co uvedla, je pravda.
452. Obecně ke kvalitě služeb poskytovaných společností Cross Point uvedla svědkyně, že nejvýraznější zvýšení kvality služeb oproti předchozímu dodavateli, bylo obsazení prodejních okének jazykově vybavenými zaměstnanci. Právě jazyková bariéra prodejců byla největším problémem předchozího dodavatele. Navýšení kvality představovalo také rozšíření prodejní doby.

453. Základní smlouva se společností Cross Point byla následně několikrát dodatkována. K dodatku č. 2, který se týkal prodeje jízdních dokladů prostřednictvím e-shopu, uvedla svědkyně, že takovýto dodatek vnímá jako součást původní veřejné zakázky, neboť se jedná o stejný prodej jízdních dokladů, pouze na jiné úrovni za pomoci jiné techniky, nikoli o novou zakázku.
454. Svědkyně se dále vyjádřila k okolnostem přechodu služby prodeje jízdenek do gesce DPP. Byli převzati zaměstnanci společnosti Cross Point, částečně vybavení prodejních míst, trezory, zabezpečovací technika. K zásadním změnám oproti době, kdy tuto službu zabezpečovala společnost Cross Point, nedošlo, a to jak z hlediska počtu prodejních míst, tak z hlediska fondu pracovní doby.
455. Výpovědi svědků Kellerové, Jíši a Češkové soud hodnotí z hlediska ústnosti a bezprostřednosti jako věrohodné. Výpověď svědka Oumrta hodnocena nebyla, neboť nepřinesla žádná podstatná tvrzení.
456. Slyšený svědek **Vladimír Pospíšil** v DPP pracoval na různých pozicích po dobu 40 let. V roce 2008 se dostal na pozici vedoucího oddělení jízdních dokladů, kde před ním působil Mgr. Hanuš. Své působení v DPP ukončil v roce 2017. K vývoji prodeje jízdních dokladů svědek uvedl, že po revoluci tuto službu zajišťovala „firma Šoch“. Jednalo se o prodej papírového jízdného v omezeném počtu prodejních míst. Následně začala službu dodávat společnost Cross Point, kterou vlastnil pan Švarc. Došlo k navýšení počtu prodejních míst, rozšíření sortimentu, na prodejních místech se začaly prodávat i dobíjet Opencard. Důvody a okolnosti ukončení smluvního vztahu s panem Šochem nebyly svědkovi známy. Na vyhotovení ani připomínkování zadávací dokumentace k veřejné zakázce na prodej jízdních dokladů se svědek nepodílel. Dobu bezprostředně navazující na ukončení smluvního vztahu s panem Šochem popsal jako nikterak hektickou, vše dle jeho mínění proběhlo relativně klidně. Svědek se dále vyjádřil k některým dílčím rozdílům v poskytovaných službách mezi firmou Šoch a společností Cross Point. Zmínil rekonstrukci některých prodejních míst, vyjádřil se k mechanismu svážení hotovosti z prodejních míst a rozšíření sortimentu, který byl obohacen o elektronické jízdné. Spolu s elektronickým jízdným vznikla také služba e-shop. Rozhraní pro tuto službu dělala společnost Nest, reklamační a informační centrum, které bylo k této službě třeba, zajišťovala společnost Cross Point. E-shop byl zřízen na základě požadavku města na zřízení Opencard, součástí čehož byla také služba e-shop. Za tímto účelem byl sepsán dodatek ke smlouvě, v němž byla služba e-shop zakotvena. Společnost Cross Point dostávala z kuponů prodaných v e-shopu provizi, za niž provozovala infolinku a reklamační oddělení. Služba prodeje jízdních dokladů následně přešla přímo pod DPP, který přebral prodejce po společnosti Cross Point.
457. Slyšený svědek **Ing. Tomáš Jílek** v DPP působil na různých pozicích již od roku 1978. Po smrti generálního ředitele Ing. Houdka v roce 2005 byl přibližně na půl roku pověřen řízením společnosti, následně byl jmenován do funkce generálního ředitele, v níž působil až do konce března 2007. Od 1. 4. 2007 působil ve funkci investičního ředitele. Koncem roku 2007 byla tato funkce zrušena a v roce 2008 svědek své působení v DPP ukončil. Přibližně od roku 2000 byl také členem představenstva DPP. Svědek si vybavil, že v první polovině 90. let byla založena společnost, která se ucházela o zabezpečení prodeje jízdních dokladů, přičemž tato společnost

působila v DPP po celou dobu, než svědek svou práci v DPP ukončil. Jednalo se o společnost Cross Point, jako jejíhož majitele svědek označil Ing. Šocha. Svědek se vyjádřil také k osobám jednotlivých obžalovaných a okolnostem, z nichž mu jsou známy. Jednalo se pouze o osoby působící v DPP, tedy o obžalovaného Dvořáka, Petanu, Štiku. Na DPP se také setkal s obžalovaným Stubleym.

458. Následně byl postupem dle § 211 odst. 3 tr. řádu čten protokol o výsledku svědka ze sv. 18, č.l. 3296 – 3304 trestního spisu, v němž svědek uvedl, že pracoval v DPP od roku 1978 do roku 2008, kdy byl i členem představenstva. K prodeji jízdenek uvedl, že tuto službu zajišťoval Ing. Šoch a to nejprve Šoch starší, a poté jeho syn. Tuto činnost zajišťoval až do roku 2007, kdy proběhlo nové výběrové řízení, kterého se zúčastnil i Ing. Šoch, ale neuspěl. Bylo vyhlášeno nové výběrové řízení s cílem zvýšit úroveň poskytované služby. Dle svědkova názoru ke zlepšení došlo, ale zda v dostatečné míře, to neví. K vlastním zlepšením, ke kterým mělo dojít, nebyl svědek schopen se blíže vyjádřit a tyto specifikovat. Po předložení smlouvy mezi Naxosem a DPP uvedl, že tuto podepsal, ale již si na toto nevzpomíná, ale vlastní jednání se společností, jak to bylo obvyklé, vedl příslušný útvar a on poté za DPP již podepsal projednanou a schválenou smlouvu. Kdo spol. Naxos vybral, neví. Zda se svědek podílel na zpracování zadávací dokumentace, neví. Po jejím předložení uvedl, že tuto asi nikdy neviděl. Ví, že tuto službu po Ing. Šochovi zajišťovala společnost Cross Point, ale zda to věděl v době výběrového řízení, to neví. Společnost VD Work nezná, ale uvedl, že by se nedivil, kdyby si nový dodavatel vzal některé zaměstnance Ing. Šocha. Může pouze uvést, že se za nového dodavatele se zmenšily fronty, ale jaká další zlepšení nastala, neví.
459. Výpovědi svědků Pospíšila a Jílka byly hodnocené jako věrohodné, byť bylo zřejmé, že svědek Jílek si již mnoho nepamatuje a k odstranění rozporů bylo třeba přečíst protokol o výsledku svědka z přípravného řízení.
460. Slyšený svědek **Milan Procházka**, jednatel společnosti VD Work agency, s.r.o. uvedl, že tato společnost dodávala od konce roku 2007 personální služby DPP, jemuž dodávala zaměstnance, kteří měli na starosti prodej jízdních dokladů. V poskytování těchto služeb navazovali na Ing. Šocha, který tuto službu poskytoval DPP dříve. Služby, které poskytoval Ing. Šoch neměly dostatečnou úroveň z hlediska kvality zaměstnanců, z hlediska používaných systémů evidence, provádění inventur, vedení dokladů atd. Společnost VD Work tyto zaměstnance postupně obměnila tak, aby odpovídali smluvním požadavkům. Zaměstnanci museli mít vyšší kvalifikaci, tj. bylo požadováno nejméně středoškolské vzdělání, ovládnutí jednoho světového jazyka, komunikační dovednosti. Došlo také ke změně podoby prodejních okének. Na konkrétní okolnosti získání této zakázky si svědek nevzpomněl, uvedl však, že se tato zakázka dostala do společnosti standardním způsobem. Od roku 2007 dodávali DPP tyto služby na překlenutí doby, než bude uzavřeno výběrové řízení. Následně tyto služby dodávali jako subdodavatelé společnosti Cross Point, která výběrové řízení vyhrála. K nedostatečné úrovni služeb poskytovaných Ing. Šochem svědek uvedl, že největší problém byl v zastaralosti služeb, které byly poskytovány v téže podobě, v jaké tuto činnost po revoluci převzal. Vše bylo vedeno v listinné podobě, nepoužíval žádný software, nevedl evidenci. Hromadily se případy prodejců, kteří měli manko, přičemž Ing. Šoch tyto situace řešil tak, že tato manka za zaměstnance sám

doplácel. Poté, co službu začala poskytovat společnost VD Work, zaměstnali Ing. Šocha za tím účelem, aby byla zachována kontinuita poskytovaných služeb, aby měli přístup k informacím. Takto se podařilo kontinuitu zajistit až do doby, kdy byly provedeny změny ve výběru zaměstnanců tak, jak je požadoval zákazník. Tyto požadavky byly dány smluvně. Ze stejných důvodů byla převzata také část zaměstnanců pracujících původně pro Ing. Šocha. Poté, co bylo uzavřeno výběrové řízení, poskytovala společnost VD Work službu v takové podobě, která je standardní, došlo pouze ke změně smluvních ujednání. Dále tedy společnost přidělovala své kmenové zaměstnance k dočasnému využití uživateli, který jim dává práci. Svědek se dále vyjádřil ke vztahu společnosti VD Work a DP Work, který popsal jako vztah matka – dcera. Společnost DP Work je společností, která převzala pouze personální činnost.

461. Výpověď tohoto svědka byla pro soud zcela věrohodná, přičemž svědek je profesionál v oblasti zajištění personálního substrátu středním a větším společností na českém trhu.
462. U hlavního líčení byly slyšeny **Renáta Benešová**, **Tat'ána Hrušková** a **Martina Kratochvílová**, prodejci jízdních dokladů. Svědkyně se vyjádřily ke své pracovní pozici ve společnostech VD Work, DP Work a nakonec ve společnosti Cross Point. Vypovídaly zejména k požadavkům, které byly kladeny na zaměstnance zařazené na pozice prodejců jízdních dokladů, k čemuž shodně uvedly, že bylo požadováno středoškolské vzdělání s maturitou, jazyková vybavenost, jakož i požadavek na jakousi elementární gramotnost týkající se práce s počítačem. Dále se shodně vyjádřily k fondu pracovní doby, kdy z jejich výpovědí vyplynulo, že pracovní doba byla rozdělena na dvě směny, které pokrývaly celý den od 6:00 hod. do 20:00 hod., přičemž pobočky bývaly otevřeny i o víkendech od 07:00 hod. do 14:00 hod. Výkon práce jakož i dodržování fondu pracovní doby bylo ze strany společnosti Cross Point kontrolováno. Dále byly svědkyně dotázány na pravidla při zacházení s peněžními prostředky v hotovosti. K tomuto shodně vypověděly, že pravidla pro manipulaci s peněžními prostředky byla nastavena velmi přísně, často byly konány i namátkové inventury. Peníze byly uloženy v trezorech, přičemž svozy tržby probíhaly každý den v zaplombovaných vacích proti podpisu přebírajícího zaměstnance agentury, která tyto svozy prováděla. Stran změny zaměstnavatele na společnost Cross Point bylo sděleno, že podmínky práce jakož i obsah pracovní smlouvy nikterak měněn nebyl, pouze byla změněna hlavička smlouvy v osobě zaměstnavatele. Nad rámec výše uvedeného se svědkyně **Tat'ána Hrušková** vyjádřila k okolnostem prodeje jízdních dokladů, kterak byl realizován v době, kdy jej zajišťoval Ing. Šoch. Dle informací, které měla svědkyně od bývalých zaměstnanců Ing. Šocha, byla za jeho působení pracovní doba prodejců kratší, prodejní místa nebyla otevřena každodenně, některá byla otevřena pouze v počátečních dnech v měsíci, kdy se očekával největší odbyt jízdních kupónů, zatímco za působení společnosti Cross Point byly otevřeny všechny stanice každodenně, došlo i ke zvýšení počtu prodejců a prodejních míst i prodejních okének.
463. Dále byly čteny protokoly o svědecké výpovědi prodejců jízdních dokladů svědkyně **Renáty Bernáškové** (svazek č. 16, č.l. 2600 – 2605 trestního spisu), **Petry Macourkové** (svazek č. 19, č.l. 3598 – 3603 trestního spisu) a **Blanky Mundlové** (svazek č. 20, č.l. 3739 – 3745 trestního spisu). První dvě jmenované pracovaly jako prodejkyne jízdních dokladů postupně ve společnostech VD Work, DP Work a nakonec ve společnosti Cross Point. Svědkyně Mundlová pracovala jako prodejkyne jízdních dokladů ještě dříve, kdy pracovala pro Ing. Šocha. Svědkyně

shodně popsaly provoz na prodejních místech, vyjádřily se k počtu prodejců a požadavkům kladeným na prodejce. Svědkyně Mudlová ve vztahu k požadavkům na kvalifikaci a schopnosti prodejců zmínila, jaké požadavky v tomto směru na své zaměstnance kladl Ing. Šoch. Takto byla požadována znalost práce s PC a manipulace s peněžními prostředky. Znalost jazyka však požadována nebyla. Takový požadavek však vůči ní neměl ani žádný následující zaměstnavatel. Za nového zaměstnavatele došlo k prodloužení doby prodeje, na prodejním místě byl nainstalován další počítač pro práci s Opencard, byly namontovány nové alarmy.

464. Výpovědi jednotlivých svědkyň, které prodávaly jízdní doklady, soud hodnotí jako věrohodné. Je však k tomuto třeba dodat, že z celkového počtu několika desítek prodejců byly orgány činnými v trestním zajištěny výsledky šesti prodejců a soud toto vnímá jako jakýsi informativní vzorek, jak změny v prodeji jízdních dokladů vnímali samotní prodejci, zejména ve smyslu, jaké měly pracovní podmínky a zaměstnanecké povinnosti. Slyšení všech prodejců nemá pro rozhodnutí o žalovaném skutku podstatný význam a z výpovědi jednotlivých svědkyň - prodejkyň nelze dle názoru soudu dělat podstatné závěry ve vztahu ke skutku uvedeném pod bodem I./1) obžaloby.
465. Výše soud tedy shrnul a zhodnotil tvrzení obžalovaných a svědků ve vztahu ke skutku Cross Point, který je popsán a vymezen v pod bodem I./1) obžaloby. Níže se soud zaměří na rozbor samotného skutku uvedeného v obžalobě a na to, zda byly či nebyly prokázány v obžalobě tvrzené skutečnosti ve vztahu k provedeným důkazům.
466. **Úvodní část skutku je tvořena tvrzením:** *dne 17. 5. 2007 na blíže nezjištěném místě v Praze Ing. Martin Dvořák, jako generální ředitel společnosti Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost, se sídlem Sokolovská 217/42, Praha 9, (dále jen Dopravní podnik), účelově vypověděl „Obchodní smlouvu“ na obstarávání a realizaci prodeje jízdních dokladů a smluv souvisejících uzavřenou dne 5. 8. 1992 s podnikající fyzickou osobou Jaroslavem Šochem a následně s Ing. Petrem Šochem, nar. 26. 12. 1955, ve znění pozdějších dodatků, ačkoli neměl zajištěného dodavatele služeb prodeje jízdních dokladů.*
467. Dle výše uvedeného úvodu popisu skutku vymezeného v bodu I./1) obžaloby měl Ing. Martin Dvořák jako tehdejší generální ředitel DP účelově vypovědět „Obchodní smlouvu“ ... s podnikající fyzickou osobou Jaroslavem Šochem a následně s Ing. Petrem Šochem, nar. 26. 12. 1955.
468. Obžalovaný Dvořák k této části skutku vypověděl, že vypovězení smlouvy uzavřené s Jaroslavem Šochem bylo dle obžalovaného v souladu s péčí řádného hospodáře, neboť smlouva byla v rozporu s novým zákonem o zadávání veřejných zakázek. Tento postup mu byl doporučen i advokáty a ekonomy. Citoval z dokumentů DPP, kdy advokátní kancelář najatá DPP v roce 2013, tedy v době po ukončení manažerské činnosti obžalovaného, konstatovala, že pokračování ve smluvním vztahu s Ing. Šochem by bylo porušením zákona o veřejných zakázkách, neboť dodatky č. 9 – 22 k původně uzavřené smlouvě, nebyly uzavřeny v souladu se zákonnou úpravou účinnou v době jejich uzavírání. Popřel, že předmětné smlouvy byly vypovězeny, ačkoli neměl zajištěného dodavatele služeb prodeje jízdních dokladů. Nový dodavatel měl plynule navazovat na původního dodavatele, k ukončení smluv došlo s dostatečným předstihem bez ohrožení prodeje jízdních dokladů.

469. K této části skutku vypověděl i obžalovaný Stublej, který poukázal na problémy spjaté se smlouvou uzavřenou DPP s Ing. Šochem, resp. především na problémy vyvstávající z jejích mnohočetných dodatků. Předmětná smlouva byla uzavřena v době, kdy ještě neexistoval zákon o veřejných zakázkách, zatímco dodatky byly uzavírány poté, co vstoupil v účinnost nový zákon o veřejných zakázkách. Dodatky, které již konstituovaly novou službu, konstituovaly plnění, které již podléhalo veřejným zakázkám, kde byl zásadní dodatek č. 13, který smlouvu, která byla původně uzavřena na dobu určitou, prodloužil na dobu neurčitou. Od tohoto okamžiku byla dle obžalovaného smlouva absolutně neplatná, tedy existovalo riziko z poskytování plnění na základě neplatné smlouvy. Obžalovaný dále popsal důvody, které vedly k vypovědi smlouvy s Ing. Šochem a jeho zaměstnáním prostřednictvím pracovní agentury.
470. Vypověď obžalovaných Dvořáka a Stublejho doplňuje vypověď svědka Dalešického, že v případě jízdenek byl odborným útvarem odbor jízdních dokladů. Ten zpracovával technickou specifikaci veřejné zakázky, hodnotící kritéria, požadavky na uchazeče.
471. Soud se dále zaměřil na smluvní dokumentaci zajišťující vztah původního prodejce jízdních dokladů a DPP. Podstatné listinné důkazy o smluvním vztahu mezi Jaroslavem Šochem, Ing. Petrem Šochem a DPP se nachází ve svazku 60 trestního spisu, přičemž na čísle listu 11 366 - 11 370 se nachází „Obchodní smlouva“ uzavřená dne 5. 8. 1992. Ze smlouvy plyne, že dle bodu 1.1. obstaratel se zavazuje vystavovat, počínaje dnem 26. 10. 1992, svými zaměstnanci všechny druhy časových jízdenek a realizovat prodej veškerých druhů jízdenek MHD, př. dalších jízdních dokladů a pouzder na časové jízdenky, jakož i poskytovat informační a propagační služby v prodejních prostorách objednavatele uvedených v příloze 1 této obchodní smlouvy. Obstaratel dle bodu 1.2. zabezpečí označení každého prodejní místa svým obchodním jménem a výrazným označením, že jde o prodejnu jízdenek MHD a o poskytování informačních a propagačních služeb MHD s uvedením prodejní doby (potvrzené objednatel). Podle článku 1.3. obstaratel bude od 25. dne každého kalendářního měsíce do 8. dne včetně následujícího měsíce zabezpečovat výhradně činnost uvedenou v bodě 1.1. v minimální prodejní době pondělí – pátek 6.00 – 12.00, 13.00 – 18.00 hod., sobota 7.00 – 13.00 hod. Z čl. 4 smlouvy vyplývá, že obchodní smlouva byla uzavírána na dobu od 16. 10. 1992 do 15. 1. 1998 a může být prodloužena písemným dodatkem uzavřeným nejpozději 3 měsíce před uplynutím sjednané doby. Každá ze stran může smlouvu vypovědět i bez uvedení důvodu s šestiměsíční výpovědní lhůtou, která začne běžet od prvního dne měsíce následujícího po měsíci, v němž druhé straně bylo písemné vypovězení smlouvy doručeno.
472. Dodatkem číslo 1 na čísle listu 11 372 až 11 374 byla zejména následovně upravena minimální prodejní doba: pondělí – pátek 6.30 – 12.00, 13.00 – 18.00 hod., sobota 7.00 – 13.00 hod.
473. Dodatkem číslo 2 na čísle listu 11 176 byl zejména stanoven rabat pro rok 1993.
474. Dodatek číslo 3 na čísle listu 11 377 až 11 378 zejména upravil a diferencoval rabat.

475. Dodatek číslo 4 na čísle listu 11 379 až 11 380 upravoval manipulaci s tržbami, řešil případné manko a upravil seznam prodejních míst.
476. Dodatek číslo 5 na čísle listu 11 381 upravil a diferencoval lhůtu k odvodu tržeb a fakturační lhůtu.
477. Dodatek číslo 6 na čísle listu 111 382 diferencoval rabat v roce 1993.
478. Dodatek číslo 7 na čísle listu 11 383 až 11 384 měnil prodejní místa a modifikoval čl. 1.5 smlouvy.
479. Dodatek číslo 8 na čísle listu 11 385 měnil a diferencoval rabat pro 1995.
480. Dodatek číslo 9 na čísle listu 11 386 byl uzavřen mezi panem Jaroslavem Šochem jako obstaravatelem a Dopravním podnikem hlavního města Prahy, a.s. jako objednavatelem, přičemž v bodě I je uvedeno: obstaravatel se mění na text „Pan Ing. Petr Šoch...jako nájemcem... jako obstaravatelem. Tento dodatek byl podepsán 24.5.1996 Ing. Petrem Šochem zaobstaravatele.
481. Dodatek číslo 10 na čísle listu 11 388, dodatek číslo 11 na čísle listu 11 389 a dodatek číslo 12 na čísle listu 11 390 měnil terminologii a výši rabatu.
482. Dodatek číslo 13 na čísle listu 11 391 změnil obchodní smlouvu zejména tak, že tato je uzavírána na dobu neurčitou a nabývá platnosti dnem podpisu oběma smluvními stranami.
483. Dodatek číslo 14 na čísle listu 11 392 až 11 394 modifikoval evidenci a odvod tržeb v hotovosti a diferencoval rabat.
484. Dodatek číslo 15 čísle listu 11 396 až 11 398 upravoval vybavení prodejních míst a prodej předplatných síťových jízdenek volitelných začátkem doby platnosti a změnil odměnu za výrobu průkazky a kuponů.
485. Dodatek číslo 16 na čísle listu 11 400 změnil odměnu za výrobu průkazky a kuponů.
486. Dodatek číslo 17 na čísle listu 11 403 změnil odměnu za výrobu průkazky na prodejním místě Roztyly.
487. Dodatek číslo 18 na čísle listu 11 404 až 11 405 změnil odměnu za služby související s výrobou průkazek.

488. Dodatek číslo 19 na čísle listu 11 406 až 11 407 modifikoval evidenci a odvod tržeb v hotovosti a diferencoval rabat.
489. Dodatek číslo 20 na čísle listu 11 409 až 11 410 upravil prodej tiskopisů a zlevněný kupon a upravoval provizi.
490. Dodatek číslo 21 čísle listu 11 413 až 11 414 stanovil odměnu za služby související s výrobou průkazek, včetně jejich vyúčtování.
491. Dodatek číslo 22 na čísle listu 11 415 až 11 406 stanovil, že uvedená obchodní smlouva končí svoji platnost ke dni 30. 11. 2007 z právního titulu výpovědi. Účelem tohoto dodatku je upravit práva a povinností smluvních stran při poskytování vzájemné součinnosti při předávání svých prodejních míst nástupci obstaravatele. Obstaravatel je na základě tohoto dodatku k obchodní smlouvě povinen postupně předat jednotlivá prodejní místa DPP a smluvní strany se zavazují provést inventarizaci cenin a komponentů pro výrobu průkazek a klouzavých časových kupónů.
492. K této části skutku soud uvádí, že k uzavření tohoto smluvního vztahu došlo na základě obchodní smlouvy ze dne 5. 8. 1992, která byla postupně prodlužována a obsah obchodní smlouvy byl po dobu trvání smluvního vztahu postupně měněn, a to celkem 22 dodatky. Tato obchodní smlouva byla uzavřena před účinností zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek. Po dni 1. 7. 2006, kdy nabyl účinnosti zákon č. 137/2006 Sb., o zadávání veřejných zakázek, bylo zřejmé, že DPP může tímto smluvním vztahem porušovat tehdy účinný zákon o zadávání veřejných zakázek.
493. Ze znění smlouvy a dodatků č. 1 – č. 8 a dodatku č. 9 dospěl soud k závěru, že smlouva uzavřená dne 5. 8. 1992 mezi Jaroslavem Šochem jako obstaravatelem a DPP jako objednavatelem vč. dodatků č. 1 – č. 8 zanikla smrtí kontrahenta Jaroslava Šocha, kdy jakýkoliv další dodatek uzavíraný bez účasti Jaroslava Šocha je právně bezvýznamný. Závazkový vztah nelze měnit bez souhlasu jeho stran (§ 493 zák. č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013, dále jen „obč. zák.“), kdy neprojevi-li Jaroslav Šoch vůli změnit původní závazek tak, že jej nahradí Petr Šoch, je takový dodatek absolutně neplatný, neboť je v rozporu se zákonem (§ 39 obč. zák.). Toto je zcela zřejmé z textu dodatku a skutečnosti, že dodatek byl podepsán za kontrahenta Jaroslava Šochadne 24.5.1996 Ing. Petrem Šochem.
V tomto kontextu je i vypovězení smlouvy ze strany DPP zcela bez významu, neboť k zániku smlouvy došlo na základě jiné právní skutečnosti – smrti kontrahenta Jaroslava Šocha. Vyhlášení veřejné soutěže na nového dodavatele a zajištění služeb nově vysoutěženým dodavatelem tak bylo více než na místě, když k plnění služeb prodeje jízdních dokladů docházelo bez právního důvodu.
494. Dopravní podnik rovněž vnímal výhrady ke kvalitě dodávaných služeb, přičemž ke kvalitě služby, kterou dodával pan Ing. Petr Šoch se vyjadřovalo jak v řízení přípravném, tak u hlavního

líčení množství svědků s nejednotnými názory. Hodnocení kvality je obecně velmi subjektivní záležitost, která zahrnuje množství proměnných. Pro soud byla stěžejní výpověď svědka Mgr. Hanuše, dlouholetého zaměstnance DPP, který mohl v čase porovnat původního a nově vysoutěženého prodejce. Svědek Hanuš byl v rozhodné době vedoucí oddělení jízdních dokladů, tedy osoba plně kompetentní i v oblasti prodeje jízdních dokladů ze strany DPP, přičemž tento svědek podrobně a věrohodně popsal, v čemž byla shledávána v čase stagnující kvalita prodeje jízdních dokladů Ing. Šochem, která nereflektovala společenské změny a turbulentní vývoj směřující ke zlepšování služeb cestující veřejnosti z řad Pražanů i turistů: „Kvalita služeb poskytovaných Ing. Šochem odpovídala platbám, které mu DPP poskytoval, protože Ing. Šoch byl placen procenty z prodeje jízdních dokladů. Zaměstnával převážně osoby důchodového věku, které často postrádaly potřebnou jazykovou výbavu, čemuž pak odpovídala úroveň prodeje. Problematická pro ně byla i práce s počítačem, když byl zaveden elektronický prodej. Zaměstnanci Ing. Šocha také hůře zvládali náporů zákazníků v předprodejích. Vybavení prodejních míst v době, kdy služby poskytoval Ing. Šoch, sestávalo de facto pouze ze židle a počítače. V místnosti byl dále trezor a příruční uzamykatelná pokladnička. Po skončení směny odvážela svozová služba peněžní prostředky na centrální dispečink, kde se zamýkaly do velkých trezorů. Prodejní místa sama o sobě nijak zvlášť zabezpečena nebyla, vyskytovaly se krádeže. Co se týče spokojenosti zákazníků se službami Ing. Šocha, uvedl svědek, že stížnosti se hromadily zejména na počátku školního roku a období hlavního předprodeje v měsících prosinci a lednu. Prodej byl nárazový, vytvářely se obrovské fronty, celá Praha se valila na pár okének...“ Výpověď svědka Hanuše v tomto smyslu doplnila výpověď svědků Jíši, Českové, Jírovcové a Procházky. Tvrzení svědkyně Kellerové, že kvalita služeb poskytovaných Ing. Šochem a společností Cross Point byla srovnatelná a teprve postupně došlo k omlazení kolektivu zaměstnanců, zůstalo v řízení ojedinelé.

495. Soud na podkladě výše uvedeného došel k odůvodněnému závěru, že DPP měl jak právní, tak i věcné důvody k vypovězení původní „Obchodní smlouvy“ uzavřené dne 5. 8. 1992 včetně dodatků. Lze doplnit, že ze samotné výpovědi obchodní smlouvy není možno dovozovat porušení platných právních předpisů, přičemž z provedených listinných důkazů plyne, že o výpovědi byla informována Dozorčí rada DPP a kvalita resp. nekvalita služby prodeje a předprodeje jízdenek a výpověď stávajícího dodavatele služby se řešila na Poradě vedení DPP dne 2. 10. 2007, jakož i na zasedání dozorčí rady DPP 19. 12. 2007.
496. Z množství dalších listinných důkazů, které svědčí závěru, že DPP měl jak právní, tak i věcné důvody k vypovězení původní „Obchodní smlouvy“, lze za nejvýstižnější považovat vyjádření DPP prostřednictvím svého zmocněnce ze dne 26. 9. 2013: „Pro DPHMP nebylo udržitelné pokračovat ve smluvním vztahu s původním dodavatelem služeb (Ing. Šochem), a to nejen pro výhrady ke kvalitě dodávaných služeb, ale především s ohledem na legislativní vývoj v oblasti regulace veřejných zakázek“.
497. Další důležitá část skutku uvedeného pod bodem I./1) obžaloby zní: „Následně nejpozději dne 14.9.2007 na dosud nezjištěném místě v Praze, po předchozí dobodě s jednatelem spol. Cross Point - Švarcem, Dvořák - jako generální ředitel Dopravní podnik v úmyslu obohatit nejméně společnost Cross Point, s. r. o. stanovil pro dodavatele veřejné zakázky neopodstatněné, neobjektivní a účelově jiné dodavatele diskriminující technické kvalifikační předpoklady v zadávací dokumentaci spočívající v nutnosti předložení certifikátu ISO 9000, dále požadavky na prodejce - středoškolské vzdělání, znalost českého jazyka, uživatelská znalost práce

s PC a stanovením další podmínky spočívající v tom, aby minimálně 26 z těchto osob (prodejců) bylo schopno komunikovat v anglickém nebo německém jazyce...“

498. V rozsáhlém dokazování nebyly před soudem provedeny žádné důkazy, že by k jakékoliv dohodě mezi Dvořákem a Švarcem došlo. Ohledně toho, že Dvořák jako ředitel DPP stanovil kritéria pro budoucí uchazeče a budoucí soutěženou zakázku, lze dodat, že takové tvrzení obžaloby neodpovídá provedeným důkazům, neboť bylo prokázáno, že kvalifikační kritéria stanovily odborné útvary DPP.¹²
499. Svědek Hanuš potvrdil, že *„práci na PC, jazykové znalosti, středoškolské vzdělání, pojištění atd...“* požadoval přímo on, jako vedoucí odboru jízdních dokladů. Tvrzení svědka Hanuše potvrdilo vyjádření svědka Dalešického, Českové a Hájka. K problematice technických kvalifikačních předpokladů bylo vyslýcháno množství svědků a prováděny důkazy listinné povahy, přičemž soud bez pochybností uzavírá, že se nejednalo o *„pro dodavatele veřejné zakázky neopodstatněné, neobjektivní a účelově jiné dodavatele diskriminující technické kvalifikační předpoklady v zadávací dokumentaci“*, ale o celkem logické požadavky mající za cíl zkvalitnění poskytovaných služeb.
500. Obžaloba ohledně „účelovosti“ výpovědi ze smluvního vztahu a změně dodavatele služeb spočívajících v prodeji jízdních dokladů argumentuje na str. 66 - 67 odůvodnění obžaloby. Ohledně argumentace stran kvality služeb původního dodavatele a smluvní dokumentace lze odkázat na výše uvedená zjištění soudu a dodat, že počet prodejních míst, a stanovení prodejní doby je plně v kompetenci DPP a jeho odborných útvarů a hodnotící stanoviska svědků prodejců jízdních dokladů jsou v tomto smyslu zcela irelevantní. Pokud obžaloba argumentuje, že svědek Hanuš, jako vedoucí odboru jízdních dokladů, emailově komunikoval s AK Šachta and Partners a především s obž. Stubleym ohledně kvalifikačních kritérií, nelze ve vztahu k této komunikaci a jejím obsahu shledat ničeho závadného za situace, kdy AK se podílela na zpracovávání konkrétní zadávací dokumentace.
501. Obžaloba na č.l. 67 uvádí, že *„Účelovosti změně dodavatele služeb spočívajících v prodeji jízdních dokladů pak odpovídá také fakt, že ne všechny požadavky Mgr. Hanuše na kvalifikace dodavatele byly realizovány. Podmínka středoškolského vzdělání se záhy vykládala i jako střední odborné vzdělání, a to zcela v rozporu se smyslem požadavku sv. Mgr. Hanuše a především zcela v rozporu s výkladem konformním vůči právnímu řádu ČR. Středoškolským vzděláním je dle konformního výkladu, jež koresponduje s notorií, že jde o vzdělání ukončené absolvencí střední školy, ve smyslu § 58 odst. 1 písm. c) zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání, ve znění pozdějších předpisů, (školský zákon) jako střední vzdělání s maturitní zkouškou. Takto byl a je uvedený pojem vykládán napříč právním řádem ČR (pouze příkladmo zákon č. 455/1991 Sb., živnostenský zákon, zákon č. 120/2001 Sb., exekuční řád, zákon č. 289/1995 Sb., lesní zákon, zákon č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů ad.) Závěrem lze shrnout, že stanovení tohoto kritéria bylo realizováno na základě požadavku odborného aparátu DPP (Mgr. Hanuš), avšak účelovým se jeví výklad stanoveného pojmu v rozporu s právním řádem i obecným vnímáním podmínky středoškolského vzdělání, když za toto vzdělání bylo hodnotící komisí uznání i střední odborné vzdělání.“*

¹² viz. Organizační řád DPP část 2.3 „Formy řízení“

502. K výše uvedenému tvrzení si soud dovoluje uvést, že v § 7 odst. 3 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání, ve znění pozdějších předpisů, (školský zákon) se podává, že druhy škol jsou mateřská škola, základní škola, střední škola (gymnázium, střední odborná škola a střední odborné učiliště), konzervatoř, vyšší odborná škola, základní umělecká škola a jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky. Ministerstvo stanoví prováděcím právním předpisem typy škol podle jejich zaměření pro účely jejich označování. V § 58 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání, ve znění pozdějších předpisů, (školský zákon) jsou uvedeny Stupně středního vzdělání:
- (1) Úspěšným ukončením příslušného vzdělávacího programu středního vzdělávání se dosahuje těchto stupňů vzdělání: a) střední vzdělání, b) střední vzdělání s výučním listem, c) střední vzdělání s maturitní zkouškou.
 - (2) Střední vzdělání získá žák úspěšným ukončením vzdělávacího programu v délce 1 roku nebo 2 let denní formy vzdělávání.
 - (3) Střední vzdělání s výučním listem získá žák úspěšným ukončením vzdělávacího programu v délce 2 nebo 3 let denní formy vzdělávání nebo vzdělávacího programu zkráceného studia pro získání středního vzdělání s výučním listem (§ 84).
 - (4) Střední vzdělání s maturitní zkouškou získá žák úspěšným ukončením vzdělávacích programů šestiletého nebo osmiletého gymnázia, vzdělávacího programu v délce 4 let denní formy vzdělávání, vzdělávacího programu nástavbového studia (§ 83) v délce 2 let denní formy vzdělávání nebo vzdělávacího programu zkráceného studia pro získání středního vzdělání s maturitní zkouškou (§ 85).
 - (5) Vlášta stanoví nařízením obory vzdělání, v nichž lze dosáhnout středního vzdělání, středního vzdělání s výučním listem, jakož i středního vzdělání s výučním listem a středního vzdělání s maturitní zkouškou a středního vzdělání s maturitní zkouškou, jejich návaznost na učební a studijní obory podle předchozích právních předpisů a počet žáků ve skupině na jednoho učitele odborného výcviku.
503. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že obžaloba v uvedené části mate selektivním výkladem zákona a ignoruje, že dle § 7 odst. 3 školského zákona je střední školou gymnázium, střední odborná škola a střední odborné učiliště.
504. Soud k tomuto dodává, že v samotné zadávací dokumentaci je v části 4 - technické kvalifikační předpoklady bod 4.1. b) je uvedena zkratka „SŠ vzdělání“.¹³ Pokud tedy hodnotící komise jako SŠ/středoškolské vzdělání uznala i střední odborné vzdělání, nepochybila, neboť postupovala v souladu s příslušnými ustanoveními školského zákona.
505. Z výše uvedeného vyplývá až křečovitá snaha obžaloby shledat na zadávací dokumentaci prvky protiprávnosti, a to i v oblastech zcela marginálních, neboť obžaloba dále vytýká, že uchazeči o pracovní pozice prodejců nebyli z požadovaných jazykových schopností důsledně přezkušováni.

¹³ Zadávací dokumentace na nadlimitní veřejnou zakázku na služby: Prodej jízdních dokladů, zadavatele DPP, svazek – šedé desky označené „Originální smluvní dokumentace Cross Point“, stopa č.15, str. 9

Tato skutečnost ostatně nebyla nadevší pochybnost ověřena dokazováním, neboť někteří prodejci uvedli, že z jazykových znalostí byli přezkušováni a potvrdil to i pro soud zcela věrohodný svědek Jíša. Samotná skutečnost, zda konkrétní uchazeč o místo prodejce byl či nebyl, případně v jaké míře a jakým způsobem při přijímacím řízení přezkušován z jazykových znalostí však nelze rozhodně klást za vinu obžalovanému Dvořákovi jako generálnímu řediteli společnosti Dopravní podnik hl. m. Prahy a Petanovi jako řediteli služeb Dopravního podniku hl. m. Prahy.

506. Skutečnost, že *technické kvalifikační předpoklady v zadávací dokumentaci* byly diskriminační, zpochybnil sám pan Ing. Šoch mladší, který byl vyslechnut u hlavního líčení jako svědek a na otázku - jestli měl zájem účastnit se tohoto výběrového řízení, řekl „*ano, zájem jsem měl, v podstatě všechny body, které byly požadovány, jsem byl schopen splnit, kromě vlastnictví ISO 9001, tzn. jakosti, snažil jsem se, ale v té době nebylo toto možno získat...*“ K nově vypisovanému výběrovému řízení tak svědek Šoch sdělil, že měl zájem se jej zúčastnit, bylo v jeho silách splnit téměř všechny požadavky, vyjma splňování standardu ISO. Když zjistil, že ve zbývajícím časovém úseku pro něj již nebude možné ISO získat, ani se do výběrového řízení nepřihlašoval. Zadávací dokumentaci měl k dispozici. O splnění kvalifikačního předpokladu standardu ISO formou subdodávky sice uvažoval, ale nenašel partnera, který by byl ochoten se tohoto zúčastnit. U společnosti Naxos jakožto realizátora veřejné zakázky se snažil zjistit, zda by bylo možné doložit ISO 9001 v průběhu dalšího období, přičemž mu bylo sděleno, že ve většině případů stačí zadavateli potvrzení o tom, že subjekt již zahájil činnost směřující k jeho získání. V téže věci učinil dotaz i na DPP, přičemž mu bylo sděleno, že požadavek ISO musí být splněn již v okamžiku podání přihlášky. Tento rozpor se svědek již nesnažil odstranit dalším výkladem. Splnění ostatních předpokladů, zejm. úroveň dosaženého vzdělání prodejců, práce s PC a jazyková vybavenost, bylo dle mínění svědka v jeho silách.
507. K tomu je třeba dodat, že certifikát ISOnemělaniCrossPoint a řešil to způsobem, že si ISO zajistil prostřednictvím subdodavatele, což zadávací podmínky výslovně umožňovaly. K tomu soud poukazuje na listinný důkaz, a to zadávací dokumentaci na nadlimitní veřejnou zakázku na služby: Prodej jízdních dokladů, zadavatele DPP. V části VII “Subdodávky“ je výslovně uvedeno, že „*subdodavatelů, prostřednictvím kterých prokazuje uchazeč některý z kvalifikačních předpokladů, musí uchazeč do nabídky doložit smlouvu o budoucí spolupráci.*“¹⁴
508. Pro soud je podstatné i stanovisko DPP ze dne 26. 9. 2013 (č. 1. 6797 trestního spisu) prostřednictvím zmocněnce Dopravního podniku: „*Technické kvalifikační předpoklady DPHMP vymezil tak, aby eliminoval uchazeče technicky zcela zjevně nezpůsobilé k plnění veřejné zakázky (což je ostatně i zákonem zamýšleným účelem tohoto institutu). Dále těmito předpoklady zadavatel (DPHMP) definoval minimální kvalitativní standardy požadované služby. Tomu odpovídá i požadavek na doložení certifikátu systému řízení jakosti z řady ISO 9000.*“
509. Pokud tedy jde o tvrzení obžaloby, že se mělo jednat o diskriminační podmínky nově vypsané veřejné soutěže, toto nebylo prokázáno resp. bylo to zcela vyvráceno.

¹⁴ Zadávací dokumentace na nadlimitní veřejnou zakázku na služby: Prodej jízdních dokladů, zadavatele DPP, svazek – sedé desky označené „Originální smluvní dokumentace Cross Point“, stopa č.15, str. 11

510. Další část skutku vymezeného v obžalobě pod bodem I./1) obžaloby jest: „*Ing. Martin Dvořák určil předpokládanou hodnotu veřejné zakázky ve výši 300.000.000,- Kč, a to v úmyslu zvýhodnit a následně i obohatit uchazeče společnost Cross Point.*“ Na podkladě dokazování provedeného u hlavního líčení nebylo nijak zjištěno, že by obžalovaný Dvořák stanovil předpokládanou hodnotu veřejné zakázky, byly to odborné útvary, které hodnotu zakázky propočítávaly, jak vypověděl svědek Hanuš.
511. Pokud je dále v obžalobě uvedeno, že, Ing. Dvořák a Ing. Petana porušili své povinnosti, *když nezrušili zadávací řízení o této zakázce*, když se přihlásil pouze jeden uchazeč, lze odkázat na § 84 zákona č. 137/2006 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2009, ze kterého plyne, že zadavatel v tomto případě může zrušit zadávací řízení, nikoliv, že zruší bez zbytečného odkladu. Ke zrušení zadávacího řízení také nebyl objektivní důvod, neboť jednomyslné doporučení pro výběr nejvhodnější nabídky vzešlo ze standardního průběhu hodnocení veřejné zakázky podle vnitřních standardů DPP v souladu se zákonem č. 137/2006 Sb. Povinnost zrušit soutěž, pokud zadavatel obdržel nabídku pouze jediného uchazeče, platila až v roce 2013, kdy DPP po výpovědi smlouvy s Cross Point vyhlásil a poté zrušil veřejnou soutěž, neboť jedinou nabídku podal opětovně pouze Cross Point.
512. K tomu kolik bylo obvykle uchazečů při veřejných soutěžích vyhlášených zadavatelem DPP je velmi přínosná výpověď svědka Ing. Pavla Jirky, který uvedl, že vykonával funkci jednatele ve společnosti Veřejné zakázky s.r.o. Tato společnost pracovala pro DPP, prováděli standardní výkon zadavatelských činností při zadávání veřejných zakázek, tedy administrovali jednotlivé případy zadávacích řízení. Svědek mimo jiné potvrdil, že u jimi vyhlášených veřejných zakázek pro DPP bylo běžné, že bylo uchazečů méně, resp. pouze jeden nebo i žádný. Takováto situace byla zejména u zakázek, které mají specializované plnění. Ve výběrových řízeních, do nichž se přihlásil pouze jeden uchazeč, nedochází k hodnocení, ale provádí se pouze posouzení nabídky, zda vyhovuje zadávacím podmínkám. Vyhovuje-i zadávacím podmínkám, je vybrána jako nabídka nejvhodnější. Výpověď tohoto svědka je citována a hodnocena níže v části týkající se skutku pod bodem I./2) obžaloby týkající se spolupráce DPP se společností Neograph.
513. Dále je v obžalobě uvedeno, „*ačkoliv byli s průběhem zadávacího řízení seznámeni včetně výslovného upozornění člena hodnotící komise Ing. Miroslava Choutky, že ta cena je proti předchozímu dodavateli téměř dvojnásobná.*“ Z podrobného výslechu svědka Choutky u hlavního líčení (doplněného čtením protokolu o výslechu svědka z přípravného řízení, sv. 18, č.l. 3185 – 3195 trestního spisu), vyplynulo, že na to upozornil na základě svého rychlého výpočtu ze stávajících provizních procent minulého provozovatele a provizních procent uchazeče, nicméně hlasoval jako ostatní členové komise pro přijetí nabídky Cross Point. Na dotaz „...proč jste hlasoval pro, když jste současně upozorňoval na vyšší náklady...?“ Ing. Choutka odpověděl: „*Kvalita služby poskytovaná cestujícím u distribuce jízdních dokladů nebyla v té době dobrá a jakýkoliv posun v kvalitě této služby byl podle mého názoru přínosem pro DPP, považoval jsem však i za svojí pracovní povinnost upozornit na to, že to bude za cenu zvýšených nákladů*“ (č. 1. 3193).

514. Skutek v obžalobě pokračuje tak, že takto konal „...Ing. Martin Dvořák a JUDr. Pavel Švarc ke škodě Dopravního podniku a za účelem obohacení nejméně Ing. Martina Dvořáka a Ivo Rittiga.“ Po obsáhlém dokazování lze k tomuto shrnout, že neexistuje žádný relevantní důkaz o tom, že by Ing. Dvořák a Ivo Rittig obdrželi nějaké plnění, jehož zdroj by mohl být z obchodního vztahu DPP a Crosspoint.
515. Skutek pod bodem I./1) obžaloby dále pokračuje tvrzením, že „Následně dne 1. 9. 2008 na blíže nezjištěném místě v Praze Ing. Martin Dvořák jako generální ředitel společnosti Dopravní podnik a JUDr. Pavel Švarc jako jednatel obchodní společnosti Cross Point, s. r. o. uzavřeli Dodatek č. 2 ke „Smlouvě o zajištění prodeje jízdních dokladů“ ze dne 29. 2. 2008 na služby prodeje jízdních dokladů prostřednictvím eShop a na služby prodeje jízdních dokladů prostřednictvím kartové aplikace DOS...“.
516. Principiálně jde o to, že Cross Point měl prodávat kromě jízdenek přímým prodejem, i jízdenky přes e-shop a prostřednictvím aplikace DOS. Obžaloba to pokládá za protizákonné neboť, tento Dodatek prodeje cestou e-shopu a aplikace DOS, nebyl extra vysoutěžen. Uzavření dodatku č. 2 prakticky umožnilo nakupovat cestujícím jízdní doklady prostřednictvím e-Shopu DPP a takto zakoupené předplatní kupony následně aktivovat v prodejních místech Cross Point.
517. K otázce dodatku č. 2, se vyjádřili u hlavního líčení svědci Mgr. Hanuš a Ing. Češková. Oba to vnímali jako prodej stejných dokladů jinou formou bez potřeby dalšího výběrového řízení. Svědkyně Češková výstižně uvedla, že takovýto dodatek vnímá jako součást původní veřejné zakázky, neboť se jedná o stejný prodej jízdních dokladů, pouze na jiné úrovni za pomoci jiné techniky, nikoli o novou zakázku. Shodný názor projevil i svědek Ing. Tomáš Jílek (generální ředitel DPP v letech 2005-2007) a to na čl. 3303/sv. 18 trestního spisu v protokolu o výslechu svědka, který byl u hlavního líčení po osobním výslechu tohoto svědka čten, a jehož správnost svědek potvrdil.
518. Dle soudu došlo pouze k modifikaci předmětu plnění - změně z papírové formy jízdenek na jízdenky elektronické, přičemž soud je názoru, že ačkoliv v rámci Dodatku č. 2 došlo k rozšíření služeb poskytovaných ze strany spol. Cross Point v rámci plnění veřejné zakázky spočívající v prodeji jízdních dokladů prostřednictvím e-shopu a aplikace DOS, nelze dovozovat, že by tato změna splňovala kritéria podstatné změny a toto rozšíření poskytovaných služeb nelze považovat za rozšíření o služby, které původně nebyly předpokládány, neboť se stále jedná o prodej jízdních dokladů. K tomu je vhodné poukázat na vlastní znění „Dodatku č. 2 ke Smlouvě o zajištění prodeje jízdních dokladů“¹⁵, ze kterého plyne, že účelem dodatků je rozšíření služby v oblasti prodeje jízdních dokladů – předplatných časových jízdních dokladů na možnost cestujících objednávat tyto jízdní doklady prostřednictvím internetové aplikace objednatel eShop, a to jakveforměstandardníchčasovýchjízdníchdokladů,takveforměelektronické, která spočívá v přechodu ze standardní pevné formy (podoby) předplatních časových jízdních dokladů na verzi elektronickou.

¹⁵ Dodatek č. 2 ke Smlouvě o zajištění prodeje jízdních dokladů svazek – šedé desky označené „Originální smluvní dokumentace Cross Point“, stopa č. 2, str. 2, část I./a), b), III./2.

519. Poslední část tvrzení obžaloby ve skutku pod bodem I./1) zní: „*Výše uvedenými jednáními způsobili škodu v celkové výši nejméně 320.852.325,39 Kč, které byly na základě předmětných smluv vyvedeny z majetkové podstaty Dopravního podniku v důsledku úhrady předražených plnění*“.
520. Soud měl v prvé řadě na paměti, jaké pravidlo stanoví tr. zákoník pro zjištění a kvantifikaci škody v tr. věcech. Je obsaženo v § 137 tr. zákoníku, který zní: „*Při stanovení výše škody se vychází z ceny, za kterou se věc, která byla předmětem útoku, v době a v místě činu obvykle prodává. Nelze-li takto výši škody zjistit, vychází se z účelně vynaložených nákladů na obstarání stejné nebo obdobné věci nebo uvedení věci v předešlý stav*“.
521. Ke kvantifikaci škody je na str. 69 obžaloby uvedeno: „*Policejní orgán z dokumentu Dopravní podnik – prověrka vybraných transakcí zjistil, že z dosavadního průběhu plnění ze smluvního vztahu mezi společností Dopravní podnik a Cross Point, s. r. o. bylo plněno ve větším rozsahu než v době platnosti smluvního vztahu mezi společností DPP a dodavatelem Ing. Petrem Šochem. Na základě tohoto aktuálně byla stanovena toliko minimální škoda ve výši 320.852.325,399 Kč*“.
522. Ke kvantifikaci škody je na str. 45 obžaloby uveden závěr znaleckého posudku soudního znalce Ing. **Jana Juráně**. Ve znaleckém posudku z oboru ekonomiky, který vyhotovil Ing. Jan Jurán, ve vztahu k prodeji jízdních dokladů, znalec spočítal, že za předchozího prodejce, tj. Ing. Šocha, v roce 2006 činily průměrné náklady Dopravního podniku hl. m. Prahy na prodaný objem dokladů 1,703133 % a v roce 2007 poté 1,847601%.
523. Z tohoto znaleckého posudku PČR č. 776-6/2014 (znalec Ing. Jan Juráň) je dále zjevné, že Cross Point dosahoval při prodeji jízdních dokladů následující marže: 5,09% v roce 2008, 5,55% v roce 2009, 5,66% v roce 2010, 5,77% v roce 2011, tj. marže vyšší. Policejní orgán v opatření o přiřazení znalce však vůbec nezadával znalci Ing. Juránovi otázku, aby stanovil výši škody. Obsah znaleckého posudku soudního znalce Ing. Jana Juráně včetně tabulek je uveden v reprodukční části rozsudku. V rámci výslechu znalce u hlavního líčení znalec odkázal na závěry v písemném vyhotovení posudku uvedené a tyto stvrdil a odpověděl na dotazy soudu a stran trestního řízení.
524. Soud po přezkoumání posudku a osobním výslechu znalce u hlavního líčení dospěl jednoznačně k závěru, že znalcem vypracovaný posudek nemůže být použit pro zjištění výše event. škody. K dotazům soudu a stran trestního řízení u hlavního líčení se znalec vyjádřil ke svému tvrzení týkajícímu se nákladů na prodej jízdních dokladů společnosti Cross Point v období 2008 – 2012, kdy dospěl k závěru, že z předložených dokladů nebylo možné určit celkové náklady související s prodejem jízdních dokladů pro společnost Cross Point. Pro srovnání nákladovosti poskytované služby znalci chyběly údaje týkající se nájmu prostor, dále pak zejména mzdové náklady, případně další náklady související, případný pronájem strojů apod. Znalec tedy nakonec porovnával výše provizí vůči celkovému obratu obou prodejců. Znalec tedy dle svých vlastních slov neporovnával skutečné náklady obou poskytovaných

služeb. Znalec dále doplnil, že počet zaměstnanců má samozřejmě vliv na náklady, tedy vzato obecně, více zaměstnanců představuje požadavek na vyšší provize, aby bylo možné činnost jako takovou vůbec „uživit“. Mzdové náklady tedy otázku celkových nákladů společnosti zvyšují. Dále uvedl, že se o to, kolik prodejců zaměstnával p. Šoch, a kolik zaměstnanců zaměstnávala společnost Cross Point, nezajímal nijak speciálně. Skutečnost, že ve znaleckém posudku nejsou promítnuty hospodářské výsledky společnosti Cross Point za období 2008 – 2012, které jsou veřejně dostupné ve sbírce listin v rámci obchodního rejstříku, znalec odůvodnil tím, že v případě společnosti Cross Point nevěděl, jestli se tato společnost zabývala prodejem jízdenek exklusivně nebo se zabývala také další činností. Tyto informace si však znalec ani dotazem u policejního orgánu nepokusil doplnit.

525. Z obsahu znaleckého posudku a výpovědi znalce u hlavního líčení bez pochybností plyne, že se porovnávalo neporovnatelné, přičemž aby se porovnávala východiska stran zjištění výše event. škody, tato musí být srovnatelná (stejná či obdobná). Pokud předmětná služba byla ze strany Cross Pointu poskytována zhruba až takřka dvojnásobkem zaměstnanců je nepochybné, že to zvyšuje podstatnou měrou nákladovost služby, což potvrdil i znalec Juráň, který k tomu řekl: „určitě to má vliv na náklady, aby to uživil, musí být vyšší provize“ a doplnil „samozřejmě počet zaměstnanců náklady zvyšují prakticky otázku celkových nákladů společnosti, která to zajišťuje“. Znalec se rovněž k dotazu vyjádřil, že vůbec neporovnával kvalitu služby poskytované prodejcem Cross Point a prodejcem Šoch. V podrobnostech lze odkázat na výslech znalce u hlavního líčení dne 6. 2. 2019.
526. Při hlavním líčení rovněž vyšly najevo chybné závěry, které učinil ve svém znaleckém posudku znalec Juráň, který nebyl schopen objasnit některé postupy uvedené ve znaleckém posudku, uznal matematické chyby a chybovost svých závěrů. Neodpověděl na otázku, jakou znaleckou metodou postupoval při vypracování znaleckého posudku a pochybil při přenášení čísel z podkladů či tabulek do posudku, nepočítal s různou kvalitou ani rozsahem služeb, nepromítl vliv navýšení ceny jízdních dokladů a dospěl tak chybným závěrům, které nemohly v řízení obstát.
527. Dne 7. 2. 2019 byl soudem čten znalecký posudek znaleckého ústavu **EQUITA Consulting** s.r.o. č. R42190/13 – posouzení vybraných ekonomických aspektů smluvního vztahu mezi společnostmi Dopravní podnik hl. m. Prahy, a.s. a Cross Point, s.r.o. založeného smlouvou č. 0000340008 o zajištění prodeje jízdních dokladů vyhotovený zpracovateli Ing. Kateřinou Místerovou a Ing. Romanem Číberou.
528. Úkolem posudku zadaného objednatelem DPP bylo jednak stanovit, zda nabízená cena za služby a dodávky ve stanovených smluvních vztazích odpovídá ceně v místě a čase obvyklé, jakou by mohl dosáhnout subjekt srovnatelného rozměru jako je DPP; a jednak vyhodnotit cenový rozdíl mezi poskytováním služby ve prospěch DPP ze strany Ing. Šocha a ze strany společnosti Cross Point a indikovat případně vzniklou ekonomickou ztrátu.

529. K problematice stanovení ceny obvyklé daného předmětu ocenění se zpracovatel vyjádřil v rámci kapitoly 3. 1. 3. 1. znaleckého posudku. V rámci této kapitoly dospěl zpracovatel k závěru, že cenu obvyklou daného předmětu plnění není možné stanovit. Zpracovatel v této souvislosti nabídl jako alternativní možnost stanovení tzv. fair value. Na základě provedených analýz a posouzení však zpracovatel nakonec konstatoval, že na základě podkladů, které měl k dispozici, nebylo možné stanovit ani fair value. Důvodem nemožnosti stanovit fair value byla nutnost provedení komplexního hodnocení změn v poskytovaných službách od roku 2008. Zpracovatel sice v rámci analýzy popsal zvýšení ceny placené ze strany DPP za služby poskytované prodejcem jízdních dokladů od roku 2008 (společnost Cross Point). Pro objektivní zhodnocení zvýšení ceny z hlediska jeho přiměřenosti nebo nepřiměřenosti by však bylo nutné komplexní posouzení změn poskytovaných služeb z hlediska jejich dopadu do nákladů prodejce (nemožnost srovnání s náklady předchozího prodejce – firma Šoch). Takovéto posouzení však zpracovatel vzhledem k charakteru dostupných podkladů nemohl relevantně učinit.
530. Vyhodnocení cenového rozdílu provedl zpracovatel v rámci kapitoly 5.2 znaleckého posudku, přičemž se opřel pouze o tvrdá data (definice viz kapitola 5.1 znaleckého posudku). Podstatným závěrem předmětné kapitoly je konstatování navýšení ceny placené společností DPP a definování zdrojů tohoto navýšení, a to jednak zvýšení variabilních plateb za prodej kuponů, jednak zavedení fixních plateb za provoz prodejních míst.
531. Zvýšení variabilních plateb za provoz prodejních míst pak má také svůj účel, jakožto účinný prvek regulace v rukách DPP směrem k prodeji. DPP může volbou vhodné komunikace fixní a variabilní odměny nepřímo ovlivňovat počet provozovaných prodejních míst, a má tak jistou kontrolu nad komfortem cestujících ve věci dostupnosti prodejních míst a čekacích dob.
532. Indikaci případných ekonomických ztrát není možné provést ze stejných důvodů, pro které není možné stanovit fair value poskytovaných služeb, neboť kvalita i kvantita služeb poskytovaných společností Cross Point není v mnoha parametrech zásadně srovnatelná se službami poskytovanými firmou Šoch.
533. Závěrem se zpracovatel v posudku vyjadřuje ke stanoveným závěrům z hlediska podkladů, které měl v době zpracovávání znaleckého posudku k dispozici. Zdůraznil, že vzhledem ke skutečnosti, že valná většina dostupných podkladů svým charakterem odpovídala tvrdým statistickým datům, provedl znalec analýzy a porovnání na základě těchto dat. Výsledkem těchto analýz a porovnání je však spíše popis nastalé situace právě z hlediska tvrdých statistických dat a jeho komentář.
534. Zpracovatel dále konstatoval, že bez dostatečného zohlednění ostatních skutečností, které lze shrnout pod pojem měkká data, nelze na základě analýz provedených v tomto znaleckém posudku učinit žádné konkrétní závěry. Výsledky analýz a srovnání statistických dat není možné vytrhávat z kontextu souvisejících skutečností. Také samotné srovnání tvrdých statistických dat bylo poměrně obtížné, což je patrné z počtu různých poznámek, vysvětlení a předpokladů, které byly v rámci analýzy učiněny. Srovnání tvrdých dat je třeba interpretovat velmi pečlivě a

s ohledem na kvalitu těchto dat. Problémem pro naplnění zadaného úkolu byla mimo neměřitelnosti měkkých dat také dostupnost a celkový stav dat tvrdých (statistických). Velkou překážkou byl především nedostatek informací o činnosti firmy Šoch, kdy měl znalec k dispozici pouze data za roky 2006 a 2007, přičemž rok 2007 navíc obsahuje zkreslení (viz kapitola 4.4 nebo 5.2.1 znaleckého posudku).

535. Zpracovatel by považoval za užitečné vedle porovnání prodejů jízdních dokladů např. také porovnání nákladů vynaložených oběma prodejci na svou činnost. Toto porovnání však vzhledem k absenci dat za firmu Šoch nebylo možné provést.
536. Zpracovatelka Ing. Kateřina Místerová následně u hlavního líčení stvrdila znalecký posudek a plně odkázala na jeho písemné znění. Zpracovatelka doplnila, že cena obvyklá byla pro účely tohoto znaleckého posudku chápána ve smyslu definice zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Zpracovatelka se dále vyjádřila k dostupnosti podkladů a jejich kvalitám, které měli z převážné většiny od objednatele znaleckého posudku, tj. od DPP. K dotazu se zpracovatelka vyjádřila k pojmu měkkých dat a problematice jejich měřitelnosti a hodnocení. Tvrdá data se dají posuzovat objektivně, měkká pouze subjektivně (spokojenost/nespokojenost cestujících, komfort poskytované služby apod.). Proto ani znalci nemohou přijmout konkrétní a jednoznačný závěr pokud není dostatek nástrojů, jak tato měkká data měřit právě s ohledem na jejich subjektivní charakter, který se naopak rozchází s požadavkem, aby byl znalec za všech podmínek objektivní. Znalecká metodologie, jak měřit měkká data, neexistuje. Zpracovatelka dále uvedla, že v rámci hodnocení obvyklé ceny nebo férové hodnoty se nezabývali skutečností, že DPP poskytuje veřejnou službu. Tuto skutečnost odůvodnila tím, že z ekonomického hlediska je DPP akciovou společností jako jakákoliv jiná taková korporace. Z hlediska posouzení obvyklé ceny nebo férové hodnoty by poskytování služeb DPP jakožto služeb veřejných nemělo mít vliv.
537. Cena jízdenek jako taková dle zpracovatelky vliv na porovnání tvrdých dat, resp. jejich analýzu určitě má. V obou případech, tedy jak u firmy Šoch, tak u společnosti Cross Point, se variabilní část odměny, tzn. provize, odvíjela od celkové ceny, resp. ceny konkrétních jízdních dokladů. Provize byla stanovena jako konkrétní procento z ceny, a to včetně DPH. Bylo tedy důležité nejenom to, kolik jízdních dokladů se prodá, ale také to, za jakou cenu se prodají. K nárůstu odměny prodejce docházelo ve chvíli, kdy došlo ke zvýšení ceny jízdného, bez nutnosti vyhotovování nějakého doplňku ke stávajícímu smluvnímu vztahu.
538. K nastavení odměny pro prodejce jízdních dokladů skládající se z fixní části, která byla odměnou za prodejní místo a variabilní části, která představovala provizi za prodané jízdní doklady, zpracovatelka uvedla, že v době, kdy službu poskytovala firma Šoch, byla nastavena pouze variabilní část odměny na čistě provizní bázi. Provozování MHD je veřejně prospěšnou službou a jízdenky jakožto zboží s touto službou související, nepodléhají žádnému marketingu. Na území hlavního města Prahy se tedy prodá určité množství jízdenek, přičemž v podstatě nezáleží na tom, zda je toto zboží prodáváno na třiceti prodejnách, kde jsou dlouhé čekací doby, krátká otevírací doba a nespokojenost cestujících, nebo jestli je prodáváno na více, čímž se

sice zvýší komfort poskytované služby a spokojenost zákazníků, ale počet prodaných jízdních dokladů ani jejich cena se takto nezvýší. Ing. Šochovi se tak jako ekonomickému subjektu v žádném případě nevyplatilo provozovat další prodejní místo navíc, protože by tak nedošlo ke zvýšení jeho odměny, ale pouze k navýšení nákladů na provoz tohoto místa. Naopak když se uzavírala nová smlouva se společností Cross Point a byla zavedena také tato paušální, fixní složka odměny, bylo možné po prodejci požadovat, aby otevřel také další prodejní místa a zkvalitňoval tím služby pro cestující, neboť měl od DPP onou paušální platbou pokryty alespoň základní náklady spojené s provozem prodejního místa. Proto je ve znaleckém posudku zavedení paušální platby zhodnoceno jako přínos. Vynaložení vyšších nákladů ze strany DPP v podobě platby fixní části odměny bylo kompenzováno zvýšením úrovně kvality služby pro cestující, což je právě oním subjektivním pohledem stran měřitelnosti tzv. měkkých dat. Měření tohoto navýšení kvality je čistě subjektivní, tzn. lze jen těžko objektivně zhodnotit, zda částka paušální platby byla právě ta správná.

539. Znalecký posudek znaleckého ústavu EQUITA Consulting s.r.o. č. R42190/13 soud považuje za správný a úplný a tento byl bez pochybností u hlavního líčení obhájen zpracovatelkou Ing. Kateřinou Minsterovou. Ze znaleckého posudku jasně a srozumitelně vyplývá, že jednak stanovit, zda nabízená cena za služby a dodávky ve stanovených smluvních vztazích odpovídá ceně v místě a čase obvyklé, jakou by mohl dosáhnout subjekt srovnatelného rozměru jako je DPP; a jednak vyhodnotit cenový rozdíl mezi poskytováním služby ve prospěch DPP ze strany Ing. Šocha a ze strany společnosti Cross Point a indikovat případně vzniklou ekonomickou ztrátu; nelze. Důvodem zjednodušeně je, že kvalitaikvantitaslužebposkytovanýchspolečností Cross Point není v mnoha parametrech zásadně srovnatelná se službami poskytovanými firmou Šoch a současně nelzestanovitcenuobvyklou (alternativně ani tzv. fair value), neboťslužbu poskytovanou společností Cross Point nelze porovnat s jinou službou na trhu. Soud zdůrazňuje, že škodu lze stanovit pouze srovnáním s cenou obvyklou v čase a místě, za stejné nebo obdobné plnění – služby poskytované firmou Šoch a Cross Point se lišily nejen kvalitou, ale také odlišným počtem prodaných jízdních dokladů, což má přímý vliv na vyplacené odměny.
540. Z posudku znaleckého ústavu **Apogeo** vyplynulo, že hodnota marže Crosspointu okolo 5 procent je obvyklá, tedy odpovídá průměrné provizi dosahované při prodeji jízdenek v ČR: „*Výše provize za prodej jízdních dokladů v České republice na různé dopravní módy po vyloučení extrému v podobě SMS jízdenek je stanovena k datu ocenění v intervalu 1 % - 10 %. Průměrná provize činila 2,8 % (dolní hranice) až 6,5 % (horní hranice), přičemž provize výhradně z prodeje jízdenek na MHD se pohybovaly nejčastěji ve výši 5 %.*“
541. K tomu soud v rámci hodnocení dodává, že Cross Point dosahoval při prodeji jízdních dokladů marže: 5,09% v roce 2008, 5,55% v roce 2009, 5,66% v roce 2010, 5,77% v roce 2011, tedy provize průměrné.
542. DPP se event. vzniklou škodu pokusil kvantifikovat ještě jednou, a to prostřednictvím znaleckého ústavu Kreston, přičemž výsledkem byl závěr, že *rozdíly mezi smluvními rozsahy*

činností při prodeji tištěných jízdních dokladů neumožňují prosté srovnání cen zprostředkování od spol. Cross Point se službou poskytovanou firmou Šoch, výše škody podle ust. § 137 proto nemůžeme stanovit.

543. Ve vztahu ke škodě lze tedy zrekapitulovat, že samotný DPP si pro vlastní interní potřebu zadal v roce 2013 u znaleckého ústavu Equita Consulting vypracování znaleckého posudku ve vztahu ke konkrétní zakázce na prodej jízdních dokladů prostřednictvím firmy Cross Point k zodpovězení otázky, zda vznikla škoda či nikoliv. Teprve později tento posudek poskytl orgánům činným v trestním řízení. Jednoznačným závěrem znaleckého ústavu bylo, že škodu zjistit nelze, neboť kvalita i kvantita služeb poskytovaných společností Cross Point není v mnoha parametrech zásadně srovnatelná se službami poskytovanými firmou Šoch.
544. V roce 2018 se DPP event. vniklou škodu pokusil kvantifikovat ještě jednou, a to u znaleckého ústavu Kreston, výsledek byl stejný – výši škody nelze stanovit.
545. V neprospěch obžaloby rovněž vyzněl závěr z posudku znaleckého ústavu Apogeo, že hodnota marže, kterou dosahoval Cross Point je obvyklá, tedy odpovídá průměrné provizi dosahované při prodeji jízdenek v ČR.
546. Oproti výše uvedeným odborným zjištěním stojí tvrzení obžaloby, že dopravní podnik za prodej jízdních dokladů platil firmě Šoch méně než firmě Crosspoint, a rozdíl je škodou ve výši 320.852.325,39 Kč uvedenou v bodu I./1) obžaloby. Takovéto tvrzení bez důkazní podpory však rozhodně obstáti nemohlo, a nalézací soud vzhledem k výše uvedeným důkazům dospěl zcela bez pochybností k závěru, že vznik jakékoli škody nebyl prokázán.
547. Na základě podrobného dokazování, které soud prvního stupně učinil ve vztahu ke skutku uvedenému v bodu I. /1) obžaloby označenému jako „skutek CrossPoint“, dospěl nalézací soud jednoznačně k závěru, že byť se skutek popsán a vymezený v dílčím skutku I./1) obžaloby částečně stal – tj. na podkladě veřejné zakázky došlo k výběru dodavatele na prodej jízdních dokladů, s tímto byla uzavřena předmětná smluvní dokumentace a tento službu poskytoval, avšak v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Soud proto procesním postupem podle § 226 písm. b) tr. řádu zprostil obžalované z tohoto skutku.

bod I/2 obžaloby - skutek Neograph

548. Skutek uvedený v obžalobě pod bodem I. /2, o kterém se v tomto rozsudku pojednává jako „skutku Neograph“ je v podané obžalobě popsán a vymezen následovně:
„V blíže neurčený den v druhé polovině roku 2007 na blíže nezjištěném místě v Praze Ing. Martin Dvořák jako generální ředitel společnosti Dopravního podniku a Ing. Ivo Štika, ekonomický ředitel společnosti Dopravního podniku po předchozí dohodě s ředitelem a předsedou představenstva společnosti Neograph a. s. se sídlem Praha 1, Opletalova 55, Ing. Janem Janků a zástupcem společnosti Cokeville Assets Inc., registrační číslo 590046, se sídlem Tortola, Road Town, OMC Chambers, P. O. Box 3152, Britské Panenské Ostrovy,

podnikající na území ČR prostřednictvím organizační složky Cokeville Assets Inc., organizační složka, se sídlem Praha 5, Radlická 663/28, JUDr. Peterem Kmetem, ředitelem společnosti a vedoucím organizační složky v ČR, v úmyslu obohatit nejméně společnosti Neograph a. s. a Cokeville Assets Inc. účelově využili ustanovení § 18 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, dle kterého se nevztahuje povinnost zadavatele vyhlásit otevřenou veřejnou soutěž za předpokladu, že se jedná o utajované informace ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb., o utajovaných informacích a bezpečnostní způsobilosti, v tehdy účinném znění. Na základě předchozího návrhu JUDr. Petera Kmetě účelově označili jízdní doklady Dopravního podniku jako ceninu, ačkoliv v rámci předchozích výběrových řízení na dodavatele jízdních dokladů byla vždy vyhlášena veřejná zakázka formou otevřeného nadlimitního výběrového řízení. Na základě pokynu Ing. Martina Dvořáka byly ze strany Dopravního podniku bezdůvodně ukončeny již od srpna roku 2007 rovněž probíhající přípravy otevřené veřejné zakázky na tisk a dodávku jízdních dokladů organizátorem zakázky společností Veřejné zakázky s. r. o. se sídlem Praha 6, Na Hutích 661. Následně dne 19. 12. 2007 zaslala společnost Dopravní podnik zastoupená Ing. Martinem Dvořákem po předchozích jednáních v období od října do prosince 2007 mezi zástupci Dopravního podniku Ing. Martinem Dvořákem a Ing. Ivo Štikou a zástupcem společnosti Neograph a. s. Ing. Janem Janků výzvu k podání nabídky na tisk jízdních dokladů pouze společnosti Neograph a. s. Dne 11. 1. 2008 na bližší neurčeném místě v Praze Ing. Martin Dvořák v rozporu s jemu uloženými povinnostmi řádně hospodařit s prostředky jemu svěřenými Dopravním podnikem a strážit a ochraňovat majetek Dopravního podniku před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy Dopravního podniku a povinnost zabezpečovat přijetí opatření k ochraně majetku Dopravního podniku v čl. III. Základní povinnosti Manažerské smlouvy na rok 2007, ve znění dodatku k této manažerské smlouvě uzavřeným dne 3. 1. 2008 mezi Dopravním podnikem a Ing. Martinem Dvořákem ve spojení s § 301 písm. d) a § 302 písm. g) zákoníku práce uzavřel za společnost Dopravní podnik jako generální ředitel, ačkoli nepřijal žádná opatření k výběru pro Dopravní podnik nejvhodnější nabídky na tisk jízdních dokladů, se společností Neograph a. s., zastoupenou předsedou představenstva Ing. Janem Janků, „Rámcovou smlouvou o dílo na dodávku jízdních dokladů a souvisejících výrobků“, čímž Ing. Martin Dvořák, Ing. Jan Janků, Ing. Ivo Štika a JUDr. Peter Kmet' způsobili Dopravnímu podniku škoda ve výši nejméně 96.741.581,68 Kč, které byly na základě předmětných smluv vyvedeny z majetkové podstaty Dopravního podniku v důsledku úhrady předražených plnění, přičemž jen provize pro společnost Cokeville Assets činila nejméně 41.205.822,00 Kč.“

549. Obžalovaný **Ing. Martin Dvořák** ve vztahu k části projednávané věci týkající se spolupráce se společností Neograph, vyjádřil jako stěžejní posouzení, zda jízdní doklady jsou či nejsou ceninou. Dle obžalovaného je však polemika na toto téma zbytečná, neboť o tom, že se v případě jízdních dokladů jedná o ceninu, je již jasno. V tomto směru odkázal na vyjádření znalce Dr. Musila pro Státní tiskárnu cenin a zprávy pro DPP vypracované různými institucemi, jako např. Západočeská univerzita v Plzni, Ministerstvo financí, Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, a v neposlední řadě pak na Ústav státu a práva Akademie věd ve zprávě pro policejní orgán z roku 2014.
550. Ve vztahu k postupu, kdy bylo využito výjimky dle § 18 ZVZ, obžalovaný popřel, že by se jednalo o postup účelový. Postup dle § 18 ZVZ byl využit za účelem, aby DPP získal unikátní jízdenky, jejichž ochranné prvky odolají proti padělání. Výběr nového dodavatele realizoval příslušný útvar DPP, který dle názoru obžalovaného postupoval zcela v souladu s literou zákona. Než management DPP a příslušné útvary rozhodly, jakou formou bude předmětné

výběrové řízení provedeno, nechaly si zpracovat několik odborných stanovisek, a to jak ekonomických, tak právních. Jízdenky Neograph obsahovaly v tisku ochranný prvek, který byl utajovanou informací, přičemž takto byl také označen a evidován Státní tiskárnou cenin v roce 2008. Po dobu účinnosti Rámcové smlouvy o dílo nedošlo ke změně této utajované informace a tato utajovaná informace nebyla nikdy společnosti Neograph nebo DPP předána. Dále pak v této souvislosti obžalovaný poukázal na závěr, k němuž dospěl Úřad pro ochranu hospodářské soutěže po provedeném šetření v roce 2010. Dle tohoto závěru bylo na Rámcovou smlouvu o dílo možné aplikovat výjimku dle § 18 ZVZ. Opakovaně zdůraznil, že si DPP nechával zpracovat odborná právní stanoviska, která jednoznačně potvrzují, že zvolený postup odpovídal zákonnému požadavku na postup s péčí řádného hospodáře. Zájem DPP o jízdní doklady opatřené náležitými ochrannými prvky odůvodnil mimo jiné také odkazem na incident, kdy měly být ve velkém padělány jízdní doklady od společnosti Schwarz Druck. Doklady dodávané jmenovanou společností neměly žádné účinné ochranné prvky. Proto také PČR ÚOOZ doporučil novou konstrukci jízdních dokladů se třemi stupni ochrany. Teprve ke dni 13. 11. 2007 rozhodla Rada města o konečné výši nového tarifu, přičemž ve stejné době, kdy se objevily padělky jízdních dokladů, prezentovala DPP společnost Neograph svůj unikátní ceninový papír. Společnost Neograph byla partnerem Státní tiskárny cenin, byla známá na trhu, měla fundovanou odbornost a vydobyté renomé. To byl jeden z dalších důvodů, proč se DPP rozhodl pro dodávku jízdních dokladů od této společnosti. Dalšími měla být obžalovaným hojně skloňovaná odborná stanoviska. Třístupňová ochrana jízdních dokladů byla DPP doporučena také znalcem Dr. Musilem, dle nějž byla společnost Neograph toho času jediným subjektem v ČR v dané oblasti, který při výrobě jízdních dokladů všechny tři navržené stupně ochrany zajistí. Mimo společnosti Neograph bylo jednáno ještě s dodavatelskými společnostmi z Německa a Švédska, avšak obě zmiňované odmítly s odůvodněním malého rozsahu zakázky. Před uzavřením smlouvy se společností Neograph provedl DPP také řadu ekonomických analýz.

551. Dále se obžalovaný opětovně vymezil proti stanovení škody, která byla uvedena v obžalobě. Dle obžalovaného není možné škodu vyčíslit pouhým porovnáním ceny jízdenek dodaných společností Neograph v roce 2008 s cenou jízdenek od STC v roce 2012 aniž by bylo zohledněno množství ochranných prvků, neboť se jedná o dva zcela nespočetelné produkty. Obžalovaný dále poukázal na skutečnost, že DPP v roce 2010 snížil oproti roku 2005 náklady na jízdní doklady o 52 %.
552. Obžalovaný **Ing. Ivo Štika** se v úvodu svého vyjádření ke skutku I./2 obžaloby zaměřil na aktivity Vladimíra Sitty mladšího časově zařazeným k tzv. padělatelské aféře a k jeho jednáním, které obžalovaný vlastními slovy označil jako ataky na DPP a snahu poškodit dobrou pověst DPP. Obžalovaný dále poukázal na složitou strukturu vnitřního fungování DPP a s tím spjatou náročnost jednacích procesů. Zdůraznil, že jakákoli cena jakékoli jízdenky není rozhodnutím dopravního podniku v kterémkoli městě, vždy se jedná o zásadně politické rozhodnutí. Jeho první setkání se spoluobžalovanými Janků a Kmetěm proběhlo přibližně v době kolem září roku 2007, poté, co obžalovaného navštívila policie. Obžalovaný dále zdůraznil, že se na rozhodnutí o formě a způsobu výběru nemohl podílet, podle směrnice k takovému rozhodnutí neměl ani žádné kompetence. Nepodílel se na žádném zajištění stanoviska, ať se týkalo zajištění výluky ze zákona o veřejných zakázkách, ani o zajištění stanoviska k ceninám, ani na žádných

právních argumentacích s touto problematikou souvisejících. Veškerá problematika, které se dotýkal zákon o veřejných zakázkách, spadala pod jednotku zásobování, odbor obchodní, přičemž tyto osoby měly danou problematiku v exkluzivní kompetenci. V případě Neographu předal obžalovaný informace panu Hanušovi s tím, aby postupoval dle svého uvážení ve spolupráci s odborem obchodním.

553. K účelovému označení jízdenky jakožto ceniny uvedl obžalovaný Štika, že jízdenka byla jako cenina označena již v roce 2002 Ministerstvem financí, tedy pět let předtím, než zahájil svoje působení v rámci DPP. Stejně tak ani podřízení obžalovaného, případně pan Hanuš, neměli z titulu svého působení možnost ovlivnit toto stanovisko. Obžalovaný poukázal konkrétně na čl. 327 trestního spisu¹⁶, kde se nachází stanovisko AK Šachta, z něž má jednoznačně vyplývat, že v takové konkrétní situaci nemusí DPP vypisovat veřejnou zakázku.
554. Ke způsobu vyčíslení způsobené škody se obžalovaný ohradil proti kvalitám znaleckého posudku vypracovaného znalcem Ing. Janem Juráněm, MBA. Obžaloba a stejně tak i jmenovaný znalec dospěli dle obžalovaného k závěru o škodě na základě pouhého mechanického srovnání jízdenek s cenami zcela konstrukčně odlišných od jízdenek Státní tiskárny cenin. Obžalovaný zpochybnil samotnou možnost stanovení ceny obvyklé, a to s poukazem na skutečnost, že v České republice neexistuje ekvivalent ve stejném prostoru, ve stejném objemu a ve stejném čase. Dále poukázal na znalecký posudek vypracovaný znalcem Vladimírem Malovíkem, který stanovil kvalitativní škálu, ze které vyplývá, že nejlepší jízdenky byly od Neographu, na druhém místě jízdenky Schwarz Druck a třetí místo měla Státní tiskárna cenin. Znalecký ústav Equita Solutions se následně zabýval kvalitativní stránkou věci s využitím znaleckého posudku znalce Malovíka jako vstupu, přičemž nebylo shledáno, že by tyto dodávky vybočovaly ve srovnání s jinými dodávkami, zohlednili také dlouhé časové období a konstatovali, že cena byla sice relativně vyšší, ale odpovídala navýšení kvality. Toto dle obžalovaného potvrdil také specialista Státní tiskárny cenin, pan Maceška, který tvrdí, že cena jízdního dokladu se odvíjí nejen od počtu ochranných prvků, ale zejména od objemu výroby. Obžalovaný následně porovnával cenu za jeden kus jízdenky od dodavatele Schwarz Druck a Neograph, přičemž demonstroval, že Neograph dodával kvalitnější službu za nižší cenu než předchozí jmenovaný.
555. Obžalovaný se dále vyjádřil k selhání společnosti Schwarz Druck jakožto původního dodavatele jízdních dokladů, přičemž poukázal na neformální informace získané od plk. Brože z ÚOOZ stran nedostatečnosti ochranných prvků na jízdních dokladech od tohoto dodavatele řešených v souvislosti s problémem rozsáhlého padělání a zároveň upozornění na nutnost DPP konat tak, aby bylo zabráněno případným dalším škodám hrozícím v důsledku nedostatečného zajištění jízdních dokladů proti padělání. Krátce po setkání s plk. Brožem se do DPP dostavil JUDr. Kmet'. Společnost Neograph pak DPP nabídla ochranný prvek, který dosud nikdo nedokázal padělat, a to při srovnatelné ceně s dodavatelem Schwarz Druck. DPP nabídky využil, neboť se snažil zabránit vzniku případných dalších škod, které by mohly vzejít z dalšího padělání jízdních dokladů. Také v tomto případě pak bylo postupováno tak, jako u každého

¹⁶ svazek 3/č.l. 326-327 Právní audit ze dne 4.12.20107, Zadávání veřejné zakázky jejichž předmětem jsou utajované informace, Mgr. Vít Plichta

jiného dodavatele. Po domluvě s obžalovaným se dostavil JUDr. Kmet' k osobní schůzce spolu s Ing. Janků, během níž obžalovanému prezentovali společnost Neograph. Tato prezentace obžalovaného přesvědčila a věc předal k dalšímu vyřízení panu Hanušovi. Do procesu se vrátil až ve fázi připomínkování smlouvy, která byla připravována odborem zásobování. O nezávadnosti procesu neměl pochybnosti, a to jednak s odkazem na stanovisko AK Brodec, dále pak s odkazem na vyhodnocení dané veřejné zakázky ze strany ÚOHS jakožto nezávadné, a v neposlední řadě pak s odkazem na stanovisko doc. Jurčíka, který dospěl k nespornému závěru, že jízdenka je ceninou. Předmětné smlouvy pak obžalovaný pouze parafoval.

556. Ve vztahu ke kvalitě jízdních dokladů obžalovaný opakovaně poukázal na enormní zvýšení kvality při výhodné nabídkové ceně. V této souvislosti také odkazoval na znalecké posudky Dr. Musila z let 2009 – 2011, kdy znalec označil zvolený postup jako adekvátní, který zamezil dalšímu padělání jízdních dokladů. Dále bylo poukázáno na posudek zpracovaný polygrafickou katedrou v Pardubicích, v němž doc. Vališ pro účely daňového řízení srovnával jízdenky DP Brno a DPP, a na interní audit DPP, kde se uvádí, že jízdenky, které byly dodávány po ukončení dodávek od Neographu, nesplňují požadavky DPP vyslovené v zadávací dokumentaci. Obžalovaný dále zdůraznil závěr vyplývající ze znaleckého posudku, který si nechával zpracovat poškozený DPP, z něž vyplynulo, že vzhledem k rozsahu trhu, množství dopravy a jízdenek, jakož i velikosti DPP, není možné stanovit cenu obvyklou. Dále akcentoval sdělení Ministerstva financí na č.l. 8124 trestního spisu¹⁷, že jízdenku je možno považovat za ceninu, a poukázal na obsah výpovědi svědka Abraháma z přípravného řízení, v níž bylo zmíněno, že společnost Neograph byla a pravděpodobně i nadále je partnerem Státní tiskárny cenin v systému státních hmotných rezerv. Také tato skutečnost byla pro rozhodování obchodního odboru významná.
557. V rámci organizačního schématu DPP poukázal obžalovaný na skutečnost, že jednotka zásobování nepodléhá ekonomickému úseku, a zdůraznil, že nadřízený odborný ředitel není oprávněn zasahovat do vnitřního řízení podřízených jednotek. Obžalovaný tedy nebyl oprávněn jakkoli zasáhnout do řízení nebo do postupu vedoucího jednotky zásobování. Navíc ekonomický úsek nebyl oprávněn v tomto směru vůbec jednat.
558. DPP, dle obžalovaného Štíky, neměl žádné povědomí o tom, že existuje jakékoli propojení mezi společnostmi Neograph a Cokeville.
559. K ekonomickému vyhodnocení jízdenek zopakoval obžalovaný, že ačkoli nebyl povinen tak provést, stejně tak z opatrnosti učinil. Na příkladu dodavatele Schwarz Druck demonstroval, že je zcela běžné, aby měly jízdní doklady odlišnou cenu. Cena jízdenky se odvíjí od počtu ochranných prvků a vyrobeného množství. Schwarz Druck vyrobil 100 milionů ks jízdenek za cenu 30 haléřů, Neograph vyrobil 40 milionů ks jízdenek za 37 haléřů, přičemž kvalita těchto jízdenek byla o 30 % vyšší, čemuž odpovídala také vyšší cena. DPP měl 21 typů jízdních dokladů, je tedy možné, že jedna z jízdenek vybočovala, avšak ostatní byly zase naopak levnější. V tomto směru dále obžalovaný odkázal na požadavek někdejšího primátora Pavla Béma, aby se DPP choval jako soukromá firma, tedy k jízdenkám přistupoval jako ke zboží. Analýza prodejní a

¹⁷ svazek 44/ č.l.8124 Odpověď Ministerstva financí ze dne 11.9.2009 na žádost Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže o stanovisko ohledně definice ceniny a zda je jízdenka cenina, Ing. Radomír Kop

nákupní ceny a z ní vyplývající zjištění, že se marže zvýší o 25 %, bylo pro obžalovaného dostatečně pádným argumentem.

560. Obžalovaný ve své výpovědi dále odkázal na směrnici č. 2004 17/EC a 2004 18/EC, které byly Evropskou unií doporučovány pro hodnocení zakázek ve veřejném sektoru. Výsledkem aplikace těchto hodnotících kritérií bylo, že jízdenky dodávané společností Neograph byly pro DP výhodnější. Hrubý zisk z jedné jízdenky se zvýšil o 25 %, tedy dle názoru obžalovaného byl naplněn test ekonomické racionality a dodávky od společnosti Neograph jím prošly.
561. Obžalovaný se dále vyjádřil k poklesu nákladů na tisk, neboť ve smlouvě se společností Schwarz Druck byla zakotvena povinnost odebírat 100 milionů jízdenek ročně, zatímco DP potřeboval pouze 40 milionů kusů ročně. Obžalovaný v tomto směru poukázal na zbytečnost pokračování ve smluvním vztahu, z něž by byly produkovány jízdenky, které by musely být skartovány. Smlouva se společností Neograph byla uzavřena na takový objem produkce jízdenek, který DP reálně potřeboval.
562. Obžalovaný dále bylo odkázáno na kvalitativní škálu stanovenou ve znaleckém posudku znalcem Malovíkem v rozmezí 1 – 10. Jízdenky dodávané společností Schwarz Druck byly na této škále ohodnoceny bodem 8, jízdenky dodávané společností Neograph bodem 10 a jízdenky dodávané Státní tiskárnou cenin poté, co byl ukončen smluvní vztah s Neographem bodem 7. Pro srovnání byly zařazeny jízdenky z běžného DP z ostatních krajských měst, jejichž zajištění není na požadované úrovni. Obžalovaný se dále podrobněji vyjádřil k jednotlivým ochranným prvkům. Dále zmínil sdělení poškozeného DP specializovanému Finančnímu úřadu na č.l. 7221 trestního spisu, v němž se uvádí, že ceny, za které společnost Neograph dodávala jízdní doklady, byly cenami obvyklými. Společnost Equita Consulting tento závěr potvrdila, když řekla, že služby byly v běžném obchodním styku ve srovnatelném teritoriu atd. (č.l. 8268 trestního spisu)¹⁸.
563. Ve vztahu ke znaleckému posudku vypracovanému znalcem Juráněm obžalovaný zpochybnil relevanci otázek v něm znalci kladených policejním orgánem, kterému následně musela odpovídat také kvalita poskytnutých odpovědí. Dle obžalovaného byla poměřována neporovnatelná plnění, protože u společnosti Neograph byly do zkoumání zahrnuty kromě jízdenek také další položky, dále znalec porovnal technologicky, kvalitativně i časově odlišnou jízdenku. Upozornil na revizní znalecký posudek vypracovávaný k posudku znalce Juráně znaleckým ústavem Equity Solutions, který znalci vytkl nekonzistentní postup a skutečnost, že svůj posudek zatížil chybou 28 milionů Kč.
564. Obžalovaný následně zodpověděl dotazy soudu, státního zástupce a obhájců, jak podrobněji v reprodukční části odůvodnění rozsudku a v protokolech z hlavního líčení konaném ve dnech 17. 10. 2018 a 18. 10. 2018.

¹⁸ svazek 45/ č.l. 8268 Závěr Znaleckého posudku č. R 42400/14 Znaleckého ústavu EQUITA Consulting s.r.o. ve spise na č.l.8242 - 8278

565. Obžalovaný **Ing. Jan Janků** se ke skutku uvedenému v obžalobě pod bodem I./2 vyjádřil v tom smyslu, že s tím, co je mu obžalobou kladeno za vinu zásadně nesouhlasí. Dle obžalovaného jde o kriminalizaci standardního obchodního případu mezi společnostmi DPP, Neograph a Cokeville Assets. Nesouhlasí s tím, že by se měl podílet na náhradě škody poškozenému.
566. Obžalovaný se podrobně vyjádřil k historii a okolnostem založení společnosti Neograph, jakož i ke specifickým zboží a službám společností poskytovaných a úspěchům společnosti dosažených v této obchodní oblasti. Nejvýznamnějším výrobním produktem byl tzv. ceninový papír s aplikovanými bezpečnostními prvky dodávaný mj. i do Státní tiskárny cenin. Dále obžalovaný uvedl, že osobně vstoupil do společnosti až v roce 2003 po dohodě se svým dlouholetým přítelem JUDr. Sittou, vyzdvihl, čeho za dobu svého působení ve společnosti dosáhnul a jakým byl pro společnost přínosem. Posléze obžalovaný širěji rozvedl okolnosti, za nichž se prostřednictvím JUDr. Kmetě dozvěděl o padělaných jízdenkách společnosti Schwarz Druck a to, z čeho vyvstala myšlenka nabídnout jako dodavatelé unikátní výrobek s vlastní recepturou, která by nepodléhala ani vlivům ceninové tiskárny, ani odběratele, a která by díky unikátní kombinaci bezpečnostních prvků mohla být prezentována jako nepadělatelná. Zároveň bylo výhodné dostat se do role finálního prodejce, který také sám určuje cenu finálního výrobku zahrnující spravedlivý zisk, na rozdíl od režimu, kdy figurovali jako subdodavatelé a tedy inkasovali mnohem méně atraktivní zisk. JUDr. Kmetě se ujal zprostředkování jednání u ekonomického náměstka DPP. Ještě před tímto jednáním se JUDr. Kmetě s obžalovaným dohodl na tom, že v případě úspěchu tohoto obchodního případu požaduje odměnu. Tento požadavek přišel obžalovanému běžný a očekávaný, stejně jako to, že smluvní vztah Neograph byl poté uzavřen se společností Cokeville Assets jakožto společností JUDr. Kmetě. Původní představa provize byla stanovena částkou 25 haléřů / kus, nakonec se ustálila na ceně 17 haléřů / kus. Smlouva byla v roce 2007 podepsána. Obžalovaný změnu projednával také se Státní tiskárnou cenin. V rámci následně zahájených obchodních jednání bylo prezentováno také využití utajovaného ochranného prvku, přičemž byla zvažována koncepce využití institutu utajované informace, jejímž nositelem by byla Státní tiskárna cenin. Obchodní jednání byla v drtivé většině případů vedena s odbornými útvary jízdních dokladů, kam byla samozřejmě zvána také Státní tiskárna cenin. Dne 19. 12. dostali od DPP výzvu k podání nabídky na tisk jízdních dokladů do Neographu. Cena uvedená v nabídce nebyla nijak ovlivněna výší provize JUDr. Kmetě, jenom si ukrojili kus vlastního zisku, k němuž by bez pomoci JUDr. Kmetě nebylo došlo. Dne 11. 8. 2008 podepsali Rámcovou smlouvu o dílo na dodávky jízdních dokladů a souvisejících výrobků mezi Neographem a DPP. Jednání se účastnil také Ing. Sitta mladší, který působil jako obchodní ředitel a byl uveden také jako kontaktní osoba ve smlouvě. Obžalovaný měl na starosti správu smluvních záležitostí. Ve smlouvě pak byla obsažena celá řada produktů, nejednalo se pouze o bločkové, ale také o kotoučové jízdenky, jednotlivé druhy kupónů, průkazek, pokutové bloky, holografické přelepky, barevné kazety s unikátní barvou, která reaguje v označovacích strojích. Postupem času, kdy i posudek Ing. Musila deklaroval, že ochrana je skutečně na velmi vysoké úrovni, rozhodl DPP, že ve svém vlastním zájmu některé další produkty, jako např. kotoučové jízdenky, bude unifikovat tiskem na tzv. zelený papír, aby bylo zabezpečení plošné a dostatečné. Smlouva byla bezproblémově plněna v celém rozsahu včetně podepsaných dodatků a sortiment se rozšiřoval.

567. V praxi byl ustálen postup obměny kombinace bezpečnostních prvků každé tři až čtyři roky. V roce 2011 byla za tímto účelem připravována tzv. „červená emise“, která měla být emitována k lednu 2012. V mezičase v létě roku 2011 se na trhu objevila řada velmi zdařilých padělků jízdenek, u nichž natištěné bezpečnostní prvky selhávaly. Obstál pouze jediný bezpečnostní prvek, a to tzv. zelený papír probarvený ve hmotě. K dodání nových typů jízdních dokladů nakonec nedošlo v důsledku „podivného“ chování jak JUDr. Sitty, tak jeho syna, Ing. Sitty. Jejich motivem byla dle mínění obžalovaného jejich dlouhodobá snaha jej vystrnadit z prosperující společnosti.
568. Obžalovaný v posledku zdůraznil, že je nesmyslné tvrzení obžaloby, dle něž byly jízdní doklady dodávané DPP ze strany společnosti Neograph předražené. Poukázal na nemožnost srovnávání s cenami jízdenek dodávanými od roku 2012 do DPP od Státní tiskárny cenin, neboť jednak se jednalo o zcela odlišný produkt s nižší odolností proti padělání, a jednak se v roce 2012 pohybovaly jinde komoditní ceny (buničina). Stran znaleckého posudku Ing. Juráně poukázal obžalovaný na špatné zadání i špatné podklady.
569. K odměně společnosti Cokeville Assets uvedl obžalovaný, že za předmětné období se jednalo v úhrnu o částku 40 043 572 Kč. Vyplacená provize se pohybovala přibližně okolo 19 %, což je běžná provize, která byla vyplácena i v jiných obchodních případech. Provize, která byla společnosti Cokeville Assets vyplácena, byla v souladu s uzavřenou smlouvou, nebyla ani fiktivní ani účelová. Smlouva se společností Cokeville Assets byla v účetnictví společnosti Neograph řádně zavedena, každoročně probíhal audit, a smlouva byla každoročně přezkoumávána finančním úřadem bez jakýchkoliv námitek. Dále obžalovaný uvedl, že toto bylo vše, co chtěl k obžalobě uvést, a dále využil svého práva k věci nevyprávět.
570. Obžalovaný **JUDr. Peter Kmet'** využil, jak v přípravném řízení, tak u hlavního líčení svého práva, a odepřel vypovídat.
571. Slyšený svědek **Mgr. Jiří Brož** uvedl, že byl v předmětné době vedoucím odboru padělání v Národní centrále proti penězokazectví (dále také jako „NCP“). Svědek uvedl, že tehdy se vyskytly padělané jízdenky a v té souvislosti se svědek zúčastnil jednání na DPP, jehož předmětem bylo řešení ochranných prvků jízdenek MHD a vyhodnocení stávající úrovně jejich ochrany před paděláním. U svědka zpracovávali tento případ kolegové Plecítý a Hradecký. Působili spíše metodicky a snažili se společně s osobami z DPP, STC a znalcem Miloslavem Musilem vymyslet prvky, které by zajišťovaly vyšší úroveň ochrany jízdenek. Na tomto jednání se svědek seznámil s obžalovaným Štikou, který toho času působil jako ekonomický ředitel DPP. Výsledkem tohoto jednání byl návrh koncepce, jaké ochranné prvky by bylo možno použít u jízdenek MHD. Jednou možností je použití tajného ochranného prvku, který rozpozná pouze odborník. Druhou možností je použití ochranného prvku, k jehož rozpoznání je způsobilý kdokoliv. V rámci jednání vzniklo několik návrhů, bylo třeba propočítat tyto návrhy také z hlediska finančního, konečný výběr pak náležel DPP. NCP figurovala jako poradce.
572. Následně byl procesním postupem dle § 211 odst. 3 tr. řádu čten protokol o výslechu svědka **Mgr. Jiřího Brože** z přípravného řízení (sv. 16, čl. 2661 – 2668 trestního spisu), v němž svědek uvedl, že pracoval jako policista na odboru padělání ÚOOZ mimo jiné i jízdních dokladů. Na

DPP jednal dvakrát, a to jednou ve věci padělků starých jízdenek, a poté jednou ve věci padělků nových jízdenek. V tomto směru jednali s Ing. Hanušem a Ing. Štikou. Poslední jednání mohlo být v roce 2011. Tato jednání vzešla z iniciativy Policie ČR. Na zkoumání padělků se podílel znalec Musil, který v minulosti pracoval na Kriminálním ústavu Praha a poté jako samostatný znalec. O stejné věci dále jednal s ředitelem STC Ing. Bulíčkem, kde se měli řešit technické stránky věci. K výpovědi Ing. Štiky uvedl, že tuto ve věci jednání potvrzuje, ale nejednalo se o intervenci z jeho strany, nýbrž pouze o informování o zjištěných skutečnostech za účelem zabránění jejího opakování a řešení aktuální situace. Dále uvedl, že Policie ČR nenechávala vypracovat žádný posudek, ale takto učinila STC, a to od znalce Musila. Tento posudek pak měla k dispozici i policie. Dle posudku se jednalo o zdařilé padělky. Dále uvedl, že jízdenka není považována za ceninu, i když ochranné prvky jsou typické pro ceninu. Takto podanou výpověď svědek u hlavního líčení potvrdil.

573. Slyšený svědek **Mgr. David Plecítý** uvedl, že v letech 1994 – 2017 působil jako policista. Od roku 2010 byl zařazen na odboru padělání ÚOOZ. S případem padělaných jízdních dokladů DPP přišli do kontaktu v roce 2010 nebo 2011. Odbor padělání zde působil metodicky při řešení úrovně ochrany jízdních dokladů. Odbor padělání se v této oblasti angažoval ještě předtím, než svědek nastoupil jakožto odborný konzultant pro DPP, tedy již v minulosti prováděli pracovníci odboru odborné konzultace pro některé zaměstnance DPP. Stejná konzultace byla provedena i v této souvislosti právě v roce 2010 nebo 2011. Samotné padělání jízdních dokladů nebylo předmětem činnosti odboru padělání ÚOOZ, pouze v přenesené rovině jiného trestního případu. Na zmiňovaném jednání byl se svědkem jeho tehdejší nadřízený plk. Brož, možná kolega kpt. Kupec. Dále se účastnil tehdy soudní znalec Ing. Sitta a za DPP pan Mára nebo Mára. Předmětem jednání byla konzultace ochranných prvků ve vztahu k jízdním dokladům.
574. Slyšený svědek **RNDr. Miloslav Musil** objasnil, že je znalcem pro obor kriminalistika, specializace technické zkoumání dokladů a písemností, ověřování pravosti platidel, a dále obor písmoznalectví. Jeho činnost tedy pokrývá i platidla a ceniny, za které se v dané době považovaly i jízdenky DPP. Svědek vypracovával expertizy týkající se padělků, spolupracoval také se STC, přičemž v rámci této spolupráce se účastnil i přípravných prací a vymýšlel systém ochrany pro nové jízdenky. V předmětné době byl osloven jak STC, tak společností Neograph, aby zpracoval návrh týkající se zajištění jízdenek, které se připravovaly. Po výskytu padělku „zelených jízdenek“ se jak pro STC, tak pro DPP vypracovávaly posudky, které svědek po technické stránce vyhodnocoval a stanovoval způsoby, kterak odlišit padělek od pravého jízdního dokladu.
575. Svědek se vyjádřil obecně ke stupňům ochrany jízdenek obecně. Takto jsou stanoveny tři stupně ochrany. Prvním stupněm jsou ochranné prvky, s nimiž je seznámena širší veřejnost, a je možno je zkontrolovat běžným způsobem, tj. poté, co je vyroben příslušný doklad, se veřejnou cestou sdělí, jak ochranný prvek vypadá a jakým způsobem funguje (např. giloše, průsvítka, materiály reagující na použití UV lampy). Druhý stupeň představují tzv. „obecně známé prvky“, na jejichž detekci jsou nutné speciální přístroje nebo pomůcky, případně mohou být i viditelné, ale obecně není známo, kde se na výrobku vyskytují (zde se může jednat např. o teplotlivé barvy, barvy, které reagují s UV fluorescencí nebo v infračervené oblasti). Může se jednat o tzv. stokes prvek,

který se přidává do papíru a k jeho detekci je nutné speciální infrapero. Třetí stupeň ochrany představují speciální tajné prvky, které jsou známy pouze odborníkům, kteří příslušný doklad připravují, tzn. v dané tiskárně. K detekci těchto prvků jsou pak třeba speciální laboratorní přístroje. Třetí stupeň se podobá druhému stupni s tím rozdílem, že nikde není informace o tom, že se takový prvek v dokladu vyskytuje. Zvýšená kvalita ochrany je pak logicky i finančně náročnější.

576. Svědek se následně vyjádřil ke zkoumání kvality jízdenek DPP odebíraných od německého dodavatele, které prováděl v souvislosti s výskytem většího množství padělků. V souvislosti s plánovanou změnou výrobce jízdenek byl svědek osloven jak ze strany STC, tak ze strany DPP, aby provedl jednak vyhodnocení předchozího stavu, jednak navrhl možná řešení. Jím nastíněná doporučení byla poté realizována, zejména doporučení tisku jízdenek na barvený papír. Jednalo se o zelený papír barvený ve hmotě. Dále jízdenky obsahovaly giloše, potisky a do barvy byl přidán stokes pigment. Díky technologii výroby tohoto zeleného papíru je po jeho roztrhnutí vidět, že je zelený i uvnitř, tedy byla možná snadná detekce případných padělků, které byly naopak barvou pouze potištěny a uvnitř zůstávaly bílé. Účelem tohoto ochranného prvku je, že padělatel nemá šanci si vyrobit papír. Domácí výroba je nemožná, tedy jedinou možností pro padělatele, jak dosáhnout zelené barvy na jízdence, bylo pouze ji zelenou barvou potisknout. Následně je možné pouhým natržením jízdenky zjistit, zda se jedná o jízdenku pravou či o padělek.
577. Svědek se následně podrobněji vyjádřil k odborným polygrafickým termínům, kdy osvětlil, co jsou giloše, potisky a tzv. stokes pigment.
578. Svědek se následně vyjádřil k jednotlivým vlastním odborným posudkům z oboru kriminalistika, odvětví pravost platidel a cenin.
579. V souvislosti s předloženou listinou ze dne 4. 10. 2007, č.l. 8193 – 8194 trestního spisu¹⁹ se svědek vyjádřil k pojmu „cenina“ a problému plynoucího ze skutečnosti, že neexistuje legální definice tohoto pojmu. V roce 2004 – 2005 vznikl při jednání s Ministerstvem financí problém právě v souvislosti s definicí tohoto pojmu. Svědek se spolu s Ing. Bulíčkem a technickým náměstkem Františkem Malečem snažil pojem ceniny definovat. Ministerstvo financí tuto definici přijalo. Nejedná se však o právně závaznou definici.
580. Slyšený svědek **Ing. Richard Bulíček** uvedl, že v době ode dne 1. 5. 1991 do poloviny března 2014 působil na postu ředitele Státní tiskárny cenin. Ještě před vlastní výrobou jízdenek STC již roky spolupracovala s DPP. Vyráběli kupony MHD a kotouče do výdejních automatů na jízdenky. Na základě dotazu ze strany ÚOOZ, který se snažil zjistit původ jízdenek, které se na trhu objevily ve větším množství padělků jízdenek dodávaných společnostmi Schwarz Druck, se

¹⁹ svazek 45/č.l. 8193-8194 přepis znalce Musila pro DPP ze dne 4.10.2007 obsahující definici ceniny: Cenina je specifický nepeněžní obchodní instrument, který svými náležitostmi umožňuje úvěrovou nebo platební funkci. Jedná se o chráněnou tiskovinu mající, nebo dokladující určitou finanční hodnotu na ní vyznačenou, která je však jiná než hodnota výrobní, a která se s použitím spotřebovává. Případně se jedná o druh přísně zúčtovatelných dokladů. Výrobní technikou je speciálně zabezpečená proti pozměnění nebo padělání využitím viditelných i tajných prvků různých principů. Současně je zvláštním způsobem evidována a skladována. ... Časové kupony i běžné jízdenky DP svým zpracováním, evidencí i distribucí výše uvedenou definici naplňují, takže je možné považovat je za ceninu.

začali o celou záležitost zajímat také, neboť jsou sami ceninovou tiskárnou. Sehnali si padělek a nechali si vyhotovit rozbor od soudního znalce Musila. Po dohodě s panem Musilem navrhli nový typ jízdenky. Papír, na který budou jízdenky tištěny, dohodli se společností Neograph. Stalo se tak po dohodě se znalcem Musilem, neboť bylo dohodnuto, že se vezme papír barvený ve hmotě. U bílého papíru, byť ceninového, lze těžko poznat, zda se jedná o padělek nebo o pravý doklad. Proto došlo k dohodě se společností Neograph, neboť věděli, že tato papírna je schopnatentoproduktvyrobit. Zda byla v dané době schopna dodat tento druh papíru i nějaká jiná papírna, nezkoumali, protože šlo o čas. Probarvený papír zpočátku od Neographu nakupovali, později došlo ke změně, kdy byl STC tento materiál „propůjčován“. STC tedy měla papír „gratis“, tento následně potiskla a fakturovala cenu bez papíru. Ze společnosti Neograph jednali s panem JUDr. Sittou, tj. starším. Nový typ jízdenky byl soudním znalcem Musilem odsouhlasen jako lépe chráněný, neboť reagoval na aktuální způsoby padělání, které se v té doběobjevily. Technická specifikace jízdenky byla posléze „naceněna“ a nabídnuta DPP. V téže době svědek JUDr. Sitta seznámil s obžalovaným Ing. Janků s tím, že je to jeho společník, a že má na starosti DPP. Poté přišel Ing. Janků s tím, že by byl kontrakt s DPP uzavřen přes společnost Neograph. Ředitel DPP prohlásil, že za něj je to takto v pořádku a vzhledem k tomu, že se nejednalo o nic protizákonného, byla uzavřena smlouva se společností Neograph s tím, že dodá přímo DPP. Svědek konzultoval s právníky, zda je nějaký právní problém v tom, že bude DPP dodávat přímo Neograph, a bylo mu sděleno, že tomuto uspořádání nestojí v cestě žádná právní překážka. Spolupráce byla po nějakém čase fungování ukončena z důvodu problémů mezi společností Neograph a DPP, a to dohodou. Na základě této skutečnosti pak DPP oslovil STC, se žádostí, aby urychleně pokračovali ve výrobě, tato spolupráce byla posléze legalizována výběrovým řízením.

581. Co se týče hodnocení spolupráce mezi STC, společností Neograph a DPP ze strany svědka, uvedl, že měli problémy s Ing. Sittou. Začal obviňovat osoby ze STC, že mají příliš velké přídavky papírů, že si sám spočítal, že by měly být menší. V návaznosti na toto obvinění proběhlo jednání s osobami ze STC, na němž bylo dokázáno, že se jedná o falešné obvinění, které s ohledem na skutečnost, že Ing. Sitta nemá ani vzdělání v oblasti polygrafie, není ani relevantně podloženo. Dohady ze strany Ing. Sitty s lidmi ze STC však tímto neskončily, ba naopak. Nakonec došlo k dohodě, kdy Ing. Janků sdělil, že Ing. Sittu z jednání odvolá. Dokonce i poté však ze strany Ing. Sitty vzešlo obvinění, že ze STC unikly technické podklady, díky čemuž existují další typy padělků. Poté, co toto obvinění nechal svědek prověřit, bylo zjištěno, že padělek byl zhotoven na základě prostého oskenování pravé jízdenky a rozložení jednotlivých tiskových technik, tzn. běžným padělatelským postupem. Spolupráce mezi STC a Ing. Sittou pak byla utlumena.
582. Ke kvalitám jízdenky, která byla výsledkem spolupráce STC a společnosti Neograph svědek sdělil, že nezaregistroval, že by se objevil větší počet padělků. Nedostala se k nim informace o tom, že by bylo třeba cokoli měnit. Svědek uvedl, že ceninový papír vyráběný společností Neograph obsahoval utajený prvek, resp. utajovanou informaci. Stupeň ochrany jízdenky dodávané DPP společností Neograph musí být v STC naprosto přesně definován a založen dle přesného postupu. Všechny tyto věci se ukládají do trezoru a má je na starosti bezpečnostní ředitel s výrobou a přípravným oddělením. V průběhu času došlo ke změně v počtu, resp. typu ochranných prvků, kdy se přestoupilo na bílý papír. Proč se tak stalo, si svědek nevybavil.

583. Svědek se dále vyjádřil k nutnosti provedení výběrového řízení u některých druhů zakázek. Pokud jsou použity ochranné prvky při výrobě bankovek, dokladů a cenin, není nutné realizovat výběrové řízení. Problematické je však vymezení pojmu „cenina“. Legální definice neexistuje. Zákon o účetnictví pouze uvádí, že ceninou je to, co má nominální hodnotu, avšak z pohledu STC právě ani nominální hodnota nemusí být – typicky v případě kotoučů do výdejních automatů na jízdenky. Kvůli této nejistotě požádali o stanovisko dvě instituce, jednak soudního znalce, jednak ministerstvo financí. Z obou stran bylo potvrzeno, že se může jednat i o ceninový materiál sceninovým potiskem. Tuto skutečnost potřebovali mít obzvlášť podloženou, když poté ceninový materiál nebyl soutěžen. Z tohoto důvodu dělali také tzv. otevřené cenové kalkulace.
584. Slyšený svědek **Ing. Vladimír Abraham** uvedl, že v letech 2006 – 2015 působil na postu bezpečnostního ředitele STC. Veškeré utajované informace až do stupně utajení „tajné“ tedy v předmětném časovém úseku šly přes něj. Mimo to měl ještě aktivity zabývající se kontrolou, a to jak vnitřních systémů, tak všeobecnou manažerskou kontrolou. Společnost Neograph vystupovala ve vztahu k STC ve dvojí roli, jednak jako dodavatel papírů s ochranným prvkem, jednak jako odběratel výrobků STC. Svědek uvedl, že se společností Neograph museli řešit ochranné prvky a nějakým způsobem si je předat, což se zpravidla děje „z ruky do ruky“. Ochranný prvek společnosti Neograph byl v jimi dodávaném papíru. Společnost Neograph nesměla znát ochranné prvky, které koncipovala a používala STC při tisku jízdenek. Stran znalosti STC o utajovaném prvku, který Neograph používal v papíru, uvedl svědek, že dle jeho mínění STC tuto znalost neměla. Pokud tento prvek nebyl zahrnut do technické specifikace, neznali jej. STC například věděla, že utajovaný prvek je v počtu vláken, nicméně při tvorbě tohoto prvku si Neograph mohl do papíru přidat některá vlákna, která měla ještě speciální vlastnosti. Stejně tak Neograph nemohl vědět o utajovaném prvku STC, který byl schovaný v grafice. Mechanismus je nastaven tak, že smluvní partneři mají vždy jistou míru znalosti o utajovaném prvku, ale vždy si ještě sami přidávají vlastní prvek, pro účely případného znaleckého zkoumání. STC měla na jízdenkách nejméně jeden utajovaný prvek, o němž věděla pouze ona sama. Blíže ke stupňům utajovaných prvkům, kterými byly opatřeny jízdenky, svědek uvedl, že jízdenka, resp. každý ceninový papír má tři stupně utajení. První stupeň je pro všechny, kteří s jízdenkou nakládají, tedy v tomto případě pro cestující. Druhý stupeň je pro revizory a pro kontrolu DPP. Třetí stupeň utajení je stupněm nejvyšším, který je pro STC, případně pro kriminalistický ústav. Na základě tohoto prvku je možné se jednoznačně přesvědčit o tom, že se jedná o výrobek STC. O tomto stupni utajení se zástupci společnosti Neograph nikdy nehovořil, ani jim jej jinak nezpřístupnil, neboť takováto informace jim nepřísluší.
585. Ohledně sporných momentů ve vztahu se společností Neograph uvedl svědek, že stran ochranných prvků se tak nedělo, vyskytly se však obchodní spory. Ty se objevily v souvislosti s výskytem padělků jízdenek vyráběných pro DPP. Ing. Sitta mladší STC našel z úniku informací, které umožnily vznik padělků. Svědek toto obvinění osobně prověřoval. Nechal vyhotovit analýzu u odborného ústavu, na jejímž základě bylo zjištěno, jakou metodou byly jízdenky padělány, a že obvinění Ing. Sitty bylo krivé.

586. Výsledný produkt, tedy jízdenka s prvky STC natištěná na papír dodávaný společností Neograph fungovala v režimu cenin. Pro účely výkladu pojmu „cenina“ měla STC stanovisko Ministerstva financí, na základě kterého pak byly aplikovány odpovídající postupy při nákupu materiálu. Neograph dodával STC ceninový papír ještě k dalším účelům než pro tisk těchto konkrétních jízdenek, jednalo se o kolky na líh. V tomto ohledu byl Neograph prověřeným dodavatelem z hlediska bezpečnosti. Svědkův kolega, Michal Pčolar, byl ve společnosti Neograph na bezpečnostní prohlídce. Společnost Neograph byla prověřena NBÚ na stupeň utajení „vyhrazené“. Prověrku měl pan Sitta. Poté se přešlo na model, kdy postačovalo prohlášení.
587. Co se týče režimu veřejných zakázek v případě dodávek bankovek a cenin, uvedl svědek, že v těchto případech se postupujeme režimem zákona o veřejných zakázkách právně ohledem na utajované informace. Ten postup museli aplikovat.
588. Slyšená svědkyně **Olga Dudková** uvedla, že byla v STC od roku 1991 jmenována do funkce ekonomické ředitelky, následně současně do funkce prvního zástupce generálního ředitele, kterým byl v dané době Ing. Bulíček. V těchto funkcích setrvala až do roku 2014. Svědkyně uvedla, že společnost Neograph byla dodavatelem papíru pro STC, k okolnostem uzavření, plnění či ukončení smluv, které byly podkladem tohoto vztahu mezi společností Neograph a STC však svědkyni nebylo nic bližšího známo. Vyjádřila se pouze v obecné rovině k tvorbě cen, objemu zakázky se společností Neograph, kterou popsala v poměrech STC jako zcela běžnou, a mechanismu podepisování smluv, případně zastupování jednotlivých osob při podepisování smluv v rámci STC.
589. Slyšená svědkyně **Mgr. Mária Ševčíková** uvedla, že pracovala v STC v letech 2005 – 2015 na pozici obchodního manažera. O vzniku zakázky mezi společností Neograph a STC svědkyni nebylo nic bližšího známo, plnění smlouvy popsala jako standardní obchodní případ. Zakázka na tisk jízdenek se ničím nevymykala.
590. Slyšený svědek **Ing. Petr Mikš** uvedl, že v období od května 2003 do října 2008 působil v STC na pozici obchodního ředitele. Na přelomu let 2007 a 2008 mu bylo sděleno, aby zahájil jednání s obchodním ředitelem společnosti Neograph ohledně možnosti tisku jízdenek. Technická specifikace byla předem dojednána. V důsledku zjištění většího množství padělků v dané době se na podobě jízdenky podílel soudní znalec Dr. Musil, neboť bylo nutno jízdenky více zabezpečit. Byl vyvinut speciální probarvený papír a další ochranné prvky. V souvislosti s precizováním smlouvy proběhlo několik kol jednání se zástupci společnosti Neograph, dělaly se cenové kalkulace a cenové audity, rozborů přídatku při výrobě (množství papíru, které jde nad čistý náklad výroby) apod. Smlouva nakonec byla uzavřena. Za společnost Neograph jednal svědek s Ing. Sittou, který figuroval jako obchodní ředitel.
591. Slyšený svědek **Mgr. Michal Pčolar** uvedl, že byl v STC zaměstnán na různých pozicích od roku 1990 až do roku 2018, přičemž v době, kdy byl uzavírán smluvní vztah se společností Neograph, působil jako vedoucí bezpečnosti. Ke znění smlouvy se musel vyjádřit. Stěžejní pro něj byly smluvní klauzule týkající se bezpečnosti výroby a dodávky daného produktu. Svědek se následně vyjádřil k úrovni technického zabezpečení objektu a k průběhu expedice jízdenek.

K bližším okolnostem smluvního vztahu mezi STC a společností Neograph, ať již k jeho uzavření, plnění či ukončení, nebylo svědkovi nic bližšího známo. O celou věc se zajímal pouze v intencích definovaných svou funkcí, tj. z hlediska technického zabezpečení.

592. Slyšený svědek **Ing. Bohuslav Maceška** uvedl, že po dobu 16 let pracoval jako obchodní zástupce STC. Ve vztahu k jednání o zakázce mezi STC a Neographem měl na starosti všechny technické a běžné smluvní záležitosti. O bližších okolnostech smluvního vztahu mezi STC a společností Neograph mu nebylo mnoho známo, vypověděl pouze, že ke konci roku 2007 byla připravována změna postavení Neographu vůči DPP. STC i nadále tiskla jízdenky pro Neograph, ale tyto již měly jinou podobu, odběratelem byla společnost Neograph. Vyjednávání o ceně jízdenky probíhalo cestou veřejných zakázek. Jednalo se o ochranných prvcích a jejich vlivu na cenu jízdenky. Finální cena byla předmětem nabídky na základě zadávací dokumentace, vše bylo „vysoutěženo“. Po dodávkách Neographu do DPP dodávala následně jízdenky znovu STC, a to na základě výběrového řízení v roce 2013. Svědek se mimo jiné vyjádřil také ke zhoršení vztahů mezi STC a společností Neograph, které přisoudil neobvyklému uspořádání, kdy subdodavatel, kterým byla v daném případě společnost Neograph, obešel své odběratele, tedy STC, a napojil se na koncového zákazníka, kterým byl DPP.
593. Slyšený svědek **Ing. Tomáš Vydra** uvedl, že ode dne 1. 6. 2009 do dne 31. 10. 2015 pracoval ve STC na pozici obchodního ředitele. V době, kdy nastoupil do STC, byla smlouva se společností Neograph již uzavřena. V roce 2008 byla tato smlouva opatřena dodatkem. Do té doby si STC kupovala papír a následně dodávala celý výrobek společnosti Neograph, po dodatku dodával Neograph svůj papír a STC na něj pouze tiskla jízdenky. V této podobě fungoval smluvní vztah až do doby vypovězení smlouvy, k němuž došlo v únoru roku 2012. Tento obchodní případ vedla Maria Ševčíková, obchodní manažerka na obchodním úseku. Zajišťovala komunikaci jak s Neographem, tak s DPP. Ze smluvního vztahu vyplývalo, že STC komunikovala přímo s DPP a brala si od něj objednávky na jednotlivé tisky, ty také poté distribuovala přímo do DPP, kde na základě plných mocí DPP tyto zakázky přebíral. Okolnosti vzniku smluvního vztahu mezi společností Neograph a STC jsou svědkovi známy pouze z dokumentace, v níž bylo popsáno, že došlo k masivnímu padělání jízdenek v Praze. STC nabídla DPP pomoc s tím, že vytvoří nový model jízdenky tak, aby nebyla snadno padělatelná. Mělo se jednat o padělky jízdenek dodávaných společností Schwarz Druck. V té době se objevil někdo ze společnosti Neograph s tím, že má již s DPP smlouvu a nabídl, zda nemá STC zájem o tisk jízdenek. Zlepšení ochrany jízdenek před paděláním mělo spočívat v použitých ochranných prvcích. Byly použity i utajované prvky; v čem konkrétně spočívaly, nebylo svědkovi známo. Ochranné prvky v podobě utajovaných informací byly do jízdenek vloženy proto, aby v případě padělání usnadnily orgánům činným v trestním řízení identifikovat, zda se v konkrétním případě jedná o padělek či originál. Utajené prvky byly dle svědka v tisku, neboť se v průběhu vztahu zjistilo, že společnost Neograph v době, kdy se realizovala tato smlouva, neměla osvědčení podnikatele pro seznamování s utajovanými prvky. Vytisknuté jízdenky byly expedovány v souladu s bezpečnostními předpisy STC, tzn. v zapečetěných boxech, kdy byly STC dopraveny do DPP, kde byly předány k tomu zmocněným osobám. K okolnostem ukončení smluvního vztahu se společností Neograph odkázal svědek na rok 2011, kdy se vyskytly další problémy s padělanými jízdenkami. Celá věc byla velmi medializována ze strany Ing.Sitty. Následně vedení STC rozhodlo, že bude smlouva vypovězena, neboť ani DPP

nesouhlasil s tím, aby vše probíhalo tímto způsobem. Ing. Sitta tehdy mj. napadl vztah Neographu s DPP s nařčením, že jsou z tohoto vztahu vyváděny peníze a že společnost Neographnedostává,cobysprávnědostávatměla.

594. Procesním postupem dle § 211 odst. 1 tr. řádu s výslovným souhlasem přítomných obžalovaných a státního zástupce byl čten protokol o výsledku svědka **JUDr. Michala Hradeckého** (v podrobnostech viz sv. 18, č.l. 3139 – 3143 trestního spisu), který v rámci svého výsledku v přípravném řízení uvedl, že pracoval jako policista, na odboru padělání ÚOOZ, mimo jiné i jízdních dokladů. Na DPP nejednal, pouze publikoval společně se znalcem na padělky p. Musilem článek v Kriminalistickém sborníku v roce 2009, který se týkal padělání jízdenek MHD v Praze. Dlejemínějíjíjzdenkaceninou, stejně jako je ceninou stravenka.
595. Procesním postupem dle § 211 odst. 1 tr. řádu s výslovným souhlasem přítomných obžalovaných a státního zástupce byl čten protokol o výsledku svědkyně **Mgr. Romany Derkové** (v podrobnostech viz sv. 17, č.l. 2843 – 2847 trestního spisu), která v rámci svého výsledku v přípravném řízení uvedla, že na ÚOHS měla na starosti vše, co se týkalo veřejných zakázek. Po předložení písemností týkajících se veřejné zakázky na tisk a dodávku jízdních dokladů uvádí, že měla na starosti tento podnět, který také prošetřila. Na podrobnosti si nevzpomíná, ale dle písemností si vyžádala stanovisko MF ke skutečnosti, zde jízdenka je ceninou. Na základě stanoviska a dalších opatřených písemností poté bylo rozhodnuto, že v daném případě lze aplikovat výjimku v rámci veřejné zakázky a soutěže. Dle vyjádření MF lze jíjzdenkupovažovatzaceninu.
596. Slyšený svědek **Ing. Pavel Jirka** uvedl, že vykonával funkci jednatele ve společnosti Veřejné zakázky s.r.o. Tato společnost pracovala pro DPP, prováděli standardní výkon zadavatelských činností při zadávání veřejných zakázek, tedy administrovali jednotlivé případy zadávacích řízení. Takto byli mimo jiné osloveni Ing. Hanušem, aby připravili zadávací dokumentaci na tisk jízdenek. Setkání s Ing. Hanušem proběhlo asi dvakrát, byl připraven návrh zadávací dokumentace, přičemž následně bylo svědkovi sděleno, že se v zakázce nebude pokračovat. Ke svědkovi se později dostala neoficiální informace, že zakázka byla realizována v režimu JŘBU. Svědek uvedl, že již dříve pro DPP připravovali veřejnou zakázku na jízdní doklady, jednalo se o tisk jízdenek a časových kuponů, a to ve standardním otevřeném řízení. Svědek pojmá DPP jako sektorového veřejného zadavatele. Svědekdalepotvrdil,žeujimivyhlašovanýchveřejných zakázek pro DPP bylo běžné, že bylo uchazečů méně, resp. pouze jeden nebo i žádný. Takováto situace byla zejména u zakázek, které mají specializované plnění. Ve výběrových řízeních, do nichž se přihlásil pouze jeden uchazeč, nedochází k hodnocení, ale provádí se pouze posouzení nabídky, zda vyhovuje zadávacím podmínkám. Vyhovuje-i zadávacím podmínkám, je vybrána jakonabídkanejvhodnější.
597. Zakázky z let 2004, 2005 a 2007, co do definice zadavatele, se lišily různými principy definice a ochranných prvků. V zadávacím řízení z roku 2004 byla zadávána poměrně konkrétní podoba jízdenky, zatímco v případě předmětné nové zakázky se domluvili s Mgr. Hanušem, že půjdou cestou rámcové smlouvy, přičemž tato rámcová smlouva bude obsahovat pouze výčet množin jednotlivých ochranných prvků, které budou oceněny jednotkovou cenou, přičemž zadavatel si sám určí, o jakou jízdenku se kterými konkrétními ochrannými prvky má zájem. Na základě

toho dojde k tisku série, přičemž bude-li v budoucnu zadavatel chtít změnit z bezpečnostních důvodů podobu jízdenky, vybere si z oné stanovené množiny zase jiné ochranné prvky a zadá tisk nového dokumentu. Jednalo se o dva různé přístupy. V roce 2004 praxe s rámcovými smlouvami téměř neexistovala, proto bylo nutné postupovat standardní cestou.

598. Za souhlasu přítomných obžalovaných a státního zástupce byl procesním postupem dle § 211 odst. 1 tr. řádu čten protokol o výsledku svědka **Wenera Klenota** z přípravného řízení (sv. 19, č.l. 3390 – 3399 trestního spisu), přičemž svědek uvedl, že pro společnost Schwarz Druck pracoval asi od roku 1992 jako obchodní zástupce, od roku 1998 jako vedoucí pobočky společnosti pod názvem Schwarz tisk s. r. o. Asi od roku 1994 dodávala tato společnost DPP jízdenky. Někdy v roce 2000 nebo později, vypsala společnost DPP výběrové řízení na tisk a dodávky jízdních dokladů, do kterého se přihlásila i společnost Schwarz Druck GmbH²⁰, která také toto výběrové řízení na tisk a dodávku jízdních dokladů vyhrála. Druhou část výběrového řízení vyhrála společnost STC, která dodávala jízdenkové kotouče do prodejních automatů. Společnost Schwarz Druck používala nejméně 14 ochranných prvků, mimo jiné i barvu OVI. Později se v Praze objevily padělky uvedených jízdenek a DPP od společnosti Schwarz Druck přestala jízdenky odebrat, aniž vypověděla smlouvu, a co ví, tak smlouva je nadále platná. Poslední dodávku jízdenek společnost uskutečnila asi v roce 2006. K první spolupráci došlo na základě jednání mezi panem Schwarzem a panem Ing. Slavíkem z DPP, kdy bylo dojednáno, že Schwarz Druck bude místo děrovaných jízdenek dodávat nové. Na základě jejich nabídky, vzorů ochranných prvků a ceny byla nakonec dojednána konkrétní forma jízdenky. Na počátku jízdenky neměly mnoho ochranných prvků, jako například vodoznakovou průsvitku, mikrotext. Později následoval vodoznakový papír, barevná vlákna v papíru, znaky viditelné pod UV světlem, hologram, průsvitka s logem DPP a později i barvy OVI. Později společnost vyvinula vlastní barvu transparentní, která byla viditelná po použití určité chemikálie, jež se napustila do polštářků kontrolorům DPP. Tedy jednalo se o některé tajné, utajené prvky, ale nikoliv dle zákona o utajovaných skutečnostech. K výběrovému řízení kolem roku 2000 uvedl, že se jednalo o otevřené výběrové řízení, které bylo zveřejněno, mimo jiné i v tisku. Bylo vyhlášeno pro celou Evropu a soutěže se zúčastnila i společnost STC, nějaká společnost ze Slovinska a snad další. Při otvírání obálek byly tyto tři společnosti. Jejich společnost vyhrála řízení na dodávku jízdenek a společnost STC na dodávku kotoučů do prodejních automatů. Spolupráce byla ukončena v roce 2006, kdy od uvedené doby si již DPP od jejich společnosti neobjednal další jízdenky. Při následném jednání s kontaktním pracovníkem DPP, panem Hanušem, bylo sděleno, že jízdenky nadále bude dodávat společnost Neograph. K dotazu, z jakého důvodu, bylo sděleno, že to má tak nařizeno, ale od koho, to nevedl. Dále uvedl, že jeho společnost dodávala jízdenky i pro další města mimo jiné Ostrava, Brno, Plzeň, Ústí nad Labem a podobně. Dále uvedl, že ochranné prvky jízdenek se průběžně upravují, dle výsledku vývoje. Kvalita zabezpečení má souvislost s její cenou. Když se zjistil výskyt padělků, změnily se i ochranné prvky, což bylo asi v roce 2005 nebo 2006 naposledy.
599. Za souhlasu přítomných obžalovaných a státního zástupce byl procesním postupem dle § 211 odst. 1 tr. řádu čten protokol o výsledku svědka **Ing. Jiřího Hříbala** z přípravného řízení (sv.

²⁰ Gesellschaft mit beschränkter Haftung (zkratka GmbH) je německá obdoba české s. r. o., či spol. s r.o., tedy společnosti s ručením omezeným.

18, čl. 3167 – 3171 trestního spisu), který uvedl, že v roce 2009 pracoval na MF ČR, a to na odboru bezpečnostního a krizového řízení. K pojmu cenina se odvolává na odpověď na žádost o stanovisko ÚOHS ze dne 11. 9. 2011, přičemž současně uvádí, že to byl první dotaz tohoto druhu. Zda STC žádala o stanovisko, co je cenina, svědek uvádí, že takové stanovisko k dispozici neměl a ani o něj nežádal. Více nemá, co by uvedl, neboť měl na starosti utajované skutečnosti. Utajované skutečnosti, ve vztahu k jízdenkám, nikdy neřešil.

600. Za souhlasu přítomných obžalovaných a státního zástupce byl procesním postupem dle § 211 odst. 1 tr. řádu čten protokol o výslechu svědka **doc. Milana Kindla** (sv. 18, čl. 3365 – 3371 trestního spisu), který uvedl, že pro společnost DPP Západočeská univerzita odpovídala na nějaké písemné právní dotazy týkající se vymáhání pohledávek z jízdnic dokladů a podobně. Mimo jiné se toto týkalo i definice stanovení toho, co je cenina. Více k věci neuvedl.
601. Za souhlasu přítomných obžalovaných a státního zástupce byl procesním postupem dle § 211 odst. 1 tr. řádu čten protokol o výslechu svědka **doc. Josefa Zachariáše** (sv. 24, čl. 4585 – 4591 trestního spisu), který uvedl, že pro společnost DPP on ani jeho fakulta nikdy žádné stanovisko nepodával. K této věci mu není ani nic dalšího známo.
602. Slyšená svědkyně **Nad'a Putrovcová**, uvedla, že ode dne 1. 12. 2001 působila jako manažerka obchodního oddělení společnosti Neograph. Měla na starosti zakázky týkající se tuzemského obchodu. Okolnosti vzniku obchodního vztahu mezi společností Neograph a DPP svědkyni nejsou známy, na přípravě smluvní dokumentace k tomuto vztahu se nepodílela. Asi dvakrát se však společně s Ing. Janků zúčastnila obchodního jednání v souvislosti s dodávkami pro DPP. Na jednání se odsouhlasovaly také návrhy jízdének. Svědkyně však figurovala spíše jako doprovod Ing. Janků. Smlouvu uzavřenou mezi DPP a společností Neograph měla svědkyně po dobu svého působení k dispozici, neboť podle údajů v ní obsažených zadávala do výroby papír najízdenky. Svědkyně se dále vyjádřila k mechanismu objednávek jízdének ze strany DPP a k tomu, jakým způsobem byla zajištěna expedice jízdének do DPP.
603. Slyšená svědkyně **Václava Franceová**, uvedla, že od roku 1997 až do počátku února roku 2012 pracovala ve společnosti Neograph nejprve na pozici účetní, přes výkonnou ředitelku, až na pozici asistentky předsedy představenstva. Ve společnosti měla na starosti finanční řízení. Obchodní vztah s DPP byl uzavřen na odběr jízdének, kdy společnost Neograph vyráběla papír, STC na tento papír tiskla samotné jízdénky, které potom, když byly jízdénky v STC hotovy, dodávala společnost Neograph DPP. Pro svůj finanční objem to byla jedna z více mimořádných zakázek společnosti. Společnost Neograph se o zakázky v DPP ucházela průběžně zhruba od roku 1997, ale neúspěšně. Poté, co do společnosti nastoupil Ing. Janků, byl uzavřen tento smluvní vztah na dodávku jízdének. Svědkyně sama měla v předmětném období na starosti veškerý platební styk společnosti, ať už navenek nebo uvnitř společnosti, a to včetně veškerých oprávnění. Kontrolovala veškeré finanční doklady a smlouvy, které přišly k založení do účtárny. V období let 2007 – 2011 byly vedoucí pozice ve společnosti obsazeny následujícím způsobem, kdy JUDr. Sitta vykonával funkci generálního ředitele, Ing. Sitta byl na pozici obchodního ředitele a Ing. Janků měl na starosti ekonomický chod společnosti, později byl již na pozici předsedy představenstva. Ředitelem výroby byl v předmětné době pravděpodobně Štefan

Semerdžiev, vedoucí nákupu Ing. Mikešová. Nadřa Putrovcová byla na obchodním oddělení a měla na starosti tuzemský obchodní styk.

604. Zakázku na dodávky jízdének pro DPP přivedl do společnosti Ing. Janků, který se o tuto zakázku také od počátku staral. Veškeré schůzky s touto zakázkou související vyřizoval Ing. Janků samostatně, zpravidla ne přímo ve výrobním závodě ve Štětí, ale v Praze. Za společnost Neograph celý smluvní vztah vyjednal Ing. Janků, stejně tak jej i sám podepsal. Za DPP smlouvu podepisoval Ing. Dvořák. Svědkyně dále potvrdila, že společnost Neograph cca od roku 2005 až do doby jejího skončení působení ve společnosti obchodně spolupracovala se STC. STC byla odběratelem různých zakázek, protože tam měla svoje egutéry (válce pro výrobu vodoznaku). Většinou byla spolupráce realizována nikoli na základě dlouhodobých kontraktů, ale jednotlivými zakázkami. Společnost Neograph dodávala STC papír jištěný proti padělení. Tyto dodávky byly vždy realizovány na základě objednávky ze STC, která obsahovala detailní rozpis zajištění, neboť každá zakázka měla jiný druh zajištění, jinými prvky, jinými chemikáliemi a jinými vodoznaky.
605. Společnost Cokeville Assets byla společností, se kterou měla společnost Neograph uzavřenu provizní smlouvu za dodávky jízdéných dokladů do DPP. Od Ing. Janků měla svědkyně informaci, že osobou zastupující společnost Cokeville Assets je JUDr. Kmet', osobně s ním však nikdy nejednala. Plnění společnosti Cokeville Assets probíhalo více méně po každé dodávce jízdéných dokladů do DPP, a to na základě fakturace, kterou svědkyni předkládal Ing. Janků. Veškeré faktury byly zaúčtovány, založeny a později archivovány. Plnění bylo realizováno bezhotovostním převodem na zahraniční bankovní účty. Dispoziční právo k účtu společnosti Neograph měl JUDr. Sitta, Ing. Janků a svědkyně, avšak faktické nakládání s účtem po celou dobu prováděla svědkyně. Co se týče vztahu mezi společnostmi Neograph a STC, jeho uzavření a nastavení parametrů obchodu uskutečnil Ing. Janků. Dílčí dodávky pak již byly řízeny na základě jednotlivých objednávek STC, které vyřizovalo obchodní oddělení.
606. Svědkyně se následně podrobněji vyjádřila k okolnostem převzetí společnosti Neograph a jeho průběhu. Předtím, než došlo k tomuto převzetí, objevily se osobní spory mezi majiteli společnosti JUDr. Sittou a Ing. Janků, a to právě kvůli zakázce na dodávku jízdének do DPP, kdy JUDr. Sitta následně požadoval vypovězení této smlouvy. Toto téma nadnesl i na Magistrátu hl. m. Prahy, kde mu bylo vypovězení smlouvy odsouhlaseno primátorem. Po odsouhlasení primátorem došlo k ukončení této smlouvy podpisem JUDr. Sitty a Ing. Dvořáka. Spory mezi Ing. Janků a JUDr. Sittou se týkaly také provizní smlouvy se společností Cokeville Assets. Přibližně v roce 2011 pojal JUDr. Sitta podezření, že se nejedná o klasickou zprostředkovatelskou smlouvu, došlo ke sporu, kde vlastně končí peníze plněné právě na základě této smlouvy.
607. Slyšený svědek **Bc. Štefan Semerdžiev** uvedl, že ve společnosti Neograph působil od jejího počátku. Nejprve pracoval u papírenského stroje, poté jako ředitel výroby, a to až do roku 2011. O smluvním vztahu mezi společnostmi Neograph a DPP mu nebylo nic bližšího známo, jeho práce spočívala v tom, že měl vyrobit papír podle specifikace, čímž jeho povinnosti končily. Svědek se dále vyjádřil k vlastnickým vztahům a kompetenčnímu uspořádání uvnitř společnosti Neograph. Dále sesvědek stručně vyjádřil k technické specifikaci papíru, který byl užitek výroby

jízdenek.Jednaloseopapírbarvenývehmotě. Závěrem se svědek stručně vyjádřil k převzetí společnosti Ing. Janků v roce 2011.

608. Slyšený svědek **Ing. Radovan Vávra** uvedl, že byl na konci roku 2011 osloven Ing. Janků s tím, že poptává nezávislý management, který by společnost Neograph vedl po dobu, než budou vyjasněny akcionářské spory. Spolupráce byla započata od ledna 2012 a měla podobu krizového řízení. Svědkův mandát skončil přibližně v červnu 2012. Svědek se dále podrobněji vyjádřil k okolnostem chodu společnosti v průběhu této přechodné doby, postupnému odchodu klíčových zaměstnanců ze společnosti Neograph do společnosti Nanograph, kterou dle svědkových informací vlastnil JUDr. Sitta, a která měla obdobný předmět činnosti jako společnost Neograph. Ing. Janků řešil akcionářský spor, který se rozhořel mezi ním a JUDr. Sittou s advokáty Mgr. Davidem Michalem a Mgr. Markem Stubleym. V této souvislosti se s těmito obžalovanými seznámil také svědek. Do krizového projektu angažoval svědek také Michala Brodu jakožto manažerského odborníka. Ten po svědkovi také převzal v létě 2012 post krizového manažera společnosti Neograph.
609. Dne 21. 1. 2019 byl u hlavního líčení slyšen svědek **JUDr. Vladimír Sitta**, který s odkazem na znění ustanovení § 100 odst. 2 tr. řádu odepřel výpověď z důvodu obavy, že by touto svojí výpovědí mohl způsobit nebezpečí trestního stíhání svému synovi, Ing. Vladimíru Sittovi. S ohledem na tuto skutečnost byly tedy soudem procesním postupem dle ustanovení § 211 odst. 4 tr. řádu čteny protokoly o dřívějším výslechu tohoto svědka (vše ve svazku č. 23, č.l. 4145 – 4148, 4166 – 4176, 4223 – 4233, 4246 – 4256, 4269 – 4278 trestního spisu). K věci svědek uvedl, že v roce 1997 spolu se svým otcem založili společnost Neograph, a.s., která se zaměřila na realizaci projektu výroby speciálního papíru, zejména papíru zajištěného proti padělání. Ve společnosti od počátku působil jako generální ředitel a předseda představenstva. Jedním z produktů ceninové výroby byl i papír s ochrannými prvky používaný na jízdenky. Přibližně v roce 2003 umožnil obžalovanému Ing. Janků vstup do společnosti. Od samotného založení společnosti svědek usiloval o možnost vyrábět papír i na jízdenky DPP. Toto úsilí se dlouhodobě míjelo účinkem, ze strany DPP byl opakovaně odmítán. V období roku 2007 jej Ing. Janků seznámil s tím, že Neograph bude moci v brzké době dodávat jízdenky právě DPP. Tento obrat v postoji DPP vysvětlil Ing. Janků svědkovi tím, že se jeho přáteli, Ivo Rittigovi společně s dalším přítelem, Pavlem Bémem, podařilo na místo generálního ředitele DPP instalovat jistého Dvořáka. Doslovně měl uvést, že ten pitomec Dvořák si naplní své ego v rovině manažerské a společenské, a na oplátku bude Rittigovi vytvářet příležitosti pro realizaci jeho vlastních obchodních aktivit. Nakonec se tak stalo. Ing. Janků si již na počátku vymínil, že vzhledem k citlivosti a vztahům jednotlivých aktérů bude celou záležitost s jízdenkami realizovat a koordinovat sám. Advokátní kancelář Šachta & Partners vyhotovila jednu základní rámcovou smlouvu, která byla následně doplňována o další dodatky. Po podpisu smlouvy, těsně před očekávanou první objednávkou, oznámil Ing. Janků, že DPP podmínil realizaci dodávek požadavkem, aby obchodní vztah mezi DPP a Neographem zprostředkovávala obchodní společnost, kterou měl určit sám DPP, a kterou měl na tomto místě Neograph akceptovat. Tak došlo k prvnímu konfliktu mezi svědkem a Ing. Janků. O několik dní později přinesl Ing. Janků smlouvu se společností Cokeville Assets z Panenských ostrovů, kterou za druhou stranu podepsal JUDr. Kmet'. Smlouvu připravovali advokáti ze společnosti Šachta & Partners, přičemž tato smlouva byla antedatovaná. To svědek dovodil mj. ze skutečnosti, že smlouva

obsahovala přesné stanovení výše provize za jízdenku, aniž však v té době vůbec bylo možné určit, jaké budou výrobní náklady a za jakou cenu budou jízdenky prodávány. Ing. Janků se nikterak netajil tím, že tato zprostředkovatelská smlouva je ryze účelovou záležitostí, a že provize, kterou tato společnost bude dostávat za zprostředkování, je onou pomyslnou povinností Dvořáka vůči Rittigovi. Svědkovo podezření a obavy ze zvolených obchodních praktik Ing. Janků rozptyloval konstatováním, že pokud by někdo něco proti Rittigovi vytáhl na policii nebo státním zastupitelství, má to do tří dnů „na stole“. Později, když viděl v televizi reportáž s Ing. Janků, vypravil se svědek ke konci roku 2011 za primátorem Prahy, MUDr. Svobodou, s nímž jednal o společném zájmu ukončit tento problematický obchodní vztah mezi DPP a společností Neograph. Primátor svědka následně informoval o tom, že s generálním ředitelem DPP, Ing. Dvořákem, hovořili o vypovězení smlouvy, avšak Ing. Janků ji odmítl za společnost Neograph vypovědět. Smlouvu za společnost Neograph tedy vypověděl svědek jakožto druhý statutární orgán společnosti, kdy byly takto vypovězeny smlouvy jak s DPP, tak se společností Cokeville Assets. Po ukončení této spolupráce vydal svědek písemný pokyn k okamžitému zastavení vyplácení provizí pro společnost Cokeville Assets. Působení svědka ve společnosti Neograph bylo ukončeno koncem roku 2011 v souvislosti s násilným převzetím společnosti, kdy Ing. Janků společně s advokáty Šachta & Partners převzal společnost Neograph pod kontrolu.

610. Svědek se dále vyjádřil k utajovaným ochranným prvkům, a to jednak v papíru, jednak v tisku. Prvky v papíru byly vodoznak, ochranná vlákna, chemická ochrana, reakce v infračerveném světle, barva papíru v celé jeho tloušťce. V posledním případě se jednalo o jediný ochranný prvek, který nebyl u padělaných jízdenek v roce 2011 prolomen. Další ochranné prvky byly dodány při samotném tisku ve Státní tiskárně cenin. Množství a druh ochranných prvků vzešlo z jednání mezi DPP, STC a společností Neograph. Definice ochranných prvků byla vedena jako utajovaná příloha smlouvy uzavřené mezi DPP a Neographem. V rámci vztahu mezi DPP a Neographem byly uzavřeny i smlouvy mezi Neographem a STC, přičemž všechny tyto smlouvy byly projednány a podepsány Ing. Janků, s výjimkou první rámcové smlouvy mezi Neographem a STC, kterou v zastoupení Ing. Janků podepsal svědek sám.
611. Zda společnost Neograph předávala či přebírala od STC utajované informace podle zákona č. 412/2005 Sb., o utajovaných informacích, v tehdy platném a účinném znění (dále jen jako „zákon o utajovaných informacích“), nebylo svědkovi známo. Obdobně pak ve vztahu k předávání, resp. přebírání utajovaných informací ve vztahu DPP a Neograph.
612. Dále se svědek vyjádřil k okolnostem, z nichž jsou mu známi někteří z obžalovaných, případně dalších osob figurujících v předmětných obchodních aktivitách. Takto se vyjádřil ke vztahu mezi Ing. Janků a Ing. Bulíčkem, popsal okolnosti svých několika setkání s Ivo Rittigem, zmínil se o osobě Jana Valtra, který mu byl znám pouze z doslechu a byl prezentován jako člověk, který pro Ivo Rittiga „plní nějaká zadání“. Dále se vyjádřil k osobám Ing. Oumrta, JUDr. Švarce, Mgr. Hanuše.
613. Dne 22. 1. 2019 byl u hlavního líčení slyšen svědek **Ing. Vladimír Sitta**, který ve společnosti Neograph pracoval od roku 2003 na různých pozicích, až ve finále dosáhl postu obchodního ředitele, z níž řídil obchodní aktivity společnosti. Tuto pozici opustil zkraje roku 2012. DPP byl

jeden z největších hráčů tuzemského trhu a snaha společnosti Neograph uzavřít s DPP obchodní vztah a umístit tam prostřednictvím nějaké tiskárny, v daném případě přirozeně STC, jejich výrobky, byla dlouhodobá a trvala neúspěšně řadu let.

614. DPP měl jízdenky dvojího druhu. Jednak ty tištěné v prodejních automatech, které tiskla Státní tiskárna cenin, jednak jízdenky prodávané v bločcích, které dodávala německá tiskárna Schwarz Druck. Navzdory širokému obchodnímu záběru společnosti Neograph a dobrým referencím, se Neographu nedařilo navázat s DPP obchodní vztah. Situace se začala měnit až s příchodem Ing. Janků do společnosti. Svědkovou rolí byla technická příprava, asistence a koordinace tohoto projektu. Ing. Janků svědka požádal, aby se zamyslel nad tím, jaká by mohla být technická specifikace jízdenky s tím, že zadání znělo na jízdní doklad, který bude obsahovat ochranné prvky, avšak nikoli takové, které by byly zbytečně drahé. Cílem tedy bylo vytvořit jízdní doklad, kde bude optimální poměr nákladů reprezentovaných relativně nízkou cenou a zároveň, aby se stále jednalo o jízdní doklad funkční. Ing. Janků se svědka ptal, které ochranné prvky patří k těm nejdražším. Tyto mu svědek označil a napříště se v návrzích přestaly objevovat. Neograph navrhoval jiné ochranné prvky z vlastní dílny, které byl schopen zajistit sám nebo v kooperaci se STC. Bylo zvláštní, že Neograph chtěl z pozice subdodavatele obrátit obchodní model tak, aby to byla papírna, kdo bude dodávat finální produkt, přestože ho nevyrobí. Vůči STC se argumentovalo tím, že STC sice dodává finální produkt, ale pouze poloviční množství, zatímco Neograph může dodávat všechny jízdní doklady. Neograph tedy vůči STC vyjádřil ochotu dělat zakázku s nimi, pod podmínkou, že to bude právě Neograph, kdo bude na konci obchodního vztahu. V době, kdy se připravovala smluvní dokumentace k této zakázce, svědek na žádost Ing. Janků zpracovával veškeré technické vstupy. Na uzavření smlouvy byl velký tlak, ale technické aspekty plnění se vyjasňovaly ještě dva až tři měsíce po uzavření smlouvy. Zjednodušeně řečeno bylo jasno, za kolik bude prodáván výrobek, o kterém však nebylo jasno, kolik bude stát. Nákupní cena jízdenky pro DPP byla 37 haléřů. Hodnota papíru, který Neograph vyrobil se všemi ochrannými prvky a dodal do STC, byla 4 haléře. Pro Neograph byla kalkulována obchodní marže 2 haléře. Tedy ze 37 haléřů šlo 6 haléřů Neographu na pokrytí nákladů včetně obchodní marže. Hodnota tisku, tzn. to, co účtovala STC Neographu, se pohybovala na úrovni 15 haléřů. Toto byla v zásadě veškerá technická nákladová cenotvorba. Co se s cenou dělo dál, proč byla stanovena cena 37 haléřů, svědek nevěděl. Obchodních jednání o stanovení ceny, byť sám obchodním ředitelem, se neúčastnil. Účastnil-li se svědek jednání na DPP, bylo to vždy stran technických záležitostí, vždy za přítomnosti pana Janků, případně s výrobním ředitelem Neographu, nebo hlavní technoložkou. V roce 2011 byl svědek na DPP i s policisty z ÚOOZ, kteří tehdy DPP upozorňovali na zjištěný výskyt padělaných jízdenek. Svědek dále popsal události nastalé po zjištění výskytu padělků jízdenek dodávaných Neographem a svou roli v nich. Padělky byly na velmi vysoké úrovni. To bylo nestandardní, protože tisk probíhal v STC, což byl kvalitní tisk s řadou kvalitních polygrafických ochranných tiskových prvků, a panovalo přesvědčení, že pokud jsou prolomeny ochranné prvky po tiskové stránce, mohlo by to být z okruhu lidí, kteří mají přístup k tiskovým podkladům. Takovouto detailní technickou znalost měli v Neographu, v STC a v DPP. Poté, co se svědek vyjádřil k problematice padělaných jízdních dokladů pro média, byl neprodleně kontaktován Ing. Dvořákem s požadavkem, aby svědek okamžitě veřejně vystoupil a svoje prohlášení o padělaných jízdenkách dementoval. Toto svědek odmítl, na což vzápětí vydal DPP tiskové prohlášení, v němž ze svědka udělal lháře a poškodil jeho reputaci v oblasti, v níž svědek působí jako soudní znalec. Krátce nato

svědek dostal „zastařující dopis“ od DPP, v němž mu mělo být vyhrožováno ekonomickou likvidací, vyškrtnutím ze seznamu znalců, civilními žalobami i trestním oznámením. V návaznosti na tyto události podal svědek k Městskému soudu v Praze žalobu na ochranu osobnosti, v níž všechny tyto okolnosti zasadil do širších souvislostí a uvedl, co jej vede k domněnce o zájmu DPP bagatelizovat jeho prohlášení k padělkům. Do žaloby svědek uvedl i okolnosti týkající se společnosti Cross Point, kdy uvedl, že oficiální distribuce jízdních dokladů nepatří DPP, nýbrž se jedná o offshorovou společnost, a zároveň vyjádřil svoje podezření o propojení osob majících přístup k technické specifikaci jízdenek, osob v DPP, které drží rozpočet a vykupují jízdenky a osob, které jsou spojeny se společností Cross Point a zajišťují oficiální distribuci a zpětný výkup jízdenek. Svědek se dále vyjádřil k řadě trestních oznámení, která na něj byla poté podána.

615. První provizní faktura z Neographu na Panenské ostrovy, v níž se jednalo o onu provizi 17 haléřů, se objevila až na jaře 2009. Od té doby se začaly provizní faktury objevovat pravidelně. Smlouva na vyplácení provize se v Neographu objevila až někdy v polovině roku 2009, tedy rok a půl po podpisu smlouvy s DPP. Když se svědek seznámil s jejím obsahem, zjistil, že smlouva byla datovaná o půl roku dříve než smlouva s DPP, obsahovala stejné věty, stejné formulace jako smlouva s DPP. Tyto provizní faktury fakturovala Neographu společnost Cokeville Assets.
616. Dále svědek podrobně popsal okolnosti své spolupráce s policií, zejm. s ÚOKFK.
617. Svědek se dále vyjádřil k okolnostem vypovězení smlouvy mezi DPP a Neographem, které se odehrálo na základě osobního setkání jeho otce, tedy JUDr. Sitty s pražským primátorem Svobodou, a následujícímu násilnému převzetí společnosti Neograph provedenému Ing. Janků a advokáty z advokátní kanceláře Šachta & Partners.
618. K dotazu předsedy senátu se svědek vyjádřil k osobám jednotlivých obžalovaných a okolnostem, z nichž mu jsou případně známy.
619. Na objasněnou pozici Ing. Janků ve společnosti Neograph v době jednání s DPP svědek uvedl, že Ing. Janků byl v podstatě po celou dobu od svého nástupu do společnosti Neograph 50% akcionářem, předsedou představenstva a současně finančním ředitelem. Zakázka s DPP byla jedinou zakázkou, kterou kdy Ing. Janků pro společnost získal.
620. Společnost Neograph neměla prověrku NBÚ, tuto prověrku měl přímo svědek osobně. V rámci zakázky pro DPP byly v režimu utajovaných informace o ochranných prvcích jízdních dokladů. Za tímto účelem existovaly také dvě identické specifikace, veřejná a neveřejná, které se mezi sebou lišily pouze tím, že v jedné z nich byl obsažen také onen jeden utajovaný ochranný prvek. Měla to být jakási záchranná brzda na straně výrobce pro případ, že by se objevily padělky. Jízdní doklad měl tři skupiny ochranných prvků. Jednak nějaké základní, viditelné na první pohled, dále pak jakousi „střední třídu“ a poslední skupinou byly ochranné prvky nejvyššího stupně ochrany, lidskému oku neviditelné. Informací o tomto prvku disponoval svědek, dále pak nejbližší okruh osob z výroby, výrobní ředitel, hlavní technolog, snad i laboratoř. Zda touto informací disponoval také DPP, si svědek nebyl jist. Určitě s ní však disponoval obžalovaný Ing.

Janků, ač sám prověrku NBÚ neměl. Zda touto informací disponovala STC, svědkovi nebylo známo, uvedl však, že o ní měl pravděpodobně povědomí i znalec Musil.

621. Ke způsobu výběru společnosti Neograph za dodavatele pro DPP svědek sdělil, že se počátkem roku 2007 uskutečnila prezentace Neographu v DPP s Ing. Štikou. Po technické stránce byla zakázka realizována v režimu JŘBU na základě přímého zadání, které bylo odůvodněno právě existencí utajovaného ochranného prvku. V obdobném režimu, tj. JŘBU, již dříve získala společnost Neograph zakázky od STC na kolky na alkohol. I v tomto případě byl zvolený režim odůvodněn existencí utajovaných ochranných prvků.
622. Výpovědi obžalovaných kromě obžalovaného Kmetě, který vypovídat odepřel, vzal soud za věrohodné a shodně i výpovědi výše citovaných svědků, vyjma výpovědí svědků JUDr. Vladimíra Sitty, Ing. Vladimíra Sitty a doc. Josefa Zachariáše.
623. Čtená výpověď svědka JUDr. Vladimíra Sitty je z hlediska hodnocení problematická, neboť tento svědek u hlavního líčení bezprostředně před procesním soudem využil svého práva odepřít výpověď a soud poté přečetl obsáhlý soubor jeho výpovědí z řízení přípravného. Soud a strany trestního řízení tedy neměly možnost klást svědkovi dotazy k jeho rozsáhlým skutkovým tvrzením. Svědkova tvrzení o tom, co mu měl sdělit Ing. Janků o Dvořákovi a Rittigovi nebyla potvrzena žádným z těchto obžalovaných, ani věrohodnými svědky a rovněž nevyplývala z důkazů listinných. Soud neměl možnost bezprostředně posoudit věrohodnost svědka na podkladě jeho vystupování při svědeckém výslechu u hlavního líčení. Čtenou výpověď tohoto svědka tak soud nemůže považovat za pramen věrohodných zjištění. Výpověď svědka Ing. Vladimíra Sitty soud, vzhledem k rozporům (uvedeným níže v odůvodnění legalizační části rozsudku) a současně i vzhledem k tomu, jak soud vnímal výpověď tohoto svědka před soudem z hlediska zásady ústnosti a bezprostřednosti, nehodnotí jako věrohodnou. Stručné popěrné tvrzení doc. Josefa Zachariáše je v rozporu s listinou, která byla provedena jako důkaz.
624. Ve vztahu k výše uvedenému soud považuje za podstatné zdůraznit, že těžištěm dokazování a skutkových zjištění na jejich podkladě učiněných, byly u skutku Neograph právě důkazy listinné a znalecké posudky, nikoli důkazy svědeckými výpověďmi. Ze svědeckých výpovědí lze vyzdvihnout věrohodné výpovědi svědků Brože, Musila, Bulíčka a Abraháma, i když tyto měly z hledisek výše uvedených rolí spíše doplňkovou a s ostatními provedenými důkazy korespondovaly.
625. Výše soud tedy shrnul tvrzení obžalovaných a svědků ve vztahu ke skutku Neograph, který je popsán a vymezen v pod bodem I /2. Níže se soud zaměří na rozbor samotného skutku uvedeného v obžalobě a na to, zda byly či nebyly prokázány v obžalobě tvrzené skutečnosti ve vztahu k provedeným důkazům.
626. **Úvodní část skutku je tvořena tvrzením:**
„V blíže neurčený den v druhé polovině roku 2007 na blíže nezjištěném místě v Praze Ing. Martin Dvořák jako generální ředitel společnosti Dopravního podniku a Ing. Ivo Štika, ekonomický ředitel společnosti Dopravního podniku po předchozí dohodě s ředitelem a předsedou představenstva společnosti Neograph a. s. se

sídlem Praha 1, Opletalova 55, Ing. Janem Janků a zástupcem společnosti Cokeville Assets Inc., registrační číslo 590046, se sídlem Tortola, Road Town, OMC Chambers, P. O. Box 3152, Britské Panenské Ostrovy, podnikající na území ČR prostřednictvím organizační složky Cokeville Assets Inc., organizační složka, se sídlem Praha 5, Radlická 663/28, JUDr. Peterem Kmetěm, ředitelem společnosti a vedoucím organizační složky v ČR, ...“ Soud k tomuto uvádí, že dokazováním v hlavním líčení nebyly provedeny důkazy, kterými by byla dohoda z druhé poloviny roku 2007 mezi Dvořákem, Štikou, Janků a Kmetěm prokázána. Obžalovaní Dvořák, Štika a Janků dohodu popírají, obžalovaný Kmet' využil svého práva a odepřel výpověď. Obžalovaný Štika popisuje první setkání se spoluobžalovanými Janků a Kmetěm tak, že toto proběhlo přibližně v době kolem září roku 2007 poté, co obžalovaného navštívila policie. K tomu lze doplnit, že jednání mezi příslušníky policie a pracovníky DPP (Štikou a Hanušem) potvrdili za Policii ČR svědci Mgr. David Plecítý a Mgr. Jan Brož, přičemž tato jednání vzešla z iniciativy Policie ČR. Obžalovaný Štika dále zdůraznil, že se na rozhodnutí o formě a způsobu výběru nemohl podílet, podle směrnice k takovému rozhodnutí neměl ani žádné kompetence. Nepodílel se na žádném zajištění stanoviska, ať se týkala zajištění výluky ze zákona o veřejných zakázkách, ani o zajištění stanoviska k ceninám, ani na žádných právních argumentacích s touto problematikou souvisejících. Veškerá problematika, které se dotýkal zákon o veřejných zakázkách, spadala pod jednotku zásobování, odbor obchodní, přičemž tyto osoby měly danou problematiku v exkluzivní kompetenci. V případě Neographu předal obžalovaný informace panu Hanušovi s tím, aby postupoval dle svého uvážení ve spolupráci s odborem obchodním. Obžalovaný Janků podrobně popsal okolnosti, za nichž se prostřednictvím JUDr. Kmetě dozvěděl o padělaných jízdenkách společnosti Schwarz Druck a to, z čeho vyvstala myšlenka nabídnout jako dodavatelé unikátní výrobek s vlastní recepturou, která by nepodléhala ani vlivům ceninové tiskárny, ani odběratele, a která by díky unikátní kombinaci bezpečnostních prvků mohla být prezentována jako nepadělatelná. Zároveň bylo výhodné dostat se do role finálního prodejce, který také sám určuje cenu finálního výrobku zahrnující spravedlivý zisk, na rozdíl od režimu, kdy figurovali jako subdodavatelé a tedy inkasovali mnohem méně atraktivní zisk. JUDr. Kmet' se pak ujal zprostředkování jednání u ekonomického náměstka DPP. Ještě před tímto jednáním se JUDr. Kmet' s obžalovaným dohodl na tom, že v případě úspěchu tohoto obchodního případu požaduje odměnu.

627. Je zřejmé, že obžalovaní Štika a Janků popisují jednání obdobně, a jiné důkazní prostředky o v obžalobě tvrzené dohodě nejsou, přičemž obžalovaný Dvořák tomuto jednání přítomen nebyl.
628. Žalovaný skutek dále pokračuje tvrzením: „...v úmyslu obohatit nejméně společnosti Neograph a. s. a Cokeville Assets Inc. účelově využili ustanovení § 18 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, dle kterého se nevztahuje povinnost zadavatele vyhlásit otevřenou veřejnou soutěž za předpokladu, že se jedná o utajované informace ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb., o utajovaných informacích a bezpečnostní způsobilosti, v tehdy účinném znění. Na základě předchozího návrhu JUDr. Petera Kmetě účelově označili jízdní doklady Dopravního podniku jako ceninu, ačkoliv v rámci předchozích výběrových řízení na dodavatele jízdních dokladů byla vždy vyhlášena veřejná zakázka formou otevřeného nadlimitního výběrového řízení...“

629. Zde je na místě zmínit níže citované odůvodnění obžaloby v části označené 3.2 skutkové závěry (k bodu I./2) obžaloby) na str.118 - 119 textu odůvodnění obžaloby:

„Předně státní zástupce vycházel z pojmových kategorií, ne vždy vymezených zákonně. Prvním takovým pojmem je pojem cenina, na jehož vymezení se subjekty (RNDr. Musil, Ministerstvo financí ČR, Fakulta právnická ZČU) v podstatných znacích shodují. Dalším pojmem je zákonný pojem utajované informace ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o utajovaných informacích), a to i ve světle prováděcích právních předpisů, zejm. nařízení vlády č. 522/2005 Sb. Další zákonný režim je pak institut výjimky z působnosti zákona č. 137/2006, o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o veřejných zakázkách) dle § 18 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách. Zde státní zástupce podotýká, že všechny relevantní právní předpisy je nutné hodnotit ve znění účinném k datu spáchání skutku, pro něž je vedeno policejním orgánem předmětné trestní stíhání. Státní zástupce dospěl k závěru, že předmětné kategorie mají své překryvy, a proto ne každá cenina, resp. speciální zajišťovací prvky uplatňované v technologii cenin, je utajovanou informací ve smyslu § 2 zákona o utajovaných informacích, neboť evidentně dle definice ceniny, ke které dospěly shora uvedené instituce, bez dalšího zajišťovací prvky uplatňované v technologii takto pojímaných cenin nejsou utajovanou informací, výbrž toliko v případě, že vyřazení nebo zneužití takových zajišťovacích prvků může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevyhodné. Současně zákon o utajovaných informacích ve svém § 2 písm. b) definuje zájem České republiky, kterým se rozumí zájem na zachování její ústavnosti, svrchovanosti a územní celistvosti, zajištění vnitřního pořádku a bezpečnosti, mezinárodních závazků a obrany, ochrana ekonomiky a ochrana života nebo zdraví fyzických osob. Taktéž státní zástupce dospěl k závěru, že utajovanou informací jsou takové zajišťovací prvky uplatňované v technologii cenin, které spadají ve smyslu příl. 3 nařízení vlády č. 522/2005 Sb. do působnosti Ministerstva financí, přičemž tuto nezbytvá, nežli vyhodnotit dle zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů (tzv. kompetenční zákon), zejm. jeho ustanovení § 4, který vymezuje působnost Ministerstva financí. Státní zástupce vycházejí ze shora uvedených úvah determinovaných citovanými právními předpisy konstatuje, že lze dovodit účelovost využití právního režimu výjimky z působnosti zákona o veřejných zakázkách dle § 18 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách ze strany obviněných Ing. Dvořáka, Ing. Janků, Ing. Štíky a JUDr. Kmeťe. Ačkoli jízdenku MHD DPP lze vyhodnotit jako ceninu ve smyslu předložených a ve spise založených stanovisek, zejména z pohledu zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů apod., z žádného z relevantních dokumentů, které byly obviněným osobám k dispozici v době výběru dodavatele, nelze dospět k závěru, že by jízdenka MHD DPP, resp. její bezpečnostní prvky splňovaly zákonné podmínky pro možnost podřazení pod pojem utajované informace a že tyto ceniny spadají do působnosti Ministerstva financí, jak vyžaduje příl. 3 nařízení vlády č. 522/2005 Sb. Jedinou výjimkou je dopis Fakulty právnické ZČU podepsaný JUDr. Jaroslavem Zachariášem, Csc. Státní zástupce shledává předmětný případ a zejména jeho závěry neodůvodněnými, a to zejména stran závěru, že zajišťovací prvky jízdenky jsou bez dalšího utajovanou informací, ačkoliv není nikterak odůvodněno, jak jsou splněny všechny zákonné znaky utajované informace. Částečně je tento dopis postaven na zcela nepravdivých informacích, když hovoří o nutnosti splnit podmínky pro přístup podnikatele k utajovaným skutečnostem dle § 15 a násl. zákon o utajovaných informacích, tj. tzv. průmyslovou bezpečnost, když dle relevantních veřejně publikovaných Věstníků NBÚ DPP takové podmínky sám splňoval. Dopis ÚOHS zpracovaný Mgr. Derkovou ze dne 15. 4. 2010 ve věci výsledku šetření podnětu neshledává státní zástupce pro hodnocení skutku, pro něž je vedeno trestní stíhání, zásadním, neboť tento vyhodnocuje možnost použití výjimky dle § 18 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, avšak nikterak nehodnotí účelovost takového postupu, neboť takové hodnocení tomuto ústřednímu orgánu státní správy ani nepřislouží. Současně ÚOHS k tomuto vyhodnocení přistupuje po dvou letech od předmětného jednání a tak toto stanovisko nemohlo být podkladem pro rozhodování obviněných osob. Současně z předmětného případu

ÚOHS není zřejmé, jak si správní orgán vyhodnotil působnost Ministerstva financí ve smyslu příl. 3 nařízení vlády č. 522/2005 Sb., když na tuto skutečnost Ministerstvo financí oslovené ÚOHS nijak nereagovalo a nijak se tedy ani nevyjádřilo.

Obžaloba tak nepochází z nemožnosti aplikace výjimky dle § 18 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, vybráz z její účelové aplikace, což ve své úplnosti vyplývá také ze zprávy NBÚ ze dne 17. 7. 2013. Uvedené podmínky v rámci výzvy k podání nabídky spol. Neograph, a. s. stanovil tehdejší generální ředitel DPP obv. Ing. Dvořák, ačkoli spol. Neograph, a. s. zcela prokazatelně nesplňovala průmyslovou bezpečnost tak, jak o nutnosti splnění této podmínky hovoří JUDr. Zachariáš ve svém stanovisku adresovaném taktéž obv. Ing. Dvořákovi, což opět vyplývá z příslušných veřejně publikovaných Věstníků NBÚ. Ačkoli byl přímo Ing. Dvořák opakovaně ujišťován o pojmu cenina ze strany různých povětšinou jím oslovených institucí, nebyly žádným způsobem ověřovány další zásadní podmínky pro aplikaci předmětné výjimky ze zákona o veřejných zakázkách, tj. naplnění znaků utajované informace, včetně ověření působnosti Ministerstva financí a splnění podmínek průmyslové bezpečnosti společnostmi doporučenými znalcem RNDr. Musilem – spol. Neograph, a. s. a Státní tiskárna cenin.

Státní zástupce tedy na základě výše uvedeného shrnuje účelovost výběru uvedeného dodavatele, když obv. Ing. Dvořák při stanovení podmínek pro výzvu k podání nabídky úmyslně ignoroval naplnění zákonných znaků utajované informace, když tento právní režim nebyl a není obvyklý v praxi jiných provozovatelů městské hromadné dopravy, ani u samotného DPP, ignoroval v rozporu se svými povinnostmi generálního ředitele naplnění podmínek dalšími dodavateli, kteří byli doporučeni RNDr. Musilem ohledně průmyslové bezpečnosti, jejíž nositelé jsou veřejně publikováni ve Věstníku NBÚ a spol. Neograph, a. s. jím nikdy nebyla, nutně uzavřel dohodu stran výběru dodavatele jízdních dokladů s JUDr. Kmeťem, Ing. Janků a Ing. Štikou a z této dohody následně Ing. Dvořák také vycházel. Dodavatelem požadované kvality měl být ve výsledku subjekt, který tuto kvalitu neznal a ani znát nemohl, nebyla mu ani STC sdělena. Spol. Neograph, a. s. poskytovala DPP pro tento subjekt fakticky pro tento subjekt nemožné plnění, přičemž toto bylo každému seznatelné a obvinění tedy tak účelově využili fakultativní výjimky ze zákona o veřejných zakázkách, aby takovému dodavateli předmětnou zakázku zadali, a to za pro DPP nevyhodných podmínek, tedy za předražené ceny.“

630. Státní zástupce se v odůvodnění obžaloby tedy nejprve zabývá problematikou definice pojmu cenina, přičemž z odůvodnění obžaloby není zcela srozumitelné, zda předmětné jízdní doklady Dopravního podniku hlavního města Prahy, za ceninu považuje či nikoliv. Vzhledem k tomu že ve skutkové větě obžaloby je uvedeno, že obžalovaní účelově označili jízdní doklady Dopravního podniku jako ceninu, se soud zabýval tím, zda na podkladě výsledků dokazování lze dojít k odůvodněnému závěru, že předmětný jízdní doklad DPP byl ceninou či nikoli. V tomto smyslu bylo před nalézacím soudem provedeno množství důkazů:
631. **Žádost o výklad pojmu cenina ze dne 25. 9. 2007**, kterou zaslal DPP na Ministerstvo financí ČR, kterou podepsal generální ředitel Ing. Martin Dvořák. Obsahem žádosti bylo sdělení, že v souvislosti s přípravou nových kvalitněji zabezpečených jízdních dokladů, kdy budou použity obdobné prvky ochrany jako např. u bankovek s tím, že tisk, skladování a distribuce takových jízdních dokladů podléhá přísné evidenci, žádá dopravní podnik o sdělení stanoviska Ministerstva financí, zda se v případě takto chráněných tiskovin se jedná o ceninu nebo nikoliv.²¹

²¹ Žádost o výklad pojmu cenina na č.l. 8160/sv. 44

632. **Ministerstvo financí v odpovědi ze dne 8. 10. 2007** sdělilo, že ceninou se rozumí zvláštní druh chráněné tiskoviny mající nebo dokladující určitou finanční hodnotu na ní zpravidla vyznačenou, která je však jiná než její hodnota výrobní, která se použitím spotřebovává, nebo se jedná o druh přísně zúčtovatelných dokladů, nebo se jedná o specifický obchodní instrument, který svými náležitostmi umožňuje úvěrovou nebo platební funkci. Cenina může být i veřejnou listinou. Výrobní technikou je speciálně zabezpečena proti pozměnění nebo padělání využitím viditelných i tajných prvků různých principů. Současně je zvláštním způsobem evidována skladována. Závěrem Ministerstvo financí sdělilo, že mu nepřísluší vydávat stanovisko, zda jízdní doklady jsou ceninou, toto musí uživatel posoudit dle uvedených markantů sám.²²
633. **Žádost o výklad pojmu cenina ze dne 15.4.2002**, kterou zaslala STC na Ministerstvo financí ČR, kterou podepsal ředitel Ing. Richard Bulíček.²³
634. **Ministerstvo financí v odpovědi ze dne 18.4.2002** sdělilo, že ceninou se rozumí zvláštní druh chráněné tiskoviny mající nebo dokladující určitou finanční hodnotu na ní zpravidla vyznačenou, která je však jiná než její hodnota výrobní, která se použitím spotřebovává, nebo se jedná o druh přísně zúčtovatelných dokladů, nebo se jedná o specifický obchodní instrument, který svými náležitostmi umožňuje úvěrovou nebo platební funkci. Cenina může být i veřejnou listinou. Výrobní technikou je speciálně zabezpečena proti pozměnění nebo padělání využitím viditelných i tajných prvků různých principů. Současně je zvláštním způsobem evidována skladována.²⁴
635. **Stanovisko soudního znalce z oboru kriminalistika a písmoznalectví RNDr. Miloslava Musila ze dne 4. 10. 2007** pro DPP k otázce definice ceniny, a zda lze jízdní doklady a časové kupony za ceninu považovat. Znalec v odpovědi uvedl, že v žádném zákoně není uvedena jednoznačná definice ceniny, ale po konzultaci jich s Ministerstvem financí byla v roce 2002 navržena následně přijatá definice, která je od této doby i v podobných případech využívána. Definice zní: Cenina je specifický nepeněžní obchodní instrument, který svými náležitostmi umožňuje úvěrovou nebo platební funkci. Jedná se o chráněnou tiskovinu mající, nebo dokladující určitou finanční hodnotu na ní vyznačenou, která je však jiná než hodnota výrobní, a která se použitím spotřebovává. Případně se jedná o druh přísně zúčtovatelných dokladů. Výrobní technikou je speciálně zabezpečena proti pozměnění nebo padělání využitím viditelných i tajných prvků různých principů. Současně je zvláštním způsobem evidována skladována. Časové kupony i běžné jízdenky DP svým zpracováním, evidencí i distribucí výše uvedenou definici naplňují, takže je možné považovat za ceninu.²⁵

²² Odpověď Ministerstva financí na žádost o výkladu pojmu cenina na č. l. 8160-8162/sv. 44

²³ Žádost o výklad pojmu cenina na č.l. 8167/sv. 44

²⁴ Odpověď Ministerstva financí na žádost o výkladu pojmu cenina na č. l. 8168/sv. 44

²⁵ Stanovisko soudního znalce z oboru kriminalistika a písmoznalectví RNDr. Miloslava Musila ze dne 4. 10. 2007 na č. l. 8193-8194/sv. 45

636. **Výsledek šetření Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže pod č.j. ÚOHS-P330/2009/VZ-5477/2010/540/RDe ze dne 15.4.2010**, dle kterého je jízdenku možno považovat za ceninu a současně na šetřený případ bylo možno aplikovat výjimku z působnosti zákona uvedenou v § 18 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, neboť předmětem šetřené veřejné zakázky jsou utajované informace.²⁶
637. Dne 1. 12. 2014 zaslal **Ústav státu a práva AV ČR**, na základě žádosti Policie ČR, ÚOKFK SKPV, zprávu ve vztahu k vyžádanému právnímu stanovisku k jízdnímu dokladu jako cenině. Právní stanovisko uvádí odkaz na skutečnost, že pojem cenina se objevuje v prováděcích předpisech k zákonu o účetnictví a dle názoru ředitele Ústavu státu a práva AV ČR JUDr. Jana Bárty jízdenka ceninou je.²⁷
638. Doc. JUDr. Kindl, proděkan fakulty právnické **Západočeské univerzity v Plzni**, odpověděl dne 1.10.2007 pod sp. zn. DFPr 101/07 na dotaz DPP ohledně vztahu jízdenky a ceny tak, že je zjevné, že i v případě jízdenky MHD se bude jednat o ceninu.²⁸
639. K jízdním dokladům, jakožto ceninám se ve svých výpovědích vyjádřili i slyšení svědci Richard Bulíček, Vladimír Abraham, Miloslav Musil, Romana Derková a Michal Hradecký.
640. Na podkladě výše uvedených důkazních prostředků dospěl soud jednoznačně k závěru, že Dopravní podnik hlavního města Prahy ve druhé polovině roku 2007 jízdní doklady Dopravního podniku oprávněně označil jako ceninu. Před tímto krokem si DPP vyžádal odborná vyjádření a stanoviska ústředních orgánů státní správy, vysokých škol a odborníků z praxe, a nejméně na podkladě Odpovědi Ministerstva financí na žádost o výkladu pojmu cenina, Stanoviska soudního znalce z oboru kriminalistika a písmoznalectví RNDr. Miloslava Musila, Odpovědi Ústavu státu a práva AV ČR, odpovědi proděkana Fakulty právnické Západočeské univerzity v Plzni postupoval ve vztahu k veřejné zakázce na nové jízdní doklady, tak že jízdní doklady považoval za ceninu.
641. Ostatní odborná vyjádření a stanoviska, která si vyžádal poškozený DPP či je vydaly státní orgány, závěr o tom, že předmětné jízdní doklady jsou ceninou jenom potvrdily (např. Výsledek šetření Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže pod č.j. ÚOHS-P330/2009/VZ-5477/2010/540/RDe ze dne 15.4.2010, Odpověď Ministerstva financí na žádost o stanovisko ÚHOS-P330/2009-11333/2009/540/RDe, Vyjádření ředitele Ústavu státu a práva z 1.12.2014, které si vyžádal policejní orgán apod.) Pokud tedy byla jízdenka všemi oslovenými odborníky a institucemi v době skutku vnímána a označena jako cenina, nelze prokázat „účelové označení“ obžalovanými, jak tvrzeno v obžalobě.

²⁶ Výsledek šetření Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže pod č.j. ÚOHS-P330/2009/VZ-5477/2010/540/RDe ze dne 15.4.2010 na č.l. 8228-8245/sv. 45

²⁷ Odpověď Ústavu státu a práva AV ČR na č.l. 7866-7867/sv. 43

²⁸ odpověď proděkana Fakulty právnické Západočeské univerzity v Plzni na č.l. 299-300/sv. 3

642. Skutkové tvrzení obžaloby pokračuje: „...v úmyslu obohatit nejméně společnost Neograph a. s. a Cokeville Assets Inc. účelově využili ustanovení § 18 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, dle kterého se nevztahuje povinnost zadavatele vyhlásit otevřenou veřejnou soutěž za předpokladu, že se jedná o utajované informace ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb., o utajovaných informacích a bezpečnostní způsobilosti, v tehdy účinném znění. Na základě předchozího návrhu JUDr. Petera Kmetě účelově označili jízdní doklady Dopravního podniku jako ceninu, ačkoliv v rámci předchozích výběrových řízení na dodavatele jízdních dokladů byla vždy vyhlášena veřejná zakázka formou otevřeného nadlimitního výběrového řízení. Na základě pokynu Ing. Martina Dvořáka byly ze strany Dopravního podniku bezdůvodně ukončeny již od srpna roku 2007 rovněž probíhající přípravy otevřené veřejné zakázky na tisk a dodávku jízdních dokladů organizátorem zakázky společností Veřejné zakázky s. r. o. se sídlem Praha 6, Na Hutích 661. Následně dne 19. 12. 2007 zaslala společnost Dopravní podnik zastoupená Ing. Martinem Dvořákem po předchozích jednáních v období od října do prosince 2007 mezi zástupci Dopravního podniku Ing. Martinem Dvořákem a Ing. Ivo Štikou a zástupcem společnosti Neograph a. s. Ing. Janem Janků výzvu k podání nabídky na tisk jízdních dokladů pouze společnosti Neograph a. s. Dne 11. 1. 2008 na blíže neurčeném místě v Praze Ing. Martin Dvořák v rozporu s jemu uloženými povinnostmi řádně hospodařit s prostředky jemu svěřenými Dopravním podnikem a střežit a ochraňovat majetek Dopravního podniku před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy Dopravního podniku a povinnost zabezpečovat přijetí opatření k ochraně majetku Dopravního podniku v čl. III. Základní povinnosti Manažerské smlouvy na rok 2007, ve znění dodatku k této manažerské smlouvě uzavřeným dne 3. 1. 2008 mezi Dopravním podnikem a Ing. Martinem Dvořákem ve spojení s § 301 písm. d) a § 302 písm. g) zákoníku práce uzavřel za společnost Dopravní podnik jako generální ředitel, ačkoli nepřijal žádná opatření k výběru pro Dopravní podnik nejvhodnější nabídky na tisk jízdních dokladů, se společností Neograph a. s., zastoupenou předsedou představenstva Ing. Janem Janků, „Rámcovou smlouvou o dílo na dodávku jízdních dokladů a souvisejících výrobků“, čímž Ing. Martin Dvořák, Ing. Jan Janků, Ing. Ivo Štika a JUDr. Peter Kmet' způsobili Dopravnímu podniku škoda ve výši nejméně 96.741.581,68 Kč, které byly na základě předmětných smluv vyvedeny z majetkové podstaty Dopravního podniku v důsledku úhrady předražených plnění, přičemž jen provize pro společnost Cokeville Assets činila nejméně 41.205.822,00 Kč.“
643. Další část tvrzení obžaloby se tedy týká údajného účelového využití ustanovení § 18 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, dle kterého se nevztahuje povinnost zadavatele vyhlásit otevřenou veřejnou soutěž za předpokladu, že se jedná o utajované informace ve smyslu zákona o utajovaných informacích a bezpečnostní způsobilosti. Co se týče obsahu samotné obžaloby, nutno podotknout, že z něj není zřejmé, zda je obžalovaným vytýkána neoprávněná aplikace zákonné výjimky dle § 18 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách z důvodu nesplnění zákonných podmínek, čemuž by nasvědčovala argumentace státního zástupce uváděná na str. 118 odůvodnění obžaloby, či dle slov státního zástupce nikoliv nemožnost, nýbrž účelová aplikace této výjimky, kterou zmiňuje na str. 119 odůvodnění obžaloby.
644. Ustanovení § 18 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, ve znění účinném v rozhodné době, výslovně uvádělo, že: „Zadavatel není povinen zadávat podle tohoto zákona veřejné zakázky, jestliže jejich předmětem jsou utajované informace nebo uveřejnění zadávacích podmínek veřejné zakázky či plnění veřejné zakázky by mohlo ohrozit ochranu utajovaných informací.“ Z uvedeného je zřejmé, že pro posouzení aplikovatelnosti výjimky dle § 18 ZVZ bude stěžejní právě pojem utajované informace, jeho výklad a stanovení, jaké konkrétní informace lze tímto pojmem zahrnout. Státní

zástupce pak na str. 118 odůvodnění obžaloby dochází k závěru, dle něž nikoli každá cenina, respektive speciální zajišťovací prvky uplatňované v kategorii cenin, je utajovanou informací ve smyslu § 2 zákona o utajovaných informacích. Zajišťovací prvky uplatňované v technologii cenin nejsou dle názoru státního zástupce utajovanou informací bez dalšího, nýbrž toliko v případě, že vyzrazení nebo zneužití takových zajišťovacích prvků může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné.

645. Legální definici pojmu utajované informace přitom obsahuje ustanovení § 2 písm. a) zákona o utajovaných informacích, ve znění účinném v rozhodné době, které utajovanou informací rozumí informaci v jakékoli podobě zaznamenanou na jakémkoliv nosiči označenou v souladu se zákonem o utajovaných informacích, jejíž vyzrazení nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné, a která je uvedena v seznamu utajovaných informací (§ 139 zákona o utajovaných informacích). Dle § 139 odst. 1 zákona o utajovaných informacích vydává seznam utajovaných informací vláda svým nařízením, přičemž dle druhého odstavce téhož ustanovení jsou jednotlivé utajované informace v uváděném seznamu klasifikovány do jednoho či více stupňů utajení podle § 4 zákona o utajovaných informacích, tj. utajované informace jsou klasifikovány stupněm utajení přísně tajné, tajné, důvěrné, nebo vyhrazené. Nařízením vlády, o němž se zmiňuje § 139 zákona o utajovaných informacích, je nutno rozumět nařízení vlády č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací.
646. K nařízení je přiřazeno 18 příloh, které se týkají seznamu utajovaných informací v oblasti působnosti jednotlivých ministerstev a dalších institucí jako např. Česká národní banka, Správa státních hmotných rezerv nebo Státní úřad pro jadernou bezpečnost a dalších. Zatímco některá vymezení jsou relativně jednoznačná, jiná jsou stanovena velmi obecně až vágně. Na základě tohoto nařízení pak původce klasifikuje utajovanou informaci v rámci rozsahu stupňů utajení uvedených v již zmiňovaných přílohách 1 – 18 tím stupněm utajení, který v případě jejího vyzrazení nebo zneužití odpovídá závažnosti možného způsobení újmy zájmu České republiky, anebo nevýhodnosti pro zájem České republiky ve smyslu § 3 zákona o utajovaných informacích. Konkretizace seznamů utajovaných informací pak může být dále provedena jednotlivými institucemi prostřednictvím vlastních právních předpisů. Jedná se však stále pouze o obecný rámec a rozhodnutí v konkrétních případech bude vždy záležet na konkrétním původci. Původcem je třeba dle § 2 písm. f) zákona o utajovaných informacích rozumět orgán státu, právnickou osobu nebo podnikající fyzickou osobu, u nichž utajovaná informace vznikla, nebo Úřad průmyslového vlastnictví podle § 70 odst. 4 zákona o utajovaných informacích.
647. Dle § 1 odst. 1 písm. c) je seznam utajovaných informací v oblasti působnosti Ministerstva financí upraven v příloze č. 3 tohoto nařízení. Pod pořadovým číslem 14 přílohy č. 3 jsou jako utajované informace uvedeny speciální zajišťovací prvky uplatňované v technologii bankovek, dokladů a cenin se stupněm utajení Vyhrazené - Důvěrné, pod pořadovým číslem 15 citované přílohy jsou pak jako utajované informace uvedeny technické specifikace materiálů a polotovarů pro výrobu bankovek, dokladů a cenin se stupněm utajení Vyhrazené.

648. V rámci své polemiky nad tím, zda lze či nelze dospět k závěru, že jízdenka DPP, resp. její bezpečnostní prvky splňují zákonné podmínky pro možnost podřazení pod pojem utajované informace, státní zástupce zpochybnil působnost Ministerstva financí, která byla zmiňována výše. Dle státního zástupce působnost Ministerstva financí není dána, přičemž k opačnému závěru dle něj nelze dospět na základě žádného z dokumentů, které byly v době výběru dodavatele na tisk jízdenek obžalovaným k dispozici.
649. Státní zástupce v obžalobě vyslovil premisu, že působnost Ministerstva financí je i pro účely výkladu pojmu utajované informace třeba posoudit dle § 4 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „kompetenční zákon“). S odkazem na toto zákonné ustanovení zpochybnil působnost Ministerstva financí ve vztahu k bezpečnostním prvkům obsaženým v jízdence DPP. Dle názoru zdejšího soudu však uvedený výklad nelze v daném případě použít. Nařízení vlády č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací, stanoví výčtem okruhů informací, které samy ze své podstaty spadají do působnosti konkrétního ministerstva, případně jiného ústředního správního úřadu. Žádný další doplňující požadavek na danou informaci ze zákona ani ze zmiňovaného nařízení nevyplývá. V daném případě tedy dle názoru zdejšího soudu nutno vykládat znění nařízení a obsah jeho příloh tak, že do působnosti Ministerstva financí spadají v obecné rovině všechny speciální zajišťovací prvky uplatňované v technologii bankovek, dokladů a cenin, jakož i veškeré technické specifikace materiálů a polotovarů pro výrobu bankovek, dokladů a cenin. V případě ceniny je pak nutno vycházet z obecně užívané definice a zároveň zohlednit skutečnost, že úplný výčet druhů cenin neexistuje. Působností konkrétního ministerstva jsou tedy dle názoru soudu zahrnuty v obecné rovině typově vymezené utajované informace uváděné v příloze citovaného nařízení, přičemž samotné označení konkrétní informace jakožto informace utajované je svěřeno původci takovéto informace. Jak vyplývá z výše uvedeného § 2 písm. f) zákona o utajovaných informacích, původcem může být a zpravidla i bude osoba odlišná od konkrétního ministerstva, do okruhu jehož působnosti daná utajovaná informace spadá. Jinými slovy působnost Ministerstva financí se odvíjí od samotného druhu utajované informace, nikoli naopak, jak tvrdí státní zástupce.
650. V tomto směru je nutno poukázat na **Odpověď na žádost o stanovisko Ministerstva financí ze dne 11. 9. 2009, č.j. 57/72160/2009-572**, adresovanou Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Zde Ministerstvo financí výslovně uvádí: „*Povinnost vyznačení stupně utajení na dokumentu je uložena původci utajované informace v § 21 odst. 1 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti ve znění pozdějších předpisů... za podmínky, že naplňuje znaky § 4 zákona a je uvedena v seznamu utajovaných informací. Protože Ministerstvo financí není původcem utajované informace, nemůže posoudit oprávněnost utajení dle žádosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže.*“ Ministerstvo tedy pouze poukazuje na skutečnost, že za situace, kdy není původcem utajované informace, o níž se jedná, nemůže posoudit oprávněnost jejího utajení. Jeho působnost pak vyplývá z povahy utajované informace, která je vymezena přílohou nařízení vlády.
651. Dle názoru soudu tak ve vztahu k posouzení působnosti Ministerstva financí nebudou na místě ani úvahy obhajoby vycházející z konstatování, že DPP není soukromým subjektem, ale je

majetkem hlavního města Prahy a patří státu. Na tomto místě pouze nutno podotknout, že DPP jakožto akciová společnost, v níž má výhradní majetkovou účast hlavní město Praha, nepatří státu, nýbrž jakožto majetek města spadá hospodaření s takovým majetkem do výkonu samostatné působnosti hlavního města Prahy.

652. Jak již bylo v předcházející části odůvodnění tohoto rozsudku blíže rozebráno, soud na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že DPP jízdní doklady oprávněně označil jako ceninu. Za této situace lze na základě úvah výše uvedených dovodit, že zajišťovací prvky uplatňované v technologii cenin a technické specifikace materiálů a polotovarů pro výrobu cenin je možné při splnění ostatních zákonných podmínek podřadit pod pojem utajované informace ve smyslu zákona o utajovaných informacích.
653. Poslední zákonnou podmínkou pro možnost klasifikace určité informace jakožto informace utajované je požadavek, aby její vyzrazení nebo zneužití mohlo způsobit újmu zájmu České republiky nebo by mohlo být pro tento zájem nevýhodné. Zájmem České republiky se dle § 2 písm. b) zákona o utajovaných informacích rozumí zájem na zachování její ústavnosti, svrchovanosti a územní celistvosti, zajištění vnitřního pořádku a bezpečnosti, mezinárodních závazků a obrany, ochrana ekonomiky a ochrana života nebo zdraví fyzických osob. Újmou zájmu České republiky je dle § 3 odst. 1 zákona o utajovaných informacích nutno rozumět poškození nebo ohrožení zájmu České republiky, kterak byl specifikován výše. Podle závažnosti poškození nebo ohrožení zájmu České republiky se následně újma člení na mimořádně vážnou újmu, vážnou újmu a prostou újmu. Také pro účely dovození možnosti způsobení újmy zájmu České republiky vyzrazením nebo zneužitím utajované informace, je třeba opět vycházet ze skutečnosti, že jízdní doklady DPP lze považovat za ceninu, tedy obchodní instrument, který svými náležitostmi umožňuje úvěrovou nebo platební funkci. DPP jakožto akciová společnost patřící hlavnímu městu Praze s ročním obratem v řádu miliard korun českých zajišťující denně přepravu tisíců osob je nepopíratelně významným hráčem na ekonomickém poli. Dostatečné utajení zajišťovacích prvků na jízdních dokladech DPP je tedy dle názoru soudu z tohoto hlediska významné a má potenciál přispět k ochraně celorepublikové ekonomiky.
654. Na základě výše uvedených, podrobně rozebraných úvah tedy soud dospěl k závěru, že jízdní doklady DPP, respektive jejich bezpečnostní prvky, jednak splňují zákonné podmínky pro možnost podřazení pod pojem utajované informace, a jednak spadají do působnosti Ministerstva financí.
655. Státní zástupce namítá, že „žádného z relevantních dokumentů, které byly obviněným osobám k dispozici v době výběru dodavatele, nelze dospět k závěru, že by jízdenka MHD DPP, resp. její bezpečnostní prvky, splňovaly zákonné podmínky pro možnost podřazení pod pojem utajované informace a že tyto ceniny spadají do působnosti Ministerstva financí... Jedinou výjimkou je dopis Fakulty právnické ZČU podepsaný JUDr. Jaroslavem Zachariášem, CSc.“, a dále doplňuje, že závěry tohoto přípisu shledává neodůvodněnými. Státní zástupce tedy nejprve tvrdí, že není žádného dokumentu, z něž by v době svého rozhodování obžalovaní mohli čerpat vědomost o možnosti podřazení bezpečnostních prvků na jízdních dokladech pod pojem utajované informace, jedním dechem však vzápětí dodává, že takový dokument existoval, ovšem popírá jeho relevanci.

656. V daném případě se hovoří o **přípisu děkana Fakulty právnické Západočeské univerzity v Plzni, JUDr. Jaroslava Zachariáše, CSc. ze dne 23. 11. 2007, č.j. DFPr 101/07** (č.l. 323 – 325 trestního spisu). JUDr. Zachariáš tímto přípisem odpovídá obžalovanému Dvořákovi na otázku, zda DPP vzhledem ke své právní povaze a povaze předmětu plnění – distribuce jízdenek s ochrannými prvky majících povahu cenin - může uzavřít smlouvu sám, či zda daná situace vyžaduje postup dle zákona o veřejných zakázkách. V úvodu tohoto přípisu provedl JUDr. Zachariáš výklad znění příslušných pasáží nařízení vlády č. 522/2005 Sb. vycházející z premisy, že jízdní doklad je ceninou, přičemž výslovně zmiňuje výše uváděné položky č. 14 a 15 přílohy č. 3 citovaného nařízení vlády, o nichž již bylo pojednáno výše. JUDr. Zachariáš tedy provedl podřazení vstupních skutkových okolností pod příslušná ustanovení právního předpisu, přičemž dle názoru soudu je ze znění přípisu dostatečně jasné, z čeho JUDr. Zachariáš dovozuje možnost podřazení zajišťovacích prvků v jízdních dokladech pod příslušná ustanovení uváděné normy. Argument obžaloby o neodůvodněnosti těchto závěrů je dle názoru soudu lichý. Nelze také odhlížet od toho, že otázka, jíž se snaží předmětný přípis zodpovědět, je výrazně širší než pouhé vyjádření k utajovaným informacím. Následně JUDr. Zachariáš informuje o možnosti aplikace zákonné výjimky ve smyslu § 18 odst. 1 písm. a) ZVZ. Zpochybnit relevanci závěrů obsažených v tomto přípise na podkladě toho, že dle názoru státního zástupce nebyly tyto závěry dostatečně odůvodněny, bez dalšího nelze. Je nutno brát v potaz, že děkan právnické fakulty ZČU nevydával žádné oficiální rozhodnutí, u něž by byly kladeny formalizované požadavky na obsah a strukturu odůvodnění, nýbrž neformální přípis obsahující stručný právní rozbor k odpovědi tazatelů. Pro samotné povědomí obžalovaných o povaze bezpečnostních prvků jízdních dokladů jakožto utajovaných informací tak dle názoru soudu takováto forma informace z takového druhu zdroje, jakým je děkan právnické fakulty, postačovala.
657. V kontextu výše uvedeného přípisu JUDr. Zachariáše je nutno uvést také **výpověď svědka Zachariáše z přípravného řízení**, která byla soudem v hlavním líčení čtena. V této výpovědi svědek popřel, že by kdy on nebo právnická fakulta ZČU podávala nějaké stanovisko. Svědek vypovídal zjevně účelově, neboť existence listiny obsahující jeho vyjádření k otázkám obžalovaného Dvořáka jakožto tehdejšího generálního ředitele DPP je s ohledem na výše uvedené nepopíratelná. Snížená věrohodnost tohoto svědka však ani tak nemůže ovlivnit obsah zmiňované listiny a snižovat relevanci zjištění učiněných na jejím podkladě.
658. Skutečnost, že jízdenky dodávané DPP společnostmi Neograph obsahovaly v tisku ochranný prvek, který fakticky byl utajovanou informací a jako utajovaná informace byl také označen a evidován, byla doložena jednak **zprávou Státní tiskárny cenin ze dne 21. 6. 2013, č.j. STC/172/GŘ/2013** (sv. 45, č.l. 8287 – 8295 trestního spisu), jednak **zprávou Národního bezpečnostního úřadu ze dne 17. 7. 2013, č.j. 4623/2013-NBÚ/80** (sv. 44, č.l. 8178 – 8181 trestního spisu). V prvním z uváděných dokumentů se hovoří o utajované informaci evidované pod č.j. V2/2008 ze dne 23. 1. 2008, která řeší způsob zajištění jízdenky DPP v tisku, tedy způsob, kterým se při znaleckém zkoumání prokazuje pravost výrobku. Státní tiskárna cenin ve zmiňovaném dokumentu mj. uvádí, že přestože společnost Neograph prohlásila v rámcové smlouvě ze dne 7. 2. 2008 uzavírané mezi ní a STC, že je držitelem platného osvědčení pro

přístup k utajovaným informacím, při praktické realizaci smluvních podmínek bylo zjištěno, že společnost Neograph nevlastní potřebné osvědčení podnikatele. Z tohoto důvodu nebyla utajovaná informace V2/2008 společnosti Neograph poskytnuta.

659. Ve druhém ze zmiňovaných dokumentů, zprávě Národního bezpečnostního úřadu ze dne 17. 7. 2013, č.j. 4623/2013-NBÚ/80, se měl Národní bezpečnostní úřad vyjádřit k několika vymezeným okruhům otázek. Takto měl zodpovědět jednak, zda je výzva k podání nabídky za účelem zadání zakázky formou uzavření rámcové smlouvy na dodávky jízdních dokladů zadavatele DPP a oslovené společnosti Neograph v souladu se zákonem o utajovaných informacích, jednak zda společnost Neograph ke dni podání výše uvedené výzvy, resp. v průběhu trvání obchodní spolupráce s DPP týkající se dodávek jízdních dokladů splňovala podmínky stanovené zákonem o utajovaných informacích, dále pak, zda byly statutární orgány společnosti Neograph v předmětném období držiteli příslušných osvědčení ve smyslu zákona o utajovaných informacích. Národní bezpečnostní úřad konstatuje, že při uzavírání rámcové smlouvy o dílo na zajištění dodávek jízdních dokladů mezi společnostmi Neograph a STC uzavřené dne 7. 2. 2008 nebyla společnost Neograph držitelem osvědčení podnikatele. STC pak disponovala osvědčením podnikatele č. 00001279 do dne 30. 3. 2009 a posléze disponovala osvědčením podnikatele pro přístup k utajované informaci stupně utajení Tajné č. 00001279 s platností do 9. 2. 2016 a byla tak oprávněna, aby u ní utajované informace vznikaly, nebo jí byly poskytovány. Dle Národního bezpečnostního úřadu až v souvislosti s rámcovou smlouvou o dílo na zajištění dodávek jízdních dokladů uzavřené mezi společnostmi Neograph a STC došlo ke vzniku utajované informace, která má vazbu na předmět plnění veřejné zakázky „Dodávka jízdních dokladů“ (č.j. V2/2008 ze dne 23. 1. 2008). Ke vzniku této utajované informace došlo ještě před uzavřením rámcové smlouvy o dílo na zajištění dodávek jízdních dokladů uzavřené mezi společnostmi Neograph a STC, která byla uzavřena až dne 7. 2. 2008. Dle Národního bezpečnostního úřadu tak mohlo dojít k částečnému naplnění podmínek tehdy platného ustanovení § 18 odst. 1 písm. a) ZVZ. Na tomto místě pak Národní bezpečnostní úřad podotýká, že předchozí postup vzbuzuje *„vážné pochybnosti o účelovosti celého jednání a v celkovém důsledku zpochybňuje zákonnost postupu dle tohoto ustanovení.“*
660. Z výše uvedeného jasně vyplývá, že utajovaná informace ve vztahu k předmětu plnění zakázky na dodávky jízdních dokladů existovala, a to ještě předtím, než byla uzavřena rámcová smlouva mezi společnostmi Neograph a STC. Na tomto místě soud dále podotýká, že posouzení případné účelovosti postupu obžalovaných ve vztahu k zadání veřejné zakázky na tisk jízdních dokladů nespadá do kompetence Národního bezpečnostního úřadu. Působnost Národního bezpečnostního úřadu je vymezena v § 136 zákona o utajovaných informacích, který stanoví, že jmenovaný úřad vykonává státní správu v oblasti ochrany utajovaných informací a bezpečnostní způsobilosti. Naopak výkon dohledu při zadávání veřejných zakázek spadá dle § 2 písm. b) zákona č. 273/1996 Sb., o působnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů, do kompetence Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. V tomto směru dále nutno poukázat na § 112 odst. 1 písm. b) zákona o veřejných zakázkách, který výslovně stanoví, že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže rozhoduje o tom, zda zadavatel při zadávání veřejné zakázky a soutěži o návrh postupoval v souladu se zákonem o veřejných zakázkách.

661. Ve vztahu k utajované informaci v obecné rovině je pak nutno zmínit **vyjádření NBÚ ze 27. 3. 2018, č.j. 1891/2018-NBÚ/80** (sv. 95, čl. 18020 – 18021 trestního spisu), kterým NBÚ reagoval na oznámení podle § 69 odst. 1 písm. r) zákona o utajovaných informacích bezpečnostního ředitele DPP ze dne 2. 3. 2018 o tom, že DPP hodlá zadat veřejnou zakázku „Dodávka jízdních dokladů na roky 2017 – 2021“ podle § 29 písm. b) bod 3 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále také jako „ZZVZ“), tedy postupem mimo režim zákona o zadávání veřejných zakázek. V oznámení bezpečnostního ředitele DPP bylo uvedeno, že předmětem veřejné zakázky je dodání jízdních dokladů, které musí splňovat požadavky stanovené technickou specifikací a zároveň musí být vyrobeny a dodány se speciálními ochrannými bezpečnostními prvky. NBÚ v tomto vyjádření sám konstatuje, že *„technická specifikace je klasifikována ve stupni utajení Vyhrazené v souladu s bodem 14 přílohy č. 3 k nařízení vlády č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací, ve znění pozdějších předpisů, a je Dopravním podnikem evidována pod č.j. V2/2018-DP.“* NBÚ v tomto svém vyjádření reflektuje také existenci zdařilých padělků, na niž byl ze strany bezpečnostního ředitele DPP upozorněn. Právě v této souvislosti NBÚ ke zveřejnění utajovaných informací – ochranných prvků konstatuje, že: *„Vyjádření utajované informace by tedy bylo nevyhodné pro Českou republiku...“*. NBÚ dále pokračuje: *„...by mohlo vyjádřením utajovaných informací vzniknout riziko poškození významných ekonomických zájmů, neboť by Magistrát hlavního města Prahy jako jediný vlastník Dopravního podniku musel vynaložit významné finanční náklady na zajištění úbrady výrobních nákladů souvisejících se změnou jízdních dokladů a výměnou již zakoupených jízdních dokladů všem jejich držitelům.“*
662. K existenci utajovaných informací v případě jízdenky, kterou dodávala společnost Neograph Dopravnímu podniku hl. m. Prahy, uvedl svědek **Ing. Vladimír Abraham**, bezpečnostní ředitel Státní tiskárny cenin v předmětné době, že některé ze stupňů utajení u cenin a tedy i u těchto jízdenek byl u Státní tiskárny cenin v režimu utajované informace. Obdobně pak vypověděl svědek **Ing. Richard Bulíček**, který potvrdil, že ceninový papír vyráběný společností Neograph obsahoval ochranný prvek, který podléhal režimu utajované informace. V této souvislosti se vyjádřil také k využití režimu zadání veřejné zakázky způsobem jednacímho řízení bez uveřejnění, které odůvodnil právě existencí tajných ochranných prvků v papíru. Oba svědci ve svých výpovědích zmínili také státní dozor ze strany NBÚ, který ve Státní tiskárně cenin prováděl pravidelné kontroly. Dle svědka Abrahama byla kontrola NBÚ související se zakázkou Neograph provedena se zjištěním, že je vše v pořádku.
663. Ve vztahu k prvně uváděné zprávě NBÚ ze dne 17. 7. 2013 je nutno konstatovat, že smluvní vztah mezi DPP a společností Neograph na dodávku jízdních dokladů byl zajišťován právě prostřednictvím STC jakožto subdodavatele. O tomto svědčí řetězec a chronologie uzavíraných smluvních vztahů mezi jednotlivými aktéry. Z výše uvedené zprávy NBÚ pak jednoznačně plyne, že Státní tiskárna cenin disponovala příslušnými oprávněními pro nakládání s utajovanými informacemi. Z rámcové smlouvy mezi společností Neograph a Státní tiskárnou cenin ze dne 7. 2. 2008 plyne, že Státní tiskárna cenin byla původcem utajované informace, přičemž předmětná utajovaná informace vznikla ještě před uzavřením uváděné rámcové smlouvy o dílo, a to dne 23. 1. 2008. Lze tedy shrnout, že dodávky jízdních dokladů ze strany společnosti Neograph prostřednictvím Státní tiskárny cenin Dopravnímu podniku hl. m. Prahy

byly bez pochybností realizovány za užití utajované informace podle zákona o utajovaných informacích týkající se ochranných zabezpečovacích prvků jízdních dokladů jakožto cenin.

664. Co se týče tvrzení obžaloby ohledně absence dokumentů, které byly obžalovaným v době jejich rozhodování k dispozici, a z něž mohli čerpat vědomost o tom, že bezpečnostní prvky uplatňované v jízdních dokladech mohou být podřazeny pod pojem utajované informace, bylo toto tvrzení vyvráceno dále uvedenými listinnými důkazy, a to jednak **Právním auditem – Zadávání veřejné zakázky, jejichž předmětem jsou utajované informace** ze dne 21. 11. 2007, který provedli Mgr. Marek Stublej a Mgr. Martin Dolejš, a jednak **Právním auditem – Zadávání veřejné zakázky, jejichž předmětem jsou utajované informace** ze dne 4. 12. 2007, který provedl Mgr. Vít Plichta. Závěrem právního auditu ze dne 21. 11. 2007 je sdělení, že: „*V případě veřejné zakázky na výrobu jízdenek PID nemusí DP nutně postupovat podle ZVZ, pokud předmětem veřejné zakázky jsou utajované informace, nebo by mohla být v rámci zadávacího řízení obložena jejich ochrana. DP nevznikají žádné povinnosti podle zákona o ochraně utajovaných informací, pokud nebude s utajovanou informací nakládat.*“ (sv. 3, č.l. 322 trestního spisu). V právním auditu ze dne 4. 12. 2007 bylo vysloveno, že jízdní doklad MHD je ceninou, a že tato cenina musí obsahovat speciální zajišťovací prvky, které výrazně minimalizují riziko jejího padělání, přičemž takové ochranné prvky podléhají určitému stupni utajení. Dále bylo konstatováno, že vzhledem ke stupni utajení ochranných prvků cenin, jež dosahují minimálně stupně „vyhrazené“ není povinností DPP zadat veřejnou zakázku podle ZVZ, a že pro zadání zakázky je potřeba vybrat renomovaný subjekt, který splní podmínky v předložené dokumentaci (sv. 3, č.l. 327 trestního spisu).
665. Hodnoceno v kontextu výše uvedeného se tedy nejednalo pouze o přípis děkana právnické fakulty ZČU, nýbrž také dva výše uvedené právní audity, na jejichž podkladě bylo rozhodováno o posouzení způsobu realizace výběrového řízení.
666. Okolnosti zadání veřejné zakázky byly také předmětem šetření ze strany ÚOHS, který jednal na základě podnětu, že DPP při uzavírání smlouvy na dodávku jízdenek MHD se společností Neograph bylo postupováno v rozporu se zákonem o veřejných zakázkách. ÚOHS dospěl ve svém **Výsledku k šetření podnětu ze dne 15. 4. 2010, č.j. ÚOHS-P330/20096/VZ-5477/2010/540/RDe** k závěru, na šetřený případ bylo možno aplikovat výjimku z působnosti zákona uvedenou v § 18 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, neboť předmětem šetřené veřejné zakázky byly utajované informace. Vzápětí pak ÚOHS konstatuje, že vzhledem k aplikaci této výjimky z působnosti zákona o veřejných zakázkách není ÚOHS dále příslušný k přezkoumání postupu zadavatele v šetřené veřejné zakázce. Pro úplnost pak ÚOHS dodal, že tímto závěrem není vyloučena možnost následného přezkumu postupu DPP, vyjdou-li najevo nové skutečnosti, a není jím dotčena ani sféra působnosti jiných kontrolních orgánů. K tomuto výstupu ÚOHS uvádí obžaloba, že „*dopis ÚOHS zpracovaný Mgr. Derkovou ze dne 15. 4. 2010 ve věci výsledku šetření podnětu neshledává státní zástupce pro hodnocení skutku, pro nějž je vedeno trestní stíhání, zásadním, neboť tento vyhodnocuje možnost použití výjimky dle § 18 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, avšak nikterak nehodnotí účelovost takového postupu, neboť takové hodnocení tomuto ústřednímu orgánu státní správy ani nepřislouší.*“ Zde je vhodné podotknout, že obžaloba na jednu stranu odmítá závěry ÚOHS jakožto ústředního orgánu státní správy s odůvodněním, že posouzení

předmětného smluvního vztahu nespadá do jeho kompetence, na stranu druhou však jako relevantní důkazní materiál pro danou věc předkládá vyjádření NBÚ, který sice je kompetentní k vyjádřením ve věcech souvisejících s ochranou utajovaných informací, avšak nikoli k posouzení zákonnosti, či snad rovnou účelovosti postupu při zadávání veřejných zakázek. Obžaloba je tak dle názoru soudu v tomto ohledu nekonzistentní a bez jakéhokoli zdůvodnění operuje se zmíněnými listinnými materiály selektivním způsobem. O zákonných kompetencích obou zmíněných ústředních orgánů státní správy bylo podrobněji pojednáno výše, nadto však soud považuje za podstatné vyjádřit se k výše uvedeným závěrům stran kompetencí zmiňovaných orgánů právě ve světle vyjádření ÚOHS ze dne 15. 4. 2010, dle něž právě v důsledku aplikace zákonné výjimky dle § 18 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách nebude dána jeho působnost pro přezkum veřejné zakázky. V zásadě je možné připustit dvě v úvahu připadající varianty, a to prvou, dle níž byla zákonná výjimka z režimu zákona o veřejných zakázkách aplikována při splnění zákonných požadavků a tedy v souladu se zákonem, a druhou, dle níž postup zadavatele podmínky pro aplikaci výjimky nesplňoval. V prvním zmiňovaném případě by sice byla vyloučena kompetence ÚOHS pro přezkum, avšak osobám obžalovaných by v jejich postupu nebylo co vytknout, a to včetně obžalobou uváděné účelovosti. Při splnění zákonných podmínek pro využití výjimky z režimu zákona o veřejných zakázkách je dle názoru soudu irelevantní, zda obžalovaní takto postupovali účelově či nikoli. V tomto ohledu je nutno poukázat na natolik fundamentální předpisy jako jsou Ústava a Listina základních práv a svobod. Ústava ve svém čl. 2 odst. 4, Listina pak v čl. 2 odst. 3 shodně zaručují právo každého činit, co není zákonem zakázáno, a zároveň stanoví, že nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Naproti tomu ve druhém ze zmiňovaných případů, tj. za předpokladu, že pro aplikaci zákonné výjimky nebyly splněny podmínky, zakázka by nadále podléhala režimu zákona o veřejných zakázkách a tedy i přezkumné pravomoci ÚOHS. K použitelnosti stanoviska ÚOHS je také třeba odkázat na závěry doc. JUDr. Ing. Radka Jurčíka, který v tomto směru shodně jako soud poukázal na dikci ustanovení § 112 zákona o veřejných zakázkách. Vyjádření ÚOHS je tedy oficiálním stanoviskem k tomu příslušného orgánu.

667. Ke kompetencím NBÚ je pak na místě uvést také závěry znalce **doc. JUDr. Ing. Radka Jurčíka, Ph.D.** uvedené v posudku, jehož rozbořem se bude soud dále zabývat níže. Ten na základě rozboru pravomocí NBÚ dospěl k závěru, že z těchto je zřejmé, že NBÚ nemá jakoukoli pravomoc vyjadřovat se k porušení zákona o veřejných zakázkách.
668. Obsáhle a podrobně se k možnostem aplikace zákonné výjimky plynoucí z ustanovení § 18 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách vyjádřil v **posudku ze dne 19. 2. 2016 znalec doc. JUDr. Ing. Radek Jurčík, Ph.D.** Výsledkem jeho rozboru v daném případě bylo jednak konstatování, že jízdenka je ceninou, a dále, že na tisk a dodávku jízdenek v případě ochranných prvků použitých v DPP v posuzovaném období dopadá výjimka z režimu zákona o veřejných zakázkách dle jeho ustanovení § 18 odst. 1 písm. a).
669. Znalec výslovně uvedl, že: *„Pokud má zpracovatel odpovědět na dotaz, zda byl postup DPP při zadání zakázky na dodávku jízdních dokladů v souladu s ust. § 18 odst. 1 písm. a) za předpokladu, že oslovil potenciální dodavatele jízdních dokladů bez otevřeného výběrového řízení již v době, kdy DPP nebylo známo,*

jaké konkrétní ochranné prvky budou předmětem jízdních dokladů a na to, zda některé z nich budou nositeli konkrétní utajované informace, je nutno odpovědět kladně. Jak již bylo uvedeno, DPP má podle ZOUI (pozn. zákon o utajovaných informacích) povinnost chránit utajované informace a pokud bylo uvedené předmětem jednání, z něhož vyplynul požadavek na nezbytnost učinit bezpečnostní prvky, které jsou předmětem utajení, postupoval objednatel v souladu se zákonem, pokud utajované informace byly známy před podpisem smlouvy. V takovém případě nebylo možné použít otevřené řízení, neboť jeho použitím by mohly být vyraženy utajované informace. Jinak řečeno, podle ZOUI je právnická osoba povinna chránit utajované informace a odpovědná osoba dle svého uvážení povinna učinit kroky vedoucí k jejich utajení, což bylo v daném případě učiněno.“

Znalec pak dále pokračuje: „*Pokud se týká ZVZ, v případě utajovaných informací je zakázka vyňata z jeho režimu v případě, kdy smlouva je uzavřena na předmět plnění s utajovanými informacemi. V době jednání o uzavření smlouvy přitom charakter a podoba utajovaných informací nemusí být známa. Nadto, skutečnost, že ochranné prvky podléhají ZOUI a obsahují utajované informace, se mohou vyjasnit až v rámci jednání o uzavření smlouvy s daným dodavatelem. Pokud je následně uzavřena smlouva a předmět plnění obsahuje utajované informace, jde o postup v souladu se zákonem o veřejných zakázkách, což byl daný případ.“*

Znalec dále uvádí, že pokud by byla uzavřena smlouva a předmět plnění neobsahoval utajované informace, šlo by o postup v rozporu se zákonem o veřejných zakázkách, neboť takovou smlouvu by byl objednatel povinen uzavřít v režimu ZVZ.

670. K aplikaci výjimky dle § 18 odst. 1 písm. a) ZVZ pak znalec zdůraznil, že citované ustanovení výslovně neuvádí, že by dodavatel byl povinen sám být nositelem příslušného zákona o ochraně utajovaných informací (postačovalo, pokud ochrana utajovaných informací byla zajištěna, využít plnění subdodavatele, který příslušným oprávněním od NBÚ disponoval), přičemž uvedené dovedl i ÚOHS. Postup zadavatele byl tedy dle závěrů znalce plně v souladu se zákonem o veřejných zakázkách. NBÚ je naproti tomu zmocněn řešit situace, kdy by byla vyražena či jinak zneužita utajovaná informace, k čemuž v daném případě dle zadání nedošlo. Jinak NBÚ nemá pravomoc vyjadřovat se k tomu, zda byl či nebyl porušen zákon o veřejných zakázkách.
671. Znalecký posudek doc. JUDr. Ing. Radka Jurčíka, Ph.D. soud považuje za správný, jasný a úplný, přičemž při jeho hodnocení nelze odhlédnout také od skutečnosti, že se jedná o materiál, který nechával vypracovat poškozený DPP až v době, kdy v jeho vedení nebyly obžalované osoby, a zájem DPP na objektivním výsledku znaleckého zkoumání byl s ohledem na význam posuzované zakázky enormní.
672. Opětovně je pak třeba zmínit také **vyjádření NBÚ ze dne 27. 3. 2018, č.j. 1891/2018-NBÚ/80**, v němž se NBÚ vyjadřuje k plánovanému využití výjimky dle § 29 písm. b) bod 3 ZZVZ ze strany DPP na zakázku dodávky jízdních dokladů na roky 2017 – 2021, tzn. k situaci, v níž DPP hodlá postupovat tímž způsobem jako v roce 2007. K tomuto NBÚ sděluje, že: „... *nemá z hlediska ochrany utajovaných informací výhrady k postupu oznamovatele coby zadavatele při zadání předmětné veřejné zakázky mimo režim ZZVZ, a to s využitím výjimky podle § 29 písm. b) bod 3 ZZVZ, neboť zpřístupněním nebo poskytnutím zadávací dokumentace by došlo k vyražení utajované informace a zároveň nelze učinit opatření podle § 36 odst. 8 ZZVZ, které by provedení zadávacího řízení umožňovalo.*“

673. Ve vztahu k aplikaci zákonné výjimky pak nemohou zůstat bez povšimnutí také skutečnosti, které ve své výpovědi před soudem uvedl svědek **Abrahám**, totiž že postup mimo režim zákona o veřejných zakázkách je mu znám, a že režim jednacího řízení bez uveřejnění ve vztahu k utajované informaci museli aplikovat. Z výpovědi svědka je tak patrné, že se jedná o ustálený postup nikoli pouze připouštěný zákonem, nýbrž zákonem ve vztahu k utajovaným informacím vyžadovaný.
674. V návaznosti na shrnutí dokazování provedeného výše má soud za dostatečně prokázáno, že se v daném případě jednalo o utajované informace a postup dle § 18 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách tedy mohl být aplikován.
675. Obžaloba pak navazuje další částí skutkového tvrzení, a to: „*Na základě pokynu Ing. Martina Dvořáka byly ze strany Dopravního podniku bezdůvodně ukončeny již od srpna roku 2007 rovněž probíhající přípravy otevřené veřejné zakázky na tisk a dodávku jízdních dokladů organizátorem zakázky společnosti Veřejné zakázky, s.r.o. ...*“
676. Ve vztahu k výše uvedenému tvrzení obžaloby byl proveden listinný důkaz **přípisem Policie ČR, SKPV ÚOOZ odboru padělání – Národní centrály proti penězokazectví pod č.j. ÚOOZ-110N6 -2007 ze dne 14.9.2007** zasláný k rukám ředitele STC Ing. Bulíčka, ze kterého plyne, že „*v období zhruba posledních 3 měsíců došlo na území hl. města Prahy k výskytu padělaných jízdenek MHD. Operativní cestou se podařilo získat několik kusů těchto padělek. Jedná se o velmi zdařilé padělky, které jsou vyrobeny ofsetovou technikou a jsou u nich napodobeny téměř všechny ochranné prvky. Dále bylo zjištěno, že padělatelská dílna se nachází v zahradě a do konce roku 2007, kdy se předpokládá distribuce zcela nových jízdenek, má vyrobit a distribuovat až desetitisíce kusů padělek měsíčně (koncem měsíce září 2007 lze očekávat zásilku v hodnotě 2 mil. Kč, kdy se padělek prodává zhruba za 35 až 45%)*“.
677. Z výpovědi svědka **Ing. Richarda Bulíčka** ředitele Státní tiskárny cenin plyne, že Policii ČR bylo sděleno, že tyto jízdenky nevyrobí STC, protože tyto jsou vyrobeny u společnosti Schwarz Druck GmbH v Německu. Začali se o celou záležitost zajímat také, neboť jsou ceninovou tiskárnou, sehnali si padělek a nechali si vyhotovit rozbor od soudního znalce Musila. Po dohodě s panem Musilem navrhli nový typ jízdenky s tím, že papír, na který budou jízdenky vytištěny, vyrobí společnost Neograph, neboť se znalcem Musilem bylo dohodnuto, že na nové jízdenky bude použit papír barvený ve hmotě. U bílého papíru, byť ceninového, lze těžko poznat, zda se jedná o padělek nebo o pravý doklad. Proto došlo k dohodě se společností Neograph, neboť věděli, že tato papírna je schopna tento produkt vyrobit.
678. U hlavního líčení slyšený svědek **Mgr. Jiří Brož**, který byl v předmětné době vedoucím odboru padělání v Národní centrále proti penězokazectví - Policie ČR, SKPV, ÚOOZ, odbor padělání (dále také jako „NCP“). Svědek uvedl, že tehdy se vyskytly padělané jízdenky. Svědek se v té souvislosti zúčastnil jednání na DPP, jehož předmětem bylo řešení ochranných prvků jízdenek MHD a vyhodnocení stávající úrovně jejich ochrany před paděláním. U svědka zpracovávali tento případ kolegové Plecítý a Hradecký. Působili spíše metodicky a snažili se společně s osobami z DPP, STC a znalcem Miloslavem Musilem vymyslet prvky, které by zajišťovaly

vyšší úroveň ochrany jízdenek. Na tomto jednání se svědek seznámil s obžalovaným Štikou, který toho času působil jako ekonomický ředitel DPP. Výsledkem tohoto jednání byl návrh koncepce, jaké ochranné prvky by bylo možno použít u jízdenek MHD. Jednou možností je použití tajného ochranného prvku, který rozpozná pouze odborník. Druhou možností je použití ochranného prvku, k jehož rozpoznání je způsobilý kdokoliv. V rámci jednání vzniklo několik návrhů, bylo třeba propočítat tyto návrhy také z hlediska finančního, konečný výběr pak náležel DPP. NCP figurovala jako poradce. Následně byl procesním postupem dle § 211 odst. 3 tr. řádu u hlavního líčení čten protokol o výsledku svědka **Mgr. Jiřího Brože** z přípravného řízení (sv. 16, č.l. 2661 – 2668 trestního spisu), v němž svědek uvedl, že pracoval jako policista na odboru padělání ÚOOZ mimo jiné i jízdnicích dokladů. Na DPP jednal dvakrát, a to jednou ve věci padělků starých jízdenek, a poté jednou ve věci padělků nových jízdenek. V tomto směru jednali s Ing. Hanušem a Ing. Štikou. Tato jednání vzešla z iniciativy Policie ČR. Na zkoumání padělků se podílel znalec Musil, který v minulosti pracoval na Kriministickém ústavu Praha a poté jako samostatný znalec. O stejné věci dále jednal s ředitelem STC Ing. Bulíčkem, kde se měly řešit technické stránky věci. K výpovědi Ing. Štiky uvedl, že tuto ve věci jednání potvrzuje, ale nejednalo se o intervenci z jeho strany, nýbrž pouze o informování o zjištěných skutečnostech za účelem zabránění jejího opakování a řešení aktuální situace. Dále uvedl, že Policie ČR nenechávala vypracovat žádný posudek, ale takto učinila STC, a to od znalce Musila. Tento posudek pak měla k dispozici i policie. Dle posudku se jednalo o zdařilé padělky. Takto podanou výpověď svědek u hlavního líčení potvrdil.

679. Z výše uvedeného plyne, že rozhodnutí DPP zajistit nového výrobce jízdnicích dokladů bylo zprávou policejního útvaru o výskytu většího množství kvalitních padělků výrazně ovlivněno, neboť bylo zřejmé, že pro zamezení bezprostřední škody hrozící DPP musí být nová série jízdenek odolnější vůči padělání, což plyne i z výsledku svědka Brože, Bulíčka a Musila. V analýze ze 17. 9. 2007 bylo totéž uznáno také dodavatelem stávajících jízdenek - německou společností Schwarz Druck GmbH.
680. Z listinných důkazů podrobně uvedených v reprodukční části tohoto rozsudku plyne, že soudním znalcem RNDr. Musilem byly zpracovány znalecké a odborné posudky z oboru kriminalistika, odvětví pravost platidel a cenin, které zhodnotily padělky jízdenek dodávaných společností Schwarz Druck, přičemž znalec se vyjádřil k nutnosti změn výrobní technologie stávajících jízdenek v souvislosti s větším výskytem padělků a navrhl třístupňovou ochranu požadovanou Národní centrálou proti penězokazectví - odborem padělání Policie ČR a doporučil DPP, aby se dodavatelem jízdnicích dokladů stal subjekt, který zajistí jejich nezbytnou vícestupňovou ochranu. Je zřejmé, že DPP byl v situaci, kdy hrozil vznik škody a zahájil přípravu standardního zadávacího řízení, a to prostřednictvím společnosti Veřejné zakázky s.r.o. V této chvíli kontaktují DPP zástupci společnosti Neograph obžalovaný Ing. Janků a JUDr. Kmet' s nabídkou slovy obžalovaného Janků „unikátního výrobku s vlastní recepturou, která by nepodléhala ani vlivům ceninové tiskárny, ani odběratele, a která by díky unikátní kombinaci bezpečnostních prvků mohla být prezentována jako nepadělatelná“. Je zřejmé, že DPP musel jednat rychle a na podkladě výše odůvodněné rozsáhlé analýzy se rozhodl pro obžalobou vytýkaný postup využití ustanovení § 18 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, dle kterého se nevztahuje povinnost zadavatele vyhlásit otevřenou veřejnou soutěž za předpokladu,

že se jedná o zakázku obsahující utajované informace ve smyslu zákona o utajovaných informacích a bezpečnostní způsobilosti. Je zřejmé, že i organizace standardního zadávacího řízení dle zákona o veřejných zakázkách by řešení krizové situace značně oddálila a důvody k ukončení přípravy zakázky standardním postupem tedy objektivně existovaly.

681. Obžaloba pak uzavírá vymezení skutku I./2) další částí skutkového tvrzení, a to:
„Následně dne 19. 12. 2007 zaslala společnost Dopravní podnik zastoupená Ing. Martinem Dvořákem po předchozích jednáních v období od října do prosince 2007 mezi zástupci Dopravního podniku Ing. Martinem Dvořákem a Ing. Ivo Štikou a zástupcem společnosti Neograph a. s. Ing. Janem Janků výzvu k podání nabídky na tisk jízdních dokladů pouze společnosti Neograph a. s. Dne 11. 1. 2008 na blíže neurčeném místě v Praze Ing. Martin Dvořák v rozporu s jemu uloženými povinnostmi řádně hospodařit s prostředky jemu svěřenými Dopravním podnikem a strážít a ochraňovat majetek Dopravního podniku před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy Dopravního podniku a povinností zabezpečovat přijetí opatření k ochraně majetku Dopravního podniku v čl. III. Základní povinnosti Manažerské smlouvy na rok 2007, ve znění dodatku k této manažerské smlouvě uzavřeným dne 3. 1. 2008 mezi Dopravním podnikem a Ing. Martinem Dvořákem ve spojení s § 301 písm. d) a § 302 písm. g) zákoníku práce uzavřel za společnost Dopravní podnik jako generální ředitel, ačkoli nepřijal žádná opatření k výběru pro Dopravní podnik nejvýhodnější nabídky na tisk jízdních dokladů, se společností Neograph a. s., zastoupenou předsedou představenstva Ing. Janem Janků, „Rámcovou smlouvu o dílo na dodávku jízdních dokladů a souvisejících výrobků“, čímž Ing. Martin Dvořák, Ing. Jan Janků, Ing. Ivo Štika a JUDr. Peter Kmet' způsobili Dopravnímu podniku škoda ve výši nejméně 96.741.581,68 Kč, které byly na základě předmětných smluv vyvedeny z majetkové podstaty Dopravního podniku v důsledku úhrady předražených plnění, přičemž jen provize pro společnost Cokeville Assets činila nejméně 41.205.822,00 Kč.“
682. Z listinných důkazů plyne, že přestože DPP aplikoval výjimku ustanovení § 18 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, postupoval formalizovaným procesem dle svých vnitřních směrnic a organizačního řádu, kdy výzva k podání nabídky na tisk jízdních dokladů byla připravena tak, jak ukládá příslušná směrnice DPP. Zodpovědnost za dodržení zákona o veřejných zakázkách měl vedoucí odboru Ing. Oumrt, který také zpracování výzvy i její odeslání zajišťil. Z bodu 2.3 Organizačního řádu DPP plyne, že nadřízený odborný ředitel nezasahuje do vnitřního řízení podřízených jednotek, přičemž vedoucí obchodního odboru Ing. Oumrt byl oprávněn jednat a také jednal samostatně, přičemž ze zjištěné emailové komunikace byl tzv. vnitřním zákazníkem odbor jízdních dokladů pod vedením svědka Ing. Hanuše, který toto potvrdil.
683. Z výsledku svědků a posudku RNDr. Musila bylo zjištěno, že v posuzované době měla společnost Neograph na polygrafickém trhu v ČR v oblasti ceninových papírů dominantní pozici. Neograph v posuzované době dlouhodobě spolupracoval se Státní tiskárnou cenin jako dodavatel ceninového papíru na výrobu pasů, kolků atd. Společnost Neograph byla tedy dostatečně kvalifikovaným a prověřeným uchazečem pro dodávku jízdenek DPP. Současně disponovala, v té době unikátní, technologií na výrobu ceninového papíru barveného tzv. ve hmotě.

684. Svědek Ing. Richard Bulíček, ředitel STC uvedl, že po dohodě se znalcem Musilem navrhli nový typ jízdenky, přičemž ohledně papíru, na který budou jízdenky tištěny, se dohodli se společností Neograph. Stalo se tak po konzultaci se znalcem Musilem, neboť bylo dohodnuto, že se použije papír barvený ve hmotě. U bílého papíru, byť ceninového, lze těžko poznat, zda se jedná o padělek nebo o pravý doklad. Nový typ jízdenky byl soudním znalcem Musilem odsouhlasen jako lépe chráněný, neboť reagoval na aktuální způsoby padělání, které se v té době objevily. Proto došlo k dohodě se společností Neograph, neboť věděli, že tato papírna je schopna tento produkt vyrobit. Zda byla v dané době schopna dodat tento druh papíru i nějaká jiná papírna, nezkoumali, protože šlo o čas.
685. Svědek RNDr. Miloslav Musil sdělil u hlavního líčení, že v souvislosti s plánovanou změnou výrobce jízdenek byl svědek osloven jak ze strany STC, tak ze strany DPP, aby provedl jednak vyhodnocení předchozího stavu, jednak navrhl možná řešení. Jím nastíněná doporučení byla poté realizována, zejména doporučení tisku jízdenek na barvený papír. Jednalo se o zelený papír barvený ve hmotě. Dále jízdenky obsahovaly giloše, potisky a do barvy byl přidán STOKES pigment. Díky technologii výroby tohoto zeleného papíru je po jeho roztrhnutí vidět, že je zelený i uvnitř, tedy byla možná snadná detekce případných padělků, které byly naopak barvou pouze potištěny a uvnitř zůstávaly bílé. Účelem tohoto ochranného prvku je, že padělatel nemá šanci si vyrobit papír. Domácí výroba je nemožná, tedy jedinou možností pro padělatele, jak dosáhnout zelené barvy na jízdence, bylo pouze ji zelenou barvou potisknout. Následně je možné pouhým natržením jízdenky zjistit, zda se jedná o jízdenku pravou či o padělek.
686. V této souvislosti je dále třeba poukázat na zjištění učiněná na základě **Znaleckého posudku z oboru kriminalistika – odvětví pravost platidel a cenin ze dne 18. 10. 2007** vypracovaného k výskytu padělků jízdenek DPP znalcem RNDr. Miloslavem Musilem (sv. 45, č.l. 8209 – 8224 trestního spisu). V závěru tohoto posudku znalec uvedl, že „*vzhledem k požadavku DP hl. města Prahy na ochranu jízdenek lze pro zajištění dostatečné kvality doporučit, aby dodavatelem těchto nových jízdenek byl subjekt, který při jejich výrobě zajistí všechny tři navržené stupně ochrany. V České republice je v oblasti ceninového papíru jediným působícím výrobním subjektem firma Neograph, a.s. a v oblasti ceninového tisku používá nejlepšího renomé Státní tiskárna cenin.*“ Jak je patrné z data vypracování tohoto posudku, měl jej DPP k dispozici ještě předtím, než došlo k uzavření rámcové smlouvy o dílo na dodávku jízdních dokladů a souvisejících výrobků mezi DPP a společností Neograph. Nelze tak dát za pravdu tvrzení obžaloby, že obžalovaný Ing. Dvořák nepřijal žádná opatření k výběru pro DPP nejvýhodnější nabídky na tisk jízdních dokladů, naopak z výše uvedeného je snaha o výběr vhodného dodavatele, který by dokázal dostát požadavkům DPP, dostatečně patrná.
687. Ze závěrů **Odborného posudku ke kvalitě papíru a způsobu zpracování nového typu jízdenek DPP** (sv. 52, č.l. 9790 – 9792 trestního spisu) plyne, že nový typ jízdenek MHD DPP obsahuje již v papíru ochranné prvky prvního a druhého stupně bezpečnostních ochranných (STOKES barvu je možné použít i pro třetí stupeň ochrany). Jejich výroba na tento ceninový papír firmy Neograph a podle tiskové specifikace STC Praha posouvá bezpečnostní zajištění předmětných jízdenek na vyšší úroveň s vysokou možností rychlého a jednoznačného rozpoznání případných padělků.

688. K tvrzení obžaloby: Dne 11. 1. 2008 na blíže neurčeném místě v Praze Ing. Martin Dvořák ... ačkoli nepřijal žádná opatření k výběru pro Dopravní podnik nevyhodnější nabídky na tisk jízdních dokladů se společností Neograph a. s., zastoupenou předsedou představenstva Ing. Janem Janků, „Rámcovou smlouvu o dílo na dodávku jízdních dokladů a souvisejících výrobků“... nalézací soud dodává, že na podkladě dokazováním zjištěného skutkového stavu musel DPP urychleně vyhodnotit rizika, na která byli upozorněni specializovaným útvarem Policie ČR odborem padělání – Národní centrály proti penězokazectví.
689. Odhad potenciálních škod DPP tehdy definoval v řádu 24 - 33 mil. Kč, potenciálním rizikem hmotné škody se později zabýval také znalecký ústav BDO, který stanovil interval úspor z titulu odvrácení škod, které reálně a bezprostředně brožily na 55 - 88 mil. Kč. Po přechodu na nový typ jízdenek nebyly v letech 2008-5/2011 zachyceny žádné padělky jízdenek DPP (**Zpráva Policie ČR, SKPV, ÚOOZ, odboru padělání – Národní centrály proti penězokazectví ze dne 2. 12. 2008 nač. 1. 4923trestníhospisu**).
690. Závažnost problematiky padělků jízdenek od dodavatele Schwarz Druck rovněž dokládá příspěvek RNDr. Miloslava Musila, soudního znalce z oboru kriminalistika, pravost platidel a cenin, a pplk. JUDr. Michala Hradeckého, příslušníka odboru padělání ÚOOZ SKPV odboru padělání – Národní centrály proti penězokazectví Policie ČR, který byl zveřejněn v Kriminologickém sborníku 3/2009 (**č. 1. 7379trestníhospisu**). Analýza těchto odborníků v oblasti padělků, potvrzuje závěry ÚOOZ, tedy fakt, že v létě 2007 došlo na území města Prahy k zachycení velkého množství velmi kvalitních padělků jízdenek MHD, prakticky nerozeznatelných od originálů dodávaných společnostmi Schwarz Druck. Analýza dále konstatuje, že po uvedení jízdenek dodaných společnostmi Neograph ve spolupráci se Státní tiskárnou cenin na trh došlo k vymizení těchto padělků, a to z důvodu zakomponování víceúrovňových ochranných prvků používaných při ceninovém tisku.
691. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že v rozhodné době požadavky na novou lépe chráněnou jízdenku s užitím ve hmotě probarveného papíru mohla splňovat pouze společnost Neograph a urychleným přechodem na nový typ jízdenky předešel DPP ekonomickým ztrátám. Že se jednalo o úspěšné řešení problematiky hrožících padělků, potvrdil později posudek znalce RNDr. Musila ohledně emise jízdenek DPP pro rok 2009, ve kterém uvedl, že: „Pro nový typ jízdenek MHD DPP emise 2009 je nutné zachovat ochranné prvky prvního i druhého stupně bezpečnostních ochranných, které se osvědčily u emise 2008 (barvený papír, exkluzivní vodoznak, STOKES barva...). Takto realizovaná výroba na ceninový papír firmy Neograph umožní opět velmi dobré bezpečnostní zajištění předemných jízdenek s vysokou možností rychlého a jednoznačného rozpoznání případných padělků.“
692. Ve vztahu ke skutkovému tvrzení obžaloby, „...způsobili Dopravnímu podniku škoda ve výši nejméně 96.741.581,68 Kč, které byly na základě předemných smluv vyvedeny z majetkové podstaty Dopravního podniku v důsledku úhrady předražených plnění, přičemž jen provize pro společnost Cokeville Assets činila nejméně 41.205.822,00 Kč“, se soud zaměřil na to, z jakých důkazních prostředků takto vyčíslenou škodu obžaloba dovozuje.

693. Ke kvantifikaci škody je na str. 90 obžaloby uveden závěr **znaleckého posudku č. 776-6/14 soudního znalce Ing. Jana Juráně**. Znalecký posudek z oboru ekonomiky, který vyhotovil Ing. Jan Juráň, ve vztahu k otázce fakturované ceny za jednotlivé jízdní doklady od roku 2008 do roku 2012 včetně, za jednotlivé roky uvedeného období, mezi společnostmi Neograph a DPP (ceny za jeden kus konkrétního jízdního dokladu, počet dodaných kusů a celková cena dodaných dokladů za jednotlivé roky) znalec uvedl, že společnost Neograph fakturovala DDPP v roce 2008 celkem 47 050 000 ks různých druhů jízdních dokladů v částce 25 314 500 Kč a za ostatní produkty 217 007 Kč. V roce 2009 celkem za kupóny v počtu 82 280 ks v částce 1 731 171,20 Kč, za jízdenky v celkovém počtu 46 101 500 ks v částce 24 430 900,00 Kč, fakturace ostatních produktů celkem v počtu 6602 ks v částce 2 011 024,00 Kč. V roce 2010 celkem za jízdní doklady v celkovém počtu 48 057 570 ks v celkové částce 68 844 905 Kč. V roce 2011 celkem za jízdní doklady celkem 38 490 450 ks v částce 39 6378 516,78 Kč. Celková cena za všechny jízdní doklady dodané společnostmi Neograph DPP byla v období od roku 2008 do konce roku 2011 v celkové výši 159 999 993,28 Kč za celkem 179 781 800 ks různých jízdních dokladů.
694. Znalec dospěl k závěru, že společnost STC společností Neograph fakturovala:
- v roce 2008 za celkem 46 900 024 ks papírových jízdenek částku bez DPH 13 524 000 Kč, včetně DPH 16 093 560 Kč, za grafické návrhy kotoučů a jízdenek částku 20 000 Kč bez DPH, včetně DPH 23 800 Kč;
 - v roce 2009 za celkem 46 646 500 ks blokové jízdenky, jízdenkové kotouče, kupóny částku 18 745 682,80 Kč bez DPH, včetně DPH 22 307 362,53 Kč;
 - v roce 2010 za celkem 42 048 334 ks blokové jízdenky, jízdenkové kotouče, kupóny, termokotouče částku 22 232 447 Kč bez DPH, včetně DPH 26 678 936,40 Kč;
 - v roce 2011 za celkem 37 927 026 ks blokové jízdenky, kupóny, termokotouče částku 16 509 721,60 Kč bez DPH, včetně DPH 19 811 665,92 Kč;
 - v roce 2012 za celkem 2 200 000 ks náhradní jízdní doklady, jízdenky blokové 836 000,00 Kč bez DPH, včetně DPH 1 003 200,00 Kč.
 - Celková cena za všechny dodané jízdní doklady (173 521 884 ks) ve sledovaném období od 2008 do 2011 (mezi společnostmi Neograph a STC) byla Ing. Juráněm stanovena částkou ve výši 71 011 851,40 Kč bez DPH, včetně DPH 84 891 524,85 Kč. Fakturovaná cena za jednotlivé jízdní doklady podle zakázek v letech 2012, 2013 mezi STC a DPP byla znalcem Juráněm stanovena za celkem 41 540 022 ks různých druhů jízdních dokladů, přičemž bylo fakturováno celkem 22 052 333,80 Kč bez DPH, včetně DPH pak 26 507 489,79 Kč. Fakturovaná částka podle znalce za jednotlivé roky 2008– 2012 za jednotlivé druhy jízdních dokladů z předpokladu, že by tyto dodávala STC zanevyšší jednotkovou cenu v roce 2012, by byla ve výši 632 584 11,60 Kč. Z porovnání dodávek z Neographu a STC jedle znalce Ing. Juráně zřejmě, že náklady podle dokladů za nákup jízdních dokladů za sledované období 2008– 2011 od společnosti Neograph byly vyšší nejméně o 967 418 51,68 Kč, než kdy by byly nákup jízdních dokladů realizován přímo od STC.
695. Znalec sice připustil, že pro stanovení ceny obvyklé bude hrát roli také to, na kolik jsou porovnáváné produkty stejné, resp. obdobné, a to zejména z hlediska jejich kvality, obzvlášť se

zohledněním rozdílných kvalitativních vlastností pramenících z použití rozdílných zabezpečovacích prvků, avšak jedním dechem dodal, že setoutoobdobnostíporovnávaných jízdních dokladů ve svém zkoumání nezabýval. Neboť znalec neměl k dispozici jednoznačné určení toho, které konkrétní zabezpečovací prvky byly na jízdních dokladech provedeny a jaké byly jejich skutečné náklady, dále se touto otázkou nezabýval. Znalec nedokázal odůvodnit, proč v rámci hypotetické kalkulace dodávek jízdních dokladů pro DPP realizovaných pouze prostřednictvím STC bez účasti společnosti Neograph k výpočtům používal cenu 0,241 Kč, tj. nejnižší cenu z cen, k nimž znalec dospěl při zkoumání ceny, za kterou STC v roce 2012 dodávala jízdenky. Znalec pak dle svých vlastních slov dosých výpočtů zahrnul ani to, že ve stejném časovém období byly dodávány dva různé typy jízdních dokladů.

696. Z výše uvedeného shrnutí jak obsahu znaleckého posudku vypracovaného Ing. Juráněm, tak ze shrnutí nejpodstatnějších bodů znalecovy výpovědi v hlavním líčení je zřejmé, proč také v tomto případě, stejně jako u skutku Cross Point, soud dospěl k závěru, že vypracovaný posudek nemůže být použit pro zjištění, zda došlo ke způsobení škody, a pokud ano, v jaké výši. Jak sám znalec uvedl, pro stanovení ceny obvyklé hraje roli také vzájemná souměřitelnost porovnávaných věcí. Tato souměřitelnost, vzájemná porovnatelnost je pak přímo provázána s kvalitou porovnávaných věcí. Za situace, kdy znalec při svém zkoumání neměl k dispozici informace o tom, jaké zabezpečovací prvky byly na jednotlivých jízdních dokladech provedeny, a jaké byly jejich skutečné náklady, bez nejmenších pochybností musel učinit závěry zkreslené. Výsledky takového zkoumání lze považovat toliko za abstrakci, která z podstaty věci nemůže sloužit jako relevantní podklad na místě, kde je naopak třeba docházet ke zcela konkrétním závěrům při zohlednění všech znaků, vlastností a souvztahů zkoumaného předmětu. Lze tedy shrnout, že se znalci Ing. Juráňovi nepodařilo ani u hlavního líčení rozptýlit zásadní pochybnosti soudu o kvalitách a výsledcích jím vypracovaného znaleckého posudku. Tento závěr soudu byl podpořen také souvisejícími dále podrobněji rozebranými důkazy.
697. Z dalších důkazů je třeba v této souvislosti poukázat na **znalecký posudek č. R42400/14 – posouzení ceny za služby poskytované společností Dopravní podnik hl. města Prahy, akciová společnost, v oblasti zajištění tisku jízdenek** vyhotovený zpracovateli **Ing. Minsterovou a Ing. Sekaninou**. Cílem posouzení bylo v daném případě stanovení, zda ceny účtované společností Neograph za dodávky jízdenek JMHD 9, JMHD 18, JMHD 13 a JMHD 26 dle podmínek smlouvy jsou na úrovni cen obvyklých v daném místě a čase. Znalci pak dospěli k závěru, že cenu obvyklou není možné stanovit zdůvodu neexistence stejné nebo obdobné, ale ekonomicky porovnatelné služby v běžném obchodním styku v tuzemsku ke dni ocenění z důvodů použití ceninového papíru, vyššího počtu použitých ochranných prvků, specifické kombinace použitých ochranných prvků z různých úrovní ochrany, použití tajných prvků, které nejsou zpracovatelům známy, objemu dodávaných jízdenek, který není v tuzemsku srovnatelný (DPP odebírá násobně více jízdenek pro MHD než jiné dopravní podniky v ČR). Z dostupných podkladů pak dle názoru znalců nelze dovodit ani tzv. *fair value* jakožto cenu oprávněnou či spravedlivou. K tomuto konstatování o nemožnosti stanovení oprávněné, resp. spravedlivé ceny pak zpracovatelka při hlavním líčení doplnila, že takové zkoumání nelze provést na základě objektivní absence relevantních podkladů, tj. že se jedná o podklady, které není možné objektivně získat a zajistit, aby mohly být znaleckému zkoumání podrobeny.

V souvislosti s konkrétními dokumenty zpracovatelka poukázala jednak na omezenou dobu, po kterou je jakákoli společnost nebo subjekt povinen archivovat dokumentaci, případně, pokud se jedná o dokumentaci, jejíž archivace není nutná, zpravidla je tyto subjekty nemají k dispozici již vůbec. Archivační doba běžných ekonomických dokumentů charakteru účetních závěrek a dalších účetních dokumentů je 10 let, v případě účetních knih pak 5 let. Za mimořádně významné je třeba považovat konstatování zpracovatelky, dle něž stanovit cenu obvyklou nebo tzv. fair value nelze pro absenci podkladů, které jsou v posudku definovány, přičemž tyto podklady není možné v současné době reálně zajistit, a to ani prostřednictvím orgánů činných v trestním řízení.

698. Předně je nutno uvést, že znalecký posudek č. R42400/14 – posouzení ceny za služby poskytované společnosti Dopravní podnik hl. města Prahy, akciová společnost, v oblasti zajištění tisku jízdenek, soud považuje za správný, jasný a úplný, přičemž tento byl u hlavního líčení bez jakýchkoli pochybností obhájen zpracovatelkou Ing. Kateřinou Minsterovou. Ze znaleckého posudku je jasné patrné, že stanovení ceny obvyklé v daném případě není možné, přičemž významnými jsou také důvody této nemožnosti, které mají jak povahu materiální – tj. reálná neporovnatelnost dané služby, resp. produktu v daném čase na relevantním trhu, tak povahu formální představovanou absencí podkladů, z nichž by bylo možné dojít k použitelným závěrům. Lze tedy konstatovat, že při zohlednění všech aspektů a nuancí, které znalec Ing. Jurán pomínil, cenu obvyklou ani tzv. fair value stanovit nelze. Tyto závěry byly jak přímo ve znaleckém posudku, tak posléze jeho zpracovatelkou bezprostředně u hlavního líčení přesvědčivě odůvodněny a obhájeny. Totéž nelze říci o závěrech znalce Ing. Juráně. Při komparaci jeho závěrů se závěry zpracovatelů posudku č. R42400/14 je jasné, že učinit závěr o ceně obvyklé, jakož i další závěry navazující, mu umožnilo právě opomenutí podstatných okolností, od nichž však při současném požadavku zachování objektivitě zkoumání nelze odhlížet.
699. Pro zhodnocení znaleckého posudku Ing. Juráně měl význam také **znalecký posudek č. 535-2214/2015 zpracovatele Equity Solutions Appraisals s.r.o.**, jehož předmětem byla mimo jiné revize znaleckého posudku Ing. Juráně. Zpracovatelé znaleckého posudku pak bylo jak v posudku, tak posléze u hlavního líčení konstatováno, že posudek Ing. Juráně trpí nejen chybami matematickými, nýbrž také metodickými nedostatky a značnou nekonzistencí. Podrobněji pak na str. 39 tohoto znaleckého posudku: „*Lze tedy konstatovat, že závěry Revidovaného znaleckého posudku (pozn. jde o znalecký posudek č. 776-6/2014 ze dne 31. 3. 2015 zpracovaný Ing. Janem Juráněm, MBA) týkajícího se otázky A. 6, tedy že: „náklady podle dokladů za nákup jízdních dokladů za sledované období 2008 až 2011 od společnosti Neograph byly vyšší nejméně o 96 741 581,68 Kč, než kdyby byl nákup jízdních dokladů realizovaný přímo od společnosti STC“ je nesprávný, kdy opomíjí zcela kritérium kvality jízdních dokladů, dále je založen na nekonzistentním srovnání a postupech a rovněž vychází z výsledků, u nichž jsou obsaženy početní chyby v mezivýpočtech.*“ Znalecký posudek dále ve vztahu ke znaleckému posudku vypracovanému Ing. Juráněm poukazuje na „*zcela jednostranný pohled na kritérium ceny a naprosté opomenutí dalších aspektů (kvality) v dané věci mající za následek značně zavádějící a zkrslující podklad pro objektivní posuzování předmětné věci.*“ Dále jsou znaleckému posudku Ing. Juráně vytýkány nekonzistentní postupy při srovnávání dodávek od společnosti Neograph s

hypotetickými dodávkami od společnosti STC mající za následek „snížení“ ceny dodávek od společnosti STC, resp. „zvýšení“ ceny dodávek od společnosti Neograph při daném srovnání.

700. Významným důkazem, z něž bylo možno usuzovat na kvalitu jízenek dodávaných DPP společností Neograph, je **znalecký posudek z oboru kriminalistiky, odvětví technické zkoumání cenných papírů, cenin, dokumentů a dokladů, ověřování jejich pravosti, ve věci posouzení jízenek dopravních podniků, ze dne 16. 6. 2016, č.j. 3/2016, vypracovaný znalcem Vladimírem Malovíkem, CSc.** Citovaný znalecký posudek soud vyhodnotil jako správný, jasný a úplný, přičemž závěry tohoto posudku byly znalcem u hlavního líčení stvrzeny a plně obhájeny. Pořadí jízenek z hlediska ochranných prvků bylo znalcem provedeno v tabulce č. 7 znaleckého posudku. Ze závěrů znaleckého posudku bylo soudem jednoznačně zjištěno, že jízenky dodávané společností Neograph patřily k velice technicky chráněným zejména použitím zabarvení papíru a antistokesovým sloučeninám. Proto v počtu a kvalitě ochranných prvků obsadila vrámci srovnání čelního místa společnost Neograph. Obdobně byly jízenky znalcem ohodnoceny po stránce technologické a po stránce odolnosti vůči padělání, a to z důvodu znalcem konstatovaného složitého padělání zabarvení papíru v jeho objemu a dále v důsledku velmi složitého a technologicky nákladného padělání tzv. antistokesových sloučenin. Dle znalce je tedy zjevné, že technická náročnost a lepší jistištění jízenek dodávaných společností Neograph se zákonitě musely projevit i ve vyšších nákladech na výrobu jízenek ve srovnání s jízenkami DP města Brna či Pardubice. Porovnání jízdnic dokladů bylo znalcem provedeno jak z hlediska kvality, tak z hlediska kvantity použitých ochranných prvků.
701. Znalec dále poukazuje na skutečnost, že budou-li jízdnicí doklady porovnávány z výše uvedených hledisek, je nutno konstatovat, že jde o výrobky natolik technicky odlišné, že za vzájemně srovnatelné lze považovat jízenky dodávané společností Schwarz Druck GmbH a jízenky STC, kde byl záměr zadavatele technické provedení výroby prakticky srovnatelné. Naproti tomu společnost Neograph zvolila při výrobě jinou cestu ochrany proti padělání, která se předtím u jiných jízdnic dokladů nepoužívala. Byl zvolen papír v barevném provedení a ochranné prvky, které byly vdané době absolutní novinkou, tj. antistokesové sloučeniny. Kombinace ochranných prvků byla přitom dle znalce zvolena tak, aby v maximální možné míře zabraňovala padělání ve velkém. Znalec dále uvádí, že jízdnicí doklady vyráběné společností Neograph, a.s. pro DPP jsou nesrovnatelné (ve smyslu technicky obdobné) s ostatními jízdnicími, protože zvolené technologie a ochranné prvky jsou odlišné a netradiční pro tento druh cenin. Jízdnicí doklady vyráběné společností Neograph pro DPP nelze tedy považovat za srovnatelný (ve smyslu obdobný, resp. srovnatelný vzorek) výrobek ve vztahu k ostatním jízdnicímažádnězhodnocených jízdnicí dokladů naopak nelze považovat za srovnatelné (ve smyslu obdobné, resp. srovnatelný vzorek) s jízdnicími vyráběnými společností Neograph, a.s. pro DPP.
702. K těmto závěrům znalce je nutno vztáhnout také části výpovědi obžalovaného **Ing. Janků** týkající se unikátnosti jízenek dodávaných společností Neograph. Konceptně se mělo jednat o unikátní výrobek s vlastní recepturou, která by nepodléhala ani vlivům ceninové tiskárny, ani odběratele, a která by díky unikátní kombinaci bezpečnostních prvků mohla být prezentována jako nepadělatelná. Jak je patrné z výše uvedených závěrů, knimž dospěl znalec Malovík,

přestože se mohou tato tvrzení obžalovaného Janků zdát záměrně zvlečená a nadhodnocená, vporovnání se závěry, knimž dospěl znalec Malovík, mohout tato tvrzení obžalovaného obstát.

Obdobně je třeba nazírat také část výpovědi obžalovaného Janků, v níž poukazuje na nemožnost srovnávání s cenami jízdnek dodávanými od roku 2012 do DPP od STC, neboť se jednalo o kvalitativně odlišné produkty s nižší odolností proti padělení.

703. Na unikátnost ochranných prvků obsažených v jízdenkách společnosti Neograph lze dále usuzovat z objasnění, které znalec Malovík poskytl k pojmu tzv. *antistokesových sloučenin*. Takto bylo zjištěno, že se jedná o velmi složité sloučeniny lantanoidů, vzácné prvky, které nejsou běžně na trhu a nelze je jednoduše vyrobit. V dané době bylo jejich použití novinkou, světové firmy je používaly na výrobu dokladů, u nichž je třeba nejvyššího stupně ochrany. Znalec poukázal také na jednoduchou rozpoznatelnost těchto ochranných prvků pro účely kontrol revizory a dále složitost výroby, který tento ochranný prvek činí pro padělatele v podstatě nedostupným.
704. V souvislosti se znaleckým posudkem Vladimíra Malovíka, CSc. je dále třeba se vypořádat s argumentací státního zástupce uvedenou v jeho závěrečné řeči, kdy státní zástupce opakovaně poukazoval na skutečnost, že znalec Malovík nemá specializaci na zkoumání kvality papíru a cenin, která však je specializací existující. V tomto směru je třeba odkázat na obsah právních předpisů upravujících znaleckou činnost, a to konkrétně na zákon č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „zákon o znalcích a tlumočnících“) a dále na vyhlášku ministerstva spravedlnosti č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „vyhláška o znalcích a tlumočnících“). Ustanovení § 4 odst. 1 zákona o znalcích a tlumočnících stanoví podmínky, které musí osoba splňovat, aby mohla být jmenována znalcem. Kromě jiných požadavků je pod písm. e) citovaného ustanovení uvedeno, že takováto osoba má mít potřebné znalosti a zkušenosti z oboru, v němž má jako znalec působit, především pak to má být ten, kdo absolvoval speciální výuku pro znaleckou činnost, jde-li o jmenování pro obor, v němž je taková výuka zavedena. Dále pak ustanovení § 11 odst. 1 vyhlášky o znalcích a tlumočnících týkající se přibírání znalců, dle nějž státní orgán vyžaduje posudek především od ústavu specializovaného na znaleckou činnost, a není-li ho v příslušném oboru nebo není-li to z důvodu hospodárnosti možné, od znalce zapsaného v seznamu krajského soudu, v jehož obvodu má státní orgán sídlo. Nadto je třeba poukázat na druhý odstavec citovaného ustanovení vyhlášky o znalcích a tlumočnících, který zakotvuje povinnost státního orgánu ověřit si podle potřeby předpoklady zvolené osoby pro podání posudku, pokud hodlá za splnění dalších zákonných podmínek ustanovit znalcem osobu, která není zapsána v seznamu znalců. Z výše uvedeného lze dovodit dva závěry významné pro danou věc, a to jednak, že z dikce uvedených právních předpisů jednoznačně vyplývá, že stěžejní význam má obor, pro který je znalec jmenován, nikoli podkategorie specializace, a jednak, že významnějším kritériem než požadavek formálně zapsané odbornosti jsou právě reálné předpoklady dané osoby pro vypracování znaleckého posudku, když vyhláška o znalcích a tlumočnících výslovně připouští ustanovení osoby nezapsané v seznamu znalců. Dle názoru soudu byla potřebná odbornost, jakož i další předpoklady pro podání znaleckého posudku v příslušném oboru ze strany znalce Malovíka bez dalšího splněny a námitka státního zástupce stran jeho nedostatečné specializace je tak zcela bezpředmětnou.

705. Pro účely hodnocení znaleckého posudku Ing. Juráně soudem jakožto nepoužitelného pak přispěly také závěry obsažené ve **znaleckém posudku č. 10-07-2017/095 znaleckého ústavu BDO Appraisal services – Znalecký ústav s.r.o.** ze dne 10. 7. 2017, jehož zpracovatelkou je **Ing. Iveta Filipová, Ph.D.** Úkolem vytýčeným pro tento znalecký posudek bylo posouzení věcné, případně i metodické správnosti závěrů posudku č. 776-6/2014 znalce Ing. Juráně ze dne 31. 3. 2015, a to nikoli posouzení znaleckého posudku jako celku, nýbrž zodpovězení konkrétních otázek tohoto posudku se týkajících. Znaleckému posudku Ing. Juráně je vytýkána řada nedostatků formálních, jakož i řada nedostatků materiálních. Bylo poukázáno na skutečnost, že znalecký posudek Ing. Juráně neobsahuje žádný popis podkladů z odborného hlediska, ani neuvádí žádné skutečnosti, k nimž znalec Ing. Juráně přihlížel, dále na nepřehlednost seznamu podkladů vykazujícího řadu nesrovnalostí, absentují konkrétní postupy výpočtů, nejsou zřejmé ani podkladové zdroje, které do výpočtů vstupují. Všechny vady vykazované znaleckým posudkem Ing. Juráně jsou natolik závažného charakteru, že je v podstatě vyloučeno, aby při zachování zásad úplnosti a opakovatelnosti byl posudek znalce Ing. Juráně komplexně přezkoumán.
706. K požadovanému ověření správnosti výpočtů znalce Juráně uvedené na str. 31 a 32 ZP Juráně uvedl znalecký ústav BDO, že po opravách výpočtů (ověření početní správnosti) v předmětné tabulce by náklady za nákup jízdních dokladů za období let 2008 – 2011 od společnosti Neograph byly dle znalce Juráně o 105 742 728,28 Kč vyšší (před provedením početních oprav znaleckým ústavem BDO byly náklady znalcem Juráněm vyčísleny ve výši 96 741 581,68 Kč), než kdyby byl nákup jízdních dokladů realizovaný přímo od společnosti STC.
707. Kověření věcné a metodické správnosti postupů při vyčíslení údajné škody v rámci zpracování odpovědi na otázku č. 6 v bodě A) ZP Juráně znalecký ústav BDO shrnul, že metodické nedostatky při vypracování uvedené odpovědi odstranil znalecký ústav BDO v rámci svého výpočtu u Varianty 3 (znalecký ústav BDO zahrnul pouze jízdní doklady za nejvyšší jednotkovou cenu STC). Rozdíl vyčíslený ve Variantě 3, který činí 40172575,96 Kč, představuje částku, o kterou mohla být skutečná fakturace společnosti Neograph vyšší oproti hypotetické fakturaci společnosti STC. Tento rozdíl lze interpretovat také tak, že skutečná fakturace společnosti Neograph ve výši 107 376 072,68 Kč by byla o cca 37,4 % vyšší oproti hypotetické fakturaci společnosti STC ve výši 67203496,72 Kč.
- Po zohlednění parametru kvality, kdy jízdenky společnosti Neograph jsou o 30 % kvalitnější, by hypotetický rozdíl ceny dodávek v posuzovaném období let 2008 – 2011 činil cca 7,4 %, což odpovídá částce ve výši 7 945 829,38 Kč (7,4 % z částky 107 376 072,68 Kč).
- K částce ve výši 7 945 829,38 Kč je nutné dále podotknout, že nezohledňuje přesné obchodní parametry hypotetických dodávek na straně společnosti STC (např. přírážky u expresních dodacích lhůt apod.). Dále z informace uvedené na str. 32 v ZP Juráně vyplývá, že od roku 2009 je fakturovaná cena společnosti STC od společnosti Neograph bez hodnoty papíru, který je ve vlastnictví společnosti Neograph, tedy, že ve fakturované ceně od společnosti STC není zahrnut papír se speciálními ochrannými prvky.
- Dopady do hospodaření společnosti DPP z uzavření Rámcové smlouvy se společností Neograph znalecký ústav BDO vyčísлил na základě porovnání potenciálně hrozící škody

z uplatnění padělků jízdních dokladů za posuzované období let 2008 – 2011 s potenciálně vypočtenou škodou na základě hypotetických dodávek jízdních dokladů od společnosti STC za nejvyšší jednotkovou cenu, která byla společností STC fakturována společnosti DPP v roce 2012. Při nezohlednění kvality jízdních dokladů znalecký ústav BDO vyčíslil potenciálně ušetřené náklady společnosti DPP v letech 2008 – 2011 ve výši 55 827 424,04 Kč a při zohlednění kvality jízdních dokladů ve výši 88 054 170,62 Kč.

708. Ve vztahu k určení potenciální škody je nutno vzít na zřetel také **Odborné posouzení proveditelnosti zjištění výše škody způsobené společností DPHMP v souvislosti s jednáním bývalých členů managementu vypracované znaleckým ústavem Kreston A&CE Consulting, s.r.o.** Ke smluvnímu vztahu se společností Neograph uvedl zpracovatel, že neměl k dispozici dostatečné a vhodné tržní informace k ověření ceny obvyklé pro srovnatelné jízdní doklady dodávané společností Neograph do DPP, což mu neumožnilo vyslovit jakýkoli závěr stran toho, zda jízdní doklady nakupované od společnosti Neograph byly nakupovány za cenu obvyklou či nikoli. Nad rámec tohoto sdělení však zpracovatel posouzení upozornil, na zpochybnění srovnatelnosti technických parametrů jízdních dokladů dodávaných společností Neograph s dodávkami od společnosti Schwarz Druck a STC vyplývající z jiného znaleckého posudku. Výši škody případně způsobené smluvním vztahem se společností Neograph ve smyslu ustanovení § 137 trestního zákoníku dle zpracovatele není možné nepochybně a nesporně stanovit.
709. Z výše uvedeného lze tedy shrnout, že všechny ostatní znalecké posudky zabývající se hodnocením správnosti výsledků a kvalit znaleckého posudku Ing. Juráně tomuto posudku nezávisle na sobě opakovaně vytýkají tytéž vady, kterými jsou neukotvení znaleckého posudku z hlediska podkladů, metodická nesprávnost, nezohlednění zásadních kritérií, početní chyby a nekonzistentní závěry znalce. Ze všech těchto důvodů nemohl být posudek znalce Ing. Juráně, který obžaloba použila jako stěžejní podklad pro stanovení výše způsobené škody, před soudem obstát.
710. K samotnému stanovení, zda byla DPP způsobena škoda, lze výše uvedené závěry znaleckých posudků shrnout tak, že všechny tyto posudky podávají ve vztahu ke způsobené škodě negativní závěr. Takto znalecký posudek EQUITA Consulting s.r.o. předložený zmocněncem poškozeného dochází k závěru, že škodu nelze stanovit z důvodu neexistence stejné nebo obdobné, ekonomicky porovnatelné služby v běžném obchodním styku. Ze znaleckého posudku Equity Solutions Appraisals s.r.o. vyplývá, že společnost Neograph sice dodávala za cenu o něco vyšší než dodavatel předchozí i následný, tato vyšší cena však byla kompenzována kvalitou jízdních dokladů a jejich ochranných prvků. Posudek znaleckého ústavu BDO Appraisal services – Znalecký ústav s.r.o. dále kvantifikoval škodu, která by DPP potenciálně vznikla při nečinnosti za situace masového výskytu falzifikátů jízdních dokladů, kdy by se dle závěrů znaleckého posudku s nejvyšší pravděpodobností snížily tržby DPP až o 72 000 000 Kč oproti situaci, kdy došlo k uzavření rámcové smlouvy mezi DPP a společností Neograph. Odborné posouzení vyhotovené znaleckým ústavem Kreston A&CE Consulting, s.r.o. z popudu poškozeného DPP dospělo k jednoznačnému závěru, že parametry mezi dodávkami společnosti Neograph, Schwarz Druck a STC jsou natolik rozdílné, že výši škody ve smyslu § 137 trestního zákoníku není možno stanovit.

711. Na základě rozsáhlého dokazování, které bylo soudem prvního stupně provedeno k objasnění skutku uvedeného pod bodem I./2) „skutku Neograph“, dospěl nalézací soud k jednoznačnému závěru, že byť se skutek popsáný a vymezený obžalobou pod bodem I./2) částečně stal, tedy že došlo k zadání veřejné zakázky na dodávku jízdních dokladů a souvisejících výrobků formou jednacího řízení bez uveřejnění za užití zákonné výjimky dle § 18 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, neboť jízdní doklady lze považovat za ceninu a zabezpečovací prvky v nich podléhají režimu zákona o utajovaných informacích, přičemž na tomto podkladě došlo k uzavření rámcové smlouvy o dílo na dodávku jízdních dokladů a souvisejících výrobků mezi DPP a společností Neograph, z níž bylo následně také plněno, avšak v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Soud proto procesním postupem podle § 226 písm. b) tr. řádu zprostil obžalované z tohoto skutku.

bod I/3 obžaloby – skutek Crowsnest a.s.

712. Skutek uvedený v obžalobě pod bodem I./3), o kterém se v tomto rozsudku pojednává jako o „skutku Crowsnest“, je v podané obžalobě popsán a vymezen následujícím způsobem:
- „V blíže neurčený den v období od 1. 1. 2008 do 31. 7. 2008 na blíže neustanoveném místě v Praze Ing. Martin Dvořák jako generální ředitel společnosti Dopravní podnik po předchozí dohodě se zástupcem společnosti Crowsnest a. s. se sídlem Praha 1, Na Příkopě 9/392, Ing. Antonínem Vilímcem, předsedou představenstva společnosti, proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno na základě usnesení státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze dle § 172 odst. 1 písm. d) tr. řádu ze dne 7. 2. 2014, které nabylo právní moci 22. 2. 2014, neboť zemřel, v úmyslu opatřit prospěch společnosti Crowsnest a. s., jako osoba jednající za zadavatele účelově stanovil podmínky soutěže v zadávací dokumentaci pro výběrové řízení přímo pro určitého a předem dohodnutého dodavatele tak, aby tento dodával současně službu SMS jízdenka a m-peněženka a nerozdělil tuto zakázku na samostatnou dodávku služby SMS jízdenka, u níž bylo možných dodavatelů služeb více, a na dodávku služby m-peněženka, kterou mohla poskytovat pouze společnost Crowsnest a. s. Ing. Martin Dvořák při tomto postupu účelově využil části vyžádaného posudku společnosti Deloitte Advisory s. r. o. ze dne 17. 7. 2008 o „Rozvoj mobilních plateb v Dopravním podniku hl. m. Prahy, akciová společnost“, dle kterého byla jediným možným dodavatelem služeb tzv. SMS jízdenka a m-peněženka, která byla teprve ve vývoji a nebyla dosud fakticky realizována v České republice, společnost Crowsnest a. s., k postupu dle § 23 zákona o veřejných zakázkách, v tehdy účinném znění, tedy k aplikaci právního režimu jednacího řízení bez uveřejnění. Následně na základě výzvy k podání nabídky Dopravního podniku ze srpna 2008 se přihlásila se svou nabídkou dne 28. 7. 2008 jako jediná společnost Crowsnest a. s. a Dne 31. 7. 2008 Ing. Martin Dvořák v rozporu s jemu uloženými povinnostmi řádně hospodařit s prostředky jemu svěřenými Dopravním podnikem a strážít a ochraňovat majetek Dopravního podniku před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy Dopravního podniku a povinností zabezpečovat přijetí opatření k ochraně majetku Dopravního podniku dle čl. III. Základní povinnosti Manažerské smlouvy na rok 2007, ve znění dodatku k této manažerské smlouvě, uzavřené dne 3. 1. 2008 mezi Dopravním podnikem a Ing. Martinem Dvořákem ve spojení s § 301 písm. d) a § 302 písm. g) zákoníku práce, v tehdy účinném znění, uzavřel jako generální ředitel za společnost Dopravní podnik, ačkoli nepřijal žádná opatření k výběru pro Dopravní podnik nejvýhodnější nabídky ve vztahu k poskytování služby SMS jízdenka, se společností Crowsnest a. s. zastoupené Ing. Antonínem Vilímcem „Dohodu o obchodní spolupráci“, přičemž předmětem smlouvy byla realizace Projektu elektronické jízdenky formou SMS a prostřednictvím elektronické platby, včetně následně uzavřených*

dalších šesti dodatků v období od 11. 3. 2009 do 20. 10. 2011, a dále uzavřeli dne 12. 12. 2008 „Smlouvu o dílo“, dle které se společnost Crowsnest a. s. zavázala do 30. 6. 2009 vyvinout software na tzv. mobilní elektronickou peněženku pro Dopravní podnik, ačkoliv společnost Crowsnest a. s. měla, dle článku 6.2 Dohody o obchodní spolupráci ze dne 31. 7. 2008, v rozporu se zadávací dokumentací ve výzvě, která odložení zprovoznění služby elektronické platby neuváděla, zprovoznit službu elektronické platby od 1. 1. 2009. Popsaným jednáním způsobili Ing. Martin Dvořák a Ing. Antonín Vilímc Dopravnímu podniku škodu ve výši 39.900.000,- Kč v úmyslu obohatit nejméně matku Ing. Martina Dvořáka Ing. Marii Novákovou. Tyto peněžní prostředky byly na základě předmětných smluv vyvedeny z majetkové podstaty Dopravního podniku v důsledku úbrady předražených plnění.“

713. V rámci skutku figurovaly dle podané obžaloby dvě osoby, a to jednak obžalovaný Ing. Martin Dvořák, jakožto tehdejší generální ředitel společnosti Dopravní podnik, jednak Ing. Antonín Vilímc, který však v průběhu trestního řízení zemřel a trestní stíhání proti němu bylo v důsledku této skutečnosti ještě v rámci přípravného řízení zastaveno. Ze skutku souvisejícího s obchodním vztahem společnosti Dopravní podnik se společností Crowsnest popsáno pod bodem I./3) obžaloby tak byl obžalován pouze Ing. Martin Dvořák.
714. Obžalovaný **Ing. Martin Dvořák** jakožto jediný obžalovaný, jemuž byl obžalobu kladen za vinu skutek uvedený pod bodem I./3), se vyjádřil zvláště k pohnutkám, které Dopravní podnik vedly k zavedení produktu SMS jízdenky a zejména zdůraznil jeho ekonomickou výnosnost, která se později ukázala v praxi. Krom prostého popření, že by Dopravní podnik, resp. on jakožto osoba stojící toho času v čele jeho vedení, při zadávání veřejných zakázek obcházel zákon, svá tvrzení opřel zejména o odborné stanovisko, resp. posudek „Rozvoj mobilních plateb“ společnosti Deloitte Advisory ze dne 17. 7. 2008. Zadávací dokumentace byla vyhotovována za tuto činnost odpovědnými odbory Dopravního podniku, tedy nikoli obžalovaným osobně. Obžalovaný dále zdůraznil, že jediným možným dodavatelem, který mohl v roce 2008 zajistit jak realizaci projektu SMS jízdenky, tak realizaci projektu m-peněženka, byla společnost Direct Pay, a to právě na základě licencí, které poskytla společnosti Crowsnest. Odpovědnost za rozhodnutí o tom, že zadávací řízení bude provedeno jednacím řízením bez uveřejnění, nesla společnost Wero Group, která k tomuto závěru dospěla právě na základě odborné analýzy vypracované společností Deloitte. V neposlední řadě pak obžalovaný v tomto směru zdůraznil závěry Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, jehož pozornosti tento projekt také neuniknul, přičemž však i Úřad pro ochranu hospodářské soutěže přijal na základě zjištěných skutečností dne 30. 3. 2012 rozhodnutí, jímž předmětné správní řízení zastavil, neboť shledal, že Dopravní podnik postupoval v souladu s dikcí ZVZ.
715. Co se týče ostatních spoluobžalovaných, z těchto se ke skutku souvisejícímu se společností Crowsnest vyjádřila pouze část osob, které z titulu jimi zastávaných funkcí mohly se společností Crowsnest přijít do styku. Jednalo se však povšechně o vyjádření pouze okrajová, která se samotné zakázky na elektronickou jízdenku a m-peněženku týkala naprosto minimálně, naopak se výpovědi ostatních spoluobžalovaných vztahovaly spíše k obžalobou tvrzenému legalizačnímu jednání navazujícímu na obchodní činnost společnosti Crowsnest popsánemu pod bodem II./3) podané obžaloby souvisejícímu ponejvíce se společnostmi Kyrenia a Capture International.

716. Obžalovaný **Ing. Ivo Štika** se vyjádřil v tom smyslu, že v době, kdy byl předsedou představenstva DPP, tedy v roce 2011, kdy již byla smlouva se společností Crowsnest uzavřena, byl sjednáván dodatek, jehož podstatou bylo snížení provize, kterou tehdy společnost Crowsnest DPP účtovala. Podpisu tohoto dodatku se tedy obžalovaný účastnil. Obžalovaný dále poukázal na to, že v době monopolu operátorů nebylo v moci DPP cenu, kterou si určoval právě operátor, jakkoli ovlivnit. Tehdejší tržní sazby mobilních operátorů měly oligopolní charakter, kdy operátor požadoval až 50 % provize. Pokud tedy operátor nabídl snížení marže o 3 – 4 %, nebylo v silách DPP dosáhnout větší slevy. Společnost Crowsnest poskytovala DPP službu SMS jízdenka, avšak zda byla služba poskytována přímo touto společností či prostřednictvím subdodavatele, obžalovaný nevěděl. Tyto záležitosti patřily oddělení marketingu, obžalovaného zajímalo v této souvislosti pouze to, zda a jakým z toho bude mít DPP příjem. V této souvislosti obžalovaný nastínil tehdejší situaci související s požadavkem na to, aby byl každý cestující před nástupem do vozidla vybaven jízdním dokladem, vyjádřeným v přepravním řádu. Při celkovém počtu třech a půl tisíc zastávek a pěti set prodejních automatů na jízdenky by bylo nutno vybavit také ostatní zastávky automaty na prodej jízdenek, kde by si cestující mohli zakoupit cestovní doklad. V tehdejší době by takovéto navýšení počtu prodejních automatů znamenalo náklad přibližně 2,5 miliardy Kč. Zavedení SMS jízdenky, která v dané době vynesla DPP přes 6 miliard, tedy dle názoru obžalovaného představovalo slušnou investici.
717. Obžalovaný **Petr Michal** se takto vyjádřil pouze ke skutečnosti, že společnost Crowsnest nikdy nebyla klientem společnosti Peskim, a popřel, že by mu kdy byly známy detaily obchodních transakcí mezi společností Crowsnest a společností Dopravní podnik.
718. Obžalovaný **Mgr. Marek Stublej** vypověděl, že advokátní kancelář Šachta & Partners pouze připomínkovala návrh smlouvy na realizaci pilotního projektu. Veškeré smlouvy, které pak byly uzavřeny v rámci pilotního projektu, pak byly uzavřeny mimo kontrolu advokátní kanceláře. Na jednacím řízení bez uveřejnění, které předcházelo samotnému uzavření smlouvy mezi společností Dopravní podnik a společností Crowsnest, se advokátní kancelář nijak nepodílela ani jej neorganizovala, stejně jako se nepodílela ani na rozhodnutí o způsobu, jakým daná veřejná zakázka bude zadána. Sám obžalovaný Stublej se účastnil jednacího řízení s původním nebo stávajícím dodavatelem z důvodu připomínkování smlouvy. Jednací komise dle obžalovaného Stublejho nebyla hodnotící komisí, nevydávala ani rozhodnutí ve smyslu doporučení či nedoporučení.
719. Obžalovaný **Mgr. David Michal** se k okolnostem souvisejícím s výše uvedeným skutkem vyjádřil pouze povšechně, v rovině popření toho, že by se jakkoli podílel na přípravě smluvní dokumentace a organizace výběrových řízení mezi společností Dopravní podnik a jakoukoli další ze společností uvedených v obžalobě v rámci tzv. „zdrojových trestných činů“. Svůj kontakt s obžalovaným Ing. Dvořákem odůvodnil pouze potřebou zjištění úrovně služeb poskytovaných Dopravnímu podniku ze strany jeho kolegů v advokátní kanceláři a spokojeností

Dopravního podniku, resp. Ing. Dvořáka jakožto tehdejšího generálního ředitele s takto poskytovanými službami.

720. Ze svědeckých výpovědí jsou pak ve vztahu ke skutku Crowsnest stěžejní zejména výpovědi svědkyně **Ing. Pavly Hoškové**, roz. Bohunové, svědka **Martina Cechla**, svědka **Milana Jelínka**, svědkyně **Mgr. Jany Jež**, svědka **Ing. Jana Kolouška**, svědkyně **Kateřiny Polákové**, svědka **Jiřího Kopeckého** a svědka **Jana Svobody**.
721. Okrajově se pak ke společnosti Crowsnest, potažmo k zakázce na dodávky produktu SMS jízdenka a m-peněženka, vyjádřili ve svých výpovědích také svědci **Ing. Milan Křístek**, **Bc. Magdalena Češková**, **Vladimír Pospíšil**, **Mgr. Ondřej Pečený** a **Mgr. Oldřich Hanuš**.
722. Ing. Milan Křístek, Bc. Magdalena Češková, Vladimír Pospíšil, Mgr. Oldřich Hanuš, Mgr. Ondřej Pečený, Kateřina Poláková a Jan Svoboda vypovídali z pozice osob pracovně či funkčně zařazených v Dopravním podniku v předmětné době, kdy byla řešena zakázka týkající se dodávek SMS jízdenky a m-peněženky.
723. Výpověď Ing. Milana Křístka jakožto generálního ředitele Dopravního podniku v období od konce roku 2012 do konce září 2013 ve vztahu ke společnosti Crowsnest obsahovala pouze označení Jany Jež jakožto osoby, s níž bylo ze strany Dopravního podniku jednáno jakožto se zástupkyní společnosti Erika stran zlepšení podmínek spolupráce. K bližším podrobnostem obchodního vztahu Dopravního podniku se společností Crowsnest či k okolnostem jeho vzniku nebylo z výpovědi svědka Křístka nic zjištěno.
724. Naproti tomu svědkyně Češková, kterou ve své výpovědi Ing. Křístek označil jakožto osobu, která vždy jednala za DPP s ním, prohovořila o jistých problematických aspektech obchodního vztahu DPP a společností Crowsnest. Zmiňovala se o značně vysokých provizích resp. platbách mobilním operátorům a jednak ke sjednaným podmínkám pokračování plnění ve smlouvě se společností Crowsnest, k němuž mělo postačit, pokud bude v plnění chtít pokračovat i jen jedna strana. K samotnému uzavření smlouvy však došlo v době, kdy svědkyně v DPP ještě nepracovala.
725. Soud výpovědi obou výše uvedených svědků hodnotil z hlediska zásad bezprostřednosti a ústnosti jako věrohodné a z obecného hlediska jako takové, z nichž soud může pro účely trestního řízení vycházet. S ohledem na obsah těchto výpovědí však nelze než konstatovat, že z nich pro danou trestní věc nebyly zjištěny podstatnější skutečnosti.
726. Svědek Vladimír Pospíšil dle své výpovědi působil na různých pozicích v Dopravním podniku po dobu 40 let, přičemž svou spolupráci s Dopravním podnikem ukončil až v roce 2017. Ke smluvnímu vztahu se společností Crowsnest vypověděl, že dodávky této společnosti pokračují i nadále na základě původního smluvního vztahu, neboť se nepodařilo „vysoutěžít“ nového dodavatele. Smlouva se společností Crowsnest byla zadána také v režimu jednacního řízení bez

uverejnění, neboť se v dané době jednalo o jedinou společnost, která měla patent na elektronický prodej prostřednictvím SMS. Pro DPP se jednalo o službu „na klíč“. Chvilí poté, co byl funkčně zaveden prodej jízdenek přes SMS, začala fungovat také aplikace m-peněženka, která je pro DPP výhodnějším produktem s ohledem na nižší provizi, kterou je třeba platit mobilním operátorům a která v případě SMS jízdenky tvořila 21 % či 24 %, zatímco v případě služby m-peněženka se jednalo pouze o 7 %.

727. Výpověď svědka Vladimíra Pospíšila hodnotí soud jako věrohodnou, učiněnou z pozice člověka, který má letité zkušenosti s řadou různých pozic v rámci Dopravního podniku a lze o něm tedy říci, že má do fungování společnosti jistý kvalifikovaný vhled.
728. K okolnostem provázejícím počátky řešení možností nákupu a úhrady jízdenek prostřednictvím SMS se ve své výpovědi vyjádřil také Mgr. Hanuš, který obdobně jako Vladimír Pospíšil působil v Dopravním podniku po dobu téměř čtyřiceti let. Dle výpovědi svědka připravoval aplikaci SMS jízdenek jeho nyní již zesnulý, někdejší podřízený Pastrnek. Ten se byl na fungování tohoto modelu podívat ve Finsku a na základě nabytého know-how připravil návrh projektu SMS jízdenek, na jehož podkladě začal DPP předběžně jednat s hlavními mobilními operátory. Všichni z nich však měli dle vyjádření svědka nehorázné finanční požadavky, které by prakticky znamenaly, že z hlediska nominální hodnoty jízdenky by šla polovina právě operátorovi. Projekt byl tedy dočasně odložen a souběžně s tím začaly být řešeny jiné alternativní platební metody mimo SMS jízdenky, a to prostřednictvím chytrých karet. Tento vývoj byl ještě za generálního ředitele Pouzara, přibližně dva roky před nástupem obžalovaného Ing. Dvořáka.
729. Výpověď svědka Hanuše shledal soud z hlediska bezprostřednosti a ústnosti, jakož i z hlediska obecné důvěryhodnosti, věrohodnou, svědek vypovídal z pozice osoby, která se ve specifickém prostředí Dopravního podniku jakožto obchodní společnosti, jejímž jediným vlastníkem je hlavní město Praha, pohybovala obdobně jako svědek Pospíšil bezmála 40 let, a měla tak dobrý přehled o dění ve společnosti, jakož i o zásadních otázkách směřování obchodního vedení společnosti, když po dobu svého působení figuroval vždy na vedoucích postech.
730. Byť shledána věrohodnou, nezjistil soud ze svědecké výpovědi Mgr. Ondřeje Pečeného žádné zásadnější skutečnosti. Ačkoliv byl svědek členem hned několika komisí činných v rámci zadávání veřejných zakázek, a to i členem komise v případě tzv. elektronické jízdenky, nebylo mu o bližších okolnostech zadání zakázky či o tom, proč byla tato zakázka vedena v režimu jednacního řízení bez uverejnění, nic známo.
731. Svědkyně Kateřina Poláková působila v DPP mezi lety 2007 a 2009 na pozici referenta v oboru marketingu. V rámci projektu SMS jízdenky se účastnila meetingů a připravovala marketingové materiály. K samotným výběrovým řízením týkajícím se produktu SMS jízdenky a m-peněženky však svědkyně nemohla nic uvést, neboť jí o těchto nebylo nic známo. Realizace projektu SMS jízdenky a m-peněženky byla dle svědkyně reakcí na reálnou poptávku ze strany zákazníků DPP a dále odraz snahy DPP vyrovnat se s množstvím neplatičů, s nímž chtěl DPP bojovat právě prostřednictvím zvýšení dostupnosti jednorázových jízdenek. Svědkyně uvedla, že si

nevzpomíná, že by obžalovaný Ing. Dvořák jako generální ředitel vstupoval do zakázky takovým způsobem, kterým by určoval její průběh, směřování a parametry. Z hlediska zásad bezprostřednosti a ústnosti byla výpověď svědkyně soudem vyhodnocena jako věrohodná, ve vztahu k okolnostem výběru a zadání zakázky na produkt SMS jízdenky a m-peněženky však výpověď svědkyně nepřinesla žádná významná zjištění, s výjimkou výše uvedeného vyloučení ingerence obžalovaného Ing. Dvořáka do stanovení průběhu, směřování a parametrů této zakázky.

732. Svědecká výpověď Jana Svobody byla pro soud cenná v tom ohledu, že jakožto vedoucí odboru pro komunikaci a marketing v DPP v letech 2008 – 2010 mohl pro soud podrobně shrnout vývoj obchodního vztahu mezi DPP a společností Crowsnest. DPP začal řešit projekt SMS jízdenky krátce poté, co v něm začal na pozici generálního ředitele působit obžalovaný Ing. Martin Dvořák. Úvodní studie, která byla vypracována, poskytla rámcovou představu o tom, jak by měl projekt vypadat. Neboť v dané době známý model Premium SMS nabízený agregovaně více společnostmi nebyl pro DPP akceptovatelný z hlediska nedostatečných možností kontroly ze strany DPP, bylo nutno hledat novou službu, která závisela právě na tom, aby byl vyvinut dostatečný systém pro kontrolu. DPP v dané době komunikoval se společností Erika, která posléze přivedla smluvního partnera, společnost Crowsnest. Ve vztahu k sobě samému je DPP vnímal jako jednoho smluvního partnera. Za rozhodnutím, že nebyla jako primární smluvní partner přijata rovnou společnost Erika, stál vcelku prozaický důvod spočívající v nehodícím se mediálním obraze společnosti Erika, která byla všeobecně známá jako společnost zajišťující nabízení erotických služeb prostřednictvím SMS. Proto byla jako smluvní partner ze strany DPP prezentována společnost Crowsnest, která bude službu realizovat pro municipality. Svědek následně podrobně popsal proces vyjednávání. Společnost Erika dělala část Premium SMS a měla svoje subdodavatele na softwarové nadstavby, tzn. kontroly v metru atd. Objevila se také společnost ka.soft, jakožto společnost, která měla licenci, spolupracovala se společností Crowsnest nebo s Erikou. Po nějaké době však došlo k výměně technologie za jinou technologii, kterou následně zajišťovala společnost Direct PAY, která začala spolupracovat. Po ukončení pilotního projektu bylo zřejmé, že tato služba je mnohonásobně úspěšnější a více poptávaná, než se očekávalo. DPP následně řešil, zda to bude pouze o SMS nebo i o jiných kanálech, neboť SMS nejsou úplně levným zdrojem. Jedná se o službu, která je kvůli mobilním operátorům zatížena velkou provizí. Díky tlaku DPP se provizi dařilo snižovat až na únosnou mez. DPP tuto službu zavedl bez přírážky, tzn. cena pro cestujícího byla stejná, a náklad nesl DPP, o to více tak musel být vyvíjen tlak na to, aby byla služba co nejlevnější. Bylo zřejmé, že konečná cena SMS v důsledku toho, že je to řetězec subdodavatelů ve smyslu agregátor a mobilní operátor zatížený nějakými náklady, nebude nikdy na úrovni 3 – 4 %. Následně bylo zadáno vypracování analýzy společnosti Deloitte. Zadání bylo vícekanálová multikarta s cílem snížení marže a udržení kvality služeb. DPP se rozhodl jít cestou větší zakázky, která je komplexnější a nebude členěna na dílčí kusy. Toto členění by nebylo logické vzhledem k tomu, že bylo třeba, aby měl cestující možnost se z jednoho zařízení rozhodnout, zda bude platit formou mobilní peněženky, SMS nebo jinou formou. Krom toho SMS neumožňovaly platby vyšší než 50 Kč a nebylo možné, aby SMS jízdenku využívali turisté s nikoliv českými telefonními čísly. Pro tyto účely byla řešením právě m-peněženka. Z analýzy vypracované společností Deloitte vyplynulo, že jediný dodavatel, kterého mohou oslovit, je společnost

Crowsnest. Následně šlo vše klasickým procesem v rámci standardních postupů DPP, tzn. společnost, která externě zabezpečila výběrové řízení jako takové, nominovala komisi, která jednala bez vnějších vlivů managementu DPP. Poté, co byl v několika kolovém jednání komise vybrán vhodný adept, byl realizován podpis obchodní smlouvy. Projekt jako takový byl úspěšný a tyto produkty se používají dodnes.

733. Za zásadní lze z pohledu soudu ve výpovědi svědka Svobody považovat právě informaci o nelogičnosti členění zakázky na SMS jízdenku a m-peněženku zvláště. Jak z jeho výpovědi vyplynulo, bylo z pohledu DPP nutno zavést oba produkty, neboť např. produkt m-peněženky mohl pokrýt širší portfolio potenciálních zákazníků, pro které nebylo možné využití produktu SMS jízdenky (tj. např. turisté s nikoliv českými telefonními čísly). Svědek jednoznačně uvedl, že při požadavku na dodávku obou těchto služeb, vyšel DPP na základě analýzy vypracované společností Deloitte jako jediný možný dodavatel právě společnost Crowsnest. Výpověď svědka Svobody považuje soud za věrohodnou, souladnou s výpověďmi dalších svědků, a to konkrétně svědka Vladimíra Pospíšila ve vztahu k popisu okolností provázejících uzavření smlouvy se společností Crowsnest z pohledu DPP. Stejně tak potom ve vztahu k výpovědím osob, které vypovídaly z titulu svých pozic ve společnostech Crowsnest, Erika, Direct Pay a ka.soft group, tj. svědci Jež, Jelínek, Koloušek, Cechl a Kopecký.
734. Výpověď svědkyně Ing. Pavly Hoškové, roz. Bohunové, jakožto projektové manažerky společnosti Wero Group, na niž ve své výpovědi odkazoval obžalovaný Ing. Dvořák, poskytla soudu náhled na administraci veřejné zakázky týkající se elektronické jízdenky. Svědkyně popsala tento postup jako standardní, kdy byl ze strany společnosti Wero Group zvolen obdobný postup jako ke všem řízením zakázek DPP. Zadávací dokumentace byla dle svědkyně na základě auditu společnosti Deloitte zpracována v jednacím řízení bez uveřejnění. Poté, co byly do zadávací dokumentace zapracovány připomínky zadavatele, byla dokumentace zaslána k odsouhlasení zadavateli. Následně bylo vypsáno výběrové řízení a oslovena jediná společnost, kterou byla společnost Crowsnest. Ta ve stanoveném termínu zaslala nabídku. Stanovená komise posoudila výhodnost nabídkové ceny a přiloženého plnění, přičemž zadavateli bylo doporučeno nabídku přijmout. DPP poté společností Wero Group oznámil, že se společností Crowsnest uzavřel smlouvu. Po zapracování potřebných dokumentů, byla spolupráce s DPP na této zakázce ukončena. Svědkyně výslovně uvedla, že ani s obžalovaným Ing. Dvořákem, ani s obžalovaným Ing. Štikou v tomto směru nikdy nejednala.
735. Výpověď svědkyně hodnotil soud jako věrohodnou s přihlédnutím k provedeným listinným důkazům. Z výpovědi svědkyně žádným způsobem nevyplývala žádná indicie, z níž by bylo možno usuzovat na účelové stanovení podmínek soutěže v zadávací dokumentaci tak, aby tyto podmínky byly „ušity na míru“ určitému, předem dohodnutému dodavateli.
736. Svědkyně Mgr. Jana Jež vypovídala před soudem z titulu svého působení ve společnosti Crowsnest, kde od roku působila nejprve jako projektová manažerka, později jako předsedkyně představenstva. V době, kdy do společnosti nastoupila, byla již smlouva s DPP uzavřena. Společnost Crowsnest zajišťovala pro DPP službu elektronické jízdenky, tzn. SMS jízdenky a

mobilní peněženky. S obžalovaným Ing. Dvořákem se svědkyně setkala dle svých vlastních slov při podpisu dodatku k původní smlouvě s DPP, které se týkaly snížení provize ze SMS jízdenky a mobilní peněženky. Mimo to se jednání účastnil i Ing. Štika a pan Koloušek ze společnosti Erika. Společnost Erika byla společností, která měla uzavřeny smlouvy se všemi mobilními operátory, a společnost Crowsnest s ní spolupracovala, později kolem let 2011 – 2012 došlo k fúzi už tak majetkově propojených společností, po níž zůstala zachována společnost Erika, která měla větší renomé. Produkty m-peněženky a SMS jízdenky byly nabízeny společně. Zda bylo technicky možné dodávat oba produkty odděleně, svědkyni nebylo známo. Společnost Crowsnest měla ještě z doby, než svědkyně do společnosti nastoupila, uzavřenu licenční nebo podlicenční smlouvu s rakouskou společností Kyrenia. Následně byl smluvní vztah navázán přímo se společností Direct PAY, která byla majitelem a původcem patentu.

737. Výpověď svědkyně Jany Jež hodnotí soud z hlediska zásady ústnosti a bezprostřednosti jako věrohodnou. Svědkyně popsala soudu okolnosti spadající časově až do doby po uzavření smlouvy mezi DPP a společností Crowsnest, tedy až okolnosti týkající se samotného plnění smlouvy, z nichž však není možno usuzovat na okolnosti provázející proces zadání veřejné zakázky a proces uzavírání smlouvy. Z výpovědi svědkyně byl osvětlen vztah společnosti Crowsnest jakožto společnosti plnící veřejnou zakázku zadanou DPP a společnosti Erika, která měla pro poskytování těchto služeb DPP adekvátní technické zázemí. Výpověď svědkyně odpovídá také tvrzení obžalovaného Štíky o jeho zapojení v rámci kontraktačního procesu se společností Crowsnest, tedy až po samotném uzavření smlouvy, pouze v souvislosti s uzavíráním dodatků modifikujících provize.
738. Svědek Milan Jelínek, který byl v předmětné době generálním ředitelem a předsedou představenstva společnosti Erika, se vyjádřil zejména k okolnostem navázání spolupráce se společností Crowsnest prostřednictvím Antonína Vilímce. Ten se na svědka, resp. na společnost Erika, obrátil s tím, že potřebuje technické zázemí, neboť byl pověřen DPP, aby zahájil projekt SMS jízdenek, na které už má s DPP uzavřenou smlouvu. Technické zázemí, které potřeboval, mu mohla nabídnout právě společnost Erika. Jednání o uzavření smlouvy mezi společností Crowsnest a společností Erika se v důsledku finančních nároků vyjádřených ze strany společnosti Crowsnest vlekla. Než došlo k dohodě, Antonín Vilímec zemřel, a jednání tak byla dokončena se zástupci společnosti Crowsnest. Došlo k podpisu smlouvy.
739. Svědek Ing. Jan Koloušek měl v roce 2008 ve společnosti Erika na starosti provozně technické záležitosti, od roku 2009 – 2010 působil také ve společnosti Crowsnest na pozici technického ředitele. Svědek objasnil vztah mezi společností Crowsnest a Erika tak, že tyto společnosti mezi sebou měly uzavřenu licenční smlouvu, přičemž podstatou smluvního vztahu byla agregace ze společnosti Erika spočívající v poskytování konektivity mobilním operátorům. Poskytování služby SMS jízdenky a m-peněženky bylo podloženo licenční smlouvou uzavřenou mezi společností Crowsnest a společností Direct Pay jakožto vlastníkem patentu. Dalším poskytovatelem licence byla společnost Kyrenia, avšak vztah této společnosti ke společnosti Direct Pay nebyl svědkovi znám.

740. Svědek Martin Cechl vypovídal před soudem jakožto zakladatel společnosti Direct Pay a původce patentů transakcí z mobilního telefonu. Jediné okolnosti, které si ke vztahu společnosti Direct Pay a Crowsnest vybavil, byl podpis licenční smlouvy. Uvedl, že se společností Kyrenia měla společnost Direct Pay pravděpodobně také uzavřenu licenční smlouvu. Dále svědek prohodil v technické rovině ke vzniku a vývoji možností mobilních plateb realizovaných přes aplikaci, jakož i k platbám prostřednictvím SMS.
741. Svědek Jiří Kopecký vypovídal z pozice jednatele a společníka společnosti ka.soft group s.r.o., která byla zajišťovatelem a dodavatelem technického řešení SMS jízdenky, které bylo použito v letech 2007 – 2008, s kterýmžto požadavkem je oslovila společnost Erika. Na základě jimi vypracovaného technického řešení byl v průběhu listopadu 2007 spuštěn pilotní projekt, který byl v provozu až do září 2008, kdy byl následně nahrazen jiným řešením dodávaným společností Crowsnest. S technickým řešením SMS jízdenky zažádali o patentovou ochranu, avšak patentový úřad patent neudělil, v roce 2010 byla jejich žádost zamítnuta s odůvodněním absence prvků inovátorství. Jediný kontakt s DPP v rámci projektu SMS jízdenky byl kontaktem z pohledu technického řešení. O ukončení jejich účasti v projektu SMS jízdenky se dozvěděli tak, že v roce 2008 jim byl odepřen přístup ke všem systémům a ze společnosti Erika byli v podstatě vyhozeni. Smluvní vztah mezi společností ka.soft group, s.r.o. a Erika byl po roce 2008 předmětem sporu. Bylo mu známo, že byla oslovena společnost Direct PAY jakožto dodavatel SMS jízdenky, a že poskytovala i produkt m-peněženka, který měla patentově chráněn, tento produkt měl být použit i v Praze. Ukončení odběru jejich služeb ze strany společnosti Erika svědek přičítá tomu, že jednání mezi společností Crowsnest a ka.soft group, s.r.o. o koupi podílu ve společnosti ka.soft dopadla negativně. Odmítli nabídku společnosti Crowsnest na odkoupení alespoň 50% podílu ve společnosti a od této doby se vztahy diametrálně změnilly.
742. Výpovědi svědků Jelínka, Kolouška, Cechla a Kopeckého, kterak jsou shrnuty výše, byly soudem shledány jako věrohodné, svědci dle názoru soudu přesvědčivě vypověděli o okolnostech, které jim byly ve vztahu k předmětné části skutku známy z titulu svých pozic v jednotlivých společnostech, v nichž působili. Na tomto místě však soud považuje za podstatné zdůraznit, že těžištěm dokazování a skutkových zjištění na jejich podkladě učiněných byly u skutku Crowsnest právě důkazy listinné, nikoli důkazy svědeckými výpověďmi. Tyto měly z hledisek výše uvedených rolí spíše doplňkovou a s ostatními provedenými důkazy korespondovaly.
743. Jak je zřejmé z výše uvedené citace příslušné části obžaloby vztahující se ke skutku Crowsnest, zásadním podkladem, který sehrál roli při navázání smluvního vztahu se společností Crowsnest, na který se odvolávali obžalovaní a který byl skloňován také řadou svědků, byl posudek společnosti Deloitte Advisory s.r.o. ze dne 17. 7. 2008 nesoucí název „Rozvoj mobilních plateb v Dopravním podniku hl. m. Prahy, akciová společnost“ (dále jen jako „posudek“ či „posudek Deloitte“). V úvodní části posudku jsou zhodnoceny výsledky pilotního provozu SMS jízdenky v DPP, SMS jízdenka je vyhodnocena jako produkt, který si získal oblibu u významné skupiny zákazníků, kteří se ji naučili pravidelně používat, přinesla určitý pokles černých pasažérů a zvýšila prestiž DPP jako společnosti, která vychází vstříc potřebám zákazníků a inovuje svoje

služby. Dále jsou hodnoceny další možnosti rozvoje alternativního nákupu a vypořádání jízdného, z nichž je hodnocena pro ČR relevantní platba prostřednictvím m-peněženky, pro kterou však, jak uvádí posudek, v dané době nebylo v ČR v provozu žádné řešení. Nejdále tak byl dle posudku připravovaný systém D-Zone od společnosti Direct Pay, která na něj již tehdy měla patent a měla svolení ČNB pro vydávání elektronických peněz a podala žádost o bankovní licenci. Dopravnímu podniku tak bylo doporučeno pokračovat po úspěšném pilotním provozu s projektem SMS jízdenka a pokusit se vyjednat výhodnější komerční podmínky odpovídající objemu služby (tj. vyjednat nižší provize s provozovatelem služby). Dále pak nabídnout cestujícím řešení platby prostřednictvím technologie mobilní aplikace integrované s elektronickou peněženkou, tzv. m-peněženkou, která zvyšuje komfort pro uživatele, zajišťuje flexibilitu platby jízdného a disponuje výhodnějšími provozními náklady v porovnání se službou Premium SMS. Tyto dvě navržené alternativy mobilních plateb bylo doporučeno provozovat paralelně, neboť jejich parametry vylučují jejich vzájemnou kanibalizaci, když cílí na různé segmenty zákazníků a různé životní situace.

744. V návaznosti na zhodnocení dosavadní úspěšnosti pilotního projektu SMS jízdenky a navržení dalších postupů v oblasti zavádění nových alternativních metod pro nákup a úhradu jízdného, kdy bylo DPP jednoznačně doporučeno v úspěšně nastoleném trendu pokračovat a ještě dále rozšířit portfolio těchto alternativních služeb, se v další, závěrečné části posudku, společnost Deloitte zabývá stanovením a rozбором podmínek pro výběr partnera, který by pro DPP tyto služby zajišťoval. Potenciální partner DPP tak měl dle společnosti Deloitte mít existující zkušenosti v oblasti mobilních plateb; pozici, případně potenciál inovátora a „tvůrce trhu“ v oblasti mobilních plateb; připravenost řešení mobilní peněženky; schopnost dodávat integrované řešení pro obě technologie plateb (Premium SMS i elektronická peněženko); možnost snížení provozních nákladů platby prostřednictvím mobilní peněženky pod úroveň nákladů platby na bázi SMS; potenciál rozvoje a prosazení řešení prostřednictvím mobilní peněženky v masovém měřítku na trhu v ČR; zkušenosti s marketingem obdobných řešení; možnost napojení řešení na další významné společnosti s velkým objemem plateb potenciálně realizovaných prostřednictvím mobilního telefonu a konečně vlastnictví bankovní licence pro elektronickou peněženko, případně potenciál jejího brzkého získání.
745. Z analýzy dostupných řešení a jejich poskytovatelů v rámci EHP dle společnosti Deloitte vyplynulo, že „společnost DIRECT Pay s.r.o., resp. její vyvinuté řešení D-Zone splňuje uvedené podmínky v oblasti služby m-peněženko. Výjimkou je vlastnictví bankovní licence pro elektronickou peněženko, o kterou společnost již požádala a čeká na vyřízení žádosti. Do doby jejího vyřízení firma disponuje nezbytným souhlasem ČNB s vydáváním elektronických peněžních prostředků. U služby mobilní peněženko se nepředpokládá nárůst uživatelů v ČR přesahující několik desítek tisíc a objem elektronických peněžních prostředků nepřesáhne stanovenou hranici 150 mil. Kč a povolení ČNB k vydávání elektronických peněz bude v několika prvních měsících postačovat. Jiné hotové řešení m-peněženky, které by mohlo být aplikováno na území ČR, nebylo v rámci EHP nalezeno. Vzhledem k tomu, že licenční práva v ČR k systému elektronické jízdenky prostřednictvím služby m-peněženko jako součásti řešení D-Zone má společnost Crowsnest, a.s. (provozovatel stávající služby SMS jízdenka), je možno jejím prostřednictvím řešení D-Zone integrovat s řešením SMS jízdenka a implementovat a provozovat obě řešení vedle sebe.“

746. Dále se pak v posudku Deloitte uvádí, že „společnost Crowsnest, a.s. tak byla v souladu s výše uvedeným na základě podrobné analýzy služeb rámci trhu EHP identifikována jako jediný možný dodavatel požadovaného řešení, a to vzhledem ke skutečnosti, že je jako jediná schopná zajistit provozování služby elektronické jízdenky formou systému m-peněženka a současně zabezpečit fungování služby SMS jízdenka, tedy možnosti cestujících učinit nákup jízdenky formou služby GSM operátorů – Premium SMS (což navíc s velkou úspěšností předvedla již v rámci pilotního projektu).“
747. Spolu s posudkem Deloitte byla hodnocena také zpráva společnosti Westminster s.r.o. „SMS jízdenky – Závěrečná zpráva z výzkumu“ z měsíce ledna 2008, která se vyjadřuje k míře informovanosti cestujících, uživatelským zvyklostem, sociodemografické segmentaci současných a potenciálních uživatelů. Ve vztahu k posuzovanému skutku Crowsnest nebyly z této zprávy zjištěny žádné podstatné skutečnosti. Zpráva byla využita pro účely zpracování posudku Deloitte, který ze závěrů ve zprávě uvedených vychází.
748. Z dalších listinných důkazů byla pro skutek Crowsnest podstatná smluvní dokumentace týkající se vztahu mezi společnostmi Crowsnest, a.s. a DPP, smluvní dokumentace týkající se smluvního vztahu mezi společnostmi Crowsnest, a.s. a společností Erika a.s., dále dokumentace týkající se zadání veřejné zakázky na SMS jízdenku a m-peněženku.
749. Dne 15. 10. 2007 uzavřela společnost DPP zastoupená obžalovaným Ing. Dvořákem a společnost Crowsnest, a.s. zastoupená Ing. Antonínem Vilímcem „Smlouvu o obchodní spolupráci“. Motivace pro uzavření smlouvy je formulována zejm. v čl. 1.4. předmětné smlouvy tak, že DPP má „zájem rozšířit možnosti placení jízdenek cestujícími o způsob platby prostřednictvím telekomunikační služby zajišťované společností Crowsnest a.s. a realizovat Projekt virtuální jízdenky (dále jen projekt), který má společnost Crowsnest připraven v podobě verze pro ostrý zkušební provoz a testování za běžného provozu městské hromadné dopravy“. Dle čl. 1.6. předmětné smlouvy se strany dohodly, že po dobu trvání smlouvy bude projekt ověřován formou pilotní verze, při které bude v ostrém zkušebním provozu za účasti cestující veřejnosti a odborného personálu DPP ověřena jeho funkčnost a všechny prvky, které mají zabezpečovat jeho fungování. Smlouva byla uzavřena na dobu určitou do dne 31. 12. 2008. Týž den byla spolu s výše uvedenou smlouvou o spolupráci uzavřena mezi týmiž smluvními stranami také „Smlouva o ochraně důvěrných informací a o ochraně obchodního tajemství“, jejímž předmětem je ochrana těchto statků ve vztahu k obchodní spolupráci založené výše uvedenou smlouvou o obchodní spolupráci.
750. Dne 21. 11. 2007 uzavřela společnost Erika a. s. a společnost Crowsnest a. s. „Smlouvu o obchodní spolupráci“, jejímž předmětem byla úprava obchodních vztahů v rámci realizace projektu týkajícího se prodeje virtuálních jízdenek, vzájemné účtování a podobně pro DPP.
751. Dne 10. 1. 2008 uzavřela společnost DPP zastoupená Ing. Martinem Dvořákem a společnost Crowsnest a. s. zastoupená Ing. Antonínem Vilímcem „Dodatek č. 1 Smlouvy o obchodní spolupráci“. Předmětem smlouvy je popis poskytované služby včetně postupu infokanálu, služby duplikátu, kontroly a reklamace.

752. Dne 23. 4. 2008 uzavřela společnost DPP zastoupená Ing. Martinem Dvořákem a společnost Crowsnest a. s. zastoupená Ing. Antonínem Vilímcem „Dodatek č. 2 Smlouvy o obchodní spolupráci“, přičemž předmětem smlouvy je posouzení pilotního projektu, úprava práv a povinností smluvních stran a stanovení pojmu jízdenka SMS.
753. V blíže neurčený den měsíce července 2008 byla zaslána Výzva k podání nabídky DPP společnosti Crowsnest a. s. prostřednictvím společnosti Wero Group s. r. o., se sídlem Na Strži 65, Praha 4, organizátora zadávacího řízení, zastoupené Ing. Pavlou Bohunovou, ředitelkou společnosti, přičemž průvodní dopis byl bez uvedení data vyhotovení a přílohou dopisu byla vlastní Výzva k podání nabídky a zadávací dokumentace, jež byla datována „srpen 2008“. Výzva obsahovala pokyny pro uchazeče, předmět veřejné zakázky, podrobnou specifikaci a závazné obchodní podmínky, které, mimo jiné, vylučují možnost případného odložení aktivace některé ze služeb a krycí list nabídky. DPP na základě vypracovaného auditu společností Deloitte „Rozvoj mobilních služeb v Dopravním podniku hl. m. Prahy, akciová společnost“ zadal zakázku formou jednacího řízení bez uveřejnění, které se řídí zákonem č. 137/2006 Sb. o veřejných zakázkách. Předmětem zakázky bylo dle závěrů odborného vyjádření zpracovaného společností Deloitte dne 17. 7. 2008 pod názvem Rozvoj mobilních plateb v Dopravním podniku hl. m. Prahy, akciová společnost, zajištění služby elektronická jízdenka a prostřednictvím řešení D-zone integrovat provozní služby elektronická jízdenka formou systému m-peněženka se současným zabezpečením služby SMS jízdenka, implementovat a provozovat obě řešení vedle sebe, s dobou plnění minimálně 10 let. Lhůta pro podání nabídky byla stanovena do 10.00 hodin dne 28. 7. 2008 v sídle zadavatele.
754. Dne 28. 7. 2008 vyhotovila společnost Crowsnest a. s. nabídku na veřejnou zakázku DPP, kterou (krycí list nabídky) podepsal statutární zástupce společnosti Ing. Antonín Vilímc. V listu je uvedeno mimo jiné prohlášení k zadávací dokumentaci, že jsou vázáni celým obsahem nabídky a přílohou listu je čestné prohlášení a návrh Smlouvy na obchodní spolupráci, včetně příloh. Výše nabídkové ceny je stanovena procentuálně z ceny jízdenky bez DPH, kdy se tato částka dělí procentuálně mezi zadavatele a uchazeče. Konkrétní sazby jsou obsaženy v Příloze č. 6 návrhu předmětné smlouvy. Předmětná smlouva nabývá účinnosti dne 1. 8. 2008.
755. Dne 28. 7. 2008 v 10.01 hodin byl vyhotoven společností Wero Group s. r. o. Seznam doručených a přijatých nabídek, přičemž se jednalo o nabídku jediné společnosti, a to společnosti Crowsnest a. s. Dne 28. 7. 2008 byl vyhotoven společností Wero Group s. r. o. Protokol o otevírání obálek s nabídkami, dle kterého byla otevřena jedna obálka jediné nabídky členy komise: Kateřinou Polákovou, Ondřejem Pečeným a Mgr. Markem Stubleym, se závěrem, že nabídka je kompletní a splňuje všechna kritéria. Dne 28. 7. 2008 byl vyhotoven společností Wero Group s. r. o. Protokol o prvním jednání v jednacím řízení bez uveřejnění, kdy jednání byla přítomna komise ve složení Kateřina Poláková, Ondřej Pečený a Mgr. Marek Stublej a zástupce uchazeče Ing. Antonín Vilímc. Závěrem jednání byl vznesen požadavek na snížení ceny o cca 1 až 2%. Dne 30. 7. 2008 byl vyhotoven společností Wero Group s. r. o. Protokol o druhém jednání v jednacím řízení bez uveřejnění, jednání byla přítomna komise ve složení Kateřina Poláková, Ondřej Pečený a Mgr. Marek Stublej a zástupce uchazeče Ing. Antonín Vilímc. Závěrem tohoto jednání byla akceptace původní navrhované ceny za služby a současně

byl uchazeč vyrozuměn, že za předpokladu, že bude s uvedeným smluvním ujednáním souhlasit statutární orgán zadavatele, bude vyzván k podpisu vlastní smlouvy. Dne 31. 7. 2008 byl vyhotoven společností Wero Group s. r. o. návrh na uveřejnění výsledku v jednacím řízení bez uveřejnění dle § 23 odst. 4 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., k veřejným zakázkám „Elektronická jízdenka“ s tím, že dne 31. 7. 2008 byla uzavřena DPP se společností Crowsnest a. s. smlouva na dodávku služby Elektronická jízdenka na základě jednacého řízení bez uveřejnění, neboť z důvodu ochrany výhradních práv a zejména technických důvodů, se jednalo o jediného možného dodavatele.

756. Dne 31. 7. 2008 uzavřela společnost DPP zastoupená Ing. Martinem Dvořákem, generálním ředitelem, se společností Crowsnest a. s. zastoupenou Ing. Antonínem Vilímcem, předsedou představenstva, „Smlouvu o obchodní spolupráci“. Předmětem smlouvy bylo zajištění realizace Projektu elektronické jízdenky formou SMS jízdenky nebo prostřednictvím elektronické platby. Poskytovatelem elektronických služeb měla být společnost Direct pay s. r. o., která je držitelem povolení k vydávání elektronických peněz. Crowsnest a. s. dále prohlašuje, že má všechna potřebná práva k jednotlivým komponentům provozovaného systému a je dle smluv s držiteli autorských práv a jiných práv oprávněn užívat tyto komponenty k poskytování služeb, tj. k provozování systému elektronické jízdenky. Smlouva nabývá účinnosti dnem 1. 8. 2008 a je uzavřena na dobu určitou, tj. na dobu 10-ti let, tj. do 31. 7. 2018. Pod bodem 2, část Patent, smlouvy je uvedeno, že patent bude udělený společnosti Direct pay s. r. o. Úřadem průmyslového vlastnictví v Praze na základě přihlášky vynálezu ze dne 26. 7. 2007 pod č. j.: 76849, PV2007-504, CZ299351, pro vynález „Způsob provádění platební transakce s využitím mobilního terminálu“. Pod bodem 6.2 smlouvy, ve vztahu k platbám, je uvedeno, že platbu jízdného SMS služby zajistí Crowsnest a. s. podpisem smlouvy a možnost platby prostřednictvím elektronické platby nebude po dobu 5 měsíců trvání smlouvy aktivní, neboť probíhá implementace této formy úhrady jízdného do plného provozu, kdy Crowsnest a. s. je povinen zajistit možnost platby tímto způsobem nejpozději do 1. 1. 2009. Příloha č. 6 upravuje postup pro stanovení výše odměny, například v případě prodeje jízdenek formou SMS podle počtu prodaných kusů, kdy například do 150.000 ks je výše odměny pro dodavatele 50%, atd., kdy při prodeji nad 900.001 ks je výše odměny pro dodavatele 37 %. V případě prodeje jízdenek pomocí elektronické platby je výše odměny, bez ohledu na počet prodaných jízdenek, ve výši 23%.
757. Dne 31. 7. 2008 uzavřela společnost DPP zastoupená Ing. Martinem Dvořákem, generálním ředitelem, a společnost Crowsnest a. s. zastoupená Ing. Antonínem Vilímcem, předsedou představenstva, smlouvu „Dohoda o ochraně důvěrných informací a o ochraně obchodního tajemství“, přičemž předmětem smlouvy je ochrana a možnost poskytování důvěrných informací, ve vztahu k obchodní spolupráci, na základě „Smlouvy o obchodní spolupráci“ ze dne 31. 7. 2008.
758. Dne 12. 12. 2008 (podpisy datovány dny 9. 12. a 12. 12. 2008) uzavřela společnost DPP zastoupená Ing. Martinem Dvořákem, generálním ředitelem, a společnost Crowsnest a. s. zastoupená Ing. Antonínem Vilímcem, předsedou představenstva, „Smlouvu o dílo“. Předmětem smlouvy je závazek společnosti Crowsnest a. s. vývoj a dodávka softwaru nazvaným

mobilní „elektronická peněženka“. Termín dokončení softwaru byl stanoven do 30. 6. 2009, přičemž byla stanovena i cena, a to ve výši 8.188.655 Kč, bez DPH. Současně měl zhotovitel poskytnout objednavateli licenci, jako výhradní, přičemž tuto licenci může objednavatel poskytnout formou podlicence třetí osobě.

759. Dne 18. 3. 2009 uzavřela společnost DPP zastoupená Ing. Martinem Dvořákem, generálním ředitelem, a společnost Crowsnest a. s. zastoupená Ing. Antonínem Vilímcem, předsedou představenstva, Dodatek č. 1 „Smlouvy o obchodní spolupráci“. Předmětem smlouvy je úprava některých vztahů a zejména úprava výše odměny pro dodavatele. Tato měla být od 1. 5. 2009 postupně snižována z 37% k 1. 10. 2009 na výši 30%, která by následně platila až to roku 2018. V rámci elektronické platby byla stanovena odměna ve výši 15% bez ohledu na počet prodaných jízdenek.
760. Dne 7. 9. 2009 uzavřela společnost DPP zastoupená Ing. Martinem Dvořákem, generálním ředitelem, a společnost Crowsnest a. s. zastoupená Mgr. Janou Jež, předsedkyní představenstva, Dodatek č. 2 „Smlouvy o obchodní spolupráci“, kdy předmětem smlouvy je úprava některých vztahů, jako prodloužení lhůty vyúčtování nebo prodloužení doby splatnosti.
761. Dne 7. 1. 2010 uzavřela společnost DPP zastoupená Ing. Martinem Dvořákem, generálním ředitelem a společnost Crowsnest a. s. zastoupená Mgr. Janou Jež, předsedkyní představenstva, Dodatek č. 3 „Smlouvy o obchodní spolupráci“. Předmětem tohoto dodatku je úprava některých vztahů a Příloha č. 6, která stanoví postup stanovení výše odměny (za SMS jízdenky ve výši 29% a jízdenky prostřednictvím elektronické platby ve výši 15%).
762. Dne 20. 6. 2011 uzavřela společnost DPP zastoupená Ing. Martinem Dvořákem, předsedou představenstva, a Ing. Štikou, členem představenstva, a společnost Crowsnest a. s. zastoupená Mgr. Janou Jež, předsedkyní představenstva, Dodatek č. 4 „Smlouvy o obchodní spolupráci“, kdy předmětem smlouvy je úprava některých vztahů, a to mimo jiné povinnosti Crowsnestu a. s. uchovávat údaje potřebné ke kontrole oprávněnosti odečtené částky za elektronickou jízdenku. Tato doba se zkrátila z 5 let obsažené v původní smlouvě na dobu 3 měsíců.
763. Dne 23. 9. 2011 uzavřela společnost DPP zastoupená Ing. Martinem Dvořákem, předsedou představenstva a Ing. Štikou, členem představenstva, a společnost Crowsnest a. s. zastoupená Mgr. Janou Jež, předsedkyní představenstva, Dodatek č. 5 „Smlouvy o obchodní spolupráci“, přičemž předmětem smlouvy byla úprava některých vztahů a postupu stanovení výše odměny (za SMS jízdenky ve výši 25,6%, respektive 23,4% a jízdenky prostřednictvím elektronické platby ve výši 7%).
764. Dne 20. 10. 2011 uzavřela společnost DPP zastoupená Ing. Martinem Dvořákem a Ing. Štikou, společnost Crowsnest a. s. zastoupená Mgr. Janou Jež Dodatek č. 6 tj. Konsolidovanou smlouvu o obchodní spolupráci, která nahrazuje smlouvu původní, včetně dodatků a dalších

změn. Tato konsolidovaná smlouva pak obsahuje závazek dodavatele spol. Crowsnest a. s. umožnit placení jízdného prostřednictvím elektronické platby od 3. 11. 2009.

765. Dne 28. 6. 2011 uzavřela společnost Erika a. s. zastoupená Ing. Janem Kolouškem a Mgr. Janem Ježem, členy představenstva, a společnost Crowsnest a. s. zastoupená Mgr. Janou Jež, předsedou představenstva, „Smlouvu o obchodní spolupráci“, přičemž předmětem smlouvy je úprava obchodních vztahů v rámci realizace projektu týkající se zejména prodeje virtuálních jízdenek a vzájemného účtování, přičemž smlouva současně ruší a nahrazuje původní smlouvu ze dne 21. 11. 2007. Smlouva je uzavřená na dobu určitou, do 21. 11. 2017. Smlouva upravuje způsob vyúčtování, cenu plnění společností Crowsnest a. s. společností Erika a. s., a to měsíční paušální částkou 260.000 Kč, bez DPH, a poměrné provize 18,4% z ceny každé prodané jízdenky bez DPH. V paušální platbě jsou zahrnuty náklady společnosti Erika, včetně nákladů ve vztahu k mobilním operátorům. Společnost Crowsnest a. s. prohlašuje, že má všechna autorská, licenční a jiná práva k jednotlivým komponentům provozovaného systému.
766. Dne 20. 12. 2012 (podpis datován dnem 14. 1. a 20. 12. 2012) uzavřela společnost DPP zastoupená Ing. Milanem Křístkem, předsedou představenstva, a Bc. Magdalenou Českovou, místopředsedkyní představenstva, a společnost Erika a. s., zastoupená Ing. Janem Kolouškem, členem představenstva a Mgr. Janou Jež, předsedkyní představenstva (dříve společnost Crowsnest a. s.), „Dodatek č. 7 ke Smlouvě o obchodní spolupráci“ ze dne 31. 7. 2008, přičemž předmětem smlouvy je zejména úprava odměny společnosti Erika a. s., jež je stanovena v Příloze č. 6. Odměna za SMS jízdenky byla snížena, odměna za školení byla zrušena.
767. Na základě smluvních vztahů se společností Crowsnest a. s. společnost Erika a.s v rámci realizace projektu „Elektronická jízdenka“ uzavřela smluvní vztahy s operátory mobilní telefonní sítě. Účastníkem těchto smluvních vztahů tak nebyla spol. Crowsnest a. s.
768. Dne 1. 5. 2008 uzavřela společnost Direct pay s. r. o. zastoupená jednatelem Martinem Cechlem, se společností Crowsnest a. s. zastoupenou Ing. Antonínem Vilímcem, předsedou představenstva, Licenční smlouvu k předmětu průmyslového vlastnictví a k autorskému dílu, jejímž předmětem je poskytnutí výhradní a exkluzivní licence k užití Jádra a Vynálezu. Licence je poskytována na dobu trvání její právní ochrany a odměna byla stanovena ve výši 30 000 Kč v případě nevyužívání nebo ve výši stanovené v %, dle přílohy, kdy její výše je omezena maximální částkou ve výši 1 500 000 Kč měsíčně.
769. Dne 1. 7. 2008 uzavřela společnost Direct pay s. r. o. zastoupená jednatelem Martinem Cechlem, se společností Crowsnest a. s. zastoupenou Ing. Antonínem Vilímcem, předsedou představenstva, Dodatek č. 1 k Licenční smlouvě k předmětu průmyslového vlastnictví a k autorskému dílu, jejímž předmětem bylo rozšíření teritoria, a to i na území EU.
770. Dne 30. 6. 2008 uzavřela společnost Kyrenia GmbH zastoupená Janou Lütken se společností Crowsnest a. s. zastoupenou Ing. Antonínem Vilímcem, předsedou představenstva, „Licenční

smlouvu k předmětům průmyslového vlastnictví a k autorskému dílu“. Předmětem smlouvy je postoupení licenčních práv k systému Jádru a Vynález, nezbytným k provozování tzv. SMS jízdenek.

771. Dne 1. 7. 2008 uzavřela společnost Direct pay s. r. o. zastoupená výkonným ředitelem Ing. Miloslavem Severou se společností Crowsnest a. s. zastoupenou Ing. Antonínem Vilímcem, předsedou představenstva, „Smlouvu o poskytování servisu software“, jejímž předmětem je poskytnutí servisu k zajištění bezchybného a nepřerušovaného chodu Systému.
772. Dne 1. 5. 2009 uzavřela společnost Direct pay s. r. o., zastoupená jednatelem Martinem Cechlem, se společností Crowsnest a. s., zastoupené Ing. Antonínem Vilímcem, jako předsedou představenstva, Dodatek č. 1 k Smlouvě o poskytování servisu software. Předmětem úpravy je zvýšení měsíční paušální odměny na částku 208 000 Kč. Následnými dodatky byla tato paušální odměna měněna, Dodatkem č. 2 na 263 tis. Kč, Dodatkem č. 3 na 115 tis. Kč, Dodatkem č. 4 na 60 tis. Kč, Dodatkem č. 5 na 150 tis. Kč, Dodatkem č. 6 na 110 tis. Kč, Dodatkem č. 7 na 85 tis. Kč.
773. Dne 31. 12. 2010 uzavřela společnost Direct pay s. r. o. zastoupená jednatelem Martinem Cechlem, se společností Crowsnest a. s., zastoupenou Mgr. Janou Jež, předsedou představenstva, Licenční smlouvu k předmětům průmyslového vlastnictví a k autorskému dílu, přičemž předmětem smlouvy je poskytnutí licence k užití Jádra, Patentu a Systému v rámci poskytování služeb SMS jízdenek a podobně. Smlouva je uzavřena na dobu určitou, tj. na dobu 1 roku.
774. Dne 7. 1. 2012 uzavřela společnost Direct pay s. r. o., zastoupená jednatelem Martinem Cechlem, se společností Crowsnest a. s., zastoupenou Mgr. Janou Jež, předsedou představenstva, Dodatek č. 1 k Licenční smlouvě k předmětům průmyslového vlastnictví a k autorskému dílu. Předmětem úpravy je tzv. vylepšení Systému, přičemž doba trvání smlouvy se současně prodlužuje na dobu 3 roky.
775. Jak z výše uvedeného vyplývá, soud shrnul tvrzení obžalovaných a svědků vztahující se ke skutku Crowsnest vymezenému pod bodem I/3) obžaloby, a to včetně shrnutí chronologie relevantních smluvních vztahů, v nichž má popis skutku uvedený v obžalobě svoje těžiště, jakož i podstatných listinných důkazů k tomuto skutku se pojících. Níže se soud zaměří na rozbor samotného skutku uvedeného v obžalobě a na zjištění, zda byly či nebyly prokázány obžalobou tvrzené skutečnosti ve vztahu k provedeným důkazům.
776. **Úvodní část skutku je tvořena tvrzením**, dle něž měl v blíže neurčený den na blíže neustanoveném místě v časovém rozmezí od 1. 1. 2008 do 31. 7. 2008 *obžalovaný Ing. Martin Dvořák jako generální ředitel DPP po předechozí dohodě se zástupcem společnosti Crowsnest, a.s. Ing. Antonínem Vilímcem účelově stanovit podmínky soutěže v zadávací dokumentaci pro výběrové řízení pro*

určitého a předem dohodnutého dodavatele, přičemž takto měl obžalovaný činit v úmyslu opatřit prospěch společnosti Crowsnest, a.s.

777. Na tomto místě je nutno konstatovat, že ač bylo v řízení před soudem provedeno mimořádně rozsáhlé dokazování, nebyl v jeho rámci získán jediný důkaz, který by prokazoval předchozí dohodu obžalovaného Ing. Dvořáka a zesnulého Ing. Vilímce, jež by směřovala k účelovému stanovení podmínek soutěže, respektive žádnou předchozí domluvu těchto dvou osob vztahující se k zadání zakázky společnosti Crowsnest, a.s. jako takové. Obžalobou tvrzená předchozí dohoda jmenovaných osob nevyplývá ze žádné z provedených výpovědí, ať již obžalovaných samotných, nebo výpovědí svědků, stejně tak nebyla prokázána žádným z provedených listinných důkazů, a to ani nepřímou. Obžalobou byla předchozí dohoda mezi obžalovaným Ing. Dvořákem a zesnulým Ing. Vilímcem dovozována jednak z chronologie úkonů předcházejících samotnému uzavření smlouvy mezi společností Crowsnest, a.s. a DPP, jednak z toho, že byly ještě v době před uzavřením smlouvy mezi společností Crowsnest, a.s. a DPP uzavírány smlouvy doprovodné a servisní mající ve vztahu k této smlouvě akcesorický charakter. Takto ze smluv uzavřených mezi společností Crowsnest, a.s. a společnostmi Erika, a.s. a Direct Pay, s.r.o. obžaloba dovozuje předchozí dohodu mezi obžalovaným Ing. Dvořákem a zesnulým Ing. Vilímcem. Po provedeném dokazování však soud dospěl k závěru, že z takto uzavíraných smluv nelze dovozovat nic jiného než pouhou chronologii jednotlivých úkonů, které mají logickou návaznost. Jinými slovy si v rámci kontraktačního procesu nelze představit, že by na sebe jednotlivé úkony nenavazovaly či navazovaly jiným způsobem. Společnost Crowsnest, a.s. měla zájem vyvíjet obchodní činnost ve vysoce specializované oblasti, přičemž k výkonu takové obchodní činnosti zprvu nedisponovala potřebným technickým zázemím ani potřebnými licencemi. Pro účely zajištění technického zázemí zde byla společnost Erika, a.s., která měla uzavřeny nezbytné smlouvy s mobilními operátory, licence k potřebnému patentu pak byla získána od společnosti Direct Pay, s.r.o. Prostřednictvím takto uzavíraných smluv se společnost Crowsnest, a.s. dostala do pozice, kdy se fakticky mohla etablovat ve výkonu činnosti, o níž měla zájem.
778. Na základě tvrzené dohody se zesulým Ing. Vilímcem měly být obžalovaným Ing. Dvořákem účelově stanoveny podmínky soutěže v zadávací dokumentaci tak, aby z výběrového řízení mohl vyjít jediný, předem domluvený dodavatel služeb. Takováto formulace tedy implikuje, že to měl být přímo obžalovaný Ing. Dvořák, kdo nastavoval parametry zadávací dokumentace a de facto je „šil na míru“ společnosti Crowsnest. Obžalovaný Ing. Dvořák své angažmá tohoto druhu popřel a uvedl, že zadávací dokumentace byla vyhotovována k tomu odpovědnými odbory DPP. Obdobně pak vypovídal obžalovaný Ing. Štika, který uvedl, že tato agenda spadala organizačně pod oddělení marketingu. V této souvislosti se pak vyjadřoval, byť okrajově, také svědek Mgr. Oldřich Hanuš, a to ve své výpovědi v rámci přípravného řízení učiněné dne 30. 1. 2014, který uvedl, že „celou záležitost zajišťoval odbor marketingu pod vedením pana Svobody“, a že „veškeré jednání ve věci smluvního vztahu i následného odsouhlasování dodávek zajišťoval odbor marketingu.“ Také svědek Svoboda, tehdejší vedoucí odboru marketingu, jež zmiňoval svědek Hanuš, v rámci své výpovědi u hlavního líčení učiněné dne 8. 2. 2019 k dotazu na angažmá obžalovaného Ing. Dvořáka uvedl, že se obžalovaný Dvořák zakázce na SMS jízdenku a mpeněženku věnoval stejně jako jiným zakázkám, nikoli však ve smyslu výběrových řízení.

Výpověď svědka Svobody je dále doplňována výpovědí svědkyně Polákové jakožto referentky odboru marketingu působící v tomto odboru v příslušné době, která výslovně uvedla, že si nevzpomíná, že by obžalovaný Ing. Dvořák jako generální ředitel vstupoval do zakázky takovým způsobem, kterým by určoval její průběh, směřování a parametry. Ani z výpovědi svědkyně Ing. Hoškové, roz. Bohunové, která byla projektovou manažerkou společnosti Wero Group, která administrovala veřejnou zakázku na SMS jízdenku a m-peněženku, nebylo zjištěno, že by se obžalovaný Ing. Dvořák snažil způsob výběru dodavatele jakkoli přímo ovlivňovat. Svědkyně pak ani s ním, ani s obžalovaným Ing. Štikou v tomto směru nikdy nejednala. Ačkoli by tedy bylo snadné učinit závěr, že část výpovědi obžalovaného Dvořáka, v níž popírá svoje angažmá v rámci stanovování parametrů veřejné zakázky na dodavatele produktů SMS jízdenka a m-peněženka, je účelová a sleduje zjevný záměr vyvinut se prostřednictvím prostého popření jednání, které je mu obžalobou kladeno za vinu, nelze odhlížet také od ostatních důkazů, které s výpovědí obžalovaného Ing. Dvořáka korespondují a naopak neumožňují učinit jednoznačný závěr o působení obžalovaného Dvořáka tím způsobem, jaký popisuje obžaloba.

779. Z výpovědi svědka Mgr. Hanuše bylo zjištěno, že uvedení produktu SMS jízdenek zvažoval Dopravní podnik ještě před nástupem obžalovaného Ing. Dvořáka na post generálního ředitele, a to přibližně dva roky předtím. Hlavním problémem se tehdy jevily finanční požadavky mobilních operátorů. O tržních sazbách mobilních operátorů se ve své výpovědi zmiňoval také obžalovaný Ing. Štika, který shodně jako svědek Mgr. Hanuš, uváděl požadavek až padesátiprocentní provize mobilnímu operátorovi. Poté, co byl projekt dočasně odložen právě s odkazem na neakceptovatelné požadavky ze strany mobilních operátorů, byl znovu vynesena na světlo krátce po začátku působení obžalovaného Ing. Dvořáka. Z výpovědi svědka Svobody pak jasně vyplývá, z jakých důvodů nebyl pro Dopravní podnik akceptovatelný do té doby známý model řešení v podobě Premium SMS, který byl agregovaně nabízen více dodavatelům, když tento produkt neposkytoval Dopravnímu podniku dostatečné možnosti kontroly, a ze strany Dopravního podniku tak bylo nutno hledat novou službu, která závisela právě na vyvinutí dostatečného systému pro kontrolu. Výpověď svědka Svobody v tomto směru koresponduje také se závěry, k nimž v tomto směru dospěl ve znaleckém posudku č. 2298/2010 znalec prof. Ing. Vladimír Smejkal, CSc. LL.M. Zabýval se mj. tím, zda pro Dopravním podnikem požadované technické řešení postačuje použití pouze technologie Premium SMS, nebo zda je k jeho dosažení zapotřebí komplexnější řešení sdružující více systémů. V tomto směru znalec vyhodnotil technologii Premium SMS jako nedostačující, a to právě s ohledem na nutnost implementace bezpečnostních a kontrolních prvků spočívajících zejména v následné možnosti kontroly validity SMS jízdenky tak, aby služba nemohla být narušena podvodnými uživateli. Použití služby Premium SMS pak dle znalce není způsobitelné tyto prvky zajistit. Znalec výslovně uvádí, že *„k takovému zajištění je zapotřebí nadstavbový systém, který zajistí zadavateli možnost implementovat bezpečnostní a kontrolní prvky i při využití služby Premium SMS jako prostředku platební operace do koncové SMS jízdenky pro cestujícího a následnou kontrolu těchto prvků zpět v systému pro ověření validity jízdenky při kontrole SMS jízdenky revizorem, a to vše v takovém potřebném rozsahu, který zajistí, že revizor bude schopen v krátkém časovém intervalu zkontrolovat více cestujících. Samotná služba Premium SMS zajišťuje plnohodnotnou platební operaci, nikoliv soubor bezpečnostně kontrolních prvků pro ověření validity jízdenky. Samotná služba Premium SMS neumožňuje zadavateli validitu SMS jízdenky jakkoliv operativně*

ověřit.“ Z výše uvedeného je zřejmé, že ačkoliv v předmětné době existovalo možných dodavatelů produktu SMS jízdenka právě prostřednictvím modelu Premium SMS více, nebyl pro DPP tento model dostačujícím řešením. K hledání nového technického řešení zabezpečujícího dostatečnou úroveň kontroly DPP nad SMS jízdenkami bylo překročeno na základě důvodného požadavku větší bezpečnosti a kontroly daného produktu.

780. K tomu, aby jako jediný možný dodavatel poptávaných služeb byla vyhodnocena právě společnost Crowsnest, a.s. měl obžalovaný Ing. Dvořák dle obžaloby využít posudku Deloitte. Jak vyplynulo z provedeného dokazování, byl tento posudek skutečně klíčovým podkladem, z něž DPP vycházel, a na který se odvolával také obžalovaný Ing. Dvořák. Ze závěrů posudku, jak byly soudem nastíněny výše, pro DPP vyplynulo doporučení v pokračování projektu SMS jízdenky na základě kladné odezvy ze strany zákazníků a pozitivních výsledků pilotního projektu, který byl v běhu již od konce roku 2007, dále pak doporučení, aby bylo cestujícím nabídnuto řešení platby jednotlivého jízdného prostřednictvím mobilní aplikace integrované s elektronickou peněženkou, která měla za cíl zvýšení komfortu pro uživatele stran přehlednosti ovládání a interaktivity, zajištění flexibility platby jízdného prostřednictvím poskytnutí různých tarifů, a která především, jak se podává v posudku, disponuje výhodnějšími provozními náklady v porovnání se službou Premium SMS, neboť i v rámci posudku Deloitte byla reflektována skutečnost, že prostřednictvím Premium SMS dosahuje DPP nízký čistý výnos. V rámci kapitoly 6 posudku Deloitte nazvané „Doporučení v oblasti mobilních plateb“ pak byla jednak na základě definice požadavků na vhodného smluvního partnera a při zhodnocení reálných možností dodavatelů v rámci trhu EHP jako vhodný kandidát vybrána společnost Direct Pay, s.r.o. se svým produktem D-Zone. Neboť licenční práva k systému elektronické jízdenky prostřednictvím služby m-penženka jako součásti řešení D-Zone měla v rámci České republiky společnost Crowsnest, a.s., byla tato společnost v rámci posudku Deloitte vyhodnocena a doporučena jako jediný možný dodavatel požadovaného řešení.
781. Lze tedy shrnout, že nejprve byly formulovány požadavky na produkty, jenž měly být dodávány, posléze byly stanoveny požadavky na vhodného smluvního partnera, a teprve poté byla provedena analýza reálných tržních možností, z nichž by vyšel návrh na konkrétní možné dodavatele, kteří by dokázali garantovat splnění požadavků dříve formulovaných. S ohledem na skutečnost, že tento výstup vzešel ze strany nezávislé nadnárodní společnosti zabývající se auditem a consultingem v oblasti podnikových rizik a finančního poradenství, která je řazena do tzv. Velké čtyřky poradenských společností (vedle dalších společností jako PricewaterhouseCoopers, KPMG a Ernst & Young), nezdá se být zcela na místě podezření z tendenčnosti tohoto posudku už jen proto, že takováto společnost musí dbát na své renomé a vzhledem k němu musí trvat na určitém stupni kvality podávaných výstupů, jakož i na jejich nezávislosti.
782. Závěry posudku Deloitte týkající se unikátnosti řešení dodávaného společností Crowsnest, a.s. potvrzují také listinné důkazy získané od Úřadu průmyslového vlastnictví, a to konkrétně odpověď Úřadu průmyslového vlastnictví k patentu Direct Pay (č.l. 13464 – 13465 trestního spisu), výpis z databáze patentů a užitných vzorů (č.l. 13466 – 13472 trestního spisu), přihláška vynálezu se žádostí o udělení patentu, která byla podána dne 26. 7. 2007, přičemž společnost

Direct Pay podala dne 14. 4. 2008 shodnou přihlášku také mezinárodní cestou PCT (č.l. 13481 trestního spisu), a dále rozhodnutí o udělení patentu ze dne 21. 5. 2008 (č.l. 13517 trestního spisu).

783. Jak již bylo výše uvedeno, podmínky zadávací dokumentace měly být stanoveny tak, aby byl dodavatel schopen dodávat jak službu SMS jízdenka, tak službu m-peněženka, ač m-peněženka byla teprve ve vývoji a nebyla fakticky realizována. Tento úmysl měl být dle obžaloby prokazován zjevnou ignorací části posudku Deloitte, z níž je patrna nutnost pilotního projektu pro placení jízdného prostřednictvím m-peněženky a vyhodnocení konkurence s připravovanou Opencard ze strany vedení DPP, tedy v daném případě generálního ředitele DPP, Ing. Dvořáka. Na tomto místě je nutno zdůraznit, že *nutnost* pilotního projektu pro placení jízdného prostřednictvím m-peněženky ani *nutnost* vyhodnocení konkurence s připravovanou Opencard z posudku Deloitte nevyplývá. V bodě 4.7 posudku Deloitte se v souvislosti s dalším rozvojem mobilních plateb použitím m-peněženky výslovně uvádí pouze: „*Dá se zvažet jako pilotní řešení bez významných investic a bez rizika výraznější ztráty.*“ Posudek tedy nehovoří plošně o nutnosti spuštění pilotního projektu, pouze konstatuje jeho nízkou rizikovost a nízkou nákladovost v případě, že by se pro zavedení doporučeného produktu DPP rozhodl a před zavedením „ostrého“ provozu jej chtěl nejprve otestovat touto cestou. Obdobně pak v posudku Deloitte není formulován ani požadavek nutnosti vyhodnocení konkurence produktu m-peněženka s Opencard. Posudek Deloitte se konkurencí produktu m-peněženka s Opencard skutečně zabývá, a to konkrétně v kapitole 6 nazvané „Doporučení v oblasti rozvoje mobilních plateb.“ Již ze samotného zařazení této problematiky do kapitoly obsahující doporučení lze usuzovat, že zde nebudou obsaženy žádné kategorické požadavky, jejichž pomínutí či úmyslná ignorace, která naznačuje obžaloba, by zakládaly pochybení na straně odpovědných osob. Takto se v posudku Deloitte na str. 30 mezi klíčovými doporučeními definované strategie rozvoje v oblasti mobilních plateb uvádí doporučení synchronizovat aktivity rozvoje mobilních plateb s projektem Opencard. Na str. 31 posudku Deloitte se v tomto směru dále uvádí, že tento přístup může přinést významné synergické efekty. Konkurence obou produktů je dále zmiňována v podkapitole 6.3 posudku Deloitte nazvané „Kritické faktory úspěchu a rizika“, kde je jakožto možné riziko vyhodnocen politický i věcný konflikt projektu Opencard a m-peněženky v prostředí DPP i mimo něj. Vzápětí se však dodává, že významnou část rizik lze minimalizovat výběrem silného partnera s dostatečným know-how v oblasti mobilních plateb, důkladnou přípravou zavedení služby a souvisejících procesů a dále kvalitní komunikací rozvojových aktivit s Magistrátem hlavního města Prahy jako organizátorem projektu Opencard. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že konkurencí produktu m-peněženka s Opencard se zabývá již posudek sám, neplyne z něj požadavek na další navazující vyhodnocování téhož, přičemž spolu s vyhodnocením možné konkurence obou produktů, u které zmiňuje jak pozitivní (možnosti synergie), tak možná rizika (možnosti konfliktu), předestírá cestu, která by mohla zmiňovaná rizika eliminovat. S ohledem na skutečnost, že ani jeden z obžalobou zmiňovaných požadavků nebyl v posudku Deloitte obsažen, není možné učinit závěr o zjevné ignoraci neexistující povinnosti.
784. Posudek Deloitte ve vztahu k produktu m-peněženky na str. 30 výslovně uvádí jako doporučení po pilotním provozu mobilní peněženky zhodnotit její další rozvoj a rozšíření portfolia nabízených služeb. Z tohoto doporučení je patrna, že jeho smyslem nebylo pilotním projektem

ověřovat funkcionality mobilní peněženky, nýbrž pouze získat marketingová data pro zapojení silného partnera do projektu. Také z tohoto hlediska tedy není možné interpretovat doporučení jako nutný krok pro implementaci, neboť systém D-ZONE byl již hotový, funkční a patentovaný produkt. Dle poznámky pod čarou č. 4 na str. 32 posudku Deloitte byl produkt D-ZONE v době vyhotovení stanoviska pilotně testován s předpokládaným spuštěním během třetího kvartálu roku 2008.

785. Z provedeného dokazování nevyplývá nic, z čeho by bylo lze usuzovat na to, že by obžalovaný Dvořák účelově využil posudku Deloitte či doporučení v něm uvedených. Volbu postupu pro zadání veřejné zakázky na produkt SMS jízdenka a m-peněženka odpovídajícího doporučení uvedených v posudku Deloitte nelze bez dalšího považovat za postup účelový.
786. Obžalobou tvrzené účelové stanovení podmínek soutěže v zadávací dokumentaci tak, jak bylo uvedeno výše, však souvisí především s **nerozdělením zakázky na samostatnou dodávku služby SMS jízdenka, kde bylo možných dodavatelů více, a m-peněženka, kterou mohla poskytovat pouze společnost Crowsnest**. Tím, že nedošlo k rozdělení zakázky na dvě samostatná plnění, se tak i pro produkt SMS jízdenky stala jediným možným dodavatelem právě společnost Crowsnest, neboť ta jediná mohla zároveň s produktem SMS jízdenky dodávat také produkt m-peněženky. K tomuto postupu měl obžalovaný Ing. Dvořák účelově využít části posudku Deloitte, jehož shrnutí je uvedeno výše.
787. Ve vztahu k požadavku na rozdělení veřejné zakázky je nutno poukázat na dvě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která se této problematice týkají. Prvním ze jmenovaných rozhodnutí je rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, sp. zn. 2 Afs 198/2006, dle něž je zadáním jedné veřejné zakázky spočívající v plnění stejného nebo srovnatelného druhu nutno rozumět i souhrn jednotlivých zadání určitých relativně samostatných plnění, týkají-li se tato zadání plnění spolu úzce souvisejících zejména z hledisek místních, urbanistických, funkčních, časových nebo technologických. Druhé ze zmiňovaných rozhodnutí, kterým je rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2010, sp. zn. 2 Afs 55/2010, vymezuje kritéria pro určení, zda konkrétní plnění ve prospěch zadavatele je jedinou veřejnou zakázkou nebo několika jednotlivými veřejnými zakázkami. Dle Nejvyššího správního soudu je v tomto směru rozhodující věcný charakter takového plnění. Pokud zadavatel poptává plnění svým charakterem totožné či obdobné (např. plnění stejného nebo srovnatelného druhu uskutečňované pro téhož zaměstnavatele v témže časovém období za týchž podmínek co do charakteru plnění), pak takové plnění musí zadávat jako jedinou veřejnou zakázku. Podávání nabídek jen na jednotlivé části takovéto veřejné zakázky však lze připustit.
788. K výše uvedeným judikатурním závěrům je nutno vztáhnout také skutečnosti zjištěné ze znaleckého posudku č. 2298/2010, Posouzení vybraných aspektů zadání veřejné zakázky „Elektronická jízdenka“ znalce prof. Ing. Vladimíra Smejkal, CSc. LL.M. (dále jen jako „znalecký posudek 2298/2010“), který soud z hlediska formy považuje za správný, jasný a úplný. V citovaném znaleckém posudku se znalec mj. zabýval možnostmi rozdělení plnění požadovaného zadavatelem na jednotlivá dílčí plnění při nezvýšených nákladech na zajištění

náležitě spolupráce mezi jednotlivými dílčími dodavateli jednotlivých částí na straně zadavatele. Soud na základě znaleckého posudku 2298/2010 dospěl k následujícím zjištěním: Ačkoli by dle znalce zřejmě bylo možné získat samostatné řešení elektronické jízdenky a samostatně pořídit m-peněžku D-ZONE, nedošlo by touto cestou k naplnění záměru integrace elektronické jízdenky do systému D-ZONE, respektive by zřejmě existovaly překážky pro její provedení. Znalec dochází k závěru, že při zohlednění požadavků zadavatele na funkci předmětu zakázky, že takové plnění lze buď za potenciálně vyšších obtíží plnit prostřednictvím dvou dodavatelů, nebo poptáním u jediného dodavatele, jehož řešení je navíc chráněné patentem. V případě plnění požadovaného technického řešení více dodavateli pak znalec upozornil na zvýšení rizika spojeného se zabezpečením a zpracováním dat poskytovaných cestujícími. V tomto směru znalec nastínil, že by takový postup mohl vést současně k snížení bezpečnosti ochrany jak uživatelů, tak provozovatelů systému, neboť by jednotlivé databáze musely být sloučeny s osobními údaji uživatelů. Nevyhnutelné prolnutí jednotlivých systémů by ve výsledku dle znalce muselo po věcné stránce vést k vytvoření jednotného systému, který bude integrovat všechny poskytované služby, což by dle znalce vedlo k ohrožení oprávněných zájmů jak provozovatelů systému, tak zejména zadavatele. Znalec dále upozornil na další riziko v podobě rozdělení odpovědnosti za fungování jednotlivých částí systému včetně řešení konfliktů mezi více dodavateli a možného odmítání odpovědnosti a záruk.

789. Znalecký posudek 2298/2010 tedy ve svých závěrech nečiní rozdělení zakázky na dvě samostatná oddělitelná plnění fakticky nemožným, avšak jednoznačně říká, že takový postup by vedl jednak ke značnému navýšení nákladů, jednak ke zvýšení bezpečnostních rizik, a to jak pro uživatele, tak provozovatele.
790. Veřejná zakázka byla zkoumána také ÚOHS na základě podnětu, že DPP jako zadavatel veřejné zakázky postupoval nezákonným způsobem, v návaznosti na což bylo ÚOHS zahájeno správní řízení ve věci podezření ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. b) zákona č. 139/2006 Sb., koncesní zákon, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen jako „koncesní zákon“). Dle citovaného ustanovení koncesního zákona se zadavatel dopustí správního deliktu tím, že nesplní povinnost uveřejnění stanovenou koncesním zákonem, nebo ji splní v rozporu s § 31 odst. 4 koncesního zákona, který pro uveřejňování oznámení o zahájení koncesního řízení odkazoval na příslušná ustanovení zákona o veřejných zakázkách. V tomto směru mají nezanedbatelnou relevanci i zjištění učiněná z listiny ÚOHS týkající se vrácení dokumentace o veřejné zakázce na č.l. 12 878 trestního spisu, v níž ÚOHS informuje, že dne 30. 3. 2012 bylo správní řízení usnesením č.j. ÚOHS-S177/2010/VZ-16970/2010/510/IFa/HOd dle § 66 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „správní řád“) zastaveno, neboť odpadl důvod správního řízení vedeného ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 27 odst. 1 písm. b) koncesního zákona zadavatelem, kterým byl DPP, při uzavírání smlouvy „Smlouva o obchodní spolupráci“ ze dne 31. 7. 2008. Z uvedeného je zřejmé, že ÚOHS v mezích své zákonné pravomoci porušení příslušných ustanovení koncesního zákona, respektive vzhledem k výše uvedenému odkazovacímu ustanovení porušení příslušných ustanovení zákona o veřejných zakázkách, neshledal.

791. Z listinných důkazů je dále třeba uvést Předběžné dílčí právní stanovisko ke smluvnímu vztahu mezi DPP a společností Crowsnest, a.s. (Erika a.s.) vypracované advokátní kanceláří Achour & Hájek s.r.o. ze dne 10. 12. 2012 (č.l. 12879 – 12890 trestního spisu). Předmětem tohoto stanoviska je jednak posouzení toho, zda je smlouva o obchodní spolupráci ze dne 31. 7. 2008 uzavřená mezi DPP a společností Crowsnest, a.s. platná, a jednak posouzení toho, zda je možné tuto smlouvu ukončit, případně za jakých podmínek. Ve vztahu k vyslovení platnosti smlouvy se stanovisko ve svých závěrech zaměřuje na Dodatek č. 6, tj. Konsolidovanou smlouvu o obchodní spolupráci, která nahradila původní smlouvu ze dne 31. 7. 2008 včetně dodatků a dalších změn (viz výše) uzavřenou dne 20. 10. 2011. Stanovisko v tomto směru předkládá závěr, že Dodatek č. 6 byl uzavřen zcela v souladu se zápisem DPP v obchodním rejstříku, přičemž tento dodatek nazvaný jako Konsolidovaná smlouva o obchodním zastoupení je možné považovat za novou smlouvu. Podle ustanovení odstavce 15.3 smlouvy ve znění Dodatku č. 6 platí, že pokud by byla smlouva neplatná, jsou strany povinny uzavřít novou smlouvu, ve které případný důvod neplatnosti bude odstraněn. Nová smlouva přitom musí vycházet z původní smlouvy. Sjednání práva prodloužit jednostranně smlouvu formou opce (a to i proti vůli DPP) je platné. Dále pak stanovisko předestřelo závěr, že smlouvu je možné ukončit dohodou nebo z důvodů uvedených v platných právních předpisech. Podmínky pro ukončení smlouvy odstoupením nejsou neplatné ani v rozporu s dobrými mravy a zásadami poctivého obchodního styku.
792. Následně dne 14. 1. 2013 předložila advokátní kancelář Achour & Hájek s.r.o. další právní stanovisko nazvané „Smluvní vztah mezi Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost, a Crowsnest, a.s. (Erika a.s.)“ (č.l. 12893 - 12921 trestního spisu). Některé závěry stanoviska se překrývají se závěry uvedenými ve stanovisku předchozím, a to zejm. závěry týkající se platnosti smluvního vztahu mezi DPP a společností Crowsnest, a.s. Dále pak stanovisko konstatuje, že ve většině ustanovení smlouvy jsou práva a povinnosti stran vyrovnané, a to přestože právní postavení společnosti Crowsnest, a.s. lze považovat za zřejmě výhodnější. Uzavřením dodatku č. 6 (viz výše) nedošlo k výraznému zhoršení postavení DPP. Stanovisko se dále kloní k závěru, že nebylo prokázáno porušení zákona o veřejných zakázkách. Stejně tak dle stanoviska nebyl prokázán úmysl způsobit DPP škodu a poskytnout společnosti Crowsnest, a.s. neoprávněnou výhodu. Stanovisko se pak dále zabývá hodnocením jednotlivých dílčích smluvních ujednání mezi DPP a společností Crowsnest, a.s. (zrušení povinnosti předkládání vyúčtování ze strany společnosti Crowsnest, a.s. při zajištění přístupu do databáze vyúčtování pro DPP jiným způsobem, ujednání týkající se smluvní pokuty a její výše, kdy bylo konstatováno, že smluvní pokuta ve výši 500 000 Kč za každé jednotlivé porušení smlouvy nepředstavuje zhoršení pozice DPP, neboť sjednání smluvní pokuty v obdobné výši je zcela přiměřené a odpovídá výši smluvního plnění, dále pak ujednání týkající se povinnosti mlčenlivosti). Vyjádření zpracovatelů stanoviska ke kupní ceně se zaměřuje na kupní cenu sjednanou jakožto výrazně převyšující cenu, za níž prodávající nabyl předmět plnění. V tomto směru konstatuje, že ani kupní cena sjednaná v takovéto výši není důvodem pro neplatnost smlouvy. Sjednání práva prodloužit jednostranně smlouvu formou opce (a to i proti vůli DPP) je platné. Ukončení smlouvy je dle stanoviska možné dohodou nebo z důvodů uvedených v platných právních předpisech. Podmínky pro ukončení smlouvy odstoupením nejsou dle stanoviska neplatné ani v rozporu s dobrými mravy a zásadami poctivého obchodního styku. Dle závěrů uvedených ve stanovisku

výše ceny plnění není a nemůže být jediným kritériem při analyzování, zda konkrétní členové statutárního orgánu DPP jednali s péčí řádného hospodáře. Obdobně pak naplnění péče řádného hospodáře pak dle stanoviska nelze z právního hlediska redukovat pouze na výši ceny plnění. Je nezbytné posuzovat veškeré ostatní související skutečnosti např. technického charakteru, historie, způsobu technické podpory, územního rozsahu pokrytí, technického zázemí apod. Pro úvahy o možné odpovědnosti konkrétních osob je dle stanoviska nezbytné prokázat, že úmyslem jednajících stran bylo poškodit DPP, přičemž dle názoru vysloveného ve stanovisku žádné takové přesvědčivé důkazy v tomto směru neexistují. V závěru stanoviska se konstatuje, že nebyla prokázána škoda DPP ani její výše.

793. V případě dvou posledně jmenovaných listinných důkazů, tj. v případě Předběžného dílčího právního stanoviska ke smluvnímu vztahu mezi DPP a společností Crowsnest, a.s. a v případě stanoviska „Smluvní vztah mezi Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost, a Crowsnest, a.s. (Erika a.s.)“ vypracovaných advokátní kanceláří Achour & Hájek s.r.o. považuje soud na tomto místě za podstatné zdůraznit, že se jedná o stanoviska, jejichž vypracování zadal sám poškozený DPP až v době po ukončení působení obžalovaného Ing. Dvořáka v DPP. Nelze odhlížet od skutečnosti, že se DPP v této době snažil získat objektivní posouzení smluvního vztahu se společností Crowsnest motivován snahou uspořádání vlastních záležitostí a snahou zjistit, zda předmětným smluvním vztahem byla či mohla být DPP způsobena újma, jakož i zjistit, zda byl tento smluvní vztah a ostatní smluvní vztahy na něj obsahově navazující platně uzavřen. Tento aspekt má dle názoru nalézacího soudu význam pro hodnocení těchto důkazů z hlediska jejich věrohodnosti, neboť s ohledem na skutečnost, že byla obě tato stanoviska zadána a vypracována až po skončení angažmá obžalovaného Ing. Dvořáka v DPP, lze je jen stěží považovat za tendenční či účelová, ale je naopak třeba je nazírat jako stanoviska nezávislá, jejichž cílem bylo objektivní zhodnocení problematiky, k níž se vztahují.
794. Ve vztahu k posouzení dopadů provozování služby SMS jízdenky a m-peněženky odděleně nebo současně jedním subjektem se zakázkou společnosti Crowsnest, a.s. zabývá také znalecký posudek č. 150-2436/2016 znaleckého ústavu Equity Solutions Appraisals s.r.o. ze dne 28. 2. 2019, který se zaměřil na srovnání nákladové náročnosti v obou zmiňovaných případech. V posudku pak bylo konstatováno, že za předpokladu provozování obou těchto služeb jedním subjektem zároveň vyplynula nižší nákladová náročnost, a to s ohledem na působící synergie.
795. Ve vztahu ke skutkovému tvrzení o pochybení spočívajícím v nerozdělení veřejné zakázky na dvě samostatná plnění soud shrnuje, že za stěžejní důkazy považuje znalecký posudek 2298/2010, který je nutno nahlížet optikou výše uváděných judikátů Nejvyššího správního soudu, dále pak zjištění plynoucí z listiny, kterou ÚOHS informuje o zastavení správního řízení ve věci podezření ze spáchání správního deliktu. Doplnkový charakter mají v tomto směru také stanoviska advokátní kanceláře Achour & Hájek s.r.o. Nelze odhlédnout také od skutečností zjištěných z výpovědi svědka Jana Svobody, který v předmětné době vedl odbor pro komunikaci a marketing, jenž měl zakázku na dodávky SMS jízdenky a m-peněženky organizačně na starosti. Ve své výpovědi se vyjádřil k důvodům, na jejichž podkladu se DPP nakonec rozhodl postupovat cestou zadání komplexně pojaté zakázky většího objemu na dodávky obou služeb jedním dodavatelem. Tyto pohnutky lze stručně shrnout nelogičností

členění zakázky vzhledem k tomu, že bylo třeba, aby měl cestující možnost se z jednoho zařízení rozhodnout, zda bude platit formou mobilní peněženky, SMS nebo jinou formou. Při porovnání s výše uvedenými zjištěními z listinných důkazních prostředků je zřejmé, že úvahy příslušného odboru DPP stran rozdělení či nerozdělení zadávané zakázky se ubíraly v zásadě týmiž směry. Z provedeného dokazování vyplynulo, že rozdělení veřejné zakázky na dvě samostatná dílčí plnění, která by ve vztahu k DPP mohla být plněna různými dodavateli, bylo fakticky možné. V případě, že by zakázka byla tímto způsobem rozdělena, otevřely by se DPP jakožto zadavateli možnosti výběru z více možných dodavatelů produktu SMS jízdenky, zatímco u produktu m-peněženka by jako jediný možný dodavatel zůstala nadále společnost Crowsnest, a.s. disponující potřebným technickým zázemím a potřebnými licencemi. Sama skutečnost, že by danou zakázku na dodávání produktu SMS jízdenky a m-peněženky bylo možné rozdělit na dvě části o rozdílných plněních pro rozdílné dodavatele, však bez dalšího neznamena, že tento postup by byl vhodný a výhodný pro DPP jakožto zadavatele. Z provedeného dokazování bylo přesvědčivě a jednoznačně zjištěno, že rozdělení zakázky by nevyhnutelně znamenalo navýšení celkových nákladů, zvýšení bezpečnostních rizik plynoucích z takové situace jak pro uživatele, tak pro provozovatele příslušných systémů. V souvislosti se snížením bezpečnosti ochrany uživatelů a provozovatelů systému pak byla znalcem konstatována významná skutečnost, totiž že by v takovém případě muselo dojít jak ke sloučení jednotlivých databází s osobními údaji uživatelů, tak k prolnutí jednotlivých systémů do té míry, jež by ve výsledku muselo po věcné stránce vést k vytvoření systému jednotného, který bude integrovat všechny poskytované služby, což by vedlo k ohrožení oprávněných zájmů jak provozovatelů systému, tak zejména zadavatele. Lze tedy uzavřít, že i při volbě rozdělení zakázky na dvě samostatná dílčí plnění by fakticky v konečném důsledku muselo dojít ke splnutí použitých systémových řešení, a to za nepoměrně vyšších nákladů a vyšších rizik s tímto spojeným, než při jednotném pojetí. S jistou mírou nadsázky by v návaznosti na zjištěné skutečnosti bylo možné konstatovat, že nevhodný, nehospodárný a potenciálně škodlivý by byl pro DPP právě postup rozdělení zakázky na dvě části.

796. Již výše byla věnována pozornost tvrzení obžaloby o účelovém využití posudku Deloitte obžalovaným tak, aby jako jediný možný dodavatel služeb SMS jízdenka a m-peněženka byla vyhodnocena společnost Crowsnest, a.s. V tomto směru vzhledem k obsahu tohoto posudku soud neshledal, že by jej bylo účelově zneužito, jak tvrdí obžaloba. Závěry v posudku jsou formulovány jasným a jednoznačným způsobem neponechávajícím prostor pro pochybnosti, společnost Crowsnest, a.s. vychází z posudku po vyhodnocení objektivních kritérií jako jediný možný dodavatel, který je schopen plnit jak službu SMS jízdenka, tak službu m-peněženka. V návaznosti na tuto skutečnost, tedy že parametry zakázky byly za zneužití posudku Deloitte záměrně nastaveny takovým způsobem, aby byla požadovaných dodávek objektivně schopná pouze jedna společnost, obžaloba uvádí **tvrzení, že toto nastavení parametrů zakázky umožnilo postupovat dle § 23 zákona o veřejných zakázkách v tehdy účinném znění a aplikovat na zakázku režim jednacího řízení bez uveřejnění**. Postup celého procesu, jehož vyústěním byl výběr společnosti Crowsnest, a.s. jako dodavatele obou DPP poptávaných služeb dle názoru soudu učiněného na základě provedeného dokazování tvoří logický celek. Při zhodnocení toho, jaké dodávky služeb byly ze strany DPP požadovány, a to za předpokladu, že tyto služby měly být z výše uváděných důvodů dodávány společně jedním dodavatelem, byla dle

výstupů posudku zpracovaného společností Deloitte jakožto nezávislým subjektem na základě objektivních kritérií vyhodnocena jako jediný možný dodavatel společnost Crowsnest, a.s., neboť ta jako jediná na českém trhu byla poskytovatelem služby m-penženka. Tyto skutkové okolnosti byly podkladem pro volbu režimu ustanovení § 23 zákona o veřejných zakázkách.

797. K volbě postupu zadání veřejné zakázky nutno vztáhnout svědeckou výpověď Ing. Pavly Hoškové, roz. Bohunové působící ve společnosti Wero Group, která předmětnou zakázku pro DPP administrovala. Volba režimu jednacího řízení bez uveřejnění byla dle svědkyně provedena na podkladě výstupů uvedených v posudku Deloitte. Svědkyně popsala proces administrace veřejné zakázky jako standardní, ničím se neodchylující od jiných veřejných zakázek, přičemž výslovně vyloučila intervenci obžalovaného Ing. Dvořáka případně obžalovaného Ing. Štíky. Skutečnost, že podkladem pro volbu režimu jednacího řízení bez uveřejnění byl posudek Deloitte nikdo nezastíral. V obdobném duchu se vyjádřil také svědek Jan Svoboda, vedoucí odboru komunikace a marketingu DPP. A konečně, sám obžalovaný Ing. Dvořák výslovně uvádí, že podkladem pro rozhodnutí o způsobu zadání veřejné zakázky byl pro společnost Wero Group posudek Deloitte. Podstatné jsou ve vztahu k volbě způsobu zadání veřejné zakázky dvě skutečnosti: kdo fakticky tuto volbu provedl a dále, co bylo podkladem tohoto rozhodnutí. Z provedeného dokazování, resp. z výpovědi jak obžalovaného Ing. Dvořáka, tak svědků Svobody a Hoškové, roz. Bohunové, vyplynulo, že volba režimu zadání spočívala na bedrech společnosti Wero Group, která takto veřejné zakázky pro DPP administrovala pravidelně. Odpovědnost za zvolený druh zadávacího řízení tedy nutno dovozovat právě za touto společností. Dovožovat odpovědnost jiné osoby či jiných osob by bylo možné v okamžiku, kdy by byla prokázána jejich ingerence do procesu volby. Žádný takový důkaz však nebyl získán ani proveden, jak vyplynulo zejm. z výpovědi svědkyně Hoškové, roz. Bohunové. Z provedeného dokazování pak jednoznačně vyplynulo, že podkladem pro rozhodnutí o volbě druhu zadávacího řízení byl posudek Deloitte. Jak bylo již výše uvedeno, soud dospěl k závěru, že se nejednalo o tendenční materiál zpracovaný účelově. Jedinou zbývající možnost pro dovození odpovědnosti obžalovaného Ing. Dvořáka by tedy v daném případě představovala situace, že by byl posudek věcně chybný či nedostačující, přičemž této skutečnosti by si obžalovaný musel být vědom, resp. by musel být schopen věcnou nesprávnost posudku Deloitte při vynaložení péče řádného hospodáře rozpoznat. Ani věcná nesprávnost posudku Deloitte však nebyla shledána. Nelze tedy dovést odpovědnost obžalovaného Ing. Dvořáka za volbu druhu zadávacího řízení.
798. Dle § 1 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách je DPP považován za sektorového zadavatele. V § 19 zákona o veřejných zakázkách jsou formulovány výjimky z působnosti zákona o veřejných zakázkách pro sektorové zadavatele, přičemž je stanoveno, že sektorový zadavatel postupuje podle zákona o veřejných zakázkách pouze v případě nadlimitních veřejných zakázek zadávaných v souvislosti s výkonem relevantní činnosti, která je specifikována dle § 4 zákona o veřejných zakázkách. V tomto konkrétním případě se jednalo o relevantní činnost ve smyslu § 4 odst. 1 písm. f) zákona o veřejných zakázkách, tj. činnost související s poskytováním či provozováním dopravních sítí poskytujících službu veřejnosti v oblasti drážní, tramvajové, trolejbusové nebo lanové dopravy a provozování veřejné autobusové dopravy. Jednací řízení bez uveřejnění je jedním z druhů zadávacího řízení ve smyslu § 21 zákona o veřejných

zakázkách. Podmínky pro užití jednacím řízení bez uveřejnění jsou v § 23 zákona o veřejných zakázkách formulovány striktně a úzce, zadavatelé tak mohou tímto způsobem postupovat pouze v zákonem předvídaných případech, z jejichž formulace je zjevný výjimečný charakter tohoto postupu. Pokud jsou tyto podmínky, resp. příslušné podmínky pro postup dle § 23 zákona o veřejných zakázkách splněny, oznamuje zadavatel v písemné výzvě k jednání v jednacím řízení bez uveřejnění zájemci (tj. jedinému zájemci) nebo omezenému počtu zájemců svůj úmysl zadat veřejnou zakázku v tomto zadávacím řízení. Zákon tak výslovně připouští, aby se zadavatel obrátil na jednoho zájemce, s nímž bude vyjednávat smluvní podmínky, aniž by tento záměr musel předtím uveřejňovat. Ze všech podmínek, které jsou předpokládány § 23 zákona o veřejných zakázkách je s ohledem na vše výše uvedené zřejmé, že se v daném případě ve vztahu k veřejné zakázce na dodávku služeb SMS jízdenky a m-peněženky jednalo o podmínku formulovanou v § 23 odst. 4 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, dle něž zadavatel může zadat veřejnou zakázku v jednacím řízení bez uveřejnění rovněž tehdy, jestliže veřejná zakázka může být splněna z technických či uměleckých důvodů, z důvodu ochrany výhradních práv nebo z důvodů vyplývajících ze zvláštního právního předpisu určitým dodavatelem. Splnění této podmínky pak v posuzovaném případě pramení ze skutečnosti, že k poskytnutí produktu m-peněženka byla v předmětné době oprávněna pouze společnost Crowsnest, a.s. S ohledem na skutečnost, že veřejná zakázka nebyla rozdělena na samostatné plnění SMS jízdenky a m-peněženky, přičemž toto nerozdělení nelze dle názoru soudu z důvodů uvedených výše považovat za pochybení, logicky se společnost Crowsnest, a.s. stala jediným možným dodavatelem také ve vztahu k produktu SMS jízdenky. Za těchto okolností byl tedy zvolený postup režimu jednacím řízení bez uveřejnění zcela v souladu s tehdy platnou a účinnou právní úpravou zadávání veřejných zakázek.

799. Navazující část skutkových tvrzení obžaloby tvoří tvrzení, že obžalovaný Ing. Dvořák v rozporu s jemu uloženými povinnostmi řádně hospodařit s prostředky jemu svěřenými DPP a střežit a ochraňovat majetek DPP před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy DPP a v rozporu s povinností zabezpečovat přijetí opatření k ochraně majetku DPP dle čl. III. Manažerské smlouvy na rok 2007 ve znění dodatku ze dne 3. 1. 2008, a dále ve spojení s § 301 písm. d) a § 302 písm. g) zákoníku práce v tehdy účinném znění, **uzavřel jako generální ředitel za společnost DPP, ačkoli nepřijal žádná opatření k výběru pro DPP nejvýhodnější nabídky ve vztahu k poskytování služby SMS jízdenka, se společností Crowsnest, a.s. zastoupenou Ing. Vilímcem „Dohodu o obchodní spolupráci“**, jejímž předmětem byla realizace projektu elektronické jízdenky formou SMS a prostřednictvím elektronické platby.
800. Ve vztahu k této části skutkových tvrzení uvedených v obžalobě nelze než odkázat na předchozí části odůvodnění týkající se skutku Crowsnest a důkazy k nim se vztahující, neboť i obžaloba v tomto směru skutková tvrzení reprodukuje. Jak již bylo výše opakovaně uvedeno, ještě než DPP pod vedením obžalovaného Ing. Dvořáka zahájil kroky vedoucí k realizaci zakázky na SMS jízdenky a produkt m-peněženka, vyžádal si zpracování posudku Deloitte. Nelze tedy říci, že by ze strany DPP bylo učiněno neinformované rozhodnutí, které by nezohledňovalo tehdejší tržní situaci a objektivní možnosti dodávání poptávaných služeb subjekty pohybujícími se na tomto trhu.

801. Dle obžaloby měla být jednáním obžalovaných popsáním pod bodem I/3) obžaloby DPP způsobena **škoda v celkové výši 39 900 000 Kč**. Obžaloba však nijak blíže neosvětluje, co bylo podkladem pro takovéto vyčíslení škody. Pouze na str. 138 obžaloby v rámci rekapitulace důkazů provedených za účelem dokumentace legalizace výnosů z trestné činnosti u skutku II/3) obžaloby se podává, že ze strany DPP byly za licence uhrazovány částky ve výši 3,5 mil. Kč, z čehož měla vycházet také obžaloba při kvantifikaci škody. V rámci závěrečné řeči posléze státní zástupce aktualizoval tvrzenou částku způsobené škody, kterou měla být **částka převedená ze společnosti Crowsnest, a.s. na společnost Kyrenia ve výši 56 050 000 Kč**. Podkladem pro takto stanovenou částku měly být dle státního zástupce údaje uváděné Petrem Michalem v e-mailové komunikaci.
802. Ustanovení § 137 trestního zákoníku přitom pro stanovení výše škody určuje jasná pravidla. Při respektování těchto pravidel se vychází z ceny, za kterou se věc, která byla předmětem útoku, v době a místě činu obvykle prodává. Nelze-li takto výši škody zjistit, vychází se z účelně vynaložených nákladů na obstarání stejné nebo obdobné věci nebo uvedení věci v předešlý stav. Jedinými důkazy, které byly ve vztahu ke stanovení výše škody provedeny, byl znalecký posudek č. R42168/13 – posouzení ceny za služby poskytované společností Dopravní podnik hl. města Prahy, akciová společnost, v oblasti zajištění realizace a provozu projektu elektronické jízdenky znaleckého ústavu EQUITA Consulting s.r.o. (dále jen jako „znalecký posudek EQUITA Consulting R42168/13“) a dále Odborné posouzení proveditelnosti zjištění výše škody způsobené společností DPHMP v souvislosti s jednáním bývalých členů managementu vypracované znaleckým ústavem Kreston A&CE Consulting, s.r.o. (dále jen jako „odborné posouzení Kreston“). V odborném posouzení se poukazuje na zásadní skutečnost, a to že DPP byl první společností, která v České republice s prodejem SMS jízdenek začala. Je tedy zřejmé, že v době uzavírání smlouvy na prodej SMS jízdenek neměl a nemohl mít DPP k dispozici žádnou informaci o ceně obvyklé pro takový druh služeb v daném čase a na daném místě. Odborné posouzení Kreston přitom poukazuje, že srovnatelnost služby SMS jízdenka s jinými SMS službami provozovanými již v roce 2007 je přinejmenším sporná. Odborné vyjádření proto s ohledem na pravidla pro stanovení výše škody uvedená v § 137 trestního zákoníku, která jsou uvedena výše, shrnulo, že zjištění škody odpovídající těmto pravidlům je přinejmenším problematické a nikoli nepochybné a nesporné. Znalecké zkoumání v případě znaleckého posudku EQUITA Consulting R42168/13 pak bylo zaměřeno na stanovení, zda ceny účtované společností Crowsnest / Erika byly na úrovni cen obvyklých v daném místě a čase. Bylo zjištěno, že cenu obvyklou nelze v daném případě stanovit ze dvou důvodů. Jednak v důsledku skutečnosti, že v dané době měl relevantní trh formu trhu monopolního, a to až do roku 2012, přičemž od roku 2012 se forma trhu změnila na trh oligopolní. Vzhledem k oligopolní formě trhu se dvěma konkurenčními subjekty tak nelze cenu považovat za běžnou, pravidelně se opakující a odpovídající zvyku v daném místě a čase. Druhým důvodem je skutečnost, že ke dni ocenění v obvyklém obchodním styku v tuzemsku neexistovala stejná nebo obdobná služba. Jako jediná služba obdobného charakteru byla zjištěna služba poskytovaná společností Materna v Hradci Králové, avšak i tato byla vyhodnocena jako nevyhovující s ohledem na obtížnou srovnatelnost Prahy s ostatními městy v České republice

vzhledem k rozsahu poskytovaných služeb a počtu prodaných jízdenek. Dle znalců nelze jednoznačně určit ani tzv. „fair value“ jakožto cenu spravedlivou.

803. Pro stanovení, zda vůbec byla škoda způsobena, by bylo nutné znát cenu obvyklou, respektive alespoň tzv. „fair value“. Případná škoda by pak byla představována rozdílem mezi cenou, za kterou dodávala DPP služby společnost Crowsnest, a.s. a cenou obvyklou, eventuálně fair value. Soud má na základě provedení dokazování za dostatečně prokázáno, že cenu obvyklou ani fair value nelze z objektivních příčin vyvěrajících z exkluzivity služeb dodávaných společností Crowsnest, resp. z exkluzivity tržního postavení společnosti Crowsnest, a.s. jakožto dodavatele zjistit.
804. Při zohlednění výše uvedeného je nutno konstatovat, že oba důkazy, z nichž je možné si učinit úsudek o případné škodě ve vztahu k jednání popsanému pod bodem I/3) obžaloby, docházejí k obdobným, vzájemně koherentním závěrům. Jak z výstupů odborného posouzení Kreston, tak z výstupů znaleckého zkoumání EQUITA Consulting vyplývá, že za daných okolností není možné o škodě ve smyslu ustanovení § 137 trestního zákoníku hovořit. Lze tedy uzavřít, že závěry obžaloby o způsobené škodě bez jasného určení, z jakých údajů byla dovozena, a o jaké důkazy se opírá stanovení její výše, v porovnání s ostatními výše uvedenými důkazy v tomto směru provedenými nemůže obstát a její akceptace v podobě podávané obžalobou by byla závěrem pouze hypotetickým, pro účely trestního řízení nedostatečným a nepřijatelným. Tento závěr platí stejně tak i pro nově stanovenou částku tvrzené škody v závěrečné řeči státního zástupce. Pouhou aktualizací výše škody, byť s uvedením zdrojového podkladu, z něž při tomto vyčíslení vycházel, nebyly odstraněny původní nedostatky tvrzení, v jejichž důsledku nebylo možné dovodit způsobenou škodu ani v případě původní částky. Ani tato později uváděná částka neobstojí při porovnání s požadavky dle § 137 trestního zákoníku.
805. Na základě podrobného dokazování, které soud prvního stupně učinil ve vztahu ke skutku uvedenému v bodu I. /3 „skutku Crowsnest“ dospěl jednoznačně k závěru, že byť se skutek popsaný a vymezený v dílčím skutku I/3 částečně stal – tj. došlo na podkladě zakázky k výběru dodavatele na službu SMS jízdenka a m-peněženka, s tímto byla uzavřena předmětná smluvní dokumentace a tento službu poskytuje, avšak v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Soud proto procesním postupem podle § 226 písm. b) tr. řádu zprostil obžalovaného z tohoto skutku.
806. Státní zástupce ve své závěrečné řeči poukazuje na **souběh funkcí u obžalovaného Ing. Dvořáka**, a to konkrétně souběh funkce člena statutárního orgánu a funkce generálního ředitele. Státní zástupce konkrétně namítá, že: *„...takový podpis osoby statutárního orgánu a generálního ředitele je neplatný, protože v případě, že byl souběh funkcí, a tento souběh funkcí u obžalovaného Dvořáka skutečně existoval, člena statutárního orgánu, tento statutární orgán měl dle obchodního rejstříku za povinnost podepisovat dvěma členy, resp. předsedou představenstva a jedním členem, čili z titulu funkce generálního ředitele, pakliže byl i členem statutárního orgánu nebylo možné uzavřít platně závazkový vztah.“* Jinými slovy: podepisoval-li obžalovaný Ing. Dvořák smlouvy za DPP samostatně, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn, jsou všechny smlouvy podepsané za DPP obžalovaným Ing. Dvořákem jakožto generálním ředitelem neplatné. K problematice souběhu funkcí je třeba podotknout, že

se jedná o komplikovaný fenomén, na nějž se názory v rámci postupně se vyvíjející judikatury v průběhu času měnily a navzájem si protirečily. Lze říci, že přibližně do roku 2010 byl tento postup běžně akceptovanou praxí, kterou uznávaly i soudy. V důsledku několika soudních rozhodnutí vydaných v této době, která naopak vycházela ze závěru, že souběh funkcí je zapovězen, se ze strany odborné veřejnosti vzedmula vlna nevole, která posléze zákonodárce vedla k tomu, že v obchodním zákoníku souběh funkcí umožnil. Při posouzení platnosti smluvních vztahů takto uzavíraných obžalovaným Ing. Dvořákem je tedy nutno zohlednit jednak praxi, která byla zhruba do roku 2010 všeobecně přijímána, dále pak hodnotit, zda byly státním zástupcem zpochybněné smlouvy uzavřeny v souladu se zápisem DPP v obchodním rejstříku, a také vzít na zřetel stanovы DPP, v nichž byla pozice generálního ředitele DPP upravena včetně pověření k určitým činnostem, jakož i interní dokumenty DPP, z nichž vyplývalo oprávnění generálního ředitele k podpisu určitých smluv. Dle názoru soudu tak nelze bez dalšího pouze s odkazem na souběh funkcí konstatovat, že smlouvy uzavřené obžalovaným Ing. Dvořákem byly neplatné. Pokud pak státní zástupce argumentuje judikaturou, která se vyvinula později, tj. později, než k podpisu předmětných smluv došlo, je nutno zdůraznit **zásadu zákazu retroaktivity v trestním právu dle čl. 40 Ústavy**, dle níž je trestnost činu bezpodmínečně nutno posuzovat a trest ukládat podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Ústavní soud ve své nalézací praxi zapovídá v rámci zákazu retroaktivity právních norem i jejich retroaktivní výklad, když dle jeho názoru ke znakům právního státu neoddělitelně patří princip právní jistoty a ochrany důvěry občanů v právo, které zahrnují i zákaz retroaktivity právních norem, resp. jejich retroaktivního výkladu (ÚS 142/1996 a ÚS 30/1995). Pravidla liberálního demokratického právního státu podle Ústavního soudu vyžadují, aby vinapachatele byla autoritativně konstatována jen ohledně takového jednání, o němž mohl pachatel v době, kdy se ho dopouštěl, důvodně předpokládat, že jde o jednání trestné, a to s ohledem na obsah tehdy účinného trestního zákona, nebo tam, kde je to třeba, s ohledem na ustálenou a obecně dostupnou judikaturou obecných soudů (ÚS 136/2003) – shodně Šámal Pavel a kol., Trestní zákoník, C.H.Beck, Praha 2009.

807. Na podkladě výše uvedeného nalézací soud uzavírá, že v závěrečné řeči namítaná neplatnost předmětných smluvních vztahů nebyla soudem akceptována. Závěrem lze doplnit, že smluvní vztahy byly smluvními stranami považovány za pravé a platné a na jejich podkladě probíhalo dlouhodobé plnění. Předmětné smluvní vztahy nebyly nikterak zpochybněny z výše uvedeného důvodu ani ze strany poškozeného DPP v letech následujících a tak vytýkaná absence podpisu druhého člena představenstva nemůže způsobit neplatnost předmětných závazkových vztahů. Z hlediska trestnosti (ve vztahu k tzv. souběhu funkcí) lze doplnit, že případnou subjektivní stránku trestného činu za situace výše popsané nelze shledat u žádného z obžalovaných, kteří se na uzavírání obžalobou napadených smluvních vztahů podíleli.

Souhrnně ke skutku II. obžaloby – legalizace:

808. Trestné činy uvedené v bodě I. obžaloby byly považovány obžalobou ve vztahu k trestnému činu legalizace výnosů z trestné činnosti za činy zdrojové neboli predikativní (hlavní či základní), bez jejichž existence se nelze dopustit praní špinavých peněz. Vzhledem k tomu, že nalézací soud dospěl k výše odůvodněným závěrům, tj. že skutky vymezené v bodě I. obžaloby nejsou

trestnými činy, **nemohly** skutky uvedené v bodě II. obžaloby naplnit skutkovou podstatu trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti. Přesto soud níže stručně zhodnotí základní důkazy, na kterých stála obžaloba ze skutků uvedených v bodu II.

809. V odůvodnění obžaloby je v části 6.2. „Skutkové závěry“ ohledně legalizačních trestných činů uvedeno následující:

„Dohoda obviněných osob na následných legalizacích zpronevěřených prostředků vyplacených v rámci předražených dodávek je patrna z jejich rolí v rámci zdrojových trestných činů (JUDr. Švarc, Ing. Janků, JUDr. Kmet') a ze způsobů spáchání těchto zločinů, jimž je určitá dohoda imanentní, a z nekonzistentního skutkového děje, který se podává z podaných vysvětlení obv. Ing. Janků a obv. JUDr. Kmet'e a z důkazů postoupených Městským soudem v Praze. Z předmětného zvukového záznamu ve světle zjištění, na základě nichž bylo zabájeno trestní stíhání usnesením policejního orgánu ze dne 16. 10. 2013, je pak patrné důvodné podezření, že tato dohoda obviněných časově navazovala na zdrojový delikt nebo se s tímto časově překlývala, zejména s ohledem na obviněné Ing. Janků a JUDr. Kmet'e, kteří jsou trestně stíháni pro oba skutky, tedy pro zdrojový trestný čin i pro následnou legalizaci výnosů z trestné činnosti. Tato dohoda obsahovala podíl předražení předmětných dodávek jízdních dokladů, jehož výše byla stanovena na jednáních mezi obv. Mgr. Michalem, obv. Mgr. Stubleym a obv. Ing. Štikou a následně byla získkem obv. JUDr. Kmet'e, slovy obviněných ze záznamu ze sledování věci ze dnů 27. a 29. 3. 2012, formálně získkem spol. Cokeville Assets Inc., která měla v té době již uzavřenou smlouvu s obv. Ivo Rittigem smlouvu ze dne 1. 8. 2006. Neexistují ani na úrovni konkrétních tvrzení žádné důkazy, z nichž by vyplynula obchodní činnost obv. Rittiga ve prospěch spol. Cokeville Assets Inc. související s jeho činností mimo ČR a faktickou doloženou činností je tak právě spolupráce obv. Rittiga nejméně na předmětných obchodních případech souvisejících s obchodními aktivitami DPP. Z obsahu a kontextu předmětných zvukových záznamů je dáno podezření, že obv. Rittig se nezabýval předraženými dodávkami jen v době počínaje prosincem 2011. Z toho se tedy podává, že se obv. Rittig podílel na organizování předražených dodávek jízdních dokladů pro DPP a převod takto získaných prostředků spol. Cokeville Assets Inc. Jednotlivé útoky pokračujícího zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti byly zadokumentovány zejména výpovědí spolupracujícího obviněného Ing. Kubisky, na tuto výpověď navazujícími výpověďmi zaměstnanců spol. Peskim s. r. o., listinnými důkazy a nosiči elektronických dat vydanými Ing. Kubiskou a zajištěnými švýcarskými orgány činnými v trestním řízení. Z těchto důkazů státní zástupce dopěl k závěru, že pokyny k jednotlivým transakcím udělovali jednak advokáti AK Šachta & Partners v. o. s. Mgr. Michal, Mgr. Babáková a Mgr. Stublej, přičemž Mgr. Stublej a Mgr. Michal se podíleli i na přípravě smluvní dokumentace DPP, což je patrné především z výše uvedené emailové komunikace a z výpovědi zaměstnanců DPP (Mgr. Hanuš). Mgr. Babáková a Mgr. Michal pak jako původní jednatelé spol. Peskim s. r. o. dávali pokyny i zaměstnancům této společnosti, a to i v době, kdy již nebyli ve funkcích jednatelů.“

810. Z odůvodnění obžaloby tak plyne, že výpověď spolupracujícího obviněného (obžalovaného) Ing. Kubisky a materiály, které tento bez svolení svých nadřízených odcizil na svém pracovišti ve společnosti Peskim, a posléze předal policejnímu orgánu, obžaloba považuje za klíčové důkazní prostředky. Nalézací soud vyslyšel obžalovaného Ing. Kubisku po tři dny hlavního líčení (24., 25., 26. 10. 2018). Obžalovaný Ing. Kubiska před soudem přednesl spontánní obsáhlou výpověď, kterou doprovodil i písemnou složkou jako součástí své výpovědi s grafickým znázorněním majetkových propojení obchodních společností (tzv. bubliny). Dále odpovídal na dotazy soudu, státního zástupce, obhájců i ostatních obžalovaných.

811. Soud k výpovědi tohoto obžalovaného, pro něhož státní zástupce požadoval procesní postavení spolupracujícího obviněného, podotýká, že jím tvrzené skutečnosti nebyly ve vztahu k závěrům obžaloby relevantní s ohledem na jeho postavení řadového finančního analytika ve společnosti Peskim, protože z titulu své funkce ani neměl přístup k řadě informací, zejména k informacím o podstatě obchodních vztahů mezi jednotlivými subjekty, ani k informacím o obsahu obchodních smluv včetně jejich plnění, o nichž přesto podrobně vypovídal. Dle názoru soudu řada informací, které uváděl ve své výpovědi, pocházela pouze z jeho domněnek a hypotéz.
812. Z výpovědi obžalovaného **Ing. Jaroslava Kubisky** u hlavního líčení, z pracovní smlouvy a dohody o ukončení pracovního poměru včetně dodatku č. 1 k dohodě o ukončení pracovního poměru plyne, že obžalovaný Ing. Kubiska byl v pracovním poměru ve společnosti Peskim cca po dobu 14 měsíců, neboť den nástupu do práce byl stanoven na 1. 4. 2009 a pracovní poměr ukončil 11. 6. 2010. V části 2.1. pracovní smlouvy, označené „Blíže specifikace pracovní náplně“ je uvedeno, že má vykonávat práce spočívající zejména ve vedení účetnictví zahraničních firem a rovněž komunikaci s tuzemskými a zahraničními bankami. Je třeba uvést, že obžalovaný práci spočívající ve vedení účetnictví zahraničních firem fakticky nikdy nevykonával, neboť zahraniční společnosti, které zahraniční oddělení ve společnosti Peskim obstarávalo, účetnictví dle českých účetních standardů nevedly. Náplň práce obžalovaného spočívala ve vytváření tabulek přehledů příjmů a výdajů jednotlivých společností. Obžalovaný Ing. Kubiska rovněž ani neměl aktivní přístup k bankovním účtům jednotlivých zahraničních společností, přičemž bankovní transakce obstarával na podkladě přímého pokynu nadřízených.
813. Ke konkrétním dotazům obhajoby obžalovaný Ing. Kubiska uvedl při své výpovědi ve dnech 25. a 26. 10. 2018, že o zakázkách, smluvních vztazích, plnění a peněžních tocích mezi DPP a společnostmi CrossPoint, Neograph a Crowsnest, nevěděl nic. K dotazu, zda má nějaký důkaz, že obžalovaný Ing. Dvořák byl benefičním vlastníkem skupiny Mavex Unitex uvedl, že nemá. K dotazu, zda viděl někdy nějaký právní dokument, který by potvrzoval, že obžalovaný Ivo Rittig je benefičním vlastníkem společností uváděných v obžalobě, uvedl, že právní titul neviděl, ale vyplývalo to „z těch transakcí, z toho faktického stavu“.
814. Z výše uvedeného je zřejmé, že obžalovaný nemohl mít kvalifikovaný vhled do obchodních vztahů, o kterých u hlavního líčení „zasvěceně“ prohovořil, neboť vzhledem k druhu jeho pracovní náplně a současně době po kterou tuto práci vykonával, nemohl podstatnými informacemi vůbec disponovat.
815. Obžalovaný Ing. Kubiska rovněž uvedl, že Ivo Rittig je skutečným vlastníkem společnosti Cokeville Assets, s odůvodněním, že v kuloárech společnosti Peskim (v kuchyňce, na kuřácké pauze apod.) se o tom hovořilo. Takovéto tvrzení však nemůže obstát jako důkaz v trestním řízení. Pokud obžalovaný Kubiska odůvodňoval, že Rittigovi musí patřit skupina Eurozeta Alseada, včetně společnost Cokeville Assets, s odkazem na tzv. analytické nástroje, což jsou tabulky příjmů a výdajů a tzv. bubliny s přehledy vlastníků jednotlivých společností, tak soud po zhodnocení těchto tabulek a bublin s přehledy vlastníků jednotlivých společností nedohledal, že by všechny patřily jedinému vlastníkovi, a to Ivo Rittigovi. Shodně nelze dojít k závěru, že by z těchto „analytických nástrojů“ jakkoli vyplynulo, že Ing. Martin Dvořák byl benefičním vlastníkem skupiny Mavex Unitex.

816. Závěr o tom, že Rittig ovládá skupinu Eurozeta Alsedá, včetně společnosti Cokeville Assets a Ing. Dvořák ovládá skupinu Mavex Unitex nevyplývá ani z žádného listinného důkazu z množství listin (ať už v papírové či elektronické podobě), které byly zajištěny prostřednictvím mezinárodní právní pomoci ze Švýcarské konfederace a Kyperské republiky. Je evidentní, že obžalovaný Ing. Kubiska si na podkladě své fragmentární pracovní činnosti činí vlastní ekonomické a hodnotící závěry, které u hlavního líčení soudu přednesl.
817. Soud musí dále uvést, že bylo velmi zarážející, že obžalovaný Ing. Kubiska podával při výslechu u hlavního líčení rozsáhlá detailní tvrzení o smluvních vztazích zahraničních struktur z období let 2009-2010 či ještě starších, avšak ve chvíli kdy byl tázán, jak a proč počala jeho spolupráce s Nadačním fondem proti korupci a spolupráce s policejními orgány v roce 2014, a jakým způsobem předával elektronická data policejnímu orgánu, tak si na podstatné okolnosti již nevzpomněl. V tomto smyslu nalézací soud odkazuje na protokol o výslechu tohoto obžalovaného (případně na zvukový záznam z výslechu obžalovaného), ze kterého je výše uvedené velmi dobře patrné a obžalovaný byl na tuto okolnost předsedou senátu i v průběhu výslechu upozorněn.
818. Obžalovaný rovněž nedokázal věrohodně popsat a hlavně objasnit a odůvodnit opakovanou manipulaci s flash disky, které obsahovaly data odcizená ve společnosti Peskim, které vydal policii. Rovněž způsob předávání flash disků mezi obžalovaným a orgány Policie ČR se nejeví standardním a transparentním, naopak vzbuzuje pochybnost o autenticitě obsahu datových nosičů.²⁹
819. Na podkladě výše uvedených rozporů v kontextu zejména zásady ústnosti a bezprostřednosti soud dospěl k závěru, že výpověď obžalovaného Ing. Jaroslava Kubisky není výpovědí pro soud věrohodnou.
820. U hlavního líčení slyšený svědek **Ing. Ondřej Beneš** uvedl, že v roce 2008 nastoupil na pozici finančního analytika ve společnosti Peskim. Náplní jeho práce bylo sledování zůstatků na zahraničních účtech přibližně dvou desítek společností. Do internetového bankovníctví se přihlašoval prostřednictvím tokenů, přístup byl pasivní, mohl tedy pouze sledovat stavy účtů. Vyhotovoval přehledy zůstatků vždy k aktuálnímu dni do excelové tabulky a tyto výstupy reportoval svým nadřízeným Davidu Michalovi a Karolíně Babákové. Z jakého důvodu byly tyto přehledy vedeny, svědkovi nebylo známo. Ze sledovaných společností si vybavil společnost Washington Inertrade a Cokeville, z níž si pamatuje jednatele JUDr. Kmetě. Na základě takto vyhotovených reportů dostával zadání k přesunům peněžních prostředků, k nimž sestavoval průvodní formu prostřednictvím formulářů ze stránek jednotlivých bank. K takto vyplněnému formuláři se přikládala faktura nebo smlouva a po podpisu se vše odeslalo bance. Smlouvy byly většinou zprostředkovatelské. Tyto dokumenty podepisoval v 90 % případů David Michal. K některým účtům měla podpisové právo také Karolína Babáková. V dubnu 2009 ze

²⁹ ohledně flash disků lze odkázat na závěry uvedené v odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 46 T 8/2015 ze dne 10.2.2017 v tzv. kauze „Oleo“ - č.l. 244 a v souvisejícím rozsudku odvolacího Vrchního soudu v Praze sp. zn. 5 To 66/2017 ze dne 22.3.2018 - č.l. 35

společnosti Peskim na vlastní žádost odešel. Svou agendu předával Ing. Kubiskovi. Svědek se dále vyjádřil k pojmu tzv. „bublin“. Jednalo se o dokument mapující případné provázání jednotlivých společností, zejména těch, jejichž účty byly sledovány. Svědek se dále k dotazům vyjádřil k dílčím skutečnostem týkajícím se jednotlivých účtů, jejich případných vlastníků, zahraničních společností, jimž účty patřily, a osobám, jejichž jména se objevovala na fakturách. O tom, že by za doby svědkova působení ve společnosti Peskim existoval nějaký „tajný počítač“, svědkovi nebylo nic známo.

821. U hlavního líčení slyšen svědek **Martin Fišer** byl zaměstnancem společnosti Peskim s.r.o. Tam byl přijat na základě výběrového řízení v roce 2010, přičemž v zaměstnání setrval čtyři nebo pět měsíců. Je vysokoškolsky vzdělán v technickém oboru. Náplní jeho práce bylo počítání a vedení tabulek v programu MS Excel, ze kterých vycházela čísla představující peněžní hodnoty, které měly být následně Jaroslavem Kubiskou přesouvány na další účty. Svědek vypověděl, že jej po nástupu do práce šokovalo, co je vlastně její náplní, jaký je důvod pro převody peněz, proč se tak děje prostřednictvím několika dalších zahraničních společností, proč mají společnosti složitou vlastnickou strukturu. Tehdy byly na tzv. „tajném počítači“ uloženy tzv. „bubliny“, kde byla graficky znázorněna vlastnická struktura jednotlivých společností. Svědek byl šokován, že se s tímto nedělají žádné tajnosti. Takto se hovořilo například o tom, že se převádějí peníze pro Ivo Rittiga, o pozadí tabulek, o tom, že se uzavírají smlouvy o půjčkách pouze za tím účelem, aby byly banky ochotny převést peníze, o tom, proč se zakládají další společnosti v Panamě, proč se obchoduje se společností v Hongkongu. O celkové náplni práce, o pozadí toho, co stojí za převody peněz, se běžně hovořilo. Toto slyšel svědek od svých kolegů Petra Eliáše a Jaroslava Kubisky, právniček Schirlové a Gajdarusové. Vedení společnosti to neříkalo otevřeně, pouze v rovině náznaek. Svědek dále zmínil poplatek, který měl být přeposlán prostřednictvím společnosti Cokeville Assets a několik dalších společností na účet Ivo Rittiga, a který měl být jakýmsi protiplněním za to, že společnost Neograph dostala zakázku na dodávky jízdních dokladů do DPP. Co přesně bylo podkladem pro výpočty, které svědek prováděl, nedokázal říci. Někjaké informace mu dával Petr Michal, případně byly z nějakých sjetin papírů. Většinou to bylo na základě toho, co mu řekl Petr Eliáš. Informace dostávali zejména ústně. Pokyny mu měl vydávat Petr Michal a Jana Šádková. Zda viděl nějakou fakturu týkající se plnění mezi společnostmi Neograph a DPP, si svědek nebyl jist. Výstupy svědkovy práce se zadávaly do „tajného počítače“ a na jejich základě nejprve Jaroslav Kubiska, poté Petr Eliáš posílali peníze. Svědek měl na starosti také agendu, v jejímž rámci dělal týdenní přehledy účtů, které vedla AK Šachta & Partners, bylo tam hodně kyperských bank, UBS, Panama, Hongkong. Jednalo se asi o 40 – 50 účtů, z nichž měl svědek dvakrát týdně zpracovávat zůstatky. Z těchto informací následně vyplývalo, zda transakce proběhly požadovaným způsobem. Na kontrole zůstatků nebylo nic nelegálního, nicméně celou práci považoval svědek za účelovou. K dotazu obhájce, zda si je svědek jist, že viděl Janu Šádkovou podepisovat jeden dokument smyšleným jménem, svědek uvedl, že ano, myslí si, že ji viděl. Ohradil se, proč by měl lhát, Janu Šádkovou měl vždycky rád a mrzí jej, že jí dělá problémy.
822. U hlavního líčení slyšen svědek **Ing. Petr Eliáš** pracoval ve společnosti Peskim jako finanční specialista. Velkou částí náplně jeho práce byla tvorba tabulek, v nichž byly zaznamenávány finanční toky mezi účty, které byly spravovány společnostmi. Druhou částí práce bylo v rámci těchto finančních toků zaznamenávat do dalších tabulek, kterých projektů se jednotlivé

transferované částky týkaly. Působení ve společnosti Peskim ukončil z vlastní vůle, neboť měl ke konci svého působení v Peskimu podezření, že v ní dochází k činnostem, které nejsou zcela v souladu s českým právem. K tomuto závěru dospěl právě kvůli četnému přesouvání peněžních prostředků přes řadu společností. Domníval se, že jsou tímto způsobem odváděny peníze ze státních podniků, byť se tyto operace označovaly jako daňová optimalizace. Jeho přímým nadřízeným byl Petr Michal. Na tvorbě smluvní dokumentace ani vystavování faktur se nepodílel. Podklady k peněžním transferům získával od Petra Michala nebo Jany Šádkové. Jednodušší transfery byly realizovány v rámci internetového bankovníctví přes ověřovací kódy, jindy byla nutná telefonická komunikace s bankéři z ciziny a zaslání naskenovaných smluv, na jejichž podkladech byl transfer realizován. Zčásti se jednalo o smlouvy o půjčce. Přístupy k jednotlivým účtům byly vedeny v excelové tabulce, k několika účtům měli tokeny. K pojmu „tajného počítače“ svědek uvedl, že se jednalo o velký počítač, do kterého byly přepisovány zjištěné aktuální stavy účtů. Byl vždy přinesen a odnesen ad hoc k jednotlivým zápisům. Zahraniční společnosti sídlily na Kypru, v Panamě, v Delaware. Z konkrétních společností svědek uvedl Mavex Unitex a Certonia. Razítka zahraničních společností byla fyzicky ve společnosti Peskim. Svědek se dále vyjádřil k systému tzv. „bublin“, které znázorňovaly strukturu společností a jejich vlastníků, a v nichž se objevovala jména Überall, Dvořák, Rittig, Babáková a David Michal. Jako benefiční vlastníci byly označeny osoby, které vlastnili předmětné struktury. Skupinu Eurozeta Alseada přiřadil svědek k osobě Ivo Rittiga, přičemž upřesnil, že o tom jen slyšel. Společnosti Gereco, Neograph, Cross Point, Crowsnest, Direct PAY a Kyrenia byly svědkovi známy z jeho pracovní činnosti, z projektových tabulek.

823. U hlavního líčení slyšení svědci **Daniel Konrád, Magdaléna Mičková a Lenka Nováková**. Všichni jmenovaní byli zaměstnanci společnosti Peskim, přičemž svědek Konrád a svědkyně Mičková byli členy tzv. zahraničního týmu. Svědek Konrád zakládal dle instrukcí zahraniční společnosti, svědkyně Mičková měla na starosti komunikaci se zahraniční klientelou. Svědkyně Nováková pracovala v rámci společnosti Peskim pro obžalovanou Babákovou, a to zejména na projektu Hyperstavebnin, kde zpracovávala finanční analýzy a pomáhala s účetnictvím. Svědek Konrád se spolu se svědkyní Mičkovou vyjádřili zejména ke své náplni práce, k okolnostem, z nichž jsou jim případně známi jednotliví obžalovaní, přičemž v tomto kontextu shodně uváděli obžalované, kteří pracovali ve společnosti Peskim nebo v advokátní kanceláři Šachta & Partners. Všichni zmiňovali propojení společnosti Peskim s advokátní kanceláří, a to přinejmenším v rovině společně sdíleného pracovního prostoru. K činnosti zahraničního týmu svědek Konrád dále uvedl, že v rámci zadání vždy byla sdělena destinace, v níž měla být společnost založena, název zakládané společnosti, instrukce k lustraci obchodního rejstříku pro účely zjištění případné shody obchodní firmy, a dále údaje o tom, které osoby budou představiteli společnosti. Tyto pokyny vydával David Michal, Karolína Babáková, případně i Petr Michal. Společnosti byly zakládány na Kypru, na Seychelách, v Panamě a Singapuru, přičemž byly zkoumány i další destinace. Zčásti se jednalo o země, s nimiž má Česká republika uzavřeny smlouvy o zamezení dvojího zdanění, avšak nebylo tomu tak u všech zemí. Bližší účel zakládání těchto společností v zahraničí nebyl svědkovi znám. Projekty podléhaly kontrole Petra Michala. Z osob, pro které byly společnosti zakládány, si svědek vybavil obžalovaného Überalla a Kmetě. Svědek se dále vyjádřil k jednotlivým konkrétním společnostem v rovině, zda mu jsou či nejsou známy. Svědkyně Nováková v rámci své výpovědi poukázala zejména na osobní

vztahy mezi obžalovaným Kubiskou a obžalovanou Babákovou, přičemž uvedla, že tyto nikdy nebyly pozitivní.

824. U hlavního líčení byli vyslechnuti svědci **Mgr. Alžběta Schirlová, Mgr. Milan Kučera a Mgr. Jakub Mečl**, kteří působili v advokátní kanceláři Šachta & Partners. Svědek Kučera je advokátním koncipientem. Svědkyně Schirlová se později stala advokátkou, obdobně svědek Mečl, který byl posléze partnerem advokátní kanceláře. Svědkyně Schirlová a svědek Mečl své působení v advokátní kanceláři z důvodu osobních rozporů ukončili. Ve své výpovědi se vyjádřili k prostorám, v nichž advokátní kancelář sídlila, jakož i k osobám obžalovaných, kteří působili buď jako advokáti v advokátní kanceláři, nebo jako zaměstnanci společnosti Peskim, s níž advokátní kancelář sdílela prostory v Radlické ulici na Praze. K bližším okolnostem smluvních vztahů mezi DPP a společnostmi Cross Point, Neograph a Crowsnest uplatnili povinnost advokátní mlčenlivosti ve smyslu ustanovení § 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů. Obdobně pak ve vztahu ke společnostem a osobám, které byly klienty advokátní kanceláře. Svědek Kučera se dále vyjádřil k vnitřní struktuře advokátní kanceláře, rozdělení agendy na tuzemskou a zahraniční. Svědek Mečl naopak uvedl dělení agendy spíše podle jednotlivých klientů, tedy zpracování celistvé agendy vázící se vždy jmenovitě ke konkrétnímu klientovi. Svědek Mečl dále uvedl okolnosti a pohnutky založení společnosti Peskim jakožto účetní společnosti poskytující kompletní účetní služby klientům advokátní kanceláře.
825. Slyšená svědkyně **Mgr. Vladimíra Gajdarusová** od roku 2007 působila v advokátní kanceláři Šachta & Partners na pozici advokátní koncipientky, posléze od roku 2009 jako spolupracující advokátka. Spolupráci s advokátní kanceláří ukončila v roce 2012. V rámci své výpovědi se svědkyně vyjádřila k vnitřnímu uspořádání advokátní kanceláře, ke společnosti Peskim jakožto společnosti poskytující účetní služby spolupracující s advokátní kanceláří a k osobám, které jsou jí známy z pracovního poměru. Ke smluvním vztahům mezi společnostmi DPP a Cross Point, DPP a Neograph a DPP a Crowsnest se svědkyně odvolala na povinnost mlčenlivosti. Svědkyně se dále vyjádřila k osobám jednotlivých obžalovaných, z nichž mimo osob, s nimiž se znala z pracovního poměru, uvedla k obžalovaným Janků, Rittigovi, Valtrovi a Überalloví pouze povrchní známost v rámci běžné společenské komunikace. Bližší, přátelský vztah uvedla pouze ve vztahu k obžalované Šádkové. S pojmy zahraniční tým, benefiční vlastník, ani bubliny se nesešla. Obchodní společnosti jmenované v obžalobě, ani jména osob s nimi případně spjatých, svědkyni nic neříkaly.
826. Slyšená svědkyně **JUDr. Olga Fojtíková** dodnes působí v advokátní kanceláři Šachta & Partners jako řadová advokátka. Svědkyně se vyjádřila ke svému pracovnímu zařazení v rámci kanceláře, jejímu personálnímu obsazení k roku 2009 a následujícím a dále k osobám jednotlivých obžalovaných. Mimo osob obžalovaných, které jsou jí známy z pracovního zařazení v advokátní kanceláři, jí z běžného společenského styku byli známi obžalovaní Janků, Kmeť a Valtr. Dále se svědkyně vyjádřila ke společnosti Peskim jakožto společnosti spolupracující s advokátní kanceláří sídlící na téže adrese. Ve vztahu k pojmům benefiční vlastník, tzv. bubliny a struktury se svědkyně odvolala na povinnost mlčenlivosti. Obdobně pak ve vztahu ke společnostem uvedeným v obžalobě a osobám s nimi případně spjatým.

827. Slyšený svědek **Mgr. Vít Plichta** byl zaměstnancem advokátní kanceláře Šachta & Partners, a to zprvu ještě jako student právnické fakulty, posléze jako advokátní koncipient. Advokátní zkoušky složil a svou činnost v advokátní kanceláři ukončil v roce 2011. Svou koncipientskou praxi vykonával jako člen týmu poskytujícího právní služby DPP. Z osob obžalovaných mu byly známy osoby, které pracovaly, resp. vykonávaly funkci v DPP, dále pak osoby z týmu advokátní kanceláře, případně společnosti Peskim. V posledně jmenované společnosti svědek po určitou dobu působil na pozici jednatele. Mimo tyto osoby byla svědkovi známa ještě osoba Jana Valtra, s nímž se potkával v DPP, avšak charakter činnosti či spolupráce Jana Valtra s DPP mu nebyl znám. O obchodních vztazích mezi společnostmi DPP a společnostmi Cross Point a Neograph je mu známo toliko, že byly uzavřeny. Na přípravě či realizaci těchto smluvních vztahů se však nepodílel. V případě smluvního vztahu DPP se společností Crowsnest připomínkoval návrh smlouvy. Svědek se dále vyjádřil k personálnímu obsazení právního týmu advokátní kanceláře vyčleněného pro poskytování služeb DPP a případné účasti někoho z tohoto týmu na poradách vedení DPP. Zpočátku se právníci účastnili porad vedení pouze na vyžádání, avšak později, kvůli objemu zpracovávané agendy, se stala účast na poradách vedení pravidlem. Těchto se účastnil buď Marek Stublej, případně svědek sám. Svědek se dále vyjádřil ke spolupráci DPP s externími společnostmi zajišťujícími organizaci a administraci veřejných zakázek, přičemž potvrdil spolupráci se společnostmi Veřejné zakázky s.r.o., VeroGroup, Naxos, případně další advokátní kanceláře. K dotazům se svědek vyjádřil k předkládaným listinám.
828. Z výpovědi svědka Beneše v rámci hodnocení plyne, že byl na pracovní pozici „finančního analytika“ předchůdcem obžalovaného Kubisky. Svědek v zásadě potvrdil, že účetnictví zahraničních právnických osob nevedl, dle pokynů realizoval finanční transakce a potřebné dokumenty dal k podpisu obžalovanému Davidu Michalovi méně často Karolíně Babákové. Svědek nevedl, že by při výkonu práce narazil na něco nelegálního.
829. Z výše uvedeného přehledu výpovědí ostatních svědků plyne, že výpověď obžalovaného Ing. Kubisky podpořil svědek Fišer a v některých aspektech částečně svědek Eliáš, bývalí zaměstnanci společnosti Peskim. Zde je třeba uvést, že svědek Fišer uvedl, že vycházel z informací, které mu sdělil právě obžalovaný Kubiska. Svědek Eliáš časově nastoupil do Peskimu po Kubiskovi a svědek Fišer po Eliášovi. Kubiska, Fišer a Eliáš působili ve společnosti Peskim v zahraničním týmu souběžně. Svědek Fišer uvedl, že v Peskimu pracoval cca 4 měsíce a zaučoval jej nejvíce Eliáš, dále Kubiska a Petr Michal případně Šádková. Svědek uvedl, že již po třech týdnech po nástupu do zaměstnání ve společnosti Peskim, uvěřil tomu, o čem se v kuloárech mluvilo, že náplní práce společnosti je v zásadě nelegální převádění peněz. K dotazu soudu, proč tedy nevyužil tříměsíční zkušební dobu k tomu, aby opustil firmu, sdělil, že tam byla dobrá parta, jinou práci neměl. Odešel až po čtyřech měsících. K dotazu, co se změnilo během jednoho měsíce po skončení tříměsíční zkušební doby, když odešel čtvrtý měsíc po nástupu do práce, uvedl, že se v práci moc nepředřel a to mu vyhovovalo, odešel Eliáš a Kubiska, a byla tam nepříjemná atmosféra, nechtěl tam být a dal výpověď. Výpověď tohoto svědka je tedy vzhledem k uvedenému evidentně rozporná. Svědkova tvrzení, kromě výpovědi Kubisky a částečně Eliáše, nepodpořily svědkyně Schirlová nebo Gajdarusová, ani obžalovaný Petr Michal a Šádková, a rovněž žádný další vyslýchaný zaměstnanec společnosti Peskim či advokátní kanceláře Šachta & Partners. Soud hodnotí výpověď svědka Fišera jako

nevěrohodnou, a to kromě uvedených rozporů zejména vzhledem k tomu, jak vystupoval u hlavního líčení, kdy jeho chování neodpovídalo sdělovaným obsahům jeho výpovědi.

830. K výpovědi svědka Eliáše lze dodat, že k dotazům obhajoby v tom smyslu odkud čerpal znalost, že firmy Eurozeta - Alseada zná v souvislosti s obžalovaným Rittigem, a zda viděl nějaké dokumenty, které by o tom svědčily, uvedl, že dokumenty neviděl a bylo to obecně známo, přičemž o tom v podstatě jen slyšel. Obdobně vypověděl o vztahu skupiny firem Mavex – Unitex a obžalovaného Dvořáka, když uvedl, že listiny toto prokazující neviděl, ale v rámci advokátní kanceláře se o tom hovořilo; o tom že obžalovaný Dvořák je klientem advokátní kanceláře Šachta & Partners se někdo zmínil v kuchyňce. Výpověď svědka Eliáše soud hodnotí tak, že u hlavního líčení uvedl, co o věci ví, resp. na co si vzpomněl, ale stran tvrzení uvedených v obžalobě měl tyto z doslechu z kuloárů.
831. V odůvodnění obžaloby je dále uvedeno, že legalizační skutky jsou prokazovány na podkladě „*důkazů postoupených Městským soudem v Praze*“: K tomuto se vztahují níže citované pasáže části odůvodnění obžaloby na str. 182 -183:
„V přípravném řízení byla policejním orgánem zajištěna žaloba na ochranu osobnosti a o odstranění následků neoprávněných zásahů ze dne 23. 2. 2012, kterou podal žalobce Ivo Rittig, přičemž žalobce právně zastupuje Mgr. Bc. David Michal jako advokát a žaloba je podávána na žalovaného – Nadační fond pro boj proti korupci v souvislosti mimo jiné s publikovanými články „Za kauzou Předražené jízdenky Dopravního podniku hlavního města Prahy stojí lobbista Ivo Rittig“. Z předmětné žaloby je zřejmý vztah a spolupráce osob Ivo Rittig a Mgr. Bc. David Michal, který právně zastupuje osobu Ivo Rittiga. (č. l. 9.845-9.850). Z následného protokolu o jednání před soudem vedeným pod sp. zn. 31C 21/2012 ze dne 4. 4. 2013 je zřejmé, že Mgr. Lenka Balková zastupující Mgr. Bc. Davida Michala tedy žalobce – Ivo Rittiga uvádí, že „žalobce se nebude nijak vyjadřovat k tomu, zda skutečně podepsal a uzavřel smlouvu se společností Cokeville. V tomto směru nese důkazní břemeno žalovaný, a necht' tedy toto on si prokáže“. Ve svém vyjádření ze dne 2. 4. 2013 žalobce prostřednictvím svého právního zástupce vysvětloval, co plyne ze smlouvy, a nikoliv, co ho skutečně zavazovalo. Dále je předložen ověřený překlad části smlouvy uzavřené mezi Ivo Rittigem a Cokeville Assets ze dne 1. 8. 2006, přičemž je zde uvedeno, že Ivo Rittig předmětnou smlouvu podepisuje v Monaku a JUDr. Peter Kmet' smlouvu podepisuje ve Švýcarsku, tedy osoby smlouvy podepisují ve stejný den na různých místech, mimo území České republiky. Z prohlášení zástupce žalobce Ivo Rittiga je zřejmá existence smlouvy uzavřené mezi osobou Ivo Rittig a společností Cokeville Assets, Inc. a tedy je zde zřejmý vztah mezi osobami Ivo Rittig a JUDr. Peter Kmet'.“
832. K výše uvedenému lze pouze ze strany soudu dodat, že z procesní taktiky žalobce v civilním řízení a pouhé skutečnosti, že advokát zastupuje klienta v civilním řízení nelze činit skutkové závěry v řízení trestním.
833. „*Protokol o jednání před soudem ze dne 4. 4. 2013 obsahuje mimo jiné výslech svědka - Ing. Jana Janků, v němž uvedl mimo jiné: Po předložení smlouvy mezi Cokevillem Assets Inc. a Neograophem a. s. uvádí, že smlouvu uzavřel a že se jedná o jeho podpis. Uzavřeli s Dr.Kmet'em provizní smlouvu, jak byla svědkovi předestřena. Proviže byla pro Dr. Kmetě dokonce vyšší, než zisk Neographu, ovšem to nevaldilo, protože to byla otázka prestiže a určitý zisk také měli. Dle odhadu byla Cokevillu Assets vyplacena proviže ve výši cca 20 až*

30 milionů Kč. Vždy jsem za tuto společnost jednal s panem Kmetem. K dotazu na vztah ke Ivo Rittigovi Ing. Janků uvedl, že provize si přál vyplácet Dr. Kmet, ale nemá žádné informace, že by s tímto měl cokoliv společného Ivo Rittig a ať jej zná, není mu nic známo, že by provize šly od Dr. Kmetě ke panu Rittigovi. Provize pro Dr. Kmetě byla stanovena pevná, a to ve výši 0,17 Kč, tj. necelých 50%, které vyplácel DPP Neographu. DPP platil 0,38 Kč za jednu jízdenku. Dále Ing. Janků uvádí, že mimo Ing. Štiku dále jednal za DPP s panem Hanušem nebo panem Pospíšilem a dále s někým z AK Šachta a Partners, kdy on sám se setkal pouze s panem Stubleym. Na závěr opětovně uvádí, že Dr. Kmet vymyslel možnost uzavřít smlouvu s DPP bez výběrového řízení, byl to jeho nápad a s tímto jej následně seznámil.

Svědka JUDr. Peter Kmet ve výslechu uvádí, že je benefičním a jediným, konečným, vlastníkem a uživatelem společnosti Cokeville Assets a vedoucím organizační složky společnosti Cokeville Assets v České republice. S panem Rittigem se zná od roku 2005, obchodně spolupracují, ale mimo území České republiky a na obchodní spolupráci s DPP se jmenovaný Rittig žádným způsobem nepodílel. Je ale pravdou, že se jmenovaným měl podepsané nějaké smlouvy, kde pan Rittig vystupoval jako poskytovatel, za což mu měl vyplácet odměny ve výši desítek milionů (150-160 tisíc EUR měsíčně), přičemž se mělo jednat o aktivity například v Dominikánské republice, ve Vietnamu nebo v Emirátech. Pokud se týká DPP a následné zakázky na tisk a dodávky jízdních dokladů v roce 2007 a 2008, tak uvedl, že do uvedené doby se společností DPP nespolečně spolupracoval, ale znal Ing. Janků ze společnosti Neograph a. s. V roce 2007 zjistil z internetu, že DPP má potíže s falšování jízdenek a že se toto snaží vyřešit. Na základě tohoto zjištění dostal nápad, že by bylo možno získat uvedenou zakázku na tisk a dodávku jízdních dokladů bez výběrového řízení a na základě tohoto kontaktoval společnost Neograph a. s., pana Ing. Janků, kdy by tato společnost mohla tuto zakázku takto získat. Protože ale neměl kontakt na DPP, zjistil, že advokátní kancelář Šachta a Partners, se kterou spolupracoval, má na tuto společnost kontakty, a to na Ing. Štiku, čehož následně také využil. Následně měl kontaktovat Ing. Štiku a seznámil. Jej se svým nápadem a bylo mu z jeho strany sděleno, že tedy očekávají, s čím společnost Neograph a. s. přijde a případně jakou dá nabídku. Do uvedeného podniku vložil své know-how, na základě čehož měl dostat odměnu ve výši 0,17 Kč z každé jízdenky, což bylo následně realizováno i podpisem smlouvy mezi společností Neograph a. s. a společností Cokeville Assets. Odměna mu byla následně vyplácena postupně, ač chtěl původně vyplacení odměny najednou, což ale společnost Neograph a. s. odmítla.“

834. K výše uvedenému nalézací soud uvádí, že pokud konkrétní osoba vypovídala v občanskoprávním řízení v procesním postavení svědka, a stejná osoba vypovídá v trestním řízení v procesním postavení obviněného (obžalovaného) nelze protokol o výpovědi svědka z občanskoprávního řízení použít v trestním řízení jako důkaz, a proto nalézací soud tento důkazní prostředek ani neprovedl, natož aby z něj čerpal skutková zjištění.
835. K tomu lze poukázat na nález Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2006, sp. zn. III. 451/04, ze kterého jasně vyplývá, že je-li obsahem (listinného) důkazu výpověď stěžovatele učiněná před orgánem veřejné moci (v daném případě před civilním soudem), jsou orgány činné v trestním řízení povinny zkontrolovat, zda tato výpověď nebyla učiněna pod hrozbou sankce a zda nemá sebeobviňující povahu; vkladném případě takový (listinný) důkaz nelze v trestním řízení proti stěžovateli použít, neboť by to bylo v rozporu s právem stěžovatele nepřispívat ke obvinění proti sobě samému, jež představuje jeden z principů spravedlivého procesu zakotveného v čl. 40 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Z výše uvedeného zřetelně plyne, že daný důkaz nelze považovat za důkaz, jak je zmíněn v § 89 odst. 2 trestního řádu, neboť byl proveden podle jiného procesního předpisu. Na straně jedné lze vzít v úvahu, že citované ustanovení uvádí § 89 odst. 2 tr. řádu, že za důkaz může sloužit vše, co

může přispět k objasnění věci; na straně druhé však, je-li předepsán určitý procesní postup při pořizování a provádění toho kterého důkazu, nemohou jej orgány činné v trestním řízení opomíjet či „obcházet“ tak, aby došlo k omezení procesních práv trestně stíhané osoby.³⁰

836. Obžalobou tvrzené „*důkazy postoupené Městským soudem v Praze*“ spočívající v protokolech o výslechu svědků z civilního řízení, přičemž tyto svědci jsou v souzené věci v postavení obviněných (obžalovaných) jsou v trestním řízení bezvýznamné a na jejich podkladě nelze činit žádné skutkové závěry. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 1. 11. 2001 pod sp. zn. III. ÚS 190/01 konstatoval, že *procesní řády v právním systému České republiky tvoří od sebe oddělené procesní soustavy, jejichž vzájemné propojení, resp. propojení s jinými zákony z pohledu požadavků určitosti a předvídatelnosti procesních pravidel musí být procesním zákonem výslovně upraveno; pro důkazní řízení z uvedené zásady plyne maxima, dle níž důkazem může být toliko ten prostředek, jímž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci, jenž je předvádán příslušným procesním řádem a jenž je dle tohoto řádu proveden; tyto požadavky, tj. určitost a předvídatelnost procesních pravidel, jakož i jejich promítnutí do důkazního řízení, nutno podřadit pod kautely vyžadované čl. 36 odst. 1 Listiny.*
837. Níže soud stručně shrne důkazní situaci k jednotlivým dílčím skutkům legalizačního trestného činu pod bodem II:

Skutek II./1) obžaloby - legalizace výnosů ze skutku Cross Point:

838. Na skutek uvedený v obžalobě pod bodem I./1), o kterém se v tomto rozsudku pojednává jako o „skutku Cross Point“ navazuje skutek uvedený v podané obžalobě pod bodem II./1), který bude v tomto rozsudku označován jako „skutek II./1) legalizace výnosů z Cross Point“.
839. Skutek je v podané obžalobě popsán a vymezen následovně:
„Na pokyn Mgr. Marka Stublejho, Mgr. Karolíny Babákové, Mgr. Davida Michala, Petra Michala a Jany Šádkové a na základě následně vystavených faktur ke níže uvedeným smlouvám postupně převáděli dosud neustanovení pracovníci společnosti Peskim, s. r. o. v sídle společnosti na adrese Praha 5, Radlická 28/663, finanční prostředky poskytnuté společností Countertop Limited se sídlem HE G. Pavlides Court, Arch. Kyprianou a Agiu Andreou 2, Limassol, Kyperská republika, jako plnění na základě účelově uzavřené

³⁰ Na doplnění lze uvést rozhodnutí ESLP v případě Saunders proti Spojenému království (43/1994/490/572, rozsudek ze 17.12.1996, Recueil VI/1996). Trestnímu stíhání tu předcházelo administrativní šetření, prováděné inspektory ministerstva obchodu a průmyslu, před nimiž jsou osoby povinny pravdivě vypovídat pod hrozbou trestní sankce. Taková výpověď p. Saunderse byla později použita proti němu jako usvědčující důkaz v trestním řízení. ESLP nezpochybnil oprávnění správních nebo disciplinárních orgánů vyslyšet prověřované osoby pod sankcí, avšak byla-li tato výpověď použita proti takové osobě v pozdějším trestním řízení, došlo podle ESLP k porušení článku 6 Úmluvy. Za nepřijatelné pokládá ESLP to, je-li v trestním řízení použita jako důkaz usvědčující výpověď, získaná pod pohrůzkou trestní sankce v jiném druhu řízení, např. ve správním nebo disciplinárním řízení.

smlouvy „Smlouva o úvěrovém limitu“ mezi společností Countertop Limited (dlužník), zastoupenou Yiolandou Papargyrou, a společností Cross Point s. r. o. (věřitel), zastoupenou JUDr. Pavlem Švarcem v dosud nezjištěné době, přičemž předmětem této smlouvy byl úvěr s možností čerpání po individuálních splátkách až do výše 100.000.000,- Kč se splatností do 5-ti let z účtu č. 430066100207/0100 vedeného u Komerční banky a. s. majitele společnosti Cross Point s. r. o. na účet č. 17932158263 vedený u banky Laiki Group se sídlem v Kyperské republice majitele společnosti Countertop Limited, která byla 100% vlastníkem společnosti Cross Point s. r. o., v období od roku 2008 do roku 2013 nejméně ve 12-ti případech v celkové výši nejméně 69.800.000,- Kč. Vlastníkem společnosti Countertop Limited byla společnost Genova International Investment Inc. se sídlem Advaced Tower Building, 1st. Floor, Ricardo Arias Street, Panama, jejímž 60% vlastníkem byla společnost Mavex Group Incorporated se sídlem Overseas Management Company Trust (B.V.I.) Ltd., OMC Chambers, PO. BOX 3152, Road Town, Tortola, Britské Panenské ostrovy, jejímž benefičním vlastníkem byl po předchozí době nejméně s Mgr. Davidem Michalem, Mgr. Karolínou Babákovou a Ivo Rittigem Ing. Martin Dvořák, a 40% vlastníkem byla společnost Washington Intertrade Inc., Overseas Management Company Trust (B.V.I.) Ltd., OMC Chambers, PO. BOX 3152, Road Town, Tortola, Britské Panenské ostrovy, jejímž benefičním vlastníkem byl po předchozí době nejméně Mgr. Davidem Michalem, Mgr. Karolínou Babákovou a Ing. Martinem Dvořákem Ivo Rittig. Poté za stejných podmínek na základě pokynů nejméně Mgr. Davida Michala a Mgr. Karolíny Babákové a na základě účelově uzavřené smlouvy „Smlouva o úvěrovém limitu“ mezi společností Countertop Limited (věřitel), zastoupenou ředitelkou Yiolandou Papargyrou, a společností Genova International Investments Inc. (dlužník), zastoupenou ředitelem Jose Calstrellonem, v dosud nezjištěné době, přičemž předmětem smlouvy bylo poskytnutí úvěru až do výše 100.000.000,- Kč s čerpáním v individuálních částkách s dobou splatnosti 5-ti let, byly následně uvedené finanční prostředky v dosud neustanovené výši dosud neustanovenými zaměstnanci společnosti Peskim s.r.o. v sídle společnosti na adrese Praha 5, Radlická 28/663, převedeny a ke těmto převodům oprávněným osobám zpracovávali nezbytné podklady tak, že připravili podklady k realizaci převodu a tento následně realizovala dosud neustanovená oprávněná osoba společnosti na účet č. 33374650081019 vedený u banky Societe Generale Cyprus Ltd., Kyperská republika, společnosti Genova International Investment Inc. Poté na základě pokynů Mgr. Davida Michala a Mgr. Karolíny Babákové a účelově uzavřených obchodních smluv, a to Smlouvy o úvěrové linii uzavřené dne 12. 8. 2010 mezi společností Genova International Invest Inc. a Mavex Group Incorporated a Smlouvy o úvěrové linii ze dne 8. 3. 2012 uzavřené mezi společností Washington Intertrade zastoupené osobami Luis A. Davis a Pamela D. Hall a Genova Investments zastoupená José Francisco Castellónem byly dosud neustanovenými zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o., zpracovány nezbytné podklady k realizaci převodů, které následně realizovala dosud neustanovená oprávněná osoba společnosti na účet č. 273254373.01A (70C, 75P) vedený u banky UBS AG, Švýcarská konfederace, společnosti Mavex Group Incorporated, a na účet č. 273263435(70U,60Y,65L) vedený u banky UBS AG, Švýcarská konfederace, společnosti Washington Intertrade Inc., jejímž benefičním vlastníkem, po předchozí době nejméně s Mgr. Davidem Michalem, Mgr. Karolínou Babákovou, byl Ivo Rittig. Tímto způsobem byla z účtu společnosti Genova International Invest Inc. oprávněnou osobou po předchozí době a na základě pokynů Mgr. Davida Michala, Mgr. Karolíny Babákové a Petra Michala převedena dne 12. 8. 2010 částka ve výši 3.000.000,- Kč, dne 3. 9. 2010 částka ve výši 1.620.000,- Kč a částka ve výši 5.256.000,- Kč na účet společnosti Mavex Group Incorporated a v doposud nezjištěné době po dni 7. 3. 2012 částka ve výši 10.000.000,- Kč na účet společnosti Washington Intertrade. Ivo Rittig kontroloval realizaci plateb výše uvedených společností prostřednictvím Jana Valtra, který byl informován Mgr. Davidem Michalem, Mgr. Markem Stubleym a Mgr. Karolínou Babákovou, a to minimálně 1x měsíčně při osobním jednání v kanceláři AK Šachta & Partners v. o. s. a dále zástupci společnosti Peskim s. r. o., a to nejméně Janou Šádkovou cestou e-mailů. Účelem uvedených finančních transakcí bylo zastření původu převáděných finančních prostředků v celkové výši nejméně

19.876.000,- Kč a současně jejich vydání k faktické dispozici nejméně Ing. Martinu Dvořákovi a Ivo Rittigovi.“

840. Obžalovaný **Jan Valtr**, k tomuto skutku uvedl, že k bankovním operacím mezi společnostmi Cross Point, Countertop Limited, Genova, Mavex Group a Washington Intertrade, o nichž měl informovat Ivo Rittiga, který měl právě prostřednictvím obžalovaného Valtra realizace těchto plateb kontrolovat, uvedl obžalovaný, že Ivo Rittiga o žádných takových platbách neinformoval. Žádné informace k těmto platbám ani neměl. Na žádných schůzkách se s obžalovaným Mgr. Michalem, Mgr. Babákovou ani Mgr. Stubleym nescházel. Obžalovaného Ing. Kubisku nezná a nikdy s ním nejednal, ani se s ním nikdy nesešel. Většinu z výše jmenovaných společností ani nezná.
841. Co se týče vztahu obžalovaného ke společnosti Cross Point, uvedl, že neměl ani nemá dispoziční právo k žádným účtům této společnosti. S touto společností začal spolupracovat někdy v roce 2010 prostřednictvím svojí společnosti Gereco s.r.o. Spolupráce fungovala na bázi ekonomicko obchodního poradenství za účelem zvýšení efektivity prodeje. Přístup do účetnictví společnosti Cross Point neměl, pouze od pana Švarce dostával osobně výsledky hospodaření společnosti za jednotlivé měsíce. Jednalo se o klasické měsíční výkazy nákladů a výnosů za dané období. Z dob své spolupráce se společností Cross Point je mu známo, že v dané době byla vlastníkem společnosti Cross Point společnost Countertop. Kdo je vlastníkem společnosti Countertop neví a ani nikdy nevěděl. Co se týče e-mailů obžalovaného se zaměstnanci společnosti Intrax, uvedl obžalovaný, že společnost Intrax je společností JUDr. Švarce, která se zabývá účetní a ekonomickou agendou, přičemž obžalovaný měl s touto společností od roku 2011 nebo 2012 smlouvu na poskytování účetních služeb pro vlastní společnost. Z větší části se tedy jednalo o interní dokumenty mezi obžalovaným a zaměstnanci společnosti Intrax o výplatách a zadání plateb, které vůbec nesouvisí s projednávanou trestnou činností.
842. Obžalovaný **JUDr. Pavel Švarc** ke vztahu společnosti Cross Point a společností Countertop uvedl, že mezi těmito společnostmi byla uzavřena smlouva o úvěrovém rámci, jejímž účelem bylo využití volných peněžních prostředků mateřskou společností. V dané době nebylo legálně možné vyplácet zálohu na dividendy. Bylo však běžnou praxí, že matky a dcery mezi sebou uzavíraly smlouvy o úvěru a dcera poskytovala volné peníze jako úvěr svojí matce. Smlouva, kterou takto podepsal obžalovaný, vypadala jinak než ta, která mu byla předložena k vyjádření policejním vyšetřovatelem. Poskytnutý úvěr byl vždy splacen. Obžalovaný dále uvedl, že nikdy nevlastnil, nevlastní, neovládal ani neměl prospěch z jakékoli zahraniční struktury. Nemá ani nikdy neměl žádný zahraniční účet. Nikdy neměl účast na žádné zahraniční společnosti. Neměl ani povědomí o vlastnické struktuře sahající dále nad společnost Countertop, stejně tak neměl ani možnost ovlivňovat jakékoli finanční toky, které šly od společnosti Countertop „výše“.
843. K závěrům obžaloby, že se obžalovaný podílel na legalizaci výnosů z trestné činnosti, uvedl, že převáděl peníze ze společnosti Cross Point na společnost Countertop výhradně na základě reálné smlouvy o úvěru, což bylo dále vždy zaúčtováno proti dividendě. Z jeho pohledu se nejedná o trestnou činnost, protože on sám nikdy neměl žádnou indicii o tom, že by byla

zakázka zmanipulovaná, ani on sám se na žádné manipulaci nepodílel. O podmínkách výběrového řízení nikdy s nikým nejednal, pro nic takového neměl žádnou pravomoc. Společnost Cross Point fakturovala DPP výhradně oprávněné částky za reálně poskytovanou činnost. Cross Point nikdy nevykazoval ani neuplatňoval žádné zbytečné nebo fiktivní náklady. Společnost veškeré své výnosy zdanila v ČR. Obžalovaný jakožto jednatel společnosti nemohl jednat jinak, než že respektoval rozhodnutí společnosti Countertop jako jediného společníka, který jej instruoval o tom, že se má určitým způsobem rozdělit zisk. Takovouto instrukci by mohl odmítnout za situace, pokud by si myslel, že by takovým jednáním mohl společnost přivést do insolvence, nebo pokud by pojal podezření, že se jedná o trestnou činnost. Nic takového se však nikdy nestalo. Zdroj finančních prostředků převáděných na Kypr byl dle mínění obžalovaného zcela transparentní. Každý správce daně, který je kontroloval, měl jasně předloženo, odkud jsou finanční prostředky čerpány.

844. Obžalovaný **Mgr. Marek Stublej** k části, v níž je mu kladena za vinu legalizace výnosů z trestné činnosti, k níž mělo docházet prostřednictvím transferů finančních prostředků, které měly pocházet z DPP, tzn. transfery od smluvních partnerů DPP na třetí osoby, přičemž se tak mělo dít na základě fiktivních smluv bez odpovídajícího protiplnění, a tuto činnost měli dle obžaloby zajišťovat zaměstnanci společnosti Peskim na základě pokynů vedení, zopakoval obžalovaný, že se na činnosti společnosti Peskim nepodílel, nejednal se zahraničními spolupracovníky, nejezdil na služební cesty, nejednal s bankami, neměl dispoziční práva k účtům ani klientů, ani advokátní kanceláře, neorganizoval žádné transfery, nikomu v této souvislosti nedával žádné pokyny, ani se nepodílel na přípravě smluvních vztahů mezi těmito zahraničními společnostmi. Následně obžalovaný přistoupil ke svému výkladu podle jednotlivých skutků tak, jak jsou v obžalobě, přičemž gros výpovědi obžalovaného byla negativní tvrzení a podrobný rozbor důvodů a skutečností, na jejichž podkladě obžalovaný dovozuje, proč se žádných z obžalobou tvrzených činností nemohl dopustit a ani nedopustil.
845. Obžalovaný ve vztahu ve vztahu ke spol. Cross Point, tzn. tvrzení, že měl informovat pana Valtra o těch uvedených platbách mezi spol. Cross Point a spol. Countertop, tak uvádí, že Valtra o takovýchto platbách neinformoval. Informovat jej ani nemohl, protože o daných platbách nic nevěděl, a s ohledem na to, co vypověděl Petr Michal, je otázkou, jestli vůbec mohl něco takového vědět. S Valtrem měl vždycky korektní vztah, potkával se s ním jako s poradcem DPP. Nepotkával se s ním, jak obžaloba uvádí, jedenkrát měsíčně v sídle advokátní kanceláře, ale naopak na DPP, a to i ve větších frekvencích, neboť spolu sdíleli kancelář v DPP. Pokud spolu komunikovali, což nebylo úplně často, vždy to bylo o věcech týkajících se DPP a poskytování služeb DPP.
846. Obžalovaný **Petr Michal** popřel, že by zaměstnanci společnosti Peskim převáděli peníze mezi společnostmi Countertop a Cross Point. Společnost Cross Point měla se společností Countertop, mateřskou společností sídlící na Kypru, smlouvu o úvěru, a sama posílala peníze. Jednou za rok poté došlo k započtení dividend.
847. Obžalovaný **Ing. Jaroslav Kubiska** k bodu II./1) obžaloby týkajícímu se společnosti Cross Point sdělil, že společnost Cross Point byla českou společností vlastněnou kyperskou společností Countertop. Společnost Countertop byla ze 100 % vlastněna panamskou

společností Genova, která byla zase ze 40 % vlastněna společností Washington Intertrade, potažmo osobou obžalovaného Überalla. Vše spadalo do skupiny Eurozeta Alseida benefičního vlastníka Ivo Rittiga. Ze 60 % byla společnost Genova vlastněna společností Mavex, následně Cartago a opět osobou obžalovaného Überalla. Ze 40 % tedy společnost Genova, potažmo společnost Cross Point, svědčila skupině benefičního vlastníka Ivo Rittiga, ze 60 % skupině benefičního vlastníka Ing. Dvořáka.

848. Obžalovaný **Mgr. David Michal** k bodu II./1) obžaloby, sdělil, že za účelovou smlouvu je v daném případě označována distribuce řádně zdaněného zisku vlastníkovi formou půjčky a následného zápočtu za dividendy. V dané době bylo zcela běžné řešit v čase výplatu zisku popsáním, legálním způsobem. Obžalovaný Martin Dvořák nikdy nebyl vlastníkem společnosti Mavex, stejně jako obžalovaný Ivo Rittig nikdy nebyl vlastníkem společnosti Washington Intertrade, stejně tak ani jeden z nich od řečených společností nikdy nepřijal žádné peněžité plnění. Údaje o benefičním vlastníkovi má k dispozici každá banka, u které měla dotyčná společnost účet, vše si tedy lze snadno ověřit. Obžalovaný dále popřel, že by obžalovaný Rittig kontroloval převody finančních prostředků mezi těmito společnostmi. Obdobně pak označil za lživé tvrzení, že se on sám, Karolína Babáková a Marek Stublej pravidelně scházeli v advokátní kanceláři spolu s obžalovaným Valtrem, aby mu dávali informace pro obžalovaného Rittiga, který měl tímto způsobem kontrolovat realizaci plateb mezi společnostmi uvedenými pod bodem 1.
849. Obžalovaná **Mgr. Karolína Babáková** k části obžaloby týkající se legalizace výnosů z trestné činnosti uvedla, že jí dle obžaloby dodnes není zcela jasné, jakým způsobem se měla této legalizaci dopouštět. V tomto směru celkově zpochybnila kvalitu obžaloby, zejména stran prokázání, že by se s osobami, jejichž výnosy z trestné činnosti měla legalizovat, vůbec byt' jen znala. Popřela, že by věděla, že je obžalovaný Martin Dvořák benefičním vlastníkem společnosti Mavex, stejně jako odmítla, že by se tímto benefičním vlastníkem stal po dohodě s ní. Obžalovaného Dvořáka v předmětné době vůbec neznala. Není si vědoma, že by kdy přišla do styku s jakoukoli společností, jejímž by byl vlastníkem. Popřela, že by komukoli dávala pokyny k převodům finančních prostředků takovým způsobem, jaký popisuje podaná obžaloba.
850. Obžalovaná dále poukázala na roli advokáta při poskytování právních služeb, a na to, zda v takto poskytovaných službách lze spatřovat legalizaci výnosů z trestné činnosti. Dle mínění obžalované transakce popisované obžalobou nemohou být legalizací výnosů z trestné činnosti, což dle jejího názoru dokládá mimo jiné to, že všechny transakce byly realizovány oficiálně s veškerou patřičnou dokumentací, na základě písemných smluv, přes bankovní účty a za situace, kdy byly banky o všem informovány. Dále poukázala na to, že v rozhodné době neplatila tak přísná zákonná pravidla týkající se povinnosti zjišťovat původ peněz přijímaných do úschovy, jako je tomu nyní. Veškerá obvinění vůči své osobě uvedená pod bodem II./1) obžaloby týkající se mj. jejich pokynů k úvěrovým smlouvám odmítla s prostým tvrzením, že se nejedná o pravdivé informace.
851. Obžalovaný **Ivo Rittig** uvedl, že to, co je mu podanou obžalobou kladeno za vinu, je absolutní lež. Se společnostmi Cross Point, Neograph ani Crowsnest nikdy neměl a ani v současnosti nemá nic společného. Odmítl, že by se podílel na legalizaci výnosů z trestné činnosti.

Společnost Mavex group obžalovanému není vůbec známa. Rozhodně odmítl, že by se s kýmkoli domlouval na tom, kdo bude jejím benefičním vlastníkem. Stejně tak obžalovanému nic neříkají ani společnosti Genova International či Earnway International Limited.

852. Obžalovaná **Jana Šádková** vyjádřila svůj nesouhlas s podanou obžalobou. Obžalovaná se následně vyjádřila k bližším okolnostem spolupráce s advokátní kanceláří Šachta & Partners. V roce 2006 začala pracovat jako účetní ve společnosti Jurista, která zajišťovala advokátní kanceláři administrativní zázemí. Na podzim téhož roku vznikla společnost Peskim, kam byla následně přeřazena. Tým účetních společnosti Peskim se postupem času rozrůstal, obžalovaná se stala hlavní účetní. Náplní její práce bylo zaúčtování dokladů, bankovních výpisů, mzdových záležitostí. Veškeré platby a faktury byly vždy schvalovány klienty. Jejím nadřízeným byl David Michal a Karolína Babáková. Společnost Peskim měla tuzemskou část, do níž byli zařazeni účetní, dále analyticko-zahraniční část, v níž byl Petr Michal, a projektovou část, ve které byl pan Pergl. Obžalovaná uvedla, že do práce zahraničního oddělení nikdy nezasahovala, starala se výhradně o tuzemské účetnictví. Obžalovaná kategoricky popřela, že by vystavovala fiktivní faktury. Potvrdila, že měla přístup k účtům klientů. Takto měla přístup i na účet Davida Michala a Ivo Rittiga. V případě posledně jmenovaného měla přístup k tuzemskému účtu, ze kterého prováděla platby související s domácností, energie, pojištění atp. Obžalovaná nikdy nezakládala ani se nikterak nepodílela na zakládání off-shore společností, neúčastnila se zahraničních jednání. Společnosti DPP, Cross Point ani Neograph nikdy neúčtovala, nejednalo se o klienty společnosti Peskim.
853. Z výše uvedených tvrzení obžalovaných je zřejmé, že všichni uvedení obžalovaní popřeli, že by zastírali původ věci, která byla získána trestným činem spáchaným na území České republiky, jako členové organizované skupiny a ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech, ve vztahu k věci v hodnotě velkého rozsahu, čímž získali pro sebe či pro jiného prospěch velkého rozsahu, a tak měli spáchat zločin legalizace výnosů z trestné činnosti popsany a vymezený v bodě II./1) obžaloby.
854. Svědci slyšení před soudem u hlavního líčení, ať již zaměstnanci společnosti Peskim (Ing. Ondřej Beneš, Daniel Konrád, Magdaléna Mičková a Lenka Nováková) či advokáti spolupracující s advokátní kanceláří Šachta & Partners (Mgr. Alžběta Schirlová, Mgr. Milan Kučera, Mgr. Jakub Mečl, Mgr. Vladimíra Gajdarusová, JUDr. Olga Fojtíková a Mgr. Vít Plichta), neuvedli ve vztahu ke skutku uvedenému v bodu „II./1) legalizace výnosů z Cross Point“ podstatné konkrétní skutečnosti. Ke skutku II./1) obžaloby neuvedli relevantní konkrétní skutečnosti ani svědci Fišer a Eliáš.
855. Na str. 77 odůvodnění obžaloby je uvedeno tvrzení, že: „z důkazů provedených ve vztahu ke zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti, zejména z výpovědi spolupracujícího obv. Ing. Kubisky, dalších zaměstnanců spol. Peskim s. r. o. a z listinných důkazů vydaných Ing. Kubiskou a zajištěných orgány činnými v trestním řízení Švýcarské konfederace se podává, že Ing. Dvořáka takto jednal za součinnosti Ing. Švarce za účelem vyvedení peněžních prostředků, a to nejméně těch, o něž byla předmětná zakázka objektivně předražena, v jeho prospěch a ve prospěch Ivo Rittiga, kdy JUDr. Švarc se i následně na legalizaci těchto prostředků dále podílí, když je vlastníkem spol. Genova.“

856. Po zhodnocení všech důkazů provedených soudem u hlavního líčení lze konstatovat, že vyjma nevěrohodného tvrzení obžalovaného Kubisky nebyly provedeny důkazy, prokazující skutkové tvrzení obžaloby.
857. Pokud obžaloba na č.l. 78 uvádí, že : „*Na podkladě uvedené účelové manipulace se zadávacím řízením následně po předchozí domluvě Ing. Dvořák a Ing. Švarc uzavřeli předmětnou smlouvu o dodávkách daných služeb společností Cross Point s. r. o., a to za jednoznačně neobjektivizované a předražené ceny, a to úmyslu neméně peněžní prostředky, o něž byla daná zakázka předražena, následně legalizovat ve prospěch nejméně Ing. Dvořáka a Ivo Rittiga. Takto jednal Ing. Dvořák v rozporu s účelem, pro něž mu byly tyto prostředky jako generálnímu řediteli svěřeny*“.
858. K tomu soud konstatuje, že podrobným a úplným dokazováním ve vztahu ke skutku „I./1) CrossPoint“ nebyla prokázána ani manipulace se zadávacím řízením ani předražení zakázky. Na základě podrobného dokazování, které soud prvního stupně učinil ve vztahu ke skutku uvedenému v bodu I./1) „skutku CrossPoint“ dospěl jednoznačně k závěru, že byť se skutek popsáný a vymezený v dílčím skutku I./1) částečně stal – tj. došlo na podkladě veřejné zakázky k výběru dodavatele na prodej jízdních dokladů, s tímto byla uzavřena předmětná smluvní dokumentace, a tento službu poskytoval, avšak v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Soud proto procesním postupem podle se podle § 226 písm. b) tr. řádu zprostil obžalované Ing. Martina Dvořáka, JUDr. Pavla Švarce a Ing. Tomáše Petanu obžaloby ze skutku I./1) „skutku CrossPoint“.
859. V řízení před soudem byl proveden důkaz Smlouvou o úvěrové linii mezi Coutertop a Cross Point s úvěrovým rámcem 100 000 000 Kč, bez podpisu a data (Příloha B, č. l. 128-140), Korespondence mezi Societe Generale Kypr a AK Šachta a Partners, včetně prohlášení, že skutečným vlastníkem společnosti je obžalovaný Überall, a faktura Mata a Pitti za služby ke společnosti Genova (Příloha B, č. l.141-1143). Původní stejné písemnosti obsahuje Příloha B v jazyce anglickém (Příloha B, č. l.144-150).
860. Obžalovaný JUDr. Pavel Švarc, ke vztahu společnosti Cross Point a společností Countertop, ve své výpovědi potvrdil, že mezi těmito společnostmi byla uzavřena smlouva o úvěrovém rámci, jejímž účelem bylo využití volných peněžních prostředků mateřskou společností, neboť v dané době nebylo legálně možné vyplácet zálohu na dividendy. Bylo však běžnou praxí, že matky a dcery mezi sebou uzavíraly smlouvy o úvěru a dcera poskytovala volné peníze jako úvěr svojí matce. Smlouva, kterou takto podepsal obžalovaný, vypadala nicméně jinak než ta, která mu byla předložena k vyjádření policejním vyšetřovatelem. Rovněž obžalovaný Mgr. David Michal k tomuto uvedl, že za účelovou smlouvu je v daném případě označována distribuce řádně zdaněného zisku vlastníkovu formou půjčky a následného zápočtu za dividendy. V dané době totiž bylo zcela běžné řešit v čase výplatu zisku popsáním způsobem, který byl legální. Rovněž také obžalovaný Petr Michal potvrdil existenci smlouvy o úvěru mezi společností Cross Point a společností Countertop, což byla její mateřská společnost sídlící na Kypru s tím, že jednou za rok došlo k započtení dividend.

861. Nálezací soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že byla prokázána existence smlouvy označené „Smlouva o úvěrovém limitu“ mezi společnostmi Countertop Limited (jako dlužníkem), zastoupenou Yiolandou Papargyrou, a společností Cross Point s. r. o. (jako věřitelem), zastoupenou JUDr. Pavlem Švarcem, přičemž předmětem této smlouvy byl úvěr s možností čerpání po individuálních splátkách až do výše 100 000 000,- Kč se splatností do pěti let z účtu č. 430066100207/0100 vedeného u Komerční banky a. s. majitele společnosti Cross Point s. r. o. na účet č. 1793215826 vedený u banky Laiki Group se sídlem v Kyprské republice majitele společnosti Countertop Limited, která byla 100% vlastníkem společnosti Cross Point s. r. o., na podkladě které docházelo k finančním transakcím.
862. Dokazováním nebylo prokázáno, že převáděné finanční prostředky byly získány trestným činem spáchaným na území České republiky, neboť v žalobním návrhu označený skutek I./1) „skutek CrossPoint“ není trestným činem. Tento trestný čin byl považován obžalobou ve vztahu k trestnému činu legalizace výnosů z trestné činnosti za čin zdrojový a bez jeho existence se nelze dopustit praní špinavých peněz. Protože skutek, který měl být dle obžaloby zdrojovým, není trestným činem, dospěl nálezací soud jednoznačně k závěru, že byť se skutek popsáný a vymezený v dílčím skutku „II./1) legalizace výnosů z Cross Point“ částečně stal – tj. došlo na podkladě smlouvy o úvěru mezi společnostmi Cross Point a společností Countertop k převodům finančních prostředků, avšak v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Soud proto procesním postupem podle se podle § 226 písm. b) tr. řádu zprostil výše uvedené obžalované z tohoto skutku.

Skutek II./2) obžaloby - legalizace výnosů z Neograph

863. Na skutek uvedený v obžalobě pod bodem I./2), o kterém se v tomto rozsudku pojednává jako o „skutku Neograph“, navazuje skutek uvedený v podané obžalobě pod bodem II./2), který bude v tomto rozsudku označován jako „skutek II./2) legalizace výnosů z Neograph“.
864. Skutek byl v podané obžalobě popsán a vymezen takto:
„V době od počátku plnění z účelově Ing. Martinem Dvořákem, generální ředitelem Dopravního podniku, a Ing. Janem Janků předsedou představenstva společnosti Neograph a. s. se sídlem Praha 1, Opletalova 55 (dále jen Neograph) uzavřené Rámcové smlouvy o dílo na dodávku jízdních dokladů a souvisejících výrobků, tedy ode dne 11. 1. 2008, z bankovního účtu společnosti Neograph, č. ú. 1083362/0800 vedeného u banky Česká spořitelna, a. s. se sídlem Praha 4, Olbrachtova 1929/62, z doposud nezjištěného místa v České republice převáděla na základě opakovaných pokynů Ing. Jana Janků pracovnice společnosti Neograph Václava Franceová, nar. 15. 11. 1968, finanční prostředky společnosti Neograph získané jako plnění ze smluvního vztahu uzavřeného dne 11. 1. 2008 mezi společností Dopravní podnik a společností Neograph, a to za rok 2008 ve výši 27.200.097,20,- Kč, za rok 2009 ve výši 36.805.385,50,- Kč, za rok 2010 ve výši 82.978.405,58,- Kč a za rok 2011 ve výši 56.255.059,44,- Kč tedy společnost Dopravní podnik zaslala na účet společnosti Neograph za období let 2008 až 2011 částku v celkové výši 203.238.947,42,- Kč. Následně na základě účelově uzavřeného smluvního vztahu ze dne 10. 8. 2007 mezi společností Neograph, za níž tuto smlouvu uzavřel Ing. Jan Janků, a společností Cokeville Assets Inc., organizační složkou, za níž tuto smlouvu uzavřel její vedoucí JUDr. Peter Kmeť, na její účty vedené bankami ve Švýcarské konfederaci a v Kyprské republice, a to konkrétně částky v roce 2008 v celkové výši 7.140.000,- Kč, v roce 2009 v celkové výši

9.283.550,- Kč, v roce 2010 v celkové výši 12.345.312,- Kč a v roce 2011 ve výši 11.274.710,- Kč. V období od roku 2008 do roku 2011 takto převedla Václava Franceová společnosti Cokeville Assets Inc. na základě pokynů Ing. Jana Janků celkovou částku ve výši 40.043.572,- Kč, a to po předchozí domluvě Ing. Jana Janků s Mgr. Markem Stubleym, který se podílel v předmětné době na přípravě smluvních vztahů Dopravního podniku včetně smlouvy mezi Dopravním podnikem a společností Neograph ze dne 11. 1. 2008, Mgr. Davidem Michalem, který nejméně ode dne 11. 3. 2008 zastupoval společnost Cokeville Assets Inc. a který nejméně ode dne 1. 8. 2006 zastupoval současně také Ivo Rittiga, a Ivo Rittigem, který kontroloval realizaci plateb společnosti Cokeville Assets Inc. prostřednictvím Jana Valtra, který v době nejméně ode dne 14. 2. 2008 do dne 12. 9. 2011 po předchozí dohodě nejméně s Ivo Rittigem, Mgr. Markem Stubleym a Mgr. Davidem Michalem dohlížel na průběh plateb společnosti Cokeville Assets Inc. v souvislosti s plněními souvisejícími se službami dodávanými společností Dopravní podnik, tedy včetně plnění od společnosti Neograph. Jan Valtr ohledně těchto plateb a fakturaci koordinoval předmětná plnění společnosti Cokeville Assets Inc. tím, že v rámci komunikace ze své e-mailové schránky ve společnosti Rittig & Partners, s. r. o. uživatele Jana Valtra a dále z e-mailové schránky jan.valtr@email.cz po předchozí dohodě nejméně s Janou Šádkovou, účetní společnosti Peskim s. r. o., Mgr. Markem Stubleym, Mgr. Davidem Michalem a Janem Lichtnegerem byl Janou Šádkovou pravidelně informován o fakturacích a počtu prodaných jízdních dokladů na základě smluvního vztahu mezi společností Dopravní podnik a Neograph, o řešených problémech v rámci plnění tohoto smluvního vztahu a tím, že se dne 12. 9. 2011 podílel na dodatečné formulaci tzv. historie smluvního vztahu mezi společností Neograph a Dopravním podnikem za účelem jeho ospravedlnění. Nejméně Ivo Rittigovi z uvedených finančních prostředků po předchozí dohodě Ing. Jana Janků, JUDr. Petera Kmeťe, Mgr. Marka Stubleho a Mgr. Davida Michala Jana Lütken vyplatila částku ve výši nejméně 19.623.050,- Kč, přičemž pro pokyny Janě Lütken k těmto plněním účelově použili Ing. Ondřej Beneš a Ing. Jaroslav Kubiska a další neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. smlouvu mezi společností Cokeville Assets Inc. a Ivo Rittigem ze dne 1. 8. 2006, kterou dne 27. 7. 2006 podepsal Ivo Rittig v Monaku a JUDr. Peter Kmeť dne 1. 8. 2006 v Zugu ve Švýcarské konfederaci, a v níž Ivo Rittig zplnomocnil ke komunikaci za svou osobu Mgr. Davida Michala. Na základě takto účelově uzavřeného smluvního vztahu mezi společností Cokeville Assets Inc. a Ivo Rittigem Jana Šádková následně vystavovala fiktivní faktury, které podepisovala jménem fiktivní osoby Maria Gold. Následně na podkladě Janou Šádkovou vyhotovených faktur Ing. Ondřej Beneš, Ing. Jaroslav Kubiska a další neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. vyhotovovali v sídle společnosti na adrese Praha 5, Radlická 28/663, podklady nezbytné pro převod finančních prostředků z účtů společnosti Cokeville Assets Inc. na účty Ivo Rittiga pro service providera Janu Lütken, která zajistila vlastní převod finančních prostředků z účtu č. 273284281.80H, IBAN CH610027327328428180H vedeného u USB AG se sídlem Zurich, Švýcarská konfederace, a z účtu č. CY09018000030000201100058673 u Eurobank EFG Cyprus Ltd., Kyperská republika, společnosti Cokeville Assets Inc. na účet č. 12739000700113179000 A34, IBAN MC7512739000700113179000.A34 u Credit Foncier de Monaco, Monako. Ivo Rittig, Ing. Jan Janků, JUDr. Peter Kmeť, Mgr. David Michal, Mgr. Marek Stublej, Ivo Rittig, Ing. Jaroslava Kubiska a Jan Valtr věděli, že předmětné finanční prostředky pocházejí z plnění poskytnutého společností Neograph od společnosti Dopravní podnik hl. m. Prahy akciová společnost za předražené ceny dohodnuté mezi Ing. Janem Janků, JUDr. Peterem Kmeťem a Ing. Martinem Dvořákem, Ing. Ivo Štikou mimo zadávací řízení, ačkoli pro aplikaci výjimky ze zákona o veřejných zakázkách, ve znění účinném ke dni 11. 1. 2008 dle jeho § 18 nebyly splněny podmínky, a že smlouva mezi společností Neograph, a Cokeville Assets Inc. ze dne 10. 8. 2007 a smlouva mezi Cokeville Assets Inc. a Ivo Rittigem ze dne 1. 8. 2006 sloužily k zastření pravého účelu převodu předmětných finančních prostředků spočívajícího v osobním obohacení nejméně společnosti Cokeville Assets Inc. a Ivo Rittiga.

Dále na základě pokynů Petra Michala a Jany Šádkové a na základě účelově uzavřené smlouvy „Smlouva o spolupráci a konzultační činnosti na území Evropy“ ze dne 18. 9. 2008 mezi společností Cokerille Assets Inc., zastoupenou ředitelkou Janou Lütken, a společností Mavex Group Incorporated, zastoupenou ředitelem Hansem Grobem, nar. 31. 10. 1954, bytem Švýcarská konfederace, přičemž jako kontaktní osoba za obě společnosti byla AK Šachta & Partners v. o. s., zastoupená Mgr. Davidem Michalem a Mgr. Milanem Kučerou, Ing. Jaroslav Kubiska ze sídla společnosti Peskim s. r. o. na adrese Praha 5, Radlická 28/663 převáděl finanční prostředky na účet č. CH720027327325437375P (IBAN) u USB AG, Zurich, Švýcarská konfederace, společností Mavex Group Incorporated se sídlem Overseas Management Company Trust (B.V.I.), Ltd., OMC Chambers, PO.BOX 3152, Road Town, Tortola, Britské Panenské ostrovy, přičemž benefičním vlastníkem po předchozí dohodě s Mgr. Davidem Michalem a Mgr. Karolínou Babákovou byl Ing. Martin Dvořák tak, že vystavil příslušné faktury, které následně za smyšlenou osobu Meg Brown podepsala Jana Šádková, následně tyto podklady zaslal Janě Lütken, která na základě těchto podkladů zadala příkazy k převodům. V době nejméně od 29. 10. 2008 do 7. 6. 2010 Jana Lütken na základě podkladů zpracovaných Ing. Jaroslavem Kubiskou převedla částky v celkové výši nejméně 56.964.000,- Kč a 235.000,- EUR, čímž nejméně Petr Michal, Jana Šádková, Mgr. David Michal, Ing. Jaroslav Kubiska a Mgr. Karolína Babáková zastreli původ finančních prostředků ve výši nejméně 5.443.909,- Kč získaných účelově a protiprávně uzavřeným závazkovým vztakem se společností Neograph ke škodě Dopravního podniku.

Následně z účtů společnosti Mavex Group Incorporated byly předmětné finanční prostředky za stejných podmínek na základě pokynů a žádostí Mgr. Davida Michala, Petra Michala, Mgr. Karolíny Babákové a Jany Šádkové a na základě účelové Smlouvy o budoucích půjčkách ze dne 29. 5. 2008 uzavřené mezi Mavex Group Incorporated a Aelia Limited podepsané Janou Lütken a Marií Demetriou, jejímž předmětem byl úvěrový rámec 200 mil. Kč v období od roku 2008 nejméně do konce roku 2011, převedeny Ing. Jaroslavem Kubiskou a Ing. Ondřejem Benešem, tak, že tito na adrese sídla společnosti Peskim s. r. o. v Praze 5, Radlická 28/663, připravili potřebné podklady k převodu a tyto následně odeslali Janě Lütken, která zajistila zadání příslušného příkazu k převodu na účet č. 33373220081012 vedený u banky Societa Generale Cyprus Ltd. společností Aelia Limited Inc, sídlem HE G. Pavlides Court, Arch. Kyprianou a Agiu Andreou 2, Limassol, Kyperská republika. Benefičním vlastníkem společnosti Aelia Limited byl po předchozí dohodě s nejméně Mgr. Karolínou Babákovou a Mgr. Bc. Davidem Michalem Ing. Martin Dvořák. V období od prosince roku 2008 do 10. 11. 2010 Jana Lütken na základě pokynů Ing. Jaroslava Kubisky a Ing. Ondřeje Beneše převedla částku v celkové výši nejméně 117.948.000,- Kč a 308.661,- EUR, čímž Mgr. David Michal, Petr Michal, Mgr. Karolína Babáková, Jany Šádkové a Ing. Jaroslav Kubiska zastreli původ finančních prostředků ve výši nejméně 5.443.909,- Kč získaných ke škodě Dopravního podniku na základě jím v zastoupení Ing. Martina Dvořáka účelově uzavřeného smluvního vztahu se společností Neograph.

Dále na pokyn Mgr. Davida Michala a Jany Šádkové Ing. Jaroslav Kubiska a další dosud neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. realizovali převody v sídle společnosti Peskim s. r. o. na adrese Praha 5, Radlická 28/663, tak, že vypracovali instrukce k převodům, které po podpisu Mgr. Davida Michala a Mgr. Karolíny Babákové, odeslali na Kypr Márii Demetriou, nar. 17. 5. 1967, bytem v Kyperské republice, která zajistila vystavení příkazu k převodu na účet dceřiných společností, a to na základě účelově uzavřené smlouvy dne 22. 5. 2008 v Praze „Rámcová smlouva o poskytování budoucích půjček“ s limitem do 50.000.000,- Kč mezi společností Aelia Limited (věřitel), zastoupenou Mariou Demetriou, a společností Aelia Property s.r.o., zastoupenou JUDr. Peterem Kmeřem, včetně Dodatku č. 1 ze dne 31. 8. 2008, jímž došlo ke zvýšení limitu na částku 150.000.000,- Kč. Společnosti Aelia Property a.s. se sídlem Radlická 663/28, Praha 5, byla takto poukázána v roce 2009 částka v celkové výši 30.750.000,- Kč.

Dále blíže neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. na základě pokynů Mgr. Davida Michala a Mgr. Karolíny Babákové a na základě úmyslné a účelově uzavřené smlouvy „Smlouva o úvěru“ ve výši

17.000.000,- Kč mezi společností Aelia Limited (věřitel), zastoupenou Mariou Demetriou, a společností Real 9 a. s., zastoupenou předsedou představenstva Alexandrem Adámkem a členem představenstva Věroslavem Machutou, se splatností 5-ti let, převedli tak, že vytvořili v sídle společnosti Peskim s. r. o. na adrese Praha 5, Radlická 28/663, pro převod nezbytné podklady pro osobu Maria Demetriou, společnosti Real 9 a. s. se sídlem Praha 1, Klimentská 1246/1, v roce 2009 částku ve výši nejméně 16.750.000,-Kč.

Dále blíže neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. na základě pokynů Mgr. Davida Michala a Mgr. Karolíny Babákové a na základě účelově uzavřené smlouvy „Smlouva o úvěru“ mezi společností Aelia Limited (věřitel), zastoupené Marií Demetriou, a společností MUDI a. s., zastoupenou Sauelovou Hanou a Patrikem Skálou, se splatností do 31. 12. 2012, převedli tak, že vytvořili v sídle společnosti Peskim s. r. o. na adrese Praha 5, Radlická 28/663, pro převod nezbytné podklady pro osobu Maria Demetriou, společnosti MUDI a. s. se sídlem Praha 1, Klimentská 1246/1, v roce 2009 částku ve výši nejméně 6.435.000,- Kč,

Z účtu společnosti Aelia Limited převedl Ing. Jaroslav Kubiska a další doposud neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. tak, že vytvořili v sídle společnosti Peskim s. r. o. na adrese Praha 5, Radlická 28/663, nezbytné podklady pro převod oprávněnou osobou na základě pokynů Mgr. Davida Michala, na účet společnosti Earnway International Limited, se sídlem Room 813, 8/FHollywood Plaza, 610 Nathan Road, Kowloon, Hong Kong, jehož benefiční vlastníkem byl po předchozí dohodě nejméně s Mgr. Karolínou Babákovou a Mgr. Davidem Michalem Ivo Rittig, na základě účelově uzavřené smlouvy v blíže nezjištěné době „Smlouva o půjčce“ s limitem do 60.000.000,- Kč, mezi společností Aelia Limited, zastoupenou ředitelkou Mariou Demetriou, a společností Earnway International Limited, zastoupenou ředitelem Mgr. Davidem Michalem, s možností jednotlivých půjček se splatností 5 let, finanční prostředky v blíže nezjištěné výši a následně byly z účtu č. CH160027327329468065D (IBAN) u banky USB AG, Zurich, Švýcarská konfederace, společnosti Earnway International Limited převedeny Ing. Jaroslavem Kubiskou a dalšími dosud neustanovenými zaměstnanci společnosti Peskim s.r.o. za stejných podmínek na základě pokynů Jany Šádkové.

Mgr. David Michal, Petr Michal, Mgr. Karolína Babáková, Jany Šádkové a Ing. Jaroslav Kubiska svými pokyny a instrukcemi k převodům z účtu společnosti Aelia Limited zastřeli původ finančních prostředků ve výši nejméně 5.443.909,- Kč získaných ke škodě Dopravního podniku na základě jím v zastoupení Ing. Martina Dvořáka účelově uzavřeného smluvního vztahu se společností Neograph.

Na základě účelově uzavřené smlouvy „Smlouva o půjčce“ ze dne 29. 9. 2009 v Praze mezi společností Earnway International Limited, zastoupenou ředitelkou Mgr. Karolínou Babákovou a osobou Jan Valtr, jejímž předmětem byl úvěr ve výši 2.000.000,- Kč se splatností 5 let, Ing. Jaroslav Kubiska zpracoval nezbytné podklady k převodu a po jejich podpisu Mgr. Davidem Michalem a Mgr. Karolínou Babákovou zadal Ing. Jaroslav Kubiska vlastní příkaz k převodu finančních prostředků, přičemž následně byly takto převedeny dne 8. 10. 2009 finanční prostředky ve výši 1.500.000,- Kč a 500.000,- Kč na účet č. 196713350227/0100 vedený u Komerční banky a.s., majitele účtu Jana Valtra.

Mgr. Karolína Babáková, Jan Valtr a Ing. Jaroslav Kubiska svými pokyny a instrukcemi k převodům z účtu společnosti Earnway na účet Jana Valtra zastřeli původ finančních prostředků ve výši nejméně 2.000.000,- Kč získaných ke škodě Dopravního podniku na základě jím v zastoupení Ing. Martina Dvořáka účelově uzavřeného smluvního vztahu se společností Neograph.

Na základě dne 16. 6. 2008, 18. 9. 2008 a dne 2. 10. 2008 účelově uzavřených smluv „Smlouvy o spolupráci“, mezi společností Cokeville Assets Inc., zastoupenou ředitelkou Janou Lütken, a společností Washington Intertrade Inc. (dodavatel), zastoupenou ředitelem Hansem Grobem, a dne 30. 9. 2008 účelově uzavřené smlouvy „Smlouva o budoucí půjčce“ s limitem do 100.000.000,- Kč, se splatností 5-ti let mezi společností Cokeville Assets Inc., zastoupenou ředitelkou Janou Lütken, a společností Washington Intertrade Inc. (dodavatel), zastoupenou ředitelem Hansem Grobem, ze dne 30. 9. 2008 z účtu společnosti Cokeville Assets Inc. převedl Ing. Jaroslav Kubiska a další dosud neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s.r.o. tak,

že na základě pokynů Petra Michala a Jany Šádkové vytvořili pro převody nezbytné podklady pro oprávněné osoby v sídle společnosti Peskim s. r. o. na adrese Praha 5, Radlická 28/663, a Ing. Jaroslav Kubiska vystavil příslušné faktury, které za smyšlenou osobu Zoe Vasilidis podepsala Jana Šádková. Ing. Jaroslav Kubiska následně poslal vystavené faktury Janě Lütken, která zajistila zadání vlastních bankovních příkazů ke převodům. Tímto způsobem byly Janou Lütken převedeny finanční prostředky na účty společnosti Washington Intertrade ve výši nejméně 16.595.463,- Kč a 25.500,- EUR. Tyto finanční prostředky byly určeny pro Mgr. Michala Davida a Mgr. Karolínu Babákovou. Ing. Jaroslav Kubiska, Petr Michal, Jana Šádková svými pokyny a instrukcemi ke převodům z účtu společnosti Cokeville Assets Inc. na účet společnosti Earnway zastřeli původ finančních prostředků ve výši nejméně 16.595.463,- Kč získaných ke škodě Dopravního podniku na základě jím v zastoupení Ing. Martina Dvořáka účelově uzavřeného smluvního vztahu se společností Neograph.

V období od 10. 5. 2009 do 30. 11. 2009 převedl Ing. Jaroslav Kubiska a další doposud neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. v 6-ti případech na základě pokynů Petra Michala a Jany Šádkové a na základě účelově uzavřené smlouvy o úvěrovém limitu na částku 100.000.000,- Kč, se splatností 5 let, uzavřené v blíže nezjištěné době v Zugu, mezi společností Cokeville Assets Inc. (věřitel), zastoupenou ředitelkou Janou Lütken, a společností Anemoy Perpatema Limited (dlužník), zastoupenou Marií Demetriou, finanční prostředky z účtu společnosti Cokeville Assets Inc., tak, že připravili podklady nezbytné pro převod finančních prostředků v sídle společnosti Peskim s. r. o. na adrese Praha 5, Radlická 28/663, a odeslali tyto podklady oprávněné Janě Lütken, která zajistila zadání vlastních příkazů pro převod prostředků na účet č. 33373470081012 u banky Societe Generale Cyprus Ltd., Kyperská republika, společnosti Anemoy Perpatema Limited, jejímž benefičním vlastníkem byl po předchozí době nejméně s Mgr. Karolínou Babákovou, Mgr. Davidem Michalem Jan Valtr, v celkové výši nejméně 13.504.200,- Kč. Ing. Jaroslav Kubiska, Petr Michal, Jana Šádková svými pokyny a instrukcemi ke převodům z účtu společnosti Cokeville Assets Inc. na účet Anemoy Perpatema Limited zastřeli původ finančních prostředků ve výši nejméně 13.504.200,- Kč získaných ke škodě Dopravního podniku na základě jím v zastoupení Ing. Martina Dvořáka účelově uzavřeného smluvního vztahu se společností Neograph.

Dále na základě pokynů Mgr. Davida Michala, Petra Michala a Jany Šádkové a na základě účelově uzavřené Smlouvy o úvěrové lince ze dne 20. 4. 2009 mezi společnostmi Washington Intertrade a Anemoy Perpatema Limited s úvěrový rámcem 100 mil. Kč převedl Ing. Jaroslav Kubiska a další doposud neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. tak, že vypracovali nezbytné instrukce pro převod oprávněnou osobou Janou Lütken v sídle společnosti Peskim s. r. o. na adrese Praha 5, Radlická 28/663, a tyto podklady zaslali Janě Lütken, přičemž takto převedli v období do června 2009 do listopadu 2009 částku ve výši nejméně 2.024.577,- Kč. Ing. Jaroslav Kubiska, Mgr. David Michal, Petr Michal, Jana Šádková svými pokyny a instrukcemi ke převodům z účtu společnosti Washington Intertrade na účet Anemoy Perpatema Limited zastřeli původ finančních prostředků ve výši nejméně 2.024.577,- Kč získaných ke škodě Dopravního podniku na základě jím v zastoupení Ing. Martina Dvořáka účelově uzavřeného smluvního vztahu se společností Neograph.

Dále na základě pokynů Petra Michala a Jany Šádkové a na základě účelově uzavřené Smlouvy o půjčce mezi společností Cokeville Assets Inc. (věřitel) zastoupenou JUDr. Peterem Kmeťem a Peterem Kmeťem (dlužník) na částku 10 mil Kč ze dne 13. 2. 2007, s úrokem 2% a splatností do 21. 12. 2012 převedl Ing. Jaroslav Kubiska a další doposud neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. v jejím sídle na adrese Praha 5, Radlická 28/663, tak, že vypracovali nezbytné instrukce pro převod oprávněnou osobou, přičemž takto převedli v době po 13. 2. 2007 částku ve výši nejméně 4.500.000,- Kč. Ing. Jaroslav Kubiska, Petr Michal, Jana Šádková svými pokyny a instrukcemi ke převodům z účtu společnosti Cokeville Assets Inc. na účet JUDr. Petera Kmeťe zastřeli původ finančních prostředků ve výši nejméně 4.500.000,- Kč získaných ke škodě Dopravního

podniku na základě jím v zastoupení Ing. Martina Dvořáka účelově uzavřeného smluvního vztahu se společností Neograph.“

865. Obžalovaný **Ing. Jan Janků** uvedl k odměně společnosti Cokeville Assets, že za předmětné období se jednalo v úhrnu o částku 40 043 572 Kč. Vyplacená provize se pohybovala přibližně okolo 19 %, což je běžná provize, která byla vyplácena i v jiných obchodních případech. Provize, která byla společnosti Cokeville Assets vyplácena, byla v souladu s uzavřenou smlouvou, nebyla ani fiktivní ani účelová. Smlouva se společností Cokeville Assets byla v účetnictví společnosti Neograph řádně zavedena, každoročně probíhal audit, a smlouva byla každoročně přezkoumávána finančním úřadem bez jakýchkoliv námitek.
866. Obžalovaný **Petr Michal** ve vztahu ke společnosti Cokeville Assets poukázal na zjištění z trestní věci Oleo Chemical, kde bylo prokázáno, že tato společnost patří JUDr. Kmetěovi. Tvrzení obžalovaného Kubisky, že tato společnost patří jiné osobě, označil obžalovaný za lživé. Stran fakturace zahraničních společností uvedl obžalovaný, že žádnou fakturaci nikdy nepřipravoval, nepodepisoval, ani nikdy neviděl, že by ji připravovala obžalovaná Šádková. Zcela odmítl tvrzení obžalovaného Kubisky a svědka Fišera, že vypočítávali částky, které se mají poslat ze společnosti Neograph společnosti Cokeville a naopak. Společnost Neograph nebyla nikdy před rokem 2012 klientem společnosti Peskim.
867. Obžalovaný **Mgr. Marek Stublej** popsal ve vztahu ke společnosti Peskim a jejímu fungování obecně náplň činnosti společnosti a dále prohlásil, že se nikdy na společnosti Peskim ani na žádné její činnosti nepodílel, nikdy nekomunikoval se zahraničními spolupracovníky, nejezdil na služební cesty, nekomunikoval s bankami ani neměl dispoziční práva k účtům. Nikdy neměl žádné zahraniční účty ani nikdy neorganizoval žádné transfery finančních prostředků. Dále odkázal na dokument založený ve spise na č.l. 9769 – 9771 trestního spisu³¹, jímž je zpráva Finančního analytického útvaru Ministerstva financí, která měla za úkol analyzovat mj. dispoziční oprávnění k účtům společnosti Cokeville Assets, resp. její organizační složky. Dispoziční práva k předmětné společnosti měli kromě JUDr. Kmetě také všichni partneři advokátní kanceláře právě s výjimkou osoby obžalovaného Stublejho a dalších asi 16 osob ze společnosti Peskim.
868. Co se týče vyjádření obžalovaného týkajícího se obžaloby samotné, v části, v níž je mu kladena za vinu legalizace výnosů z trestné činnosti, zopakoval obžalovaný Stublej, že se na činnosti společnosti Peskim nepodílel, nejednal se zahraničními spolupracovníky, nejezdil na služební cesty, nejednal s bankami, neměl dispoziční práva k účtům ani klientů, ani advokátní kanceláře, neorganizoval žádné transfery, nikomu v této souvislosti nedával žádné pokyny, ani se nepodílel na přípravě smluvních vztahů mezi těmito zahraničními společnostmi. K objasnění svého vztahu ke spoluobžalovanému Ing. Janků uvedl obžalovaný, že s ním měl vztah jako s protistranou v rámci smluvního vztahu mezi DPP a společností Neograph. Obžalovaný dále podrobněji prohodil k okolnostem změny představenstva společnosti Neograph na konci roku 2011, k tomu, co této změně předcházelo. K tvrzení obžaloby, že měl mít obžalovaný Stublej rozhodující vliv na řízení a obchodní vedení společnosti Neograph, z hlediska

³¹ svazek 52 – č.l. 9769 – 9771 Žádost o prověření subjektů – odpověď MF ČR, FAÚ ze dne 18.1.2012

konstrukce obžaloby ještě pět let předtím, než byla uzavřena rámcová smlouva o dílo, uvedl obžalovaný, že tato tvrzení jsou v rozporu jednak s provedenými výsledky, ať již zaměstnanců nebo akcionářů společnosti Neograph, jednak je zde rozpor s časovým kontextem, kdy k převzetí právního zastoupení společnosti Neograph od pana Janků došlo v roce 2011, zatímco rámcová smlouva o dodávkách byla uzavřena, resp. jednání o ní byla započata v roce 2007, a smlouva jako taková byla uzavřena v roce 2008. Obžalovaný dále upozornil na genezi tvrzení svědka Ing. Sitty týkajících se schůzek s panem Ing. Janků v kanceláři u Prašné brány a osob, které měl v tamějších prostorách při těchto příležitostech potkávat, jakož i na jistou nekonzistenci mezi podáním vysvětlení a mezi pozdější výpovědí svědka Ing. Sitty.

869. Obžalovaný **Jan Valtr** uvedl, že nepochopil, co je mu podanou obžalobou kladeno za vinu. Prohlásil, že se cítí nevinný a veškerá obvinění odmítl. Rovněž se vyjádřil k jednotlivým skutkům, respektive ke svému konkrétnímu zapojení v nich. K bankovním operacím mezi společnostmi Cross Point, Countertop Limited, Genova, Mavex Group a Washington Intertrade, o nichž měl informovat Ivo Rittiga, který měl právě prostřednictvím obžalovaného Valtra realizace těchto plateb kontrolovat, uvedl obžalovaný, že Ivo Rittiga o žádných takových platbách neinformoval. Žádné informace k těmto platbám ani neměl. Na žádných schůzkách se s obžalovaným Mgr. Michalem, Mgr. Babákovou ani Mgr. Stubleym nescházel. Obžalovaného Ing. Kubisku nezná a nikdy s ním nejednal, ani se s ním nikdy nesešel. Většinu z výše jmenovaných společností ani nezná.
870. K části obžaloby týkající se společnosti Neograph uvedl obžalovaný, že ani v tomto případě nedocházelo z jeho strany k poskytování jakýchkoli informací o platbách směrem k osobě obžalovaného Rittiga. Do účetnictví společnosti Neograph neměl obžalovaný přístup, obdobně pak k účetnictví společnosti Cokeville Assets. O žádných realizovaných platbách ani činnostech nebyl nikdy nikým pravidelně informován. K dokumentu, který je nazván „Ospravedlnění smlouvy Neograph a DPP“ uvedl, že se jedná o dokument, který vznikl v době, kdy eskalovaly útoky pana Sitty na DPP a na obžalovaného Martina Dvořáka. Dokument vznikl buď na vyžádání zaměstnanců DPP, nebo přímo na vyžádání obžalovaného Dvořáka. Fakticky se jedná o chronologický popis smluvního vztahu mezi společnostmi Neograph a DPP.
871. Ke spojení s osobou Ivo Rittiga a prostorám společnosti Rittig Partners, uvedl obžalovaný, že byl do konce roku 2008 zaměstnán ve společnosti Penta Investments. Po ukončení svého působení v této společnosti hledal nové prostory, které by mohl využít pro své zázemí. Tehdy mu pan Janků nabídl, zda by nechtěl využít kanceláře u Prašné brány, které využívá on sám. Jednalo se právě o kanceláře společnosti Rittig Partners. Tyto prostory Ivo Rittig dlouhodobě nevyužívá s ohledem na to, že většinu času pobývá v zahraničí. Této nabídce tedy obžalovaný Valtr využil. K tvrzení státního zástupce, že obžalovaný Valtr používal e-mailovou adresu společnosti Rittig Partners, uvedl obžalovaný, že se nezakládá na pravdě. Od doby svého působení ve společnosti Gereco s.r.o. pro své pracovní záležitosti využívá výhradně e-mail s doménou jv.com.cz. Jedná se o doménu, kterou má pronajatou od správce domén v ČR, využíval ji od roku 2008 nebo 2009 až do současnosti. Vzhledem k tomu, že však využíval IT služeb společnosti DNG, která pro obžalovaného spravovala včetně domény také servis IT a další věci, včetně umístění domény na serveru, dozvěděl se, že od roku 2010 byla jeho doména umístěna na severu, který vlastnila společnost Rittig Partners, a který byl umístěn v kanceláři u

Prašné brány. Obžalovaný Rittig neměl přístup k jeho e-mailové poště. Všechny adresy s jeho doménou jsou chráněny heslem konkrétního uživatele a neměl k nim přístup ani jeho správce IT.

872. K části obžaloby, v níž jsou popisovány fakturace mezi Ivo Rittigem a společností Cokeville Assets uvedl obžalovaný, že neví, jaký byl mezi těmito osobami smluvní vztah. Neví, jaké platby mezi nimi probíhaly ani za jaké plnění to bylo. Cenu jízdenek, které byly dodávány společností Neograph DPP si dohodli odpovědní zástupci obou společností, přičemž obžalovaný v žádném případě nezasahoval do cen, které ze smluvních vztahů vyplývaly.
873. K úvěrové smlouvě mezi společností Earnway a osobou obžalovaného Valtra na 2 mil. Kč a dále k úvěrové smlouvě společností Aenomy uvedl obžalovaný, že se jednalo o standardní nebankovní půjčky se standardním úrokem. Úvěr mezi společností Aenomy a společností Gereo s.r.o. byl poskytnut v roce 2010 nebo v roce 2011 a byl celý splacen, a to včetně úroků. Obžalovanému tedy není známo, jak by měl prostřednictvím této činnosti legalizovat výnosy z trestné činnosti.
874. Obžalovaný **JUDr. Peter Kmet'** využil svého práva a odepřel vypovídat.
875. K bodu II./2) obžaloby týkající se společností Neograph a Cokeville vypověděl obžalovaný **Ing. Jaroslav Kubiska**, že společnost Cokeville byla společností Britských Panenských ostrovů, jednal za ni obžalovaný Kmet' a Jana Lütken. Dispoziční práva k účtu měla Jana Lütken, zda je měl také obžalovaný Kmet', si obžalovaný nevybavil. Za českou organizační složku této společnosti byla v České republice odpovědná Jana Šádková. Tato společnost dle obžalovaného sloužila primárně k fakturování provizí a následně rozdělování provizí, ať již na úrovni prostřednictvím české organizační složky, nebo na úrovni zahraniční. Společnost neměla žádné zaměstnance a patřila do skupiny benefičního vlastníka Ivo Rittiga. Řádově měla společnost stamilionové příjmy. V obžalobě jsou naznačeny finanční toky ze společnosti Neograph na společnost Cokeville. Obžalovaný uvedl, že neviděl žádnou smlouvu uzavřenou mezi společností Cokeville a Neograph, stejně tak neviděl ani faktury, snad jen nějaké starší. Viděl však příchozí platby, viděl, že zdroj finančních prostředků je z DPP, z jízdenek, a že tyto finanční prostředky proudí přes společnost Neograph do společnosti Cokeville, kde se pak následně dělí mezi benefiční vlastníky Rittig a Dvořák, a že část finančních prostředků zůstává ve prospěch advokátů a partnerů advokátní kanceláře. Obžalovaný se následně podrobněji vyjádřil k prováděním bankovním převodům a způsobu dělení provizí.
876. Obžalovaný **Mgr. David Michal** ke skutku uváděnému pod bodem II./2) obžaloby, v němž se uvádí zastupování společnosti Cokeville a Ivo Rittiga obžalovaným, citoval obžalovaný výňatek z rozsudku soudu z tzv. „kauzy Oleo“, který shrnuje, že pokud má advokát dispoziční oprávnění k bankovnímu účtu společnosti nebo osoby, kterou zastupuje, nelze v tomto bez dalšího spatřovat cokoli nestandardního či nezákonného. Veškeré převody finančních prostředků byly realizovány na základě platných titulů, kterými byly uzavřené smlouvy. Obžalovaný Michal se mimo jiné podrobněji vyjádřil k roli obžalované Šádkové v rámci uskupení společností. Obžalovaná Šádková vedla účetní tým, měla na starosti účetní evidenci organizační složky společnosti Cokeville v České republice. Stejně jako obžalovaný, také ona

měla svůj přístup na osobní účet pana Rittiga vedený na Kypru. Tento přístup párkrát využila, například k zaplacení nájmu za byt v Monaku, kdy jí s obsluhou tohoto účtu pomáhal bratr obžalovaného, Petr Michal. Obžalovaný kategoricky vyloučil, že by měla obžalovaná Šádková na starosti jakékoli zahraniční společnosti, už jen proto, že by jí k tomu nestačila jazyková vybava. Z hlediska rozdělení kompetencí ve společnosti Peskim by to byl také nesmysl, aby česká hlavní účetní zasahovala do zahraničních záležitostí. Obžalovaný Michal taktéž zcela odmítl tvrzení, že by obžalovaná Šádková měla podepisovat faktury společnosti Cokeville nebo jiných společností pod smyšleným jménem. V této souvislosti obžalovaný poukázal na to, že faktury podepsány být ani nemusely, neboť podpis nepatří mezi obligatorní náležitosti faktury. Možné zapojení obžalované Šádkové připustil pouze v rovině vyřizování vzkazů, že byl vydán určitý pokyn, avšak vyloučil, že by obžalovaná Šádková rozhodovala o dělení provizí nebo o tom, jak bude s jakýmikoli peněžními prostředky nakládáno. Obžalovaný ji příležitostně požádal o účast na dozorčí radě některé ze společností patřících někomu z portfolia klientů advokátní kanceláře.

877. Obžalovaná **Mgr. Karolína Babáková** veškerá obvinění vůči své osobě uvedená pod bodem II./1) obžaloby týkající se mj. jejích pokynů k úvěrovým smlouvám odmítla s prostým tvrzením, že se nejedná o pravdivé informace. Ke skutkům uvedeným pod body II./2) a II./3) obžaloby uvedla, že z těchto téměř není ani zřejmé, jaké konkrétní jednání jí je kladeno za vinu. O tom, že by mělo docházet k nehospodárnému nakládání s majetkem DPP, nic nevěděla. V následující části své výpovědi se podrobněji věnovala osobě obžalovaného Kubisky, hodnocení práce, kterou vykonával, jakož i jejich vzájemné spolupráce. K datům ze společnosti Peskim, která obžalovaný Kubiska vydal policejním orgánům na flash disku, odkázala obžalovaná na výsledky dokazování v kauze „Oleo Chemical“, dle nichž byla předmětná data zajišťována přinejmenším nestandardním postupem. V této souvislosti obžalovaná oslovila znalce Ing. Fialu, aby vypracoval znalecký posudek za účelem zjištění, zda bylo s daty dodatečně manipulováno. Následně obžalovaná konstatovala výsledky tohoto znaleckého zkoumání a založila do spisu krátkou cestou výše zmiňovaný posudek. Závěrem své výpovědi se obžalovaná vyjádřila k dokumentaci získané od švýcarských orgánů činných v trestním řízení. Nemá za to, že by mezi těmito dokumenty byly důkazy svědčící o její vině. Byla-li advokátkou zmocněnou klientem, jednala na základě tohoto zmocnění, pokud v rámci tohoto zmocnění něco podepsala, pak to bude patrně také pravda. Pokud byla ředitelkou nějaké společnosti, jednala jako ředitelka.
878. Obžalovaný **Ivo Rittig** uvedl, že to, co je mu podanou obžalobou kladeno za vinu, je absolutní lež. Se společnostmi Cross Point, Neograph ani Crowsnest nikdy neměl a ani v současnosti nemá nic společného. Odmítl, že by se podílel na legalizaci výnosů z trestné činnosti.
879. Obžalovaný se následně vyjádřil k osobám ostatních spoluobžalovaných. S obžalovaným Ing. Martinem Dvořákem se zná, avšak pouze na bázi běžného společenského kontaktu, nikdy spolu neobchodovali. Tomáš Petana ani Ing. Ivo Štika mu nejsou známi. S JUDr. Pavlem Švarcem se setkal při oslavě narozenin Ing. Jana Janků. Ing. Janků je jeho dlouholetý přítel, s nímž měl řadu společných aktivit. Společnost Neograph byla výlučně v režii Ing. Janků. Obžalovaný Rittig se o tuto společnost začal zajímat přibližně až v roce 2012 v souvislosti s problémy s Vladimírem Sittou starším. O spolupráci společnosti Neograph s DPP se obžalovaný dozvěděl ve stejnou dobu. JUDr. Peter Kmet' je jeho obchodním partnerem. Zná jej jako vlastníka a ředitele

společnosti Cokeville Assets, s níž obžalovaný Rittig spolupracoval přibližně od roku 2006. S obžalovaným Kmetěm se seznámil prostřednictvím JUDr. Šachty, který byl v té době jeho právníkem. Mgr. David Michal byl po nějakou dobu právním zástupcem obžalovaného. Prostřednictvím Mgr. Davida Michala pak zná okrajově také Mgr. Stubleho, a to právě z advokátní kanceláře. Obžalovaného Valtra zná přibližně dvacet let z dob, kdy obžalovaný Valtr pracoval na letišti Ruzyně a obžalovaný Rittig měl v těchto místech několik desítek obchodů. Potkávali se však i neformálně. Co se týče využívání kanceláří u Prašné brány, uvedl obžalovaný, že tyto prostory byly pořizovány a vybaveny s tím, že je sám obžalovaný s ohledem na svoje zahraniční obchodní aktivity plně nevyužije, a tedy budou k dispozici i osobám pohybujícím se v jeho okolí. Jednou z těchto osob byl i Jan Valtr, který využíval jak tyto prostory, tak servery společnosti Rittig & Partners. E-mailovou adresu však měl obžalovaný Valtr vlastní. Obdobně pak ani obžalovaný Rittig neměl přístup do elektronické pošty obžalovaného Valtra. Obžalovaná Babáková také poskytovala obžalovanému právní služby. Petr Michal je obžalovanému znám pouze jako bratr Davida Michala. Janu Šádkovou zná obžalovaný jako účetní ve společnosti Peskim. Jana Šádková měla spolu s Davidem Michalem přístup k osobnímu tuzemskému i zahraničnímu účtu obžalovaného. Právě Jana Šádková prováděla soukromé platby obžalovaného. Osoba obžalovaného Kubisky je mu známa z tzv. „kauzy Oleo“. Nikdy předtím se s ním nesešel, nikdy s ním nemluvil. Obžalovaný ve vztahu k Ing. Kubiskovi vyjádřil pochybnosti o tom, nakolik relevantní informace může k projednávané trestní věci sdělit jednak s ohledem na jeho pracovní náplň ve společnosti Peskim, jednak s ohledem na to, že události, k nimž se vyjadřuje, spadají chronologicky do doby, v níž Ing. Kubiska neměl se společností Peskim a osobami ostatních obžalovaných nic společného. Ing. Jana Nováková je obžalovanému známa jako matka obžalovaného Ing. Dvořáka. Připustil, že obžalované Rozehnalová a Überalla možná již někdy dříve při nějaké příležitosti viděl.

880. Obžalovaný dále zdůraznil, že společnost Cokeville Assets patří obžalovanému JUDr. Kmetěvi. Spolupráce mezi obžalovaným Kmetěm a Rittigem byla realizována na podkladě uzavřené smlouvy, přičemž za služby, které poskytoval obžalovaný Rittig, mu společnost Cokeville Assets platila. Odkud však toto peněžité plnění pocházelo, není obžalovanému známo. Společnost Mavex group obžalovanému není vůbec známa. Rozhodně odmítl, že by se s kýmkoliv domlouval na tom, kdo bude jejím benefičním vlastníkem. Stejně tak obžalovanému nic neříkají ani společnosti Genova International či Earnway International Limited.
881. Obžalovaná **Jana Šádková** uvedla, že v roce 2006 začala pracovat jako účetní ve společnosti Jurista, která zajišťovala advokátní kanceláři administrativní zázemí. Na podzim téhož roku vznikla společnost Peskim, kam byla následně přerazena. Tým účetních společnosti Peskim se postupem času rozrůstal, obžalovaná se stala hlavní účetní. Náplní její práce bylo zaúčtování dokladů, bankovních výpisů, mzdových záležitostí. Veškeré platby a faktury byly vždy schvalovány klienty. Jejím nadřízeným byl David Michal a Karolína Babáková. Společnost Peskim měla tuzemskou část, kam byli zařazeni účetní, dále analyticko-zahraniční část, kde byl Petr Michal, a projektovou část, kde byl pan Pergl. Obžalovaná uvedla, že do práce zahraničního oddělení nikdy nezasahovala, starala se výhradně o tuzemské účetnictví. Obžalovaná kategoricky popřela, že by vystavovala fiktivní faktury. Potvrdila, že měla přístup k účtům klientů. Takto měla přístup i na účet Davida Michala a Ivo Rittiga. V případě poslední

jmenovaného měla přístup k tuzemskému účtu, ze kterého prováděla platby související s domácností, energie, pojištění atp. Obžalovaná nikdy nezakládala ani se nikterak nepodílela na zakládání off-shore společností, neúčastnila se zahraničních jednání. Společnosti DPP, Cross Point ani Neograph nikdy neúčtovala, nejednalo se o klienty společnosti Peskim. Co se týče prolínání práce tuzemského a zahraničního týmu, sdělila obžalovaná, že tuzemská část vůbec nezasahovala do činnosti zahraničního týmu. Mohlo se nejvýše stát, že společnost vedená v České republice měla zahraničního vlastníka, tedy docházelo např. k předávání účetních závěrek, aby tyto mohl zahraniční tým předat zahraničním daňovým specialistům. Pokud by měla česká společnost zahraniční účty, obsluhovalo by je zahraniční oddělení. Co se týče společností, které účtovala obžalovaná, nevybavila si, že by některá z nich měla zahraniční účet.

882. Svědkyně **Václava Franceová** od roku 1997 až do počátku února roku 2012 pracovala ve společnosti Neograph nejprve na pozici účetní, přes výkonnou ředitelku, až na pozici asistentky předsedy představenstva. Ve společnosti měla na starosti finanční řízení. V období let 2007 – 2011 byly vedoucí pozice ve společnosti obsazeny tak, že JUDr. Sitta vykonával funkci generálního ředitele, Ing. Sitta byl na pozici obchodního ředitele a Ing. Janků měl na starosti ekonomický chod společnosti, později byl již na pozici předsedy představenstva. Ředitelem výroby byl v předmětné době pravděpodobně Štefan Semerdžiev, vedoucí nákupu Ing. Mikešová. Naďa Putrovcová byla na obchodním oddělení a měla na starosti tuzemský obchodní styk. Zakázku na dodávky jízdenek pro DPP přivedl do společnosti Ing. Janků, který se o tuto zakázku také od počátku staral. Veškeré schůzky s touto zakázkou související vyřizoval Ing. Janků samostatně, zpravidla ne přímo ve výrobním závodě ve Štětí, ale v Praze. Za společnost Neograph celý smluvní vztah vyjednal Ing. Janků, stejně tak jej i sám podepsal. Za DPP smlouvu podepisoval Ing. Dvořák. Poté, co byla smlouva dodatkována, se snad objevily i podpisy Ing. Štíky.
883. Společnost Cokeville Assets byla společností, se kterou měla společnost Neograph uzavřenu provizní smlouvu za dodávky jízdních dokladů do DPP. Od Ing. Janků měla svědkyně informaci, že osobou zastupující společnost Cokeville Assets je JUDr. Kmet', osobně s ním však nikdy nejednala. Plnění společnosti Cokeville Assets probíhalo více méně po každé dodávce jízdních dokladů do DPP, a to na základě fakturace, kterou svědkyni předkládal Ing. Janků. Veškeré faktury byly zaúčtovány, založeny a později archivovány. Plnění bylo realizováno bezhotovostním převodem na zahraniční bankovní účty. Dispoziční právo k účtu společnosti Neograph měl JUDr. Sitta, Ing. Janků a svědkyně, avšak faktické nakládání s účtem po celou dobu prováděla svědkyně.
884. Co se týče vztahu mezi společností Neograph a STC, jeho uzavření a nastavení parametrů obchodu uskutečnil Ing. Janků. Dílčí dodávky pak již byly řízeny na základě jednotlivých objednávek STC, které vyřizovalo obchodní oddělení.
885. Z osob obžalovaných byl svědkyni znám JUDr. Švarc, neboť jeho účetní společnosti Neographu po dobu dvou let externě zpracovávala účetnictví. Jednalo se o společnost Intras. Mgr. David Michal byl pravděpodobně, stejně jako Mgr. Marek Stublej přítomen převzetí společnosti Neograph do rukou Ing. Janků v prosinci 2011. Svědkyně se následně podrobněji

vyjádřila k okolnostem převzetí společnosti Neograph a jeho průběhu. Předtím, než došlo k tomuto převzetí, objevily se osobní spory mezi majiteli společnosti JUDr. Sittou a Ing. Janků, a to právě kvůli zakázce na dodávku jízdenek do DPP, kdy JUDr. Sitta následně požadoval vypovězení této smlouvy. Toto téma nadnesl i na Magistrátu hl. m. Prahy, kde mu bylo vypovězení smlouvy odsouhlaseno primátorem. Po odsouhlasení primátorem došlo k ukončení této smlouvy podpisem JUDr. Sitty a Ing. Dvořáka. Spory mezi Ing. Janků a JUDr. Sittou se týkaly také provizní smlouvy se společností Cokeville Assets. Přibližně v roce 2011 pojal JUDr. Sitta podezření, že se nejedná o klasickou zprostředkovatelskou smlouvu, došlo ke sporu, kde vlastně končí peníze plněné právě na základě této smlouvy.

886. Z výše uvedených tvrzení obžalovaných je zřejmé, že všichni uvedení obžalovaní, kromě obžalovaného Kubisky, popřeli, že by zastírali původ věci, která byla získána trestným činem spáchaným na území České republiky, jako členové organizované skupiny a ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech, ve vztahu k věci v hodnotě velkého rozsahu, čímž získali pro sebe či pro jiného prospěch velkého rozsahu a tak měli spáchat zločin legalizace výnosů z trestné činnosti popsany a vymezený v bodě II./2) obžaloby.
887. Svědci slyšení před soudem u hlavního líčení, ať již zaměstnanci společnosti Peskim (Ing. Ondřej Beneš, Daniel Konrád, Magdaléna Mičková a Lenka Nováková) či advokáti spolupracující s advokátní kanceláří Šachta & Partners (Mgr. Alžběta Schirlová, Mgr. Milan Kučera, Mgr. Jakub Mečl, Mgr. Vladimíra Gajdarusová, JUDr. Olga Fojtíková a Mgr. Vít Plichta), neuvedli ve vztahu ke skutku uvedenému v bodu „II./2) legalizace výnosů z Neograph“ podstatné konkrétní skutečnosti. Tvrzení uvádění svědkem Fišerem byla, jak výše uvedeno, hodnocena jako nevěrohodná.
888. Výpověď svědka JUDr. Vladimíra Sitty byla čtena soudem procesním postupem dle ustanovení § 211 odst. 4 tr. řádu (vše ve svazku č. 23, č.l. 4145 – 4148, 4166 – 4176, 4223 – 4233, 4246 – 4256, 4269 – 4278 trestního spisu). K věci svědek uvedl, že v období roku 2007 jej Ing. Janků seznámil s tím, že Neograph bude moci v brzké době dodávat jízdenky právě DPP. Tento obrat v postoji DPP vysvětlil Ing. Janků svědkovi tím, že se jeho příteli, Ivo Rittigovi společně s dalším přítelem, Pavlem Bémem, podařilo na místo generálního ředitele DPP instalovat jistého Dvořáka. Doslovně měl uvést, že *„ten pitomec Dvořák si naplní své ego v rovině manažerské a společenské, a na oplátku bude Rittigovi vytvářet příležitosti pro realizaci jeho vlastních obchodních aktivit“*. Nakonec se tak stalo. Ing. Janků si již na počátku vymínil, že vzhledem k citlivosti a vztahům jednotlivých aktérů bude celou záležitostí s jízdenkami realizovat a koordinovat sám. Advokátní kancelář Šachta & Partners vyhotovila jednu základní rámcovou smlouvu, která byla následně doplňována o další dodatky. Po podpisu smlouvy, těsně před očekávanou první objednávkou, oznámil Ing. Janků, že DPP podmínil realizaci dodávek požadavkem, aby obchodní vztah mezi DPP a Neographem zprostředkovávala obchodní společnost, kterou měl určit sám DPP, a kterou měl na tomto místě Neograph akceptovat. Tak došlo k prvnímu konfliktu mezi svědkem a Ing. Janků. O několik dní později přinesl Ing. Janků smlouvu se společností Cokeville Assets z Panenských ostrovů, kterou za druhou stranu podepsal JUDr. Kmet'. Smlouvu připravovali advokáti ze společnosti Šachta & Partners, přičemž tato smlouva byla antedatovaná. To svědek dovodil mj. ze skutečnosti, že smlouva obsahovala přesné stanovení výše provize za jízdenku, aniž však v té době vůbec bylo možné určit, jaké budou výrobní náklady a za jakou cenu budou

jízdenky prodávány. Ing. Janků se nikterak netajil tím, že tato zprostředkovatelská smlouva je ryze účelovou záležitostí, a že provize, kterou tato společnost bude dostávat za zprostředkování, je onou pomyslnou povinností Dvořáka vůči Rittigovi. Svědkovo podezření a obavy ze zvolených obchodních praktik Ing. Janků rozptyloval konstatováním, že pokud by někdo něco proti Rittigovi vytáhl na policii nebo státním zastupitelství, má to do tří dnů „na stole“. Později, když viděl v televizi reportáž s Ing. Janků, vypravil se svědek ke konci roku 2011 za primátorem Prahy, MUDr. Svobodou, s nímž jednal o společném zájmu ukončit tento problematický obchodní vztah mezi DPP a společností Neograph. Primátor svědka následně informoval o tom, že s generálním ředitelem DPP, Ing. Dvořákem, hovořili o vypovězení smlouvy, avšak Ing. Janků ji odmítl za společnost Neograph vypovědět. Smlouvu za společnost Neograph tedy vypověděl svědek jakožto druhý statutární orgán společnosti, kdy byly takto vypovězeny smlouvy jak s DPP, tak se společností Cokeville Assets. Po ukončení této spolupráce vydal svědek písemný pokyn k okamžitému zastavení vyplácení provizí pro společnost Cokeville Assets. Působení svědka ve společnosti Neograph bylo ukončeno koncem roku 2011 v souvislosti s násilným převzetím společnosti, kdy Ing. Janků společně s advokáty Šachta & Partners převzal společnost Neograph pod kontrolu.

889. Čtená výpověď svědka JUDr. Vladimíra Sitty byla zhodnocena výše. Lze dodat, že svědkova tvrzení ohledně propojení Dvořáka a Rittiga se věrohodnými důkazy prokázat nepodařilo.
890. Svědek Ing. Vladimír Sitta uvedl, že navzdory širokému obchodnímu záběru společnosti Neograph a dobrým referencím, se Neographu nedařilo navázat s DPP obchodní vztah. Situace se začala měnit až s příchodem Ing. Janků do společnosti, posléze se podařilo uzavřít s DPP smlouvu na dodávku jízdních dokladů. Svědek se vyjádřil k cenotvorbě, přičemž proč byla stanovena cena 37 haléřů, svědek nevěděl. Obchodních jednání o stanovení ceny, byť sám obchodním ředitelem, se neúčastnil. Účastnil-li se svědek jednání na DPP, bylo to vždy stran technických záležitostí, vždy za přítomnosti pana Janků, případně s výrobním ředitelem Neographu, nebo hlavní technoložkou. V roce 2011 byl svědek na DPP i s policisty z ÚOOZ, kteří tehdy DPP upozorňovali na zjištěný výskyt padělaných jízdenek. Svědek dále popsal události nastalé po zjištění výskytu padělků jízdenek dodávaných Neographem a svou roli v nich. Padělky byly na velmi vysoké úrovni. To bylo nestandardní, protože tisk probíhal v STC, což byl kvalitní tisk s řadou kvalitních polygrafických ochranných tiskových prvků, a panovalo přesvědčení, že pokud jsou prolomeny ochranné prvky po tiskové stránce, mohlo by to být z okruhu lidí, kteří mají přístup k tiskovým podkladům. Takovouto detailní technickou znalost měli v Neographu, v STC a v DPP. Poté, co se svědek vyjádřil k problematice padělaných jízdních dokladů pro média, byl neprodleně kontaktován Ing. Dvořákem s požadavkem, aby svědek okamžitě veřejně vystoupil a svoje prohlášení o padělaných jízdenkách dementoval. Toto svědek odmítl, na což vzápětí vydal DPP tiskové prohlášení, v němž ze svědka udělal lháře a poškodil jeho reputaci v oblasti, v níž svědek působí jako soudní znalec. Krátce nato svědek dostal „zastašující dopis“ od DPP, v němž mu mělo být vyhrožováno ekonomickou likvidací, vyškrtnutím ze seznamu znalců, civilními žalobami i trestním oznámením. V návaznosti na tyto události podal svědek k Městskému soudu v Praze žalobu na ochranu osobnosti, v níž všechny tyto okolnosti zasadil do širších souvislostí a uvedl, co jej vede k domněnce o zájmu DPP bagatelizovat jeho prohlášení k padělkům

891. První provizní faktura z Neographu na Panenské ostrovy, v níž se jednalo o onu provizi 17 haléřů, se objevila až na jaře 2009. Od té doby se začaly provizní faktury objevovat pravidelně. Smlouva na vyplácení provize se v Neographu objevila až někdy v polovině roku 2009, tedy rok a půl po podpisu smlouvy s DPP. Když se svědek seznámil s jejím obsahem, zjistil, že smlouva byla datovaná o půl roku dříve než smlouva s DPP, obsahovala stejné věty, stejné formulace jako smlouva s DPP. Tyto provizní faktury fakturovala Neographu společnost Cokeville Assets. Dále svědek podrobně popsal okolnosti své spolupráce s policií, zejm. s ÚOKFK. Svědek se dále vyjádřil k okolnostem vypovězení smlouvy mezi DPP a Neographem, které se odehrálo na základě osobního setkání jeho otce, tedy JUDr. Sitty s pražským primátorem Svobodou, a následujícímu násilnému převzetí společnosti Neograph provedenému Ing. Janků a advokáty z advokátní kanceláře Šachta & Partners.
892. V rámci hodnocení svědecké výpovědi Ing. Vladimíra Sitty soud poukazuje na to, že svědek uvedl, že nevěděl, proč byla stanovena cena 37 haléřů a obchodních jednání o stanovení ceny, byť byl obchodní ředitel, se neúčastnil. Z emailu ze dne 19. 6. 2007 v 9:57:40 mezi svědkem a Petrem Mikšem však plyne, že strukturu ceny plánovaného cestovního dokladu zjišťoval u STC („*Pokud se Vám v mezích kalkulace podaří zjistit informaci, jaký podíl v % tvoří cena papíru u současných jízdenek, budu rád.*“)
893. Že svědek Ing. Sitta věděl o provizích daleko dříve, než tvrdil u hlavního líčení, svědčí mimo jiné email ze dne 14. 4. 2008 v 2:41, ve kterém spočítal „rentabilitu zakázky“ poměrem cena Neograph / cena Lobby. Pokud svědek Ing. Sitta tvrdil u hlavního líčení, že smlouva na vyplácení provize se v Neographu objevila až někdy v polovině roku 2009, tedy rok a půl po podpisu smlouvy s DPP, lze poukázat na skutečnost, že nejpozději v dubnu 2008, kdy 14. 4. 2008 v emailu svým kolegům z představenstva JUDr. Sittovi a Ing. Janků sděluje, že „spočítal rentabilitu zakázky“, a ve kterém vyčíslil „zisk Neograph a zisk Lobby“. Je tedy zřejmé, že svědek nemluvil před soudem pravdu o tom, že se o provizní smlouvě dozvěděl s odstupem jednoho a půl roku po jejím uzavření a až s tímto odstupem se s jejím obsahem seznámil. Jako nevěrohodnou soud hodnotil také výpověď svědka ohledně vývoje jeho spolupráce s policií a vysvětlení časového odstupe od zjištění „nekalostí“ s provizní smlouvou a oznámením policii. Je s podivem, že svědek neinformoval DPP a příslušné orgány Policie ČR již v dubnu 2008 a učinil tak až téměř dva roky po zahájení dodávek. První průkazný záznam o kontaktu Ing. Sitty s policií pochází z 23. 11. 2011.³² Rentabilitu zakázky si svědek Ing. Sitta mohl přibližně spočítat již v květnu 2007, kdy svědek poptával od STC důvěrnou kalkulaci ceny dodávek pro DPP a **prokazatelně ji znal v dubnu 2008, jak plyne z výše uvedených emailových zpráv. Výpověď svědka** Ing. Vladimíra Sitty tak soud, vzhledem k výše uvedeným rozporům a současně i vzhledem k tomu, jak soud vnímal výpověď tohoto svědka v hlavním líčení z hlediska zásady ústnosti a bezprostřednosti, nehodnotí jako věrohodnou.
894. Obžaloba v části I./2) (skutek Neograph) tvrdila, že jízdní doklady dodávané na základě obchodního vztahu mezi DPP a společností Neograph byly dodávány v důsledku zmanipulované zakázky, současně byly předraženy a úhradou jejich ceny byla DPP způsobena

³² Úřední záznam PČR pod Č. j. OKFK- 3197-5/ČJ-2011-200203 na č.l. 7740trestního spisu

kvalifikovaná škoda. Postup zadání zakázky byl soudem, jak podrobně odůvodněno výše v části I./2) (skutek Neograph), shledán zákonným. Obžaloba dále tvrdila, že jízdni doklady, které dodávala na základě smlouvy společnost Neograph do DPP, nebyly dodávány za cenu obvyklou, jak má na mysli ustanovení § 137 tr. zákoníku. Ve výroku obžaloby však nebylo žádným způsobem upřesněno, jakým způsobem či formou měla být plnění z rámcové smlouvy o dílo na dodávku jízdni dokladů a souvisejících výrobků předražena. Byť to není v obžalobě výslovně uvedeno, je u skutku I./2) (skutek Neograph) základní úvahou obžaloby, že zprostředkovatel Cokeville Assets je „nastrčen“ mezi dodavatele Neograph a odběratele Dopravní podnik bez reálného ekonomického důvodu a průběžně odčerpává Neographu svou provizi. Proto musí Neograph, dodávat předražené plnění, aby si z předražení vykompenzoval to, co mu průběžně „odsává“ zprostředkovatel, a současně aby takovéto plnění bylo pro dodavatele stále ekonomicky výhodné – tj. aby dosahoval zisku. K tomu je potřeba zdůraznit, že provizní smlouvu se společností Cokeville Assets měl uzavřeno Neograph, nikoliv Dopravní podnik. V průběhu hlavního líčení nebylo prokázáno, že by tato provizní smlouva či plnění z ní bylo podmínkou Dopravního podniku pro výše popsaný postup, který vyústil v uzavření rámcové smlouvy o dílo na dodávku jízdni dokladů a souvisejících výrobků. Otázka zda, a pokud ano, o kolik, bylo dodávané plnění předraženo, bylo tedy otázkou zcela zásadní. Výše v odůvodnění bylo podrobně rozepsáno, že vznik škody - dodávku předraženého plnění se nepodařilo jakkoli prokázat.

895. Základním zákonným východiskem, kterým obžaloba odůvodňuje svůj závěr o spáchání trestných činů legalizace výnosů trestné činnosti, je, že uzavření obchodních vztahů mezi Dopravním podnikem a společností Neograph bylo trestným činem a současně byl Dopravní podnik následným platbami z těchto obchodních vztahů majetkově poškozen.
896. Obžaloba tvrdila, že úhrady, které DPP poskytl společnosti Neograph byly důsledkem nehospodárného nakládání s majetkem dopravního podniku zástupci Dopravního podniku, neboť jednotlivá plnění ze strany společnosti Neograph byla předražena. Na základě podrobného dokazování rozhodl nalézací soud tak, že dospěl k závěru, že skutek popsaný a vymezený v I./2) (skutek Neograph) není trestným činem a na podkladě tohoto stavu nelze hovořit na straně společnosti Neograph o výnosech z trestné činnosti. Další nakládání s takto získanými finančními prostředky tak nemůže být považováno za snahu zastírat původ těchto finančních prostředků a tedy jejich legalizaci. Z dokazování vyplynulo, že finanční prostředky byly evidovány v účetnictví společnosti Neograph a byly řádně zdaněny.
897. Lze shrnout, že dokazováním nebylo prokázáno, že převáděné finanční prostředky byly získány trestným činem spáchaným na území České republiky, neboť v žalobním návrhu označený skutek I./2) (skutek Neograph) není trestným činem. Tento trestný čin byl považován obžalobou ve vztahu k trestnému činu legalizace výnosů z trestné činnosti za čin zdrojový a bez jeho existence se nelze dopustit praní špinavých peněz. Protože skutek, který měl být dle obžaloby zdrojovým, není trestným činem, dospěl nalézací soud jednoznačně k závěru, že byť se skutek popsaný a vymezený v dílčím skutku „II./2) legalizace výnosů z Neograph“ částečně stal – tj. finanční prostředky společností Neograph získané jako plnění ze smluvního vztahu uzavřeného dne 11. 1. 2008 mezi společností Dopravní podnik a společností Neograph na

podkladě Rámcové smlouvy o dílo na dodávku jízdních dokladů a souvisejících výrobků, (a to za rok 2008 ve výši 27 200 097,20 Kč, za rok 2009 ve výši 36 805 385,50 Kč, za rok 2010 ve výši 82 978 405,58 Kč a za rok 2011 ve výši 56 255 059,44 Kč společnost Dopravní podnik zaslala na účet společnosti Neograph za období let 2008 až 2011 částku v celkové výši 203 238 947,42 Kč) byly následně na základě smluvního vztahu ze dne 10. 8. 2007 mezi společnostmi Neograph a společnostmi Cokeville Assets Inc., organizační složkou, převedeny v roce 2008 v celkové výši 7 140 000 Kč, v roce 2009 v celkové výši 9 283 550 Kč, v roce 2010 v celkové výši 12 345 312 Kč a v roce 2011 ve výši 11 274 710 Kč a v období od roku 2008 do roku 2011 celkové částce ve výši 40 043 572 Kč, na účty společnosti Cokeville Assets Inc., organizační složka, vedené bankami ve Švýcarské konfederaci a v Kyperské republice, avšak v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Soud proto procesním postupem podle § 226 písm. b) tr. řádu zprostil obžalované z tohoto skutku.

Skutek II./3 legalizace výnosů z Crowsnest

898. Na skutek uvedený v obžalobě pod bodem I./3), o kterém se v tomto rozsudku pojednává jako „skutku Crowsnest“, navazuje skutek uvedený v podané obžalobě pod bodem II./3), který bude v tomto rozsudku označován jako „skutek II./3) legalizace výnosů z Crowsnest“.

899. Skutek byl v podané obžalobě popsán a vymezen takto:

V rámci obchodní spolupráce mezi společnostmi Dopravní podnik a společností Crowsnest a. s. v průběhu zajištění služby tzv. „elektronická jízdenka“, Ing. Jaroslav Kubiska v době své pracovní činnosti ve společnosti Peskim, s. r. o., se sídlem Praha 5, Bucharova 1314/8, tedy od 1. 4. 2009 do 9. 6. 2010, a další dosud neustanovené osoby z řad zaměstnanců společnosti Peskim s. r. o. v období od 30. 11. 2008 do 31. 12. 2010, na pokyn a po vzájemné předchozí domluvě Mgr. Davida Michala, Mgr. Karolíny Babákové, Petra Michala a Jany Šádkové a na základě úmyslně účelově uzavřených obchodních smluv na poskytování služeb, licencí a následně vystavených faktur k uvedeným smlouvám mezi níže uvedenými společnostmi, připravovali podklady pro uskutečnění převodů finančních prostředků oprávněnými zástupci společnosti Crowsnest a. s., tj. zemř. Ing. Antonínem Vilímcem a Ing. Janou Jeř z účtu č. 357243960227/0100 vedeného u Komerční banky a. s. na účet č. 17932253762 vedený u banky Laiki Group, Kyperská republika, nebo na účet č. 273273321.70M vedený u banky UBS AG Zug, Švýcarská konfederace, společnosti Kyrenia GbmH, se sídlem FN 308659k, Kartner Ring 12, 1010 Wien, Rakousko, pobočka Zweigniederlassung Zug, Baarerstrasse 8, Postfach 244, CH-6301 Zug, Švýcarska konfederace. Na základě faktur vystavených neustanovenými zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. na základě pokynů Mgr. Davida Michala, které byly následně zaslány společností Kyrenia GbmH, zastoupenou Janou Lütken společností Crowsnest a. s., v měsíčních částkách ve výši 3.500.000,- Kč. V období od 10. 3. 2009 do 23. 3. 2010 byla takto převedena částka v celkové výši 39.900.000,- Kč jako úhrada licenčních práv na základě smlouvy „Podlicenční smlouva k předmětům průmyslového vlastnictví a k autorskému dílu“, uzavřené dne 1. 7. 2008 v Zugu společností Kyrenia GbmH, zastoupenou Janou Lütken, se společností Crowsnest a. s., zastoupenou Ing. Antonínem Vilímcem, jako předsedou představenstva, a ve smyslu Dodatku č. 1 k předmětné podlicenční smlouvě ze dne 27. 11. 2008 uzavřené v Zugu. Na základě účelově uzavřené smlouvy „Smlouva o úvěrovém limitu (Smlouva o úvěrové linii)“, přičemž předmětem smlouvy bylo poskytnutí úvěru s čerpáním po individuálních částkách až do výše 100.000.000,- Kč, s dobou splatnosti do 5-ti let, uzavřenou mezi společností Kyrenia GbmH, zastoupenou ředitelem Mgr. Ferdinandem Überallem a JUDr. Alešem Rozehnalem, a společností Unitex International Capital Limited, zastoupenou ředitelem Mgr. Davidem

Shodu s prvopisem potvrzuje: Ludmila Příbylová

Michalem, převedl Ing. Jaroslav Kubiška, který žádal příkaz k úhradě, jenž následně verifikoval JUDr. Aleš Rozehnal jako osoba oprávněná, z účtu společnosti Kyrenia GbmH na účet č. 33373130081013 vedeného u banky Societe Generale Cyprus Ltd., Kyperská republika, nebo účet č. 817171440838 u banky HSBC, Hong Kong, společnosti Unitex International Capital Limited, sídlem Room 813, 8/F, Hollywood Plaza, 610 Nathan Road, Hongkong, a to nejméně dne 5. 6. 2009 částku ve výši 2.000.000,- Kč a dne 24. 6. 2009 částku ve výši 4.600.000,- Kč. Benefičním vlastníkem společnosti Unitex International Capital Limited byl po předchozí dohodě nejméně s Mgr. Karolínou Babákovou a Mgr. Davidem Michalem Ing. Martin Dvořák. Dále na základě pokynu Petra Michala převedl Ing. Jaroslav Kubiška a další dosud neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o., kteří zadávali příkazy k převodu v sídle společnosti na adrese Praha 5, Radlická 28/663, které následně verifikoval JUDr. Aleš Rozehnal jako osoba oprávněná, na účet č. 400631701838 vedený u banky HSBC, Hong Kong, společnosti Capture International Limited, jejímž benefičním vlastníkem byl po předchozí dohodě nejméně s Mgr. Karolínou Babákovou a Mgr. Davidem Michalem JUDr. Aleš Rozehnal, na základě účelově uzavřené smlouvy „Smlouva o úvěrovém limitu“ ze dne 2. 6. 2009 s čerpáním v individuálních splátkách až do výše 100.000.000,- Kč a s dobou splatnosti 5 let mezi společností Kyrenia GbmH, zastoupenou ředitelem Ferdinandem Überallem a JUDr. Alešem Rozehnalem, a společností Capture International Limited, zastoupenou ředitelem Walterem Schegenem, v době od června 2009 do prosince 2009 finanční prostředky v celkové výši 6.500.000,- Kč a 458.000,- EUR, konkrétně dne 18. 6. 2009 částku ve výši 2.000.000,- Kč, dne 26. 8. 2009 částku ve výši 4.500.000,- Kč, dne 11. 11. 2009 částku ve výši 205.000,- EUR a dne 20. 11. 2009 částku ve výši 253.000,- EUR. Dále v období od 28. 5. 2009 do 9. 2. 2010 na základě pokynů Petra Michala a Mgr. Davida Michala Ing. Jaroslav Kubiška a další doposud neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. zadávali v sídle společnosti na adrese Praha 5, Radlická 28/663, příkazy k převodům, které následně verifikoval JUDr. Aleš Rozehnal jako osoba oprávněná. Těmito zaměstnanci byly převedeny finanční prostředky na základě účelově uzavřené smlouvy „Smlouva o úvěrovém limitu“, přičemž předmětem smlouvy bylo poskytnutí úvěru s čerpáním po individuálních částkách až do výše 100.000.000,- Kč, s dobou splatnosti do 5-ti let, uzavřenou dne 27. 5. 2009 mezi společností Kyrenia GbmH, zastoupenou ředitelem Mgr. Ferdinandem Überallem, a společností Unitex International Capital Limited, zastoupenou ředitelem Mgr. Davidem Michalem, ve výši 6.500.000,- Kč určené na nákup nemovitosti v obytném komplexu Palheiro Village na Madeirě v hodnotě 1.568.500,- EUR od společnosti Sociedade Imobiliaria Do Balancal, S.A. Portugal-Madeira, pro Ing. Marii Novákovou.

Dne 4. 9. 2008 uzavřela Ing. Marie Nováková, matka Ing. Martina Dvořáka, smlouvu „Smlouva o smlouvě budoucí“ na koupi domu v komplexu Palheiro Village, na Madeirě se společností Sociedade Imobiliaria De Balancal, zastoupenou jednatelem Goncalo Matos Noronha da Camara. Kupní cena nemovitosti byla stanovena ve výši 1.568.000,- EUR, přičemž při podpisu smlouvy Marie Nováková uhradila rezervační poplatek ve výši 78.425,- EUR a část kupní ceny ve výši 392.125,- EUR s tím, že zbývající část kupní ceny, tj. částku ve výši 1.097.950,- EUR, uhradí při podpisu vlastní kupní smlouvy. Ing. Marie Nováková následně účelově uzavřela po předchozí domluvě nejméně s Mgr. Davidem Michalem, Mgr. Markem Stubleym a svým synem Ing. Martinem Dvořákem dne 29. 5. 2009 úvěrovou smlouvu se společností Unitex International Capital Limited s úvěrovým rámcem 1.500.000,- EUR, s úrokovou sazbou 3% a se splatností 5 let. Na základě této smlouvy a pokynu Petra Michala byla dne 2. 6. 2009 převedena doposud nezotožněným zaměstnancem společnosti Peskim s. r. o. z účtu společnosti Unitex International Capital Limited č. 330373130081013 u banky Societe Generale Cyprus, Nicosia, částka ve výši 101.900,- EUR a částka ve výši 120.400,- EUR na účet společnosti Sociedade Imobiliaria č. PT50000702430085371000352 u Banco Espirito Santo. Na základě pokynu Petra Michala byla dne 24. 6. 2009 převedena doposud nezotožněným zaměstnancem společnosti Peskim s. r. o. z účtu společnosti Unitex International Capital Limited č. CY61012000330373130081013203 u banky Societe Generale Cyprus, Nicosia, částka ve výši 244.500,-

EUR na účet společnosti Sociedade Imobiliaria č. PT50000702430085371000352 u Banco Espírito Santo, a to tak, že tento zaměstnanec připravil pro oprávněnou osobu v sídle společnosti Peskim s. r. o. na adrese Praha 5, Radlická 28/663, nezbytné podklady pro převod. Dále na základě pokynu Mgr. Davida Michala ze dne 21. 7. 2009 zastupujícího společnosti Unitex International Capital Limited a na základě uvedené úvěrové smlouvy a smlouvy o smlouvě budoucí byla doposud neustanoveným zaměstnancem společnosti Peskim s. r. o. převedena částka ve výši 117.400,- EUR na účet č. PT50003300004536993745905 vedený u banky Millenium BCP, Avenida 25 De Abril, Bloco A, 2750-512 Cascais, Portugalsko, společnosti Abreu a Associados – Sociedade de Advogatos, RL, a dále dne 27. 7. 2009 na základě pokynu Mgr. Marka Stubleho jménem společnosti Šachta & Partners v. o. s., zastupující společnost Unitex International Capital Limited byla doposud neustanoveným zaměstnancem společnosti Peskim s. r. o. převedena z účtu č. CY61012000330373130081013203 u banky Societe Generale Cyprus, Nicosia, částka ve výši 112.867,- EUR na účet č. PT50003300004536993745905 u banky Millenium BCP, Avenida 25 De Abril, Bloco A, 2750-512 Cascais, Portugalsko, společnosti Abreu a Associados – Sociedade de Advogatos, RL, neboť banka na základě příkazu ze dne 21. 7. 2009 převedla pouze částku ve výši 4.533,28 EUR, tak, že tento zaměstnanec vypracoval nezbytné podklady pro převod uvedených částek v sídle společnosti Peskim na adrese Praha 5, Radlická 28/663, oprávněnou osobou. Za účelem financování nákupu vily na Madeiře Ing. Marií Novákovou uzavřela společnost Kyrenia GbmH, zastoupená ředitelem Mgr. Ferdinandem Überallem a JUDr. Alešem Rozehnalem, a společnost Unitex International Capital Limited, zastoupená ředitelem Mgr. Davidem Michalem dne 27. 5. 2009 účelovou úvěrovou smlouvu „Smlouva o úvěrovém limitu (Smlouva o úvěrové linii)“. Předmětem této smlouvy bylo poskytnutí úvěru s čerpáním po individuálních částkách až do výše 100.000.000,- Kč, s dobou splatnosti 5 let. Z účtu společnosti Kyrenia GbmH na základě uvedené smlouvy ze dne 27. 5. 2009 a na základě pokynu Mgr. Davida Michala ze dne 11. 6. 2009 k převodu částky ve výši 2.000.000,- Kč a ze dne 24. 6. 2009 k převodu částky ve výši 4.600.000,- Kč na účet č. CY61 0120 0033 0373 1300 8101 3203 vedený u banky Societe Generale Cyprus, Nicosia, společnosti Unitex International Capital Limited, převedl tyto částky Ing. Jaroslav Kubiska, zaměstnanec společnosti Peskim s. r. o., tak, že, měl-li Ing. Jaroslav Kubiska aktivní dispoziční právo k účtu, zadal v sídle společnosti na adrese Praha 5, Radlická 28/663, příkaz k převodu do banky, přičemž tento příkaz verifikoval JUDr. Aleš Rozehnal, a neměl-li Ing. Jaroslav Kubiska aktivní dispoziční právo k účtu, připravil nezbytné podklady k převodu pro oprávněné osoby Mgr. Davida Michala a Janu Lütken. Dále Jana Lütken, ředitelka společnosti Mavex Group Incorporated, jejímž benefičním vlastníkem byl po předchozí dohodě nejméně s Mgr. Davidem Michalem, Mgr. Karolínou Babákovou a Ivo Rittigem Ing. Martin Dvořák, a Mgr. David Michal, ředitel společnosti Unitex International Capital Limited, jejímž benefičním vlastníkem byl po předchozí dohodě s nejméně Mgr. Davidem Michalem a Mgr. Karolínou Babákovou Ing. Martin Dvořák, uzavřeli v Zugu ve Švýcarské konfederaci dne 29. 5. 2009 účelovou úvěrovou smlouvu „Rámcová úvěrová smlouva“. Předmětem této smlouvy bylo poskytnutí úvěru s čerpáním až do výše 100.000.000,- Kč, se splatností 10 let. Ing. Jaroslav Kubiska a další doposud neustanovení zaměstnanci společnosti Peskim s. r. o. převedli na základě uvedené smlouvy částku ve výši 606.600,- EUR společnosti Unitex International Capital Limited, a to z účtu č. 273254373.70U tak, že vyhotovili v sídle společnosti Peskim s. r. o. na adrese Praha 5, Radlická 28/663, potřebné podklady k převodu a tyto odeslali Janě Lütken, která zajistila zadání vlastního příkazu pro převod prostředků, a to na základě pokynu Petra Michala ze dne 3. 6. 2009 převedla částku ve výši 507.500,- EUR, dne 3. 6. 2009 na základě pokynu Petra Michala částku ve výši 63.000,- EUR a dne 19. 6. 2009 na základě pokynu Petra Michala částku ve výši 36.100,- EUR přímo na účet č. PT50000702430085371000352 vedený u Banco Espírito Santo společnosti Sociedade Imobiliaria De Balançal, S.A. Portugalsko, Madeira. Dne 3. 6. 2009, na základě pokynu Petra Michala ubradila společnost Washington Intertrade, se sídlem Road Town, Tortola, Britské Panenské ostrovy, jejímž benefičním vlastníkem byl po předchozí dohodě nejméně s Mgr. Davidem

Michalem a Mgr. Karolínou Babákovou Ivo Rittig, z účtu č. 273263435.70U,60Y,65L vedeného u banky UBS AG, Švýcarská konfederace, částku ve výši 49.200,- EUR, přičemž se jednalo o údajnou odměnu za kooperační a konzultační služby, dále poskytnuté na základě účelově uzavřené úvěrové smlouvy ze dne dne 29. 5. 2009 mezi společnostmi Mavex Group Incorporated a společností Unitex International Capital Limited, přímo na účet č. PT50000702430085371000352 u Banco Espírito Santo, společnosti Sociedade Imobiliaria Do Balançal, S.A. Portugalsko, Madeira.

900. Obžalovaný **Mgr. Marek Stubley** uvedl ke skutku týkajícímu se společností Crowsnest, že osoba obžalované Novákové je mu známa až z obžaloby, nikdy s ní o žádných obchodních ani právních záležitostech nejednal. Není mu známa ani společnost Unitex. Bylo mu však známo, že advokátní kancelář Šachta & Partners poskytovala právní služby obžalované Novákové, že pro ni zajišťovala nákup nemovitostí v zahraničí.
901. V případě zakázky společnosti Crowsnest na elektronickou jízdenku advokátní kancelář připomínkovala návrh smlouvy na realizaci pilotního projektu. Veškeré smlouvy, které byly uzavírány v rámci pilotního provozu, byly uzavřeny mimo kontrolu advokátní kanceláře. Samotnému uzavření smlouvy ze dne 31. 7. 2008 předcházelo jednací řízení bez uveřejnění, které advokátní kancelář neorganizovala ani se na něm nijak nepodílela, stejně jako se nepodílela na rozhodnutí o způsobu, jakým tato zakázka bude zadána. Obžalovaný se účastnil jednacího řízení s původním nebo stávajícím dodavatelem z důvodu připomínkování smlouvy. Jednací komise nebyla hodnotící komisí, nevydávala ani rozhodnutí ve smyslu doporučení či nedoporučení.
902. Obžalovaný Stubley shrnul, že na veškerých aktivitách, které souvisí se skutky popsanými v obžalobě, se podílel pouze v rámci poskytování právních služeb jménem advokátní kanceláře Šachta & Partners a neuvědomoval si, že by se kdy měl dopustit jakéhokoli trestného činu. Jeho účast v advokátní kanceláři Šachta & Partners, později MSB Legal, byla ukončena ke dni 31. 12. 2014 z důvodu rozporů s ostatními partnery advokátní kanceláře. V této souvislosti obžalovanému nebylo vyplaceno ani žádné protiplnění. Dle obžalovaného se v tomto případě jedná o jedinou z kauz, které byly otevřeny, a které jsou vedeny proti členům advokátní kanceláře, přičemž se domnívá, že je to v jeho případě proto, že se skutečně fyzicky účastnil na poskytování právních služeb DPP, a jeho parafa je tedy pod naprostou většinou dokumentů, které vznikly v období 2007 – 2011 v DPP.
903. K dotazům státního zástupce se vyjádřil, kdo ze spoluobžalovaných byl, respektive nebyl klientem advokátní kanceláře Šachta & Partners v předmetné době jako fyzická osoba, k osobě spoluobžalovaného Valtra a jím obstarávané agendě v DPP, k fungování společností Jurista a Peskim a osobám, které v těchto společnostech měly rozhodující vliv. Sám obžalovaný byl ze společnosti Peskim odvolán v roce 2009, neboť v ní fakticky nevykonával žádnou činnost. Jedinými osobami, které v rámci společnosti Peskim vydávaly jakékoli pokyny, byl Mgr. Michal a Mgr. Babáková. Dále se k dotazu státního zástupce vyjádřil je společností Mavex, Unitex, Kyrenia, Real 9, Fidelio Altruco, Onyx Trust a osobám s nimi spojených. Žádnou z těchto společností obžalovaný neznal.

904. Obžalovaná **Ing. Marie Nováková** k věci uvedla, že se ve smyslu obžaloby necítí vinna a nedomnívá se, že by udělala cokoliv špatného. Ke koupi nemovitosti na Madeře obžalovaná uvedla, že takovouto koupi s manželem dlouhodobě zvažovali jednak vzhledem ke zdravotnímu stavu obžalované a jednak pro děti. S prosbou o právní pomoc se obrátila na svého dlouholetého přítele JUDr. Šachtu, kterému vysvětlila, o co by se mělo jednat. Informovala jej o tom, že z vlastních peněžních prostředků uhradí první rezervační poplatek a první splátku, která představovala přibližně 30 % z kupní ceny. Zároveň JUDr. Šachtu informovala, že zbytek kupní ceny bude muset zařídit bankovním úvěrem, neboť v dané době nedisponovala volnými prostředky z důvodu investic do komerčních zón spočívajících v masivním vykupování pozemků. K této informaci obžalované JUDr. Šachta sdělil, že jeho spolupracovníci zastupují solventní klienty, kteří by mohli mít zájem poskytnout obžalované za určitých podmínek obchodní půjčku. Takto se obžalovaná seznámila s Mgr. Davidem Michalem. Na osobním jednání jí sdělil, že se předpokládá, že úvěr bude úročen 3 % a jako odpovídající záruka ze strany obžalované bude poskytnuta nějakou bonitní nemovitostí v ČR. V časovém presu uzavřeli smlouvu o úvěru s úročením 3 % a obžalovaná prozatím odevzdala akcie jejich společnosti Investorská rozvojová, která měla v majetku pozemky v jejich komerčních zónách. Z technických důvodů a financování jiných projektů bankou nebyla obžalovaná schopna dohodnuté podmínky na bonitní zástavu splnit, proto došlo k uzavření dodatku k úvěrové smlouvě, který byl úročen sazbou 8 % a akcie zůstaly nadále v zástavě až do úplného vyrovnání a splacení úvěru. V konečném důsledku nebyl poskytnutý úvěr pro obžalovanou výhodný, obžalovaná však v danou chvíli potřebovala doplatit kupní cenu a uhradit náklady, které souvisely s celým nákupem nemovitosti. Poté, co došlo ke skandálu týkajícího se jí a jejího syna se dům nedal používat, neboť se na něj konaly „nájezdy novinářů“. Protože novináři navštívili i servisní společnost, která se starala o celý areál, byla dehonestace na místě tak výrazná, že se s manželem rozhodli nemovitost prodat. Uzavřela dvě smlouvy s realitními kanceláři, dům byl však v důsledku medializace dlouhodobě neprodejný. Nakonec se jej podařilo v roce 2015 s velkou ztrátou prodat. Po celkové stránce byla pro obžalovanou tato investice ztrátová, přišla o investované prostředky v celkové výši nejméně 475 tisíc euro. Závěrem své výpovědi obžalovaná zdůraznila, že tehdy ani později nevěděla nic o smlouvách se společnostmi Cross Point a Neograph, o jejich hospodárnosti či nehospodárnosti, o čemž ani nejsou žádné důkazy. Poté obžalovaná využila svého práva dále se k věci nevyjadřovat a neodpovídat na otázky.
905. Obžalovaný **Ing. Jaroslav Kubiska** se části své výpovědi týkající se skutku II./3) věnoval společnosti Kyrenia. Jednalo se o rakouskou společnost, jejímiž jednatelem byli obžalovaný Rozehnal a obžalovaný Überall. Společnost měla účelově založenou organizační složku ve švýcarském Zugu, kterou měla na starosti Jana Lütken. Jediným projektem společnosti Kyrenia bylo, že vykupovala licence k elektronické jízdence od společnosti Direct Pay a následně tyto licence přefakturovala. Za tímto účelem byla uzavřena podlicenční smlouva mezi společností Kyrenia a společností Crowsnest, na jejímž základě fakturovala společnost Kyrenia 3,5 miliony Kč měsíčně. Obžalovaný uvedl, že věděl, že finanční prostředky pocházejí z DPP. Peníze tedy šly z DPP přes Crowsnest do společnosti Kyrenia, a následně se dělily podle vlastnické struktury mezi obžalovaného Dvořáka za skupinu Unitex a dále mezi obžalovaného Rozehnal za skupinu Capture. V případě obžalovaného Rozehnal a společnosti Capture si obžalovaný nebyl

jist, zda se jedná o skutečného benefičního vlastníka, avšak uvedl, že obžalovaný Rozehnal byl takto označován ve vztahu s bankou.

906. Obžalovaný dále uvedl, že co se týče peněžních prostředků, které proudily do společnosti Unitex, tyto byly následně použity na financování nákupu nemovitosti na Madeiře obžalované Novákové. Obžalovaný následně nastínil, jakým způsobem a jakými částkami byla vila na Madeiře financována, a to at' již prostředky ze společnosti Mavex, Unitex nebo Washington Intertrade. Vztah mezi společnostmi Unitex a obžalovanou Novákovou, je dle obžalovaného vztahem spřízněných osob. Samotná skupina v době, kdy se úvěr poskytoval, neměla ani dostatečné zdroje. Za skupinu benefičního vlastníka Mavex Unitex musely přijít zdroje z Washington Intertrade.
907. Obžalovaný Kubiska se vyjádřil k fungování skupiny Eurozeta Alseda benefičního vlastníka obžalovaného Ivo Rittiga. První úroveň, kterou finanční prostředky procházely, byly české společnosti a české projekty, následně pak byly finanční prostředky distribuovány vývody do společností Cokeville nebo Earnway. Skupina benefičního vlastníka obžalovaného Dvořáka fungovala odlišně. Tam se finanční prostředky dostávaly na off-shore úrovni. Byly tam společnosti Mavex a Unitex, které poskytovaly fiktivní služby dalším off-shore společnostem. Na této úrovni byly získávány finanční prostředky, přičemž tato struktura nesloužila ani tak k distribuci finančních prostředků, jako spíše k jejich investování. Z úrovně off-shore společností byly finanční prostředky vedeny přes kyperskou úroveň představovanou společností Aelia dále až do nemovitostních projektů v České republice. Byla tam jediná transakce s fyzickou osobou, kterou byla obžalovaná Marie Nováková. Posléze se obžalovaný krátce vyjádřil ke společnosti Earnway, jejímž vlastníkem byl obžalovaný JUDr. Kmet'. Jednalo se o hongkongskou společnost, která měla v zásadě pouze půjčky a v rámci skupiny fungovala jako „vývod“ k obžalovanému Rittigovi. Ke smlouvám, které byly mezi společnostmi uzavírány, a které byly podkladem pro převody finančních prostředků, uvedl obžalovaný, že at' se již jednalo o smlouvy o kooperaci nebo o smlouvy o úvěru, byly to vždy pouze papíry pro banku. Ve smlouvách byly nastaveny velké úvěrové rámce, nízké, dvou či tříprocentní úročení, a dlouhé doby splatnosti stanovené na pět či deset let. Tzv. „bublíny“ byly základním analytickým nástrojem, na kterém se podílel obžalovaný společně s kolegou Konrádem, právníkem, který společnosti přímo převáděl. Zmiňované základní analytické nástroje se nosily na odsouhlasení nejprve nadřízenému obžalovaného, obžalovanému Petru Michalovi, následně pak obžalovanému Davidu Michalovi a Karolíně Babákové. Obžalovaný dále uvedl, že jako zahraniční tým měli k dispozici korporátní dokumentaci jednotlivých společností a jejich akcie, které musely být prezentovány bankám.
908. Obžalovaný **Mgr. David Michal** ke skutku II./3) uvedl, že se nikdy osobně nepodílel na tvorbě smluvních vztahů mezi společnostmi Crowsnest a Kyrenia, neměl žádné povědomí o konkrétním obsahu smluvních vztahů mezi DPP a společností Crowsnest, ani o průběhu výběrového řízení, které mu předcházelo. Firemní strukturu společnosti Kyrenia navrhovali specialisté na mezinárodní zdanění ze společnosti KPMG a následně jej auditovali zaměstnanci společnosti PWC Vídeň. Společnost Kyrenia prošla v Rakousku likvidací stejně jako její organizační složka ve Švýcarsku, přičemž v této souvislosti bylo příslušnými orgány těchto zemí pečlivě zkoumáno jak hospodaření těchto společností, tak jejich organizační složky. Obě

společnosti dostaly souhlas s likvidací a výmazem z obchodního rejstříku bez jakýchkoli výhrad. Obdobně pak zkoumaly švýcarské orgány činné v trestním řízení činnost organizační složky společnosti Kyrenia v Zugu a ani ony žádné pochybení nebo nesrovnalosti neshledaly. Obžalovaný dále upozornil na skutečnost, že v případě společnosti Crowsnest a společnosti Crowsnest Net se jedná o dvě odlišné entity, z nichž druhá jmenovaná neměla s DPP nikdy co do činění. Připustil, že na žádost JUDr. Šachty spolupracoval na zajištění finančního úvěru pro obžalovanou Marii Novákovou. Jednalo se o úrok se standardními parametry s úrokem 8 % p.a. a zajištěním zástavou akcií velmi bonitní společnosti obžalované Novákové. Úvěr byl poskytnut a čerpán podle uzavřených smluv bankovním převodem. Obžalovaná Nováková následně veškeré své závazky související s tímto úvěrem bezzbytku splnila.

909. Obžalovaná **Mgr. Karolína Babáková** uvedla k bodu II) obžaloby týkající se legalizace výnosů z trestné činnosti, že jí dle obžaloby dodnes není zcela jasné, jakým způsobem se měla této legalizace dopouštět. V tomto směru celkově zpochybnila kvality obžaloby, zejména stran prokázání, že by se s osobami, jejichž výnosy z trestné činnosti měla legalizovat, vůbec být jen znala. Popřela, že by věděla, že je obžalovaný Martin Dvořák benefičním vlastníkem společnosti Mavex, stejně jako odmítla, že by se tímto benefičním vlastníkem stal po dohodě s ní. Obžalovaného Dvořáka v předmětné době vůbec neznala. Není si vědoma, že by kdy přišla do styku s jakoukoli společností, jejímž by byl vlastníkem. Popřela, že by komukoli dávala pokyny k převodům finančních prostředků takovým způsobem, jaký popisuje podaná obžaloba.
910. V dalším bodě své výpovědi obžalovaná, obdobně jako obžalovaný Mgr. David Michal, hojně odkazovala na závěry, k nimž dospěl soud v tzv. „kauze Oleo“. Zdůraznila, že její náplň práce a náplň práce obžalované Šádkové byly dramaticky odlišné, tedy je dle obžalované nesmyslné tvrzení, že by ony dvě dávaly komukoli nějaké pokyny ve stejné věci. Stejně tak bylo ve zmiňované kauze prokázáno, co vlastně zaměstnanci společnosti Peskim dělali, a to jak obžalovaný Kubiska, tak ostatní osoby včetně Jany Šádkové, Petra Michala a dalších.
911. Obžalovaná dále poukázala na roli advokáta při poskytování právních služeb, a na to, zda v takto poskytovaných službách lze spatřovat legalizaci výnosů z trestné činnosti. Dle mínění obžalované transakce popisované obžalobou nemohou být legalizací výnosů z trestné činnosti, což dle jejího názoru dokládá mimo jiné to, že všechny transakce byly realizovány oficiálně s veškerou patřičnou dokumentací, na základě písemných smluv, přes bankovní účty a za situace, kdy byly banky o všem informovány. Dále poukázala na to, že v rozhodné době neplatila tak přísná zákonná pravidla týkající se povinnosti zjišťovat původ peněz přijímaných do úschovy, jako je tomu nyní.
912. Ke skutkům uvedeným pod body II./2) a II./3) obžaloby uvedla obžalovaná, že z těchto téměř není ani zřejmé, jaké konkrétní jednání jí je kladeno za vinu. O tom, že by mělo docházet k ne hospodárnému nakládání s majetkem DPP, nic nevěděla.
913. Obžalovaný **Mgr. Ferdinand Überall** uvedl, že mu není zřejmé, co mu je podanou obžalobou kladeno za vinu. Dle obžalovaného je jeho hlavní vinou to, že se zná a spolupracuje s obžalovaným Davidem Michalem. Ke svému působení ve společnosti Kyrenia uvedl obžalovaný, že do této rakouské společnosti nastoupil jako ředitel přibližně koncem roku 2008.

V této době již měla společnost také organizační složku ve Švýcarsku, která již vstupovala do smluvních vztahů. Na konstrukci korporátního modelu společnosti ani na smluvních vztazích organizační složky ve Švýcarsku se obžalovaný nijak nepodílel. V době jeho příchodu do společnosti tato v Rakousku v podstatě nepodnikala a nevyvíjela žádnou obchodní činnost, na rozdíl od organizační složky ve Švýcarsku. Tato organizační složka měla svého ředitele, obžalovaný se na jejím chodu ani na uzavírání smluv nijak nepodílel. Korporátní model společnosti Kyrenia byl vytvořen na základě doporučení společnosti KPMG. Po dobu působení obžalovaného procházela společnost Kyrenia průběžným auditem prováděným společností PWC. Obžalovaný se za dobu svého působení ve společnosti Kyrenia nesetkal s žádným nestandardním jednáním ani se žádnými nestandardními transakcemi. Společnostem KPMG a PWC neměl důvod jakožto zkušeným poradcům nevěřit. Společnosti Kyrenia byly vypláceny dividendy právě z organizační složky ve Švýcarsku. Po standardním zaúčtování a prověření auditory byly posílány společníkům. Následně daňoví experti a auditoři doporučili, aby se výplaty záloh na dividendy řešili prostřednictvím úvěrových smluv, neboť dividendy lze vyplácet pouze jednou ročně, zatímco úvěr mateřské společnosti může společnost poskytnout kdykoliv během roku s ohledem na její cash flow. Následně lze jednou ročně rozhodnout o přiznání dividendy, tedy nárok na dividendu se započte proti již poskytnutému úvěru a mateřská společnost tak reálně poskytnuté peníze nemusí vracet. Dle obžalovaného se jedná o standardní model, který používá řada společností jak v České republice, tak v zahraničí. Z těchto důvodů byly uzavřeny smlouvy mezi rakouskou společností Kyrenia a společnostmi Unitex a Capture. Tyto smlouvy byly po dobu působení obžalovaného ve společnosti Kyrenia také řádně plněny. K okamžiku, kdy byla ukončena činnost organizační složky ve Švýcarsku, vstoupila rakouská Kyrenia do likvidace, neboť neprovozovala žádnou obchodní činnost. Obžalovaný poté využil svého práva dále se k věci nevyjadřovat a neodpovídat na otázky.

914. Obžalovaný **Ivo Rittig** uvedl, že to, co je mu podanou obžalobou kladeno za vinu, je absolutní lež. Se společnostmi Cross Point, Neograph ani Crowsnest nikdy neměl a ani v současnosti nemá nic společného. Odmítl, že by se podílel na legalizaci výnosů z trestné činnosti.
915. Obžalovaná **Jana Šádková** nesouhlasila s podanou obžalobou a následně se vyjádřila k bližším okolnostem spolupráce s advokátní kanceláří Šachta & Partners. V roce 2006 začala pracovat jako účetní ve společnosti Jurista, která zajišťovala advokátní kanceláři administrativní zázemí. Na podzim téhož roku vznikla společnost Peskim, kam byla následně přeřazena. Tým účetních společnosti Peskim se postupem času rozrůstal, obžalovaná se stala hlavní účetní. Náplní její práce bylo zaúčtování dokladů, bankovních výpisů, mzdových záležitostí. Veškeré platby a faktury byly vždy schvalovány klienty. Jejím nadřízeným byl David Michal a Karolína Babáková. Společnost Peskim měla tuzemskou část, kam byli zařazeni účetní, dále analyticko-zahraníční část, kde byl Petr Michal, a projektovou část, kde byl pan Pergl. Obžalovaná uvedla, že do práce zahraničního oddělení nikdy nezasahovala, starala se výhradně o tuzemské účetnictví. Obžalovaná kategoricky popřela, že by vystavovala fiktivní faktury. Potvrdila, že měla přístup k účtům klientů. Takto měla přístup i na účet Davida Michala a Ivo Rittiga. V případě posledně jmenovaného měla přístup k tuzemskému účtu, ze kterého prováděla platby související s domácností, energie, pojištění atp. Obžalovaná nikdy nezakládala ani se nikterak nepodílela na zakládání off-shore společností, neúčastnila se zahraničních jednání. Společnosti DPP, Cross Point ani Neograph nikdy neúčtovala, nejednalo se o klienty společnosti Peskim.

916. Obžalovaný **JUDr. Aleš Rozehnal** uvedl, že veřejná zakázka týkající se plateb prostřednictvím mobilního telefonu proběhla v roce 2007 s tím, že příslušná smlouva na realizaci těchto plateb prostřednictvím mobilního telefonu byla uzavřena v roce 2008. Obžalovaný sám však s celou kauzou přišel do styku až v roce 2009, kdy byl svými klienty požádán, aby hájil jejich zájmy v rakouské společnosti Kyrenia, v níž měli 50% podíl, a která poskytovala patent na platby prostřednictvím mobilního telefonu. Tento patent nebyl poskytnut DPP, nýbrž společnosti, která platby prostřednictvím mobilních telefonů pro DPP zajišťovala. Jeho klienti v této společnosti vystupovali v roli investorů. Z tohoto důvodu vytvořili entitu, ve které shromáždili svoje podíly. Touto entitou byla společnost Capture International. Když obžalovaný přišel v roce 2009 s předmětnou kauzou poprvé do styku, již byly všechny smlouvy, na jejichž základě byl projekt plateb prostřednictvím mobilních telefonů realizován, uzavřeny, projekt již běžel, stejně tak spolupráce všech zainteresovaných společností. Jedinou prací obžalovaného v tomto směru bylo dozírat na to, aby se jeho klientům dostávalo 50% podílu na zisku společnosti Kyrenia. O veřejné zakázce, v níž je spatřován zdrojový trestný čin, neměl obžalovaný žádné povědomí. Bylo mu pouze známo, že byla tato zakázka prověřována Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže, který na ní neshledal nic protiprávního. Obžalovaný dále poukázal na to, že mu bylo známo, že existuje relativně bohatá judikatura týkající se toho, že pokud existuje technické řešení, které spolu souvisí, musí být vyhlášováno jako jedna veřejná zakázka. Zmiňovaná judikatura dle mínění obžalovaného dopadá i na tento případ, neboť se jedná o technické řešení, které je realizováno prostřednictvím jednoho mobilního zařízení, byť dvěma rozdílnými způsoby. Dle mínění obžalovaného, pokud by platby zabezpečovalo více subjektů, muselo by také existovat více validátorů, více přístrojů na provádění revizí, více reklamačních center apod., což by náklady na realizaci jízdného prostřednictvím mobilních plateb naopak zvedlo. Obžalovaný dále vyjádřil domněnku, že státní zastupitelství postupovalo selektivně, když se obdobnými zakázkami uzavřenými v obdobné podobě v jiných městech nezabývalo. O existenci společnosti Lakes International se obžalovaný dozvěděl až na základě zahájení trestního stíhání, obdobně mu pak není jasná jeho obžalobou tvrzená role při financování vily obžalované Novákové.

917. K dotazům předsedy senátu se obžalovaný vyjádřil k osobám ostatních obžalovaných a okolnostem, z nichž mu jsou případně známi. Obžalovaného Ing. Martina Dvořáka poznal v roce 2001, kdy se stal ředitelem televize Prima. Obžalovaný Rozehnal v dané době působil v televizi Nova, a to do roku 2002. Od té doby se s obžalovaným Dvořákem příležitostně setkával přibližně jednou do roka na společenských akcích. V roce 2015 se pak na něj obžalovaný Dvořák obrátil s požadavkem, aby jej zastupoval v některých sporech týkajících se práva na ochranu osobnosti. Obžalovaného Petanu viděl při společenské události, blíže mu znám není. JUDr. Pavel Švarc, Ing. Jan Janků, JUDr. Peter Kmet', Jan Valtr, Jana Šádková a Ing. Jaroslav Kubiska nejsou obžalovanému známi. K obžalovanému Ing. Kubiskovi a jemu tvrzeným okolnostem, z nichž mu měl být obžalovaný Rozehnal znám, uvedl, že si nevzpomíná ani na to, že by kdy Ing. Kubisku potkal, už vůbec ne, že by jej obžalovaný Kubiska učil zacházet s internetovým bankovníctvím. Obžalovaný Ing. Ivo Štika je znám obžalovanému z projednávané věci, některé věci spolu konzultovali, neboť obžalovaný Štika má jakožto ekonom ve věci dobrý přehled. Osoba obžalovaného Ivo Rittiga je obžalovanému známa pouze

z médií. Obžalovaný Mgr. David Michal zastupoval druhého akcionáře ve společnosti Kyrenia a zároveň byl osobou, která zajišťovala vstup klientů obžalovaného do této společnosti. O obžalovaném Mgr. Markovi Stubley je obžalovanému známo, že působil v advokátní kanceláři Šachta & Partners, nicméně s ním nikdy nic neřešil. Obdobná je pak situace ve vztahu k obžalované Mgr. Karolíně Babákové. Obžalovaný Petr Michal je obžalovanému také znám z advokátní kanceláře, setkali se pouze párkrát. Obžalovanou Ing. Marii Novákovou obžalovaný zná, zastupuje ji v některých sporech na ochranu osobnosti. Obžalovaný Mgr. Ferdinand Überall byl druhým jednatelem společnosti Kyrenia. Setkali se spolu v advokátní kanceláři ve Vídni, která zabezpečovala právě onen vstup jeho klientů do společnosti, jakož i instalaci jeho samotného jakožto jednatele společnosti Kyrenia. Se společností Peskim do styku nepřišel, nebyl jejím klientem, ani nikdo z jeho klientů nevyužíval její služby.

918. Na osvětlenou okolností instalace statutárních orgánů společnosti Kyrenia uvedl, že společnost Kyrenia byla rakouskou společností s ručením omezeným, která měla v zásadě dva akcionáře. Jedním byla společnost Capture International a druhým společnost Unitex s tím, že Capture International sdružoval právě jeho tři klienty. Podíly byly poloviční, tedy obžalovaný byl jedním jednatelem a obžalovaný Mgr. Überall byl druhým jednatelem. Způsob jednání byl nastaven tak, že oba jednatele museli jednat společně. Smyslem jejich činnosti bylo, aby se hlídaly náklady, aby administrativní činnosti nepřesáhly přiměřenou mez a aby byl zisk společnosti rozdělován v tom poměru, který odpovídal podílům, tedy po 50 % oběma akcionářům. Co se týče povědomí obžalovaného o zdrojích tvořících zisk společnosti Kyrenia, uvedl, že zdrojem byly pouze licenční poplatky za používání onoho výše uvedeného patentu společnosti Kyrenia. Společnosti Crowsnest byla udělena licence na používání patentu, za což inkasovala společnost Kyrenia licenční poplatky. Společnost se sice snažila rozvíjet i další podnikání v jiných zemích, nicméně tato nebyla natolik úspěšná.
919. Následně obžalovaný u hlavního líčení zodpověděl zevrubné dotazy státního zástupce, jakož i obhájců, a vyjádřil se k jednotlivým předkládaným listinám. K dotazům státního zástupce se obžalovaný vyjádřil zejména k tomu, co je mu podrobněji známo o obchodních aktivitách, jakož i o osobách spojených se společností Crowsnest, k podmínkám, za nichž odebíraly služby společnosti Crowsnest stran zabezpečování mobilních plateb další statutární města. Vyjádřil se také k osobě Jany Lütken, která byla vedoucí organizační složky společnosti Kyrenia ve Švýcarsku, přičemž uvedl, že Jana Lütken je profesionální správkyní společnosti.
920. Obžalovaný **Petr Michal** ve svém vyjádření k věci popřel veškeré jednání, které mu bylo obžalobou kladeno za vinu s tím, že se ničeho takového nemohl dopustit a že veškerá tvrzení státního zástupce jsou nesmyslná. Společnost Crowsnest nikdy nebyla klientem společnosti Peskim, obžalovaný nikdy neznal detaily transakcí mezi DPP a společností Crowsnest. Stejně tak ostatní zaměstnanci společnosti Peskim. Zdůraznil, že struktura společnosti Kyrenia byla vytvořena ještě před jeho příchodem do společnosti Peskim, a to společností KPMG.
921. Z výše uvedených tvrzení obžalovaných je zřejmé, že všichni uvedení obžalovaní, kromě obžalovaného Kubisky, popřeli, že by zastírali původ věci, která byla získána trestným činem spáchaným na území České republiky, jako členové organizované skupiny a ve spojení

s organizovanou skupinou působící ve více státech, ve vztahu k věci v hodnotě velkého rozsahu, čímž získali pro sebe či pro jiného prospěch velkého rozsahu a tak měli spáchat zločin legalizace výnosů z trestné činnosti popsany a vymezený v bodě II./3) obžaloby.

922. Svědci slyšení před soudem u hlavního líčení, ať již zaměstnanci společnosti Peskim (Ing. Ondřej Beneš, Daniel Konrád, Magdaléna Mičková a Lenka Nováková) či advokáti spolupracující s advokátní kanceláří Šachta & Partners (Mgr. Alžběta Schirlová, Mgr. Milan Kučera, Mgr. Jakub Mečl, Mgr. Vladimíra Gajdarusová, JUDr. Olga Fojtíková a Mgr. Vít Plichta), neuvedli ve vztahu ke skutku uvedenému v bodu „II./3) legalizace výnosů z Crownest“ podstatné konkrétní skutečnosti. Tvrzení uvádění svědkem Fišerem byla, jak výše uvedeno, hodnocena jako nevěrohodná.
923. Obžaloba věnuje skutkovým závěrům ve vztahu k jednání popsanému a vymezenému v části II./3) (legalizace výnosů z Crownest) následující dva odstavce odůvodnění na str. 254:
*„Podrobně byly zadokumentovány smluvní vztahy spol. Kyrenia Wien, která si zřídila z důvodů daňové optimalizace svou pobočku ve Švýcarsku, a to na základě poradenství KPMG. Z komunikace zejména Jany Lütken, výpovědi Ing. Kubisky a dalších zaměstnanců spol. Peskim s. r. o., zejm. Ing. Eliáše, se jasně podává, že společnost Kyrenia byla nastrčena mezi dvě české společnosti – Direct pay a Crownest, která dodávala DPP služby elektronické jízdenky, fakticky jen SMS jízdenky, za účelem navýšení nákladů společnosti Crownest, resp. legalizace jí dodávaných úmyslně předražovaných služeb. Jasně byly zadokumentovány následné dispozice s těmito prostředky, z nichž bylo na základě smluvních vztahů uzavřených Marií Novákovou, matkou Ing. Dvořáka, zadokumentováno financování nákupu vily na Madeiře Ing. Novákovou s tím, že pokyny k proplácení těchto nákladů Ing. Novákové činili Mgr. Michal a Mgr. Stubley. Účelové smluvní vztahy reálně neplněné a sloužící toliko k transferu finančních prostředků ve prospěch Ing. Dvořáka, resp. jeho matky, a JUDr. Rozehnalova uzavírali za Kyrenii JUDr. Rozehnal, který byl i benefičním vlastníkem spol. Capture, kam byla část takto získaných prostředků zaslána, a Mgr. Überall. Obdobným způsobem pak část těchto prostředků byla odeslána i na společnost Washington Intertrade. JUDr. Aleš Rozehnal také spolurealizoval resp. verifikoval realizované platby z účtu spol. Kyrenia GmbH.
S legalizací plně konvenuje i komunikace zástupců spol. Peskim s. r. o. a AK Šachta & Partners v. o. s. a AK Dietrich Baumgartner, která učinila oznámení švýcarským orgánům činným v trestním řízení pro podezření z praní špinavých peněz.“*
924. Podstatou trestnosti skutku II./3) obžaloby je tedy zřejmě úvaha státního zástupce, že služby byly dodávány na základě zmanipulované zakázky a současně dodávané služby na základě obchodního vztahu mezi DPP a společností Crownest byly předraženy a úhradou jejich ceny byla DPP způsobena kvalifikovaná škoda. Postup zadání zakázky byl soudem, jak podrobně odůvodněno výše v části I./3) (skutek Crownest), shledán zákonným.
925. Ve výroku obžaloby ani odůvodnění obžaloby dále nebylo žádným způsobem upřesněno, jakým způsobem či formou měla být plnění rámci obchodní spolupráce mezi společností Dopravní podnik a společností Crownest a. s. v průběhu zajištění služby tzv. „elektronická jízdenka“, předražena. Dle obžaloby měla být jednáním obžalovaných popsáním pod bodem I./3) obžaloby DPP způsobena škoda v celkové výši 39 900 000 Kč. Obžaloba však nijak blíže neosvětluje, co bylo podkladem pro takovéto vyčíslení škody. Pouze na str. 138 obžaloby

v rámci rekapitulace důkazů provedených za účelem dokumentace legalizace výnosů z trestné činnosti u skutku II./3) obžaloby se podává, že ze strany DPP byly za licence uhrazovány částky ve výši 3,5 mil. Kč, z čehož měla vycházet také obžaloba při kvantifikaci škody. V rámci závěrečné řeči posléze státní zástupce aktualizoval tvrzenou částku způsobené škody, kterou měla být částka převedená ze společnosti Crowsnest, a.s. na společnost Kyrenia ve výši 56 050 000 Kč. Podkladem pro takto stanovenou částku měly být dle státního zástupce údaje uváděné Petrem Michalem v e-mailové komunikaci.

926. V části odůvodnění skutku I./3) obžaloby skutek Crowsnest se soud podrobně věnuje, zda a pokud ano, v jaké výši, vznikla ve vztahu k tomuto škodu Dopravnímu podniku škoda. Soud bez pochybností dospěl k závěru, že závěry obžaloby o způsobené škodě bez jasného určení, z jakých údajů byla dovozena, a o jaké důkazy se opírá stanovení její výše, v porovnání s ostatními výše uvedenými důkazy v tomto směru provedenými nemůže obstát, a její akceptace v podobě podávané obžalobou by byla závěrem pouze hypotetickým, pro účely trestního řízení nedostatečným a nepřipustným. Tento závěr platí stejně tak i pro nově stanovenou částku tvrzené škody v závěrečné řeči státního zástupce. Pouhou aktualizací výše škody, byť s uvedením zdrojového podkladu, z něž při tomto vyčíslení vycházel, nebyly odstraněny původní nedostatky tvrzení, v jejichž důsledku nebylo možné dovodit způsobenou škodu ani v případech původní částky. Ani původní, ve výroku uvedená, ani později uváděná částka, neobstojí při porovnání s požadavky dle § 137 trestního zákoníku.
927. Pouze pro úplnost soud upozorňuje, že k tvrzení obžaloby na str. 254, že „s legalizací plně konvenuje i komunikace zástupců spol. P eskim s. r. o. a AK Šachta & Partners v. o. s. a AK Dietrich Baumgartner, která učinila oznámení švýcarským orgánům činným v trestním řízení pro podezření z praní špinavých peněz...“, je ve spise důkaz (příloha A / čl. 4915 Oznámení o podezření čl. 9 GwG), ze kterého plyne, že oznámení švýcarským orgánům učinila advokátní kancelář Dietrich Baumgartner na podkladě novinového článku ze dne 17. 2. 2012 v deníku Neue Zürchner Zeitung z něhož vyplývá, že společnost byla spojována se společností BVI-Gesellschaft Cokeville Assets Inc., která byla opět podezírána z napomáhání při korupci v České republice. Z tohoto oznámení tedy nelze dělat jakékoli skutkové závěry.
928. Základním zákonným východiskem, kterým obžaloba odůvodňuje svůj závěr o spáchání trestných činů legalizace výnosů trestné činnosti, je, že uzavření obchodních vztahů mezi Dopravním podnikem a společností Crowsnest bylo trestným činem, kterým byl Dopravní podnik následným platbami z těchto obchodních vztahů majetkově poškozen. Obžaloba tvrdila, že úhrady, které DPP poskytl společnosti Crowsnest byly důsledkem nevhodného nakládání s majetkem dopravního podniku zástupci Dopravního podniku, neboť plnění ze strany společnosti Crowsnest bylo předražené. Na základě podrobného dokazování rozhodl nalézací soud tak, že dospěl k závěru, že skutek popsáný a vymezený v I./3) (skutek Crowsnest) není trestným činem a na podkladě tohoto stavu nelze hovořit na straně společnosti Crowsnest o výnosech z trestné činnosti. Další nakládání s takto získanými finančními prostředky tak nemůže být považováno za snahu zastřít původ těchto finančních prostředků a tedy jejich legalizaci.

929. Lze shrnout, že dokazováním nebylo prokázáno, že převáděné finanční prostředky byly získány trestným činem spáchaným na území České republiky, neboť v žalobním návrhu označený skutek I./3) (skutek Crowsnest) není trestným činem. Tento trestný čin byl považován obžalobou ve vztahu k trestnému činu legalizace výnosů z trestné činnosti za čin zdrojový a bez jeho existence se nelze dopustit praní špinavých peněz. Protože skutek, který měl být dle obžaloby zdrojovým, není trestným činem, dospěl nalézací soud jednoznačně k závěru, že byť se skutek popsáný a vymezený v dílčím skutku „II./3) legalizace výnosů z Crowsnest“ částečně stal – tj. finanční prostředky mezi společnostmi Crowsnest a. s. a Kyrenia GbmH, a dalšími byly převáděny, není v žalobním návrhu označený skutek trestným činem. Soud proto procesním postupem podle se podle § 226 písm. b) tr. řádu zprostil ve výroku uvedené obžalované z tohoto skutku.

K NÁHRADĚ ŠKODY:

930. Poškozený DPP se řádně a včas připojil se svým nárokem na náhradu škody k trestnímu řízení. Pokud soud obžalovaného zproští obžaloby podle § 226 tr. řádu, je soud vždy povinen současně odkázat poškozeného s celým jeho nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních, popřípadě jiné příslušné řízení. Možnost uložit obžalovanému plnit nároky poškozeného v rámci adhezního řízení je vázána výlučně na odsuzující rozsudek, kdy v trestním řízení bylo prokázáno, že obžalovaný spáchal trestný čin a poškozeným nárokovaná újma je následkem tohoto trestného činu. Vzhledem k tomu, že soud obžalované postupem podle § 226 písm. b) tr. řádu zprostil ze skutků v obžalobě uvedených, musel rozhodnout, že podle § 229 odst. 3 tr. řádu se poškozený Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost, se sídlem Sokolovská 42/2017, Vysočany, 190 00 Praha 9, IČO: 000 05 886, odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze podat** odvolání do **osmi** dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Odvolání podané osobou oprávněnou a včas **má** odkladný účinek.

Rozsudek může odvoláním napadnout:

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku,
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká,
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci,
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku jej může napadat také proto, že takový výrok nebyl učiněn, jakož i pro porušení ustanovení o řízení

předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že je výrok nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce; toliko pokud jde o povinnost o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení.

Ve prospěch obžalovaného mohou odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel, partner a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a jeho obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě osmi dnů ode dne doručení rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán, a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává byť i zčásti ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy. Po vyhlášení rozsudku může se oprávněná osoba odvolání výslovně vzdát.

Praha, 17. května 2019

Mgr. Petr Hovorka, v.r.
předseda senátu